

Mạt Thế Chi Đi Theo Tang Thi Huynh Có Thịt Ăn

Contents

Mạt Thế Chi Đi Theo Tang Thi Huynh Có Thịt Ăn	3
1. Quyển 1 - Chương 1	3
2. Quyển 1 - Chương 2: Nguyên Lai Đã Là Tận Thế!	6
3. Quyển 1 - Chương 3: Chạy Trốn Là Bản Năng Của Côn Trùng	9
4. Quyển 1 - Chương 4: Bánh Sủi Cảo Tang Thi	12
5. Quyển 1 - Chương 5: Sủi Cảo Phá Da	15
6. Quyển 1 - Chương 6: Vì Cái Gì Tróc Trùng	19
7. Quyển 1 - Chương 7: Được Cứu	22
8. Quyển 1 - Chương 8: Ân Nhân Quái Dị	25
9. Quyển 1 - Chương 9: Khiêng Về	28
10. Quyển 1 - Chương 10: Tang Thi Huynh (1)	31
11. Quyển 1 - Chương 11: Tang Thi Huynh (2)	34
12. Quyển 1 - Chương 12: Ta Cháy	36
13. Quyển 1 - Chương 13: Cháy Cũng Chạy Không Được	39
14. Quyển 1 - Chương 14: Ô Ô ~ Không Nên Mang Theo Như Vậy	42
15. Quyển 1 - Chương 15: Đi Theo Tang Thi Huynh Đánh Tang Thi	45
16. Quyển 1 - Chương 16: Thiếu Chút Nữa Bị Ăn	48
17. Quyển 1 - Chương 17: Nên Thanh Tĩnh	51
18. Quyển 1 - Chương 18: Tang Thi Huynh Đi Qua	55
19. Quyển 1 - Chương 19: Tang Thi Huynh Có Nguy Cơ	58
20. Quyển 1 - Chương 20: Điềm Báo Rời Đi	61
21. Quyển 1 - Chương 21	64
22. Quyển 1 - Chương 22: Có Cừu Tắt Báo, Nhân Tiễn Càn Quét Đồ	67
23. Quyển 1 - Chương 23: Thù Cũng Báo, Đồ Cũng Cướp	70
24. Quyển 1 - Chương 24: Tang Thi Huynh, Người Đi Ăn Cướp Sao	73
25. Quyển 1 - Chương 25: Khổ Bức Căn Cứ Tinh Anh	76
26. Quyển 1 - Chương 26: Căn Cứ Bị Cướp	79
27. Quyển 1 - Chương 27: Trở Lại Căn Cứ	82
28. Quyển 1 - Chương 28: Tang Thi Huynh Có Thể Nói	86
29. Quyển 1 - Chương 29: Rời Đi	90
30. Quyển 1 - Chương 30: Tịch Thu Căn Cứ Nghiên Cứu	93
31. Quyển 1 - Chương 31: Súng Vật Bị Lãng Quên	96
32. Quyển 1 - Chương 32: Không Gian Không Phải Của Ta	100
33. Quyển 1 - Chương 33: Lao Động Miễn Phí	103
34. Quyển 1 - Chương 34: Tắm Rửa	107
35. Quyển 1 - Chương 35: Khởi Hành	110
36. Quyển 1 - Chương 36: Chán Ghét Lúa Nước	113
37. Quyển 1 - Chương 37: Tiêu Văn Bị ‘kinh Hách’	116
38. Quyển 1 - Chương 38: Đồ Đặc Nhiều Lắm	119
39. Quyển 1 - Chương 39: Tọa Kỵ Không Tồi	122
40. Quyển 1 - Chương 40: Ngoại Truyện 1: Văn Hàn tang Thi Huynh Sau Khi Chiếm Núi Lâm Vua.- Gặp Nhau	126

41. Quyển 1 - Chương 41: Gặp Nhau (2)	132
42. Quyển 1 - Chương 42: Ngoại Truyện 2: Thiếu Niên, Cậu Muốn Đi Đâu	135
43. Quyển 1 - Chương 43: Lại Tái Ngộ	139
44. Quyển 1 - Chương 44	142
45. Quyển 1 - Chương 45: Xe Hết Xăng	149
46. Quyển 1 - Chương 46: Khu Cẩn Cứ, Chúng Ta Đến Đây	152
47. Quyển 1 - Chương 47: Nhị Hóa Rất Nhiều	155
48. Quyển 1 - Chương 48: Sự Kiện Lương Thực	158
49. Quyển 1 - Chương 49: Lại Đả Kiếp	161
50. Quyển 1 - Chương 50: Nhanh Đến	164
51. Quyển 2 - Chương 1: Đến Cẩn Cứ	167
52. Quyển 2 - Chương 2: Chung Quy Cũng Có Bia Đỡ Đạn	171
53. Quyển 2 - Chương 3: Văn Hàn Thật Tốt	174
54. Quyển 2 - Chương 4: Tiêu Văn Ngạo Kiều	177
55. Quyển 2 - Chương 5: Tiếp Nhận Nhiệm Vụ	180
56. Quyển 2 - Chương 6: Nhiệm Vụ	184
57. Quyển 2 - Chương 7: Nổ Tung	187
58. Quyển 2 - Chương 8: Thăng Cấp	190
59. Quyển 2 - Chương 9: Cuồng Theo Dõi	193
60. Quyển 2 - Chương 10: Chiêu Dụ	196
61. Quyển 2 - Chương 11: Chiếc Hòm Thần Kỳ	199
62. Quyển 2 - Chương 12: Chuyện Thăng Cấp	203
63. Quyển 2 - Chương 13: Mật	206
64. Quyển 2 - Chương 14: Lại Dùng Bom	209
65. Quyển 2 - Chương 15: Trở Về	213
66. Quyển 2 - Chương 16: Hoa Si Và Kẻ Chết Thay	216
67. Quyển 2 - Chương 17: Xem Đại Chiến Ma Pháp	219
68. Quyển 2 - Chương 18: Đại Chiến Ma Pháp (tiếp)	223
69. Quyển 2 - Chương 19: Mưa Gió Nổi Lên	226
70. Quyển 2 - Chương 20: Mưa Gió Nổi Lên (tiếp)	229
71. Quyển 2 - Chương 21: Rột Rột Rột Rột	232
72. Quyển 2 - Chương 22: Tiêu Văn Bị Thương	235
73. Quyển 2 - Chương 23: Văn Hàn Cuồng Hóa	239
74. Quyển 2 - Chương 24: Là Yêu Sao?	245
75. Quyển 2 - Chương 25: Hừ, Không Thèm Nói	249
76. Quyển 2 - Chương 26: Giới Nghiêm	252
77. Quyển 2 - Chương 27: Mật Dày Đi Chết Đi	255
78. Quyển 2 - Chương 28: Tang Thi Vây Thành Là Điem Báo	258
79. Quyển 2 - Chương 29: Khương Sinh	262
80. Quyển 2 - Chương 30: Hợp Tác	265
81. Quyển 2 - Chương 31: Tang Thi Vây Thành	269
82. Quyển 2 - Chương 32: Dị Biến!	272
83. Quyển 2 - Chương 33: Âm Mưu!	276
84. Quyển 2 - Chương 34: Vì Cái Gì Nha?	280
85. Quyển 2 - Chương 35: Ngũ Chỉ, Lên!	283
86. Quyển 2 - Chương 36: Giải Quyết	287
87. Quyển 2 - Chương 37	289
88. Quyển 2 - Chương 38: Thiếu Niên	291
89. Quyển 2 - Chương 39	293
90. Quyển 2 - Chương 40: Quyết Định Của Ngụy Minh	295
91. Quyển 3 - Chương 1: Khởi Đầu Mới	298
92. Quyển 3 - Chương 2: Lê Diệu	302
93. Quyển 3 - Chương 3: Lão Giả	306
94. Quyển 3 - Chương 4: Gia Pháp?	309

95. Quyển 3 - Chương 5: Cuộc Sống Yên Ổn	312
96. Quyển 3 - Chương 6: Thời Gian Dần Trôi	316
97. Quyển 3 - Chương 7: Đây Là Phác Đảo	319
98. Quyển 3 - Chương 8: Ngoại Truyện 3: Ước Định	321
99. Quyển 3 - Chương 9: Ngoại Truyện 4: Sủng Vật Có Thể Ăn Sao?	322

Mạt Thế Chi Đi Theo Tang Thi Huỳnh Có Thịt Ăn

Giới thiệu

Thể loại: mạt thế (tức là tận thế ấy), đam mỹ, 1×1, hài, HE. Couple: Mạt than cường thi công x nhị hóa ngạo kiều thụ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-chi-di-theo-tang-thi-huynh-co-thit-an>

1. Quyển 1 - Chương 1

“A!” Kinh hô một tiếng, lách mình tránh khỏi móng vuốt của một con tang thi vồ tới, Tiêu Văn thuận tay nện một gậy vào đầu một con tang thi khác. Tang thi kia vẫn một biểu tình hung ác, tay duy trì tư thế duỗi về phía trước, đầu nứt toét não nhầy nhựa chảy ra. Mặt Tiêu Văn bị dính chút óc tanh tưởi nhưng cũng không rảnh mà quản đến, tay cầm gậy bận rộn đánh một con tang thi rất đối bụng khác.

Tiêu diệt xong một đám, Tiêu Văn không có thời gian mà cảm khái cho tinh thần không biết sợ hãi của tang thi! Vấn đề bây giờ là không trở thành bữa tối của chúng, cũng chỉ có thể coi đầu tang thi như hoa quả, vẫn là hoa quả hư thối không thể ăn đi! Đến con nào đánh bay con đó!

Thật vất vả mới giải quyết xong tang thi gần nhất bên cạnh, có thể thở chút rồi! Tiêu Văn xoa xoa cánh tay phải mỗi nhừ, nhìn ngó chung quanh.

Miệng há hốc, Tiêu Văn không động dậy, cả người cứng ngắc, một đồng kia không phải tang thi, cả đàn đang chạy tới nơi này không phải tang thi...

Má ơi! Cả đàn tang thi kia ở đâu chui ra thế này! Tang thi quanh vùng này không phải đều bị diệt sạch sẽ rồi sao! Tiêu Văn kích động chạy về phía sau, đương nhiên không quên cầm theo vũ khí!

“Grru! Grru!” Nhóm tang thi đói khát gầm rú, con mỗi phía trước thật thơm nha!

Chạy được một đoạn quay lại đánh giá tình hình, Tiêu Văn cảm thấy một trận tuyệt vọng, chết mất, ở đây chỉ có mình cậu là người sống thôi, bọn chúng lẽ ra bàn bạc phân chia với nhau trước rồi hãy ăn chứ, mỗi một mình cậu chẳng bỏ dính răng cho bọn chúng đâu!

Dùng hết khí lực toàn thân cố gắng chạy về phía trước, Tiêu Văn cảm thấy cuộc sống hiện tại thật là nước sôi lửa bỏng! Mạt thế thật tốt, không cần thi cử, không cần đau đầu vì tiền! Nhưng mà nhiều người như vậy, không đúng, nhiều tang thi như vậy đều coi cậu thành con mồi đó! Tối thiểu thì ở mạt thế không có tương lai, cậu không cần vì thân gia tánh mạng mà lo lắng, bây giờ chỉ cần không cần thận là thành mỹ vị trong miệng tang thi ngay.

Cuộc sống này căn bản không phải dành cho con người! Tiêu Văn khóc không ra nước mắt, chỉ có thể cố gắng hướng về mục tiêu phía trước chạy tới!

Nhóm tang thi phía sau vẫn kiên trì không ngừng đuổi theo, ăn đối với bọn chúng mà nói là quan trọng nhất, đuổi theo đồ ăn là chuyện thường ngày ở huyện, hết cách, đồ ăn của bọn nó không biết vì sao luôn thích chạy khắp nơi, không thể ngoan ngoãn chờ bị ăn sao?

P phía trước cách đó không xa, một gã đàn ông vẻ mặt có chút ngây ngốc đang hung mãnh tàn sát đám tang thi thân thể cứng ngắc chung quanh! Người này đá vào đầu một con tang thi, tang thi kia động tác dừng một chút, sau đó đầu vỡ nát rời khỏi cơ thể. Gã đàn ông mặc áo khoác đen, tóc hơi rối loạn, mặt không

nhìn rõ biểu tình, chỉ thấy hấn từng cước dứt khoát giải quyết một con tang thi, gậy sắt trong tay như long hổ sinh uy, đôi khi một gậy có thể tiêu diệt tang thi bên cạnh, đồng thời theo quán tính còn có thể giải quyết đầu con tang thi đằng sau.

Thấy người ở phía xa xa hầu như đã tiêu diệt hết tang thi, Tiêu Văn biểu tình rất là rối rắm, lông mày với mũi nhăn đờn một cục, khóe môi nhếch lên không biết là cười hay gì, ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ. Quay đầu nhìn thoáng qua đàn tang thi đang bám riết đuổi theo mình không tha, Tiêu Văn nhất thời cảm thấy vẫn là chạy về phía trước thì hơn, ít nhất chạy đi sẽ không còn duy trì được một lúc, không chạy là lập tức bị ăn ngay!

Người mặc áo khoác đen đang thoải mái giải quyết tang thi, thấy Tiêu Văn chạy về bên này, phía sau dẫn theo một đàn tang thi, hấn chỉ nhìn nhìn, khóe miệng nổi lên ý cười, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết xong mấy con tang thi còn lại bên người!

Có điều vì sao hấn cười thì không ai biết.

Mà không, có lẽ Tiêu Văn biết!

Đến bên người nọ, Tiêu Văn tránh phía sau thở hổn hển, nghỉ một lát khôi phục thể lực cho trận đánh ác liệt tiếp theo!

Người kia một mực yên lặng không lên tiếng, khi nhìn Tiêu Văn trốn phía sau mình khóe miệng khê nhếch. Vừa lòng gật gật đầu, hấn xoay người vỗ vỗ đầu Tiêu Văn, ý là an ủi.

Đang mãi thử, Tiêu Văn không thể thấy hấn cười, thời điểm bị vỗ đầu cả người cậu cứng ngắc một chút. Sau khi bàn tay kia rời khỏi đầu cậu, trong lòng Tiêu Văn còn sợ hãi giờ tay sờ sờ đỉnh đầu, tựa hồ đang xác nhận đầu mình có còn hay không? Sờ đầu xong, Tiêu Văn cảm thấy hành vi vừa rồi ngốc cỡ nào, nhị cỡ nào!

(*) Nhị là chỉ những người ngốc.

Nhưng mà trong mắt người kia, Tiêu Văn sờ nơi bị hấn vuốt qua là vì thích được hấn vuốt ve, gật gật đầu, âm thầm quyết định về sau không có việc gì làm sẽ sờ sờ đầu lương thực dự trữ nhà hấn! Ừm, hấn đúng là đủ tư cách làm chủ nhân!

Tiêu Văn đoán không được ý nghĩ của đối phương, bằng không cậu đi lại sẽ gặp trở ngại!

Binh đoàn tang thi đã tới, nhóm tang thi gầm rú bổ nhào và Tiêu Văn. Nhiệt tình như vậy, chuyên chú như vậy là vì trong mắt bọn chúng chỉ có Tiêu Văn, hoặc là nói trong mắt bọn chúng chỉ có Tiêu Văn là món ăn mỹ vị!

Nhìn đàn tang thi đang chạy về phía mình, Tiêu Văn rất là bất đắc dĩ. Vừa nhắc tới, cây gậy trong tay nện mạnh vào một con tang thi bên cạnh, lưu loát đánh rớt đầu, có điều thể lực bị tiêu hao còn chưa khôi phục nên động tác không được nhanh như lúc trước! Bớt chút thời gian trừng mắt người kia một cái, hăm mộ trong mắt không cần nói cũng biết, không bị tang thi chú ý chính là hạnh phúc! Sau khi trừng xong chỉ có thể tiếp tục khổ cực đánh tang thi!

Người kia đối với việc bị tang thi xem nhẹ lại không thêm để ý, nhìn đám tang thi bu vào Tiêu Văn, toàn thân hấn dâng lên một cỗ hơi thở khủng bố! Cự nhiên dám có chủ ý với đồ ăn của hấn, muốn chết! Dòng khí quanh thân hấn trở nên sắc bén hấn lên, nhảy vào đàn tang thi hung hăng tàn sát. Tốc độ kia, cường độ kia, so với thời điểm vừa mới giết tang thi hoàn toàn bất đồng! Nếu nói vừa rồi là sát thủ thì hiện tại chính là sát thần!

Nhìn hấn ra tay tàn nhẫn, Tiêu Văn cảm thấy bản thân không biết nên cảm thấy may mắn hay là bị ai đây! May mắn lần này an toàn, sẽ không bị đàn tang thi phân thây sau đó làm thịt; bị ai vì về sau nếu muốn bỏ trốn sẽ rất khó khăn. Trong tay không ngừng khua gậy quét đầu tang thi, nhìn người kia một cước đá rớt ba cái đầu, Tiêu Văn cảm thấy tuyệt vọng. Không, chạy trốn không phải chuyện khó khăn, là tuyệt đối không có khả năng mới đúng!

Lên giây cót tinh thần, trước giải quyết mấy con tang thi chết tiệt này đã, ít ra còn có thể ảo tưởng chạy trốn! Như tình huống bây giờ có thể chạy trốn, còn thành công hay không cái đó không biết! Đúng là đã

kích người mà! Tang thi chết tiệt!!

Tiêu Văn đột nhiên dừng mãnh hấn lên, có lẽ đây là sức mạnh cừu hận đi?

Người kia một quyền giải quyết một con tang thi chỉ chục căn Tiêu Văn, cảm thấy hơi hơi bất mãn. Đàn tang thi này thật sự đáng chết, cứ nhiên muốn động vào đồ ăn của người khác! Hơn nữa người khác này lại là mình, không thể tha thứ!

Trong lúc vô tình thấy Tiêu Văn dừng mãnh đánh tang thi, hấn vừa lòng gật gật đầu, xem ra lương thực dự trữ cũng cho rằng bản thân chỉ có thể là của mình, ngoan quá. Đánh xong đàn tang thi vọng tưởng cướp đoạt đồ ăn này sẽ thưởng cho cậu sau, ừm, vậy sở sở đầu lương thực dự trữ thì sao, cậu có vẻ thích như vậy.

Giải quyết xong, thi thể tang thi phủ kín toàn bộ triền núi. Tiêu Văn hoảng hốt cảm thấy ngày trước chạy xong 8 km liền ngã nằm trên sân giả bộ làm tang thi, còn những thi thể này chân chính từ nhân loại biến thành!

Nhìn thi thể tang thi nhiều như vậy, đại bộ phận đều là tang thi huynh giải quyết, Tiêu Văn rất muốn cảm khái một câu, “tang thi huynh, hảo thân tử!”

Tiêu Văn thoát lực tìm một chỗ không có thi thể tang thi đặt mông ngồi xuống, mệt lắm! Cũng không quản ống tay áo bẩn hay sạch, nắm lấy ống tay áo lau mặt. Lau mặt xong, Tiêu Văn nhìn thi thể tang thi đầy đất, chỉ cảm thấy thật bi ai, thế giới này thật điên cuồng!

Đột nhiên Tiêu Văn thân mình một trận cứng ngắc, tất cả thương cảm vừa rồi đều là quặng xuống núi Himalayan đi, tang thi huynh a, ngài sẽ không thể không sở đầu tôi được sao? Ngài cứ sở sở như vậy, tôi liền cảm thấy ngài là đang sở sở xem tôi có mập lên hay không? Có thể hạ khẩu hay không? Ngài luôn làm tôi sợ, tôi chính là muốn mập ra cũng muốn không được a! Tiêu Văn khóc không ra nước mắt rồi, xúc cảm băng lãnh trên đỉnh đầu là tay tang thi huynh, lại bị tìm ra manh mối đỉnh!

Đánh xong đám muốn cướp đồ ăn của mình, áo khoác đen thấy ‘đồ ăn’ nhà mình bộ dáng bị tổn thương, méo mó cúi đầu nghĩ. A! Còn chưa thưởng cho ‘đồ ăn’ nhà mình nữa, liền hào phóng gơ tay sở sở đầu ‘đồ ăn’, cảm giác ‘đồ ăn’ không còn thương cảm nữa, áo khoác đen cảm thấy ‘đồ ăn’ thật là dễ dỗ!

Áo khoác đen xoay người đi tới khu nhà phía xa xa, Tiêu Văn hiện tại đang ở lưng chừng núi, nhà lại ở ngọn núi khác thoát nhìn không xa mấy, nhưng lúc đi lại có điểm xa. Áo khoác đen đi được hai bước, quay đầu nhìn Tiêu Văn, ý bảo cần phải trở về, xong thì một bước một bước tiêu sái xuống núi.

Thật vất vả mới chờ được tang thi huynh bỏ tay ra khỏi đầu mình, có thể thở một hơi, chợt nghe thấy tiếng bước chân, thời điểm nhìn về phía tang thi huynh chỉ còn cái bóng. Tang thi huynh quay đầu nhìn thoáng qua, Tiêu Văn thở dài, chậm rãi đứng dậy, đi theo phía sau tang thi huynh, hướng về phía phòng ốc xa xa đi tới.

Nhìn tang thi huynh ở đằng trước, Tiêu Văn lại thở dài một hơi. Bản thân là người sống hơn nữa lại ở cùng tang thi trong cùng một nhà, đây là kỳ tích a! Đúng vậy, phía trước kia chính là tang thi, không phải nhân loại, chính là so với tang thi khác, người này tựa hồ có tư tưởng của chính mình. Về phần cậu vì cái gì lại ở cùng một chỗ với tang thi này nhỉ? Cậu là bị “bắt” đến, sau đó tang thi vẫn còn chưa ăn qua thịt người này quyết định đem cậu thành kho lương dự trữ, cho nên hiện tại cậu chính dự trữ lương thực của hấn!

Một thi một người chậm rãi đi tới căn nhà họ sống. Chính là biểu tình kia của Tiêu Văn thấy thể nào cũng là đáng thương!

Tang thi huynh, cũng chính là người đàn ông mặc áo khoác đen sau khi vào nhà liền mất hút. Tiêu Văn vào sau tang thi huynh, giống như trước đây, mỗi lần vào cửa đều nhìn không thấy bóng dáng của tang thi huynh, Tiêu Văn nhún nhún vai, cậu đã muốn tạo thành thói quen, cũng chẳng thêm suy nghĩ cẩn thận, dù sao chỉ cần vào nhà, tang thi huynh sẽ biến mất không thấy đâu.

Tiêu Văn thuần thực mở ngăn tủ trong một góc tường lấy ra thức ăn còn thừa, ngồi trên ván giường đơn sơ chậm rãi ăn. Đồ ăn này tuyệt đối là đồ ăn bình thường của nhân loại! Nhìn xuống ngăn tủ, Tiêu Văn lại thở dài, đồ ăn còn rất nhiều lại chỉ có một mình mình ăn, còn có thể sống thật lâu đây.

Thức ăn chính là thứ tối trân quý tại mặt thế, Tiêu Văn lại ăn không có cảm giác gì, nhạt như nước ốc!

Như thế nào liền biến thành như vậy đâu? Trò chơi trong máy tính còn chưa có chơi; hứa với mấy huynh đệ cùng đi ăn một bữa còn chưa có đi; muốn mua di động còn chưa có mua. Ăn xong gì đó trong tay, Tiêu Văn đóng ngăn tủ, vốn muốn khóa lại, sau ngẫm lại nơi này hiện tại cũng tìm không thấy khóa, cũng không có người sống thứ hai, chính là có khóa cũng phòng không được tang thì a!

Nằm trên tấm ván giường, Tiêu Văn gối lên hai tay, suy nghĩ chậm rãi phiêu xa...

2. Quyển 1 - Chương 2: Nguyên Lai Đã Là Tận Thế!

Thời điểm bắt đầu tận thế, Tiêu Văn vẫn còn đang ngủ. Suốt một ngày trước vừa mới thức đêm viết luận văn, nhân dịp cuối tuần không phải lên lớp, Tiêu Văn chuẩn bị ngủ nướng. Kiểm tiền đếm đến tay rút gân, ngủ thẳng tới tự nhiên tỉnh mới thôi là hai chuyện vui lớn nhất trong đời a!

Tiêu Văn là sinh viên năm hai của một trường đại học nằm ở phía nam thành phố, học tập cũng tạm, thuộc loại không xin được học bổng. Có vài đứa bạn, cũng có mấy cừu nhân. Cừu nhân đương nhiên là đẹp trai! Bạn bè, chính là đám bạn thân thường xuyên cùng nhau dạo quán xá!

Tiêu Văn là cô nhi, tự mình giãy dụa mà lớn lên, sau khi rời cô nhi viện thì tự nuôi sống bản thân, làm thêm trả học phí. Lại nói tới khó khăn, kỳ thật cũng là như mọi người thấy. Tiêu Văn thuê một gian phòng nhỏ, tiền thuê thiếu còn có thể đóng sau, đi làm thêm sẽ có tiền trả. Phòng thuê này khá cũ, nhưng cũng không đến mức cũ nát, chủ nhà cũng tốt lắm. Tiêu Văn trong phòng có một cái máy tính, ngoài ra cũng chỉ có giường, một cái ghế với một cái bàn.

....

9:00 AM, ngày 3 tháng 11 năm 2014.

Tiêu Văn đang nằm ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác như có cái gì kêu, thanh âm như thế nào lại nghe quen tai như vậy? Vùi người trên giường, Tiêu Văn trở mình, chép chép miệng tiếp tục ngủ. Một phút đồng hồ sau, Tiêu Văn bị tiếng chuông di động không ngừng vang đánh thức.

Nằm lỳ trên giường, bàn tay mò tới ngăn tủ bên cạnh với lấy di động, mơ hồ nhìn thoáng qua thông báo. À, là Trần Hạo, tiểu tử này gọi điện đến vào giờ này làm gì, Tiêu Văn còn mơ hồ miễn cưỡng bắt máy.

“Này...” Thanh âm cậu hữu khí vô lực, giọng mũi còn rất nặng là điển hình của việc chưa tỉnh ngủ.

“Này cái gì mà này a! Tiểu tử cậu còn ngủ được? Đều đến tận thế rồi mà còn ngủ!” Trần Hạo thanh âm hỗn hển cách bởi di động vẫn là khá lớn.

Hơi hơi kéo di động ra xa lỗ tai một chút, Tiêu Văn mị hí mắt, là vậy sao! Ngáp một cái. Miễn cưỡng trả lời: “Trần Hạo a, tận thế thì cũng phải chờ tôi tỉnh ngủ rồi nói sau, hiện tại”

“Tiêu Văn, hiện tại tôi không nói giỡn với thằng nhóc cậu, là tận thế thật! Hiện tại trên đường rất loạn, nơi nơi đều là người chạy trốn, cậu hiện tại rời giường mau, mang theo đồ ăn chạy càng nhanh càng tốt, nơi không có người càng an toàn!” Trần Hạo thanh âm mang theo lo lắng.

“....Trần Hạo, cậu xác định sao? Thật sự không phải gạt người?” Tiêu Văn còn buồn ngủ sẽ không bị dọa, sẽ không thật sự là tận thế đi!

“Lừa cậu làm cái gì, bây giờ mọi người đang di tán, cậu cũng mau chạy đi thôi!” Trần Hạo nói xong liền cúp máy.

“Đồ đồ đồ đồ” di động trong tay “đồ đồ” kêu, Tiêu Văn có điểm ngáy người. Này sẽ không là thật đi!

Lăn một vòng xuống giường, Tiêu Văn vội vội vàng vàng mặc quần áo, cầm lấy ba lô nhét vào đầy đồ ăn, nhồi a nhồi, Tiêu Văn cảm thấy trước hết vẫn là xuất môn nhìn xem nếu tận thế thật sẽ trở về dọn tiếp, nếu không phải thì chính là bị lừa.

Tiêu Văn trong tiềm thức vẫn là không tin, cứ như vậy không hề báo trước liền tận thế? Không phải là nên có thiên thạch gì đó sao? Hay là bệnh nhân bị cúm đột nhiên tăng nhiều sao?

Nhẹ nhàng đến bên cửa sổ chậm rãi hé ra một chút, cậu híp mắt nhìn về phía ngoài. Tiêu Văn vẫn là giật mình hoảng hốt, sợ vừa mở cửa ra sẽ có tang thi tràn lên!

Cửa mở một khe nhỏ, lại híp mắt. Tiêu Văn hiện tại thấy thế giới thật là trừu tượng.

Không có a? Nhưng mà thực im lặng, không phát hiện tang thi linh tinh gì đó nhỉ? Tiêu Văn nghi hoặc? Nhưng là như thế nào cảm giác rất lạ. Rất im lặng đi, phòng này nằm trên ngã tư đường, đều có thể nghe thấy thanh âm ô tô qua lại, còn có âm thanh người đi đường nói chuyện, im lặng thế này so với địa phương nhiều thanh âm cãi nhau bên đường là một sao?

Vì cái gì lại cảm thấy mao cốt từng nhiên (*) a! Tiêu Văn cảm thấy sau lưng mình mồ hôi lạnh từng trận. Hay là nhìn lại lần nữa, chắc là.....

(*) mao cốt từng nhiên: sờn gai ốc

Tiêu Văn suy nghĩ bỗng dừng lại, đó là cái gì?

Trừng mắt, cậu không tin vào mắt mình nữa, kia tuyệt đối không phải là thật!

Cái người trong góc kia không phải là đại thúc chủ nhà trên lầu sao! Tuyệt đối không phải, người bị cắn đến thay đổi hoàn toàn kia không phải là chủ nhà hòa ái của mình!

Cả người cương cứng, cửa vốn mở không lớn, Tiêu Văn tay run run khóa kỹ cửa, cậu dựa lưng vào cửa một chút một chút ngã xuống, thẳng đến khi chạm xuống sàn nhà lạnh lẽo làm cho Tiêu Văn tìm về một chút lý trí.

Đúng rồi, trước hết thu thập đồ ăn ngon, sau đó tái trốn, thoát khỏi thành thị này!

Miễn cưỡng đứng lên, Tiêu Văn lê thân mình đi đến bên cạnh ba lô vừa mới thu thập một nửa, rất nhanh đem mấy đồ ăn còn lại toàn bộ cất vào! Thời điểm đóng ba lô cẩn thận, Tiêu Văn đã muốn tỉnh táo lại. Hiện tại không biết nên chạy đi đâu, cũng không biết làm sao mới an toàn!

Máy tính! Không biết máy tính bây giờ còn có thể dùng hay không. Đi đến khởi động máy, bình thường cảm thấy máy tính nhà mình tốc độ rất nhanh, còn tự hào đâu, hiện tại chính là cảm thấy quá chậm tựa như một năm, chậm quá! Tốt nhất khởi động máy không cần tốn thời gian!

Hít sâu một hơi, Tiêu Văn tự trấn định mình, không cần gấp. “Hộc.....”

Mở máy tính trước lên Baidu, tay có điểm run run, đánh xong chữ cậu click chuột vào một mục, mắt đóng chặt.

Chậm rãi mở to mắt, thấy Baidu hiện ra tin tức, Tiêu Văn vẫn là cảm thấy tuyệt vọng. Nguyên lai không phải chỉ có mỗi thành phố này bị như vậy, thế giới các nơi cũng đột nhiên bạo phát. Hiện tại trên thế giới loạn một đoàn, nếu là có dấu hiệu gì còn có thể có chuẩn bị, còn có thể có dự phòng!

Trên mạng cũng không có một tin nào thống nhất, nhưng đại bộ phận đều là: qua 12 giờ Bắc kinh, ngày 2 tháng 11 năm 2014, có người biến thành tang thi. Ban đêm có lẽ người ngủ bên cạnh biến thành tang thi, sau đó một nhà này liền biến thành tang thi! Hơn nữa biến thành tang thi là không có quy luật, không rõ ai sẽ biến thành tang thi, ai không! Chính là thời điểm buổi sáng, thế giới này đã muốn bắt đầu hồng mạt.

Đại lượng dân chúng biến thành tang thi! Thế giới lâm vào một mảnh khủng hoảng! Vậy mấy tang thi này nên tiêu trừ như thế nào! Người không biến thành tang thi có thể hay không cũng đột nhiên biến thành tang thi thì không ai biết!

Biến thành tang thi không có tiêu chuẩn lựa chọn, hiện tại chẳng cần phân biệt cao thấp béo gầy, cũng không phân biệt người hay thú. Chỉ có thể xác định là ở thành phố lớn mọi người sẽ càng nguy hiểm. Thành phố lớn dân cư nhiều, tỷ lệ biến thành tang thi cũng nhiều hơn, tang thi nhiều, tỷ lệ bị cắn sẽ gia tăng!

Tiêu Văn hiện tại có điểm chết lặng nhìn tin tức! Thế giới này như thế nào liền lập tức biến thành như vậy đâu?

Nhìn trên mạng các loại rít gào, đúng vậy, trong mắt Tiêu Văn những người đó trên mạng trong lời nói cũng chỉ là rít gào!

‘Ha ha ha, tận thế, lão tử nhất định là thiên hạ vô địch !!!’

Loại phát ngôn kiểu này không phải số ít. Tiêu Văn chính là cảm thấy bọn họ xem nhiều tiểu thuyết rồi, tận thế, nhân loại như thế nào sinh tồn vẫn là một vấn đề, thiên hạ vô địch sao? Thiên hạ cũng bị mất, người vô địch rồi!

Tiêu Văn trấn tĩnh lại, tắt đi trang nợ, hiện tại cậu muốn tìm một điều gì đó!

Bị tang thi cắn sẽ như thế nào? Tang thi chạy có nhanh không? Như thế nào mới đánh chết tang thi? Nơi nào thì an toàn ?

Rất cục thấy một tin tức có ích.

‘Tận thế, tang thi thứ này so với tiểu thuyết viết giống nhau, đánh đầu là có thể đánh chết, tốc độ không quá nhanh, cũng không quá chậm. Tang thi hiện tại dựa vào hơi thở để phát hiện người sống. Chỗ bị tang thi cắn liền mặc cho số phận, bị cắn không biến thành tang thi chính là tội. Cũng có người bị cắn sau rất nhanh biến thành tang thi, tôi không có đi tính thời gian, lão tử không rảnh mà tính thời gian! Tang thi khí lực không lớn, có thể biến hóa như trong tiểu thuyết hay không cũng không biết. Nhưng là tang thi sẽ không biết đau, bọn chúng không có tri giác. Hoặc có thể gọi là là hoạt tử nhân? Hiện tại địa phương an toàn tạm thời không có, đột nhiên bùng nổ, phỏng chừng toàn thế giới cũng chưa chuẩn bị tốt, hiện tại chính là nên rời khỏi thành thị, tìm một địa phương không có người, mang theo công cụ thông tin trốn đi chờ đợi an toàn khu thành lập! Được rồi, lão tử cũng phải chạy trốn chết đây, huynh đệ thấy ta viết này đó hiện tại chạy mau đi, bằng không sẽ trở thành món ăn của nhóm tang thi vĩnh viễn ăn không đủ no này! Nhớ rõ mang theo hung khí đánh tang thi chạy trên đường là ắt không thể thiếu!’

Nhìn đến đoạn này, Tiêu Văn cảm thấy sinh mệnh thực yếu ớt, thuận tay tắt máy tính đứng dậy rời khỏi ghế. Tiêu Văn đột nhiên nghĩ tắt máy tính làm gì nữa, đều tận thế a!

Từ nhỏ dưỡng thành thói quen tiết kiệm, Tiêu Văn vẫn là đóng gói đồ đạc, sau tắt công tắc nguồn điện.

Hiện tại đi ra ngoài rồi hết thấy tương lai đều không biết, còn sống là tốt rồi! Lật di động ra nhìn vài số điện thoại cô đơn trên danh bạ, Tiêu Văn bấm một dãy số trong đó. Đám bạn bè này khả năng giống mình, đều suốt đêm viết luận văn, hiện tại đang ngủ bù.

“Đồ đồ đồ” Nghe di động truyền đến âm thanh, Tiêu Văn có điểm gấp. Bọn họ hẳn là cũng chưa biết, lũ tiểu tử này sẽ không biến thành tang thi rồi chứ, mau tiếp điện thoại đi.

“Này ! Ai a, sáng sớm quá rầy giấc ngủ của người khác!” Nhạc Minh âm thanh lúc này nghe thực khả ái, cho dù còn mang theo nồng đậm buồn ngủ.

“Là mình, Tiêu Văn, Nhạc Minh chạy nhanh thông tri cho mọi người ở ký túc xá chạy mau!” Vui sướng trong nháy mắt hiện lên, ánh mắt có điểm ướt.

“Tiêu Văn a, làm sao vậy, sao muốn bọn mình chạy a ?” Nhạc Minh thanh âm có vẻ thực nghi hoặc!

“Nhạc Minh, hãy nghe mình nói, mình không có nói giỡn.” Hít sâu một hơi, “Tận thế thật sự đến đây, cậu mau gọi những người khác tỉnh, thu thập thứ tốt đến địa phương ít người! mình không lừa các cậu!”

“Tiêu Văn!” Nhạc Minh thanh âm có điểm run rẩy: “Tiểu tử cậu sẽ không phải là nói thật chứ!”

Tiêu Văn nghe qua di động truyền đến tiếng Nhạc Minh xuống giường. Nghiêm túc nói: “Mình không lừa cậu, cậu hiện tại trước đánh thức bọn họ, sau đó lên mạng tra một chút, khả năng trong trường học đã muốn có tang thi, các cậu cẩn thận, mình hiện tại lập tức xuất môn, chúc chúng ta may mắn!” Trước khi tắt máy nghe được âm thanh Nhạc Minh đánh thức mọi người, còn có giọng nói của đám bạn bè ồn ào. Xem ra ký túc xá không ai biến thành tang thi, này thật sự tốt lắm!

Chúc mọi người may mắn, cậu yên lặng cầu nguyện.

Khoác ba lô lên, lại dùng móc treo quần dụng chặt chẽ cột vào quanh người. Trong tay cầm theo vũ khí, là một cây mộc côn. Đây là thời trung học đi núi du ngoạn được người thủ lâm tặng, thực rắn chắc.

3. Quyển 1 - Chương 3: Chạy Trốn Là Bản Năng Của Côn Trùng

Thật cẩn thận đẩy cửa ra, chỉ để một chút khe hở.

Không biết căn phòng trên lầu của đại thúc còn có ai không! Liếc một cái, lại nghĩa một cái, xác nhận bên ngoài không có người, Tiêu Văn đem cửa mở ra lớn hơn một chút. Không thể mở cửa ra toàn bộ a, nếu trong góc quanh nhảy ra một con tang thì còn có thể trốn trở về phòng!

Tiêu Văn cầm theo một con, cước bộ có thể phóng nhẹ bao nhiêu liền nhẹ bấy nhiêu, chỉ sợ kinh động đến tang thì a!

Tiêu Văn đi ra ngoài, đi bị kẹt rồi.....

Tiêu Văn quay đầu nhìn lại, sau lưng mình là bao này nọ, cửa mới mở một nửa, không mắc kẹt mới là kỳ quái.

Lui trở về một chút, tay trái nhẹ nhàng đem cửa toàn bộ mở ra. Nhẹ nhàng như mèo từng chút từng chút bước ra, thật cẩn thận quan sát tựa như con thỏ con thời điểm xuất động, trước xem xem gió, xem có nguy hiểm hay không.

Hiện tại Tiêu Văn thật đúng là cùng con thỏ rất giống. Con thỏ xuất môn thật cẩn thận sợ bị nắm đi ăn luôn, Tiêu Văn hiện tại cũng là đi ra ngoài sợ bị nắm đi ăn luôn!

Điều này sao lại so với con thỏ giống nhau đâu?

Đi xuống đường thấy chủ nhà nằm trong góc, Tiêu Văn chính là cảm thấy bị ai, tận thế rốt cuộc là tốt hay xấu đây?

Đối với chủ nhà cúi lấy một cái thật sâu, Tiêu Văn trước hết biểu đạt kính ý của mình, chủ cho thuê nhà đối mình tốt lắm, có đôi khi Tiêu Văn nghĩ mẫu thân có phải hay không cũng là hòa ái ôn nhu như vậy?

Kiên quyết xoay người, Tiêu Văn lau quệt khóe mắt. Hiện tại quan trọng nhất là chạy đi! Tiêu Văn thuê phòng ở lầu ba, này đóng phòng ở tổng cộng sáu tầng, hộ gia đình không nhiều lắm, trên cơ bản đều là khách thuê độc thân.

Lầu hai cũng là phòng cho thuê, hộ gia đình này mấy ngày hôm trước đều chuyển đi rồi, Tiêu Văn men theo lầu ba đến lầu hai liền an toàn hơn. Tuy rằng hộ gia đình đều đi rồi nhưng không xác định có thể hay không có tang thì khác chạy đến đây.

Cẩn thận bước từng bước xuống cầu thang, thực cẩn thận. Nếu không cẩn thận, nửa đường nhảy ra một con tang thì, a, vậy có thể kết thúc rồi.

Lầu một là cửa hàng mặt tiền, hơn nữa là ngã tư đường, dòng người qua lại khá lớn, tang thì là nhất định có, chính là số lượng bao nhiêu thôi!

Đến lầu hai, Tiêu Văn cẩn thận đi tới, tận lực không phát ra tiếng động. Cầm theo một con tới gần cửa sổ bị biển quảng cáo che mất ở lầu hai, cửa sổ tuy rằng bị quảng cáo chặn nhưng vẫn là có thể thấy được tình huống ở ngã tư đường, chính là không thể nhìn được toàn diện.

Trên ngã tư đường một mảnh hỗn loạn, sập xe máy, tạp vật khắp nơi, còn có thi thể máu tươi, tang thì du dương. Vài cửa tiệm cửa mở toang, lò mờ có thể trông thấy bóng dáng tang thì lác lác bên trong, vài nơi có tử kính thủy tinh đều có thể thấy bên trong tất cả nhiễm đầy máu tươi, khách hàng cùng người bán hàng té trên mặt đất.

Xem cảnh tượng ở ngã tư đường xong, Tiêu Văn trầm mặc.

Đây là tận thế?

Đây là tận thế miêu tả trong tiểu thuyết? Hiện tại đây là tận thế trong hiện thực đi.

Nhân loại có thể tiếp tục sinh tồn sao? Nhân loại có thể trong hoàn cảnh như vậy tiếp tục sáng tạo văn minh sao?

Này có lẽ không phải điều mình nên nghĩ, Tiêu Văn tự giễu cười cười, nhìn thoáng qua phía dưới tang thi du đang, nhìn chăm chăm một côn trong tay, đợi chút nữa sẽ lấy vũ khí này hung hăng đập rớt đầu tang thi!

Như vậy sẽ có thể sống a.

Chỉ là bọn họ thật sự đã hoàn toàn biến thành tang thi sao? Đợi chút nữa mình có thể hạ thủ được sao? Trước khi bọn họ biến thành tang thi thì cũng như mình rõ ràng là người a!

Không biết có hạ thủ được không! Tiêu Văn lại nhìn lại tang thi du đang trên ngã tư đường, bọn họ đã muốn không phải người, bọn họ là tang thi, không diệt sạch đầu bọn họ, bọn họ sẽ cắn chính mình, đến lúc đó cũng sẽ biến thành như bọn họ, có lẽ cũng không kịp chờ đến khi biến thành tang thi thì đã bị tang thi ăn hết rồi!

Chỉ có tiêu hủy đầu bọn họ mới có khả năng chạy đi, mới có hy vọng sinh tồn!

Hiện tại chỉ có thể lao ra cùng tang thi thi chạy? Tiêu Văn muốn khóc a, sẽ không thể không thi chạy với tang thi sao? Hậu quả bị bắt chỉ có thể là biến thành mỹ vị trong miệng tang thi. Không cần!

Hít sâu một hơi, Tiêu Văn an ủi chính mình, chỉ cần lao ra được sẽ không bị tang thi ăn.

Đi từng bước xuống cầu thang lầu một, Tiêu Văn lẳng lặng nhìn tang thi du đang bên ngoài chỉ cảm thấy thật bi ai, vài hàng xóm ngày thường cùng nhau nói chuyện phiếm hiện tại biến thành tang thi chỉ có đói khát không có ý thức. Nắm chặt một côn trong tay, lại một lần nữa nhắc nhở chính mình kia đã không còn là nhân loại, bọn họ hiện tại là tang thi.

Xem chuẩn thời điểm, Tiêu Văn chạy nhanh ra cửa cầu thang hướng về bên phải bãi đỗ xe chạy tới! Tiêu Văn mục tiêu là một chiếc xe máy, không có biện pháp, không phải Tiêu Văn không muốn lấy chiếc xe con đang mở kia, chính là cậu chỉ biết điều khiển xe máy, có ô tô cũng sẽ không biết xài. Xem ra Tiêu Văn chỉ có xe máy mới là phương tiện tốt nhất thay cho đi bộ ở mặt thế.

Nhóm tang thi vào lúc Tiêu Văn chạy ra đều hướng về nơi này đi tới, bọn chúng ngừng được hương vị người sống. Nhóm tang thi hưng phấn gầm rú, giương nanh múa vuốt hướng về phía Tiêu Văn chạy lại.

Nhóm tang thi chính là trên cơ thể thịt bị cắn rớt đã hoàn toàn thay đổi, có thiếu cánh tay thiếu chân, nhưng bọn chúng vẫn là miệng há hốc gầm rú. Quần áo dính đầy máu, trên da có vẻ phả lệ dữ tợn. Nhóm tang thi trong mắt chỉ có đói khát, rất đói bụng a đói bụng, bọn chúng hiện tại nghĩ bắt con mồi trước mắt nhồi đầy bụng, ăn no sẽ không đói bụng nữa.

Tiêu Văn dùng hết toàn lực chạy, cậu phải mau nữa, mau nữa!

Chạy đến trước xe máy, Tiêu Văn là nên cảm thấy may mắn, xe máy này là của một vị đại què mùa trên đường, hẳn luôn không khóa xe. Hiện tại Tiêu Văn cũng không nghĩ nhiều như vậy, cậu nhìn thoáng qua sau lưng tang thi rất nhanh tiếp cận, cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Nhét một côn vào ba lô sau lưng, Tiêu Văn đạp chân ga, vội vàng khởi động xe, không biết là vì khẩn trương hay là bị dọa đến cho nên lần đầu tiên không thành công, xe chỉ rung một cái rồi bất động.

Nhìn tang thi đuổi theo mặt sau, thái dương Tiêu Văn đều mau chảy mồ hôi. Dùng sức nhất giẫm, xe máy phát ra thanh âm “Ông ! Ông !”. Xe khởi động được, Tiêu Văn mạnh mẽ nhấn chân ga lao lên phía trước....

Điều khiển xe máy bỏ lại đám tang thi sau lưng, Tiêu Văn thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa này lần thứ hai nếu không khởi động được, Tiêu Văn chỉ có thể bỏ xe mà đi.

Tiêu Văn dọc theo đường chạy về hướng Tây Bắc.

Tiêu Văn nhớ rõ hướng tây bắc là khu đô thị sắp sửa khai phá, chính là còn chưa xác định rõ, ở đó hộ gia đình ngày trước đều đã chuyển đi rồi, hiện tại nơi đó là an toàn nhất! Tiêu Văn không biết trong xe có đủ xăng chạy tới đó hay không, hiện tại trong thành phố này lại không biết có bao nhiêu tang thi, hết thấy đều là không biết bao nhiêu!

Tiền phương truyền đến tiếng đánh nhau cùng tiếng kêu khóc, rõ ràng nhất là tang thi rống lên một tiếng. Tiêu Văn thấy cách mình một trăm thước có người đang cùng tang thi cận chiến!

Tiêu Văn điều khiển xe tiến lên đánh bay một con tang thi, vội vàng dừng xe lại tùy chỗ dừng, sau lại rút ra mộc côn trong ba lô, đối với đầu con tang thi vừa bị đánh bay mới đứng lên động thủ.

Bởi vì là lần đầu tiên, Tiêu Văn không rõ lực đạo nên vẫn là không đánh chuẩn, tang thi bị đánh một gậy vẫn là lảo đảo lại đứng lên.

Tiêu Văn khấn trương tay có điểm run, nhưng vẫn là dùng hết khí lực toàn thân nhấc mộc côn hướng tới đầu tang thi đánh tiếp.

“Phốc!” Lần này thành công, đầu tang thi vỡ nát, óc vấy ra, Tiêu Văn đứng gần đó còn không có phản ứng lại đã bị phun đầy mặt.

Tiêu Văn chính là cảm thấy có cái gì đập vào mặt, trên mặt nhất thời cảm giác đính đính, hít một hơi, một cổ tanh tươi ập đến làm cậu bị nghẹn một trận ho khan!

“Khụ! Khụ.” Thời điểm Tiêu Văn “khụ”, tay trái thuận tay sờ soạng mặt một chút, cúi đầu nhìn đến đồng màu trắng trong tay, Tiêu Văn lại liên tưởng vừa rồi chính mình đánh là cái gì.

“Ọc.....Ọc.....” Tiêu Văn ngồi xổm xuống bắt đầu nôn khan, tay dùng sức móc họng, cũng không quản có thể với tới hay không.

Nơi này cũng không chỉ có duy nhất một con tang thi, Tiêu Văn đứng là vẫn còn cẩn thận chán, đại ý hậu quả là bị tang thi mò đến gần người. Tiêu Văn vẫn còn đang nôn khan, một con tang thi đi tới sau lưng cậu.

“Bình!” Trọng vật ngã xuống đất thanh âm đem Tiêu Văn dọa thanh tỉnh. Hiện tại bây giờ toàn tang thi, nơi này không phải chỉ có một con tang thi, như thế nào có thể sơ ý như vậy! Mồ hôi lạnh ướt đầm quần áo sau lưng Tiêu Văn.

Tiêu Văn lấy lại tinh thần đứng lên, gắt gao nắm mộc côn. Gân xanh bạo khởi đầy tay! Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa đã bị tang thi cắn được. Thiếu chút nữa cũng liền biến thành tang thi.

Nhìn tang thi té trên mặt đất, Tiêu Văn trái tim bùm bùm đập! Trấn định nhìn về phía người vừa mới cứu mình một mạng.

“Cám ơn!” Tiêu Văn thấy là một thiếu niên cầm theo thiết côn nhìn có vẻ bất lương, tóc nhuộm màu vàng kim tuy rằng lộn xộn nhưng có thể thấy lúc trước được chủ nhân tỉ mỉ bảo dưỡng! Tiêu Văn phát hiện tang thi đã bị tiêu diệt, trừ bỏ chính mình còn có vài người nữa gia nhập chiến đấu, rất nhanh liền giải quyết tang thi!

“Chắc!” nghiêng rằng, thiếu niên tóc vàng hé miệng nở nụ cười một chút, rồi sau đó tùy tiện dùng tay trái vỗ vỗ bả vai Tiêu Văn. “Đại thúc a, lần sau chú ý chút, không phải lần nào cũng may như vậy đâu!”

Đối với thiếu niên kêu mình là đại thúc, Tiêu Văn hiện tại không rảnh đi để ý, cậu bây giờ thấy sợ, chân có điểm nhũn.

Thiếu niên chân đạp vào đồng cát phía trước, chậm rãi xoay người, từng bước một tránh ra.

Cười khổ một tiếng. “A !” Giật nhẹ khóe miệng, Tiêu Văn cúi đầu nhìn trên tay mình, bàn tay đã muốn bị tróc da, một chút tơ máu chảy ra, tuy không đau nhưng nhìn lại thấy ghê người! Cậu cắn răng, bàn tay chà sát lên ống quần.

Đau quá! Như thế nào liền không nhớ ra vừa mới không phải còn tự tin tràn đầy sao.

Khóe mắt chảy ra nước mắt, thật sự đau a, cát đá dính trên da thịt thời điểm vừa mới ma sát rạch vào bàn tay. Tiêu Văn nâng lên tay trái, tay phải trước đem mộc côn nhét vào ba lô, cẩn thận lấy ra cát đá trong lòng bàn tay.

Vừa mới chiến đấu với tang thi là những người sống sót trong cùng tiểu khu, bọn họ có hơn mười người, nhưng chân chính có sức chiến đấu chỉ có bốn năm người, trẻ nhỏ có hai người, người già chiếm đa số, bọn họ dọc theo đường đi thực may mắn như thế nào lại không gặp được tang thi, chính là đến nơi này bị một đám tang thi vây quanh. Nếu không phải có người cứu viện, vài người có thể thoát được, còn không thì một người cũng đều trốn không thoát. Vừa mới vây quanh bọn họ cũng có hơn mười tang thi.

Về phần đồng thời gia nhập chiến đấu cùng Tiêu Văn là bảy người rất nam tính, tuổi không đồng nhất, vài người 40; thiếu niên 17 tuổi tả hữu được vài người, còn có vài thanh niên trên dưới 30 tuổi. Bảy người phía trước sức chiến đấu so với mấy người sống sót trốn khỏi tiểu khu nhưng là cao hơn rất nhiều.

Xử lý tốt miệng vết thương ở tay trái, Tiêu Văn ngẩng đầu liền thấy thiếu niên vừa đứng trước mặt mình, vẻ cười du côn.

“Đại thúc, chúng ta cùng đi thôi, lão đại nói nhiều người đi cùng nhau sẽ an toàn hơn.” Thiếu niên hai tay cầm trong túi quần, miệng ngậm một gọng cỏ lay động lên xuống, thiếu niên đứng cũng không an phận, cả người động không ngừng, chân đá một chút, bả vai nhún nhún, chính là loại người không yên tĩnh.

Tiêu Văn không đáp lời, chính là quay đầu một chút, cau mày nghi hoặc nhìn thiếu niên. Kỳ thật Tiêu Văn rất muốn phun trào, muội người, lão tử mới 21, kêu đại thúc đại thúc là cậu muốn chứng tỏ mình có bao nhiêu nộn sao?

Nhiều người cùng nhau là thực an toàn, cũng hấp dẫn càng nhiều tang thi! Nhìn thiếu niên bộ dáng du côn, Tiêu Văn rất bình tĩnh suy nghĩ, nếu chính mình đi một mình thật là nguy hiểm, đừng tới hai con tang thi chính mình liền xong đời.

“Mọi người quyết định đến khu đô thị còn chưa khai phá phía tây bắc, nơi đó tang thi ít! Cùng nhau đi?” Thiếu niên hást cầm, gọng cỏ ngậm trong miệng lung lay lắc lư, ý tứ là đang hỏi Tiêu Văn.

“Cùng đi.” Nhịn xuống khóe miệng muốn run rẩy, Tiêu Văn hết sức duy trì che giấu biểu tình trên mặt, muội người, miệng cậu ngậm cỏ có thể hay không không cần nhiều động tác như vậy! Tôi xem đến buồn bực a!

4. Quyển 1 - Chương 4: Bánh Sủi Cảo Tang Thi

Thiếu niên thấy Tiêu Văn đáp ứng, chớp chớp mi lưu cho Tiêu Văn một cái tươi cười. Rút tay ra khỏi túi quần, giồng chiếu tài miêu vẩy vẩy tỏ vẻ cáo biệt! Sau đó lấy chân phải làm điểm tựa hoa lệ xoay người đưa lưng về phía Tiêu Văn uốn éo uốn éo rời đi

Tiêu Văn vẫn là không khống chế được biểu tình trên mặt, khóe miệng không tự chủ run rẩy, thẳng nhóc này rốt cuộc làm sao vậy! Thấy thế nào cũng vẫn quý dị a, ngẩng đầu nhìn trời bất đắc dĩ thở dài một hơi, hiện tại mặc kệ những người khác thế nào, có thể sống được chính là người tài ba!

Tiêu Văn rút mộc côn trong ba lô ra cao thấp lắc lắc, cảm thấy chính mình thực dũng mãnh, vừa mới rồi là dùng cây này xoá sạch đầu tang thi đâu! Đem mộc côn nhét vào ba lô, hướng về phía thiếu niên chạy đi, nếu cùng nhau hành động liền cùng nhau thương lượng một chút thôi.

Chân phải chân nâng lên, Tiêu Văn đột nhiên nhớ tới cái gì, chân cũng không đặt xuống mà là quay đầu nhìn nhìn.

A ! Nghĩ ra rồi, xe máy!

Đột nhiên thân thể không cân bằng, Tiêu Văn hai tay ngừng lại loạn khu. Thật nhanh đặt chân phải xuống, Tiêu Văn đứng vững cũng không quản cái gì xe máy, cúi đầu nhìn hai chân mình, cậu hết chỗ nói rồi!

Đây là bị lây bệnh sao, như thế nào liền lập tức trở nên nhị như vậy đâu?

Không tái ngốc nữa, thuận lợi tiêu sái đến bên người thiếu niên. Trong đám người này Tiêu Văn với thiếu niên có quen một chút, những người khác lúc trước hoàn toàn không gặp qua!

Tiêu Văn tính tình có điểm lạnh lùng, trong lời nói mà nói chính là nếu người không quan tâm hần, hần cũng chẳng thèm để ý đến người!

Tiêu Văn đứng sau thiếu niên nghe bọn họ nói chuyện, cậu yên lặng nghe đồng thời nhìn mấy người đang nói tương đương trống kiện, đây là thói quen của Tiêu Văn cũng không biết là khi nào thì có. Tiêu Văn thuộc loại hình có điểm gầy yếu nhưng tuyệt đối không phải cái loại yếu đuối. Cậu từ nhỏ đã hy vọng chính mình có một cơ thể đầy cơ bắp, nhưng là Tiêu Văn ngay cả một khối cũng đều không có mọc ra!

Đang nói chuyện là một người độ tuổi trung niên khá cao, hẳn nói chuyện mang theo điểm giọng mũi nghe rất kỳ quái! Cùng tranh luận với hẳn nên dùng phương tiện nào chạy trốn là thanh niên tả hữu 23 tuổi. Những người khác thì nhỏ giọng nghị luận.

Hiện tại đã muốn mặt thế, sinh tồn như thế nào mới là chuyện nên tự hỏi, nếu là bình thường những người này hẳn là không có khả năng tụ cùng một chỗ thảo luận dùng phương tiện gì xuất hành!

Hiện tại ở chung hài hòa thảo luận như thế nào sinh tồn như vậy thật là cảnh tượng bình thường không có! Mấy người này trước mặt thế có người là thành phần tri thức, có khi là dân công, có khi là lão bản, hiện tại đều là đang tìm đường sống! Hiện tại đều giống nhau, thậm chí có khả năng địa vị đảo ngược!

Khóe miệng hơi hơi cong lên, Tiêu Văn chính là châm chọc cười cười. Cười cái gì, chỉ có Tiêu Văn tự mình biết.

Cảm thấy bụng bị cái gì nhẹ nhàng đụng phải một chút, Tiêu Văn phục hồi tinh thần lại thấy thiếu niên kia đang cười đến vô sỉ!

“Này đại thúc, có thể đi nhờ xe một chuyến không?” Thiếu niên lông mi dương dương tự đắc, tiểu ý nghiêm nghị nhìn Tiêu Văn mới hỏi phục hồi tinh thần lại.

“Cái gì?” Tuy nói phục hồi tinh thần lại, nhưng là Tiêu Văn vừa rồi hồn rời xác, ngay cả đoạn sau bọn họ thảo luận cái gì cũng không biết, đối với câu hỏi của thiếu niên tỏ vẻ nghi hoặc.

“.....” thiếu niên tươi cười cũng cứng lại rồi, này, anh chính là trả thù tôi gọi anh là đại thúc cũng không cần không nghe câu hỏi của tôi được không, thực dả kích người mà! “Vừa mới bọn họ thương lượng đi đến ‘An toàn khu’ như thế nào. Nhưng là người rất nhiều xe không đủ, cuối cùng quyết định trưng dụng xe máy của thúc.” Thiếu niên lúc này không cười, khuôn mặt mới lớn chứa đầy nghiêm túc!

Nhìn thiếu niên cương một chút lập tức biến thành biểu tình nghiêm túc, Tiêu Văn âm thầm nở nụ cười. Vẫn là thiếu niên a, hy vọng nhóc có thể vẫn như vậy.

“Như thế nào là trưng dụng?” Tiêu Văn chớp mi, thiếu niên mặt biến sắc nhìn thật vui.

“Cách cách” thiếu niên cắn răng, ta nhẩn! “Chúng ta hai người ngồi xe máy, đương nhiên, nếu đại thúc không muốn lái xe tôi có thể đến!” Nói đến mặt sau thiếu niên có điểm hưng phấn. Hiện tại có thể lái xe rồi!

Tiêu Văn phát hiện thời điểm mình cùng thiếu niên nói chuyện, những người khác không sai biệt lắm đều đã muốn chuẩn bị tốt. Xoay người hướng về phía xe máy nằm trên đất, đi được một nửa cấp cho thiếu niên còn đang thất thần một câu.

“Tôi điều khiển, cậu ngồi mặt sau.”

Tiêu Văn nhếch khóe miệng, ai kêu cậu thích cho tôi xem bóng lưng, giờ tôi cũng cho cậu xem một hồi.

Đi đến bên xe bị Tiêu Văn ném xuống đất, lại nhìn thiếu niên đang có điểm tức giận, hướng về phía sau hất hất cằm ý bảo thiếu niên mau lên xe! Thiếu niên tuy rằng sinh khí nhưng cũng thực nhu thuận lên xe, ngồi xuống.

Một đoàn người hướng về địa phương an toàn chạy tới. Tổng cộng ba xe ô tô chở đầy người, còn có hai chiếc xe máy cũng chở hai người. Một chiếc xe con dẫn đầu, phía sau là xe máy rồi tới hai chiếc xe con còn lại.

Dọc theo đường đi tuy rằng cũng gặp mấy con tang thi, bởi vì đuổi không kịp phương tiện giao thông nên cũng vô sự. Nơi bọn Tiêu Văn vừa mới đánh tang thi cách nơi an toàn không xa, lại ít người ở, dọc theo đường đi đều thực may mắn không bị đàn tang thi vây truy chặn đường. Nhưng là chưa tới địa phương an toàn, mỗi người đều đem theo tâm khủng hoảng.

Sắp đến khu an toàn, hiện tại có điểm quá độ hoang vắng, lại đi một đoạn đường nữa vào cổng khu an toàn.

Mọi người trong lòng đều trào ra một trận vui mừng.

Phía trước là một góc quẹo sâu, Tiêu Văn không biết như thế nào liền cảm thấy tim đập rất nhanh, không thích hợp, thực không thích hợp!

Tiêu Văn nhỏ giọng gọi thiếu niên: “Xem đằng sau có tang thi hay không!”

Thiếu niên quay đầu nhìn, đầu mới xoay đến một nửa liền không động, đó là cái gì! Nhiều như vậy là làm sao đến a! Thiếu niên hướng bên phải xoay đầu, hiện tại trong mắt thấy là một đám ước có hơn trăm con tang thi gầm rú chạy về nơi này!

Đối với đoàn xe mà nói tang thi là từ bên phải nhảy ra, nhiều tang thi đột nhiên thoát ra như vậy, bọn chúng cách đoàn xe chỉ có 100 thước! Xe chạy ở phía trước có thể thực nhẹ nhàng thoát khỏi đàn tang thi, nhưng là xe chạy phía sau sẽ không dễ dàng như vậy, khả năng vừa vận bị nhóm tang thi tóm gáy!

Thời điểm sinh mệnh bị uy hiếp, con người đều sẽ bùng nổ!

Xe đằng sau mạnh mẽ gia tốc, chui qua khe hở giữa Tiêu Văn cùng một xe khác chạy về phía trước. Ngay lúc ấy, xe con dường như sẽ đụng vào xe máy, hoàn hảo, Tiêu Văn đứng lúc tạt vào lề đường do sợ bị xe con đụng vào. Một chiếc xe máy khác không có vận may như họ, bị xe con đụng vào đuôi xiêu xiêu vẹo vẹo tiêu sái vài cái liền đổ. Hai người trẻ tuổi đương trường trên xe chửi ầm lên!

Nhưng là tang thi đã đến!

Tiêu Văn đương nhiên cũng thấy, nhóm tang thi chảy nước miếng, trên người tất cả đều là huyết đen cùng một ít óc nhầy nhầy huyết nhục! Hai người mới này bị xe tông còn đang chửi ầm lên chốc mắt bị tang thi cắn rụng!

“A!” Tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Tiếng kêu thảm thiết cũng làm cho nhóm tang thi hưng phấn hẳn lên, gầm rú càng thêm hung mãnh.

“Rống ! rống !..... “

Tiêu Văn tựa hồ cảm giác được bóng ma tử vong, người điều khiển ô tô phía sau chưa kịp phản ứng thì tang thi đã muốn chặn đường đi, người trên xe vội mở cửa chạy trốn bốn phía.

“A ! Tôi không muốn chết a!” “Đừng cắn tôi!” “Mụ mụ ! Ô ! Ô !” “Chạy mau a!”

Tiếng khóc, tiếng kêu, tiếng la, tiếng kêu thảm thiết, hơn nữa nhóm tang thi không hữu tình mà rống lên một tiếng vang một mảnh trời!

Tiêu Văn nhìn thoáng qua mọi người hét chói tai phía sau, chính là nhấn chân ga nhanh hơn chạy vội về phía trước!

Không lâu sau, thanh âm phía sau chỉ còn lại tiếng rống của tang thi nhóm, mấy tiếng hét chói tai, kêu thảm thiết đều không còn....

Một xe máy hai người khác trước sau bị nhóm tang thi nhiệt tình vây lên, tiếng kêu thảm thiết cũng dần dần nghe không thấy

Nhanh lên! Mau chút nữa!

Chỉ cần mặt sau tang thi không đuổi....kịp....

Tiêu Văn giờ phút này thật là cười không nổi, phía trước chiếc xe đầu tiên kia một đoàn tang thi là lỗi giác đúng hay không !

Hiển nhiên hai người ngồi trước xe cũng phát hiện kia không phải ảo giác, kia là một đoàn tang thi! Đây chân chính gọi là vậy công sao ?

Mọi người rất nhanh xuống xe đem hai chiếc xe chết vượt qua, người kém cỏi ở bên trong tối thiểu có thể an toàn không phải sao?

Tiêu Văn dừng xe lại rất nhanh nhảy xuống xe, tay phải rút mộc côn tay trái lôi kéo thiếu niên tựa hồ bị dọa ngã người rồi, lại đem xe ném xuống đất. Cước bộ thật nhanh chạy đến giữa hai chiếc xe hỏng, nhiều người lực lượng sẽ lớn, chủ yếu là tang thi đuổi theo mặt sau!

Chỉ còn lại có 14 người, chiếc xe thứ nhất ngồi sáu người, phía sau đuổi theo trong xe ngồi có ba đàn ông, ba người già. Nhìn tang thi càng ngày càng gần, mỗi người trên mặt đều nổi lên cười khổ tuyệt vọng, vẫn là trốn không thoát sao?

Mười mấy người tương đối im lặng nhìn nhau không nói gì.

Cầm giác tứ phía chỉ còn một cái phương hướng, trong tay cầm lấy vũ khí, người già bị vây ở bên trong.

Nhóm tang thi đã muốn phác lên đây, mùi tanh tươi, mùi máu tươi, còn có các loại hương vị đập vào mặt mà đến, nhóm tang thi gầm rú miệng há hốc tiến tới!

Tiêu Văn nhắc mộc côn dùng sức quét về phía đầu một con tang thi, khí lực thực lớn lập tức liền đem đầu tang thi đánh bay! Hai tay nắm chặt mộc côn, chiếu theo ót một con tang thi gần nhất một gậy giáng xuống, tang thi miệng gầm rú một cái đã muốn bị đánh liệt. Tang thi ngã xuống rồi, tang thi mặt sau giờ tay nhào lên!

Né về bên trái tránh thoát tang thi trảo, Tiêu Văn mộc côn trong tay từ bên trái hướng phải dùng sức quét về phía đầu tang thi, cậu dữ tợn rống lên một tiếng “A !”

“Bộp!” nhất thanh muện hưởng, đầu tang thi đã muốn bị đánh bay, Tiêu Văn không rảnh đắc ý, hiện tại không lưu ý sẽ bị tang thi cắn, sau đó sẽ bị càng nhiều tang thi vây quanh, đến lúc đó cũng chỉ còn khung xương!

Những người khác nơi đó thê thảm giống nhau, có người không cẩn thận bị tang thi cắn một ngụm, nhưng vẫn là cầm gậy đó trong tay phang vào đầu tang thi!

Một tiếng đàn ông kêu to! Đây thuộc loại nam nhân bất khuất!

Đập một cái đũ, thêm vài cái không thấy một sao!

Nhóm người già cũng cầm lấy vũ khí cùng nhau gia nhập chiến đấu, nhất thời tiếng đánh nhau cùng tiếng quát tháo nam tính hùng hậu kia tại nơi chỉ có tang thi này, rống lên một tiếng có vẻ bi tráng như vậy!

Thiếu niên trên mặt non nớt tuy rằng dính đầy dơ bẩn, nhưng cũng có một chút dương cương đặc hữu của nam nhân, cậu đã muốn trưởng thành!

Một cước đạp đổ một con tang thi đang nhao lên, trong tay cũng không đình chỉ, thiết côn hung ác xao rúng đầu tang thi!

5. Quyển 1 - Chương 5: Sủi Cảo Phá Đa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tang thi càng ngày càng nhiều, người bị thương cũng càng ngày càng nhiều, không thể nói rõ hiện tại là đang làm cái gì, mỗi người trong đầu chỉ có một ý niệm.

Xoá sạch đầu tang thi trước mắt!

Nhóm tang thi đã ngửi được hương vị người sống vội vàng hé miệng cắn, tang thi mặt sau kiên trì không ngừng đuổi!

“Rống ! Rống !” Nhóm tang thi gầm rú vĩnh viễn không biết mệt, trong mắt chúng chỉ có thịt người tươi sống, nhân loại có thể ăn! Cho dù bọn chúng ngày trước cũng là nhân loại! Bây giờ bọn chúng chỉ có một ý niệm trong đầu “Ăn!”

Tiêu Văn không cần nhìn cũng biết càng ngày càng nhiều đồng bạn bị tang thi tha đi! Nhưng là cậu bất lực, cậu hiện tại có thể làm chính là nắm mộc côn trong tay hung hăng đập tang thi!

Mỗi tay, thở hổn hển, cước bộ có điểm nhuễn nhưng là vẫn gơ lên gậy trong tay hung hăng đánh những con tang thi vĩnh viễn không biết mệt mỗi này!

Lại xoá sạch một đầu con tang thi nữa, Tiêu Văn cước bộ có điểm run rẩy, thể lực tiêu hao quá lớn! Ổn định cước bộ, mộc côn trong tay Tiêu Văn đánh bay một con tang thi đang chạm móng vuốt vào người cậu, thuận thể quay về giáng một đòn lên đầu một con khác!

“Xoạt xoạt!” “Bốp!”

Đầu tang thi này bị đánh bay, mặt Tiêu Văn cũng bị dính đầy óc. Óc là thời điểm con tang thi bị đánh liệt đầu phun đến trên mặt cậu!

Không thay đổi sắc mặt cũng không nhíu mày, Tiêu Văn chính là dường như không bị ảnh hưởng gì, hai tay nắm chặt mộc côn thực rắn chắc của mình, từng phát từng phát đánh tang thi!

Hai từ ‘thảm thiết’ có lẽ không đủ để hình dung trận đấu này!

“A ! Lão tử cùng các người liều mạng!” Một hán tử thoáng cái dính đầy vết máu cùng óc, vết thương đã muốn đầy người hét lớn một tiếng, sau đó khua thiết côn trong tay, giống như đột nhiên có lực lượng vô tận, vừa nhanh mà vừa chuẩn xác hướng đầu nhóm tang thi dùng lực.

Nhưng là không phải mỗi lần đều có thể đập trúng đầu tang thi, vị hán tử này giống như không quan tâm một đòn có thể giải quyết một con tang thi hay không. Không đánh trúng đầu, như vậy lại đến, một cây thiết côn ở trong tay hán tử tựa hồ thành vũ khí tốt nhất.

“A !” Mỗi lần giải quyết một con tang thi hán tử đều hô lớn một tiếng! Nghe hán tử giống như thật sự có một cỗ lực lượng ở trong thân thể tuôn ra, mỗi người bỗng nhiên cảm giác như được tiếp năng lượng.

Tang thi đến đây đi, lão tử không sợ người! Đây là nội tâm mỗi người hét lớn!

Hán tử càng lúc càng điên cuồng, dần dần bị tang thi vây đi lên, nhưng là hán tử giống như càng hưng phấn hơn, tang thi đem hán tử vây lại tựa hồ hợp ý hán tử.

“Ha! Ha!” Hào sảng cười to, nếu không phải bị tang thi vây quanh thì đâu biết đó là hào khí can vãn như thế nào! Hiện tại chỉ có thể nhìn đến thảm thiết cùng bi tráng!

“Đến đây đi! Lão tử giải quyết các người!” Vẫn là hào sảng như vậy. Nếu không nhìn hán tử một thân đầy vết thương thì cũng không ai biết hán tử đã muốn là nổ mạnh hết đà.

Dần dần tang thi bên người hán tử ngã xuống càng ngày càng ít, cuối cùng ngã xuống chính là hán tử!

Những người đang chú ý tới hán tử còn đang cùng tang thi cận chiến sinh tử, tại một khắc này đều yên lặng xoay đầu trầm mặc chiến đấu. Chính là mím chặt môi, trên tay nổi đầy gân xanh, nhìn tang thi phần hán tử đã muốn tràn ngập ánh mắt bọn họ!

Trong lúc nhất thời không ai gầm rú, mỗi người đều yên lặng vây đến cùng nhau, đưa lưng về phía nhau tuyệt vọng lại phần nộ.

Hiện tại chỉ còn bảy người, mỗi người trong lòng đều tuyệt vọng, mặc dù mỗi một người không chịu nổi nhưng là vẫn dùng hết khí lực toàn thân chiến đấu với đám tang thi vĩnh viễn không biết mệt mỏi! Tuy rằng bảy người đều có năng lực chiến đấu thể nhưng phải đối mặt trước chừng vài trăm con tang thi, cũng không phải siêu nhân, đều không có siêu năng lực, chờ đợi kết cục chỉ có một

Đột nhiên xa xa tang thi lớn tiếng gầm rú vùng lên, sau đó lại không có tiếng động! Tiêu Văn bọn họ tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng sẽ không ảo tưởng có người tại thời khắc này tới cứu bọn họ. Nếu thật sự có người đến cứu bọn họ kia cũng có vấn đề, không có âm thanh của phương tiện giao thông, những người đó không có khả năng là đi bộ mà đến.

Cánh tay Tiêu Văn cảm thấy đau xót đến không rõ cái dạng gì trên mặt, có thể nhìn thấy hán tử tâm thần cùng một chỗ.

Không thèm để ý tiếp tục cùng tang thi chiến đấu, cũng không phải lần đầu tiên bị cắn, để ý đến làm chi!

Tang thi rống lên một tiếng sau đó là thanh âm mộc côn cùng đầu tang thi tương thân tương ái tiếp xúc, có âm thanh hỗn loạn thổ hồng học, còn có tiếng vũ khí vũ động lướt trong không khí! Trong này nghe có vẻ rõ ràng như vậy!

“Rống!” “Rống!” Nhóm tang thi phía sau gầm rú lớn hơn trước, không giống như là phát hiện “đồ ăn” mà gầm rú! Cho dù không biết tang thi gầm rú là biểu đạt cái gì, lại như trước có thể nhận ra tang thi này đều là gầm rú một tiếng sau liền im bất.

Im bất! Kia không giống với tang thi bình thường. Chẳng lẽ còn có chuyện gì khác làm cho tang thi trầm mặc?

Có xem qua tiểu thuyết trên mạng, trong lòng máy động, sẽ không phải là tiến hóa chứ?

Không có khả năng, không huyền huyền như vậy đi, kia chỉ là tiểu thuyết.

Yên lặng chiến đấu với tang thi, mọi người trong lòng đều không bình tĩnh, tuy rằng biết hôm nay trốn không thoát nhưng là sáng với tối thì có gì khác biệt a!

Dưới chân bọn họ là một đồng thi thể, đứt tay đứt chân, trên cơ bản đều là không có đầu.

Thể lực tiêu hao thật lớn, bọn họ đều có chút chống đỡ không được. Nhưng là nhìn nhóm tang thi không biết mệt mỏi lại gần, đầu đầy mồ hôi cũng không rảnh lau, mặc cho trên mặt xuất hiện từng đạo vết bẩn. Chính là máy móc cầm gậy gộc trong tay tiếp tục chiến đấu.

Có thể hay không phá vòng vây tang thi chạy ra? Bọn họ không nghĩ tới khả năng chạy đi, không có trang bị, không ai giúp, còn không có phương tiện chạy trốn. Cũng không phải siêu nhân có thể không đếm xỉa nơi nơi đều là tang thi mà bay đi.

Nhóm tang thi bỗng nhiên xao động, Tiêu Văn cảm giác được tang thi động tác không có hung mãnh như trước, tựa hồ có cái gì khiến bọn chúng kiêng kỵ xuất hiện!

Tiêu Văn cùng những người khác nhìn nhau, trong mắt mọi người đều hiện lên vui sướng, đây là có hi vọng sao? Có hy vọng đào thoát sao?

“Rống!” Nhóm tang thi tuy rằng động tác chậm lại, nhưng là bọn chúng có chậm thêm nữa thì Tiêu Văn bọn họ vẫn là không chịu nổi, tang thi nhiều a!

“A !” Hết thắm một tiếng!

Thời điểm Tiêu Văn nhìn về phía thanh âm truyền đến, chỉ còn nhìn thấy một đôi chân lẩn trong đám tang thi, một lúc sau liền vô thanh vô tức.

Chỉ còn sáu người, kế tiếp là hai người sao?

Nhìn thoáng qua nhau nở nụ cười, mặt vốn cũng rất khùng bố hiện tại cười rộ lên có vẻ thực dữ tợn, nhưng là lại có vẻ ngốc như vậy.

Mấy người không nói chuyện, cũng không rảnh mà nói. Khóe miệng đều lộ vẻ mỉm cười nhợt nhạt.

Thật là choáng váng đầu, bây giờ còn còn sống trên người ít nhất cũng có hơn mười miệng vết thương, chính là chạy đi cũng không nhất định có thể sống sót, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì đâu? Tang thi không bình thường liền đánh thêm mấy con, thừa dịp người không để ý lấy mạng người a!

“Hắc ! Hắc” không biết là ai, cứ nhiên hắc hắc bật cười, chính là động tác đánh tang thi phối hợp với hắc kia thấy thế nào lại không hài hòa. Người cười đáng khinh như vậy, xuống tay có lại bạo lực như vậy, này không thích hợp!

Nhóm tang thi tính kỳ quái trở nên càng nghiêm trọng, Tiêu Văn chú ý tới tang thi vây quanh bọn họ tuy rằng vẫn là rất nhiều, nhưng tang thi bên ngoài thông thả chậm chạp vây thành một vòng, bị vây là ai vậy? Có bao nhiêu người? Đều không ai biết được.

Chính là Tiêu Văn bọn họ áp lực nhẹ đi rất nhiều.

Bị vây lên không có khả năng là những người khác, không có tiếng vang của phương tiện giao thông, cũng không có thanh âm người nói chuyện!

Có hay không là tang thi!

Nếu là tang thi, vậy lúc trước đoán —— tang thi tiến hóa, còn có khả năng là tang thi nội chiến! Nếu thế giới này có loại tang thi như trong tiểu thuyết điện ảnh gì đó, như vậy tang thi tiến hóa cũng không hẳn là không có!

Tang thi nội chiến trên phương diện khác tỷ lệ đúng có vẻ gia tăng, hy vọng có thể giảm bớt số lượng! Tuy rằng tay đã không còn khí lực, nhưng là vận huy động vũ khí trong tay nhanh hơn, nhóm tang thi đến đây đi, ngoan ngoãn vươn đầu tới cho chúng ta đập đi! (giống chơi đập dưa hấu =]])

Thời gian theo nhóm tang thi gầm rú từng chút từng chút trôi qua, tiếng đầu xé gió vỡ vụn.....

Đối với Tiêu Văn bọn họ mà nói chỉ có trầm mặc, trầm mặc. Bọn họ đã không còn khí lực.

Tang thi bị giết rất nhiều, nhưng là tang thi đang hung ác rít gào còn nhiều hơn, vẫn gầm rú chạy lại đây, bọn chúng sẽ không biết mệt mỏi, sẽ không cảm thấy đau đớn.

Nhưng là bọn họ thực mệt mỏi, bọn họ toàn thân cao thấp trên cơ bản đều là vết thương, đôi khi trước mắt bọn họ là một mảnh mông lung.

Mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, chỉ muốn cứ như vậy nằm xuống, liền như vậy nằm xuống đi!

Thời điểm Tiêu Văn ngất hồ hồ, bị móng vuốt tang thi chộp trúng đùi, một trận đau nhức lập tức tỉnh táo lại. Một gậy đánh lên đầu một con tang thi không có chân.

Con tang thi này cũng không biết là sinh tiền vốn không có hai chân hay là thời điểm biến thành tang thi mới không có, có lẽ là thời điểm thành tang thi bị những người khác chém rớt. Tiêu Văn chỉ biết là đùi mình hiện giờ vẫn chảy máu, vốn cũng rất mệt mỏi hiện tại lại chảy nhiều máu, tình huống lại càng không lạc quan.

Tang thi đã không còn mấy con bởi vì cơ hồ đại bộ phận tang thi đều chạy tới chỗ không biết tên kia, đột nhiên xuất hiện không biết có phải hay không là tang thi tiến hóa thành người, Tiêu Văn nhìn chung quanh mình chỉ còn lại có ba người, chính mình, thiếu niên với một người trung niên tầm 30 tuổi.

Những người khác đều kiên trì không được ngã xuống bị tang thi phân thân.

Tiêu Văn không dám sơ ý, cậu lấy tín niệm muốn sống sót mà chống đỡ, chỉ cần đem tang thi trước mắt đều giết chết là có thể an toàn, toàn bộ giết chết là có thể nghỉ ngơi một hồi.

Hương vị huyết tinh phiêu tán trên con đường trống trải, vô số thi thể lấp kín đường cùng với xe.

Không biết nơi đó có cái gì hấp dẫn nhóm tang thi vậy như? Ba người Tiêu Văn chính là cảm thấy may mắn, trước mắt bọn họ còn bảy con tang thi, giải quyết xong là có thể an toàn nghỉ ngơi một chút.

Ba người tuy rằng vết thương chồng chất nhưng là vẫn giữ vững tinh thần từng chút từng chút công kích tang thi.

“Bùm!” Một tiếng, người đàn ông trung niên đứng thẳng không xong, quỳ xuống.

“Ngao ! Rống !” Một con tang thi gào thét lớn, cánh tay xuyên qua trái tim người nọ!

“Phốc !” Máu tươi từ trong ngực người trung niên phun tung toé, người nọ biểu tình đã có điểm cứng lại, tay một chút một chút nắm chặt gậy gộc, dùng khí lực cuối cùng đánh rớt đầu con tang thi trước mặt mình!

“Phanh!” Nhất thanh muện hưởng, đầu tang thi rớt xuống.

Người đàn ông trung niên vẻ mặt còn đang duy trì kia cuối cùng kia trong nháy mắt đó tuyệt quyết, cũng đã không còn hô hấp, đã chết rồi!

Thù Nhi: hai bạn sắp gặp nhau rồi càng về sau càng dễ thương lắm nhé >.

6. Quyển 1 - Chương 6: Vì Cái Gì Tróc Trùng

Tiêu Văn cùng thiếu niên nhìn người đàn ông trung niên không còn tiếng động.

Trầm mặc quay đầu.

“A!” Tựa hồ muốn dùng toàn lực la lên, Tiêu Văn và thiếu niên la lên mang theo bi thương tiếp tục cận chiến với tang thi.

Nhóm tang thi cũng từng con từng con ngã xuống, chính là trước khi ngã xuống lưu lại trên người bọn họ vết thương thật lớn, nhưng là Tiêu Văn cùng thiếu niên cũng đã không thêm để ý.

Dù sao đánh cũng đủ rồi, Tiêu Văn cố sức hạ gục một con tang thi cuối cùng trước mắt, theo thanh âm tang thi ngã xuống đất, Tiêu Văn cũng lập tức té lên thi thể tang thi. Cũng không quản được nhiều như vậy, ngồi trên người tang thi cũng sẽ không mang thai.

Tay phải còn nắm chặt mộc côn, không biết là vì cương rút hay là cầm không nổi nữa mà buông ra, tay trái chống lên đầu gối từ từ nhắm hai mắt thở hổn hển.

Đầu óc choáng váng, tứ chi giống như đã không còn cảm giác. Trạng thái hai người hiện tại thật không tốt, trải qua một quãng thời gian dài chiến đấu, thời gian dài tâm lý áp lực, còn có sợ hãi tử vong đều vừa mới một loạt xảy ra trên người, thực muốn ngã xuống rồi, liền như vậy nằm xuống đi

Thiếu niên là khi nhìn đến Tiêu Văn diệt xong một con tang thi cuối cùng trực tiếp ngã xuống nằm đè lên tang thi. Thiếu niên quay đầu nhìn Tiêu Văn ngồi nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng hơi hơi nhếch lên nụ cười khổ, chỉ còn hai người chúng ta.

Tiêu Văn khôi phục thể lực một chút lập tức đứng lên, mộc côn trong tay vẫn không buông ra, đứng lên còn hơi hơi lung lay một chút. Quay đầu nhìn thiếu niên trực tiếp té trên mặt đất, khóe miệng bất đắc dĩ cười chua xót.

“Chạy đi.” Bình tĩnh phun ra hai chữ, mặc cho số phận là tâm trạng của hai người.

Thiếu niên cắn răng chịu đau đứng lên, là thật đứng lên. Miễn cưỡng động thân, cũng không quản dưới đất thi thể tang thi là cỡ nào làm cho người ta muốn phun, từng chút từng chút dùng đầu và khuỷu tay khởi động thân mình, cứ nằm úp sấp thở dốc một hồi như vậy làm đứng lên có điểm loạn choạng, trong tay như trước chặt chẽ nắm thiết côn.

Tiêu Văn nhìn về địa phương tang thi vậy lại, cứ như vậy dậm mực nhìn. Yên lặng nghĩ vô luận người là ai, người xuất hiện tạm thời đã cứu chúng ta hai mạng, nơi này trước tiên nên nói cảm ơn.

“Cám ơn !” Tiếng nỉ non rất khẽ không thể nghe thấy phiêu tán trong không khí.

Tiêu Văn lê cước bộ phù phiếm mau chóng đi về phía bắc. Cách tang thi xa một chút, đến lúc đó có thể chậm rãi khôi phục thể lực. Hiện tại nơi này không an toàn, ai cũng không biết tang thi có thể hay không đột nhiên không vây quanh thứ thần bí kia nữa, lại chạy về bên này.

Thiếu niên chạy nhanh đuổi theo phía sau Tiêu Văn, cước bộ lảo đảo.

Bên kia nhóm tang thi vẫn gầm rú một cách dị thường, nhưng là vẫn không nghe thấy thanh âm của ‘Sự vật’ giữa đám tang thi, chỉ nghe thấy thanh âm tang thi gầm rú cùng tang thi ngã xuống đất trầm đục.

Trái tim đập thật mạnh là vì trận chiến sinh tử kịch liệt vừa rồi, cũng là bởi vì hiện tại kích động vì còn sống sót, còn có lo lắng nhóm tang thi đuổi lại đây.

Đây là may mắn hay là bất hạnh đây? Nhiều người như vậy cùng nhau chạy trốn giờ chỉ còn lại có hai người là mình cùng thiếu niên, ha ha !

Vì sống sót cái gì cũng có thể làm, cho chính mình một lý do sống sót.

“Đại thúc!” Thiếu niên thanh âm lo lắng khàn khàn ở đằng sau truyền đến.

Tiêu Văn nghe được thanh âm đồng thời cước bộ dừng lại, xoay người nhìn thấy là thiếu niên kia khuôn mặt như trước non nớt lại bần hê hê, trên mặt tràn đầy thần sắc lo lắng, Tiêu Văn quay đầu đồng thời cũng thấy được một màn quỷ dị phía sau thiếu niên!

Nhóm tang thi điên cuồng!

Tang thi là đối với máu người cảm thấy hứng thú, nhưng là, đây là ảo giác sao! Tiêu Văn trừng lớn hai mắt, đó là giả đi! Y tứ liếc mắt nhìn thiếu niên tìm kiếm đáp án. Tuy rằng hai người đều không nói gì, nhưng là đều hiểu được ý tứ lẫn nhau.

“.....” Thiếu niên cười khổ lắc đầu, kia không phải giả.

Đàn tang thi đang công kích nhau, bọn chúng là đang cắn xé nhau, đánh nhau.

Nhìn đàn tang thi rụng chân tay, đầu đập nát, Tiêu Văn chỉ cảm thấy đến bất an. Là cái dạng lực lượng gì có thể làm cho đàn tang thi chỉ hứng thú đối với con người lại tàn sát nhau! Đây rốt cuộc là cái gì!

Chạy mau, kia không phải thứ chúng ta muốn biết, cũng không phải thứ chúng ta nên biết! Tiêu Văn nhất thời cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, “Mau.....chạy!” Môi run rẩy nặn ra hai chữ.

Thiếu niên cũng bị dọa đến, đây là cái gì, không cần khủng bố như vậy được không! Bay nhanh về phía trước chạy tới.

Tiêu Văn không dám quay đầu xem, cậu sợ, sợ đàn tang thi đuổi theo. Ở trong mắt tang thi bọn họ chính là hai khối thực vật di động, vẫn là thực vật di động rất chậm.

Giữ chặt tay thiếu niên cùng nhau chạy, thiếu niên rốt cuộc tuổi còn nhỏ chút, thể lực không có tốt như vậy.

Hai người cùng nhau chạy nhưng mặt sau tang thi vẫn là có mấy con đuổi theo!

Vốn là không khôi phục bao nhiêu thể lực, hiện tại lại dùng lực chạy trốn, rất nhanh đã bị tang thi đuổi theo!

“Rống!” “Rống!” Tang thi rít gào đuổi theo thực vật trong mắt chúng. Khóe miệng là khối thịt đầy máu, không biết là của tang thi hay là từ trên người người sống, chính là nhìn liền cảm thấy một trận tâm lạnh.

Tiêu Văn biết không thể cứ thế chạy thoát, hiện tại bọn họ không còn sức thi chạy với tang thi, đó chỉ đưa mình lên cửa cho tang thi cắn. Lôi kéo thiếu niên dừng lại đem thiếu niên che ở phía sau, mặc còn trong tay vận sức chờ phát động, con kia chạy nhanh nhất liền đập nó một chút!

Thiếu niên đương nhiên không có khả năng cam nguyện tránh ở phía sau Tiêu Văn, hai người cũng không còn chút thể lực nào, cùng nhau đối mặt so với một người một mình đối mặt phần thắng lớn hơn cũng không phải là một chút. Đứng ở bên trái Tiêu Văn, đối với Tiêu Văn đang vận sức chờ phát động nghe rằng. Không phải là chết sao, cùng lắm thì cùng nhau chết.

Tang thi đuổi lại đây, thiếu niên cùng Tiêu Văn chỉ có thể lựa chọn liều mạng với tang thi.

Hai người chuyên tâm cùng tang thi chiến đấu sinh tử, không có chú ý địa phương xa xa nguyên bản bị phần lớn tang thi vây quanh, một thanh niên mặc áo khoác đen quần đen lẳng lặng đứng, chung quanh là vô số thi thể tang thi không đầu, còn có tang thi tự giết lẫn nhau mà chết.

Liền lẳng lặng đứng như vậy tựa hồ hợp thể với không khí, thanh niên có tinh mục mảy mềm điển hình của người Trung Quốc, tóc cắt sửa cẩn thận, môi mím lại làm cho người ta có cảm giác nghiêm túc, ước chừng thân cao một thước tám, thân hình thon dài. Nếu không phải chung quanh toàn tang thi, thanh niên sẽ tựa như một quý tộc cao lớn anh tuấn, nho nhã lễ độ.

Thanh niên xuất hiện ở trong này toàn thân mang theo hơi thở quỷ dị.

Thanh niên không nhìn hai người Tiêu Văn phía trước đang chiến đấu với tang thi, hẳn chính là cau mày, không có tiêu cự thất thần nhìn tiền phương.

Tiêu Văn cùng thiếu niên vốn là kiệt lực, hiện tại lại chiến đấu với tang thi căn bản chính là dư thừa lãnh ít.

“Ha ha hắc.....” dù cho có thở dồn dập phì phò, vũ khí trong tay cũng không dám thả lỏng.

Mộc côn sớm trở nên hoàn toàn thay đổi, bọn họ cũng không đếm được rốt cuộc giết bao nhiêu tang thi, bọn họ chính là đem tang thi trước mặt tiêu diệt hết.

Mộc côn chiếu theo miệng một con tang thi cứ như vậy cắm vào xuyên thấu qua đầu. Do quán tính, hơn nữa cậu cũng không còn khí lực duy trì tư thế đứng thẳng, trong tay nắm vũ khí đang xuyên qua đầu tang, Tiêu Văn cùng tang thi đồng thời ngã xuống đất, tang thi là chết ngã xuống còn Tiêu Văn là hết hơi ngã xuống.

Đồng thời cùng lúc đó thiếu niên cũng giải quyết xong một con tang thi cuối cùng, thiếu niên há mồm thở phì phò nhìn Tiêu Văn cùng tang thi ngã xuống đất, nở nụ cười.

Thiếu niên chậm rãi tiêu sái đến bên người Tiêu Văn, vươn tay, “Ha ha Hắc.....hắc.....”

Nhìn thiếu niên đang đi tới, Tiêu Văn khước miệng cũng méo mó nở nụ cười, vẫn là còn sống sót đâu. Tay phải dùng lực chống mộc côn, tay trái nâng lên cầm bàn tay thiếu niên. Thiếu niên đồng thời lôi kéo đỡ Tiêu Văn chậm rãi đứng dậy.

Hai người giúp đỡ nhau, đánh giá đối phương, qua nửa ngày đều nở nụ cười, vẫn chưa chết, thật tốt.

Hai người hiện tại là muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu, trên người quần áo đã muốn nơi nơi rách nát, chỗ không rách thì bị nhiễm sắc, trên mặt là vết thương che kín máu đen với óc, hiện tại hai người cười đều đã đau, nhưng là vẫn vẫn ngây ngốc cười.

Nhìn quanh bốn phía tang thi toàn bộ đều giải quyết, hiện tại nơi này còn đứng chỉ có hai người bọn họ, không có những người khác.

Hai người đối diện nhau đều cảm thấy quỷ dị, không có người? Nhìn chung quanh cũng không thấy vật sống khác.

Chính là ảo giác sao? Thật sự không có những người khác sao?

Kia vì cái gì lại như vậy, tang thi lại bỏ qua thực vật không thèm để ý vây quanh nhau? Tang thi khác thường gầm rú là chuyện gì xảy ra? Nhóm tang thi tự giết lẫn nhau là vì cái gì?

Chẳng lẽ muốn an ủi mình này đều là ảo giác sao? Tiêu Văn cảm thấy thế giới này đúng là tận thế thật!

“Đại thúc, có gì ăn không? Ta rất đói bụng!” Thiếu niên thanh âm sâu kín vang lên.

Tiêu Văn phục hồi lại tinh thần thấy thiếu niên ngồi ôm bụng trên đám thi thể, ngẩng đầu nhìn chằm chằm ba lô mình. Tiêu Văn quay đầu nhìn thoáng qua ba lô trên lưng. Thật là như dự kiến, dùng móc treo quần dụng quần ở trên người bằng không đã sớm không biết rơi đi đâu. Nhìn thoáng qua thiếu niên có điểm đáng thương hề hề, tuy rằng trên mặt thực bần hoàn toàn nhìn không ra cái gì gọi là thần thái đáng thương.

Tiêu Văn không có lập tức cởi ba lô lấy đồ ăn cho thiếu niên, mà là đối với thiếu niên chớp chớp mắt, “Trước đứng lên, nơi này không an toàn, ngươi nhìn một lúc nữa chúng ta đến địa phương tương đối an toàn lại ăn.” Nhìn nhìn thi thể tang thi đầy đất, Tiêu Văn không nghĩ là ở chỗ này thiếu niên sẽ ăn được này nọ.

“Cũng đúng, hơn nữa có thể ăn được ở đây hay không cũng là một vấn đề. Ngươi kéo.....” nghe được có ăn, thiếu niên vui vẻ hơn rất nhiều, chính là mới nói một chữ “kéo”, thiếu niên liền dừng lại.

Trên miệng thiếu niên máu tươi tràn ra, há miệng chậm rãi nói ra câu tiếp theo: “Ta” thiếu niên kinh ngạc nhìn Tiêu Văn tựa hồ không rõ vì cái gì chính mình đột nhiên cảm thấy rất đau!

Tiêu Văn chính là nhìn đến thiếu niên đang nói chuyện đột nhiên miệng tràn đầy máu tươi lão đảo ngồi xổm xuống, dùng ống tay áo lau khước miệng máu tươi tràn ra. Nhưng là càng lau càng nhiều!

Bỗng nhiên Tiêu Văn chú ý tới sau lưng thiếu niên có một bàn tay, là tay của một con tang thi đâm xuyên qua trái tim!

Thiếu niên tựa hồ còn muốn nói cái gì nhưng là mở miệng chỉ có máu tươi! Sau đó liền như vậy bất động!

Tiêu Văn một tay ôm lấy thiếu niên đã chết, tay phải mộc côn hung hăng hướng phía sau thiếu niên hạ thủ.

Đầu tang thi hoàn toàn rớt khỏi thân thể!

Tiêu Văn hai tay gắt gao ôm lấy thiếu niên, liền cứ như vậy ôm. Nước mắt lặng lẽ chảy xuống ướt đẫm một mảng quần áo ai đó.

Một trận mê muội, Tiêu Văn cảm thấy toàn thân có điểm như nhũn ra, đầu óc choáng váng, mở to mắt cũng thực khó khăn, thứ cuối cùng nhìn thấy chính là rừng cây xanh thẫm phía xa xa.

Tiêu Văn ngoẹo đầu mất đi tri giác, dựa vào thiếu niên cứ như vậy ngồi trên thi thể tang thi sừng sững trên con đường này!

7. Quyển 1 - Chương 7: Được Cứu

Gió rít gào xẹt qua.

Vô số thi thể phủ kín mặt đất có vẻ thê lương như vậy, giống như địa ngục.

Nơi này vốn không có người ở đột nhiên xuất hiện một bóng người, mặc áo khoác cùng với quần đen.

Người này không phải chính là thanh niên quỷ dị xuất hiện bị tang thi vây quanh sao?

Thanh niên thất thần hé ra khuôn mặt anh tuấn không biểu tình nhìn chung quanh mình. Nhìn thi thể tang thi cùng nhân loại dưới mặt đất chính là nhú nhú mảy, không có đi để ý tới, cũng không có biểu tình sợ hãi.

Thanh niên giật giật cái mũi dùng sức ngửi tựa hồ thông qua cái mũi có thể ngửi được cái gì, trong ánh mắt hiện lên một tia quang mang vừa lòng, khóe miệng cũng hơi hơi nhếch lên.

Bước từng bước từng bước hướng về địa phương Tiêu Văn cùng thiếu niên bán ngồi giữa một đám thi thể.

Lặng lặng trên đường, thanh niên không nhanh không chậm tiêu sái đi tựa như đang tản bộ ngoài vườn, chính là tại đây cảnh tượng hiện lên tựa Tu La Địa Ngục, hẳn thấy thể nào cũng giống ác ma đến từ địa ngục đâu!

Dừng bước nhìn hai người ôm nhau, trước bất luận bọn họ đã chết hay chưa. Thanh niên hơi hơi nhú mảy, tựa hồ cảm thấy mất hứng?

Là vì cái gì đâu? Thanh niên vẻ mặt mất hứng, cước bộ đều nặng hơn chút đi đến bên người hai người, vươn một bàn tay mạnh mẽ đem thiếu niên túm ra, tay kia thì nhắc Tiêu Văn, đúng vậy chính là nhắc!

Trước không nói thiếu niên bị thanh niên tùy tay túm lấy, té trên mặt đất là cảnh tượng như thế nào.

Thanh niên khoanh khắc nhắc Tiêu Văn lên thực vừa lòng nở nụ cười, tay nâng Tiêu Văn tới vị trí mặt đối mặt với mình, đúng rồi, Tiêu Văn chỉ cao có 1m73. Thanh niên xách Tiêu Văn lên, đầu thẩu qua cổ Tiêu Văn ngửi ngửi, sau đó nở nụ cười.

Nghiêng đầu nhìn người bị chính mình để ở trong tay, thanh niên ánh mắt đều cười đến cong cong. Nhắc lại một chút, thanh niên xách Tiêu Văn là cầm sau gáy nhắc lên.

Nhìn thoáng qua thiếu niên trên mặt đất, thanh niên lại mất hứng, thức ăn hư làm sao có thể đặt cùng chỗ với thức ăn hoàn hảo còn thơm đâu? Thức ăn ngon sẽ bị nhiễm bẩn.

Tái phiêu liếc mắt nhìn thiếu niên té trên mặt đất đã sớm chết đi một cái, thanh niên trong mắt tràn đầy ghét bỏ. Về phần Tiêu Văn, nhìn kỹ vẫn là có thể nhìn thấy ngực còn phập phồng, ngửi ngửi vẫn là có thể cảm giác được hô hấp mỏng manh.

Tiêu Văn chưa chết, chỉ là đang hôn mê. Hiện tại bị thanh niên túm gáy cũng không có cảm giác đau, vẫn là hôn mê tốt, bằng không chính là tỉnh dậy cũng sẽ lại đau đến ngất xỉu đi, Tiêu Văn vừa đáng thương lại may mắn.

Thanh niên vừa lòng nhìn thực vật chính mình tìm được, quyết định về nhà đem thực vật này cất trữ. Có thể dưỡng thành dự trữ lương, thời điểm tìm không thấy đồ ăn là có thể ăn, dự trữ lương, ý tưởng hay.

Dẫn theo thực vật trong tay, thanh niên xoay người rời đi về phía khu chưa khai phá Tiêu Văn bọn họ định đến.

Mặt trời đã có chút ngã về tây, chiếu lên bóng dáng thanh niên với Tiêu Văn mông mông lung lung.

Tiêu Văn thời điểm có tri giác ánh mắt vẫn chưa mở ra được, Tiêu Văn chỉ cảm thấy chính mình nằm trên cái gì đó thực cứng, về phần là gỗ hay là sàn nhà, Tiêu Văn có vẻ không có khả năng nhận biết.

Toàn thân đều rất đau, miệng vết thương không biết sao lại giống như được xử lý quá, nhưng là tuyệt đối không có rịt thuốc.

Như thế nào nằm ở nơi này đâu? Nhớ rõ chính mình cuối cùng nhìn thấy là thiếu niên khuôn mặt muốn nói gì đó lại cái gì cũng nói không nên lời cùng với khóe miệng máu tươi không ngừng tràn ra.

Tiêu Văn từ từ nhắm hai mắt, nước mắt theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống, cảm giác trái tim bị kéo phát đau.

Chính mình hiện tại là ở nơi đó sao? Hay là được ai cứu? Tiêu Văn tràn đầy nghi hoặc, chỉ có thể chờ người cứu mình xuất hiện cho mình một lời giải thích.

Bốn phía thực im lặng, Tiêu Văn nghiêng tai lắng nghe lại không nghe được âm thanh gì, tựa hồ tứ phía không có ai? Đó là ai cứu mình?

Thử động động thân thể, “A!” Hít vào một ngụm khí lạnh, Tiêu Văn cảm giác được vết thương toàn thân có mấy nơi tương đương nghiêm trọng đã bị nứt ra rồi, còn giống như đổ máu. Nhưng là vì cái gì vừa rồi thời điểm hấp khí cảm thấy cổ rất đau, sau gáy giống như có điểm nhức, lại không giống như cảm giác vết thương chảy máu, vết thương sau gáy là chuyện gì xảy ra a?

Thời điểm Tiêu Văn nghi hoặc đầu vừa động, “A!” Đau quá, này rốt cuộc là bị thương như thế nào a, nhớ rõ lúc té xỉu còn không có bị thương đến cổ a?

Tự dưng một trận thương cảm lan tràn nội tâm, Tiêu Văn cảm giác lòng tràn đầy nước mắt, rất muốn khóc, nhưng là không thể khóc đâu, nam tử hán có đau cũng không thể khóc!

Rốt cuộc là ai cứu mình, này đều đã qua thật lâu, như thế nào còn không có cái quỷ xuất hiện a!

Tiêu Văn động động tay, hoàn hảo, không quá đau, chỉ là có điểm cứng ngắc. Động động cước, hoàn hảo, có thể động, chính là miệng vết thương ở đùi giống như nứt thêm. Tang thi chết tiệt! Mài mài răng hàm, Tiêu Văn hiện tại hận không thể cắn chết tang thi!

“Cộp! Cộp!” Tiếng bước chân rất nặng truyền đến, Tiêu Văn nghiêng đầu, lỗ tai hướng về phía thanh âm phát ra, hiện tại mắt không mở ra được chỉ có thể dựa vào tai.

Giống như chỉ có một người, nghe được tiếng bước chân tựa hồ đến bên người mình liền dừng lại. Người này khả năng chính là người cứu mình, nhưng mà như thế nào lại không lên tiếng đâu? Mặt nhăn mày nhíu, Tiêu Văn cảm thấy rất kỳ quái, người này vẫn không lên tiếng, chỉ đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

Người đi vào là thanh niên xách Tiêu Văn về nhà, hẳn chính là đứng ở nơi đó vừa lòng nhìn Tiêu Văn, biểu tình kia tựa như thời điểm người nhìn mì tôm nóng hằm hấp giống nhau, có cảm giác hạnh phúc nào đó.

Điều này sao lại quái dị như vậy a, Tiêu Văn là nhân loại a? Coi Tiêu Văn như thực vật, trừ phi thanh niên là tang thi.

Tang thi, có thể nào! Chúng ta hãy thay Tiêu Văn còn chưa mở mắt ra được mà bi ai, bảo trọng nha!

Tiêu Văn đợi nửa ngày không thấy đối phương mở miệng, cảm thấy người này có thể là người hay thẹn thùng, vậy thì mình mở miệng trước đi.

Thử phát ra âm thanh, “A” hoàn hảo, có thể nói nói, chính là có điểm khàn khàn.

“Khụ ! Khụ !” Khụ hai tiếng nhuần nhuần yết hầu, Tiêu Văn thật cẩn thận mở miệng, “Cái kia, là người đã cứu ta sao? Cảm ơn a!”

“.....” Thanh niên, không đúng, có thể là tang thi, không đáp lại, vẫn là lẳng lặng đứng nguyên vị trí.

Tiêu Văn chờ nửa ngày không có một lời đáp, ngay một tiếng ho khan đều không có. Này, thẹn thùng cũng không cần thẹn thùng đến tình trạng này đi? Tiêu Văn trầu trầu khoe miệng, được rồi, người vẫn là thẹn thùng, ta lại đến.

“Xin chào? Có thể nói cho ta biết tên của người không? Cám ơn người đã cứu ta!” Thanh âm ôn nhu một chút, tiếng nói khàn khàn cũng sẽ không so đo.

“.....”

Một trận trầm mặc yên tĩnh không tiếng động, Tiêu Văn lúc này là ngay cả khoe miệng cũng không rút nữa, này không phải thẹn thùng, đây là tự bé đi! (tự bé: như kiểu mấy ông cao thủ võ lâm bé quan luyện công ấy...)

Tiêu Văn cũng không để ý, chính là vì cái gì cảm giác người cứu mình đang nhìn chằm chằm mình a? Ánh mắt kia không nhìn thấy nhưng đều cảm thấy thật hoảng. Vẫn là mở to mắt nhìn đi.

Thanh niên thấy ‘thực vật’ mình kiếm về tỉnh liền từ bên ngoài đi vào. Thấy thực vật bộ dáng vẫn còn sức sống, cảm giác thực vừa lòng, gật gật đầu. Đương nhiên Tiêu Văn nhắm hai mắt là nhìn không thấy. Nhìn thực vật thực nhiệt tình mở miệng nói chuyện, không sai, thanh âm rất êm tai, xem ra sẽ không lập tức ăn, giữ ‘thực vật’ trở thành dự trữ lương là quyết định thực chính xác. Về sau có thể dưỡng chơi.

Nhăn mày, đáng tiếc chính mình không thể nói chuyện, bằng không là có thể đáp lại ‘thực vật’ nhà mình, thấy ‘thực vật’ nhà mình bộ dáng có điểm thất vọng, liền cảm thấy không thích lắm. Thanh niên liền cứ như vậy ánh mắt ‘đưa tình’ nhìn Tiêu Văn cố gắng mở mắt, cảm thấy ‘thực vật’ nhà mình còn có thể dưỡng thành sủng vật đâu?

Sủng vật? Sủng vật là cái gì vậy? Tự nhiên trong đầu toát ra từ này là có ý gì? Nhăn mi, thanh niên cảm thấy trí nhớ của mình giống như luôn toát ra thứ gì đó kỳ quái. Quên đi, không quan nữa, dù sao chính mình cái gì cũng không nhớ rõ.

Tiêu Văn thử mở to mắt, đôi mắt cố gắng mở ra nhưng là giống như bị dính chặt không mở được. Chỉ có thể vươn bàn tay vẫn còn cứng ngắc rồi đến mắt từng chút từng chút nhẹ nhàng mà nhấc mí mắt ra. Cảm giác được ánh sáng, Tiêu Văn không ngừng cố gắng chậm rãi mở to mắt.

“A!” Khoảnh khắc mở mắt Tiêu Văn bởi vì đột nhiên tiếp xúc với ánh sáng làm con ngươi một trận đau đớn, cậu không khỏi nheo mắt, lấy tay che trước mặt. Híp mắt một chút điều chỉnh cho thích ứng với ánh sáng, Tiêu Văn chậm rãi mở to mắt, lúc đầu còn có điểm mờ mờ lung lung, chỉ có thể nhìn thấy trần nhà màu trắng.

Một lát sau khi thích ứng với ánh sáng, phản ứng đầu tiên của Tiêu Văn chính là nhìn về phía ân nhân cứu mạng.

Thấy khoe miệng tươi cười, nam nhân thân cao không sai biệt lắm trên 1m8, người nọ mặc áo khoác đen cùng quần đen, có thể do màu đen nên nhìn không ra có vết máu hay không, chính là có thể nhìn thấy trên quần áo có chỗ màu sắc không đúng, kia đại khái chính là vết máu đi. Tầm mắt chuyển qua mặt nam nhân, tình mục mày kiếm, diện mạo thực anh tuấn.

Tiêu Văn đối với thanh niên trở về một cái mỉm cười, nhìn đến thanh niên tiểu ý càng lớn, tựa hồ rất là cao hứng.

Chính là vì cái gì này giờ không nói gì đâu? Tiêu Văn thực nghi hoặc nhưng vẫn không hỏi ra vấn đề này, mỗi người có một tính cách riêng, không cần hỏi nhiều.

“Xin chào, cám ơn người đã cứu ta, cái kia... chúng ta hiện tại ở nơi nào?” Lễ phép hỏi, Tiêu Văn cảm thấy chính mình nên chủ động chút, vị ân nhân này khả năng hay ngại ngùng.

Thanh niên thấy ‘thực vật’ của mình sau khi mở to mắt chậm rãi đánh giá chính mình, cũng không để ý. Sủng vật cũng phải thích chủ nhân mới có thể có bộ dạng đáng yêu. Chủ nhân là cái gì vậy? Như thế nào lại toát ra cái thứ kỳ lạ này? Thanh niên vừa định nhíu mày thấy ‘thực vật’ của mình nở nụ cười với mình thực vui vẻ, cười cũng trở nên lớn hơn, xem ra ‘thực vật’ kiếm sủng vật nhà mình thực vừa lòng chính mình.

Ừm, ‘thực vật’ là muốn ăn cái gì? Cái bao trên người ‘thực vật’ hình như có, đi lấy cấp cho ‘thực vật’ đi, ‘thực vật’ mà bị đói liền dưỡng không mập.

Tiêu Văn rất muốn mắng chửi người, đây là có chuyện gì, này tuyệt đối không phải ngại ngần! Đây là ngạo mạn! Trực tiếp không thèm trả lời người ta liền cứ như vậy xoay người đi ra ngoài! Tiêu Văn rất muốn phát điên! Nhưng toàn thân là vết thương, chính mình hiện tại chỉ có thể nằm, còn phải dựa vào người kia chiếu cố a, bây giờ không thể đắc tội hắn, nếu hắn khó chịu một chút đem mình ra bên ngoài cho tang thi ăn vậy thật không tốt.

Nghĩ đến chuyện của mình, thanh niên không chú ý tới câu hỏi của Tiêu Văn, trực tiếp xoay người đi ra ngoài kiếm cái ba lô trên người ‘thực vật’ cởi xuống bị hắn để ngoài cửa. Cũng không chú ý tới Tiêu Văn biểu tình sắp phát điên.

Nghĩ đến đây, Tiêu Văn nằm trên tấm ván giường thở dài một hơi, “Aizz.....” Động cái thân tiếp tục thở dài, thời điểm kia như thế nào lại không nghĩ đến tang thi huynh là tang thi đâu? Thời điểm kia nếu kéo theo vết thương chạy trốn khả năng sẽ không có loại tình huống hiện tại này! làm một cái lương thực dự trữ cho tang thi thật sự không phải thứ cho người làm a!

“Aizz.....” Lại thở dài một hơi, Tiêu Văn cảm thấy chính mình đã muốn già đi, sau lại là như thế nào biết tang thi huynh nguyên lai không phải là tang thi đâu?

Tiêu Văn chậm rãi hồi tưởng phát hiện kinh hồn lẫn đó!

8. Quyển 1 - Chương 8: Ân Nhân Quái Dị

Thời điểm Tiêu Văn đang nằm rồi rầm, thanh niên đã trở lại, trong tay còn cầm lấy ba lô của cậu. Thấy ba lô, Tiêu Văn nhất thời cảm thấy được chữa khỏi, nguyên lai ân nhân cứu mạng đi lấy ba lô a. Xem ra ân nhân chẳng qua là không thích nói chuyện, là người tốt đâu.

Thanh niên thời điểm cầm lấy ba lô của ‘thực vật’ trong tay đi vào liền thấy ‘thực vật’ kia ánh mắt sáng long lanh, chính là ánh mắt như thế nào lại nhìn chăm chăm vào ba lô trong tay mình? Cảm thấy bị xem nhẹ thanh niên có điểm mất hứng, sùng vật cư nhiên không để ý tới mình. Đợi chút, sùng vật tại sao nhất định phải để ý đến mình? Quái tư tưởng này làm sao lại đi ra?

Tiêu Văn trực tiếp không nhìn thanh niên, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm ba lô của cậu. Ở địa phương xa lạ thấy được vật phẩm quen thuộc của mình là một loại an ủi tinh thần, loại cảm giác này không gì có thể thay thế được.

Thanh niên tuy rằng cảm thấy bị xem nhẹ nhưng là vẫn không làm gì, cầm lấy ba lô trong tay đi vài bước đến trước mặt Tiêu Văn, ngồi xổm người xuống nhìn mặt cậu, lại không hề rằng, thẳng đến khi Tiêu Văn bị nhìn đến sợ hãi.

Sau một lúc lâu mới đem ba lô để tới trước người, chậm rãi giật ra. Kéo không ra, hắn dùng sức xé mở. Ba lô dưới lực đạo của thanh niên đã bị rách, về phần khóa kéo còn nguyên bản hoàn hảo không tổn hao gì. Thanh niên cúi đầu nhìn xem trong ba lô có cái gì có thể ăn, một chút cảm giác áy náy vì làm hỏng đồ người khác cũng không có. Nhưng là nhìn gì đó bên trong, thanh niên phát hiện giống như rất quen thuộc lại giống như cái gì cũng không nhận thức. Quên đi, lần lượt lấy đồ ra.

Đầu tiên là di động, nhìn thoáng qua, thanh niên cầm trong tay đưa tới bên miệng Tiêu Văn. Thanh niên vốn ngồi xổm bên cạnh Tiêu Văn, trực tiếp giơ tay đưa tới bên miệng.

Nhìn thanh niên cầm lấy ba lô mình ngồi xổm xuống, sau đó nhìn ba lô mình chịu thảm chiêu độc thủ, Tiêu Văn thực đau lòng a, đây là ba lô tốt nhất của cậu, người hiện tại làm hỏng rồi ta về sau dùng cái gì a! Hiện tại lại là tận thế thì đi mua thế nào a! Tiêu Văn cảm thấy sau khi gặp được người cứu mình, tính tình cậu càng ngày càng không tốt.

Tròng mắt nhìn chăm chăm di động bị đưa tới bên miệng, Tiêu Văn ngây người thật lâu, đây là muốn làm gì? Như thế nào lại giống cảnh tượng bắt cóc trong TV gọi điện thoại đòi tiền a! Hiện tại đều tận thế còn có hoạt động bắt cóc sao? Tiêu Văn cảm thấy chính mình ruột đều thắt.

Thấy ‘thực vật’ thật lâu không hề có động tĩnh, thanh niên liền hiểu, tay vung lên, di động xẹt qua tạo thành độ cong hoa lệ, “Ba!” rơi ở phía sau thanh niên. Xem ra này không phải thứ ‘thực vật’ có thể ăn, đổi

qua cái khác.

Cúi đầu ở ba lô tiếp tục tìm này nọ, thanh niên không phát hiện Tiêu Văn kia về mặt khiếp sợ ánh mắt trừng lớn.

Há to miệng, Tiêu Văn cảm thấy một tiếng “Ba” kia không phải thanh âm di động bị ném xuống, đó là thanh âm trái tim mình vỡ vụn. Di động kia thực đắt tiền, ân nhân cứu mạng a, ngài xác định ngài không phải đến phá tôi chứ?

Thật muốn khóc, thấy ân nhân lại bắt đầu lấy này nọ ra, Tiêu Văn cảm thấy rất thống khổ.

Thanh niên từ ba lô lấy ra một bao hạch đào, nhìn thoáng qua lại đưa tới trước mặt Tiêu Văn, biểu tình kia thấy thế nào lại có điểm chờ mong. Ánh mắt sáng quắc nhìn Tiêu Văn khóc không ra nước mắt, muội người a, người cảm thấy ta như bây giờ nên ăn hạch đào sao? Ta cũng không phải thiết xỉ đồng nha Kỷ Hiểu Lam! Người là muốn ta cứ như vậy mà cần sao? Kia tối thiểu cũng phải bóc vỏ cho lão tử a! Tiêu Văn không dám rống ra, chỉ có thể ở trong tâm rít gào.

Tiêu Văn lấy tay tiếp nhận túi hạch đào phóng tới địa phương cách xa ân nhân, nhưng lại tìm không thấy. Cậu sợ a, cậu sợ ở mặt thế này lương thực thực trân quý lại bị ân nhân ném xuống. Hiện tại thức ăn không phải ăn xong rồi liền xong, so với nhân loại còn quý giá hơn.

Thấy sủng vật kiêm ‘thức ăn’ nhà mình tiếp nhận cái bọc cứng cứng kia xong liền giấu giấu rồi. Thanh niên cảm thấy chính mình không cần so đo, dù sao ‘thực vật’ ăn cái này nọ chính mình không cần ăn, nhìn sủng vật kiêm ‘thức ăn’ nhà mình lộ ra vẻ mặt sợ bị hấn cướp lấy, đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt lắm. Sủng vật cất giữ này nọ nhìn thực khả ái.

Lần này từ trong ba lô lấy ra bánh mì, nhưng là đã bị dè ép. Thanh niên vẫn theo lẽ thường đưa tới bên miệng Tiêu Văn, chờ mong nhìn sủng vật nhà mình.

Nhìn ân nhân kiên trì không ngừng đưa này nọ đến bên miệng mình, Tiêu Văn cảm thấy dở khóc dở cười đồng thời còn cảm thấy quái dị. Tiếp nhận bánh mì đã muốn bị dè ép, cũng không quản quá thời hạn hay không, Tiêu Văn xé vỏ một ngụm cắn xuống. Cũng không quản là đang nằm, hiện tại có không khí lực đứng lên, cẩn thận một chút sẽ không sẽ bị sặc. Cũng thật là đói bụng, từng ngụm từng ngụm ăn bánh mì. Cắn bánh mì cảm thấy thực hạnh phúc, hiện tại có thể sống, có thể ăn này nọ chính là hạnh phúc lớn nhất.

Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa, bởi vì cậu đang nằm ở phòng khách, có thể thấy bầu trời bên ngoài. Xem trời khả năng đã là ngày hôm sau hoặc là ngày thứ ba. Mặc kệ ăn no trước rồi nói sau, còn những chuyện khác cần lo lắng.

Nhìn Tiêu Văn tiếp nhận gì đó bị ép tới biến dạng, thanh niên vừa lòng cong cong khóe miệng tỏ vẻ tâm tình tốt lắm. Tốt lắm, nếu đã ăn rồi vậy mình cũng nên làm chuyện của mình. Đứng lên nhìn thoáng qua Tiêu Văn đang ăn đến quên mình, thanh niên gật gật đầu, có thể ăn mới có thể mập.

Ngay tại thời điểm Tiêu Văn cố gắng tiêu diệt bánh mì bị dè ép, thanh niên đã muốn đứng dậy rồi đi. Tiêu Văn không có chú ý tới, ăn xong bánh mì ngẩng đầu mới phát hiện ân nhân không thấy đâu.

“.....” một trận không nói nên lời, này là người sao? Đi một chút cũng không cảm giác được. Đi đường không phát ra thanh âm?

Không đúng, Tiêu Văn cảm thấy phía sau lưng đều là mồ hôi lạnh, thời điểm chính mình không mở mắt chính là nghe được tiếng bước chân của ân nhân mới biết có người vào. Vừa rồi không một chút tiếng động đã không thấy tăm hơi, không phải là hai người a, rõ ràng là cùng một người lại như thế nào chênh lệch rõ ràng như vậy?

Nghĩ tới một sự kiện, trán Tiêu Văn liền từng giọt từng giọt chảy xuống.

Thời điểm cả nhóm còn đang cận chiến sinh tử cùng tang thi, cảm giác chúng có điểm khác thường, đại lượng tang thi đều bị giết. Nhưng là lúc mình cùng thiếu niên nhìn từ phía lại không phát hiện một ai trừ bỏ bọn họ là người còn tồn tại. Chính mình nhớ rõ lúc ấy là té xỉu ở trước mặt thiếu niên, như vậy cứu mình về chỉ có hai loại người. Thứ nhất là người đồng dạng chạy trốn đi qua, còn thiện lương hảo tâm; thứ

hai chính là thứ thần bí quý dị chưa thấy qua tiêu diệt đại bộ phận tang thi, nghi ngờ là tang thi tiến hóa hoặc nhân vật không rõ.

Kỳ thật cậu rất muốn lừa bản thân là tình huống thứ nhất, nhưng là vì cái gì nội tâm liền cảm giác là loại thứ hai! Đây là biểu hiện khiếm ngược sao?

Tiêu Văn kỳ thật rất muốn cho chính mình một cái tát, sẽ không thể tưởng tượng là loại tình huống thứ nhất sao? Tối thiểu có thể an ủi bản thân một chút a.

Càng nghĩ càng có điểm đa nghi, Tiêu Văn hiện tại thực không bình tĩnh a!

Ngẫm lại ân nhân đến bây giờ có cử chỉ quái dị, Tiêu Văn cũng rất muốn khóc, làm sao lại có người thần kinh không ổn định như vậy a, nhân loại trên thế giới vì sao lại không biết điện thoại di động chứ! Chính là tiểu hài tử cũng biết! Được rồi, có thể giải thích vì hấn quá vô dụng.

Vậy hạch đào kia cứng đến mức có thể ném chết người gì đó, cứ nhiên mở gói cũng không mở cứ như vậy đưa cho người ta ăn, xác định không phải là muốn sát hại tính mệnh cậu đấy chứ? Được rồi cho dù hấn không biết, vậy bánh mì phải mở gói mới cấp cho bệnh nhân ăn cũng không biết! Được rồi, có thể giải thích vì hấn không muốn hỗ trợ mở! Hấn đi đường không thanh âm có thể là luyện khinh công, trực tiếp bay.

Muội người a! Ai tin a! Quý cũng không tin a!

Tiêu Văn hiện tại là nóng nảy thật, hoàn hảo ăn chút bánh còn có sức lực.

Tay chống tám ván gỗ dưới thân, từng chút từng chút nâng nửa người trên. Sau khi ngồi dậy cậu khẩn cấp muốn đứng lên, người nằm lâu, trên người còn có vết thương muốn lập tức đứng lên là không có khả năng. Tiêu Văn có chút lo lắng sẽ ngã, nhưng may cậu lại không ngã, co chân, một tay vịn vào ván gỗ chậm rãi đứng lên.

Chuẩn bị tâm lý sẵn sàng té ngã vài cái, Tiêu Văn đứng vững vàng hồi lâu mới phản ứng lại đây. Đây là có chuyện gì? Thân thể giống như khôi phục rất nhanh, hơn nữa tổ chức thân thể giống như so với trước kia tốt hơn rất nhiều? Đây là trong họa có phúc sao?

Hiện tại cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, nếu ân nhân thật là tang thi, vậy bản thân mình hiện tại chính là thỏ trong miệng hổ a, chờ bị ăn đi!

Ngẫm lại liền cảm thấy thịt rất đau, giống như đã bị cắn một ngụm. May mắn thời điểm ân nhân rời đi không đem theo ba lô của mình. Cong thắt lưng nhặt ba lô lên, cũng không quản bao hạch đào bị chính mình thuận tay giấu đi, cậu tùy tiện dùng dây lưng buộc chặt lỗ hổng của ba lô. Xách ba lô trên tay cẩn thận đi đến bên cạnh cửa.

Đứng ở ngoài cửa vẫn là nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua di động bị ném, vẫn là đau lòng a, đó là dùng tiền mua a!

Ngoài cửa không nhìn thấy ân nhân, Tiêu Văn khó hiểu thở dài nhẹ nhõm một hơi, kỳ thật vẫn là hy vọng hấn không phải tang thi. A, rối rắm a!

Đi ra ngoài, đi có điểm xa, nghe được phía dưới truyền đến tiếng đánh nhau! Tiêu Văn chạy nhanh tránh ở một bên, từng chút cố gắng không tạo ra động tĩnh lớn hướng địa phương đánh nhau nhìn lại.

Quả nhiên là ân nhân. Thấy ân nhân bị mười con tang thi vây quanh, Tiêu Văn tay không khỏi nắm chặt. Cẩn thận a, cẩn thận sau lưng kia! Ha ha, đáng đánh.

Ngạch không đúng, như thế nào lại đứng cổ vũ, quan sát ân nhân một chút nhìn xem có phải tang thi hay không. Đúng vậy, nếu nói chạy nhanh trốn không bằng trở về phòng dưỡng thương đi. Vết thương còn không có đỡ đâu, nhất là trên đùi vẫn rất đau.

Tang thi là không có cảm giác, nhìn xem ân nhân bị thương sẽ có phản ứng gì. Không đúng, như thế nào có điểm giống như nguyên rủa ân nhân bị thương a!

Nhìn ân nhân dễ dàng giải quyết tang thi, Tiêu Văn liền cảm thấy tang thi thực không biết cố gắng, như thế nào liền yếu như vậy, đã thương một người đều thương không đến.

Ân nhân một lần sai sót liền bị một con tang thi đến gần người, tuy rằng con tang thi kia rất nhanh bị xao rút đầu, nhưng là vẫn chạm đến người ân nhân, trên cánh tay hung hăng bị tóm xuống!

Nhìn ân nhân cánh tay bị tang thi bắt đến, Tiêu Văn lập tức đem lực chú ý tập trung trên cánh tay ân nhân. Tiêu Văn sắc mặt dần dần tái nhợt, miệng vết thương không đổ máu, một chút đều không có, chỉ có hoạt tử nhân — tang thi mới không có máu lưu thông, mới không cảm giác. Nhìn người còn đang tiếp tục đánh tang thi, hoặc là nói ân nhân đơn phương giết hại tang thi, không đúng, cũng là tang thi, quên đi, kêu tang thi huynh đi, chỉ cảm thấy đến toàn thân rét run.

Ngay vừa rồi tang thi huynh còn ngồi xổm xuống cho mình ăn này nọ, chính mình có phải hay không thiếu chút nữa cũng bị ăn đầu. Nhìn thoáng qua tang thi huynh còn đang chiến đấu với đồng loại mình, Tiêu Văn lặng lẽ đứng dậy, cẩn thận cách nơi này xa một chút.

Thời điểm đi đến địa phương cách xa nơi tang thi huynh chiến đấu Tiêu Văn mới dám chạy nhanh, chỉ sợ tiếng vang sẽ hấp dẫn lực chú ý của tang thi huynh!

Chính là vào lúc Tiêu Văn không phát hiện, tang thi huynh bí ẩn nhìn thoáng qua nơi Tiêu Văn ẩn thân!

9. Quyển 1 - Chương 9: Khiêng Về

Tiêu Văn vừa chạy vừa thở hồng hộc, thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn xem tang thi huynh có đuổi theo hay không. Cậu cúi người, hai tay chống lên đầu gối há mồm thở dốc, không được, không chạy được nữa, cũng đủ xa đi, tang thi huynh hẳn là sẽ không đuổi lại đây.

Tang thi huynh kỳ thật là biết sủng vật của mình tránh ở phía sau bụi cỏ, nghĩ nghĩ vận động nhiều một chút có thể làm chắc thịt a. Tang thi huynh quan sát về mặt sủng vật nhà mình, cảm nhận được cậu là đang cố vũ cho mình, trong nháy mắt cái loại cảm giác thỏa mãn lan lên trong lòng. Tang thi huynh nhìn đồng loại trước mặt đã chết tâm tình cũng tốt hơn nhiều, cảm thấy mấy đồng loại ngu si này vẫn là có chỗ rất hữu dụng đầu.

Khinh thường, bị một con tang thi dựa vào gần như vậy, một phát tiêu diệt đám đồng loại chết tiệt dám can đảm tới gần. Nhìn đến cánh tay bị trảo, tang thi huynh cảm thấy chính mình quyền uy bị coi rẻ, tang thi huynh tỏ vẻ thực phần nộ.

Thấy sủng vật nhà mình về mặt khiếp sợ, tang thi huynh cảm giác được chữa khỏi, xem ra sủng vật là vì mình mà lo lắng đầu. Ân, đợi chút nữa thưởng cho sủng vật một chút.

Thật vất vả giải quyết xong đám tang thi không nào kia, thời điểm chuẩn bị cùng sủng vật nhà mình về nhà, tang thi huynh phát hiện sủng vật của mình không thấy đâu!

Tang thi huynh nghiêng đầu, trong đầu toát ra đến một cụm từ: ‘Chơi trốn tìm’. Chẳng lẽ sủng vật muốn chơi trốn tìm với mình? Kia vậy sủng vật người cần phải trốn cho kỹ, bị tìm được sẽ bị ta cắn một ngụm cho đỡ thèm a!

Tang thi huynh động động cái mũi ngửi mùi trong không trung, xem ra sủng vật ẩn nấp ở địa phương ngược đường về nhà rồi. Không cần bắt sủng vật nhanh như vậy bằng không sủng vật sẽ mất hứng. Tang thi huynh thân nhiên dùng tốc độ tản bộ đuổi theo phía sau Tiêu Văn, dọc theo đường đi thuận tiện rồi rảo nghĩ từ ‘chơi trốn tìm’ là như thế nào toát ra.

Đáng thương cho Tiêu Văn chạy đến thở không ra hơi, cứ tưởng đã chạy thoát, không nghĩ tới tang thi huynh lại cho là đang chơi trò chơi mà hiện tại ngay cả tiểu hài tử cũng không thèm-chơi trốn tìm! Chúng ta hãy vì Tiêu Văn đáng thương mà cầu nguyện!

Nhìn quanh bốn phía, Tiêu Văn xác định là cậu chạy ngược lại với hướng phòng ở kia, bây giờ tang thi huynh hẳn là đã giải quyết xong đám tang thi chưa tiến hoa, hiện tại không sai biệt lắm đang trên đường trở về, khả năng đã phát hiện không thấy mình. Hiện tại quan trọng là tìm địa phương tang thi huynh tìm không được mà trốn đi, tang thi huynh tốc độ rất nhanh, cậu người còn mang vết thương lại mệt nhọc quá độ có thể chạy trốn được tang thi huynh mới là lạ!

Thấy phía trước là triền núi, Tiêu Văn buông lỏng thân thể chậm rãi đi về phía trước, vừa mới chạy nhanh như vậy thể lực tiêu hao rất nhiều, hiện tại trước thở lấy hơi đã.

Bò lên đỉnh núi, cậu nhìn xuống cảnh sắc dưới sườn núi, hít thở bầu không khí sơn dã, Tiêu Văn cảm thấy cả người đều có tinh thần hơn.

Phiến khu đang quy hoạch này được xây trên đồi núi quy mô thực lớn, không sai biệt lắm một căn biệt thự tọa lạc trên một quả núi nhỏ hình thành một mảnh điền viên tao nhã quý tộc, nhưng là còn chưa có khai phá xong, mới xây được vài khu biệt thự, bên trong trồng một mảnh.

Loáng thoáng có thể thấy đồng biệt thự kia bị tang thi huynh chiếm cứ, Tiêu Văn nhìn vài tòa sơn cách đó chỉ có thể thấy được một chút hình dáng phòng ở, đột nhiên cậu có một loại dự cảm giống như bản thân còn phải ở nơi này một đoạn thời gian nữa.

Tiêu Văn đánh cái rùng mình, không phải đâu, trong tiềm thức đều cảm thấy chính cậu vẫn là sẽ bị trảo trở về, sau đó bị tang thi huynh ăn luôn? Đây là thuộc tính khiếm ngược đi?

Tiêu Văn xoay người thâm nhất cước thiện nhất cước xuống núi, địa phương đâm phải tất cả đều là nhánh cây khô có một chút trơn trượt, chỉ có thể vịn vào số cây chưa bị chặt từng chút di chuyển. Tiêu Văn cảm thấy thực khổ bức, vì cái gì nơi đó nhìn rõ ràng là bùn đất, một cước đâm lên liền đâm không đến a, trước nguy trang cũng quá tốt đi.

Người chưa đi qua khu vực đồi dốc như vậy không cần thận sẽ té như chó gặm bùn. Nhìn đều là bùn đất, có đôi khi đạp lên liền cảm thấy dưới chân hư không, ngã a! Tiêu Văn hiện tại chính là loại bị vấp ngã bò dậy, không nghĩ qua là tái suất tình huống!

Thời điểm tang thi huynh đuổi tới chính là thấy sủng vật nhà mình đứng đó vẻ mặt thỏa mãn hít sâu một hơi, sau đó vẻ mặt hoài niệm nhìn về phía biệt thự. Tang thi huynh sáng tỏ, ra là sủng vật biểu tình này là lấy lòng chính mình a. Có thể bởi sủng vật một chút, vốn tính bất được liền trực tiếp khiêng về nhà đâu. Hiện tại thấy liền bởi sủng vật ngoạn một hồi, cần thiết nhất là cấp sủng vật một chút ngon ngọt, sủng vật sẽ càng khẳng khẳng một mực đi theo chủ nhân.

Chớp chớp mi, tang thi huynh lần đầu tiên đối với tư tưởng kỳ quái bỗng nhiên toát ra trong đầu không dị nghị, ý tưởng tốt lắm này, phải nhớ kỹ đây là điểm quan trọng nhất khi dưỡng sủng vật. Nhìn sủng vật hưng trí bừng bừng tiếp tục đứng lên, tang thi huynh không nhanh không chậm đi theo phía sau sủng vật, đương nhiên không thể để cho sủng vật biết. Nếu biết sủng vật hội mất hứng.

Tiêu Văn cố gắng đi xuống hoàn toàn không biết tang thi huynh sớm đã đuổi theo, cũng không biết vẻ mặt cậu nhìn phòng ở xa xa bị tang thi huynh hiểu lầm thành hoài niệm, nếu biết đến Tiêu Văn chắc chắn tặc mao, ai hoài niệm chứ! Hoài niệm cái gì cũng sẽ không hoài niệm một cái tang thi! Ai muốn chết mới hoài niệm!

Tiêu Văn xuống dốc rất thống khổ, thường thường ngã một chút tuy rằng sẽ không nghiêm trọng nhưng nhánh cây vẫn là thực sắc bén, Tiêu Văn đã bị quét đến vài lần.

Tang thi huynh nhìn sủng vật ngã vài lần cảm thấy đau lòng, chính mình còn chưa có căn một ngụm đâu, như thế nào chưa gì đã bị thương? Không chơi nữa, trực tiếp khiêng về nhà.

Đối với tang thi huynh đi theo sau người cũng không biết mà nói, Tiêu Văn đột nhiên bị khiêng lên, toàn bộ thế giới đảo lộn 90 độ, tất cả tầm nhìn đều là mặt đất cỏ dại cùng nhánh cây khô với đám hoa dại sinh trưởng không biết tên.

Tiêu Văn nửa ngày mới phản ứng, bỗng nhiên ý thức được chính mình giống như bị ai khiêng lên, bụng cậu đỉnh lên vai ai đó thực không thoải mái, Tiêu Văn phát điên có điểm muốn phun, hơn nửa ngày mới tỉnh lại đây.

Người này là ai vậy? Vừa mới toát ra nghi vấn Tiêu Văn bỗng nhiên liền cảm thấy vấn đề này thực buồn, chỉ có tang thi huynh quanh đây, chỉ có tang thi huynh có loại tốc độ này, cũng chỉ có tang thi huynh là tang thi mới có thể đem người khiêng. Cảm giác được địa phương tang thi huynh tiếp xúc với mình lạnh như băng, một chút độ ấm đều không có, Tiêu Văn cảm thấy rất lạnh. Vốn cũng sắp mùa đông, hiện tại lại ở vùng hoang vu dã ngoại, quần áo trên người nơi nơi đều rách, gió thổi qua liền cảm giác lạnh lẽo.

Tiêu Văn bị khiêng cảm thấy nhân sinh thực nhàm chán, nghĩ chạy trốn, mới chạy được một nửa đã bị khiêng trở về. Điều này cùng với giết heo trong chương trình trong TV nông thôn giống nhau, heo tru lên muốn chạy kết quả chính là bị túm chân khiêng vút lên bếp lò một đao cắt yết hầu, sau đó bị ăn.

Nghĩ nghĩ liền cảm thấy thực bi thảm, Tiêu Văn minh bạch giấy dựa cũng vô dụng, tang thi huynh đã tiến hóa lực lượng rất lớn, giấy dựa căn bản là vô dụng. Hai tay rũ xuống, đầu cũng cúi thấp, theo tang thi huynh đi đường phập phồng nhoáng lên một cái nhoáng lên một cái, nhìn từ xa tang thi huynh giống như là khiêng động vật thân mềm a.

Tang thi huynh khiêng sủng vật về nhà, thấy sủng vật không có giấy dựa, cảm thấy sủng vật nhà mình thực ngoan, quyết định trở về kiếm này nọ cho sủng vật ăn, đây là thưởng đi.

Chậm rãi đi, tang thi huynh đều có thể nhìn thấy đại môn đóng phòng ở kia, hần nỡ nụ cười thực khoái trá.

Có điểm cam chịu, Tiêu Văn tinh thần trước sau gì cũng bị ăn – không phản kháng, ngoan ngoãn nằm trên vai tang thi huynh, chính là bụng bị đỉnh đến khó chịu. Tiêu Văn đầu chúc xuống phía dưới nên nhìn không thấy đại môn, nhưng là có thể cảm giác được tang thi cước bộ nhanh hơn. Hẳn là đến nơi rồi, cũng bị ăn luôn, không biết tang thi huynh sức ăn thế nào, nếu sức ăn không lớn sẽ không hảo chơi, kia không phải sẽ bị ăn thật lâu sao? Sức ăn nhiều chính là trực tiếp cầm lấy đùi mình bắt đầu cắn. Hay là trước hết cắn cánh tay?

Miễn man suy nghĩ Tiêu Văn không phát hiện đã vào phòng. Thời điểm bị tang thi huynh không ôn nhu mà ném xuống tấm ván gỗ mới hồi phục tinh thần lại. Vừa nhắc đầu, thấy chính là tang thi huynh kia trên mặt vẫn như cũ có điểm ngốc lãng vừa lòng tươi cười, như thế nào liền quý dị như vậy đâu, biểu tình kia là như thế nào làm được, rõ ràng thần kinh đã muốn hoại tử, nhưng là khóe miệng còn có thể cong lên, ánh mắt còn có thể hoạt động, này so với mặt quỷ còn dọa người hơn a!

Tiêu Văn cứ ngơ ngác nhìn mặt tang thi huynh như vậy, trong lòng lại là một trận phiên giang đảo hải a, là bắt đầu ăn sao? Hy vọng sẽ không quá đau.

Tang thi huynh buông sủng vật ra, bản thân cảm giác cười thực ôn hòa. Thấy sủng vật biểu tình ngơ ngác cho rằng sủng vật bị nụ cười của mình mê hoặc, thực vừa lòng gật gật đầu.

Thời điểm tang thi huynh gật đầu, Tiêu Văn thấy nội tâm một trận khấn trương, đây là quyết định bắt đầu hạ khẩu đi, trước cắn nơi nào đây?

Tang thi huynh gật gật đầu, thấy ba lô bị sủng vật treo ở sau người càng vừa lòng, xem ra sủng vật nhà mình chẳng những chứa đựng thực vật, còn thói quen mang theo bên người, đây là thói quen tốt, hôm nay trước không ăn, ngủ là tốt rồi.

Tang thi huynh chậm rãi cúi đầu thẩu đi qua, dừng trước cổ Tiêu Văn ngửi ngửi. Sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên hít hít lại, xem ra thực vừa lòng.

Thấy tang thi huynh đầu thẩu lại đây, Tiêu Văn rất muốn phang cho một gậy, nhưng là gậy không ở trong tay, chỉ có thể nhắm mắt lại toàn thân căng cứng chờ tang thi huynh hạ khẩu, biểu tình kia là cỡ nào thấy chết không sờn a. Tang thi huynh đến gần rồi, Tiêu Văn cảm giác toàn thân bao nhiêu da gà đều toát ra đến đây, tang thi huynh cả người không độ ẩm, thời điểm tới gần Tiêu Văn có thể cảm giác được tang thi huynh hô hấp phun lên cổ, Tiêu Văn cảm giác toàn thân đều phát run.

Đợi nửa ngày chỉ cảm thấy tang thi huynh hô hấp luôn luôn dao động trên cổ, không cảm giác bị cắn nơi nào bởi vì không một chút cảm giác đau. Biết tang thi huynh rời khỏi, Tiêu Văn vẫn là từ từ nhắm hai mắt, khấn trương đến mức tay đều nổi gân xanh.

Tang thi ngửi được hương vị sủng vật nhà mình, cảm thấy hôm nay có thể nghỉ ngơi, tuy rằng cảm giác chính mình không cần nghỉ ngơi nhưng là giống như trong tiềm thức thì buổi tối là thời gian nghỉ ngơi, muốn nằm ngủ. Thấy được sủng vật bộ dáng khấn trương, tang thi huynh cảm thấy sủng vật của mình thật đúng là thẹn thùng, mới ngửi ngửi đã khấn trương rồi.

Tang thi huynh đi ngược lên lầu không tiếng động.

Tiêu Văn đợi nửa ngày, đợi đến lúc tang thi huynh dịch đầu ra, không có bị cắn cũng chính là không bị ăn luôn. Đây là ý tứ gì? Chẳng lẽ tang thi huynh ý muốn đem cậu làm lương thực dự trữ? Thời điểm không có gì ăn mới ăn? Này chẳng lẽ là một con tang thi biết nhìn xa trông rộng? Được rồi, cậu hiện tại nên cảm thấy may mắn vì không bị ăn chứ không phải nghiến cừu vấn đề vì cái gì không bị tang thi ăn! Hôm nay nhất định ngủ không được, tuy rằng không bị ăn luôn nhưng không biết tang thi huynh có thể hay không nửa đêm đói bụng đi ra tìm ăn.

Tuy rằng lúc đầu cảnh giác, nhưng là Tiêu Văn sau lại mơ mơ màng màng ngủ. Tỉnh lại đã là ngày hôm sau.

Tiêu Văn nằm trên tấm ván gỗ trên giường thở dài một hơi: “A !” Lúc ấy như thế nào liền lăn ra ngủ đâu? Về sau tang thi huynh cũng vẫn chưa ăn cậu, cứ như vậy cùng tang thi huynh sống đến hôm nay. Từ lúc tận thế đến bây giờ mới được một tháng đi, không phải không nghĩ tới chạy trốn, lần đó chạy trốn không phải là cũng bị khiêng trở về sao. Chạy trốn cậu cũng không muốn chạy. Cũng biết một định lý, tang thi huynh là đem cậu trở thành dự trữ lương, dưỡng béo! Về sau mới ăn!

Quên đi, đều trôi qua rồi. Nhìn ngoài trời thời gian cũng không còn sớm, nên ngủ thôi. Duỗi cái thân, cầm lấy chăn bên cạnh (cướp ở nơi khác) đắp lên người. Tiêu Văn chậm rãi ngủ.

10. Quyển 1 - Chương 10: Tang Thi Huynh (1)

Sáng sớm, thời điểm Tiêu Văn thức dậy đầu cảm giác có điểm choáng, có thể là tối hôm qua do ngủ muộn. Lắc đầu, Tiêu Văn đứng dậy tùy tiện ăn một chút này nọ.

Đứng ở đại môn đối với thái dương mới lên Tiêu Văn nheo lại mắt, một ngày lại đến nhìn có vẻ đẹp như vậy, chờ tang thi đi ra thì cái gì cũng không đẹp nữa. Từ tận thế đến bây giờ đã không sai biệt lắm một tháng, tới nơi này tang thi càng ngày càng nhiều nhưng tang thi tiến hóa cũng chỉ có tang thi huynh một người.

Quay đầu nhìn lại đại môn, Tiêu Văn kỳ thật rất ngạc nhiên tự hỏi tang thi huynh buổi tối rất cuộc có ngủ hay không, tang thi là không cần ngủ, đây là khi Tiêu Văn có một lần nửa đêm còn ở bên ngoài đánh tang thi cùng tang thi huynh biết đến. Như vậy tang thi huynh cũng có thể sẽ không buồn ngủ, nhưng là tang thi huynh không giống người thường, cũng không phát hiện qua tang thi khác có dưỡng dự trữ lương hay không, những con tang thi khác không phải thấy thực vật liền phác đi lên ăn luôn hay sao, cũng chưa thấy qua con tang thi nào giết tang thi hăng say như tang thi huynh.

Tổng kết lại tang thi huynh là một cái ngoại tộc, cho nên không thể xác định được tang thi huynh có ngủ hay không.

Nhìn mặt trời, Tiêu Văn cảm thấy lúc mới bị tang thi huynh dưỡng thật là lo lắng đề phòng a, sau ngày đó tỉnh lại phát hiện chính mình bởi vì thật sự là mệt đến cực điểm ngủ mất, còn ngủ thật sự say! Tiêu Văn lúc ấy hận không thể một chưởng đập chết mình, sao không thừa dịp đêm tối chạy trốn a! Như thế nào liền ngốc như vậy, lại thiếu tâm nhãn mà cứ đứng ở đó không chạy a! Lần đầu tiên chạy trốn không thành công, lần thứ hai nói không chừng sẽ thành công đi!

Hiện tại Tiêu Văn vẫn là hối hận, cái thời điểm kia như thế nào lại không chạy trốn đâu?

Một tháng này Tiêu Văn không có thử chạy trốn bởi vì biết chạy không được. Nhưng là vẫn đối thời điểm đêm tối kia không thừa dịp chạy trốn mà cảm thấy hối hận, cho dù biết chạy trốn còn có thể bị nắm trở về. Tiêu Văn cảm thấy mỗi người đều có một ý tưởng, cho dù biết làm như vậy cũng không có cách nào khác vẫn hỏi, vẫn là sẽ cảm thấy nếu lúc ấy làm như vậy sẽ không như bây giờ.

Tiêu Văn nghĩ cho đến lúc này cậu thấy tang thi huynh liền biểu tình đáng thương chờ bị ăn liền cảm thấy may mắn chỉ có chính mình một người sống, không mất mặt chết mất. Nhớ tới đoạn thời gian kia, Tiêu Văn chỉ muốn quát chết mình, cái người nhị đến không biên giới kia tuyệt đối không phải cậu, tuyệt đối không phải!

Tang thi huynh khi đó luôn sẽ có hành động đột nhiên, Tiêu Văn còn nhớ rõ một buổi sáng sớm của năm ngày sau cùng tang thi huynh cùng nhau ngủ người.

Ngày đó trời mưa, tang thi huynh phá lệ không có đi ra ngoài đánh tang thi, được rồi, trời mưa ai lại đi ra ngoài đánh tang thi, vẫn là chỉ có tang thi huynh có tập tính cuộc sống của nhân loại. Tiêu Văn là mấy ngày nay nhàn đến nhàm chán, bởi vì trừ bỏ đánh tang thi chính là đánh tang thi, cũng chậm chậm quan sát tang thi huynh. Đánh giá quan sát một hồi, Tiêu Văn cảm thấy chính mình bị kinh hách rồi, tang thi huynh a, người nghỉ ngơi thực đúng giờ, lúc trước như thế nào không phát hiện đâu? Buổi sáng mặt trời vừa lên liền xuất môn đánh tang thi, giữa trưa nhất định sẽ dừng lại nghỉ ngơi một hồi, chạng vạng trở về biệt thự rất sớm. Mấy ngày nay đều trải qua như thế.

Nếu không phải biết tang thi huynh là tang thi Tiêu Văn rất muốn hỏi tang thi huynh: “Tang thi huynh a, ngài trước kia không phải là nhân viên văn phòng tiêu chuẩn đấy chứ? Đây nghỉ ngơi rất có quy luật a!” Nhưng là cậu không dám hỏi tang thi huynh vấn đề này, nếu không nghĩ qua là chọc tới tang thi huynh, tang thi huynh tức giận đem cậu ăn luôn, vậy mất nhiều hơn được rồi.

Ngày đó tang thi huynh không có xuất môn đánh tang thi, đương nhiên tang thi huynh không xuất môn, cũng vốn không đem Tiêu Văn đi ra ngoài. Không có biện pháp, mỗi lần đánh tang thi tang thi huynh đều thực yên tâm mang theo Tiêu Văn. Tiêu Văn là nhân loại tươi sống thu hút tang thi, mỗi lần đều bị tang thi vây quanh chỉ có thể cùng nhóm tang thi ngoại, nhóm tang thi muốn ăn Tiêu Văn, Tiêu Văn lại không cho tang thi ăn đồng thời giải quyết đầu tang thi. Trò chơi này thực huyết tinh.

Hoàn hảo, tang thi huynh mỗi lần đều hỗ trợ giải quyết tang thi. Đến bây giờ vẫn chưa chết là chứng minh tốt nhất.

Tiêu Văn đối với chuyện này rất muốn rít gào, mang cậu ra ngoài làm gì a, có ai xuất môn còn mang theo dự trữ lương của mình không! Tang thi huynh, ngài sẽ không sợ bị nhóm tang thi khác cướp đi sao? Người dẫn ta đi ra ngoài xác định không phải dùng ta để dụ dỗ tang thi đấy chứ? Lão tử thực cảm động a!

Trở về vấn đề chính, ngày đó tang thi huynh có thể cũng do nhàn đến phát chán, liền mang theo mỉm cười đánh giá Tiêu Văn. Hiện tại tang thi huynh cười rộ lên sẽ không ngốc sững sốt như vậy, thời điểm không cười vẫn là giống nhau ngốc lảng. Ngồi trên tấm ván gỗ, Tiêu Văn cảm giác lông dựng ngược, sau lưng bị ánh mắt ai đó nhìn chăm chú, nơi này chỉ có tang thi huynh với cậu, chỉ có thể là tang thi huynh, tang thi huynh không phải là rôt cục nghĩ thông suốt quyết định làm một con tang thi bình thường đấy chứ, không lưu dự trữ lương nữa?

Tiêu Văn bị ý nghĩ của chính cậu làm phát run. Cứng ngắc quay đầu đối với tang thi huynh lộ ra một cái biểu tình khóc không ra nước mắt, cười không ra cười.

Đối với sủng vật nhà mình lộ ra biểu tình khó coi này, tang thi huynh phản ứng là trực tiếp động thủ. Duỗi hai tay nắm lấy da thịt trên mặt Tiêu Văn, muốn chỉnh lại vẻ mặt khó coi này của Tiêu Văn, nhíu mi, bởi vì chưa chuẩn bị cho tốt nên sủng vật vẫn là khó coi như vậy.

Tiêu Văn chỉ cảm thấy hai cái gì đó lạnh như băng đặt lên mặt mình, sau đó nhéo mặt cậu xoay đến vặn vẹo. Cảm giác lạnh như băng làm cho Tiêu Văn lúc ấy đánh cái giạt mình, nửa ngày cũng không phục hồi tinh thần lại, đợi đến thời điểm tang thi huynh nhíu mi, Tiêu Văn mới phản ứng lại đây. Được rồi phản ứng không phải có điểm lớn, mà là rất lớn.

“A!” Tiếng hét cao quãng tám đột nhiên từ trong miệng Tiêu Văn hô lên, động tác thuận tiện đứng lên nhảy ra thật xa núp ở ngoài cửa. Tiêu Văn cảm thấy tiềm lực con người thật sự là vô cùng, vừa mới động tác của cậu kia nhưng là hành văn liền mạch lưu loát, nhanh đến chính cậu cũng chưa phản ứng kịp liền chạy ra ngoài cửa dính mưa.

Tay che trên đỉnh đầu ngưỡng ngưỡng đi vào, Tiêu Văn cảm thấy khẳng định sẽ bị tang thi huynh cắn một ngụm.

Tang thi huynh nhìn sủng vật động tác liên hoàn cũng không cảm thấy sủng vật nơi đó có gì không đúng, chính là cảm thấy sủng vật vừa mới tặc mao, thực khả ái. Tặc mao? Tang thi huynh cảm thấy từ này thực thích hợp với hành vi của sủng vật vừa rồi.

Tiêu Văn đi vào không có thấy tang thi huynh “Cẩn”, chỉ thấy tang thi huynh biểu tình rất đặc ý, Tiêu Văn không hiểu cảm thấy giống như chính cậu vừa rồi hành động như là lấy lòng tang thi huynh. Lấy lòng? Nhất định là nghĩ nhầm rồi.

Tiêu Văn hiện tại nhớ lại cái thời điểm tang thi huynh có biểu tình kia, có thể khẳng định là lúc ấy cậu nhất định chính là lấy lòng tang thi huynh, tuy rằng cậu đến bây giờ còn không biết rốt cuộc là lấy lòng tang thi huynh ở điểm nào.

Xoay xoay eo, hôm nay thời tiết không sai, là không sai thật. Quay đầu nhìn đại môn, Tiêu Văn không hiểu có một loại chờ mong tang thi huynh tiêu sái đi ra mang theo nụ cười không ngớt lẫn như hiện tại. A! Sao phải chờ mong a, đầu cũng không bị phá hư. Tiêu Văn cảm thấy nhìn tang thi huynh tươi cười có đôi khi sẽ thực an tâm. An tâm? Thật sự đầu bị phá hư rồi!

Mạnh lắc đầu, Tiêu Văn nhìn thái dương dâng lên nhớ tới một tháng qua sống cùng tang thi huynh kỳ thật cậu vẫn không thông, vì cái gì tang thi huynh không ăn luôn cậu vậy? Hiện tại cậu đối với tang thi huynh mà nói chính là một cái đại mỹ vị a, nếu cậu có một phần món ăn mỹ vị ở trước mặt khẳng định nhin không được đã sớm ăn.

Trừu trừu khoe miệng, Tiêu Văn cảm thấy như vậy còn phải cảm tạ tang thi huynh đối mặt trước mỹ thực vẫn bất động như núi, bằng không chính cậu đã sớm thành mỹ thực trong bụng tang thi huynh. Tuy rằng nói tang thi huynh không ăn cậu, nhưng là tang thi huynh thích người a, nghĩ đến đây Tiêu Văn liền muốn lưu lại lệ nam nhi. Mọi người, người đi thử xem mỗi ngày thời điểm đang đứng đột nhiên xuất hiện một cái đầu, ở cổ người người tới người lui, người có thể bình tĩnh hay không!

Mỗi lần đều bị dọa đến, tang thi huynh a, ta như vậy là dài hay mập a, người cũng không hy vọng dự trữ lương của người càng dương càng gầy đi! Vậy không cần mỗi lần đều không thông tri một tiếng đã thấu lại đây a!

Này một tháng qua Tiêu Văn phát hiện tang thi huynh tuy rằng không giống với tang thi khác, có tư tưởng của chính mình, nhưng là so với giấy trắng giống nhau, cái gì cũng đều không hiểu, có đôi khi sẽ rất kỳ quái nhíu mi, theo biểu tình mà xem là bộ dáng thực rối rắm. Tang thi huynh có cuộc sống nghỉ ngơi của nhân loại nhưng lại không nói, nhìn hơi thở mà phân biệt nhân loại với tang thi, được rồi, tuy rằng nơi này chỉ có mỗi cậu là nhân loại, không biết thời điểm tang thi huynh phân biệt nhân loại có phải hay không cũng là dựa vào hơi thở.

Tang thi huynh sẽ không nói chuyện nhưng có khả năng có thể nghe hiểu cậu nói, nhưng là tang thi huynh hình như không đếm xỉa gì những lời kia, chỉ dựa vào biểu tình hoặc là hơi thở đến phân biệt ý nghĩ, được rồi, chủ yếu là chỉ hiểu ý nghĩ của mỗi Tiêu Văn.

Nhìn thời gian không sai biệt lắm, Tiêu Văn ăn xong bữa sáng. Hiện tại đồ ăn không nhiều lắm, tuy rằng thời điểm cùng tang thi huynh xuất môn đánh tang thi thuận tay “cướp bóc” rất nhiều thức ăn, cho dù chỉ có mỗi Tiêu Văn tiêu hao thực vật cũng vẫn là dần dần không còn bao nhiêu, tại cái thế giới đã muốn điên cuồng này lương thực càng nhiều càng tốt. Tiêu Văn tính toán một chút, hiện tại đồ ăn cho một người chỉ có thể chống đỡ một tháng, một tháng sau chính mình sẽ không còn gì ăn, đương nhiên nếu trong lúc đó tìm được thực vật thì không nói.

Tiêu Văn nghi hoặc khó hiểu còn có một điều, tuy rằng vấn đề này bản thân cậu thấy cũng rất nhị!

Tang thi huynh, Tiêu Văn chưa thấy qua hẳn ăn thịt người bao giờ, lúc trước gặp thì đã biết rồi. Tiêu Văn chỉ biết là một tháng này mỗi ngày cơ hồ đều đi theo tang thi huynh, còn chưa có phát hiện qua tang thi huynh ăn qua thịt người, gạch, nơi này trừ bỏ cậu ra thì người thứ hai cũng không có là một nhân tố.

Tiêu Văn chính là rối rắm nghĩ tang thi huynh rốt cuộc có đói hay không?

Khi thắc mắc vấn đề này, Tiêu Văn cảm thấy chính mình là sống rất nhàn rồi, tự hỏi tang thi huynh khi nào thì đói bụng, sau đó vài ngày đem cậu ăn luôn. Tiêu Văn cảm giác tang thi huynh là chưa ăn qua thịt người, đối với việc dưỡng cậu như một dự trữ lương, càng có khuynh hướng dưỡng thành sủng vật hơn. Được rồi ý tưởng này thực tiện. Nhưng là tang thi huynh đúng là dùng phương pháp dưỡng sủng vật mà dưỡng cậu a!

Mọi người nhìn xem, thời điểm không có việc gì còn có thể đứng một bên nhìn Tiêu Văn đánh tang thi, nếu không cần thận bị tang thi bắt được liền lập tức nhảy ra giải quyết con tang thi nọ, sau đó lại nhàn nhã đứng một bên nhìn cậu đánh tang thi! Mọi người a, người xác định này không phải là phương pháp dưỡng sủng vật bình thường chứ!

Tiêu Văn nghĩ nghĩ có điểm phần nộ, vừa vặn thấy tang thi huynh từ cửa đi ra liền hung ác trừng mắt nhìn tang thi huynh một cái, Tiêu Văn dẫn đầu đi trước hướng về địa phương nhiều tang thi đi đến. Tang thi huynh mỗi ngày chuyện thứ nhất làm chính là đánh tang thi, chuyện thứ hai chính là mang theo Tiêu Văn cùng nhau đánh tang thi.

11. Quyển 1 - Chương 11: Tang Thi Huynh (2)

Tang thi huynh cảm thấy rất kỳ quái, hôm nay sủng vật như thế nào giống như thực sinh khí? Là do chờ không kiên nhẫn sao?

Nhìn sủng vật nhà mình đi ở phía trước, tang thi huynh cảm thấy tinh thần rất phấn chấn, chính là hôm nay không biết sao lại thế này. Tang thi huynh ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, hôm nay so với bình thường xuất mồn đúng giờ mà? Như thế nào sủng vật lại chờ đến không kiên nhẫn đâu? Sủng vật là mắc chứng nôn nóng sao?

Chậm rãi đuổi kịp cước bộ sủng vật, tang thi huynh vẫn suy tư làm sao có thể tìm được trị chứng nôn nóng cho sủng vật nhà mình. Trước nhìn xem có nghiêm trọng không đã, nghiêm trọng sẽ tiêm! A? Tiêm là có ý tứ gì? Tang thi huynh phát hiện trong đầu mình toát ra từ ngữ lạ lùng ngày càng nhiều, mặc dù rất hữu dụng nhưng là căn bản lý giải không được, khi nào thì đột nhiên toát ra mấy từ kỳ lạ thế này! Tiếp tục như vậy thân là tang thi cũng sẽ rối rắm a!

Tiêu Văn cảm thấy mình buổi sáng thực nhị, ăn no không có việc gì làm hay sao mà lại nhớ đến mấy lần bị tang thi huynh áp dụng các loại đùa giỡn, các loại chuyện cũ kinh hách! Là do đầu bị nước vào đi, bằng không ai không có việc gì lại suy nghĩ chuyện cũ bị thẩm của mình chứ! Còn có tang thi huynh chính là đầu số gây nên, nếu hẳn không có việc gì tự nhiên đem cậu trở thành sủng vật dưỡng thì bây giờ cậu còn có thể rối rắm sao! Không rối rắm sẽ không hồi tưởng chuyện cũ, sẽ không có tâm tình tốt như bây giờ, tâm tình tốt có thể đem tang thi trở thành bữa sáng nha!

Đi ở phía trước Tiêu Văn không phát hiện vẻ mặt rối rắm của tang thi huynh, chính là nếu thấy cũng sẽ nghĩ đến tang thi huynh là đang rối rắm xem rốt cuộc có nên ăn cậu hay không!

Tiêu Văn cảm thấy bản thân từ lúc mới đầu thực là sợ hãi tang thi huynh, đến bây giờ lại dám lấy mắt châu trừng hắn, đều là do tang thi huynh một tay dưỡng thành đi. Tuy rằng thực không muốn thừa nhận nhưng là Tiêu Văn hiểu rõ, nhờ có tang thi huynh dưỡng cậu như dưỡng sủng vật nên cậu mới học được rất nhiều bản lĩnh, mượn việc đánh tang thi mà nói lúc trước đánh tang thi hoàn toàn là dựa vào vận khí với cật mạnh, trên cơ bản là hạ được một con tang thi đồng thời cũng bị tang thi làm bị thương, này vẫn là dưới tình huống tang thi không nhiều lắm. Nếu tang thi nhiều thì một người sẽ bị nhóm tang thi vây lên, nếu là Tiêu Văn của lúc trước khả năng nửa giờ sau chỉ còn lại đồng bạc cốt, mặt mũi nhất định một chút thịt cũng không còn!

Tiêu Văn nghĩ đến chiến tích ngày hôm qua cũng không cảm thấy tự hào. Nhiều tang thi như vậy cậu nhưng là không bị thương, còn toàn bộ giải quyết hết, về chuyện lúc sau bị một đoàn tang thi đuổi theo làm Tiêu Văn sợ tới mức chạy tới chỗ tang thi huynh cầu cứu, Tiêu Văn quyết định lựa chọn tính mất trí nhớ! Mọi người xem đó, dưới sự dưỡng dục của tang thi huynh, Tiêu Văn càng ngày càng mạnh mẽ hơn, thân thể càng ngày càng linh hoạt rồi.

Đó không phải là có thể ăn đấy chứ?

Trong đầu đột nhiên toát ra ý tưởng này làm Tiêu Văn hoảng sợ rồi, dưới chân mất thăng bằng dẫm vào khoảng không.

“Ba!” Đây là hậu quả của việc bước hụt. Cứ nghĩ chân trước dẫm lên thêm, Tiêu Văn chân sau đã muốn co lại, làm cho kết quả là cậu nháy mắt ‘đăng không’, sau đó cậu lấy tư thế chống đầu xuống đất mà tiếp đất! (Chém đấy)

Tang thi huynh ở phía sau vừa lòng nhìn sủng vật bộ pháp mạnh mẽ, xem ra sủng vật được mình dưỡng tốt lắm, người xem, thân thể không có gầy yếu như lúc mới nhặt về, hơn nữa rất có tinh thần, chính yếu là càng ngày càng thơm!

Mị hí mắt, tang thi huynh tựa hồ nghe thấy được cái loại hương vị tốt đẹp từ người sủng vật!

Thời điểm nghe được một tiếng ‘ba’, tang thi huynh còn không có phản ứng lại đây, chính là có điểm kinh ngạc, sủng vật như thế nào lập tức không thấy đâu a? Vừa mới còn tại phía trước mà? Bị đồng loại đoạt đi rồi?

“Ngô” Nghe được một tiếng rên mang theo âm nức nở từ mặt đất truyền đến, tang thi huynh cúi đầu, sau đó nở nụ cười.

Tang thi huynh thấy sủng vật ngã sấp xuống, cái đầu ngửa lên, lấy bàn tay đen đen che mặt. Tang thi huynh cảm thấy sủng vật bộ dáng ngây ngốc này là đang lấy lòng mình, hôm nay đánh tang thi có thể chậm một chút đi.

Đau quá, Tiêu Văn nước mắt “Xoạt xoạt” chảy ra, cả mặt tiếp đất đầu tiên chính là cái mũi, trong nháy mắt Tiêu Văn cảm thấy cái mũi đau xót, nước mắt liền ào ào tuôn. Ôm cái mũi té lăn trên sàn.

Hiện tại cũng không đếm xỉa tới sàn bẩn hay không bẩn, bắt nhả hay không bắt nhả. Rất đau a, còn giống như chảy máu mũi rồi, ngửa đầu, khuỷu tay chống trên mặt đất nhẹ nhàng mà xoa xoa cái mũi. Tiêu Văn còn đang mãi thương xót cho cái mũi không nhìn thấy tang thi huynh nở nụ cười, nếu thấy phỏng chừng tặc mao!

Chờ cái mũi bớt đau cậu buông mới buông tay, chống sàn chậm rãi đứng dậy.

“Ngô!” Nhẹ nhàng đụng đụng cái mũi một chút, Tiêu Văn cảm thấy vẫn là rất đau, hoàn hảo không có chảy máu nữa. Lấy tay lau vết máu đọng lại trên mũi, Tiêu Văn cảm thấy hôm nay chính là không nên xuất hành, mọi sự đều không thuận!

Tiêu Văn cứng lại rồi, ngón tay lạnh buốt ôn nhu chà lau vết máu kia là của tang thi huynh! Xúc cảm lạnh lẽo làm cho Tiêu Văn toàn thân nổi da gà! Tang thi huynh, ngài có phải hay không nghĩ thấy mùi máu cho nên đói bụng? Chuẩn bị động khẩu? (Thù Nhi: tang thi huynh là tang thi chứ hông phải ma cà rồng =||)

Tang thi huynh nở nụ cười một hồi, cảm thấy đau lòng, như thế nào liền ngốc như vậy đâu? Té như vậy hẳn là rất đau, mình không có cảm giác, chính là mỗi lần xem sủng vật thời điểm sau khi bị thương xử lý miệng vết thương, trên mặt đều mặt nhăn thành một đoàn, hẳn là rất đau!

Nhẹ nhàng mà đi đến trước mặt Tiêu Văn, vươn tay phải từng chút từng chút chà lau vết máu dưới mũi sủng vật, tâm như thế nào lại có điểm đau đâu? Sủng vật vẫn là chỉ có hẳn có thể khi dễ, những người khác khi dễ hội đau lòng a, chính là chính sủng vật cũng không được phép đâu.

Đây là tang thi huynh ôn nhu sao? Thấy được tang thi huynh trong mắt lộ một chút đau lòng. Tiêu Văn cảm giác rất muốn trừu khước miệng. Tang thi huynh a, người kỳ thật là đang đau lòng kia thật vất vả mới tăng được mấy lượng thịt đi. Người kỳ thật là đau lòng vì chảy máu lãng phí, cho nên thực đau lòng đúng không.

Yên lặng tự nhủ không cần để ý ngón tay lạnh lẽo kia là của tang thi huynh, đem kia trở thành cục băng mùa hè là tốt rồi! Tiêu Văn hiện tại cảm thấy cái mũi không đau, này có phải hay không khả năng là cái mũi của mình cũng bị tang thi huynh dọa đến, không dám tái ngộ kiều?

Chà lau vết máu xong tang thi huynh nhìn sủng vật bộ dáng có điểm ngượng ngùng, tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều, về sau giám sát chặt chẽ một chút, đừng để sủng vật đi địa phương nguy hiểm. Quả nhiên sủng vật đều là hiếu động hơn nữa có chút yếu ớt a! Dưỡng sủng vật cần rất cần thận đâu, bằng không không cần thận sủng vật liền bị thương.

Một người một thi chậm rãi đi, mục tiêu là triển núi đối diện mà ngày hôm qua đánh tang thi, cũng chính là thuộc một quả núi khác triển núi. Khu vực đối núi không nhiều lắm, chính là triển núi rất nhiều. Hướng bọn họ đang đi đối diện với thành thị, tang thi từ trong đó đi ra, mặt khác cũng dễ dàng cho tang thi huynh đánh tang thi hơn.

Kỳ thật Tiêu Văn vẫn không rõ vì cái gì thân là tang thi, tang thi huynh đánh tang thi so với cậu một nhân loại tính tích cực còn cao hơn? Chẳng lẽ tang thi chết đối với tang thi huynh mới có lợi? Thật đúng là có thể như vậy, Tiêu Văn cảm thấy cậu giống như phát hiện ra phương pháp tang thi huynh tiến hóa, tang thi

huynh so với một tháng trước hoạt động trên mặt phong phú hơn, đương nhiên cũng có khả năng là học từ Tiêu Văn. Tang thi huynh thân thủ hình như rất tốt, rõ ràng nhất chính là làn da, so với một tháng trước có sức sống hơn, sẽ không thật sự giống người chết, trắng bệch trắng bệch không hề sáng bóng. Hiện tại tang thi huynh da có điểm thô ráp, dây thần kinh trên mặt không phát triển, chỉ trầm mặc không thể nói chuyện, sẽ không có người lần đầu tiên nhìn thấy tang thi huynh liền nghĩ hắn là tang thi.

Tang thi huynh thân thủ luôn luôn linh hoạt, chỉ là hiện tại có điểm nghịch thiên thôi. Nhìn tang thi huynh đi ở phía trước, Tiêu Văn cảm giác thực phức tạp. Tang thi huynh cứu cậu, cậu hẳn là nên báo đáp hắn, nhưng là tang thi huynh như thế nào lại có tập tính đặc thù của nhân loại vậy, hắn thủy chung vẫn là tang thi thôi. Trên thế giới này nhân loại với tang thi có thể sống hài hòa cùng nhau liền có thể ví như con người có thể sống hài hòa với gà nướng, nghĩ thôi cũng biết là vọng tưởng.

Đã biết cái mạng mình được tang thi huynh cứu trở về, giết tang thi huynh trước không nói cậu có năng lực này hay không, lương tâm cậu đều không chấp nhận được. Tận thế đến mỗi người đều muốn là còn sống. Vấn đề đạo đức linh tinh gì gì đều vứt bỏ, nhưng là Tiêu Văn tự hỏi bản thân có thể làm được hay không, đáp án vẫn là không thể.

Cũng không phải nói Tiêu Văn yếu đuối, đây là đáp án trong nội tâm cậu. Cậu chính là nghĩ như vậy, cậu sẽ không làm chuyện lấy oán trả ơn, cậu cũng làm không nổi, cho nên lúc ấy phát hiện ân nhân cứu mạng mình là tang thi, Tiêu Văn ý tưởng đầu tiên chính là chạy trốn, đương nhiên một lý do khác đó là Tiêu Văn tự nhận mình đánh không thắng tang thi huynh. Lựa chọn chạy trốn đối với Tiêu Văn mà nói là phương pháp tốt nhất, về phần chạy trốn sẽ bị tra hỏi về đó là chuyện Tiêu Văn chưa nghĩ tới.

Giết tang thi huynh? Ngượng ngùng rồi, trong mắt tang thi huynh cậu yếu đuối so với cây cỏ chỉ có một điều khác nhau, thì phải là cậu biết động đậy, cây cỏ sẽ không động! Không phải Tiêu Văn tự coi nhẹ bản thân, Tiêu Văn hiện tại năng lực rất cao, có thể dễ dàng đồng thời giải quyết năm con tang thi, nhưng đó là dưới sự bồi dưỡng của tang thi huynh mới có thành quả như vậy. Đối với ý tưởng chạy trốn, Tiêu Văn cảm thấy ý tưởng bộc phát này cũng có khả năng phát sinh.

Tang thi huynh năng lực rốt cuộc cao bao nhiêu, Tiêu Văn đại khái đoán tang thi huynh hẳn là tang thi đã tiến hóa, còn không phải giống trong tiểu thuyết viết người tiến hóa từng bậc từng bậc sao, tang thi huynh hẳn là thuộc loại tang thi vương giả hơn tang thi bình thường đi, nhóm tang thi bắt đầu đối với tang thi huynh là có ý tứ sợ hãi, sau lại nhóm tang thi trực tiếp không nhìn tang thi huynh, mỗi lần đều trực tiếp hướng về phía Tiêu Văn phác qua. Tiêu Văn thậm chí nghĩ đến giống như là tiểu thuyết huyền huyền, cao thủ đến cảnh giới kia có thể che dấu hơi thở của mình, so với thường nhân không khác biệt mấy.

Nhìn tang thi huynh phía trước, Tiêu Văn cảm thấy cuộc sống này không có cách nào thay đổi được. Ở chung với tang thi nghe qua thực kích thích, kỳ thật sự thật càng kích thích hơn, áp lực rất lớn a. Tiêu Văn biết cậu giết không được tang thi huynh, chỉ có cách chạy trốn thật xa như vậy mới là chính xác. Cùng một chỗ với tang thi huynh sẽ không cần lo lắng bị tang thi đuổi bắt, nhưng là bên người có một con tang thi cứ nhìn chăm chăm người, có thể ngủ được không phải kẻ ngu ngốc thì chính là tang thi.

“A” yên lặng thở dài một hơi, tang thi huynh có thể thả ta đi không? Sống cùng người cũng tốt lắm, không cần trả tiền thuê nhà, còn không tốn phí sinh hoạt, đồ dùng vật tư đều là tang thi huynh mang tới hoặc cùng nhau tìm đến.

Thấy được tang thi du đang phía trước, Tiêu Văn yên lặng nắm chặt mộc côn. Vẫn là đánh tang thi đi, chạy trốn a, giết tang thi huynh a, những chuyện không thực tế cũng không cần suy nghĩ nhiều.

12. Quyển 1 - Chương 12: Ta Cháy

Nói đến mộc côn, Tiêu Văn cảm thấy rất hữu duyên, đã đánh mất còn có thể tìm trở về.

Lúc ấy được tang thi huynh cứu đến sau cũng không nhìn thấy cây gậy này, cứ tưởng đã đánh mất rồi nên có điểm tiếc, ít nhất nó cũng bảo hộ cậu lâu như vậy. Nhớ rõ là vào ngày thứ tư, khi đó vết thương cũng tốt hơn bảy tám phần liền bị tang thi huynh mang ra ngoài luyện tập đánh tang thi. Tang thi huynh mặt vẫn là thực ngốc lăng cườm một chút, làm Tiêu Văn toàn thân tóc gáy dựng thẳng, sau không có cần một ngụm như Tiêu Văn suy nghĩ, chỉ là đưa qua một cây gậy.

Tiêu Văn kinh ngạc tiếp nhận mộc côn, này không phải cây gậy bị cậu vứt dưới đáy hòm sao? Lúc sau tỉnh lại không nhìn thấy nó, tưởng rằng thời điểm hôn mê đã đánh mất, không nghĩ tới là bị tang thi huynh nhặt được.

Nhìn thoáng qua mộc côn trong tay, Tiêu Văn khoe miệng nhếch lên mỉm cười, tiểu gia hỏa, chúng ta cùng nhau giải quyết đầu tang thi đi, hôm nay nên thêm chút sức đánh nhiều hơn. Thấy tang thi huynh đã muốn động thủ với tang thi, Tiêu Văn cũng không khách khí hướng về phía tang thi phác đi qua.

Hiện tại Tiêu Văn cảm thấy cậu thật sự là tức giận rồi, trước kia đều là tang thi đuổi theo cậu, cậu chỉ có thể chống đỡ, hiện tại có thể bay thẳng đến bọn chúng, ta đến giải quyết bọn mi đây!

Tiêu Văn nhiệt huyết sôi trào đánh đến hăng say, một cước gạt ngã một con tang thi, cậu lưu loát xoay người tung ra một cước đá đầu một con khác rơi xuống đất đồng thời gây gộc trong tay hung hăng đập lên đầu con tang thi vừa mới bị gạt ngã, lực đạo lớn tới mức làm thân thể tang thi còn chấn động một chút. Tiêu Văn không có phát hiện đang bị tang thi huynh nhìn chăm chú, cậu hiện tại toàn thân chìm trong bầu không khí đánh tang thi.

Tang thi huynh mới đầu không phát hiện sủng vật có gì dị thường, mọi ngày thời điểm sủng vật mỗi một sẽ giúp sủng vật giải quyết tang thi, bây giờ mới phát hiện sủng vật hôm nay hoàn toàn không có cảm giác mệt nhọc như bình thường. Hiện tại sủng vật thần thái sáng láng giống như vừa mới gia nhập chiến đấu, nhưng là tang thi huynh thực khẳng định sủng vật đã chiến đấu có điểm lâu. Nhìn sủng vật động tác lưu loát ngắn gọn mà lại rất nhanh giải quyết xong tang thi, tang thi huynh cảm thấy tò mò.

Sủng vật buổi sáng khác thường so với hiện tại càng khác thường? Sủng vật là đến kỳ động dục sao? Giống như sủng vật đến kỳ động dục sẽ đặc biệt có tinh thần, thân thể tổ chất cũng sẽ đề cao hơn. Nhưng là hiện tại không sai biệt lắm đã đến mùa đông đi? Động dục không phải hẳn là vào mùa xuân sao?

Tang thi huynh tuy nghi hoặc nhưng cũng không đánh nhiều sủng vật, chỉ đứng một bên lẳng lẳng nhìn, sủng vật động tác càng ngày càng lưu loát, nhất chiêu nhất thức rất trôi chảy. Không phải là võ thuật đấy chứ? Hừm? Võ thuật? Đó là cái gì vậy? Mặc kệ, dù sao đại đa số từ ngữ toát ra đều là vô dụng.

Tiêu Văn đắm chìm trong loại cảm giác kỳ diệu, trong mắt cậu động tác của tang thi trở nên rất chậm, có thể dễ dàng né tránh công kích. Còn có chính là thân thể cậu giống như chưa dùng hết lực, mỗi lần né tránh hay xoay người đều thực linh hoạt, không như trước kia thất lực cứng ngắc.

Hướng phải xoay thân, mộc côn trong tay mượn lực đánh lên đầu một con tang thi. Đầu tang thi không tiếng động bị đánh bay. Xoay người tránh khỏi móng vuốt một con tang thi khác, Tiêu Văn nương theo tư thế nhảy lên một cước đá con trước mặt, đầu tang thi bị đá bay rớt xuống trước mặt cậu. Tiêu Văn cả kinh, thất lực khê cong không được tự nhiên xoay người ngã vào một bên ngồi dưới đất, nhìn đầu tang thi bính một tiếng bỗ lỗ cơ hội tương thân tương ái với cơ thể.

Nhìn toàn bộ tang thi bất động, Tiêu Văn cảm thấy kinh ngạc, đây đều là do cậu giải quyết hết? Này chẳng lẽ thật sự thành thần?

Cúi đầu nhìn tay mình, Tiêu Văn cũng không quản cậu hiện tại có bao nhiêu chật vật, chính là đang ngăn người. Cái loại cảm giác này, cái loại cảm giác hết thấy đều nắm trong tay, tiết tấu toàn trường đều bị mình khống chế, giải quyết tang thi xong còn cảm thấy ý do vị tấn. (ý là oánh chưa phê tay =]])

Hiện tại Tiêu Văn muốn bao nhiêu chật vật liền có bấy nhiêu chật vật. Trong một tháng mười ngày trước đã thay quần áo giờ sớm bản không thành bộ dáng gì nữa, một tháng không tắm rửa cho dù Tiêu Văn mỗi ngày buổi sáng đều rửa nhưng trên mặt vẫn là thực đen. Trên người đều là mấy thứ từ xác chết tang thi bám vào tỷ như óc a, máu a, bộ phận cơ thể a, linh tinh gì đó, mấy thứ này đã sớm phát ra mùi tanh tưởi. Nhưng là Tiêu Văn biết, ở lúc tận thế này có thể sống chính là hạnh phúc lớn nhất, sẽ không để ý nhiều như vậy.

Hiện tại trên mặt đều là vết máu, Tiêu Văn dùng biểu tình có điểm nghi hoặc pha với chút đắc ý nhìn tang thi huynh đang đứng tại chỗ không nhúc nhích. Tang thi huynh chứng kiến từ đầu đến đuôi, chính hẳn đã sớm giải quyết một phần tang thi. Tiêu Văn biểu tình này trong mắt tang thi huynh chính là sủng vật sau khi năng lực đề cao, biểu tình muốn được thưởng.

Tang thi huynh quyết định mặc kệ sủng vật nhà mình có phải bởi vì kỳ động dục đến mới đột nhiên trở nên lợi hại hay không, đối với sủng vật yêu cầu muốn được thưởng, thân là chủ nhân chính mình sẽ không keo kiệt. Đi đến trước mặt sủng vật vẫn như cũ ngốc ngốc ngồi trên sàn, thời điểm sủng vật ngáy ngốc ngẩng đầu mặt đầy dấu chấm hỏi, tang thi huynh tay phóng tới đầu Tiêu Văn chậm rãi vuốt, trên mặt mang theo mỉm cười vừa lòng.

Tiêu Văn choáng váng, cậu chính là theo thói quen nhìn về phía tang thi huynh thôi mà, như thế nào biến thành loại tình huống hiện tại này? Tang thi huynh đứng trước mặt cậu, tay lại phóng lên đầu cậu, a a a! Đây thật sự không phải đang sờ sờ xem béo hay gầy đấy chứ, không thể nhịn được muốn hạ khẩu sao?

Tiêu Văn cương cứng thân thể, nhẫn nhẫn chờ tang thi huynh vuốt đầu mình, kỳ thật cậu rất muốn phản kháng, nhưng là vừa rồi cảm giác có thể nắm chắc toàn cục hiện tại một chút đều không có! Chẳng lẽ vừa rồi là ảo giác? Hiện tại mặc kệ đó có phải ảo giác hay không, tang thi huynh a, tay người có thể bỏ ra không? Ta thật sự hoảng a!

Tang thi huynh hiển nhiên không biết sủng vật nhà mình nội tâm là cỡ nào khúc mắc, hiện tại nhìn sủng vật đang thỏa mãn vì được hân thưởng cho, xem ra sủng vật thực thích chủ nhân như hân đi, lần sau khen thưởng có thể ôm thêm một cái, ôm là thực ấm áp. A! Ôm vì cái gì sẽ ấm áp? Quên đi, dù sao không biết có ý tứ gì sẽ không đi suy nghĩ nữa, lần sau sủng vật làm chuyện tốt sẽ thưởng cho cái ôm.

Tiêu Văn hiện tại rất muốn khóc, cậu cảm thấy bản thân chính là đứa nhỏ khổ bức, vừa mới mới cảm thấy chính mình năng lực đề cao, có cơ hội sinh tồn trong mặt thể này thì tang thi huynh lại bắt đầu sờ sờ cậu xem phì hay không. Thật là đả kích người không đao, tối thiểu để cho người ta len lén vui mừng một ngày a!

Thần a, nếu người nghe thấy cầu khẩn của tôi, không nên đả kích tôi như vậy chứ?

Đợi cho tang thi huynh rời tay khỏi đầu cậu, Tiêu Văn lòng còn sợ hãi sờ sờ cổ, đầu vẫn còn, vẫn chưa bị tang thi huynh hái xuống làm điểm tâm ăn.

Đứng lên, Tiêu Văn cũng tỉnh táo lại, chủ yếu chính là tang thi huynh đã tránh ra, tay cũng ly khai đỉnh đầu Tiêu Văn. Cẩn thận hồi tưởng chính cậu vừa rồi cảm giác cùng động tác, Tiêu Văn lại toát ra một cái ý tưởng, đã có tang thi huynh là tang thi tiến hóa như vậy, nhân loại có phải hay không cũng có thể tiến hóa? Cậu vừa rồi chính là ví dụ tốt nhất, nhân loại sau khi bị tang thi cắn chỉ cần không bị cắn sạch sẽ còn một tý xương cốt, trên cơ bản đều đã biến thành tang thi, Tiêu Văn lúc trước được tang thi huynh cứu về sau chỉ biết cậu bị tang thi cắn sẽ không thay đổi thành tang thi, phải đổi sớm đã đổi, lâu như vậy đều không có động tĩnh xem ra mệnh cậu vẫn là rất tốt.

Tiến hóa sao? Kia khả năng có phải như tiểu thuyết viết như có phong hỏa thuộc tính năng lực linh tinh không? Nghĩ nghĩ Tiêu Văn liền động thủ thử xem. Nhìn tang thi huynh cư nhiên phá lệ không có tiếp tục đi đánh tang thi mà là ngồi ở trên đỉnh núi nhìn xa xa ngắm người, Tiêu Văn kiềm chế xuống ý tưởng muốn hỏi tang thi huynh như thế nào lại khác thường vậy?

Tang thi huynh chính là đang sầu lo, sủng vật động dục vào mùa đông rốt cuộc là bình thường hay là không bình thường đâu? Nếu là không bình thường, sủng vật về sau có thể hay không trở nên không đáng yêu? Nếu bình thường đó là không phải muốn đem sủng vật những nước đi, giống như ngâm nước có thể làm sủng vật vượt qua kỳ động dục?

Tiêu Văn nhìn tang thi huynh vẫn không nhúc nhích, đoán tang thi huynh hôm nay đại khái sẽ không tiếp tục đi tìm tang thi gây phiền toái. Kia vậy cậu có thể hảo hảo mà nghiên cứu một chút, nhìn xem chính mình có cái đặc thù năng lực gì hay không, tốt nhất là năng lực thuộc tính phong, như vậy hẳn là có thể bay lên.

Tìm được một chỗ tương đương cản gió, Tiêu Văn cũng không quản bắn hay không bắn, bắt quá nếu để ý cũng không phải Tiêu Văn để ý, bởi vì Tiêu Văn so với mặt đất còn bắn hơn.

Vươn ngón trỏ tay phải chỉ chỉ, mặc niệm, “Hỏa.”

Vù vù

gió thổi qua, một chút động tĩnh đều không có, Tiêu Văn trờ trờ khóe miệng, cậu bộ dáng hẳn là ngốc, dù sao hiện tại tận thế không gì là không có khả năng, tang thi tiến hóa đều có, chẳng lẽ nhân loại không có sao?

Nhắm mắt lại yên lặng tập trung tinh thần, Tiêu Văn cố gắng cảm nhận nơi ngón trở, niệm thần chú: “Lực lượng tập trung, tập trung ở nơi nào!” Tiêu Văn cảm thấy ngón trở giống như có một loại cảm giác thực huyền huyền, tựa hồ có một dòng khí ấm áp bay chung quanh đầu ngón tay, Tiêu Văn không dám mở to mắt, chỉ yên lặng dẫn dòng khí ấm áp hội tụ cùng một chỗ, áp súc giống nhau, gắt gao quấn quanh đầu ngón tay.

Tiêu Văn mí mắt run lên run lên, muốn mở to mắt lại sợ là tự cậu huyền tưởng, Tiêu Văn cảm giác được dòng nước ấm trước đầu ngón tay, không dám thả lỏng.

1...2...3... đếm thầm ba cái.

Tiêu Văn từng chút từng chút thật cẩn thận mở to mắt, tầm mắt chú ý trước đầu ngón tay, kia mấy phần chờ mong cùng sợ hãi vòng quanh trái tim Tiêu Văn, nhìn đầu ngón tay kia một chút hỏa diễm mỏng manh lấp lóe. Tiêu Văn ngừng thở, đây là thật sự, ngọn lửa thật sự, tuy rằng mỏng manh, tuy rằng rất nhỏ, nhưng này thật là hỏa a.

Nhìn chằm chằm ngọn lửa trên đầu ngón tay mỏng manh cũng rất nghịch ngợm tả hữu lay động, cậu luyện tiếu dời tầm mắt, đây là thật sự đâu! Xem một hồi Tiêu Văn tâm bang bang đập, khẩn trương, kích động, còn có vui sướng. Lúc này Tiêu Văn không còn để ý đến bốn phía, trong mắt cậu chỉ còn tồn tại ngọn lửa mỏng manh này, ngay cả tang thi huynh cũng bị xem nhẹ.

Đây là dị năng, nhân loại có thể có dị năng, Tiêu Văn cười, nước mắt lại không tự chủ được chảy ra, cậu cũng không đi lau, cười đến rơi lệ chính là biểu tình hiện tại của Tiêu Văn. Có dị năng, khả năng có thể sống sót gia tăng rồi, không cần mỗi ngày phải lo lắng đề phòng. Dị năng, đây là đại biểu cho cường giả đi, chính mình có thể bảo hộ người khác đâu! Không phải lại nhìn người khác chết trước mặt mình mà bất lực bởi vì ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn. Hiện tại sẽ không, có dị năng có thể bảo hộ chính mình, cũng có thể bảo hộ người khác, sẽ không có nhiều người chết đi như vậy.

Ngọn lửa vẫn là mỏng manh nhúc nhích nhưng là không có tắt!

13. Quyển 1 - Chương 13: Cháy Cũng Chạy Không Được

Tiêu Văn hiện tại rất muốn khóc thành tiếng, nhìn ngọn lửa trên đầu ngón tay cảm thấy toàn bộ thế giới đều thực ấm áp.

Cậu đã quên bản thân hiện tại còn ở dã ngoại, quên bên người mình còn có tang thi huynh, trong thế giới này chỉ có Tiêu Văn cùng ngọn lửa nhỏ trên đầu ngón tay.

Tang thi huynh vừa mới bắt đầu cũng không để ý, sủng vật nhà mình có điểm thần kinh hề hề là chuyện xảy ra thường ngày, hôm nay thần kinh có điểm như vậy tìm một nơi cản gió ngồi nghịch sau đó nhìn chằm chằm ngón tay mình, liền cứ như vậy vẫn nhìn chằm chằm không nhúc nhích, nhưng thật ra có điểm khác thường.

Tang thi huynh xoay người ung dung xem sủng vật nhà mình muốn làm gì. Có thể thấy miệng mấp máy như là đang nhắc tới gì đó. Tuy rằng tang thi huynh năng lực thực nghịch thiên, nhưng là không có nghe thấy sủng vật nói cái gì.

Sủng vật đang làm gì vậy? Tò mò là có, nhưng tang thi huynh cảm thấy không nên quấy sủng vật quá nghiêm, bằng không sủng vật nóng nảy hội cắn người.

Thấy sủng vật nhìn chằm chằm đầu ngón tay cái gì cũng không có thật lâu sau đó có điểm ủ rũ, chỉ chốc lát sau lại tự lên tinh thần cố chấp tiếp tục nhìn chằm chằm đầu ngón tay, tầm mắt không di động.

Chớp mi, tang thi huynh cảm thấy sủng vật tự mình vui vẻ lại cố chấp thực khả ái.

Tang thi huynh ánh mắt mạnh mẽ trừng lớn, ngưng trọng nhìn về phía đầu ngón tay Tiêu Văn.

Là nơi đó!

Có một loại lực lượng rất cường đại đang tụ tập, tuy rằng bây giờ còn rất yếu nhưng là cái loại cảm giác áp bách này vẫn là loáng thoáng phát ra. Đây là lực lượng gì? Vì cái gì sẽ tụ tập ở đầu ngón tay sủng vật? Sủng vật có thể hay không sẽ bị loại lực lượng này thương tổn?

Lông mày hần nhần lại, tang thi huynh đề cao cảnh giác nhìn chăm chú vào ngón tay nhỏ của Tiêu Văn, cảm giác được lực lượng từng chút từng chút ngưng kết trên đầu ngón tay, chậm rãi hình thành một chút năng lượng mang theo ánh sáng. Đúng vậy ở trong mắt tang thi huynh ngọn lửa chính là do một đoàn năng lượng hội tụ mà thành, tuy rằng đoàn năng lượng này nhìn rất nhỏ, tùy thời có thể bị gió nhẹ thổi mất, nhưng là tang thi huynh cảm giác năng lượng này đem tới cho hắn một loại nguy hiểm, đương nhiên chỉ là đối với sủng vật mà nói.

Nhìn đến sủng vật gắt gao từ từ nhắm hai mắt, tang thi huynh mày nhăn càng gần, nếu đem đoàn năng lượng này đánh tan, có thể hay không lộng thương đến sủng vật?

Suy tư nửa ngày chính là càng thêm tập trung lực chú ý nhìn đoàn năng lượng kia, tang thi huynh quyết định im lặng xem, mơ hồ có điểm cảm giác giống như đoàn năng lượng này do sủng vật khống chế, bởi vì nơi phát ra năng lượng giống như trong cơ thể sủng vật.

Nhìn sủng vật chậm rãi mở mắt ra kích động nhìn đoàn năng lượng kia, cái loại cảm giác như có được tất cả sự vật tốt đẹp nhất trên toàn thế giới tang thi huynh hình dung không được, nhưng là có thể cảm giác được sủng vật tâm tình tựa hồ thực kích động, thật cao hứng.

Tang thi huynh chỉ lẳng lẳng nhìn sủng vật, chờ a. Nhìn sủng vật bộ dáng thật cẩn thận liền có điểm khó hiểu, chỉ là một đoàn năng lượng mà thôi có tất yếu kích động như vậy sao? Chính là cũng cảm thấy cái loại tâm tình kích động vui sướng này của sủng vật, ân, tựa như cảm giác lúc ấy hắn tìm được sủng vật. Đúng, chính là loại cảm giác này.

Nhìn sủng vật trong mắt trào ra nước mắt, tang thi huynh cảm thấy sủng vật nhà mình thật sự là đến kỳ động dục, người xem, lúc cao hứng cư nhiên khóc, này không phải là biểu hiện khác thường của kỳ động dục sao. Xem ra thật sự phải đi tìm một chút được có thể trị kỳ động dục cho sủng vật ăn, nhưng là đi nơi nào tìm đây?

Nhìn thoáng qua sủng vật hoàn toàn chìm vào thế giới của mình, tang thi huynh cảm thấy sủng vật như vậy thật không tốt, xem nhẹ chủ nhân như hắn không phải là hành vi đúng đắn.

Đi nơi nào tìm được nhỉ? Hay là cứ chịu đựng như vậy, chờ kỳ động dục của sủng vật qua đi thì tốt rồi?

Sủng vật nhà người không có động dục, sủng vật nhà người chính là kỳ động dục đến cũng không có được chữa đâu. Còn nữa, phải uống thuốc mới có thể chữa bệnh, chịu đựng căn bản là không được a, sẽ chết sủng vật đó. Tang thi huynh này, may mắn sủng vật người dưỡng là nhân loại, nếu dưỡng chủng loại khác trừ tang thi ra, sủng vật nhà người đã sớm chết mấy trăm lần!

Thời điểm Tiêu Văn hoàn toàn trấn định chậm rãi thu hồi lực lượng, nhìn ngọn lửa dần dần nhỏ đi, cuối cùng tiêu thất tựa như chưa từng xuất hiện, biến mất ở đầu ngón tay. Nháy mắt biến mất ấy Tiêu Văn có một loại xúc động muốn châm lửa thêm lần nữa. Nhưng là vẫn kiềm chế lại.

“Aizzz....” vô lực duỗi hai tay, cúi đầu, ánh mắt không có tiêu cự nhìn cỏ dại dưới mặt đất, hiện tại có thể có dị năng tuy rằng không phải rất cường đại, nhưng là ở mặt thể này vẫn bảo đảm được một phần sinh tồn.

Kỳ thật Tiêu Văn à, bảo đảm lớn nhất không phải dị năng của cậu đâu, mà là ‘Chủ nhân’ — tang thi huynh của cậu đó. Một cái tồn tại nghịch thiên như vậy đem cậu trở thành vật sở hữu thì ai còn dám đến trên chọc thẳng nhóc cậu nữa a.

Trong lúc vô tình nghiêng đầu hướng nhìn về phía tang thi huynh.

“Ách!” Tang thi huynh, người là khi nào thì chuyển hướng rồi? Không phải mới vừa nãy vẫn nhìn hướng tương phản sao? Như thế nào một hồi liền thay đổi phương hướng? Còn có nữa, tang thi huynh người biểu tình rồi rầm kia ta không có ý kiến, nhưng là không cần dùng biểu tình rồi rầm của người nhìn chăm chăm

mặt ta được không? Ta áp lực rất lớn a, người là không phải đang suy nghĩ đến một phần tiểu điểm tâm hưu nhân, gần đây ta có mập hơn không, có thể hạ khẩu đấy chứ?

Tiêu Văn cảm thấy cậu vừa mới rồi kích động cùng vui sướng không nói nên lời vì phát hiện dị năng hiện tại hoàn toàn tiêu tán. Đây thực đã kích người, vừa mới còn cảm thấy chính mình như là lên thiên đường, một giây sau phát hiện kỳ thật là chạy đến Địa Ngục rồi. Chênh lệch lớn như vậy, nếu mà tâm lý không vững đã sớm bị dọa ngất rồi, tang thi huynh, sống cùng người thật sự yêu cầu rất cao a.

Tâm lý phải cường hãn này, thể chất bư hãn này, tốt nhất có dị năng biến thái có thể rất nhanh tăng nhiều thịt.

Tang thi huynh đang lo lắng nhìn đoàn năng lượng kia từng chút lùi về thân thể sủng vật, đồng thời đầu ngón tay cũng khôi phục bộ dáng trước kia. Chính là giống như sủng vật có điểm mất mát? Khi năng lượng biến mất sủng vật giống như thực mất mát, người xem hai tay vô lực buông thông, đầu cũng không có tinh thần cúi cúi, tang thi huynh rất muốn đi qua sờ sờ đầu sủng vật cổ vũ cổ vũ, về phần cổ vũ cái gì? Kia rất trọng yếu sao?

Tang thi huynh thuộc trường phái hành động, sau khi Tiêu Văn nghiêng đầu thấy tang thi huynh biểu tình rồi rầm, tiện đà thấy tang thi huynh đứng dậy, nên cước bộ đi tới bên này.

Đi tới? Đi qua làm cái gì?

Một bàn tay không độ ẩm nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Tiêu Văn, sau đó chậm rãi vuốt ve.

Tay là của tang thi huynh, đỉnh đầu là của Tiêu Văn lại bị dọa đến thân mình cương cứng rất đáng thương.

Được rồi, tang thi huynh chỉ là vài bước đi đến ngồi xuống cạnh Tiêu Văn, thực tự nhiên đưa tay vuốt ve đầu cậu, trên mặt mang theo mỉm cười ấm áp.

Tiêu Văn cảm thấy hôm nay nhất định là bị suy tiết, hôm nay một ngày còn chưa trôi qua, chính mình không biết đã xúi quẩy mấy lần! Thời điểm nhìn tang thi huynh hướng về phía này đi tới, Tiêu Văn còn chưa nghĩ ra cái gì, bởi vì trong ánh mắt tang thi huynh không có khát vọng muốn ăn này nọ, cảm thấy tang thi huynh đi tới không phải để ăn cậu.

Muội người a! Cảm giác lạnh lẽo trên đỉnh đầu là tay của tang thi huynh đi? Tang thi huynh, người rốt cuộc có phải là muốn ăn ta biết bao a, lại là không hạ khẩu được!

Một ngày này mà sờ sờ vài lần xem phì hay không, chính là ăn thức ăn tăng trọng cũng không nói mập là mập nhanh như vậy đi!

Tiêu Văn tại một khắc này cảm thấy chính mình nhất định phải thoát khỏi tang thi huynh, trước không đề cập tới an toàn nhân sinh, tang thi huynh tạm thời là không quyết định ăn cậu, nhưng là một ngày “Sờ” vài lần, không có ai chịu nổi a. Tối thiểu con gà ở trong sân chờ bị ăn còn có thể trước khi bị thịt tiêu sái tự tin hảo hảo cuộc sống không bị quấy rối. Nhưng là, muội người a, tang thi huynh thường thường sờ sờ xem mập không, hạ khẩu được không, này hội tạo thành bóng ma tâm lý nha.

Hay là chạy trốn, bằng không thần kinh sẽ hỏng mất, chưa đợi tang thi huynh thịt cậu, cậu liền chủ động chạy qua cắn tang thi huynh quá, hy vọng khi cậu biến thành tang thi sẽ không trải qua loại sinh hoạt kinh hãi đảm chiến này.

Tang thi huynh khi vuốt đầu sủng vật liền hạ một cái quyết định, về sau thưởng cho sủng vật đổi thành ôm đi, đợi sủng vật kỳ động dục trôi qua sẽ bắt đầu chấp hành chế độ thưởng mới. Nhẹ nhàng vuốt đầu sủng vật mang theo xúc cảm ấm áp, tang thi huynh cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp.

Nhìn cảnh vật hạ sơn, tang thi huynh có điểm mờ mịt. Hẳn cái gì cũng không nhớ rõ, nhìn đồng loại ngu ngốc này trong lòng chỉ toát ra dục vọng giết chóc. Giết đồng loại là có thể càng cường đại hơn, giết không biết bao nhiêu đồng loại, lực lượng của bản thân cũng từng chút lớn mạnh, nhưng là vẫn đều cảm thấy có điểm cô đơn, nghĩ tới dường như một đứa đồng loại lại phát hiện đồng loại thực ngốc, còn nữa, một chút cũng không hảo ngoạn, luôn luôn gặm rú, thực phiền.

Tiêu Văn quyết định, cậu hiện tại có dị năng, tố chất thân thể cũng tăng mạnh, hẳn là có thể thừa dịp tang thi huynh không chú ý mà chạy trốn. Không có ai nguyện ý sống dưới tình huống không xác định, cùng một

chỗ với tang thi huynh không biết khi nào thì sẽ bị tang thi huynh thịt, không biết khi nào thì sẽ trở thành điểm tâm bị tang thi huynh cắn mấy ngụm.

Tang thi huynh thu hồi tay, bước một tiêu sái hạ sơn, nghỉ ngơi đủ mới có thể đánh tang thi tiếp.

Cổ ý dừng ở mặt sau, khoảng cách với cùng tang thi huynh trong lúc đó có điểm lớn, Tiêu Văn hướng về phía tương phản chạy xuống.

Lúc này Tiêu Văn cảm thấy trái tim cậu đập thật sự nhanh, đúng vậy, chạy trốn thành công liền tự do, không thành công sẽ bị dưới sự giận dữ của tang thi huynh mà ăn luôn! Cái loại kết quả này đều thực kích thích a. Ách! Không đúng, sao phải nghĩ đến hậu quả không thành công chứ, phải tin tưởng vững chắc nhất định có thể chạy thoát.

Thân thủ linh hoạt chạy xuyên qua đám cây cối, Tiêu Văn nhanh chóng đi xa.

Sinh hoạt ở đây đã lâu như vậy, Tiêu Văn đã sớm quen thuộc địa hình nơi này, cũng biết trong địa hình này nên chạy như thế nào. Hơn nữa hiện tại thể chất tăng mạnh, Tiêu Văn trong nháy mắt liền biến mất phía sau mặt núi không cao.

Thời điểm tang thi huynh nghe được động tĩnh cũng không quay đầu xem, bởi vì hoàn toàn không nghĩ tới sủng vật nhà mình sẽ chạy trốn, sủng vật có thể chạy đi nơi đâu chứ? Chỉ là nghĩ rằng sủng vật sẽ theo kịp nên cũng không quay đầu nhìn xem sủng vật có đuổi kịp hay không.

Tang thi huynh nhân nhả đi tới phía trước, sau khi nghe được tiếng bước chân có điểm dồn dập thì có chút kinh ngạc, sủng vật là bị cái gì dọa sao? Như thế nào đột nhiên tốc độ nhanh hơn?

Nhấn lại mi, quay đầu nhìn xem

“Viu!” Gió thổi qua, lá rụng nhẹ nhàng chậm rãi bay xuống.

Cái gì cũng không có, chỉ thấy một chút bóng dáng của sủng vật đã đi xa!

Tang thi huynh nhìn sủng vật nhà mình hiện tại đã không còn bóng dáng, nở nụ cười.

Tiểu gia hỏa ham chơi.

e dít nói ra suy nghĩ của mình: càng về sau đọc càng thấy HIGH O(> <)o tang=”” thi=”” huynh=”” ngày=”” càng=”” đáng=”” yêu=”” quá=”” đi=””>

14. Quyển 1 - Chương 14: Ô Ô ~ Không Nên Mang Theo Như Vậy

Tang thi huynh khoe miệng cong cong nhếch lên thực vui vẻ, sủng vật đây là muốn chơi trốn tìm với mình sao? Được rồi, hôm nay sẽ không đánh tang thi nữa, trước bồi sủng vật chơi trốn tìm.

Nếu như bắt được, hẳn nhất định phải làm gì đó, ừm, xem ra trước tiên thưởng đã, đợi khi bắt được liền ôm sủng vật về nhà! (với anh thì ôm em nó chính là ban thưởng...)

Tiêu Văn tâm tính thiện lương giống như sắp nhảy ra ngoài, đây là không phải thật sự, thật sự có thể chạy trốn sao.

Dưới chân không dám đình chỉ chạy nhanh về phía trước, né tránh những nhánh cây chắn trước mặt.

Không khỏi cảm thấy khẩn trương, là vì muốn chạy đi cho nên mới khẩn trương đúng không.

“Ba!”

Thanh âm xẹt qua nhánh cây rất nhanh tiêu tán trong rừng cây yên tĩnh. Tiêu Văn không có thấy thanh âm rất nhỏ này, nghe được cũng sẽ không đi để ý, cậu chỉ nghĩ là gió thổi lay động nhánh cây va vào nhau mới phát ra âm thanh này thôi.

Đây là thời điểm tang thi huynh xẹt qua làm nhánh cây chớp lên vọng lại tiếng động, tang thi huynh gắt gao theo ở phía sau Tiêu Văn, tuy rằng cậu chạy sớm hơn so với tang thi huynh nhưng đôi khi chênh lệch của lực lượng với tốc độ là không thể dùng thời gian đo đếm.

Đối với tang thi huynh mà nói hẳn cuối cùng chỉ thấy một chút bóng dáng của sủng vật, hẳn là đoán không được phương hướng của cậu, nhưng tang thi huynh là dựa vào hơi thở để nhận biết vị trí, chỉ cần không phải quá xa đều có thể ngửi được hương vị tốt đẹp trên người sủng vật nhà mình vọng lại.

Xa xa theo ở phía sau sủng vật, tang thi huynh không vội hiện thân, nếu sủng vật còn không có ngoại đủ, hẳn lộ diện như vậy sủng vật hội mất hứng.

Tiêu Văn cảm thấy giờ khắc này cậu đã được tự do, không cần tái lo lắng hải hùng, không cần bị tang thi huynh sờ đầu làm toàn thân cứng ngắc. Đây căn bản là tổn hại khí khái nam tử của cậu mà. Như thế nào có thể bị tang thi huynh làm sợ đến mức không có chủ ý đâu, này tuyệt đối không phải cậu!

Nhìn sủng vật phía trước chạy như bay, tang thi huynh thực nhân nhả nhớ tới chuyện cũ cũng chính là thời điểm một lần sủng vật ngủ say. Ngày đó hẳn nửa đêm xuống dưới xem sủng vật, phát hiện sủng vật tư thế ngủ rất kỳ quái. Nằm ngửa đầu gối lên tay trái, tay phải khoát lên bụng, chân giống như lúc ngồi giao nhau cùng một chỗ. Như vậy còn có thể ngủ sao, tang thi huynh cảm thấy sủng vật thực kỳ lạ, vốn tính đường vài ngày rồi ăn, hôm đó buổi tối quyết định vẫn là dưỡng dã. Khi nào thật sự đói bụng lại ăn sau.

Tiêu Văn không biết bản thân căn bản là không rời tầm mắt của tang thi huynh được bao lâu, hiện tại cậu thực kích động chạy trốn, ảo tưởng cuộc sống tự do về sau.

Nhất định trước phải tìm được địa phương trụ lại, sau đó cứu mấy mỹ nữ, sau đó tìm ra một người mà cậu thích nhất cùng nhau sống, này ở mặt thể là chuyện tình tối hạnh phúc a.

Tiêu Văn đặc ý vênh vác chưa từng có, chính là do đặc ý quá nên không chú ý tới phía trước có một thân cây.

“Phịch!” Do ảnh hưởng của lực hút trái đất nên Tiêu Văn thực bị đất đụng vào thân cây. May mắn lần này đụng vào là cái trán, không phải cái mũi bằng không sẽ không phải là bộ dáng Tiêu Văn ôm cái trán kêu rên như bây giờ. Nếu là cái mũi, đó là họa vô đơn chí a, lúc trước ngã đập mặt xuống đất mũi đến bây giờ còn có điểm tê tê, nếu thêm lần này nữa phỏng chừng âm thanh Tiêu Văn thống khổ tru lên có thể truyền rất xa.

Thấy sủng vật nhà mình dưới tình huống đang nhìn đường còn có thể lấy đầu đụng vào cây, tang thi huynh chỉ có thể bất đắc dĩ miết miết miệng, này không phải gốc bình thường, sủng vật sẽ không phải là vào kỳ động dục ngay cả tứ chi thân thể không phối hợp đâu chứ?

Nhìn sủng vật ngồi xổm dưới tàng cây ôm cái trán kêu rên, tang thi huynh bất đắc dĩ tay phải đỡ trán.

Tiêu Văn nghe được tiếng bước chân quay đầu thấy chính là tang thi huynh về mặt bất đắc dĩ.

Bất đắc dĩ ? Tang thi huynh bất đắc dĩ cái gì? Nhu nhu cái trán vẫn là rất đau, hôm nay thật sự không nên xuất môn a.

Tiêu Văn quay đi tiếp tục tự mình kêu rên nhưng động tác xoa cái trán đã dừng lại.

Tang thi huynh cậu vừa mới nhìn đến là tang thi huynh đi?

Cậu không có dũng khí tái quay đầu xác nhận có phải tang thi huynh hay không nữa. chỉ biết cúi đầu không hé răng. Kìa vậy nói cách khác chính là cậu chạy trốn thất bại? Vậy hiện tại có phải sẽ bị ăn hay không? Lúc ấy việc gì phải ăn no rừng mỡ nghĩ giả thiết kết quả chạy trốn thất bại bị tang thi huynh trảo trở về a. Chẳng lẽ cậu miệng quạ đen linh nghiệm trên người mình sao?

Quên đi, bị ăn thì bị ăn, Tiêu Văn có điểm cam chịu mệt mỏi ngồi đó, tang thi huynh, muốn hạ khẩu cũng nhanh một chút, dù sao cũng chạy không được rồi!

Dị năng? Cùng tang thi huynh đánh một trận? Đang trốn chạy?

Người ngốc mới có ý tưởng kia, cậu chạy trước lâu như vậy, bị tang thi huynh theo ở phía sau lâu như vậy một chút cũng chưa phát hiện, này hoàn toàn chính là tiểu con tôm với cá mập khác nhau a, chạy? Người thử xem. Ai ngờ tang thi huynh đã muốn biến thái như vậy a.

Dị năng sao, cậu nhìn nhìn ngón tay mình, Tiêu Văn cảm thấy cậu không nên chạy trốn. Vừa mới phát hiện dị năng, lúc trước lại dùng lâu như vậy, hiện giờ lại dùng dị năng? Không đợi dị năng làm ra nhúm lửa nào cũng đã bị giải quyết rồi. Đánh với tang thi huynh chính là đang nằm mơ.

Tang thi huynh thấy sủng vật quay đầu liếc hắt một cái rồi tiếp tục quay lại đau thương. Cảm thấy sủng vật trong mắt tràn ngập ủy khuất, ánh mắt kia tựa hồ muốn nói: ‘Ta bị thương rồi, muốn được an ủi a.’

Tang thi huynh không thèm để ý, chính là cảm thấy sủng vật gần đây có điểm không ngoan, trước trấn an trấn an đi, trở về tái trừng phạt.

“Xoạt xoạt.” Là thanh âm dầm nát lá khô, Tiêu Văn nghe tiếng bước chân cách mình càng ngày càng gần.

Cước bộ dừng lại, Tiêu Văn có thể cảm giác tang thi huynh đứng phía sau cậu trên người toàn hơi thở băng lãnh.

Trước người cậu là hai tay đang giao nhau, chính cậu đang bị hai tay này vây quanh, phía sau là bộ ngực lạnh như băng.

Được gắt gao bảo vệ.

Được tang thi huynh gắt gao ôm lấy

Tiêu Văn thời khắc này trong đầu không có sợ hãi, tuy rằng tang thi huynh ôm ấp không có một chút độ ấm nhưng là vẫn cảm thấy ấm áp, là trong lòng thực ấm áp.

Cúi đầu, cậu nhìn hai tay thon dài trước ngực, bàn tay không một chút huyết sắc nhưng phía sau lại làm cho người ta có một loại cảm giác an toàn. Có lẽ cậu có thể tự nhiên cùng tang thi huynh ở chung như vậy, cũng chính là bởi vì được tang thi huynh quan tâm đi. Bất luận tang thi huynh đem cậu trở thành dạng gì, dự trữ lương cũng được, sủng vật cũng được, đều có thể cảm giác một phân quan tâm kia đâu.

Là do tự cậu có ma chướng thôi, cảm giác an toàn tại trên người tang thi huynh tìm được.

Này sao lại có điểm châm chọc đâu.

Tiêu Văn cảm thấy hiện tại cậu xác định bản thân thanh tỉnh, nhưng là cũng rất lưu luyến ôm ấp của tang thi huynh. Cậu là cô nhi, từ nhỏ chỉ biết phải kiên cường, không thể khóc, chỉ có thể âm thầm nhìn những đứa nhỏ cùng trang lứa được cha mẹ ôm vào trong ngực, chỉ có thể chính mình một người ôm chăn ngủ, giặt mình tỉnh giấc cũng chỉ có thể tự mình hong mình ngủ.

Tang thi huynh, cảm ơn !

“A!!!” Tiêu Văn còn đang thương cảm phút chốc liền phát ra tiếng thét chói tai tương đương cao. Không có biện pháp, mặc cho ai vào thời điểm đang phiến tình đột nhiên người bị ôm quăng về phía sau 270 độ đều sẽ thét chói tai.

Giải thích đầy đủ chính là Tiêu Văn nguyên bản đang cảm giác được tang thi huynh bảo vệ, sau đó tư thế chuyển thành bị tang thi huynh khiêng trên vai, nói cách khác Tiêu Văn bị tang thi huynh cường ghánh chuyển từ tư thế ngồi sang tư thế lật về phía sau đặt trên vai. Về phần tang thi huynh là làm như thế nào, ngưỡng ngừng rồi, Tiêu Văn hoàn toàn không chú ý tới, tang thi huynh hiện tại lại không thể nói.

Tang thi huynh đột nhiên đem sủng vật ném lên vai, chỉ là đã hết thời gian trấn an, kế tiếp là trừng phạt.

Thật sự rất đơn giản, tang thi huynh hoàn thành công tác trấn an xong hiện tại làm công tác trừng phạt.

Tiêu Văn thét chói tai dư âm còn vang vọng bên tai, quanh quẩn trong rừng cây.....

Bị khiêng trên vai Tiêu Văn hoàn toàn không hiểu đây là làm sao vậy aaaaaa? Lúc trước không phải còn ôm an ủi sao? Như thế nào trong nháy mắt liền biến thành tư thế khiêng rồi, tang thi huynh, ta cũng chưa ghét bỏ người ôm không có độ ấm, người như thế nào có thể ghét bỏ ta đâu.

Còn nữa, người sẽ không thể cho cái thông báo sao? Nhất định phải đột nhiên hành động sao? Lão tử trái tim vừa mới thiếu chút nữa liền nổ tung biết không? Nội tâm hung hăng rít gào, Tiêu Văn kỳ thật càng muốn rít gào ra, nhưng mà ngấm lại cậu vừa rồi mới có ý đồ chạy trốn, hiện tại lại rít gào với tang thi huynh đây mới là thật sự không muốn sống chẳng. Tối thiểu như bây giờ còn có khả năng tiếp tục trở thành dự trữ lương của tang thi huynh, như vậy có khả năng có cơ hội chạy trốn tiếp theo.

Là người thôi, phải thông minh, không thể cứng nhắc. Nhìn bộ pháp tang thi huynh lão đảo, Tiêu Văn tự mình an ủi mình.

Lúc này Tiêu Văn tư thế bị khiêng so với lần trước vừa vặn tương phản, đầu ở phía trước, bên hông bị tay phải tang thi huynh cố định trên vai. Nhìn vào ngực tang thi huynh, Tiêu Văn các loại ý tưởng đều chạy ra.

Tang thi huynh tim có đập hay không nhỉ? Hình như không có, thời điểm vừa mới ôm không có cảm giác được trái tim nảy lên, xem ra không có tim đập.

.....

Tiêu Văn miên man suy nghĩ bị trực tiếp mang về biệt thự, cậu còn đang thất thần không chú ý tới chính mình đã bị tang thi huynh chuyển từ trên vai đến ngồi trên đùi. Đương nhiên, Tiêu Văn như trước mặt hướng hoàng thổ lưng hướng thiên, chẳng qua là tư thế hoàn toàn như bay lên không.

“Ba !”

Thời điểm thanh âm này vang lên, Tiêu Văn mới hoàn hồn, cậu vừa mới rồi thật là nghe được một tiếng ‘Ba’ đúng không? Tiểu thí thí cậu đang đau là thật đúng không? Xúc cảm lạnh băng băng trên mông cậu kia là tay đúng không? Vẫn là tay tang thi huynh? Đây nhất định không phải thật sự!

Cái này Tiêu Văn mất bình tĩnh rồi, lão tử một đại nam nhân 21 tuổi bị đánh mông, bị một con tang thi so với cậu lớn hơn không được bao nhiêu tuổi đánh mông! Ai tới nói cho cậu biết này không phải thật! Đây hết thấy đều là ảo giác!

Tiêu Văn bị đánh một chút sau lập tức phục hồi tinh thần lại, chuyện thứ nhất làm là cố chết giãy dụa tay chân loạn hoảng, nhưng là tư thế phần eo bị ngăn như vậy là rất khó nhúc nhích. Huống chi sức của tang thi huynh cũng không phải loại Tiêu Văn có thể giãy.

Hiện tại Tiêu Văn tựa như tiểu bằng hữu phạm sai lầm bị phụ thân đặt trên đùi, tay giơ lên, từng chút từng chút phang vào mông.

Tiêu Văn nóng nảy a, nhưng là vô dụng thôi, tang thi huynh căn bản là không quản Tiêu Văn giãy dụa, tiếp tục chấp hành công tác của mình—— trừng phạt sưng vật. Tang thi huynh dọc theo đường đi suy nghĩ rất nhiều, thời điểm suy nghĩ trừng phạt sưng vật như thế nào, trong đầu toát ra chính là đánh tiểu thí thí!

Tiếp nhận, dù sao hần cũng nghĩ không ra phương pháp trừng phạt khác!

Vì thế Tiêu Văn cũng rất bi đát trở thành tiểu bằng hữu phạm sai lầm đặt bị đặt trên đùi đánh mông!

Tiêu Văn cảm thấy tận thế đều so ra giờ phút này còn bi thảm hơn, không mặt mũi sống nữa.

“Ba !”

“Ba !” Thanh âm thuyết minh cho việc tang thi huynh còn đang tiếp tục trừng phạt cậu.

Đen mặt! Cũng không vùng vẫy, Tiêu Văn chỉ là dùng hai tay che hai má đã muốn đỏ rực, yên lặng bị đánh
.....

Cậu không mặt mũi gặp người nữa, về sau vẫn là trốn đi là được rồi!

15. Quyển 1 - Chương 15: Đi Theo Tang Thi Huynh Đánh Tang Thi

Tiêu Văn gần đây đối với tang thi huynh toàn phao mị nhãn, thỉnh thoảng khóe mắt thoáng nhìn qua, một cái liếc mắt kia phong tình vạn chủng vô cùng quyến rũ!

Muội người ấy! Đây là phản ứng của Tiêu Văn.

Đối với chuyện cậu quảng mị nhãn, Tiêu Văn cho rằng cậu là đang tròng mắt, đúng, chính là tròng mắt tang thi huynh. Nhưng là trong lúc đang đánh tang thi lại ‘tròng’ mắt một cái, thật sự không phải là phao mị nhãn sao?

Vẫn còn rối rắm bởi sự kiện vũ nhục lần trước, Tiêu Văn ba ngày nay mặt vẫn đỏ suốt, bởi vì trong ba ngày này, mộng dĩt ‘được’ ăn no chà đạp còn chưa có lưu loát, thỉnh thoảng đau nhức hai cái nhắc nhở Tiêu Văn rằng mộng cậu từng trải qua chà đạp tàn khốc!

Sau này tâm tư chạy trốn của Tiêu Văn cũng phai nhạt dần, đều chạy không được còn muốn chạy gì nữa, cũng không phải bị cưỡng ngược, chẳng lẽ không biết sống chết chạy trốn rồi lại bị bắt về, sau đó lại trải qua một lần thảm sự ở mộng? Nghĩ đến đây, Tiêu Văn liền cảm thấy mộng có điểm đau. Tuy rằng ngày hôm qua khá hơn rồi, nhưng nghĩ đến tình cảnh lúc đó vẫn là thực nghiêng răng nghiêng lợi a! Thân thể vì cái gì lại khôi phục thật nhanh, bình thường phải rất lâu miệng vết thương mới liền lại được, hiện tại mới vài ngày đã tốt rồi, này cũng là một loại tra tấn a!

Ngồi trên tấm ván gỗ, Tiêu Văn nghĩ đến đây khóe mắt tự động lại liếc liếc nhìn tang thi huynh một cái. Không đi ra ngoài đánh tang thi, tang thi huynh chỉ im lặng ngồi trên ghế gỗ chăm chú nhìn ra ngoài đại môn, biểu tình trên mặt hẳn lại bị Tiêu Văn xem thành ‘muốn tìm bất mãn’, là đối với việc hôm nay không đi ra ngoài đánh tang thi bất mãn đây mà.

Hơi hơi co rúm khóe miệng, Tiêu Văn cảm thấy cậu hiện tại thực bi đát, đây là thói quen đi! Điều quen với việc tang thi huynh mỗi ngày buổi sáng mang theo cậu xuất môn đánh tang thi, buổi tối trở về nghỉ ngơi. Này cảm giác như người nông dân mặt trời mọc thì cày cuốc, mặt trời lặn thì về nhà, nếu không phải là xuất môn đánh tang thi, Tiêu Văn hội cảm thấy mình thực hạnh phúc, đương nhiên nếu tang thi huynh đổi thành mỹ nữ còn tốt hơn.

Nhớ tới hậu quả chạy trốn lần trước, một trận ‘kéo kẹt kéo kẹt’ lắm nhảm nghiêng răng từ miệng Tiêu Văn bay ra. Được rồi, đối với việc đường đường là đàn ông con trai lại bị đánh mộng là chuyện thực khuất nhục, bị một người đàn ông so với mình không sai biệt lắm đánh mộng lại là chuyện khuất nhục đến quỷ dị!

Phiêu liếc mắt nhìn tang thi huynh vẻ mặt vẫn như trước nhìn đại môn tràn đầy biểu tình khát vọng một cái, Tiêu Văn liền cảm thấy cậu chính là người bi thảm nhất trên thế giới, cái người đánh mộng cậu vẫn là một con tang thi đầu! Ngao ngao, nội tâm gào thét hai tiếng, Tiêu Văn cảm thấy cậu gần đây thực không thích hợp, mỗi ngày cùng tang thi huynh xuất môn – đánh tang thi – về nhà, quy luật nghỉ ngơi này thực không bình thường. Cùng với một con tang thi coi mình là đồ ăn sống một cuộc sống hài hòa có quy luật, này mới nghe qua như là đang nói nhảm mà thôi. Hiện tại cậu ngồi đây nói này nọ cũng vốn chỉ là nói nhảm mà thôi, là lão thiên động kinh hay là chính cậu động kinh đây?

Lại phiêu liếc mắt nhìn tang thi huynh một cái, “A” thở dài một hơi, không tự nhiên dịch chuyển một chút. Tay chống cằm có chút rối rắm.

Tang thi huynh vốn hôm nay nhìn thời tiết không tồi, chuẩn bị xuất môn đánh tang thi, đương nhiên phải dẫn theo súng vật. Từ sau khi hắn tròng phạt súng vật, súng vật liền ngoan hơn, nhưng là luôn không có việc gì sẽ quảng ra cái mị nhãn lại chỗ hắn, đây có phải là bị đánh đến hồng đầu rồi không?

Lông mi cơ hồ nhú chặt, tang thi huynh cũng là rất rối rắm nha. Súng vật hành vi phao mị nhãn gần đây có phải dấu hiệu động dục phát tác hay không? Lần trước đánh mộng không đánh đầu, không có khả năng là đầu bị đánh hồng đi, kỳ động dục này khi nào mới có thể hết a, mỗi ngày bị súng vật phao mị nhãn cho dù là tang thi không có cảm giác nhưng cũng sẽ rất kỳ quái. Tuy rằng không có cảm giác, nhưng không hiểu sao tang thi huynh cảm thấy cả người nổi da gà. Vẫn là súng vật trước kia tốt hơn, tối thiểu sẽ không phao mị nhãn với hắn.

Mọi người xem, lại bắt đầu rồi, súng vật cơ hồ cách một lúc lại ném ra một cái mị nhãn, tuy rằng không biết mị nhãn là có ý tứ gì, nhưng là súng vật nhà mình hành động phao chính là mị nhãn, điểm này có thể khẳng định. Hôm nay vẫn là không ra ngoài đánh tang thi đi, nếu súng vật đối với đồng loại ngốc ngốc của mình kia cũng phao mị nhãn thì làm sao bây giờ?

Tang thi huynh dùng ánh mắt lo lắng nhìn thoáng qua súng vật rồi quay đi. Đến lúc đó tang thi bị súng vật quấy rầy đến thì hẳn nên đánh súng vật hay là vẫn đánh tang thi bây giờ? Súng vật từ lúc có lực lượng

kia, tốc độ đánh tang thi cũng nhanh hơn, nhiều lần đều thấy sủng vật tụ tập năng lượng.

Đối với cái loại năng lượng phát ra quang mang này, tang thi huynh muốn tiếp cận nhưng theo bản năng biết rất nguy hiểm, tuy rằng hiện tại lấy thực lực của hắn hoàn toàn không sợ nhưng là trong lòng hắn lại có một phần sợ hãi. Đối với cảm giác sợ hãi khó hiểu kia, tang thi huynh không có một chút rõ ràng, loại tâm tình muốn tới gần lại sợ hãi này căn bản hắn lý giải không được, thực mâu thuẫn mà.

Quên đi, không nghĩ nữa, vẫn là nghĩ xem chữa khỏi chứng động dục cho sủng vật như thế nào đi, mị nhân kia chỉ sợ là tang thi đều chịu không nổi a! Rất muốn cắn cho một cái.

Thời tiết hôm nay đánh tang thi thực thích hợp, nhưng là sủng vật của hắn sinh bệnh, hay là hôm nay ở nhà an ủi sủng vật đi. Đối với việc sủng vật vừa mới lại ném cái mị nhân, tang thi huynh quyết định xem nhẹ, làm tang thi cũng rất khó a!

Mọi người nghĩ mà xem, tang thi đói bụng muốn tìm đồ ăn, hết lần này tới lần khác đồ ăn chạy so với cái gì cũng nhanh hơn, mà tang thi tranh giành đồ ăn lại nhiều như vậy, chính hắn dưỡng sủng vật không những phải quan tâm tới thân thể sức khỏe của sủng vật mà còn phải quan tâm đến tâm lý của sủng vật. Năng lực không cao sẽ bị đồng loại, còn có cả con mồi giết chết nữa, hắn với sủng vật giết chết đồng loại chính là tấm gương, muốn đề cao năng lực cần phải giết nhiều đồng loại.

Lại nhìn thoáng qua sủng vật vừa mới phao mị nhân xong, tang thi huynh cảm thấy làm một con tang thi thật khó, làm một con tang thi nuôi sủng vật lại càng khó hơn!

Hôm nay sẽ không xuất môn nữa, vẫn là ở trong nhà đi, ngẫu nhiên không có việc gì sẽ bồi sủng vật nhiều hơn, sủng vật chẳng những phải nuôi bằng đồ vật này nọ mà còn phải bồi dưỡng về mặt tâm linh, bằng không không nghĩ cũng biết sủng vật sẽ cảm thấy chủ nhân không quan tâm, dưỡng sủng vật thật sự rất hao tâm. Híp mắt nhìn thoáng qua sủng vật không biết đang suy nghĩ cái gì, tuy rằng dưỡng sủng vật vất vả nhưng là sủng vật lại có thể mang đến một ít lạc thú.

Tiêu Văn cảm thấy cậu hiện tại chính là một đứa nhỏ không có tiết tháo đáng thương, cùng sống với một con tang thi còn béo lên, cư nhiên là béo lên! Đây là tận thế a, nhân loại ăn không đủ no mặc không đủ ấm còn phải để ý sao cho không bị biến thành miếng ăn trong miệng tang thi a. Chính cậu như thế nào lại béo lên đâu, không phải là nên gầy như que củi, vàng vọt xanh xao hai mắt vô thần tiêu tụy sao? Cậu rõ ràng không có mấy lượng thịt, mặt hiện tại nhéo nhéo lại có điểm bụ bẫm, này không khoa học!

Xoa bóp thịt trên mặt, Tiêu Văn rất muốn nói, tang thi huynh này, người trước kia nhất định là làm nghề nuôi heo! Nhất định!

Mấy ngày nay tuy rằng lo lắng đề phòng, nhưng là thời điểm có tang thi huynh, chỉ cần tang thi huynh tản mát ra một loại khí thế, tang thi khác cũng không dám tới gần nên giấc ngủ vẫn là tốt lắm. Về phần ăn uống, hai người cướp bóc nhiều như vậy, mà mọi người cũng đã chết dần hoặc là biến thành tang thi, đồ ăn hiện tại hoàn toàn không cần nhọc lòng, có thể ăn đến thật lâu, không cần lo lắng thức ăn bị hư.

Gần đây tang thi huynh tốc độ đánh tang thi có điều giảm xuống, ấn theo tốc độ trước kia thì tang thi chung quanh không sai biệt lắm đều bị giải quyết. Tang thi huynh gần đây tốc độ có giảm xuống không nói làm gì, nhưng mà tựa hồ thái độ đuổi tận giết tuyệt đối với tang thi cũng không như trước. Chỉ cần tang thi không du đãng đến phụ cận biệt thự này, tang thi huynh sẽ không chủ động đi công kích, cảm giác như tang thi huynh dưỡng tang thi làm gác cổng vậy.

Gác cổng? Này cũng không phải môn phái tu chân nha, còn gác cổng! Tiêu Văn cảm thấy cậu nhất định là gân đây đầu có vấn đề, luôn nghĩ một ít chuyện loạn thất bát tao gì đó.

Lắc lắc đầu, Tiêu Văn cảm thấy mình nhất định là nhàn rồi đến suy nghĩ lung tung rồi.

Nghiêng đầu, ánh mắt tan rã suy nghĩ phiêu xa.

Theo tình huống của tang thi huynh mà nói, hắn càng giống sơn đại vương, tang thi du đãng ở ngoài tựa như tiểu lâu la. Còn cậu thì sao? Là dự trữ lương của đại vương? Hay là giống trong ngôn tình tiểu thuyết viết, là trại chủ phu nhân bị cướp đi?

“Bịch!”

Đây là tiếng Tiêu Văn đột nhiên đứng lên không đứng vững hoặc là chân tê rần lão đảo ngã xuống. Nghiêng người nằm trên mặt đất, về mặt cậu kinh hách rồi, thời điểm bị ngã tay chống lưng tung vẫn chưa ngồi dậy.

Tang thi huynh nhìn qua chính là sủng vật nhà mình vốn đang bình thường lại phát ngốc, đột nhiên đứng dậy, sau đó ngã sấp xuống. Bây giờ về mặt của sủng vật là biểu tình kinh hách, ngây ngốc duy trì động tác ngã sấp xuống không đứng lên.

Nhiều mày, đây là chờ chủ nhân đỡ sao?

Nếu là sủng vật làm nũng, vậy chủ nhân sẽ thỏa mãn yêu cầu nho nhỏ này của sủng vật, tang thi huynh thực vừa lòng nha.

Tang thi huynh từ trước đến nay đều thuộc trường phái hành động, hai ba bước đi đến bên người sủng vật, thân thể cong xuống, hai tay xuyên qua nách sủng vật dùng một chút lực liền cứ như vậy đem sủng vật ôm dậy. Dem sủng vật ôm đến trên giường ngồi, trong lúc đó sủng vật đều thực ngoan ngoãn.

Nở nụ cười, sờ sờ đầu sủng vật, tang thi huynh nhìn sủng vật đang ngồi gần người cảm thấy thực khả ái, có thể ngã đến đáng yêu như vậy cũng chỉ có sủng vật nhà mình.

Đi đến vị trí vừa rồi, tang thi huynh tiếp tục nhìn chăm chăm ngoài cửa. Kỳ thật vẫn là muốn ra ngoài đánh tang thi, một ngày không đánh thực không quen a.

“Ông trời a! Mau cứu con đi, con hết thuốc chữa rồi a!” Thanh âm rất thấp mang theo bi thương từ miệng Tiêu Văn truyền ra. Tiêu Văn đối với một loạt động tác ôm lấy của tang thi huynh tất cả đều không nhìn. Bởi vì này cũng không phải là việc bị thảm nhất, tối bị thảm chính là vừa rồi cậu mơ mộng a.

‘Phu nhân!’ Cậu nhất định là đầu bị hỏng rồi, nhất định là gần đây đạt được dị năng khiến cho thân thể cậu biến dị, làm đầu cậu cũng biến dị. Cũng có khả năng là do quy luật cuộc sống ‘ăn cơm xong đi đánh tang thi’ làm cho cậu biến dị đi.

Muội người a! Lão tử là nam! Như thế nào lại thành phu nhân a!

Không đúng, như thế nào cũng không có khả năng biến thành phu nhân a! Là cuộc sống rất an nhàn mới có thể miên man suy nghĩ? Lão tử là một thanh niên bình thường, so với học sinh cấp ba tốt hơn nhiều, như thế nào liền tư tưởng sai lệch đâu? Như thế nào nghĩ đến sơn trại lại không nghĩ tới chính mình là sơn đại vương đâu? Như thế nào lại nghĩ đến từ ‘phu nhân’ này a!

Này không khoa học!

Nhất định gần đây được tang thi huynh bảo hộ quá tốt, cho nên cảm thấy mình được bảo hộ là chuyện đương nhiên, xem ra dị năng chẳng những phải có mà còn phải luyện càng cường đại mới được, ở mặt thể này ai cũng không dựa vào được, chỉ có thể dựa vào chính mình, hiện tại cậu dưới sự bảo vệ của tang thi huynh nên cuộc sống mới an dật thể này, mà tang thi huynh nhất thời cũng sẽ không ăn cậu. Nhưng là tương lai thì sao? Có thể cam đoan cậu sẽ không bị ăn sao? Chính là tang thi huynh không ăn cậu, chẳng lẽ sẽ không có tang thi so với tang thi huynh cường đại hơn, sau khi đã bại tang thi huynh sẽ ăn luôn một cái thực vật không có năng lực bảo vệ bản thân là cậu?

Tiêu Văn là người may mắn, may mắn làm cho cậu trở nên thiên chân, quá ngây thơ rồi!

16. Quyển 1 - Chương 16: Thiếu Chút Nữa Bị Ăn

Tiêu Văn cúi đầu hồi tưởng mọi chuyện từ lúc mặt thể tới giờ, lại nhìn hai tay mình.

Vết thương tuy rằng đã khép nhưng vẫn để lại vết sẹo, như thế nào lại không nhớ ra vậy, cậu như thế nào lại quên rằng thời điểm chưa tận thể cũng chỉ có thể dựa vào bản thân, như thế nào tận thể đến cậu lại dựa vào người khác đâu?

Nhưng rất ảm áp, tang thi huynh đối cậu quan tâm tuy rằng là vì coi cậu như dưỡng dự trữ lương, nhưng kia là quan tâm thuần túy, toàn tâm toàn ý không đem theo ý niệm khác cho nên cậu liền hăm sâu, cho dù tang thi huynh rất nguy hiểm, cậu vẫn có thể an tâm ngốc ngốc bên cạnh tang thi huynh.

Do đã lâu lắm rồi không có ai quan tâm Tiêu Văn như vậy nên cậu mới muốn chặt chẽ bắt lấy.

Ngẩng đầu, nhìn tang thi huynh vẻ mặt vẫn như cũ ‘ta rất muốn xuất môn đánh tang thi’ “Ha! Ha!” Tiêu Văn không khỏi cười ra tiếng, cười đến cảm thấy đau khổ. Tang thi huynh a, ta nên làm cái gì bây giờ, tiếp tục ở bên cạnh hưởng thụ quan tâm từ người, hay là nên liều chết một trận chiến đấu với người đây!

Sinh tử bất luận a, đến lúc đó có phải hay không phù hợp với bản tính của nhân loại? Người là tang thi, mà ta lại là món ăn trong mắt tang thi, chúng ta vốn không nên hài hòa cùng một chỗ như vậy, chúng ta hẳn là nên đối chọi sinh tử ở địa phương nào đó chứ không phải lúc ta ngã xuống người tiến đến ôn nhu nâng ta dậy.

Đây là không đúng, phải không!

Nước mắt nhẹ nhàng rơi, Tiêu Văn cũng không biết cậu khóc vì cái gì, là vì không thể lừa gạt bản thân, không thể giả bộ ngốc ở lại bên người tang thi huynh hưởng thụ quan tâm không nên có kia; hay là khóc vì mình quá ngốc, nghĩ đến có thể sống hài hòa cùng tang thi huynh, cùng nhau đánh tang thi, cùng nhau ngây ngốc sống ở ngọn núi nhỏ này.

“Thực ngốc!” Chạm rãi phun ra hai từ mang theo âm khóc.

Không rõ nói ai ngốc, có lẽ là nói tang thi huynh- tang thi mang theo tập tính của nhân loại, hay là nói Tiêu Văn đang giả ngu, có lẽ không ai cả, mà cũng có lẽ là cả hai.

Tang thi huynh gần đây rất hay nhúu mày. Sủng vật lần trước tự ngã làm nũng sau đó liền trở nên kỳ lạ, không hề thất thần cũng không tái ngẩn người nữa. Không có việc gì làm liền luyện năng lực phát sáng gì đó, đánh tang thi so với hẳn còn tích cực hơn. Hẳn đánh tang thi có thể thu được năng lượng từ tang thi, có thể cường đại hơn. Sủng vật lại không thể vận dụng loại năng lượng này, như vậy tích cực gì chứ? Nhìn sủng vật bây giờ làm nũng đều rất ít, chẳng lẽ kỳ động dục còn chưa hết?

Tính tình đại biến thể này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a? Chẳng lẽ thời điểm động dục sủng vật đều như vậy? Cũng không có tang thi nào dưỡng nhân loại làm sủng vật nên hẳn không so sánh được. Dưỡng sủng vật thật sự không thể dưỡng qua loa, dưỡng sủng vật như thế nào cũng không biết nữa.

Nhân loại rốt cuộc có ăn được hay không đây?

Tang thi huynh nhìn sủng vật kiêm dự trữ lương của mình đang cố gắng tụ tập năng lượng. Sủng vật bộ dạng cũng là dễ coi, bây giờ so với lúc mới nhặt được tóc dài hơn chút, làn da có chút đen, cũng mập hơn một chút, ánh mắt thực chuyên chú nhìn chăm chăm năng lượng trên đầu ngón tay, quần áo có nơi rách có nơi bẩn.

Kỳ thật Tiêu Văn lớn lên thật sự thanh tú, tuy rằng không phải loại anh tuấn đến thiên địa không tha, nhưng đi ở trên đường tùy tiện cười một cái vẫn có thể hấp dẫn vài em gái. Nhưng ở tận thể này Tiêu Văn cảm thấy cậu hiện tại so với khát cái còn bẩn hơn, này tuyệt đối là lời nói thật, quần áo chỉ mới thay vài lần, sau lại vì hoàn toàn không tìm thấy quần áo thay, mấy lần đi càn quét có đồ ăn, có vật phẩm quý giá, nhưng lại không có quần áo.

Tang thi huynh nhìn cổ dự trữ lương nhà mình, ngửi ngửi hương vị tốt đẹp tỏa ra cảm thấy rất muốn cắn một ngụm.

Từ khi hẳn có ý thức của riêng mình, đối với chuyện ăn thịt người có điểm bài xích. Chính mình là tang thi, ăn thịt người là thiên kinh địa nghĩa(*). Lần trước nhìn sủng vật cùng một đám đồng loại đánh nhau, kỳ thật hẳn bị mùi hấp dẫn từ sủng vật mà tiến lại, chính là nhìn thực vật người đều là vết thương, trong lòng đột nhiên toát ra một loại cảm giác chán ghét, nhìn thực vật này tuy rằng rất muốn ăn nhưng lại hạ khẩu không được, giống như không đành lòng.

(*)Thiên kinh địa nghĩa: Chuyện hiển nhiên

Lúc ấy tang thi huynh đối với việc ăn thịt người không biết vì sao có điểm phản cảm, nhưng là hẳn rất đói bụng, chỉ có thể hấp thu năng lượng để áp chế đói khát. Nhìn thấy chỉ còn sủng vật với một cái nhân loại đầu vàng đánh tang thi, vốn nghĩ giúp một chút, sau đó có thể đem người tóc đen kia về nuôi trong nhà trước bởi vì nhìn thuận mắt. Về phần đầu vàng kia nhìn không thích, không muốn dưỡng.

Thời điểm kia vốn có thể lập tức mang sủng vật nhà mình về nhà, nhưng là lúc ấy cảm ứng được có tang thi đồng loại khác năng lượng cường đại, mà hắn rất đói bụng chỉ có thể trước hết ăn no rồi đem kế hoạch dưỡng dự trữ lương về nhà kia tính sau. Chờ hắn giải quyết xong vấn đề no bụng trở về, nhân loại đầu vàng đã chết, nhân loại tóc đen còn có hơi thở, nhưng là nhân loại đầu vàng như thế nào lại ôm dự trữ lương tương lai của hắn đâu?

Nhớ rõ sau khi ôm trở về, dự trữ lương thực ngoan, hắn rất vừa lòng với dự trữ lương nhà mình.

Nhìn cổ của dự trữ lương, tang thi huynh cảm thấy rất đói bụng, nếu không chỉ ăn một ngụm được không? Sau đó lại lưu trữ là tốt rồi, như vậy sủng vật cũng không để ý đi?

Ừm, nhất định là không ngại. Tang thi huynh đứng dậy, chú ý không làm ra một chút tiếng vang.

Nhấc chân phải nhẹ nhàng từng bước về phía trước, phải cẩn thận, không thể dọa đến sủng vật. Đến lúc đó sủng vật bị cắn một ngụm xong không để ý tới hắn thì sao bây giờ. Chân đặt xuống đất không phát ra một chút tiếng vang, tang thi huynh liền cứ vậy từng chút từng chút tới gần Tiêu Văn đang chuyên chú luyện tập dị năng.

Tiêu Văn vẫn chưa nghĩ thông suốt, theo như tình hình này thật sự không rõ rốt cuộc là tang thi chiếm giữ địa cầu hay vẫn là nhân loại đâu. Chính là cậu càng thêm cố gắng, tối thiểu bản thân có thực lực sẽ không ai dám khi dễ, chuyện tình đánh đòn lần trước cũng sẽ không phát sinh thông thuận như vậy, tối thiểu có thể giãy dụa lâu một chút. (số em bị ngược =))

Thực lực tuy rằng gần đây đề cao hơn rất nhiều, nhưng là so ra vẫn kém tang thi huynh. Tiêu Văn một chút cũng không cảm giác được tang thi huynh tới gần, chính là đột nhiên cảm giác có điểm nổi da gà. Thu hồi ngọn lửa trên đầu ngón tay, Tiêu Văn chà xát hai tay, sao có cảm giác phiêu phiêu a, như thế nào cảm thấy trong lòng từng trận từng trận bốc lên nhĩ.

Quay sang trái nhìn một chút, lại quay phải nhìn một chút.

Dọa người a! Đó là cái gì. Trùng lớn hai mắt, Tiêu Văn không nói nên lời nhìn tang thi huynh bộ dáng giống như ăn cướp duy trì mô dạng kỳ quái. Một chân chống đỡ sức nặng của thân thể, nâng lên một chân khác bước về phía trước dừng giữa không trung, liền cứ dừng không đặt xuống như vậy. Tang thi huynh động tác lúc này thấy thế nào lại giống tiểu thâu (trộm)rón ra rón rén đi đường a.

Tang thi huynh, người đây là muốn làm gì. Bằng vũ lực của người, không cần đi như vậy cũng có thể vô thanh vô tức tới gần ta, người đây là bị rút gân sao? Trừu trừu khoe miệng, Tiêu Văn cảm thấy cậu thật vất vả mới bảo trì bộ dáng nghiêm túc rất nhanh sẽ không chịu được nữa. Tang thi huynh a, ta không nghĩ cùng nhau ngốc với người. Ta vốn thực bình thường a, vì cái gì gặp được người ta liền ngốc không ngừng vậy.

Bị bắt gặp, tang thi huynh duy trì tư thế ngốc nghếch kia một hồi lập tức khôi phục bình thường, lần này thất bại rồi, lần sau tốc độ nhanh một chút, cắn một ngụm là tốt rồi, sau đó lập tức trốn đi. Tiếc là lần này không cắn được, thật sự có điểm đói bụng nha, sủng vật lại thơm như vậy. Chỉ cắn một ngụm, một ngụm là tốt rồi.

Tang thi huynh thực bình tĩnh thu hồi chân, đứng vững, xoay người bước đi đến nơi nào đó.

Rất nhanh quay lại, tang thi huynh trước ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Văn tiến lên ôm lấy sủng vật còn chưa kịp phản ứng. Tang thi huynh vui đầu ở cổ sủng vật, hít một hơi thật sâu sau đó vươn đầu lưỡi liếm liếm, qua kẻ răng nanh nhẹ nhàng mà thổi mạnh vào da cổ.

Nhìn tang thi huynh không chút quẫn bách, thực bình tĩnh thu hồi chân, xoay người. Tang thi huynh bị làm sao vậy, chẳng lẽ sau khi cậu bình thường thì tang thi huynh lại không bình thường?

Tiêu Văn nghĩ tang thi huynh muốn ly khai, thời điểm đang nhìn hắn xoay người lại thất kinh.

Lúc bị ôm lấy, Tiêu Văn chỉ có cảm giác cậu giống như bị khối băng vây quanh, thật lạnh, thời điểm tang thi huynh vui đầu vào cổ cậu cũng không để ý nhiều, bởi vì tang thi huynh không có việc gì thực thích ôm cậu, được rồi, này là thói quen a. Ai có thể theo thói quen tặng cậu một trăm vạn không, đương nhiên, ở tận thể này một trăm vạn còn không bằng một miếng bánh mì quá hạn.

Nhưng là khi cảm giác được có gì đó mềm mềm ướt át lạnh như băng không có độ ẩm, nghi là lưỡi của tang thi huynh, thì trên cổ cậu liền bị liếm.

Tiêu Văn không bình tĩnh nổi. Có thể đoán đồng tử cậu nháy mắt trợn lớn, trái tim ngừng đập một chút, sau đó bằng tốc độ nhanh hơn vài lần nảy lên.

Nếu người ôm cậu là mỹ nam nhân loại, có thể kêu phi lễ.

Nếu người ôm cậu là mỹ nữ nhân loại, có thể ôm lại.

Nếu người ôm cậu là mỹ nữ tang thi, có thể ăn một chút đậu hủ rồi chém chết.

Nếu người ôm cậu là tang thi huynh, là giống đực, Tiêu Văn chỉ có mao cốt tửng nhiên(**), tang thi huynh, người không phải là dói bụng đấy chứ!!! Nhất định không phải đúng không!!!

(**) Mao cốt tửng nhiên: rợn tóc gáy

Tiêu Văn thời điểm đang định tặng cho tang thi huynh một quyền cảm giác được ở cổ bị cái gì cứng cứng thối qua, cảm giác lạnh như băng. Hiện tại chỉ có đầu tang thi huynh đặt ở cổ cậu, vậy vật cứng kia chỉ có thể là răng nanh của tang thi huynh a!

Mặc kệ lực đạo có đủ hay không, phải đánh bay tang thi huynh, Tiêu Văn tung một đấm vào bụng tang thi huynh. (sao ko đá zô chỗ hiểm nhể)

Tang thi huynh thân thể thật là cường hãn, tuy rằng Tiêu Văn không có đánh bay tang thi huynh nhưng là vào lúc tang thi huynh bất ngờ không kịp đề phòng, cậu liền tách được khỏi tang thi huynh một khoảng. Thừa dịp tang thi huynh còn chưa phản ứng lại, Tiêu Văn nhảy về phía sau rồi khỏi phạm vi tang thi huynh đuổi tay có thể ôm đến.

Tiêu Văn cảnh giác nhìn tang thi huynh bị cậu công kích, vừa rồi là tang thi huynh hạ khẩu đi, thiếu chút nữa cậu bị cắn rồi. Tim bang bang đập, vừa rồi có phải sinh tử trong nháy mắt hay không. Nhìn thoáng qua tang thi huynh hiện tại đã khôi phục cảm thấy có điểm buồn cười, xem ra mới rồi tang thi huynh kia rón ra rón rén là vì muốn cắn cậu đâu. Bất quá bình thường cậu bị tang thi cắn đến bây giờ còn chưa chết, không biết tang thi huynh cắn một ngụm có thể biến tang thi hay không?

Tang thi huynh cảm thấy mình thật sự rất dói bụng, vừa rồi không khống chế được, vốn tính chạy qua nhất thời bán hội lại đến cái tập kích thành linh, chính là giống như không khống chế được đánh về phía sủng vật. Híp mắt, tang thi huynh cảm thấy khoang miệng còn giữ lại hương vị của sủng vật, so với ô mai mỹ vị trước kia ném qua giống nhau, mới cắn một chút hương vị kéo dài không tan.

Chờ chút, hần không phải chưa có ném qua này nọ sao? Trước kia là khi nào nhỉ? Ô mai lại là cái gì?

Nhìn thoáng qua sủng vật đang đề phòng, tang thi huynh cảm thấy hần hôm nay giống như có điểm không thích hợp, đầu tiên là không thể khống chế hành vi bản thân, hiện tại lại suy nghĩ hỗn loạn. Vẫn là trước hết rời đi một chút, không lại lộng thương sủng vật.

Tang thi huynh lại nhìn thoáng qua Tiêu Văn, trong mắt hiện lên một tia ảm áp, may mắn sủng vật không có việc gì.

Tung người nhảy lên, tang thi huynh thoáng cái đã rời đi lưu lại Tiêu Văn vẫn còn đề phòng.

17. Quyển 1 - Chương 17: Nên Thanh Tỉnh

Nhìn tang thi huynh tông cửa xông ra, Tiêu Văn choáng váng.

Nên chạy hần là cậu đi? Vừa rồi thiếu chút nữa bị ăn luôn cũng là cậu đi! Vì cái gì lại giống như cậu muốn ăn tang thi huynh, rồi sau khi tang thi huynh thoát khỏi miệng cộp liền sống sót tông cửa xông ra!

Này nhất định là ảo giác!

Tiêu Văn cảm thấy té bào não của cậu hình như không đủ dùng, vừa nãy tang thi huynh định ăn thịt cậu lại bị cậu cho một đấm, không phải là nên thẹn quá hóa giận đánh trả hoặc là một cước đá bay cậu mới

đúng chứ; không thì tiếp tục tiến lên trực tiếp ăn luôn. Như thế nào lại thành tang thi huynh về mặt đề phòng nhìn cậu một cái sau đó chạy a!

Vừa rồi thiếu chút nữa bị cắn một ngụm là cậu đi? Vừa rồi người chạy thoát khỏi miệng tang thi cũng là cậu đúng không? Cậu không bị tinh thần rối loạn đúng không?

Tiêu Văn cảm thấy bản thân đã muốn tinh thần rối loạn rồi!

Xem ra tang thi huynh nhất thời sẽ không trở về, không biết là nên đề phòng hay là nên dắc ý đây. Tiêu Văn ngồi lên giường, vẫn là luyện tập dị năng đi, bây giờ cậu còn không có sức lực mà khống chế dị năng một cách linh hoạt. Về phần tang thi huynh không thêm nghĩ nữa, tiếp tục nghĩ chắc thật sự bị tâm thần phân liệt.

Tiêu Văn nhắm mắt lại cố gắng tập trung tụ tập các loại lực lượng không biết tên kia, đầu ngón tay mau tích tụ đến đầu ngón tay cháy...

Tiêu Văn cảm nhận được một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời, giống như năng lượng tự do lưu động trong thân thể từ các nơi chậm rãi tụ tập cùng một chỗ, rồi thông thả dời về phía đầu ngón tay

Đầu ngón tay cảm giác được năng lượng tràn ngập, Tiêu Văn khoe miệng hơi hơi nhếch lên nở nụ cười. Tại cái thế giới hỗn loạn này mà không nhẩn tâm, không có sức mạnh sẽ bị đào thải. Tiêu Văn không mở mắt nhưng dường như thấy được từng nhịp đập của ngọn lửa, tốt đẹp như vậy! Đúng vậy, tốt đẹp, hiện tại chỉ có thể dùng từ này để miêu tả!

Chậm rãi phóng thích năng lượng, cảm giác được cỗ năng lượng này lại thông thả về vị trí ban đầu. Xem ra không phải tụ lại ở đan điền giống với tiểu thuyết võ hiệp mà là đến từ khắp nơi trong cơ thể, có điểm giống võ tu tiểu thuyết, võ tu cũng được, ở cái thế giới này bây giờ chỉ cần có lực lượng bá đạo.

Tiêu Văn mở to mắt nhìn tay đến gần người, trước kia cậu cũng hy vọng mình có siêu năng lực, hiện tại có lại cảm thấy thực châm chọc, hiện giờ có cũng dùng làm gì đâu? Trừng ác hướng thiện? Hay là đền đáp tổ quốc? Hoặc là hám lợi?

Ha ha! Chỉ sợ hiện tại thế giới ai cũng không thể tin được!

Aizzz, lại nói tiếp cậu coi như thực may mắn, mọi người chết hết còn cậu lại sống, gặp được nhiều tang thi như vậy, còn có tang thi huynh nữa.

Nói đến tang thi huynh cũng không biết là phúc hay là họa, bây giờ còn sống dựa vào bảo hộ của tang thi huynh, nguy hiểm duy nhất tới sinh mệnh cũng đến từ chính tang thi huynh, tang thi huynh có thể nào cũng vẫn là tang thi a! Tang thi là gì chứ? Nói trắng ra chính là ăn thịt người mà tồn tại. Đối với tang thi huynh khả năng sẽ không ăn Tiêu Văn, trừ phi tang thi huynh lại biến dị lần nữa.

Lại nói đến biến dị, tang thi huynh hẳn là đã biến dị qua một lần, bằng không làm sao tìm được tang thi nào tạm thời không ăn thịt người a. Bất quá nhắc đến tang thi huynh, tang thi huynh gần đây thực không bình thường, giống như luôn hồi tưởng cái gì?

Tựa như...?

Đúng rồi, tựa như người trong TV mất đi trí nhớ hồi tưởng lại ký ức trước kia!

Nhúu mày, khoe môi nhếch lên cười khổ

~ Tiêu Văn cảm thấy mình thật bi đát!

Nếu tang thi huynh hồi tưởng lại quá khứ nhất thời chịu không nổi, trực tiếp điên thì làm sao bây giờ?

Nếu tang thi huynh trước đây là người xấu tội ác tày trời, nhớ được lại ký ức liên tục tiếp muốn xưng bá thế giới làm sao bây giờ? Bởi vì tang thi huynh cấp bậc so với tang thi khác rõ ràng cao hơn, tối thiểu thì Tiêu Văn trừ bỏ tang thi huynh, bên ngoài cũng chưa gặp qua tang thi nào không những không hư thối mà còn có thể tạm thời chịu đựng không ăn thịt người, lại còn đánh tang thi đồng bạn nữa.

Đề nén.....

Tiêu Văn cảm thấy mình so với vừa rồi bi đát hơn vài lần, vì sao lại không liên tưởng cái gì có lợi với mình a, chẳng lẽ cậu có số làm M sao? Ngay cả liên tưởng liên quan đến sinh tử cũng hoàn toàn là thiên về phía bất lợi cho mình.

Ôi!

Tiêu Văn nghe được thanh âm 'Cô lỗ', cậu cúi đầu nhìn thoáng qua bụng mình rồi lại ngẩng đầu bất đắc dĩ nhìn trời, nga, là trần nhà.

Xem ra cậu thật là ngồi ăn chờ chết đây, vừa rồi hình như thiếu chút nữa bị tang thi huynh ăn luôn, sau đó thần kinh không ổn định liên quên, bắt đầu nghiên cứu dị năng, sau đó lại bắt đầu suy nghĩ miên man, hiện tại đói bụng liền nghĩ tìm đồ ăn! Tiêu Văn cảm thấy biểu tình của cậu nhất định là chữ , quả nhiên là quá mức nhân nhả sao.

Muốn nhận mệnh dạ dày đi kiếm ăn, nhưng nhìn quang cảnh bên ngoài đành bất đắc dĩ thở dài một hơi, con người mà, ai cũng có lúc quên sao? Giống như đã quên bản thân đang ở tận thế, đã quên bản thân chẳng qua chỉ là con mồi đang chờ bị thịt thối.

Không biết có thể sống sót tại cái thời mạt thế nguy cơ tứ phía này hay không.

Tùy tiện tìm một chút này nọ lấp đầy bụng, cũng không quản có quá thời hạn không, bây giờ tìm được thứ còn có thể ăn chính là chuyện hạnh phúc. Lười nhác tựa vào một chiếc sofa, sofa là mấy ngày hôm trước nhặt về, ngủ trên tấm ván gỗ rất đau a, mà tang thi huynh không biết chạy đi đâu, không biết hôm nay tang thi huynh có quyết định ăn luôn cậu hay không, cậu hình như đã làm hết phận sự của một 'thức ăn' rồi.

Nâng trán.....có chủ nhân nào suy tính khi nào thì thịt con heo của mình không? Tối thiểu hiện tại có tang thi huynh tinh thần không bình thường nghĩ đến khi nào thì ăn luôn cậu!

Tựa vào sofa Tiêu Văn cảm thấy thực bất đắc dĩ, cũng không biết thế giới bên ngoài có phải sớm đã biến thành địa ngục nhân gian hay không. Cậu cũng không thể cả đời ngốc ở chỗ này, tang thi huynh cũng sẽ không ở mãi chỗ này, phỏng chừng chờ tới khi tang thi nơi này bị diệt không còn một mống, tang thi huynh sẽ đi địa phương khác. Aizzz! Cái nơi tạm thời kêu 'Địa phương khác' kia khẳng định rất nhiều tang thi, phỏng chừng có thể so sánh với trăm vạn đại quân thời cổ đại, có lẽ nhiều hơn?

Bỏ chạy là khả năng rất nhỏ, cho dù chạy đi thì cậu cũng có thể sống sao? Ngay người ở cái địa phương so với hiện tại mà nói tương đương với thế ngoại đào nguyên lâu như vậy, sau khi ra ngoài tỷ lệ có thể sống rất nhỏ!

Đi theo tang thi huynh khả năng rất lớn nhưng cũng là rất không an toàn. Tang thi huynh cho dù bỏ thêm một chữ 'huynh' cũng vẫn là tang thi a, tang thi là ăn thịt người a.

Quên đi không suy nghĩ nhiều nữa, đi một bước tính một bước vậy.

Quay đầu nhìn ngoài cửa, tang thi huynh còn chưa trở về sao?

Không biết tang thi huynh sao rồi, vừa rồi tang thi huynh giống như rất không thích hợp, trong nháy mắt làm cho người ta cảm giác không khác gì tang thi khác, cái loại nhìn trần trụi này cảm giác như nháy mắt sẽ nhào lên, làm người ta mao cốt từng nhiên!

'Cộp cộp' thanh âm rất nhỏ truyền đến, Tiêu Văn đề phòng nhìn ra ngoài cửa lớn, tang thi nơi này đã sớm bị tang thi huynh thanh trừ, lúc này sẽ là ai? Tang thi huynh từ trước tới nay đi lại không phát ra thanh âm mà? Cậu nhẹ nhàng mà đứng lên, ngọn lửa trên đầu ngón tay bốc cháy đề phòng.

Lại 'cộp cộp' một tiếng, mày cậu nhăn lại. Rốt cuộc là người hay là thi?

'Cộp cộp' lại một tiếng nữa, Tiêu Văn bày ra tư thế công kích, cậu biết lần này lại giả bất thiện.

.....

Tiêu Văn cảm thấy thế giới này tiêu tan rồi, vì cái gì truyền đến âm thanh 'cộp cộp' sau xuất hiện lại là tang thi huynh. Tang thi huynh, người không phải đi đường không tiếng động sao? Chẳng lẽ người giống

trong phim bắt đầu tiến hóa, từ không tiếng động thành có âm thanh, sau đó có phải hay không lại từ đen trắng chuyển thành màu sắc rực rỡ?

Hay là tang thi huynh sức mạnh suy giảm rồi? Hoặc là tang thi huynh không nghĩ lại làm u linh bay tới bay lui?

Dừng!

Tiêu Văn vội vàng cắt đứt liên tưởng càng ngày càng thái quá của mình, quả nhiên là không có người nói chuyện hội biến thành buồn tao nha. Hoặc là mơ mộng thái quá?

Tang thi huynh nghĩ thông suốt một số chuyện hoặc là giải quyết một số vấn đề phức tạp xong trở về liền thấy sủng vật nhà mình cái loại đáng về khẩn trương đề phòng này cảm giác thật mạnh. Thật sự, chính là cảm giác mạnh.

Hơi hơi híp mắt, tang thi huynh nhìn sủng vật nhà mình sau khi nhìn thấy là hấn, bộ dáng thả lỏng thực sung sướng.

Nếu Tiêu Văn biết tang thi huynh đang nghĩ gì.....phỏng chừng cậu sẽ xấu hổ đến học máu.

Lại vừa lòng nhìn thoáng qua Tiêu Văn, tang thi huynh lại ‘Cộp cộp’ Cộp cộp’ phiêu lên lầu.

Nghi hoặc, đây là hình dung biểu tình của Tiêu Văn bây giờ, cậu là nghi hoặc thật, trước kia cậu căn bản là không nghe thấy tiếng bước chân của tang thi huynh, vì cái gì lần này có thể nghe được? Xem ra là cậu biến dị nâng cấp a, những khác thường lúc trước có thể còn nghĩ rằng là do lão thiên thưởng cho mình, xem ra chính cậu cũng biến dị đâu, chính là không biến thành tang thi.

Yên lặng cúi đầu, Tiêu Văn nhìn đôi tay đen đen, nhớ rõ lúc ấy phát hiện mình có dị năng thực vui vẻ. Đôi lúc luôn ảo tưởng mình có thể khác thường, sau đó sẽ không có ai có thể khi dễ cậu, còn có thể kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, có thể sống một cuộc sống an ổn. Cho dù hồi xưa cũng vui thật, có dị năng là có thể rời khỏi tang thi huynh, không cần phải sống lo lắng đề phòng, có thể tự mình xông ra một mảnh trời, sau đó chạy trốn thất bại bị tóm trở về là thời điểm tuyệt vọng, có dị năng vẫn là trốn không thoát sao? Cho dù không bị tang thi huynh ăn luôn, nhưng cậu trong thế giới này có thể sống bao lâu?

Nước mắt từng chút từng chút rơi xuống cùng với hỗn hợp tro bụi lơ lửng trên mặt, còn có vết máu nữa, từ lúc bắt đầu trong suốt lẫn xuống đến khi rơi xuống đất thật bẩn, đúng vậy, chỉ có thể dùng bẩn đến hình dung.

Cậu có thể sống sót sao? Ở thế giới này?

Thế giới có phải hay không đã sớm vỡ nát? Còn cậu tính tình trở nên không thích hợp lại còn yếu đuối nữa.

Sống sót !

Tối thiểu cậu phải sống! Ở trong thế giới này mà tồn tại.

Không cần nhìn cũng biết trên mặt Tiêu Văn thật lem luốc, nhưng cậu vẫn nở nụ cười, cười đến thực sáng lạn, sống sót là tốt rồi, sống sót

Không lau đi lệ trên khóe mắt, coi như là lưu niệm lần cuối đi.

Thật sâu nhìn lên cầu thang, tang thi huynh, hy vọng ngươi sẽ không sớm ăn ta, ta sẽ trở nên mạnh mẽ, mạnh đến nỗi ngươi ăn không nổi ta.

Tiêu Văn xếp bằng ngồi xuống yên lặng điều động lực lượng không quá quen thuộc kia, biến dị thì biến dị, chỉ cần năng lực tự bảo vệ mình là được rồi, cậu cũng không cần cái khác.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi đi, không khí chung quanh Tiêu Văn tựa hồ bị cái gì trù không, bên trong tràn ngập một loại năng lượng cuồng bạo, Tiêu Văn chỉ lẳng lặng ngồi, từng chút hấp thu cỗ năng lượng cuồng bạo này.

Tang thi huynh không biết từ khi nào thì xuất hiện ở cầu thang, hấn chỉ lẳng lặng nhìn Tiêu Văn hấp thu năng lượng nhưng là biểu tình thực nhu hòa. Tang thi huynh như vậy nhìn có điểm nhân khí, trước kia tang thi huynh thoát nhìn tựa như một khối thi thể, có thể nói là một khối thi thể bị đóng băng. Làm cho người

ta cảm giác lãnh đến tận trong lòng. Không biết tang thi huynh hôm nay sau khi ra ngoài suy nghĩ cái gì liền thay đổi lớn như vậy, giống như một khối thi thể sống.

Nói đến lại rất đơn giản, là sống mà thôi, nhưng là một khối thi thể có thể sống lại, đó là thần thoại chuyện xưa đều phải cần rất nhiều thứ mới có thể thực hiện. Hiện tại tang thi huynh có nhân khí so với người sống giống nhau, này không phải thứ khoa học hay thần thoại có thể giải thích.

Dựa vào loại biến hóa thay đổi không nên có này, không biết tang thi huynh rốt cuộc có như Tiêu Văn phỏng đoán hay không, hy vọng là tốt.

18. Quyển 1 - Chương 18: Tang Thi Huynh Đi Qua

Tang thi huynh thật nhanh ly khai biệt thự, trong đầu hỗn loạn quấy thành một đoàn.

Tất cả hình ảnh lời nói đồng loạt hiện lên, này rốt cuộc là cái gì? Vì sao trong đầu hần lại đột nhiên có mấy thứ này!

Tang thi huynh không chạy vô định, trong đầu hỗn loạn cùng với cảm giác đói khát muốn ăn đồng loạt này lên, tang thi huynh cảm thấy hần như sắp nổ mạnh!

“Rống!” Tang thi huynh ôm cái đầu nhức nhối thét lượn!!

Tang thi rải rác chung quanh nghe tang thi huynh rống lên một tiếng liền hốt hoảng rời đi, tựa hồ cảm giác lưu lại sẽ gặp nguy hiểm.

Tang thi huynh ánh mắt sung huyết gân xanh bạo khởi, vẻ mặt luôn không có hỉ nộ ái ố lại nhăn nhúm một chỗ, đúng vậy, chính là nhăn lại một chỗ. Không biết là do nguyên nhân gì, tang thi huynh thống khổ lẫn lộn trên mặt đất. Đối với tang thi vốn sẽ không có cảm giác đau mà nói, đau đến loại trình độ này thường nhân sớm đã không thể thừa nhận được.

Chậm rãi rống lên một tiếng nhỏ, tang thi huynh động tác lẫn lộn từng chút từng chút dừng lại.

Tang thi huynh hiện tại hoàn toàn im lặng nằm trên mặt đất, cũng không có hành động gì khác, chỉ là đôi mắt gắt gao nhắm chặt, môi mím lại.

Đối với tang thi huynh bây giờ mà nói hần không phải đã khôi phục trí nhớ, cũng không có mất đi lý trí, chính là đối với những gì xuất hiện trong đầu mà cảm thấy phần nộ, cũng không rõ là phần nộ cái gì. Hần vừa rồi toàn bộ hành trình như đứng xem cuộc đời của một người, giống như xem một bộ phim, nhìn người kia từ lúc sinh ra đến lúc chết đi, thấy được hết thảy, còn thấy được những phát sinh sau khi người kia chết, lại nói tiếp thân thể của hần lại chính là người kia đầu.

Cuộc sống như thế nào, nói chuyện như thế nào, ở chung với mọi người như thế nào, trong những hình ảnh hiện lên kia có rất nhiều, còn có những chiêu thức kia, những tri thức kia, đúng vậy chính là tri thức. Như thế nào sinh tồn nơi dã ngoại, như thế nào sử dụng máy móc, tuy rằng còn chưa thấy qua máy móc có bộ dáng gì, rất nhiều rất nhiều. Căn cứ vào những thứ đó, thân thể tiên nhiệm tựa hồ là bộ đội đặc chủng sao?

Trong đầu vẫn còn chút loạn, tựa như một bình nước trống không đột nhiên bị một lượng nước lớn đổ vào, cho dù một lúc sau nước đã ổn định xuống dưới thì các phân tử nước vẫn hỗn loạn, trong đầu tang thi huynh chính là loại tình huống này, chỉ có cách kiên nhẫn từng chút từng chút bình ổn.

Chính là chung quy không phải ký ức của mình, cảm giác đau đớn trong đầu từng chút truyền đến so ra kém với vừa rồi nhưng là lại càng tra tấn người, cái loại cảm giác sống không bằng chết có lẽ chính là loại này, đau đớn không ngừng nghỉ một trận tiếp một trận, mồ hôi lạnh ào ào chảy xuống, tang thi huynh chỉ cắn chặt răng nhẩn!

Nhẩn! Một chữ này chỉ có người kiên trì thử qua mới biết cái loại thống khổ này không từ ngữ nào có thể miêu tả.

Tang thi huynh cảm thấy trong đầu rất đau, rất đau, cảm giác sắp nổ tung cho tới bây giờ chưa từng có, a!!! Chịu đựng!!

Tang thi huynh gian nan chịu đựng thống khổ, tang thi huynh không phát hiện trên mặt hấn chảy đầy mồ hôi, quần áo đã sớm rách từng mảnh nhỏ. Nơi thân thể lộ ra chảy đầy máu, đều là một màu đen, trên làn da tái nhợt có vẻ càng thêm khủng bố.

Trên da chậm rãi nứt ra, từ vết nứt kia có thể nhìn thấy thịt bên trong, thịt cũng là màu sắc ảm đạm tựa như miếng thịt cất trong tủ lạnh quá lâu hoàn toàn mất đi màu sắc tươi tắn. Cùng lúc đó, bên trong thịt đã chậm rãi mấp máy tựa như đang tái sinh, da thịt từng chút lại tái tạo thành phần da mới.

Cảm giác da thịt được tái tạo, nói đúng hơn là giống như phần thịt hư vừa mới bị cắt bỏ, so với màu sắc ảm đạm vừa rồi hoàn toàn không giống với, có lẽ tang thi huynh trùng sinh một lần nữa sống lại chẳng. Cái loại đau xen lẫn ngứa ngứa này rất khó thừa nhận.

Thân thể đã xảy ra chuyện gì tang thi huynh từ trước đến nay một mực không biết, hấn vẫn có thể không chế cơ thể, không có cảm giác đau đớn, nhưng vừa rồi tang thi huynh lại thấy một trận vừa ngứa vừa đau từ các nơi trong thân thể truyền đến.

Bất tri bất giác gặp phải chuyện này, tang thi huynh chỉ còn lại khuôn mặt nguyên vẹn không vết nứt. Vết thương trên thân thể tuy rằng đã khép nhưng để lại vết sẹo tung hoành chằng chéo màu sắc khác nhau có vẻ phá lệ dữ tợn.

Tang thi huynh vẫn như trước nằm trên mặt đất, cả người trần truồng, mắt vẫn gắt gao nhú lại, không biết có còn đang chịu đựng nỗi đau nói không nên lời này hay không.

Tang thi huynh không biết hấn nên khóc hay nên cười, tiếp nhận tất cả ký ức xong kết quả chỉ là đặt qua một bên, đối với tư duy của hấn không một chút ảnh hưởng. Tang thi huynh vốn đã làm tốt công tác sẽ bị ảnh hưởng, lúc trước tang thi huynh có thử qua không tiếp thu trí nhớ này, kết quả nghênh đón là đầu óc càng thêm hỗn loạn tựa như nhất vạn kim châm đồng thời thô lỗ cắm lên đầu. Tang thi huynh cảm thấy dù sao hấn cũng chưa từng là người, không bằng đem ký ức này thành quá khứ đi, hấn an tâm tiếp thu.

Nhìn một góc trong não bộ hoàn toàn không dung hợp với trí nhớ của mình, tang thi huynh cảm thấy trong lòng có điểm khó chịu, cái loại cảm giác không thoải mái này từng chút một lan tràn, sau đó chỉ còn lại chút mất mát nhàn nhạt.

Là mất mát cái gì đây?

Hấn chỉ là oan hồn được dung hợp hình thành, chưa từng có quá khứ, chỉ có tương lai.

Đối với việc hấn tới đây như thế nào thì trong trí nhớ không nói đến, bởi vì trí nhớ chủ nhân thân thể này cũng không biết, hấn chỉ mơ hồ thấy được nguyên do mình sinh ra.

Rất kỳ quái, tang thi huynh không có ý tưởng gì oán trời trách đất, hấn là quái vật thì sao, thế giới này đã sớm không phải dành cho nhân loại có thể sinh tồn. Cho nên hấn là quái vật kỳ thật là chuyện đáng được ăn mừng a. Như thế nào lại kỳ quái như vậy? Quên đi, vẫn là hảo hảo mà sống cùng sùng vật thôi, không nghĩ nhiều nữa, tang thi huynh chuẩn bị đứng dậy, hấn thực không thích cảm giác nằm trên mặt đất. Trong mắt tang thi huynh nằm trên mặt đất chẳng khác nào mất đi tư cách sinh tồn thế giới này, chỉ là một đồng phế vật vô dụng thôi.

Đứng dậy, đối với chuyện mình toàn thân trần trụi, tang thi huynh tỏ vẻ thực mát mẻ, xấu hổ á? Ngượng ngùng rồi, không có người nói cho hấn biết cái gì gọi là xấu hổ. Đối phong bại tục sao? Ngượng ngùng tiếp, hấn cũng không phải nhân loại, đối với tang thi bọn hấn mà nói ăn no là tốt rồi không phải sao? Về vấn đề bọn hấn khi nào thì có thể ăn no vẫn là không cần suy nghĩ.

Đùi phải gấp khúc, cả người, à nhầm, toàn bộ thi thể bày ra tư thế tay khoát lên đầu gối im lặng ngồi. Vừa rồi thật sự rất đau đớn. Tang thi huynh đối với chuyện hấn bỗng nhiên có cảm giác rất là kỳ quái, hấn là quái vật không sai, kia cũng chỉ là linh hồn của hấn nhập vào, khối thân thể này trước giờ không có sinh cơ, nhưng là hôm nay lại giống như được trùng sinh có các loại cảm giác, vừa rồi còn đau với ngứa nha.

Tang thi huynh trên mặt như trước không có biểu tình gì, chỉ khác là lông mày nhíu chặt cho thấy tang thi huynh đang hoang mang, rốt cuộc nguyên nhân gì làm hấn có được thân thể có sinh cơ này, cái này cũng không phải thần thoại chuyện xưa gì trong trí nhớ, đây là sự thật, có thể là nghịch thiên kỹ năng gì đó không? Vừa rồi cũng chỉ là tiếp thu ký ức, cũng không tiếp nhận năng lực kỳ quái nào.

Rốt cuộc là cái gì vậy?

Ánh mắt hần ám trầm, đây là phúc hay họa? Là người hay là quái vật? Không thích chuyện tình không minh bạch nhất là phát sinh trên người mình. Không phải âm mưu thì là tai họa ngầm. Rốt cuộc là cái gì? Có thể làm thân thể người ta khởi tử hồi sinh, tạm thời sẽ không lo lắng vấn đề linh hồn, chỉ cần có thể làm cho cơ thể đã sớm chết đi lâu ngày tái hiện sinh cơ chính là mong ước của tất cả quái vật cùng nhân loại, này tương đương với một hòa thượng trong thần thoại kêu Đường Tăng, người nọ bởi vì có loại công năng này mới bị các loại yêu ma quỷ quái đuổi giết, trải qua cuộc sống bị thảm.

Khóe miệng khẽ nhếch, tang thi huynh tuy rằng rất mạnh nhưng là vẫn là không hy vọng bị lũ đồng loại kém cỏi vây quanh coi là đồ ăn.

“A!”

Bỗng chốc gục trên mặt đất, tang thi huynh diện mục dữ tợn, tay gắt gao ôm lấy đầu, bộ dáng thống khổ kia so với lúc trước còn thê thảm hơn, khó có thể mà chịu được. Rốt cuộc là cái gì có thể làm cho tang thi huynh vừa mới trải qua đau đớn lại lần nữa đau thành như vậy?

Tang thi huynh không biết vì cái gì đầu hần tựa như bị một đao cứng rắn bổ đôi, có loại cảm giác xé rách, còn có loại cảm giác như linh hồn cơ hồ bị tiêu tán, thật sự rất muốn tự sát để chấm dứt tra tấn này, nhưng hiện tại hần ngay cả khí lực tự tuyệt đều không có, hần đã sớm mất hết khí lực chỉ có thể chịu đựng, chịu đựng.

Tang thi huynh không biết cái gì kêu nam nhi hữu lệ bất khinh đạn(*), mà hần cũng khóc không ra nước mắt, chỉ biết là bản thân hần hiện tại thật sự rất muốn khóc ra giống như trong trí nhớ, có lẽ khóc được sẽ không đau như vậy.

(*) Nam nhi hữu lệ bất khinh đạn: Lệ của nam nhi không thể dễ dàng rơi xuống

“A a.....”

Tiếng gào một tiếng so với một tiếng càng lớn, tang thi huynh đã đau đến cực hạn, cái loại cảm giác này khó có thể hình dung, trong óc hần chậm rãi lại bị đau đớn xé rách sau đó phục hồi như cũ, đau nhức rồi phục hồi cũng không đình chỉ, tựa như một vòng tuần hoàn đau nhức- phục hồi như cũ – đau nhức.

Không biết có điểm cuối hay không, nguyên lai còn tưởng rằng đau đớn vừa rồi là thôi, hiện tại phát hiện sai lầm rồi, đau thế này mới là vô tận.....

Tang thi huynh trong đầu hiện lên rất nhiều, đều là là các đoạn trí nhớ ngắn, còn có trí nhớ sau khi hần có ý thức. Có sủng vật nhà mình, chính mình giết chết tang thi đồng bạn, còn có những nhân loại bị tang thi đồng bạn ăn, trong khoảng thời gian này những mẫu ký ức lại thì nhau trình diễn trong đầu tang thi huynh.

Thời gian chậm rãi trôi đi, tang thi huynh im lặng một hồi lâu, thân thể lúc trước vừa mới được sửa chữa hảo, hiện tại lại tràn đầy vết thương mới cùng với vết máu. Đúng vậy vết máu đều do vừa rồi lăn lộn trên mặt đất cắt trúng.

Tang thi huynh an tĩnh nằm một hồi rồi thông thả mở to mắt, ánh mắt không tinh thuần như lúc trước nhưng lại tựa hồ nhìn thấu triệt thế sự.

“Hộc” thở dài một hơi, tang thi huynh cảm thấy hần thật là không biết nên khóc hay nên cười mặc dù hần sẽ không khóc cũng không cười. Vừa rồi tiếp thu là trí nhớ của ‘chính mình’, hoặc là nói thuộc loại trí nhớ tạo thành từ linh hồn của những người này. (tang thi huynh cơ thể đặc biệt ghép từ cơ thể nhiều người nên có nhiều linh hồn... đại loại thế)

Thời điểm biết được bản thân là dung hợp từ nhiều linh hồn mà thành, nhưng những linh hồn này cũng không phải dạng lương thiện, vừa rồi hần nếu không kiên trì trụ vững sẽ hoàn toàn bị tiêu tán, khối thân thể tang thi này cũng chỉ có thể lực cao, không có suy nghĩ, bị dục vọng đối khát chỉ phối, hần sẽ không thể tồn tại mà biến mất tại cái thế giới đã muốn rách nát này.

Aizz! Giải quyết, trước mắt trong thời gian ngắn cứ như vậy đã, có lẽ cuộc sống hần trải qua trước đây so với ‘hần’ bây giờ đặc sắc hơn. Hần phải hảo hảo mà sống, vô luận thân thể này có thân phận gì, dù sao cái thế giới này đã sớm bị quái vật hoành hành, thêm hần nữa thì lại như thế nào.

19. Quyển 1 - Chương 19: Tang Thi Huynh Có Nguy Cơ

Tang thi huynh tìm một bộ đồ coi như vừa người để thay, tuy rằng hắn không biết xấu hổ là gì, nhưng không thể quá làm ngơ, trên thế giới này quái vật rất nhiều nhưng sủng vật nhà mình vẫn là nhân loại a, không thể trước mặt sủng vật lưu lại hình tượng bất nhã được.

Không có vội vã trở về, tang thi huynh chọn một cây cổ thụ thực lớn ngồi trên đó ngẩn người.

Đúng vậy chính là ngẩn người, tang thi huynh không dám lại ngồi dưới đất ngẩn người tại nếu sự kiện kia lại đến một lần nữa nói không chừng hắn liền ăn đủ ở đây luôn, nếu vừa rồi nhảy lên cây ngẩn người có khi sẽ không có một tràng kinh tâm động phách kia. Bất quá nếu việc vừa nãy không xảy ra thì hắn không có khả năng biết đến mấy thứ này.

Tang thi huynh có thể cảm giác được nhịp đập rõ ràng của trái tim, còn có dòng máu lưu động. Đối với việc khống chế thân thể, không đúng, hiện tại không phải khống chế nữa mà tựa như khối thân thể này hoàn toàn là của hắn, không phải giống như lúc trước muốn khống chế dục vọng đói khát cần dùng một lượng năng lượng nhất định. Cho dù vào thời điểm chiến đấu cũng trì trệ tuy rằng không có cảm giác đau đớn. Nhưng đối với thứ không nắm rõ trong lòng bàn tay vẫn là thực bất an đâu.

Nhìn vân tay trên tay, tang thi huynh nở nụ cười. Tuy rằng chỉ hơi nhếch khóe miệng nhưng toàn bộ cơ mặt hoàn toàn không có xu thế động đậy. Tang thi huynh cũng không để ý mình rốt cuộc là cười hay không, hắn chỉ muốn biểu đạt tâm tình vui sướng.

Thật sự vui vẻ, hắn không phải là du hồn chiếm dụng thân thể người khác, giống loại linh hồn không có thân thể như tiểu thuyết tu chân miêu tả. Sinh động, có suy nghĩ, biết đau cũng đáng giá.

Đối với việc bản thân có sự thay đổi lớn, hắn còn cảm giác được năng lực thực quý dị, tang thi huynh muốn thử một chút.

Nhiều mây, hy vọng không phải hắn nghĩ sai. Giơ tay bẻ một cành cây chuyển qua trước mặt nhìn không chuyển mắt.

Gió nhẹ ‘Vù vù’ thổi qua, chạc cây nắm trên tay biến mất không thấy đâu, không phải bị tang thi huynh ném xuống, cũng không phải bị cao thủ gì cướp đi. Tang thi huynh có thể cảm giác được địa phương kia vốn trống không một vật cũng không có đột nhiên xuất hiện một nhánh cây, là cành cây vừa mới trong tay hắn.

Trầm mặc, tang thi huynh trước giờ vẫn trầm mặc, địa phương kia là hậu quả của di chứng vừa rồi. Trải qua đau đớn hắn liền cảm giác được mình có sự liên kết với một không gian mở, nơi kia chỉ thuộc về một mình hắn, cũng chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy hoặc cảm giác được. Tiếp nhận nhiều trí nhớ như vậy, tang thi huynh cảm thấy có điểm giống với không gian của một thiếu niên trong tiểu thuyết. Đúng vậy, chính là không gian, là loại không gian có thể cất trữ vật phẩm, nhưng bên trong không gian của hắn không có đồ ăn cũng không có phòng ở, chỉ có một mảnh bùn đất hoang vu lớn, không có cả một ngọn cỏ. Về phần nước non, không hiểu sao lại có một con sông.

Muốn thử một chút xem có giống như trong tiểu thuyết có thể đem này nọ bỏ vào hay không, xem ra thành công rồi.

Suy nghĩ một chút, cành cây lại xuất hiện ở trong tay, tang thi huynh ném cành cây xuống đất, đánh giá núi non cây cối xung quanh, bên trong không gian trống không, cần điểm chút gì đó vào a.

Tang thi huynh nhảy xuống, bóng dáng biến mất trong rừng cây rậm rạp.

Không lâu sau tang thi huynh đã trở lại, khóe miệng khẽ động biểu thị rằng tâm tình hắn hiện tốt lắm, xem ra tang thi huynh đối với thu hoạch của mình cảm thấy vừa lòng. Tang thi huynh liếc mắt nhìn không gian tùy thân một cái, bên trong không còn trống rỗng nữa thay vào đó là thật nhiều thực vật, phỏng chừng tang thi huynh đem nguyên cả rừng cây rậm rạp đều thu vào trong không gian rồi đi.

Hiện tại phải trở về, nhìn sắc trời cũng không còn sớm, sủng vật một mình ở nhà hội sợ hãi.

Tang thi huynh hiếm khi về muộn, khoe miệng lộ ý cười. Lại nghĩ tới sủng vật nhà mình, tang thi huynh cảm thấy nên thu thập cho sủng vật một chút này nọ, tối thiểu sủng vật còn phải ăn cái gì đâu, gần đây sủng vật giống như gầy đi. Nhíu mi, như thế nào sủng vật dạo này càng dưỡng càng gầy vậy?

Hắn cũng không vội vã trở về, tang thi huynh chuyển phương hướng hướng về thành thị phía xa, bên trong hẳn là rất nhiều đồ sủng vật có thể ăn, vậy phải thu thập nhiều một chút, còn có quần áo nữa.

Tang thi huynh cần quét toàn bộ thành thị không sai biệt lắm, không có biện pháp, tang thi huynh có tác tệ thần khí – là không gian tùy nhân nha, còn có lợi thế cướp bóc – là tốc độ nha, cầu mong cho những người còn sống trong thành thị trước đó đã tìm được đủ thức ăn nước uống, đủ cho đến khi bọn họ rời đi tìm căn cứ mới. Về phần rời đi có bị tang thi vây công hay không, này cũng không phải việc tang thi huynh quan tâm.

Tang thi huynh tốc độ cho dù rất nhanh cũng sẽ có thời điểm chậm trễ. Nửa đường tang thi huynh gặp được vài chỉ tang thi cấp bậc cũng không tệ lắm, đánh bọn họ thăng cấp sau đó hấp thụ năng lượng. (giống chơi game đánh quái tăng lv quá zậy =)))

Cho nên tang thi huynh thực vui vẻ, hôm nay kinh hỉ rất nhiều, hội ngộ được năng lực trăm năm khó gặp. Không biết sủng vật ở nhà như thế nào rồi, sủng vật giống như cũng mạnh hơn đâu? Mấy ngày hôm trước đều đã phun lửa, xem ra vẫn là chủ nhân như hắn nuôi thật tốt.

Thời điểm tang thi huynh cách cửa một khoảng liền cảm nhận được sủng vật, sủng vật tựa hồ nghe thấy thanh âm từ hắn liền đề phòng, ừm, xem ra trừ bỏ hắn, sủng vật thực bài xích tang thi khác với người lạ.

Đi vào trong phòng thấy được sủng vật biểu tình không thể tin, thật mạnh ...sủng vật nhìn thực ngốc đâu, ngay cả hắn năng lực được đề cao cũng không biết lại ở chỗ này nghi hoặc, quyết định ngày mai cho sủng vật ăn cơm, hình như hôm nay hắn đi vợ vét đồ bên trong có rất nhiều thịt, sủng vật gầy có thể nguyên nhân là thật lâu rồi chưa được ăn thịt. Xem ra dưỡng sủng vật thật sự không phải chuyện dễ dàng, phải biết cách mới nuôi được.

Đi lên cầu thang, đợi sủng vật tu luyện tang thi huynh mới lảng lạng đứng đó nhìn Tiêu Văn không ngừng cố gắng hấp thụ nguồn năng lượng cuồng bạo.

Sủng vật a, ta sẽ không vứt bỏ ngươi đâu, bằng năng lực của ta cũng đủ bảo hộ ngươi, bất quá ta cũng thích sủng vật có lòng cầu tiến.

Tiêu Văn hấp thụ những lực lượng kia, cho dù thực cuồng bạo, nhưng đây có thể đảm bảo cho sinh tồn ở cái thế giới này, cuồng bạo thì thế nào? Loại sức mạnh có thể so với nhân loại càng cuồng bạo hơn, thì cho dù ngươi có cuồng bạo nữa ta cũng có thể áp chế ngươi, thậm chí có thể chuyển hóa thành của mình.

Tiêu Văn có thể cảm giác được năng lượng hấp thụ du dương trong thân thể, khởi đầu hoàn hảo tuy số lượng không nhiều lắm, lại không có kết cấu chậm rãi tán loạn trong cơ thể, nhưng sau khi hấp thụ nhiều hơn Tiêu Văn có thể cảm giác rõ ràng được cổ lực lượng này tả xung hữu đột tựa hồ muốn thoát ra ngoài.

Thoát ra ngoài? Tiêu Văn nở nụ cười, cười thực tà ác, vào rồi thì đừng hòng ra, hiện tại bọn mi đều là của ta, muốn ra trừ phi khi ta cần dùng đến, nếu không chính là si tâm vọng tưởng!

Tiêu Văn hắc ám, cho dù nguồn năng lượng trong thân thể như muốn tạo phản, Tiêu Văn vẫn như cũ nhanh chóng hấp thụ năng lượng trong không khí, về phần trong thân thể này, Tiêu Văn tụ tập khi ngủ say sẽ tự chuyển thành năng lượng của mình.

Trấn áp, đây là thủ đoạn trấn áp của Tiêu Văn, dòng năng lượng cuồng bạo bị trấn áp gắt gao nhân tiện bị đồng hóa. Đồng hóa càng nhiều sức mạnh lại càng cường đại, đối với nguồn lực lượng cuồng bạo này Tiêu Văn thực hoan nghênh, càng nhiều càng tốt.

Bất tri bất giác đã tới buổi sáng, tu luyện cả đêm Tiêu Văn cũng không cảm thấy mệt, động động các đốt ngón tay có chút cứng ngắc, Tiêu Văn hiện tại thần thanh khí sảng.

Có được sức mạnh của riêng mình tối thiểu có thể tự bảo vệ bản thân.

Ra đại môn ngắm mặt trời mọc, hít thở bầu không khí thanh tân, Tiêu Văn biết cậu đã thay đổi, không còn là con người chỉ tin vào vận may, cậu tin vào kỳ tích, dựa vào chính mình, hết thảy chỉ có dựa vào chính

mình mới có thể sinh tồn.

Tang thi phạm vi chung quanh nơi này đã sớm bị tang thi huynh tiêu diệt, tuy rằng cậu cũng động thủ nhưng theo góc nhìn khách quan từ tang thi huynh thì số lượng kia không đáng kể.

Đúng rồi tang thi huynh đâu? Ngày hôm qua trở về có điểm là lạ? Hôm qua cậu cư nhiên có thể nghe được tiếng bước chân của tang thi huynh, thật không thích hợp.

Nếu như tang thi huynh không phải là sức mạnh tăng tiến, ngày hôm qua cậu lại có thể hoàn toàn nghe được tiếng bước chân của tang thi huynh mà không phải chỉ mỗi tiếng ‘cộp cộp’. Tang thi huynh lại lần nữa tiến hóa, đây là chuyện không thể tranh cãi. (eidt: như kiểu tang thi huynh đã lên level =]])

Cũng không có cảm giác mất mát, Tiêu Văn thấy mất mát cái gì nha? Mất mát vì tang thi huynh mạnh hơn? Tang thi huynh luôn luôn biến cường, không có đạo lý gì chỉ mỗi cậu cường đại còn người khác dậm chân tại chỗ chờ cậu biến cường xong đi khi dễ.

Thời gian là công bằng, người mạnh hơn không có nghĩa là người khác sẽ không mạnh hơn, chỉ có thể so với người khác càng cố gắng, càng trở nên mạnh mẽ!

Lại lần nữa nhìn ra cửa, Tiêu Văn cảm thấy tang thi huynh có phải ngày hôm qua đi ra ngoài đụng vào đầu hay không, giờ là lúc nào rồi cư nhiên còn chưa ra, thật sự không khoa học

Tiêu Văn chờ đến không kiên nhẫn, cảm thấy cậu thực khổ bức, vì cái gì lại không chạy đâu? Tang thi huynh không phải không ở đây sao? Chạy xa chút tang thi huynh không phải sẽ đuổi không kịp sao? Vì cái gì cậu lại giống con cún trung thành chờ tang thi huynh a! Nhất định là ảo giác rồi...

Tích tắc!

Tiêu Văn cảm thấy rõ ràng nghe được tiếng ‘tích tắc’, chờ tang thi huynh từng giây từng giây, ngay khi Tiêu Văn sắp phát điên rồi, tang thi huynh mới đi ra, lần này không có tiếng ‘Cộp cộp’ như lúc trước.

Tang thi huynh ngẫu nhiên cảm thấy súng vật nhà mình trong nháy mắt cả người cứng ngắc sau đó rất nhanh liền khôi phục, đi đằng trước dẫn đường. Tang thi huynh nhìn súng vật càng thêm khẳng định chính mình không nhìn lầm, súng vật biết hôm nay đi đâu đánh tang thi sao? Trước kia cho dù súng vật so với hắc dý sớm hơn nhưng là vẫn thường theo sau hắc, nếu súng vật biết đi đánh tang thi ở chỗ nào sẽ dẫn đường ở phía trước, nhưng là hôm nay súng vật tuyệt đối không biết muốn đi đâu.

Xem ra súng vật then thùng a. Ừm, nhất định là then thùng.

Nhìn súng vật đi ở phía trước, tang thi huynh nở nụ cười, thực ảm áp nha, súng vật thực khả ái đúng không.

Tang thi huynh đắm chiêu suy nghĩ mẩu chốt vấn đề, Tiêu Văn tất nhiên không thể nào biết được, cậu cảm thấy cơ hội rời khỏi tang thi huynh càng thêm xa vời. Vừa rồi cậu một chút cũng không nghe được tiếng bước chân của tang thi huynh, xem ra chỉ một buổi tối tang thi huynh lại có biến hóa rồi.

Tuy rằng lúc trước có nghĩ bản thân trở nên mạnh mẽ thì người khác cũng sẽ mạnh mẽ, nhưng khi nhìn thấy tang thi huynh tiến hóa, Tiêu Văn vẫn là cảm thấy thực buồn bức, thực phiền táo.

Cảm nhận tang thi huynh lại trở nên mạnh hơn chỉ trong nháy mắt, Tiêu Văn cảm thấy cậu như hóa đá...

Sau đó cậu xoay người, nhắc tới chân đi về phía trước ...

Khóc không ra nước mắt a, Tiêu Văn không hiểu hôm nay tự nhiên đi trước dẫn đường làm chi, thật ngốc, cậu bị choáng váng đứng không!

Chủ tớ hai người một trước một sau tiêu sái bước đi, nhìn từ xa thực hòa thuận.

Tang thi ở vùng phụ cận này không sai biệt lắm đã bị tiêu diệt, tang thi huynh nghĩ đến lúc đổi nơi khác rồi.

Đôi lời bên lề: nhân dịp siêu thị giảm giá dâu tây nên mua hơi nhiều =.= vs cả được bạn cho 1 đồng, sợ ăn ko hết nó hỏng nên bạn đã làm món Strawberry jam lần đầu tiên trong đời >.

20. Quyển 1 - Chương 20: Điềm Báo Rời Đi

Ngày hôm nay đã trôi qua, buổi tối thời điểm trở lại biệt thự, Tiêu Văn không có cảm giác mệt mỏi, chỉ nhìn cả người không sạch sẽ mà cảm thán ...

Cậu bây giờ thật sự có thể so với bãi rác, mùi hôi thì Tiêu Văn ngửi mãi thành quen, nhưng trên làn da là tầng tầng cấu ghét dơ bẩn muốn chết.

Là thật a, thật sự rất muốn đi chết a, ít nhất thì trước lúc mặt thể cậu cũng là một thanh niên ngũ hảo (hảo cái gì thì mình ko biết), chuyên cần tắm rửa yêu khỏe mạnh, cho dù không có làn da trắng nõn cũng không giống như bây giờ, bẩn đến bản thân cậu đều muốn phun a!!

Aizzz... Cậu cũng không yêu cầu cao, còn sống còn có đồ ăn cũng là một hưởng thụ trần gian, cũng không quản cái gì bẩn hay không, cậu trực tiếp ngồi vào sofa. Đói bụng, nói đến đói, hình như cậu thật sự rất cường đại, chưa ăn gì cũng không đói, quả nhiên là đói thành thói quen?

Tay che ở bụng, hôm nay đổi khẩu vị đi, lần trước là bánh bao quá hạn, lần này đổi thành bánh mì quá hạn đi.

...

Nhìn đồ hộp trước mặt, Tiêu Văn hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, đây chính là thịt a, bao lâu rồi chưa thấy qua, quá hạn hay không cũng không quan hệ, dù sao dạ dày của cậu bây giờ mà ăn đồ chưa quá hạn khả năng còn có thể bị tiêu chảy.

Cố gắng không chế nước miếng, ngẩng đầu nhìn về phía bàn tay đang cầm lấy đồ hộp, sau đó là cánh tay, tái sau đó là mặt, a, nguyên lai là tang thi huynh a.

Ách! Tang thi huynh? Tang thi huynh lấy đâu ra vậy? Chẳng lẽ là tư tàng?

Nhìn động tác của tang thi huynh, đây là đưa cậu ăn sao? Lại nuốt một ngụm nước miếng, mặc kệ, cho dù tang thi huynh dùng để dụ cậu thì tốt xấu gì cũng ăn một ngụm trước đã. Tay nhanh nhẹn lấy đi đồ vật trong tay tang thi huynh, trước hết quay người rồi mới mở hộp.

Trong nháy mắt mở ra, hương vị kia thật sự giống như đang lạc vào thiên đường a

~~Tạm thời đem nắp hộp vụn thành hình cái thìa, Tiêu Văn múc một muôi lớn, há to miệng một ngụm ăn sạch.

Ăn thật ngon, nhai hai ba cái liền nuốt vào bụng, Tiêu Văn lại múc một thìa lớn...

Nhìn sừng vật ánh mắt như tỏa sáng, tang thi huynh cảm thấy hẳn có lẽ thật sự ngược đãi sừng vật rồi, chỉ bằng một chút thịt đã khiến cho sừng vật kích động thành như vậy, nếu cho sừng vật biết trong không gian của hắn còn rất nhiều hộp so với cái này còn lớn hơn, phỏng chừng sừng vật hội kích động đến ngất xỉu đi, vì lo lắng cho thân thể sừng vật, tạm thời gạt qua một bên, về sau lại nói cho sừng vật là được rồi.

Thời điểm Tiêu Văn cầm hộp xoay người, tang thi huynh giơ tay hơi hơi chặn khóe miệng, nhìn sừng vật thực đói ăn.

Ăn nhanh, “Ách” Tiêu Văn còn đánh cái ợ rõ to, đã lâu như vậy chưa được ăn ngon, người này a chính là khiếm ngược, trước kia ăn thịt cảm thấy không dinh dưỡng, cứng rắn muốn đi ăn cái gì mà rau dại, hiện tại rau dại cam đoan rất nhiều, cam đoan nhiều đến mức người ăn xong muốn biến thành động vật ăn cỏ luôn.

Đối với vấn đề mặt mũi, Tiêu Văn thấy dù có nở mặt nở mày cũng ăn không đủ no, vậy việc gì phải để ý? Hơn nữa nơi này chỉ còn mỗi cậu là người sống, còn có một con tang thi, sĩ diện gì đó vẫn là vứt sang một bên. Xoay người nhìn tang thi huynh vẫn một khuôn mặt vụn năm không đổi, Tiêu Văn cảm thấy hình như tang thi huynh nở nụ cười.

Nhu nhu mắt, nhìn lại một lần nữa, tang thi huynh thật sự cười sao? Tang thi huynh không phải tang thi sao? Tang thi là xác chết đi. Xác chết không phải đã sớm toàn thân hoại tử sao.

Tang thi huynh biết cười...

Tiêu Văn lâm vào vòng tuần hoàn vô hạn, “tang thi huynh biết cười” cứ thế lặp lại trong đầu cậu... đến mức tang thi huynh đi lúc nào cũng không biết.

Tang thi huynh nhìn sủng vật nhà mình tiến vào trạng thái ngốc lảng, chỉ im lặng tránh ra.

Tang thi huynh không phải cái gì mà trái tim thủy tinh, nhưng nhìn sủng vật biểu tình giống như được ăn mỹ vị, cảm thấy một tia đau lòng.

Đau lòng? Yên lặng tránh ra, tang thi huynh tự hỏi cái gì gọi là đau lòng, trí nhớ về giải thích từ ‘đau lòng’ cơ hồ không có, vẫn là tự hấn lý giải đi. Nhìn sủng vật biểu tình kia thực đau lòng, rất muốn lại cho vài miếng thịt nữa, thẳng đến khi sủng vật ăn no thì thôi. Nguyên lai đây là đau lòng, xem ra đau lòng chính là uy sủng vật ăn no. (đễ thương quá >.<)

Khi hồi phục lại tinh thần, Tiêu Văn cảm thấy cậu bị lỗi giác rồi, tang thi huynh như thế nào có thể nở nụ cười đâu? Quả nhiên là do cậu được ăn thịt không quá thời hạn, ăn đến phá hư, lần sau vẫn ăn cùng bánh mỳ hết hạn đi.

Nhìn còn có một chút, Tiêu Văn quyết định vẫn là ăn trước nói sau.

Tiêu diệt một chút thịt còn lại, Tiêu Văn thực thỏa mãn, cuộc sống này vẫn là rất tốt. Cẩn cẩn chiếc thìa tự chế, Tiêu Văn thở dài một hơi, phỏng chừng không quá vài ngày nữa sẽ đi nơi khác đánh tang thi, hôm nay cũng không còn tang thi mà đánh nữa, chính là đi dạo loăng quăng thôi.

Phun thìa trong miệng ra, cậu cứ như vậy nằm xuống, aizz... khi nào là một cái đầu a. (chả hiểu...)

Thời điểm buổi sáng, đang lúc Tiêu Văn đi trước tang thi huynh ảo não không thôi, tang thi huynh vài bước vượt qua Tiêu Văn dẫn đường. Nhìn tang thi huynh thức thời như vậy, Tiêu Văn thực vui mừng gật gật đầu, xem ra tang thi huynh rất giác ngộ, tự giác đi trước dẫn đường, đồng chí tốt a

Quanh vùng phụ cận này trên cơ bản không còn tang thi, có chăng cũng chỉ có vài con rải rác, một người một thi rất ăn ý, nếu có mười con tang thi thì tang thi huynh bảy con, Tiêu Văn ba con. Chia cho Tiêu Văn ba phần đã là rất coi trọng cậu.

Hôm nay có thể nói là rất nhân nhã, nhưng thời gian nhân nhã này làm Tiêu Văn cảm thấy không thể thích ứng.

Ngẫm lại lúc trước mỗi ngày đều bị một đoàn tang thi vây quanh, hiện tại trên cơ bản đều là cậu vây quanh tang thi, này thực không quen a! Không đúng, Tiêu Văn cảm thấy cậu đúng là thích bị ngược rồi, khi bị tang thi vây quanh cậu sợ muốn chết, hiện tại tang thi không đuổi theo lại cảm thấy không quen.

Quả nhiên, là nhân chí tiện tắc vô địch (*)sao?

(*)cả câu là “Thủy chí thanh tắc vô ngư, nhân chí tiện tắc vô địch”: Nước quá trong tất không cá, người quá hiền mọn tất vô địch.

Giữa trưa hai người dừng lại nghỉ ngơi, Tiêu Văn ngồi dưới đất, nhìn tang thi huynh ‘cao cao tại thượng’ cảm thấy thực hoang mang, tang thi huynh khi nào thì thích giống con khỉ, thích leo cây? Quên đi, dù sao có leo cây thì tang thi huynh vẫn là tang thi. Về sau gặp nguy hiểm có thể trèo lên cây. Lấy ra đồ ăn ban sáng, Tiêu Văn rất hứng khởi, từng ngụm từng ngụm ăn. Hiện tại có ăn là được rồi, để ý nhiều chi cho chết sớm.

Hiện tại không biết bên ngoài thế nào rồi, không biết còn bao nhiêu nhân loại còn sống. Nhân loại nhiều như vậy hẳn là còn rất nhiều đi, nhất định sẽ mọc lên nhiều căn cứ địa giống trong tiểu thuyết, lương thực có lẽ là vấn đề tối trọng yếu trước mắt.

Mà thôi, bây giờ cậu không có năng lực đi quần sinh tử của người khác, trước hết bản thân còn sống rồi nói sau.

Vài ngụm ăn xong, Tiêu Văn chống đầu ngây ngốc, đầu kê ngược lên nhìn bầu trời bao la càng ngày càng xanh, hôm nay khí trời cũng trở nên quỷ dị, bây giờ hẳn là mùa đông đi, hiện tại vẫn là khí hậu mùa thu, chẳng lẽ trái đất bị đảo lộn? Như vậy cũng tốt, không cần lo lắng mùa đông bị lạnh chết.

Không biết bạn học thế nào rồi, cũng không biết Trần Hạo thế nào, lại nói tiếp Trần Hạo hẳn là ân nhân cứu mạng của cậu, nếu cậu ta không gọi điện thì có lẽ Tiêu Văn đã sớm chết, sau đó còn có thể biến thành tang thi nơi nơi du dương, một ngày nào đó sẽ bị nhân loại đánh chết?

Xem ra Tiêu Văn quả nhiên rất nhàn nhã đến nỗi miên man suy nghĩ ra loại tình trạng này. Đứng lên hoạt động hoạt động cánh tay, đi lại một chút, hy vọng có thể tìm được một chút đồ ăn, mấy thứ lữ trữ cũng sắp hết rồi, gần đây tìm được khá ít đồ ăn đâu. Aizzz, con người thôi, đều vì sống sót mà phấn đấu a.

Tiếng bước chân sần sật càng lúc càng xa, tang thi huynh vốn đang nhắm mắt dưỡng thần liền chậm rãi mở to mắt, liếc mắt nhìn phương hướng Tiêu Văn ly khai, cũng không tỏ vẻ gì, lại nhìn về phía tương phản.

Nơi đó có người.

Có rất nhiều nhân loại, là nhân loại giống sủng vật, nhưng đối với sủng vật mà nói có điểm nguy hiểm.

Nhú mi?

Chẳng lẽ bọn họ tới bắt sủng vật đi? Xem ra phải đem tang thi dẫn tới chỗ bọn họ, tốt nhất là đuổi đi, nếu không thể liền trực tiếp đưa cho tang thi đồng bạn trong thành thị làm thức ăn. Mấy ngày nay nhất định là quá yên bình mà, không biết những người kia rốt cuộc tới đây làm gì, hy vọng không liên quan gì tới hai người bọn họ.

Thật sâu nhìn qua địa phương đám nhân loại kia đóng quân, tang thi huynh quay đầu nhìn xem sủng vật đi nơi nào rồi.

Lúc này vẫn còn kịp.

Nhảy xuống, tang thi huynh đứng ở dưới tàng cây nhìn rất suất khí, rất cường đại.

Tang thi huynh không động, chỉ thấy thân hình chợt lóe đã đến phía xa xa.

Tiêu Văn yên lặng tìm gì đó có thể ăn, nếu tìm được đồ có thể lữ trữ lâu một chút thì tốt rồi, liên tục ném thử, không biết ăn vào có bị biến ngốc hay không. Nơi nơi đều là thi thể của tang thi và nhân loại, nơi này đã sớm thành địa ngục nhân gian, chân cụt tay cụt rảnh rác khắp nơi, một mảnh đất lớn bị máu tươi nhiễm đỏ hòa với thi thể phụ trợ có vẻ càng thêm quỷ dị.

Ở chỗ này Tiêu Văn sớm đã tạo thành thói quen, ngồi dưới đất không hề e ngại. Cậu ngẩng nhìn thiên không, ánh mắt lập lờ, bên ngoài có lẽ cũng không sạch sẽ hơn nơi này là bao, ở đây ít ra không có lòng người khó lường.

Không biết về sau ra ngoài cậu có thể sống bao lâu?

Một giờ?

Hay là hai giờ?

Không biết nữa.

Có thể sống được một ngày thì sống một ngày đi. Bầu trời vẫn là màu lam, cây cối vẫn một màu lục sắc, đất đai có lẽ đã biến thành sắc đen, không biết lòng người biến thành màu gì rồi?

Nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ? Không phải còn có tang thi huynh sao, ít ra thì hiện tại cậu hẳn là vật sở hữu của hắn đi?

Về sau phải làm sao đây? Không có khả năng luôn luôn ở mãi nơi này ngốc ngốc, ẩn theo hành động của tang thi huynh, vài ngày nữa sẽ đổi nơi mới. Dù sao đối địa phương khác cũng vẫn là đánh tang thi, chỉ là đánh tang thi không giống với bây giờ thôi. Nếu cứ đánh tiếp như vậy, có phải hay không có một ngày sẽ sang nước ngoài đánh tang thi cùng tang thi huynh? Chuyên gia đánh tang thi nghe qua thực không sai.

“Ha ha!” Nghĩ đi nghĩ lại cười ra tiếng, Tiêu Văn cảm thấy mình thật sự rất lạc quan.

Vỗ vỗ cổ đại cùng lá cây dính trên người, cậu đứng dậy đuổi đuổi cái lưng mỏi.

Nhìn nhìn mấy thứ dưới chân, cũng đủ cho cậu ăn một đoạn thời gian, Tiêu Văn chuẩn bị dẹp đường hồi phủ. Không biết tang thi huynh có chờ đến không kiên nhẫn hay không, nếu như tang thi huynh không ăn

thịt cậu thì hẳn chính là đồng bọn hai mươi tứ hiếu hảo a (chắc ý nói 24 tuổi), bộ dạng không tồi, dáng người khỏe mạnh, chủ yếu là sức mạnh thật cường hãn.

Đường cũng không dài, chỉ chốc lát đã quay lại nơi nghỉ ngơi, tang thi huynh vẫn ngồi trên cây. Nhìn thấy Tiêu Văn quay lại liền đi phía trước dẫn đường tiếp tục đánh tang thi.

Đi theo đằng sau tang thi huynh, Tiêu Văn đem thức ăn bao chặt chẽ trong túi, treo trên cây tang thi huynh vừa ngồi, thức ăn này cũng không thể mang đi, nếu không cẩn thận bị tang thi lấy đi thì không còn gì mà ăn. Vẫn là treo trên cây an toàn hơn. Đợi khi quay lại lấy xuống là được.

Treo đồ xong liền đuổi theo tang thi huynh còn chưa đi xa, buổi chiều đánh tang thi bắt đầu!

21. Quyển 1 - Chương 21

Tang thi huynh thực bình tĩnh lao về phía đám nhân loại đang tụ tập kia.

Đương nhiên, mục đích lần này chủ yếu là xua đuổi mấy người này đi, vô luận như thế nào thì nơi này cũng là lãnh địa tư nhân, những người này như thế nào chưa được chủ nhân đồng ý liền tự tiện đi vào đâu? Thật là không lễ phép.

Tang thi chung quanh có điểm ít a, quên đi, lần này chỉ cảnh cáo. Hy vọng mấy ‘thức ăn’ chạy đến địa bàn người khác về sau sẽ tự giác, biết đường mà tự lui ra ngoài. Phát ra sóng âm rất nhỏ chỉ có tang thi mới có thể nghe được, tang thi huynh thực bình tĩnh triệu hồi rất nhiều tang thi, tạo thành vòng vây chậm rãi xúm lại đám người.

Nhóm tang thi kỳ thực đã sớm ngửi được mùi con người, nhưng chưa xác định được vị trí cụ thể ở nơi nào, hiện tại có đồng bạn phát ra cảnh kỳ nhắc nhở, không chút do dự hướng về phía ‘thực vật’ xuất phát. Nhóm tang thi hưng phấn xúm lại, bọn chúng gầm nhẹ, hưng phấn.

Người đến nhân số có điểm nhiều, đại khái tả hữu 200 người, trên cơ bản đều là thanh niên trai tráng, có vài người tóc hoa râm, nhìn bộ dạng có vẻ là nhân viên nghiên cứu. Bọn họ dựng lều trại, đang thăm dò địa hình cùng tình huống chung quanh.

So với tang thi đang vây công, tang thi huynh tránh trên cây cách đó không xa theo dõi.

Lều trại đã dựng xong, vài người đàn ông thoạt nhìn rất cao to đang đứng canh gác cách lều trại một khoảng, mấy người vừa vịn vào thành một vòng tròn. Có người đứng yên cũng không có động tác gì, tựa hồ đang lo lắng.

Tang thi huynh hơi hơi nhíu mi, trên người mấy ‘thực vật’ này có một loại năng lượng dao động giống với súng vật nhà mình, chính là trong người súng vật thực cuồng bạo, so với mấy người này dày hơn.

Quay đầu nhìn về phía nhóm ‘thực vật’ khác. Những người này đại đa số đều có dị năng, xem ra tang thi ở đây không đủ nhiều, lại triệu hồi thêm một ít đi.

Vì thế tang thi huynh thực vô sỉ lại lần nữa kêu gọi một ít tang thi ở phía xa hơn.

Mấy người này giống như đang tập trung, cùng nhau vươn tay đặt trên mặt đất.

Một nửa bức tường dày chậm rãi dâng lên, người chung quanh vẫn làm việc của mình, đối với chuyện này giống như tập mãi thành thói quen. Thời điểm tường không sai biệt lắm lên tới một thước, mọi người đồng loạt dừng tay, cũng chính là thu hồi năng lượng. Bức tường vững vàng đứng trên mặt đất, về phần có hiệu quả hay không phải chờ nhóm tang thi đến đây mới rõ.

Hiện tại lại thêm một vòng tròn bảo vệ vây mọi người bên trong, bức tường vừa rồi vẫn có điểm thoát lực. Tìm một chỗ nghỉ ngơi chậm rãi khôi phục năng lượng, ở mặt thế này sức mạnh vẫn là nên tích trữ, nếu chẳng may nguy hiểm tới mà mình lại kiệt lực, vậy thật châm chọc đâu.

Một nhóm người nhìn cách ăn mặc có vẻ là giáo sư đang vây quanh một chiếc bàn thì thầm, thỉnh thoảng cầm lấy cây bút chỉ tới chỉ lui trên mặt giấy. Cuối cùng giống như quyết định gì đó, một số người bắt đầu

nói nhỏ, nhưng lần này giống như có khắc khẩu, cuối cùng thiếu số phục tùng đa số, cũng không lại âm ỉ nữa, tất cả đều về mặt mang ý cười ly khai, trang giấy trên bàn được cẩn thận thu hồi.

Bên kia đã có người bắt đầu chuẩn bị đồ ăn, khói lửa chậm rãi dâng lên hòa lẫn mùi thức ăn dần dần bay xa, mọi người ai nấy nước miếng chảy ròng. Nhiều người nên phải chuẩn bị nhiều đồ ăn, sẽ không được ăn nhanh như vậy, nhưng là mùi thức ăn càng ngày càng đậm, vài người đã ngưng tay chờ ăn cơm.

Kỳ thật có người có dị năng hỏa chuẩn bị thức ăn nên không tốn thời gian lắm, hơn nữa nhiều người cùng nấu, thời điểm cơm chín cũng không sai biệt lắm.

Lĩnh thức ăn cũng có chia cấp bậc, giáo sư cùng một số người mặc tương đối sạch sẽ được nhận thức ăn trước, cũng là những món tốt nhất, những người khác được đối xử bình đẳng, xếp hàng lĩnh. Người không có dị năng tự động xếp hàng phía sau dị năng giả.

Này coi như là một kiểu quy tắc đi, ai nắm giữ sức mạnh cùng tài nguyên liền có thể đứng đầu.

Tang thi huynh nhìn bọn họ ăn, trong lòng yên lặng bất mãn, sừng vật của hắc cư nhiên ăn không bằng bọn họ? Xem ra chủ nhân như hắc còn chưa đủ tốt.

Có một người tới chậm một chút, kỳ thật là do dị năng yếu hơn, người này vừa rồi tuy rằng cùng xuất lực xây tường, dụng lực cũng nhiều như nhau, nhưng đối với dị năng giả yếu hơn mà nói sẽ tiêu hao nhiều lực hơn. Những người khác đã sớm ăn cơm còn hắc chỉ mới vừa khôi phục, có thể trách ai được, chỉ có thể tự trách mình nhỏ yếu.

Tay chống trên mặt đất, muốn đá cho kẻ ngồi kia bật ngửa, dị năng thôi mà, mượn dùng một chút.

‘Ba’ một chiêu ‘bình sa lạc nhận thức’ xuất ra, cả người cắm xuống quỳ rạp trên mặt đất, tiểu gia hỏa này cũng chả thèm quản người khác cười nhạo, hắc ngẩng đầu hoảng sợ nhìn về phía phương hướng được tường vây quanh, biểu tình kia tựa như có rất nhiều tang thi trước mặt hắc vậy.

“Tiểu Trương a! Người biểu tình kinh ngạc kia là thấy tang thi sao?” Một đại hán khinh thường nhìn tiểu gia hỏa đang quỳ rạp trên mặt đất, trong lời nói tràn đầy ý khinh thường, người này dựa vào quan hệ của chị mình mới được đi theo đến đây, nhiệm vụ lần này được cho là an toàn nhất, phúc lợi tốt nhất, kết quả cho người kia đi làm lãng phí một suất. Hiện tại nhìn người này bộ dáng uất ức thực hả giận á.

“Ha ha ha ha! Lão Kiều a, có khi người nói đúng đấy! Người này có lẽ gặp phải tang thi rồi, nhìn bộ dạng kinh sợ của hắc kia!” Một đại hán khác giao hảo với người thanh niên ha ha nở nụ cười.

‘Ha ha ha!’

‘Ha ha!’ nhất thời trong doanh địa tràn đầy tiếng cười. Đối với loại người yếu đuối này sẽ không có người đồng tình.

Tiểu Trương quỳ rạp trên mặt đất, cũng không để ý những người khác cười nhạo hắc, hắc chỉ biết là vừa rồi trong lúc vô ý dùng dị năng, kết quả cảm giác được bùn đất chung quanh chấn động tựa như lần trước căn cứ bị lọt vào vây công của tang thi, hắc quỳ rạp trên mặt đất trong lúc vô tình dùng dị năng cảm giác giống nhau như đúc. Cái này chứng tỏ hắc đang bị tang thi vây quanh, toàn bộ mọi người bị tang thi vây quanh thì đúng hơn.

Tiểu Trương biết cảm giác của mình sẽ không sai, bên ngoài thật sự có tang thi, rất nhiều tang thi. Run rẩy đứng lên, Tiểu Trương không để ý đến những người khác lại một lần nữa cười to, hắc hiện tại thậm chí nghĩ nói cho người dẫn đầu rằng tang thi đang đến đây, rất nhiều tang thi đã vây quanh chúng ta.

Hiện tại là giờ cơm, cười cười xong cũng thôi, ăn cơm ăn cơm, ăn xong việc ai người ấy làm, nhìn Tiểu Trương đứng lên sau đi đường đều run run, trong mắt bọn họ mang theo coi thường cùng khinh bỉ.

Tiểu Trương không thể đi thẳng người có phải do run run hay không, hắc chỉ biết là mình hiện tại phải nhanh lên một chút, đi nhanh chút.

Bước nhanh run run đến trước mặt trưởng đoàn, Tiểu Trương chỉnh chỉnh khuôn mặt đang trắng bệch.

Nhìn Tiểu Trương đứng trước mặt mình, trong mắt trưởng đoàn không hề thu liễm sự khinh bỉ, bởi vì trong mắt hắc, loại sinh vật này căn bản không tồn tại.

“Trưởng đoàn..., bên ngoài ...rất nhiều ...tang thi!” Tiểu Trương thanh âm không lớn nhưng trong hoàn cảnh hỗn tạp vẫn bị rất nhiều người nghe thấy. Có người thực kinh ngạc, sắc mặt ngưng trọng cũng có, còn có người hoàn toàn không đi để ý tới.

Trưởng đoàn cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút, chính hắn đều không cảm giác được có tang thi tiếp cận, tiểu tử này cư nhiên biết có tang thi, hắn đang đùa sao?

Nhìn trưởng đoàn không phải thực tin tưởng mình, Tiểu Trương nóng nảy: “Thật sự, trưởng đoàn à, thật là có rất nhiều tang thi, tang thi đã vây quanh chúng ta!” Thanh âm nức nở truyền rất xa.

Trưởng đoàn cũng không dám khinh thường, vẫn là kiểm tra một chút. “A Lực. Cậu mang theo anh em đi chung quanh nhìn xem.”

“Vâng.” Đằng sau trưởng đoàn là một vị nam tử dáng người cao lớn đáp lại, lưu loát triệu tập huynh đệ mình, phân chia nhau đi chung quanh quan sát.

Chỉ chốc lát sau A Lực đã trở lại, đôi lông mày nhíu chặt cho thấy có tang thi.

Trưởng đoàn nhìn về phía A Lực, hơi hơi mang theo nghi vấn.

“Trưởng đoàn.” Dừng một chút “Có tang thi, rất nhiều, chúng ta cũng sắp bị vây lên rồi, hoàn toàn không có khả năng phá vòng vây, nếu không nhìn lầm thì phía xa còn có tang thi lần lượt chạy về bên này.”

Trưởng đoàn lập tức đen mặt, đây gọi là xuất sư bất lợi sao? Dọc theo đường đi đều xuôi gió xuôi nước, đến nơi này đột nhiên rơi xuống một cái giải thưởng lớn.

“A Lực, có thể ngăn cản được không.” Không phải giọng điệu nghi vấn, hoàn toàn là trần thuật, trưởng đoàn nhìn về phía bức tường vừa mới dựng, không biết có thể ngăn cản bao nhiêu tang thi.

“Trưởng đoàn, phỏng chừng trụ không được bao lâu. Nơi này tang thi ...” A Lực nhìn thoáng qua trưởng đoàn, nhìn đến khi hắn không kiên nhẫn mới nói tiếp: “Nơi này tang thi bình thường cấp bậc khá cao, cơ hồ không có tang thi đẳng cấp thấp nhất!”

Cả doanh địa một mảnh im lặng, cơ hồ không có một con tang thi nào đẳng cấp thấp nhất, như vậy an toàn không thể xác định. Ở đây nguy hiểm nhất là người dị năng yếu và người hoàn toàn không có dị năng, bọn họ có thể sống sót hay không có lẽ phải nhờ vào vận khí.

Tang thi huynh bình tĩnh nhìn bọn họ thất kinh, nhìn bọn họ bắt đầu an bài cái gọi là chiến lược.

Đối với tang thi mà nói, thực vật dụ hoặc cái gì cũng ngăn không được. Tường rất nhanh đã bị tang thi phá hủy, cho dù bức tường sẽ được sửa chữa nhanh chóng, thế nhưng tang thi sẽ không biết mệt, dị năng giả lại ngược lại, dần dần dị năng không đủ, nhóm tang thi công kích càng ngày càng mạnh.

Toàn bộ trong doanh địa đều là tiếng kêu khóc thảm thiết, còn có dị năng các màu lóng lánh. Không biết khi nào thì những người sống sót dựa lưng vào tường đất dị thường rắn chắc, phía trước là dị năng giả đang chiến đấu, mặt sau thổ dị năng giả dùng một phần lực lượng cuối cùng tạo ra một đạo tường đất rắn chắc, thời điểm sắp thành công, nhóm thổ dị năng giả đều kiệt lực.

May mắn chỉ còn một chỗ hổng, chỉ cần có dị năng giả ở chỗ hổng đó chống đỡ thì mọi người sẽ không bị tang thi tiêu diệt.

Cứ như vậy chắn trước chỗ hổng đó, tang thi dày đặc rất nhanh đã bị tiêu diệt chỉ còn lại một phần nhỏ, nhóm dị năng giả được nghỉ ngơi, những người may mắn sống sót thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng tang thi vây lên không nhiều nhưng vừa rồi cũng bị chết không ít người, nói tóm lại nơi này vẫn còn rất rộng.

Dị năng giả lần lượt thay nhau đứng vào chỗ khuyết, từng con từng con tang thi bị tiêu diệt đến khi toàn bộ tang thi đều ngã xuống.

Tang thi bị tiêu diệt, người ở bên trong đều từ từ đi ra, đối với những người vừa chết mà nói, thế giới của bọn họ đã chấm dứt, còn đối với còn những ai còn sống, bọn họ là người may mắn, bọn họ còn sống a.

Thật ra đối với bọn họ sẽ không dễ chết như vậy, là do thời điểm xuất phát cấp trên hạ lệnh xuống, phái rất nhiều dị năng giả bảo hộ đám giáo sư, cho nên dị năng giả chiến đấu bị thiếu, rất nhanh đã bị tang thi

phá tường mà vào. Chết cũng nhiều hơn, huống hồ đang đánh nhau với tang thi mà bị thương cũng chẳng khác nào tử vong, không chết cũng bị giết.

Hết thấy lấy an toàn làm chủ.

Tang thi huynh đứng xem toàn bộ quá trình, nếu xem xong có ý nghĩ gì thì chính là ngày mai phải lấy hết thức ăn của bọn họ. Ừm, lấy cho sủng vật ăn, hình như gọi là thức ăn gia súc, đúng vậy, chính là thức ăn gia súc. Hôm nay sủng vật còn đang chờ, vậy để ngày mai đi sau, tối nay cho sủng vật ăn đồ lần trước mang về vậy.

Trước khi rời đi tang thi huynh nhìn thoáng qua doanh địa, quyết định ngày mai phải đem thức ăn gia súc lấy về cho sủng vật làm cơm trưa. Nếu nhiều quá có thể phóng vào trong không gian lưu trữ cho sủng vật lần sau ăn nha.

Edit: từ khi tang thi huynh có lý trí cảm xúc thì hẳn lại càng cute hơn đến khi hắn biết nói nữa thì lại càng đáng yêu >.

Chương sau khá dễ thương nhá

22. Quyển 1 - Chương 22: Có Cừu Tắt Bão, Nhân Tiệp Càn Quét Đồ

Vào buổi sáng, Tiêu Văn cảm thấy miệng được thỏa mãn, ngày hôm qua ăn xong có điểm đáng tiếc a, vì sao không lưu lại một chút để sáng nay ăn với bánh mì quá hạn đâu?

Sắp ly khai rồi nên hôm nay phỏng chừng không cần đi đánh tang thi, mà chung quanh cũng không còn tang thi nữa. Lười biếng nằm trên sofa, Tiêu Văn chẳng muốn động, hôm nay rốt cuộc có phải xuất môn đánh tang thi hay không a.

Hai tay che mặt, miệng chậm rãi lầm bầm: “Ngô, khi nào mới không còn tang thi đây, ta chán ghét đánh tang thi, tang thi cái gì chứ thực chán ghét a!”

Lại trở mình, hôm nay rốt cuộc có đi hay không đây. Tang thi huynh người xuất hiện nhanh lên, bằng không hôm nay ta liên bãi công, “Chán ghét tang thi, chán ghét tang thi huynh!”

Tiêu Văn hôm nay cảm thấy thực phiền, vấn đề ở chỗ ngày hôm qua được ăn thịt, con người thôi, không được ăn ngon thì thôi, ăn ngon rồi lại hy vọng vẫn được ăn nữa, sau đó lại muốn ăn ngon hơn. Đây quả nhiên là chân lý, Tiêu Văn hiện tại cũng rất muốn ăn thịt nướng nha. Ngấm lại hương vị kia thật sự rất thêm a.

“Ừc!” Nuốt một ngụm nước miếng, Tiêu Văn cảm thấy dường như ngửi thấy hương vị thịt nướng, cuộc sống này không biết phải trải qua thế nào.

Vặn vẹo ~ vặn vẹo ~, Tiêu Văn nằm ở sofa không thêm để ý cái gì gọi là hình tượng, nơi này chỉ có mỗi cậu là người sống cùng với tang thi huynh, mắt mặt cũng không ai biết. Cho nên Tiêu Văn làm nũng hết sức, bởi vì là cô nhi, Tiêu Văn thường xuyên tự làm nũng với chính mình, an ủi bản thân.

“Ngô ~ đáng ghét, tang thi huynh đáng ghét, tại sao chỉ cho ta có một hộp a, ta bây giờ còn muốn ăn mà, tang thi huynh đáng ghét ~ đáng ghét ~!” Tiêu Văn hảo hảo mà phát tiết một chút, sau đó lẳng lặng nằm úp sấp, một lúc sau tiếng ngáy nhẹ nhàng truyền đến.

Cậu đang ngủ, đúng vậy, tại cái thời mạt thế này có thể không phiền lụy mà im lặng ngủ một giấc là chuyện thực hạnh phúc.

Không hề phát ra thanh âm, tang thi huynh chậm rãi từ từ đi đến bên người Tiêu Văn, Nhìn sủng vật đang ngủ say, tang thi huynh hơi hơi nở nụ cười. Ngồi xổm xuống thật cẩn thận vươn tay, dùng ngón trỏ từng chút từng chút dịch tới gần khuôn mặt Tiêu Văn bởi vì đè trên cánh tay mà có vẻ phúng phính.

Chọc, nhẹ nhàng mà chọc một cái, nhìn sủng vật bị ngón tay lạnh như băng chọc không thoải mái nhíu mày, tang thi huynh vô lương nở nụ cười, nghĩ đến lời nói vừa rồi của Tiêu Văn, hắn mi hơi nhíu. ‘Đáng ghét?’

Hắn lẳng lặng nhìn sủng vật, là do hắn lúc trước không nuôi nấng sủng vật cẩn thận sao, làm cho sủng vật có điểm chán ghét mình. Xem ra thật sự phải đi lấy ‘thức ăn gia súc’ về, hy vọng lần sau sủng vật sẽ nói ‘Thích’.

Lại chọc chọc một chút, nhìn cái má đỏ đỏ bị chọc đến lõm vào, tang thi huynh nở nụ cười, sủng vật thật ngoan a, chủ nhân ta đây liền mang thức ăn ngon về cho người.

Nhìn sủng vật bộ dáng ngủ say sưa, tang thi huynh hồi tưởng lại những gì sủng vật nói, ừm, hình như nghe sủng vật nói qua: ‘Tiêu Văn ta thật không hay ho!’ gì đó. Như vậy sủng vật tên là Tiêu Văn?

Nghĩ đến sủng vật lúc trước phát ra thanh âm thế nào, tang thi huynh thử há miệng thở dốc: “Cười ...” thanh âm rất nhẹ rất nhẹ chỉ sợ đánh thức sủng vật, hắn lại không muốn cách sủng vật quá xa.

Nhú mào, không đúng, lại lần nữa.

“A ...” có điểm mất mát, vẫn chưa đúng, lại nữa.

...

“Tiêu...” kiên trì không ngừng thử, tang thi huynh lần này cười thực vui vẻ.

“Tiêu ...Văn ...” cẩn thận từng chút gọi tên sủng vật, nhìn sủng vật bộ dáng khi ngủ thực thỏa mãn.

Tiêu Văn thoáng nhú mào, lẩm bẩm một tiếng “Ừm!” Sau đó lại không có động tĩnh, chỉ lẳng lặng ngủ.

Tang thi huynh ngáy người một hồi lâu mới đứng dậy đi về phía ngoài cửa, thời điểm đến cạnh cửa lại quay đầu nhìn thoáng qua sủng vật đang ngủ say. Ánh mắt kia thực ôn nhu.

Tiêu Văn vẫn như trước ngủ say như chết, cậu không biết tang thi huynh hôm nay mở miệng nói chuyện, xuyt! Bởi vì cậu đang ngủ.

Tang thi huynh từ trong khóm cây thật nhanh chạy ra, hiện tại phải nhanh đến xem nhóm ‘thực vật’ kia chạy đi đâu rồi, hy vọng không đem ‘thức ăn gia súc’ tất cả đều ăn luôn.

Tang thi huynh đến nơi, trong doanh địa mọi người đã sớm ăn xong điểm tâm, đang sửa sang lại lều trại. Bọn họ hôm nay muốn đến nơi hôm qua thương định, hoàn thành nhiệm vụ sớm một chút là có thể trở về, nơi này khá nguy hiểm. Tối qua chính là chứng minh tốt nhất, bọn họ tổn thất 80 người không sai biệt lắm, hiện tại chỉ còn hơn một trăm người, nếu tang thi lại đến gấp vài lần hôm qua, bọn họ phỏng chừng rất nhanh liền công đạo ở trong này.

Một đám người sửa sang lại cho tốt, không dám tách ra, nhóm giáo sư đứng tận bên trong cùng, sau đó là người không có dị năng, dị năng giả căn cứ theo năng lực, tựa như con kiến qua sông, một vòng một vòng vây quanh đám giáo sư ở trung tâm.

Kỳ thật đối với dị năng giả mà nói, bọn họ không biết vì sao lại tới đồi núi vừa mới khai phá này, nơi này không có vũ khí nhiệt hạch gì, cũng không có nguồn lương thực lớn, cho nên đối với việc đến đây bọn họ rất thích ý, theo bọn họ thấy nơi này thực an toàn. Nhưng ngày hôm qua tang thi chứng minh cho bọn họ tất cả đều sai lầm rồi, tang thi nơi này so với chung quanh căn cứ còn nhiều hơn, cấp bậc cũng cao hơn.

Nơi này rất nguy hiểm.

Cho nên hôm nay bọn họ rất cảnh giác. Hiện tại họ chỉ muốn mấy giáo sư không có dị năng này làm xong việc nhanh chút, sau đó về căn cứ.

Nhóm giáo sư rất vui vẻ nhìn địa hình chung quanh, vẻ mặt kích động kia tựa như sâu rượu nhìn thấy rất nhiều rượu ngon.

Loại điên cuồng này làm dị năng giả kinh ngạc. Nơi này chỉ là đồi núi có cây cỏ bùn đất bình thường, chẳng lẽ bọn họ bị mù hay sao? Kỳ thật cây, cỏ, bùn đất so với vũ khí nhiệt quý giá hơn? Hiện tại mấy thứ này mới là bảo bối, quả nhiên nghiên cứu sinh với giáo sư so với người thường bất đồng.

Không thèm để ý ánh mắt đám dị năng giả nhìn mình như nhìn quái vật, bọn họ đối với phương vũ phu rất khinh thường, chỉ là đám vũ phu đi theo bảo hộ an toàn cho bọn họ mà thôi. Đợi khi tìm được ‘Cô’, những người này có thể thí nghiệm thành tang thi.

Đối với suy nghĩ của nhóm giáo sư, nhóm dị năng giả hoàn toàn không biết, bọn hắn bây giờ chỉ để ý đến an toàn, tang thi có đột nhiên nhảy ra hay không. Đối với suy nghĩ hiểm ác của giáo sư không hề hay biết.

Nhìn ‘thức ăn’ thật cẩn thận, tang thi huynh cũng không để ý mấy, thứ hắn để ý chính là nhóm giáo sư đang được bảo vệ.

Bọn họ hẳn đã gặp qua, là gặp qua trong trí nhớ của một thanh niên. Theo như trí nhớ của thanh niên, hẳn đều bị những người này tra tấn đến chết. Khi đó những oán hận, thống khổ trong trí của nhớ thanh niên là những thứ tràn vào não tang thi huynh đầu tiên, những người này tang thi huynh sẽ không quên, ít nhất phải giúp thanh niên báo thù.

Hơn nữa nhìn bộ dáng bọn họ thì lần này tới đây phỏng chừng là tới tìm hắn đi, đúng vậy, nếu không có súng vật, hẳn hiện tại có khi vẫn là một con tang thi chỉ biết hấp thu năng lượng từ vật chết đâu.

Có lẽ chỉ khi nghĩ đến súng vật mới làm tang thi huynh nở nụ cười.

Nhìn đám người kia đi về nơi cất thức ăn, tang thi huynh hiếm khi tản mát ra hơi thở hung ác, là các người dâng lên tận cửa, sẽ không thể trách ta, tối thiểu bọn họ coi như là người sinh ra ta, là phụ hay mẫu a?

Quên đi, dù sao không có bọn họ thì cũng không có hắn, bắt quá nhiều người như vậy rốt cuộc ai là phụ, ai là mẫu đây? Tất cả đều là nam nha, vốn không có mẫu, vậy toàn bộ đều là phụ đi, ừ, thì phải là báo thù cha. Các người không cần gấp, ta sẽ từ từ đến, sẽ không bỏ qua một ai.

tang thi huynh, người là nhìn đám loạn thất bát tao trong trí nhớ của ai a !! Cái gì mà phụ mẫu, thực lời nhân a! (edit: trong ngoặc vuông là lời tác giả...)

Tang thi huynh chậm rãi đưa tới mấy con tang thi, từng chút từng chút tới gần đội ngũ.

“Tang thi!” Tang thi đến không hề làm bọn họ khủng hoảng, đối với mấy con tang này trong mắt bọn họ không thêm để ý, chỉ có vài con rất nhanh giải quyết xong.

“Bính!” Một đầu tang thi.

“Răng rắc!” Một cái đầu nữa bị chặt đứt.

“Ba!”, lại thêm một cái đầu bị đập nát.

...

Chỉ vài con tang thi không ngăn cản được bước chân của nhóm người, thậm chí thời điểm giải quyết tang thi bọn họ đều không dừng cước bộ.

Thế nhưng trong đội ngũ có một người phát hiện ra vấn đề nho nhỏ. Hắn nhìn trái nhìn phải không xác định, về mặt lại nghi hoặc, miệng thỉnh thoảng nhỏ giọng lẩm bẩm: “A? Đi đâu rồi? Vừa rồi rõ ràng ở đây mà? Như thế nào lập tức không thấy tăm hơi?”

Thanh âm kia rất nhỏ chỉ có vài người đồng hành bên cạnh nghe được, một người nhin không được hỏi: “Người đang tìm cái gì? Ta một câu đầy đủ đều không nghe được.”

Quay đầu nhìn về phía người vừa đặt câu hỏi, có điểm nghi hoặc, có điểm bất an mở miệng: “Vừa rồi rõ ràng Vu Nhạc đang đi phía trước ta, nhưng ta chỉ cảm giác được một trận gió, sau đó Vu Nhạc đã không thấy tăm hơi. Ta hiện tại không nhìn thấy hắn, cũng không biết hắn chạy đi đâu rồi.”

Người vừa hỏi nhìn sang chung quanh, xác thực không phát hiện bóng dáng Vu Nhạc đâu, trong lòng cũng có chút nghi hoặc, “Tiểu Tiên, có phải người nhìn lầm rồi hay không, ngay cả một bóng người cũng không có. Có thể là nhất thời hoa mắt rồi.”

“Ừm... hy vọng là vậy, có thể do hôm qua ta không ngủ không ngon.”

Vài câu nói chuyện này một số người chung quanh nghe được nhưng cũng không thêm để ý, ảo giác gì đó có đôi khi là thật, không có gì kỳ quái.

“A!” Phát ra một tiếng cười, tang thi huynh đứng ở trên cây cao cao, trên mặt mang theo tiểu ý trào phúng, trong tay cầm ‘thực vật’. Nếu vừa rồi mấy người nói chuyện với nhau nhìn thấy sẽ nhận ra trong tay tang thi huynh là vị Vu Nhạc nọ, nhưng Vu Nhạc này hiện tại đã là một khối thi thể.

Tang thi chạy tới mỗi lần không nhiều lắm, chỉ vài con, thời gian cách nhau cũng không dài, tất cả mọi người không cảm thấy có gì kỳ quái nhưng trong đội ngũ có rất nhiều người đã thấp thỏm lo âu, bọn họ rõ ràng một giây trước còn nói chuyện với người bên cạnh, giây tiếp theo đã không thấy tăm hơi đâu, tựa như bốc hơi trong không khí!

Khủng hoảng theo từng trận tang thi tập kích từng chút từng chút lan tràn, có người phát hiện mỗi lần tang thi tập kích thì những người bên mình hoặc bên những người khác sẽ thiếu đi một người. Người thiếu đi không phải dị năng giả hoặc nhân loại bình thường, đều là giáo sư hoặc mấy trợ lý.

Dần dần lượng người giảm nhiều, trưởng đoàn cũng phát hiện có điều không đúng, hắn không được tận mắt nhìn thấy nhưng tâm lý khủng hoảng trong đội hắn có thể cảm nhận được. Không tiếng động nhìn về phía A Lực, A Lực lắc đầu tỏ vẻ hắn cũng không biết những người kia như thế nào lại biến mất.

Bây giờ chỉ còn kế sách phòng vệ tại chỗ, trưởng đoàn lập tức hạ lệnh, nhóm dị năng giả cũng cảm giác được không khí khẩn trương, đối với quy luật tang thi tập kích mà bất an. Tang thi tập kích tựa như có người khống chế, cách một khoảng thời gian sẽ có vài con.

Khống chế!

Tang thi bị khống chế, điều này nói lên rằng ở đây có tang thi đẳng cấp cao, nói không chừng đã bước đầu có linh trí. Như vậy ngày hôm qua đột nhiên sẽ bị tang thi vây quanh cũng có thể do tang thi cao cấp kia làm.

23. Quyển 1 - Chương 23: Thù Cũng Báo, Đồ Cũng Cướp

Tồn tại tang thi cao cấp.

Ý tưởng này cơ hồ nhóm dị năng giả đều nghĩ đến, bọn họ hiện tại không phải lo lắng cho tình cảnh của mình, mà là cảm thấy tuyệt vọng, tang thi cao cấp có thể khống chế tang thi, là thứ dị năng giả bọn hắn có thể đối phó sao?

Dưới sự uy hiếp của tử vong, mọi người đều xuất ra toàn lực, bọn họ bây giờ giấu giếm còn có ích gì nữa, có khi không giấu giếm còn hy vọng sống sót ấy.

Một mảnh tường đất dày hai thước, cao nửa thước rất nhanh dâng lên vây quanh đội ngũ, các loại dị năng trong tay dị năng giả sáng lên, bọn họ biết nguy hiểm đã sớm kề cận bên người, nhưng họ không thể phát hiện. Đề phòng trong bất an là hình dung trong lòng bọn họ bây giờ.

Nhóm dị năng giả bộ dáng đề phòng giống như lâm vào đại địch, trong mắt người thường thì dị năng giả là những người chiếm được ưu ái của lão thiên, ở cái mặt thế này càng dễ dàng sống sót, dựa vào bọn họ cơ hội sống sót càng lớn hơn nữa.

Lúc này các giáo sư lại là nóng nảy, những dị năng giả tứ chi phát triển này cần nhằn cái gì, sợ chết cũng không cần phải sợ đến loại này đi. Một giáo sư trong đó thật sự nhịn không được liền mở miệng: “Ta nói Khương đội trưởng này, mấy người đây là làm sao vậy? Diễn tập? Sắp xong chưa, cuối cùng mấy người lại ở đây lãng phí thời gian của bọn ta!”

“Giáo sư Trần, xin cứ an tâm. Ta ...” từ tiếp theo còn chưa kịp nói ra đã bị vẻ mặt ngạo mạn của giáo sư Trần đánh gãy.

“Khương đội trưởng, chớ quên nhiệm vụ của cậu là đưa bọn tôi tới mục tiêu sau đó đưa bọn tôi an toàn trở về căn cứ, không – tiếc – một – phân – đại – giới ——” Giáo sư Trần mấy từ cuối tăng thêm âm lượng, từng chữ từng chữ nói ra, trên mặt mang theo uy hiếp, hoặc có thể nói là mệnh lệnh.

Chưa có hồi phục, Khương đội trưởng cũng không quản giáo sư Trần nữa, hiện tại hẳn không muốn đi để ý mấy người nào tàn đầu óc ngu xuẩn này. Đội ngũ còn bao nhiêu người hẳn tuy rằng không phải rất rõ nhưng cũng không đến mức hoàn toàn không biết, nhưng là bây giờ rõ ràng thiếu rất nhiều người.

Rất nhiều người biến mất ngay trước mặt mình. Không nói đến việc hẳn không một chút phát giác, nơi này nhiều dị năng giả như vậy cũng không có phát hiện gì. Đây cũng không phải do tang thi cao cấp có thể làm được, chẳng lẽ thật sự không thể trốn thoát sao?

Bất đắc dĩ nhìn thoáng qua A Lực, tại cái mặt thể này giãy dụa, bao nhiêu nguy hiểm đều vượt qua, lần này có lẽ thật sự đi tới điểm cuối rồi. A Lực, hảo huynh đệ a, lần này chúng ta có lẽ thật sự trốn không thoát đâu.

Aizz, yên lặng thở dài một hơi, Khương đội trưởng trên mặt không lộ một tia cảm xúc.

“A Lực, bảo vệ tốt các giáo sư. Những người còn lại đề phòng!” Vùng vẫy được bao lâu đây.

“Vâng!” A Lực từ trước đến nay đối với lời nói của Khương đội trưởng luôn là vâng lệnh nghe theo. Mang theo vài thủ hạ thân cận vây nhóm giáo sư bảo hộ ở bên trong.

Đối với việc mình bị lơ, giáo sư Trần thực thẹn quá thành giận lạnh lùng hừ một câu: “Khương đội khí tràng thật lớn a, các người tính toán hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc a! Hừ!”

Giáo sư Trần lời nói hàm ý không rõ làm cho những người bình thường cùng với dị năng giả nhất thời rối loạn. Hiện tại tất cả mọi người đều vì mình mà sống, mà mình lại có thể là người bị vứt bỏ, ai cũng không có khả năng bình tĩnh. Trong lúc nhất thời âm thanh trong đội ngũ không còn là nói nhỏ nữa. Cơ hồ là nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Chớp mắt, đối với việc giáo sư Trần châm ngòi, Khương đội trưởng ở trong lòng mắng một câu ‘Thật là ngu xuẩn’. Hiện tại gây sự là ngại mình sống quá lâu sao? Nếu có một dị năng giả bạo động thôi là lực lượng phòng vệ liền suy giảm, thậm chí còn có thể lưỡng bại câu thương. Đến lúc đó mọi người liền ngoan ngoãn chạy tới mời tang thi ăn chính mình thôi.

Khương đội trưởng cũng không quản đội viên đang có chút không an phận kia, những người này chỉ là đội viên tạm thời của căn cứ. Hẳn chỉ quan tâm sinh tử người của hẳn, về phần những người còn lại chỉ cần không cản trở hẳn, cho bọn họ theo cũng được.

Chính là có thể sinh tồn ở mặt thể này, mọi người không những phải khôn khéo, vừa mới bắt đầu họ có điểm xao động, sau lại đều đề phòng nhìn về phía bốn phía.

Giáo sư Trần thấy Khương đội trưởng lại không đếm xỉa đến hẳn, trong mắt chợt lóe một tia phẫn hận. Chỉ cần tìm được ‘Cô’, dị năng giả chết tiệt các người đều thành thí nghiệm phẩm của ta. Hiện tại các người cứ vênh váo đi, đến lúc đó các người muốn khóc cũng khóc không được.

Thực vui vẻ nha, nhìn đàn ‘thực vật’ chán ghét này bộ dáng sợ hãi thực là vui vẻ. Tang thi huynh nhìn một đống ‘thực vật’ trên tay mình, nhìn nhìn lại đám ‘thực vật’ yếu đuối giữa trung tâm kia, nghiêm khắc tàn nhẫn không chút che giấu.

Xem ra hôm nay không chỉ đơn giản là có thể lấy cho sủng vật rất nhiều ‘thức ăn gia súc’, còn có thể thuận tiện giải quyết mấy ‘Giáo sư’ này đâu.

Hiện tại bắt đầu đi.

Tang thi huynh không tiếng động bắt đầu triệu hồi tang thi, lần này không giống với mấy lần trước, không còn là vài con lẻ tẻ mà là trực tiếp vây lên.

Tang thi huynh lúc trước cũng đã triệu hồi rất nhiều tang thi, tuy rằng quanh vùng phụ cận này tang thi bị tiêu diệt không còn bao nhiêu nhưng cũng đủ giải quyết bọn họ rồi, thực đủ a.

Chán ghét liếc mắt nhìn ‘thực vật’ trong tay một cái, mấy thứ ‘thực vật’ này thật sự chán ghét đâu, vẫn là trả lại cho đám ‘thực vật’ kia đi, hy vọng bọn họ thấy đồng bạn của mình hội vui vẻ.

“Ba!” “Cạch!” vài tiếng, Khương đội trưởng cùng vài dị năng giả đề phòng hướng đến nơi phát ra âm thanh dò xét.

Một khắc kia bọn họ thần sắc đều ngưng trọng hẳn lên, tự đáy lòng họ cảm thấy khủng hoảng, mấy người nhìn nhau vài lần, cũng từ trong mắt đối phương nhìn ra nỗi khiếp sợ.

Lại nhìn lên mấy cổ thi thể một lần, đúng vậy là thi thể, thanh âm vừa rồi là từ thi thể ném xuống vọng lại. Trước hết không nói bọn họ chết như thế nào, chỉ bằng việc bọn họ vô thanh vô tức bị ném tới xuống nơi đội ngũ đứng mà không ai cảm giác được, bọn họ cũng chỉ khi thi thể rơi xuống đất mới nghe được thanh âm.

Không có một chút thanh âm, này có ý nghĩa gì? Điều này cho thấy tang thi cao cấp kia không chỉ có vấn đề là cao cấp, có lẽ con tang thi này còn có trí tuệ. Bọn họ lần này có lẽ thật sự không còn đường sống rồi.

“A!”

“Sao lại thế này? Cậu làm sao vậy a, Tiểu Chung ...”

• • • • •

Các loại thanh âm chung quanh nơi thi thể rơi xuống quanh quẩn trong đội ngũ. Là thi thể của bạn bè, thân nhân hoặc là bạn hữu, những người còn sống vội vàng lại đau thương mà ôm thi thể người thân bọn họ. Họ hy vọng những thi thể này còn sống, nhưng niềm hy vọng này chỉ là một hồi ảo giác.

Bất luận bọn họ có bị thương thế nào, không khí trong đội ngũ vừa khẩn trương mà lại sợ hãi. Ai cũng không muốn biến thành xác chết. Bọn họ còn muốn sống, bọn họ còn muốn tự do hô hấp.

Nhóm dị năng giả đề phòng, người thường sợ hãi, đau lòng vì mất đi người thân, những điều này đều không ảnh hưởng đến tâm tình các giáo sư. Bọn họ giờ khắc này chỉ có vui sướng, có lẽ là mừng rỡ như điên, ngày trước bọn họ tuy rằng tham dự thí nghiệm chế tạo ‘Cổ’, nhưng là bọn họ cũng chỉ là nhân viên thực nghiệm tầng áp chót, mục tiêu cuối cùng là cái gì, có thành công hay không rốt cuộc cũng không xác định được. Thời điểm nhìn thấy những thi thể này, hội giáo sư dĩ nhiên có sợ hãi, nhưng nhiều hơn lại là cảm giác như trúng giải thưởng lớn trăm vạn mà tiền được chuyển đến tài khoản.

Nhóm giáo sư vui sướng, tuy rằng che dấu tốt lắm nhưng vẫn bị người khác chú ý tới, nhất là một số người vừa vận mất đi thân nhân, bọn họ mất đi thân nhân, nhưng là mấy vị giáo sư này bình thường cái gì cũng không làm bây giờ lại đang cười vui vẻ. Giờ khắc này bọn họ thực hận những người luôn cao cao tại thượng kia, rất hận.

Khương đội trưởng mắt lạnh nhìn những người oán hận có, vui sướng có. Bây giờ ngay cả tự bảo vệ mình cũng không thể, còn ở đây mà chiến tranh nội bộ. Hấp hối mắt, xem ra lần này những người này sẽ hy sinh trong miệng tang thi đâu.

Ném cho A Lực ánh mắt ra hiệu, thấy A Lực hẳn hiểu biết gật đầu, Khương đội trưởng đề phòng nhìn về phía bên ngoài. Hẳn có dự cảm nhóm tang thi đến đây, so với ngày hôm qua còn nhiều hơn.

Tuy rằng đội ngũ nhân sinh trăm thái, kỳ thật cũng đã trôi qua một đoạn thời gian. Tang thi huynh thực bình tĩnh nhìn tang thi phía xa xa từng chút từng chút vây quanh đám ‘thực vật’ chán ghét kia.

Thời điểm tang thi vây lên, tất cả mọi người tim đều nhảy vọt lên tới cổ họng.

Rất nhanh, tang thi lần đầu tiên gặp gỡ nhân loại bắt đầu chào hỏi, chính là quá trình thấy thế nào cũng thật là huyết tính. Xem, nơi đó có một người bị tang thi bẻ rút cánh tay; còn có bên kia, một con tang thi bị một người khác trực tiếp dùng thổ dị năng đánh bay đầu, đầu ‘bộp’ một tiếng rơi xuống đất, sau đó bị một con tang thi khác một cước đạp hư. Ai da, hảo hung tàn.

Hiện tại, tất cả mọi người đều dành chú ý cho tang thi ‘Cổ yêu’ gặp gỡ, vì thế các giáo sư được bảo hộ hoàn toàn đứng vây xem, vây xem thực sung sướng, trên người bọn họ biểu hiện tốt lắm.

Nhóm giáo sư giống như sắc lang cơ khát nhìn mỹ nữ trong mắt bọn họ — tang thi. Bọn họ thực kích động nhìn tang thi đang công kích tới, không chút nào kiêng kỵ mà đứng hàn huyên.

“Lão Trần a, người xem con kia đi, tốc độ rất nhanh, phỏng chừng là biến dị tốc độ.” Một giáo sư bộ dạng có điểm đáng khinh vỗ vỗ bả vai giáo sư Trần, dùng ánh mắt thực vừa lòng, từ ái nhìn con tang thi kia.

“Thiết!” hất bàn tay trên vai, giáo sư Trần khinh thường nhìn thoáng qua vị giáo sư khinh giáo kia: “Người chỉ để ý cái này thôi sao? Loại tang thi biến dị tốc độ này căn cứ cũng có.” Trong giọng nói đầy khinh bỉ, vài giáo sư chung quanh cũng nghe thấy, bọn họ bật cười không mang theo hảo ý, giáo sư đáng khinh này vẫn luôn không được hoan nghênh. Hẳn nịnh bợ một lão giáo sư mới có thể tham gia thí nghiệm. Bản thân hẳn chỉ là một kẻ ngu ngốc.

Chỉ là đứng xem cũng không có kết quả tốt, tang thi huynh đợi sau khi dị năng giả đánh nhau với tang thi, rất nhanh liền lặn vào trong đội ngũ. Lúc này vừa vặn là lúc giáo sư Trần nói xong.

Giáo sư đáng khinh vốn muốn hảo hảo mà phản bác giáo sư Trần một chút, nhưng là đợi đến thời điểm hẳn há mồm mới phát hiện chính mình vô luận có há mồm như thế nào cũng không phát ra âm thanh, chỉ thấy giáo sư Trần đứng đối diện trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn tràn ngập hoảng sợ. Muốn cười một chút, giáo sư Trần bộ dáng sợ hãi kia thực nhà quê, nhưng là vì cái gì hẳn lại cảm thấy mình cười không nổi a...

Giáo sư Trần nói xong hơi đặc ý nhìn về phía giáo sư đáng khinh, nhưng là hẳn nhìn thấy gì a!

Cái tay kia...

Xuyên thấu lồng ngực...

Bàn tay xuyên thấu ngực giáo sư đáng khinh. Nhìn bàn tay chậm rãi rút ra, giáo sư Trần từng chút từng chút ngẩng đầu nhìn chủ nhân của bàn tay, là một thanh niên bộ dạng thực anh tuấn, thực chính khí, nhưng giờ đây tay hẳn nhuộm đầy máu tươi, cái tay kia mới vừa rồi rõ ràng còn trong ngực một người sống a!

Hắn muốn hét chói tai, nhưng tất cả những gì hẳn có thể làm là thấy cái tay kia vói vào trong ngực mình.

Miệng há vài lần, nghĩ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng tắt hơi thở.

Cũng chỉ trong thời gian vài giây, những người khác đều còn chưa kịp phản ứng lại, tang thi huynh giải quyết tiếp hai người. Tang thi huynh không muốn kinh động những dị năng giả đang đánh đến ‘Thực vui vẻ’ kia, bằng hiệu suất nhanh nhất giải quyết những người còn lại.

Giải quyết xong tang thi huynh tâm tình không tệ, cho nên thời điểm cướp đoạt ‘thức ăn gia súc’ còn để lại một chút, tang thi huynh rời đi âm thầm tựa như lúc đến, không kinh động bất luận kẻ nào.

Thù Nhi: Mới thay theme vs thêm 1 bài hát mới đó, mng thấy hay ko ^____^

24. Quyển 1 - Chương 24: Tang Thi Huynh, Người Đi Ăn Cướp Sao

Có điểm thần kỳ, quá mức thuận lợi.

Tang thi huynh vận khí rất tốt không bị phát hiện.

Tang thi huynh có thể dễ dàng giết chết ‘Cừu nhân’ như vậy,

lại còn không hề kinh động nhóm dị năng giả. Hẳn lấy thân thủ làm nguyên nhân chủ yếu, nhưng nhóm dị năng giả bị tang thi bên ngoài hấp dẫn ‘quên hết tất cả’ không một chút chú ý tới đội ngũ trung tâm cũng là một nguyên nhân.

Cho nên lần này tang thi huynh thực mạo hiểm a, nếu ở đó có ai đánh tang thi không chuyên tâm quay đầu nhìn, mặt tang thi huynh liền hoàn toàn bị thấy hết.

như thế nào cảm giác không đúng ?

Cho nên đây thuộc về vấn đề vận khí của tang thi huynh. Vì thế, tang thi huynh thỏa mãn mang theo đồ ăn cướp được trở về tìm sủng vật nhà mình. Lưu lại nhóm tang thi còn đang gặp gỡ hữu hảo với nhóm dị năng giả. A men, hy vọng bọn họ phát hiện ra mấy giáo sư bị giết.

Khương đội trưởng là người đầu tiên cảm giác được có điểm không đúng, hẳn ngửi thấy hương vị huyết tinh, trong lòng kinh hách nhìn về nơi phát ra mùi máu tươi.

“....” Nếu Khương đội trưởng đọc các thể loại tiểu thuyết, hẳn nhất định hội cảm thấy mình như xuyên không rồi. Đám giáo sư được hắn bảo hộ phía sau chết thảm, hắn cư nhiên hoàn toàn không biết gì cả! Mấy ngày này nhất định là không nên xuất hành a, chỉ một thị trấn nhỏ dân cư không nhiều lắm cũng khiến hắn tổn hại, so với lúc bị hơn vạn con tang thi vây lên còn hung ác hơn!

Tuy rằng đã quen với mùi huyết tinh, nhưng nhìn những người nguyên bản thoát nhìn còn an toàn đứng sau hắn, lại bị người nào đó không biết tên hoặc tang thi giết như vậy. Hắn có phải hắn là may mắn hay không, người hoặc tang thi kia không nhân tiện giải quyết luôn hắn, hay là người nọ thấy hắn thuận mắt nên giữ lại tánh mạng.

Khương đội trưởng mặc dù cảm thấy sợ hãi nhưng vẫn biết chính mình hiện tại nên làm cái gì, hắn nhỏ giọng thông báo cho A Lực. Giờ đây chỉ có giấu thi thể của các giáo sư đi để ổn định tâm tình nhóm dị năng giả, bằng không khi thấy ngay cả mấy giáo sư an toàn nhất cũng vô thanh vô thức bị giết, dị năng giả này không chừng sẽ bùng nổ, đến lúc đó bị giết không chỉ là giáo sư với một ít dị năng giả. Khả năng lớn nhất có thể là toàn quân bị diệt.

May mắn, Khương đội trưởng là người đứng gần các giáo sư nhất, thân vệ của hắn cũng đứng ngay bên người, rất nhanh nhỏ giọng kêu người giải quyết những thứ này, sẽ không quấy nhiễu đến những người khác chiến đấu với tang thi. Về phần thân vệ của mình Khương đội trưởng rất yên tâm, những người này sau khi mặt thể đến vẫn đi theo hắn, sẽ không phản bội. Cho dù có phản bội đi nữa thì cũng không phải lúc này, bây giờ mà phản bội chính là đưa đầu óc bị va vào cửa chưa kịp đi bệnh viện.

Trước hết không quản những tinh anh của căn cứ còn đang chào hỏi tang thi như thế nào, tang thi huynh thực vui vẻ mang theo đồ ăn cần quét được đi về nhà. Nguyên nhân vui vẻ cũng một phần là do báo được thù. Đối với mấy nhân viên nghiên cứu này, tang thi huynh cảm thấy hắn xuống tay còn nhẹ lắm, bất quá vẫn còn nhiều người chờ tang thi huynh đến giải quyết, lần này cứ như vậy đi.

Thời điểm bước vào cửa, tang thi huynh từ trong không gian xuất ra rất nhiều ‘thức ăn gia súc’, tang thi huynh quyết định chuyện không gian vẫn là chờ khi hắn sử dụng thành thạo rồi lại nói nói cho sủng vật sau. Trước hết lấy một ít thức ăn thích hợp ra cho sủng vật đã, dù sao cũng là sủng vật a.

Ở mặt thể này có thể ngủ đến bất tỉnh nhân sự chỉ có người chết hoặc ... người chết. Tiêu Văn tuy rằng dị năng kém tang thi huynh rất xa, nhưng tốt xấu gì cũng có giác quan thứ sáu nha.

Cho nên trong khoảnh khắc tang thi huynh vào cửa kia, Tiêu Văn liền cảnh giác mở mắt, đề phòng nhìn về phía cửa.

“Ách!” Tiêu Văn phản ứng luống cuống, khụ khụ, vừa rồi hai chữ kia không phải thực lễ phép nhưng phản ánh chân thật nội tâm của Tiêu Văn. Trước đây cậu đều chờ lúc đánh tang thi giải lao để đi kiếm thức ăn, chung quanh đây còn có gì mà cậu bỏ sót đâu. Hơn nữa Tiêu Văn gần đây khẩu vị càng lúc càng lớn, phân nhiệt tình yêu thương của cậu đối với thức ăn không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt, có thể nói chỉ cần Tiêu Văn đi đến đâu, trên cơ bản sẽ không bỏ sót những gì có thể ăn. Mà có thể nói Tiêu Văn cơ hồ trừ bỏ thành thị, còn đâu đều đi cùng tang thi huynh.

Nói ngắn gọn là thấy tang thi huynh trong tay cầm theo gói to bên trong đầy thức ăn, Tiêu Văn cảm thấy dạ dày của mình đang hát: ‘Tình yêu của anh, em đã trở lại’.

Đói quá, cho dù ngày hôm qua giải quyết món kia nhưng là giống như trước mặt thể, có ai lại ngại nhiều đâu. Tiêu Văn hiện tại cảm thấy cậu hình như đang chảy nước miếng.

Dừng dừng, chảy nước miếng sao. Tiêu Văn bình tĩnh lấy tay lau khóe miệng một chút, không cảm giác được có gì không đúng. Xem ra chưa chảy nước miếng a.

Tiêu Văn nhanh nhẹn đứng lên nhìn chằm chằm vào gói to của tang thi huynh. Bên trong đều là đồ ăn, đồ ăn! Thoạt nhìn được bảo quản tốt lắm a! Đây cũng đủ cho cậu hảo hảo mà ăn mấy ngày rồi. Tang thi huynh, người thật tâm lý nha.

Nhưng mà... tang thi huynh à, người sao cứ đứng ở cửa nhìn ta vậy, người đưa gói to cho ta đi, nhanh lên, đưa cho ta!

Tang thi huynh cũng không dây thần kinh trong não Tiêu Văn, cho nên đối với những gì trong não Tiêu Văn cũng không rõ ràng lắm, cậu nghĩ gì cũng đoán không được. Tang thi huynh chỉ là nhìn bộ dáng kích động của sủng vật kia mà tự trách.

Đúng vậy, tang thi huynh đang tự trách. Hẳn tự trách chính mình không chiều cổ sủng vật tốt. Mọi người xem đi, ánh mắt sủng vật nhà mình khi nhìn thấy thức ăn là cỡ nào khát vọng a, chứng tỏ sủng vật trước đây bị cho ăn cỡ nào không tốt a. Xem ra hẳn nên trữ nhiều ‘thức ăn gia súc’ một chút, thiệt nhiều thuốc bổ nữa. Sủng vật rất gầy a, phải bồi bổ nhiều.

Bất quá sủng vật hai mắt sáng lên, thỉnh thoảng động tác nuốt nuốt nước miếng thực mạnh. Nhưng mà mạnh là có ý tứ gì? Chắc, trong trí nhớ của thiếu niên nọ cư nhiên không có giải thích. Lại giỡn một chút, sủng vật cái dạng này tốt lắm. Ừm, thật sự tốt lắm, sủng vật vẫn nên là cái dạng này.

Tiêu Văn cảm thấy tang thi huynh ánh mắt có điểm...? Hở, nguy hiểm? Không phải, không phải loại cảm giác muốn ăn, nhưng cậu cảm thấy tóc gáy toàn thân đều dựng thẳng cả lên.

Tiêu Văn đánh cái giạt mình, có điểm giác ngộ, tựa hồ giống như về sau cuộc sống của cậu so với lúc trước còn thảm hại hơn? Tuy rằng gần đây tang thi huynh ít sờ sờ đầu cậu, bất quá còn có cái gì có thể thảm hại hơn?

Nghĩ không ra Tiêu Văn cũng sẽ không suy nghĩ nữa, không nghĩ ra được là một nguyên nhân, chủ yếu là đồ ăn vừa làm cậu chảy nước miếng hiện tại đang ngay trước mắt a. Còn quản nhiều như vậy làm gì.

Đi đến trước mặt sủng vật, đem ‘thức ăn gia súc’ đưa tới trong tay sủng vật, nhìn sủng vật biểu tình mừng rỡ như điên kia, khóe miệng tang thi huynh hơi hơi nhếch lên.

Tiêu Văn cũng không để ý khi nào mà tang thi huynh đi đến trước mặt cậu, nghĩ cũng vô dụng, tang thi huynh cấp bậc không phải là phạm phu tục tử bình thường có thể mơ đến, đương nhiên về sau lại là chuyện khác. Hiện tại sao, ăn quan trọng hơn.

Tiếp nhận thức ăn tang thi huynh đưa qua, Tiêu Văn hiện tại rất bình tĩnh trước mặt tang thi huynh trực tiếp lôi ra một bao Lạp Xườn, cậu xé mở bao bì há mồm liền cắn. Thẳng đến khi trong miệng đều là hương vị Lạp Xườn mới thỏa mãn nheo mắt. Ừm, vẫn là Lạp Xườn ăn ngon, ai quản cậu ăn no a.

Lần này Tiêu Văn không nghĩ trốn đi kiếm ăn như đêm qua, là vì hiện tại cậu đã suy nghĩ cẩn thận một sự kiện, tang thi huynh là tang thi, chỉ gặp qua tang thi ăn thịt người cũng chưa thấy tang thi ăn thức ăn của con người nha. Hoàn toàn không cần lo lắng đồ ăn bị tang thi huynh cướp đi, ngày hôm qua chính là nhất thời không nghĩ tới.

Tiêu Văn ăn thực thỏa mãn nên không để ý tang thi huynh khi nào thì rời đi. Dù sao cậu luôn luôn không nắm được tung tích của tang thi huynh trừ bỏ thời điểm cùng nhau đánh tang thi. Ăn xong một chiếc Lạp Xườn Tiêu Văn nhú mi một chút, vừa rồi không để ý ăn phải Lạp Xườn ngô. Haizz, hương vị thật khó ngửi, ăn thêm một cây Lạp Xườn nữa áp vị ngô vậy.

Tiêu Văn bình thường thích ăn bắp ngô, nhưng lại không thích ăn hỗn tạp như vậy, khi ăn thường không thích ứng được, ăn xong các loại liền không thoải mái. Cũng không biết là do tâm lý tác dụng hay là thật sự không thoải mái, dù sao Tiêu Văn luôn luôn đối với Lạp Xườn ngô kính nhi viễn chi. Lần này cư nhiên vì đói khát với quá mức hưng phấn mà ăn nhầm, trong lòng bây giờ khó chịu cực kỳ.

Tìm kiếm trong gói to được một túi đậu phụ cay khô, cậu vui vẻ nhìn đậu phụ khô trong tay, vậy là không cần lo lắng hương vị ghê tởm trong miệng nữa rồi. Vị cay làm cậu không ngừng hấp khí nhưng vẫn kiên trì không ngừng ăn hết gói đậu phụ khô, cho dù miệng còn mang theo cảm giác cay cay, thỉnh thoảng lại hấp ngụm khẩu khí. Rất cay a, đậu phụ khô này phỏng chừng được ướp hạt tiêu, cay không đến mạng mà.

Tang thi huynh thời điểm sủng vật kích động tiếp nhận ‘thức ăn gia súc’ liền ly khai, hẳn muốn vào không gian sửa sang lại một chút, vừa rồi thời gian cấp bách chưa kịp sửa sang lại lập tức đem này nọ nhét vào không gian, hiện tại muốn đi thu dọn lại một chút, tốt nhất phân loại ra ‘thức ăn gia súc’ hảo hảo bảo mà tồn, cái khác có thể trực tiếp đặt qua một bên, khi nào cần dùng nói sau.

Vì thế sau khi tang thi huynh lên lầu một giây sau đã không thấy tăm hơi bóng dáng. Mà Tiêu Văn còn ở dưới lầu ăn đến bất diệc nhạc hồ. Đây là khác biệt giữa người với tang thi—— đương nhiên, chỉ tính Tiêu

Văn với tang thi huynh.

Không nhìn thấy sủng vật bị cạy mà không ngừng xuýt xoa, tang thi huynh thực cần lao ở trong không gian cos tiểu ong mật, (cos trong cosplay ý mà =]], cuối cùng tang thi huynh nhìn ‘thức ăn gia súc’ được xếp thành chồng cao vừa lòng nở nụ cười. Xem ra đủ cho sủng vật ăn một khoảng thời gian, lần sau thu thập nhiều một chút.

Tiêu Văn ăn xong mới rảnh mà đếm trong gói to kia có bao nhiêu thức ăn, ăn được bao lâu.

Bánh bích quy, đậu rang, lạc xườn ...

Mấy thứ lương khô, thức ăn dinh dưỡng cao này tang thi huynh sao mà có a? Chưa kể đến quanh đây mọi người chạy trốn mang thức ăn theo không để lại là bao, chính là còn cũng không có khả năng sạch sẽ như vậy, lại được đóng gói hoàn hảo không tổn hao gì. Đây tuyệt đối là có người hảo hảo tích trữ, hơn nữa được bảo tồn ở nơi không dễ biến chất! Thức ăn này tuyệt đối lai lịch không tốt.

Tang thi huynh có thể kiếm được những thứ này chứng tỏ tang thi huynh đã gặp nhân loại. Tang thi huynh thường không coi trọng mấy thứ này, cũng sẽ không tỉ mỉ đi bảo tồn chúng, chỉ có nhân loại mới có thể. Đây đối với nhân loại quý giá biết bao, như thế nào lại để tang thi huynh dễ dàng mang đi? Chẳng lẽ tang thi huynh đi đã kiếp?(ăn trộm đó...)

Đã kiếp, thật sự chỉ có khả năng này, nhưng mà không biết những người đó có bị tiêu diệt sạch sẽ hay không. Nếu không phải như vậy, tang thi huynh và cậu đều rất nguy hiểm. Nếu những người đó thấy tang thi huynh sẽ mang theo càng nhiều người đến bao vây tiểu trừ tang thi huynh, vậy không còn đơn giản là vấn đề nguy hiểm.

Tiêu Văn biết lần này vô luận tang thi huynh có bị phát hiện hay không đều đã dẫn tới số lượng lớn nhân loại. Thức ăn trong tay cậu chính là chứng minh, chứng đến từ căn cứ hoặc là địa phương khác, mặc kệ là căn cứ hay là tổ chức nào, đồ ăn được bảo quản tốt chứng tỏ một sự kiện, bọn họ được trang bị vũ lực không phải loại cậu với tang thi huynh, một người một thi có thể ngăn cản.

TN: chả hiểu sao chỉ hưng phấn mỗi lúc edit đoạn có tang thi huynh vs Tiêu Văn thôi, đoạn ấy edit cứ phải gọi là vèo vèo. mà đến đoạn mấy đứa dị năng giả là vừa ngồi edit vừa ngáp ruồi, rồi lại check fb làm mãi ko xong >”

25. Quyển 1 - Chương 25: Khổ Bức Căn Cứ Tinh Anh

Không thể ngăn cản hậu quả, chỉ có một, thì đó chính là chết!

Tuy Tiêu Văn là nhân loại nhưng nếu có biến cố gì, tang thi huynh nhất định sẽ chiếu cố cậu. Tiêu Văn không biết vì cái gì, nhưng cậu biết tang thi huynh nhất định hội chiếu cố mình. Nói như vậy cậu cũng là trốn không thoát nhĩ.

Aizz, vừa rồi nhìn đến gói đồ ăn to này còn cảm thấy thực vui vẻ, hiện tại báo ứng đã tới rồi, bây giờ vô luận nhìn cái túi này như thế nào cũng cảm thấy như yêu nghiệt hại nước hại dân! Tang thi huynh a, chúng ta phải chạy nhanh trốn đi, bằng không sẽ biến thành mục tiêu bị truy sát a.

Tiêu Văn cảm thấy có một sự kiện khó khăn nhất chính là nên trao đổi với tang thi huynh như thế nào.

Trong nháy mắt, biểu tình của Tiêu Văn là thế này , một người cùng một con tang thi trao đổi sao?

‘Nhân loại vẫn an, tang thi cần một ngục; nhân loại tự giới thiệu bản thân, tang thi lại cần một ngục; nhân loại hỏi tên tang thi, tang thi tiếp tục cần một ngục’

“A!” Bị chính cảnh tượng trong não mình làm hoảng sợ, Tiêu Văn thật sâu cảm nhận được giao lưu là chuyện tình cỡ nào vĩ đại nha!

Tiêu Văn ở trong này miên man suy nghĩ, tang thi huynh ở trong không gian cos tiểu ong mật cần lao. Hai người rất hài hòa.

Nhưng là mấy vị tinh anh của căn cứ lại không được tốt lắm.

Khương đội trưởng tuy rằng tạm thời che dấu thi thể các giáo sư, nhưng mùi máu tươi vẫn từng chút từng chút phiêu tán. May là mọi người đang đại chiến với tang thi, mùi máu tươi hẳn là không ít, vừa vặn tạm thời che giấu tốt lắm. Tuy vậy vẫn có vài người nghi hoặc, mùi máu tươi là thực bình thường, nhưng lại từ phía trung tâm an toàn nhất phân tán lại đây, cảm giác có gì đó không đúng. Nhưng nghĩ lại những người lúc trước mất tích hiện tại đã biến thành người chết, có lẽ là mùi máu trên người bọn họ phát ra nên cũng không nghĩ nhiều.

Vì thế nhóm người tinh anh rất hợp sức mà chiến đấu, đem toàn bộ tang thi tiêu diệt.

Tang thi bị tiêu diệt hết, chính bọn họ cũng không còn bao nhiêu người, hiện tại ước chừng còn có hơn 70 người. Lúc đi tổng cộng không sai biệt lắm 200 người, hiện tại một nửa cũng không còn, cho dù tiêu diệt hết tang thi nhưng hoàn toàn không có một chút gì gọi là vui vẻ.

Tuy rằng tất cả mọi người đều mệt chết đi, đều ngồi tại chỗ nghỉ ngơi hồi phục, nhưng vẫn có người chú ý tới tất cả giáo sư đều biến mất.

Giáo thụ nhóm cũng không thấy, những người bảo vệ bọn họ cũng không thấy đâu, đương trường chỉ còn lại một chiếc lều đang mở ra. Nhưng là không có việc gì thì dựng lều làm chi nha? Nhóm giáo sư lại đi đâu rồi?

Mới đầu chỉ có vài người phát hiện không đúng, chờ mọi người lấy lại hơi liền đều thấy được chiếc lều kia, hơn nữa từ đó thần nhiên tản mát ra mùi máu tươi. Có người đã nghĩ tới điều xấu. Bất quá không ai hé răng, đều nhất trí hướng về phía Khương đội trưởng nhìn nhìn chờ hắn giải thích.

Bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, Khương đội trưởng cho dù da mặt có luyện dày đến thế nào đi nữa vẫn có chút xu thế đỏ mặt. Nhưng cũng chỉ là có chút, biểu hiện của hắn vẫn rất nghiêm túc, chậm rãi chọn lọc từ ngữ.

“Khụ khụ!” Tay đặt trên miệng ho hai tiếng thanh thanh cổ họng. Nhìn mọi người càng phát ra ánh mắt nóng bỏng, Khương đội chậm rãi nói: “Các giáo sư đều đã chết!”

Cho dù lúc trước nghĩ tới rất nhiều, nhưng thời điểm Khương đội trưởng nói ra sự thật vẫn cảm thấy khiếp sợ! Cái này... toàn bộ mọi người không ai hỏi Khương đội trưởng cái gì, hiện tại là lúc nào chứ, không ai lại nói giỡn vào lúc này, nếu Khương đội trưởng nói đã chết vậy nhất định là đã chết.

Chỉ là bọn họ chết như thế nào? Vì sao lại chết? Đây cũng không phải thứ bọn họ ưu tiên lo lắng, các giáo sư đều đã chết, vậy nhiệm vụ của bọn họ phải làm sao bây giờ?

Thế giới này chính là lạnh bạc như vậy, bị phản bội, bị đâm lén sau lưng. Bọn họ chỉ nghĩ đến ích lợi của mình, nhưng vẫn có ý tưởng xa xôi hơn. Tỷ như, rõ ràng các giáo sư được bọn họ vây bên trong bảo hộ tốt lắm, hoàn toàn không cơ hội đụng chạm vào tang thi lại chết như thế nào? Tình hình này cho thấy các giáo sư đã chết một lúc lâu, nói cách khác, vào thời điểm bọn họ một lòng tranh đoạt quyền sinh tồn với tang thi, nhóm giáo sư bị giết trong cái địa phương tối an toàn này.

Xét tình huống các giáo sư tự sát hoàn toàn bị bác bỏ, đám giáo sư này so với ai khác đều yêu quý sinh mệnh của mình hơn, sẽ đi tự sát sao, không bằng nghĩ tang thi ăn chay còn đáng tin hơn. Vậy chỉ còn khả năng là bọn họ bị giết. Khương đội trưởng xem ra đã sớm biết các giáo sư đã chết, nhưng không có khả năng là Khương đội trưởng giết bọn họ, cho dù vừa rồi bọn họ có mâu thuẫn, mà dọc theo đường đi nhóm giáo sư lại không có mâu thuẫn với ai cơ chứ. Hiện tại chỉ có một loại khả năng, các giáo sư đều bị ngoại lai giết.

Người ngoại lai!!!

Có thể nói, khi tất cả mọi người đánh nhau với tang thi, đã có người lặng yên không một tiếng động xen lẫn trong bọn họ, lại còn một chút thanh âm cũng không phát lên giết chết các giáo sư! Nói cách khác, vào thời điểm không một ai hay ấy kỳ thật chính họ cũng đã bước một chân đến quỷ môn quan.

Mồ hôi lạnh rất nhanh thấm ướt quần áo. Bọn họ hiện tại mới biết được nguyên lai tính mạng của mình thiếu chút nữa không giữ được.

Không phải tất cả mọi người đều thông minh, cũng có một số ít cảm thấy các giáo sư bị Khương đội trưởng giết chết. Bọn họ hiện tại sợ hãi bị họ Khương diệt khẩu, đều có ý thức tựa vào nhau. Rất nhanh có thể thấy được bọn họ chia làm vài phe.

Đối với những người đề phòng đó, Khương đội trưởng hoàn toàn chú ý, hiện tại đã rơi vào tình thế này rồi, cho dù không có mắt nhìn thì cũng thôi, cứ nhiên còn không có não. Thân vệ của họ Khương ngay khi hắn nói ra tin nhóm giáo sư đã chết đã sớm xóc lều trại lên.

.....

Nhất thời một mảnh yên tĩnh, chết kiểu này chỉ có một loại, chính là đều bị xuyên qua ngực. Tuy rằng bọn họ hình thức chết giống nhau, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác khủng bố. Những người thần kinh yếu một chút đều bắt đầu ghê tởm, cường hơn cũng chỉ là quay đi không nhìn tới.

Vô hỉ vô bi là tâm tình Khương đội trưởng bây giờ, hắn không một chút cảm xúc. Hiện tại đối với nơi này hắn chỉ có một cảm tưởng, nơi này là Địa Ngục, không, so với địa ngục còn đáng sợ hơn, tối thiểu địa ngục chỉ dành cho người chết thôi, nơi này lại tra tấn người.

Khương đội trưởng suy nghĩ hắn nên mang theo những người còn sống sót lập tức hồi căn cứ hay đến nơi các giáo sư muốn lấy một ít thảo thực vật, bùn đất, linh tinh gì đó trở về. Nhiệm vụ lần này, căn cứ không biết vì sao rất coi trọng, ngay cả mấy giáo sư bình thường sợ chết nhất cơ hồ đều xuất động.

Nhìn núi non chập chùng xa xa, Khương đội trưởng vẫn không nghĩ ra nơi này rốt cuộc có cái gì đáng giá mà căn cứ lại coi trọng như vậy, phải giống trống khua chiêng phái nhiều người đi làm. Hiện tại, hắn đối với sự coi trọng của căn cứ cảm thấy không đủ, loại địa phương này hắn là phải càng nhiều người đi càng tốt.

Tinh anh trong căn cứ đều đi, hiện tại còn lại cơ hồ đều là dị năng giả. Không có khả năng bọn họ hoàn toàn chỉ nghe lệnh một người, cho nên không kháng cự được liên tục tiếp khiêu khích.

“Khương đội trưởng này, hiện tại người không những không bảo hộ được các giáo sư, lại làm hại bọn họ chết thảm, người không có tư cách làm đội trưởng.” Một dị năng giả cao không sai biệt lắm 1m83 mở miệng đầu tiên. Tuy nói thì nói như vậy nhưng lại ẩn ẩn ám chỉ ‘Chính người giết chết các giáo sư’, hiện tại ở đây không ai là nghe không hiểu.

Khương đội trưởng định mở miệng, A Lực biểu tình ngưng trọng trực tiếp đứng trước mặt. Họ Khương biết, A Lực bình thường không có đại sự gì sẽ không có biểu tình ngưng trọng như vậy. Trong lúc nhất thời, Khương đội trưởng vẻ mặt cũng ngưng trọng hẳn lên.

Ý bảo A Lực nói, họ Khương hắn có dự cảm bất hảo, tuy rằng không biết là gì nhưng có chút cảm nhận được chuyện này rất trọng yếu.

Có chút khó có thể mở miệng, A Lực cuối cùng vẫn là bình tĩnh nói lại đã xảy ra sự tình gì: “Khương đội trưởng, thức ăn của chúng ta ...chỉ còn lại một chút.”

Chỉ còn lại một chút? Khương đội trưởng nhất thời cảm giác được nguy cơ, A Lực nói ‘một chút’ tuyệt đối không phải khuyếch đại. Hiện tại lập tức phải về căn cứ, thức ăn không còn chính là sẽ phát sinh các loại sự tình, nhất là bây giờ còn có mấy tiểu tử hỗn đản không an phận. Hắn liếc liếc mắt nhìn mấy dị năng giả kéo bè kéo phái, Khương đội trưởng biết hiện tại chỉ có thể lập tức trở về. Về phần những ai muốn ‘độc lập’ cũng không phải chuyện của hắn, không phải sao?

Sau khi a Lực nói thức ăn chỉ còn một chút, ánh mắt nhóm dị năng giả kéo bè kéo cánh nhìn Khương đội trưởng càng thêm kiêu ngạo.

Không quản những người đó nói gì, Khương đội trưởng biết trước hết còn sống đã, rồi lập tức khởi hành suốt đêm chạy về căn cứ.

Chính là những người này luôn luôn không an phận như vậy, Khương đội trưởng còn chưa kịp mở miệng đã có một số người ồn ào.

“Khương đội trưởng, tôi cảm thấy vẫn là phân phát thức ăn cho mọi người thì tốt hơn, để anh giữ nơi đó cũng không an tâm đâu.” Hiện tại đối với việc A Lực nói thức ăn chỉ còn một chút, không quá nhiều người tin tưởng, dù sao ngày hôm qua thức ăn còn có bao nhiêu mọi người tuy rằng không biết số lượng cụ thể,

nhưng thức ăn mang đủ cho cho từng ấy người đến tận lúc hoàn thành nhiệm vụ hội thiếu sao? Huống chi hiện tại bớt nhiều người như vậy, đồ ăn căn bản không có khả năng thiếu, đếm không xuể mới đúng ấy.

“Đúng vậy, chia cho mọi người càng tiện a.”

“Đúng, đúng, không cần mệt nhọc những người khác nữa!”

Bởi vì lúc trước lương thực đều do thân vệ của Khương đội trưởng phụ trách, hiện tại xảy ra sự kiện các giáo sư chết thảm nên mọi người đều sợ hãi Khương đội cũng sẽ giết mình, sau đó chiếm lấy phần thức ăn thuộc về họ kia. Đương nhiên này là ý tưởng của một số người không có não. Đại đa số đối với Khương đội trưởng đề phòng, không phải sợ hấn chiếm thức ăn mà là sợ hấn âm thầm hãm hại mình, vẫn là phân chia đồ ăn rồi giải tán an toàn hơn.

Khương đội trưởng nhìn mỗi người một sắc mặt, khóe miệng nhếch lên một độ cong đầy trào phúng.

“A Lực, đem thức ăn còn thừa lấy lại đây đi, chia đều là tốt nhất!” Giải tán bọn mi ta càng vui.

Nhìn A Lực đi lấy thức ăn, mọi người mang theo nụ cười bắt đầu khen ngợi Khương đội trưởng.

“Khương đội chính là người quyết đoán, không hổ là dẫn đầu.”

Quyết đoán? Không hổ là dẫn đầu? Chê cười rồi. Khương đội trưởng cũng không nói lời nào, chỉ nhìn những người đang mừng rỡ như điên, bộ dáng có vẻ ác ý nghĩ nếu các người nhìn thấy chỉ còn một chút đồ ăn có thể sẽ không nói như vậy.

Một phần dị năng giả tương đối thông minh không tiếng động nhìn trần khoi hài này, bọn họ nhìn nhau gật gật đầu. Có 18 dị năng giả đi về phía Khương đội trưởng. Nhóm dị năng giả khác cũng không để ý, bây giờ còn đến gần họ Khương kia, có khi bị giết lúc nào cũng không biết, ngu ngốc.

Rốt cuộc ai là kẻ ngốc chỉ có thể xem kết cục cuối cùng, hiện tại kết luận còn hơi sớm. Vài người đi tới trước mặt Khương đội trưởng, nhìn nhau, một người mở miệng: “Khương đội trưởng, bọn tôi muốn đi theo anh, không biết Khương đội trưởng có thu mấy thô nhân như chúng tôi hay không?”

“Thu! Có gì mà thu với không thu, chỉ cần mọi người nguyện ý, ta liền hoan nghênh.” Khương đội trưởng mang theo ý cười vỗ vỗ bả vai một người trong đó, người thông minh sẽ không tách ra, nhất là là người thông minh biết thức thời.

26. Quyển 1 - Chương 26: Căn Cứ Bị Cướp

Ở bên này Khương đội trưởng với vài dị năng giả thông minh tán gẫu đến vui vẻ, mấy người chỉ hận không gặp nhau sớm.

Những người bên kia nhìn họ tán gẫu thân thiện, chỉ cười không có hảo ý. Mấy người kia bị ngốc sao? Bây giờ mới lôi kéo làm quen với Khương đội trưởng cũng quá muộn rồi.

Không thèm để ý tới sắc mặt những người đó, Khương đội trưởng nhìn A Lực đang bước tới, sắc mặt A Lực thật không tốt, phỏng chừng thức ăn ít đến trình độ nhất định.

Nhìn những người đang lên mặt này, Khương đội trưởng hần chỉ muốn hung hăng cười to, tính toán thông báo sớm.

Kỳ thật một chút thức ăn này A Lực chỉ cần mang đến đặt lại đây mà thôi, nhưng do thức ăn tán loạn đầy đất nên phải thu dọn một chút. Thời gian thu thập trong mắt một số người lại thành bởi vì thức ăn nhiều lắm, cần thời gian di chuyển.

Nhìn A Lực trong tay cầm tám cái ba lô, tất cả mọi người vẻ mặt không thể tin.

Đương trường có người nói lời thô tục: “A Lực, người đây là lừa gạt ai vậy? Người coi lão tử như ngốc tử sao, chỉ một tí như vậy, người đây là bố thí cơm sao!”

“Khương đội trưởng!” Có người trực tiếp chất vấn họ Khương: “Người này thật không phúc hậu, người đây là coi chúng ta như tôn tử sao! Chỉ một ít thức ăn như vậy, khẩu vị của người cũng quá lớn đi!”

Có người còn trực tiếp chạy tới nơi đặt thức ăn tính cướp đoạt.

Có ý niệm này trong đầu không phải số ít, nhưng hiện tại tất cả đều chưa hành động. Nhất là dưới tình huống A Lực chỉ mang ra một chút này nọ. Khi bọn hắn nhìn thấy các loại thức ăn bị vứt trên mặt đất, trong lòng thất vọng xen lẫn khiếp sợ không ngôn ngữ nào có thể miêu tả.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều biết thông tin thức ăn thật sự chỉ còn một chút. Ánh mắt bọn họ nhìn mấy thứ trong tay A Lực tương đối cơ khát. Chỉ còn từng này lương thực thôi, cũng không quản nhiệm vụ gì nữa, trực tiếp về căn cứ cũng không đủ, huống chi người tập vụ nhiều như vậy.

Cảnh giác nhìn những người khác, tất cả mọi người càng thêm rõ ràng, hiện tại bọn họ cũng mặc kệ chẳng quản nhiều được như vậy, lương thực chỉ có một chút, phân đều ra đại gia đây cũng bị đói chết rồi, ai cũng không có khả năng đem một phần của mình nhường đi ra ngoài.

Cục diện bế tắc, tất cả mọi người không nói nữa, có nói cũng chỉ khe khẽ nói nhỏ.

Thế nhưng cục diện bế tắc luôn luôn có một ngày bị đánh vỡ.

“Khương đội trưởng, đối với việc lương thực mặc danh kỳ diệu chỉ còn lại có một chút này, người không cảm thấy cần cho chúng ta một lời giải thích sao?” Có người thứ nhất mở đầu, người sau liền dễ dàng hơn. Quan niệm ‘Khương đội trưởng tư tàng thức ăn’ lập tức cảm thấy ngay trong đầu bọn họ.

“Khương đội trưởng, vẫn là giao lương thực ra đây thì tốt hơn, bằng không mất mạng đáng tiếc, chắc! Chắc!” Một người trực tiếp uy hiếp.

“...”

“...”

Nhìn bọn họ mồm năm miệng mười, Khương đội trưởng rất muốn cười, sau đó hắn thật sự cười, cười đến thực hào hứng.

“Ha ha ha ha ! Ha ha ha ha cấp !” Tiếng cười của Khương đội trưởng làm cho một số người còn đang lải nhải sững sờ một chút, bọn họ không biết hắn nổi điên hay bị động kinh, nhưng bọn họ đều chỉ im lặng chờ họ Khương cười xong.

Thật vất vả mới dứt cười, Khương đội trưởng cảm thấy tâm tình sáng khoái không ít. “Hừ!” Nhìn sắc mặt những người đó, Khương đội trưởng thực khoái trá quyết định nói cho bọn họ chân tướng sự tình.

“Mấy người không phải rất muốn biết lương thực ở đâu sao? Mấy người không phải rất muốn biết đám giáo sư chết như thế nào sao?”

“Khương đội trưởng, vấn đề hiện tại là thức ăn, người không cần chuyển đề tài!” Một dị năng giả trực tiếp đánh gãy lời nói của Khương đội trưởng, hỏi chuyện mà hắn quan tâm nhất.

“Câm miệng!” Khương đội trưởng cũng không phải hạng người lương thiện gì. Đối với người ngắt lời mình cũng sẽ không có giọng điệu tốt. “Muốn biết liền câm miệng cho lão tử, người chit chit oa oa ta còn nói cái gì!”

Dị năng giả kia bị Khương đội trưởng giáo huấn, ánh mắt đỏ lên cổ dè ẹp xuống.

“Lương thực, ta không tư tàng. Nhưng ta ước chừng biết lương thực ở đâu, chẳng qua là các người có năng lực tìm được hay không.” Nhìn mọi người rất muốn hỏi lại cố nhịn, Khương đội trưởng cảm thấy thực hả giận. “Lương thực đã bị người cướp đi vào lúc mọi người đánh nhau với tang thi.”

.....

Lặng ngắt như tờ, vào thời điểm bọn họ đánh nhau với tang thi thì lương thực bị người đoạt đi rồi, như vậy đám giáo sư cũng là bị cái tên cướp kia giết chết. Họ Khương vừa nói xong, trừ bỏ những người đã nghĩ đến tình huống này, tất cả đều sợ tới mức tay chân có chút run rẩy.

Đúng vậy, ngay khi bọn họ đánh nhau với tang thi, đám giáo sư được họ bảo vệ lại bị giết, lương thực bị đoạt đi, họ còn sống như vậy có phải chuyện may mắn hay không. Nếu người kia giải quyết luôn bọn họ, có phải sẽ chết không minh bạch hay không.

Ngay khi tất cả mọi người còn đang đắm chìm trong may mắn vì thoát một tai kiếp thì có người lên tiếng.

“Khương đội trưởng, người nói lương thực bị đoạt đi rồi, bọn ta như thế nào có thể tin lời này, không nên coi bọn ta như tiểu hài tử ba tuổi mà đùa giỡn, có thể vô thanh vô tức sau lưng mọi người giết chết giáo sư, vì cái gì sẽ bỏ qua chúng ta? Trực tiếp giết chúng ta hoặc là cướp đi toàn bộ lương thực không phải càng đánh tin hơn sao?” Nếu không nhìn hần hai tay có điểm phát run, những lời này càng có thể tin.

Đối với loại vấn đề này, Khương đội trưởng hoàn toàn không muốn trả lời. Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Hơn nữa lưu một đường sống cho người, để lại thức ăn cho người, người hần là phải thấy may mắn chứ. Hiện tại ở trong này hỏi ta có ích lợi gì, có bản lĩnh trực tiếp đến hỏi kẻ đó ấy!

“Ngu xuẩn, người là ngại sống lâu quá sao? Muốn chết cứ tự nhiên!” A Lực hiềm khi mở miệng, trực tiếp chống lại ‘Ngốc tử’ vừa rồi lên tiếng. Trong mắt A Lực người nọ chính là ngốc tử chán sống.

Người nọ vốn là cố lấy hết dũng khí nói ra câu kia, hiện tại bị A Lực trào phúng như vậy, nhất thời không còn đáng vẻ kiêu căng nữa.

Thời gian có thể giải thích hết thảy, sau khi tất cả mọi người yên tĩnh, nhìn lương thực trên tay A Lực, đó là hi vọng cuối cùng.

Khương đội trưởng lần này lại mở miệng trước: “Lương thực chia đều theo đầu người, phân phát xong đường ai người ấy đi.” Khương đội trưởng đem quyền phân phát cho A Lực, A Lực dị năng cao, ép được bọn họ, A Lực cũng là người công bằng nhất.

Khương đội trưởng nói phân phát lương thực xong mỗi người đi một ngã, những người muốn cùng về căn cứ với hần không còn lý do gì mở miệng nữa.

Chỉ một chút lương thực như vậy, rất nhanh đã chia xong rồi. Tuy rằng bọn họ biết loại tình huống bây giờ ở với Khương đội trưởng tương đối an toàn, nhưng không có cố, đành tốp năm tốp ba rời đi, trên đường hết ngăn người lại đến thất thần cũng không làm bọn họ muốn mời đi chung được.

Khương đội trưởng trực tiếp xoay người không thèm nhìn các loại diễn xuất của bọn họ, hiện tại lương thực chỉ còn một chút, muốn dựa vào chúng ta để về căn cứ thì sớm đã không làm vậy.

Khương đội trưởng không lập tức trở về căn cứ, hần cần mang về một ít này nọ để ứng phó với đám giáo sư ở căn cứ, còn có chồng thi thể này phải tìm một chỗ mai táng, đem thi thể đám giáo sư này về là không có khả năng, nhưng vật phẩm tùy thân của bọn họ có thể mang về.

Ít ra không cần bởi vì nhiệm vụ lần này mà làm cho mấy vị tối cao ở căn cứ không hài lòng với bọn họ. Tuy rằng khó tránh khỏi bị phê bình, chỉ cần không phải quá ác liệt, bọn họ còn có thể sinh tồn trong căn cứ.

Thời gian rất nhanh trôi đi, Khương đội bọn họ làm xong việc đi ra cũng đã là chạng vạng, thành viên trong nhóm xây dựng tường vây, một phần ba tường cũ chưa bị tang thi phá hủy, vậy nên cũng tốn ít sức lực, nhóm dị năng giả có thể hảo hảo giữ sức, buổi tối nếu có tang thi công kích thì chống trả cũng đỡ hơn.

Một đêm vô sự.

Thời điểm Khương đội nhìn lên vầng thái dương hồng nhạt, hần có cảm giác không thực tế.

Cả đêm qua không có một con tang thi nào tấn công. Bọn họ vượt qua một đêm thật yên bình. Cho dù thấy kỳ quái, đoàn người vẫn thu thập này nọ chuẩn bị về căn cứ. Đồ đạc gì đó phải mang về, ngày hôm qua cũng đã thu thập tốt lắm, hiện tại chỉ cần đóng gói một chút.

Khương đội trưởng nhìn đội ngũ đã chuẩn bị xong, chỉ yên lặng thở dài một hơi. Khi đi nhiều người như vậy mà giờ đây bên cạnh chỉ còn lại hơn 20 người, chỉ trong vòng hai ngày. “Aizz!”

“Xuất phát thôi! Mọi người cẩn thận một chút!” Phân phó một tiếng, Khương đội trưởng mang theo đội ngũ của mình bước vào lộ trình hồi căn cứ.

Khương đội trưởng cảm thấy vận khí của hần ở nơi lần đầu tiên bị tang thi vây công cũng không tệ. Cho tới bây giờ hần cũng không thuận lợi qua, hiện tại tuy rằng người không thiếu một ai, nhưng là không có thức ăn. Đã không có thức ăn thì đi như thế nào đây, khoảng cách từ nơi này đến căn cứ còn một nửa lộ trình nữa.

Nhìn thoáng qua mấy người phía sau vốn đã gầy, hiện tại càng gầy hơn, Khương đội trưởng thăm cảm thán, lúc trước như thế nào lại tiếp cái nhiệm vụ này nhỉ.

Đi không nổi nữa, mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Khương đội trưởng nhìn A Lực trước mặt mình, không rõ hắn muốn làm cái gì.

“A Lực, có chuyện gì vậy?” A Lực vắt chéo tay sau lưng đứng trước mặt Khương đội trưởng sau nửa ngày cũng không thấy nói.

“Tôi ...tôi ...Khương đội à.” Quanh co nửa ngày, A Lực tựa như tiểu nam sinh cổ lấy dũng khí thông báo, một tay vươn ra đồng thời thật nhanh nói: “Khương đội trưởng à, đây là rau dại tôi hái trên đường, có thể ăn, anh trước hết ăn đi!”

Nói xong trực tiếp nhét rau dại vào tay Khương đội trưởng, sau đó giống con thỏ bị con chó rượt chạy mất.

Kỳ thật hắn cũng không chạy xa, chỉ tránh ở sau lưng những người khác, làm cho Khương đội trưởng nhìn không thấy thân hình hắn.

Khương đội trưởng cảm giác rất là vi diệu, nhưng nhìn ánh mắt hứng thú của những người khác, hắn rất muốn rút gào. (edit: đôi này thấy nghi nghi...)

A Lực, cậu đưa rau dại cho tôi ăn là được rồi, đằng này lại như tỏ tình là muốn nháo thành loại nào a! Lại còn thẹn thùng chạy đi là sao a! Lão tử thật sự rất muốn chửi thề a! Hồn damn! Còn mấy người nữa, có rau dại ăn còn không mau đi, đứng ở đây nhìn cái gì chứ, nhìn ông đây cũng không thể no! Mấy người không phải rất đói bụng sao? Như thế nào lại có vẻ rất có tinh thần đứng nhìn a!

Hung hăng trừng mắt liếc mấy người đang xem trò vui, Khương đội trưởng vẻ mặt buồn bực bắt đầu ăn rau dại.

Khương đội trưởng vẻ mặt không bình tĩnh, đội viên khác đứng nhìn thực sung sướng, chỉ dám nén cười.

Cuối cùng vẫn là đói khát chiến thắng tâm tình xem diễn. Hỏi rõ A Lực cái nào là rau dại, cái nào là cỏ, bắt đầu kiểm ăn.

Mọi người cũng không dám đi xa, chỉ dám loanh quanh vùng phụ cận hai ba người đi cùng nhau. Không biết có phải do không ai đi hái rau dại ăn hay không, hiện tại rau dại có rất nhiều, nhưng là đắng chát chua vị nào cũng có.

Mà có ăn là tốt rồi, cũng không đi để ý có mùi vị gì, không bị đói chết là may, cũng không có nhiều yêu cầu như vậy.

Nhìn bọn họ đều bắt đầu ăn rau dại, Khương đội trưởng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Còn một chặng đường dài, may mà còn có rau dại bằng không đến lúc đó bị đói chết phồng chừng so với bị tang thì cần chết còn nhiều hơn. Như bây giờ coi như ổn định. Ít nhất không phải lo chết đói.

Nhanh về căn cứ một chút, từng ngụm từng ngụm cắn rau dại đắng chát, Khương đội trưởng trong lòng ngọt đến khóe miệng.

Nhìn đám người đối với rau dại lang thôn hồ yết, Khương đội trưởng hơi hơi nở nụ cười.

Sau đó trong lúc vô ý nhìn lướt qua A Lực đang ngồi bên một cây rau dại phân cao thấp, nhất thời đen mặt ...

A Lực, cậu tốt nhất từ hôm nay trở đi tránh xa tôi một chút, nói cách khác ...

Kỳ thật Khương đội trưởng thực âm hiểm, A Lực coi như là người phát ngôn của hắn, như thế nào có thể cách hắn rất xa đâu, cho nên mọi người hãy vì A Lực cầu nguyện!’Nguyện chủ ban phúc cho hắn, A men!’

27. Quyển 1 - Chương 27: Trở Lại Căn Cứ

Thiên lý ngàn dặm, nay về nhà.

Lệ ứa hai hàng ruột xót xa.

(edit: chém thơ đầy ặc ặc...)

Khương đội trưởng hẳn vốn đang thật sâu chăm chú nhìn đại môn căn cứ, biểu đạt yêu thương và tưởng niệm, kết quả là cái tên tiểu ngư độc tử kia lại dùng khẩu khí ưu thương mà niệm lên bài thơ.

Quay đầu nhìn đến cái kẻ bình thường vẫn trầm mặc ít lời kia đang ưu thương dùng một góc bốn mươi lăm độ nhìn trời, ngâm bài thơ vừa mới nghĩ ra.

“Đi xa ngàn dặm cuối cùng cũng về nhà. Lệ hai hàng, tràn đầy đau thương. Trong gang tấc chỉ còn lại những thương tổn.”

Không ai dám nói chuyện dưới bầu không khí quỷ dị này. Khương đội trưởng có điểm nóng nảy.

“Ba!” Một chương đánh lên ót của cái người còn đang thương cảm ngâm thơ kia. “Người cái đồ ngư độc tử, không có việc gì lại đọc thơ làm cái gì, không biết là lão tử không đọc bao nhiêu sách sao?”

“Phốc, ha ha!” Sớm đã có người nhin không được nở nụ cười. Lưu Ngôn chính là một cái nhị hóa, bình thường không nói một lời, nhưng vào thời khắc mấu chốt luôn xuất hiện, sau đó phá hư bầu không khí.

“Ha ha!” Ngây ngô cười hai tiếng, Lưu Ngôn sờ sờ cái ót, Khương đội trưởng xuống tay thật mạnh nha.

Dọc theo đường đi gian khổ cùng khó khăn họ đều trải qua, mọi người nhìn nhau cười sang sảng.

“Ha ha ha !”

Trong lúc nhất thời, ngoài căn cứ là cảnh tượng vài đại hán mặc áo trùm che kín thân thể, toàn thân trên dưới cơ hồ không lộ ra ngoài, chỉ thấy sắc mặt vàng như nền đang vui vẻ cười to.

Bọn họ thời điểm vừa về căn cứ đã có người đi báo cho cấp trên.

Bọn họ lúc đi là phong cảnh cỡ nào. Hiện tại chỉ còn hơn 20 người như vậy, thân thể và tinh thần lại không được tốt lắm. Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hiện tại chỉ có vài người bọn họ trở lại, bộ dạng lại chật vật như vậy, vậy những người khác kết cục thế nào không cần tưởng tượng cũng biết.

Nhìn đến nhị lãnh đạo từ trong căn cứ đi ra, Khương đội trưởng ánh mắt lóe lóe. Không biết lần này có thể thuận lợi hay không. Chỉ căn cứ vào việc bọn hắn là lãnh đạo thôi cũng đủ thấy mấy người này đều là hồ ly, hơn nữa còn là hồ ly ăn thịt người.

Suy tư một hồi xong cũng là lúc nhị lãnh đạo đi tới mặt mày hớn hở cười nói.

“Khương đội a, mọi người... thật may mắn!” Ngữ khí có điểm ghen ngào, ánh mắt rất là bi thương. Lãnh đạo vừa mới đối mặt liền trực tiếp tiến lên cầm lấy tay Khương đội trưởng. Bộ dáng kia là cỡ nào bi thương nha, bi thương vì những đồng chí đã hy sinh, kích động vì những đồng chí còn sống.

Nhị lãnh đạo cái vẻ này làm mọi người ở đây đều nhin không được mà đỏ hốc mắt. Khương đội trưởng ánh mắt cũng hồng hồng đây tự trách nhìn lãnh đạo của mình. Người biết biểu diễn, lão tử cũng biết, đừng tưởng là ta không thấy ý tứ trong mắt người, không phải là ‘tại sao vẫn còn sống mà trở về chứ’.

Ánh mắt ám ám. Khương đội trưởng cảm thấy giống như mình đoán được cái gì đó, mà hiện tại trước hết ứng phó mấy lão hồ ly này đã.

“Khương mỗ vô năng, ta ta không bảo hộ được những người khác trở về, ta ta không có bảo vệ tốt các giáo sư, ta” Khương đội bắt đầu đối với nhị lãnh đạo tự trách, nhị lãnh đạo nghe mà mấy độ ghen ngào. Vừa nhìn đã thấy thương a. Không đúng, dùng từ không đúng rồi, phải là người nói thương tâm người nghe rơi lệ.

vì cái gì lúc trước ta lại cảm thấy có gì đó không đúng ?

...

Người tới ta đi đánh tới vài trường Thái Cực, rốt cục một đám người đã đến văn phòng của căn cứ.

Khương đội trưởng chỉ là đến hoàn thành một số công đạo, thuận tiện nộp lên vật phẩm yêu cầu. Rất nhanh đã xong, Khương đội trưởng cũng thực thức thời mang theo đội hữu sớm không yên lòng rời đi.

Cho đến khi cách văn phòng một khoảng xa, Khương đội mới thu hồi vẻ bi thương trên mặt. Hắn quay lại nhìn thoáng qua nơi tụ tập rất nhiều đầu não của căn cứ, Khương đội nhíu mày, xem ra lần này sẽ không bị căn cứ xử quyết trong bí mật đi. Nhưng không biết còn có thể ngóc ngắc ở đâu bao lâu nữa. Nhìn thoáng qua đội hữu rất không tiền đồ mà chảy nước miếng chả khác gì heo phía sau, Khương đội trưởng trực tiếp rít gào.

“Một đám trư! Cả ngày chỉ nghĩ đến ăn! Các ngươi không thể động não một chút cho ta sao!”

Nhóm đội hữu bị Khương đội trưởng đột nhiên rít gào dọa đến, bọn họ bây giờ thật sự rất đói, thật sự. Hiện tại bọn họ nghĩ đội trưởng nhà mình khẳng định là đang trải qua giai đoạn tiền mãn kinh, bằng không như thế nào lại đột nhiên hỉ nộ vô thường như vậy.

Đội trưởng thật đáng thương, trực tiếp lâm vào thời tiền mãn kinh.

Vì thế, Khương đội trưởng rít gào xong liền thấy lũ đội hữu heo nhà mình mang theo ánh mắt đồng tình nhìn chính mình? Nhóm người hỗn đản này! Chẳng lẽ là do ăn rau đại ăn đến phá hư đầu óc sao?

Cứ như vậy mà giằng co, cũng không biết vì cái gì mà không ai nói chuyện.

“Khương đội trưởng a! Ngươi không đói bụng sao?” Lưu Ngôn đánh vỡ bầu không khí yên lặng. Sờ sờ bụng, từ lúc trở lại bụng hắn vẫn luôn đánh lô tô, nhất là khi nghĩ thấy hương vị từ trong căn tin bay ra.

A ~~ thật sự rất muốn cứ như vậy mà bay đến căn tin a

“Cô lỗ ~~ cô lỗ ~~ “

Lưu Ngôn vừa nói xong, bụng mọi người đều đồng loạt kêu lên. Khương đội trưởng cũng không tự chủ được đưa tay sờ sờ bụng mình. Ăn cơm trước đã, ăn xong rồi giáo huấn mấy người này cũng được.

Khương đội trưởng thực vui vẻ mang theo một đám ngư tử đói đến phát diên đi tới căn tin!

Trước không đề cập tới mấy nhân viên công tác ở căn tin bị sức ăn của đoàn người này làm sợ hãi. Cũng không đề cập tới những người ngồi ăn xung quanh bị tướng ăn của Khương đội bọn họ dọa xấu. Ăn xong, nhìn hóa đơn thanh toán mà bọn Khương đội chỉ biết vỗ ngực dậm chân, hối hận a.

Sau khi ăn xong, bọn họ được phân cho một căn phòng nhỏ, phòng ở cơ hồ đều bị đã đầy, chỉ còn lại mấy căn phòng, nhét vào 20 người hoàn toàn không thành vấn đề.

“Khương đội trưởng, lương thực của ta cơ hồ đều không còn

” Lưu Ngôn nhị hóa mở miệng, chính là khẩu khí kia muốn bao nhiêu u oán liền có bấy nhiêu, hơn nữa âm thanh kia làm Khương đội trưởng toàn thân nổi da gà.

Hắn không tự chủ được sờ sờ tay, Khương đội trưởng hắn rất muốn bóp chết cái tên Lưu Ngôn nhị hóa này. Người là một đại nam nhân nha, không có việc gì lại đi học giống oán phụ khuê phòng. Người không ngại nhưng chúng ta còn sợ bị bệnh tim đâu.

Nghiêng mắt, hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Ngôn còn đang muốn nói gì đó, cản trở hành vi ghê tởm của hắn lại.

Bất quá những lời Lưu Ngôn ngốc nghếch kia nói cũng không sai, bọn họ cơ hồ đều đem thức ăn dự trữ của mình ăn sạch. Azzzz! Những ngày còn lại đành cố gắng làm nhiệm vụ. Về phần nhiệm vụ lớn nhỏ hay khó khăn, cái gì cũng không nằm trong phạm vi lo lắng.

“Hiện tại chúng ta chỉ có cố gắng làm nhiệm vụ, nhưng là làm nhiệm vụ xong được phần thưởng tốt nhất toàn bộ đổi thành thức ăn. Không nên nhìn ta, ta cũng chỉ là dự cảm thôi, không biết vì sao từ khi ta trở lại căn cứ trong lòng không yên. Ta cứ có cảm giác phải rời khỏi nơi này, phải nhanh rời khỏi nơi này, tuy từ trước tới giờ dự cảm của ta đều không sai, nhưng lần này ta lại không dám đảm bảo.” Thở dài một hơi, “Ai muốn đi theo ta thì lưu lại, ai cảm thấy dự cảm của ta đáng tin thì có thể rời đi.”

Khương đội nói xong liền nhắm hai mắt, không muốn nhìn vẻ mặt rối rắm của bọn họ. Không biết còn lại mấy người tin tưởng hắn, ít ra thì càng nhiều người xác xuất chạy trốn thành công càng cao.

Khương đội trưởng ném ra một quả bom như vậy, bọn họ hai mắt nhìn nhau, trong lòng lay động. Tuy rằng đối với nhiệm vụ lần này Khương đội trưởng không có một chút linh cảm, còn thiếu chút nữa diệt đoàn; nhưng là Khương đội trưởng lúc trước chưa từng dự cảm sai. Rốt cuộc là nên tin hay không đây?

Khương đội trưởng nhắm mắt đợi hồi lâu sau, nghe được tiếng bước chân đơn độc, sau đó là nhiều người lục tục rời đi. Hy vọng sẽ không chỉ còn lại mình hắn và A Lực, nhân phẩm hắn là sẽ không kém như vậy đi.

Đợi khi Khương đội trưởng mở mắt ra, nhìn đến chỉ còn lại có mười người, không hiểu sao lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hoàn hảo, đội ngũ của hắn vốn chỉ có mười người, mười tám người cùng về căn cứ kia khẳng định sẽ không lưu lại. Chỉ hy vọng người của hắn, không cần nhiều hơn.

“Khương đội trưởng a! Ta lưu lại, ngày mai người mời cơm là được rồi!” Lưu Ngôn mặt dày này lựa chọn lưu lại, nhưng là nghe những lời hắn nói như thế nào liền cảm thấy chân tay ngứa ngáy đâu?

Khương đội trưởng quyết định thuận theo ý nghĩ của chính mình.

Vì thế:

“Ba!” Bị Khương đội trưởng đánh bất ngờ, Lưu Ngôn dính một chưởng sau gáy loạng choạng ngã về phía trước.

A nha! Những người khác đen mặt, chúng tôi cái gì cũng chưa thấy, chúng tôi cái gì cũng chưa thấy.

Aizz, lác đầu, đàn ngu độc tử này.

Trong căn cứ, khi Khương đội đi rồi, nhóm lão đại tập hợp trong văn phòng lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Trong lòng mỗi người đều có tính toán của riêng mình, không cần nghĩ cũng biết các giáo sư bị mất tích có điểm huyết tinh.

Nhị lãnh đạo nhìn tất cả mọi người đều trầm mặc, bất đắc dĩ ho một tiếng: “Khụ! Khụ!”

Thấy hấp dẫn được lực chú ý của bọn họ. Nhị lãnh đạo sắc mặt ngưng trọng một lần nữa nói ra sự việc.

“Kỳ thật, còn sống trở về không chỉ có mỗi đội của Khương Sinh kia.”

Tin tức vừa nói ra, nhóm lãnh đạo mắt đều thẳng, người còn sống có phải là một trong các giáo sư hay không, hoặc là trợ lý giáo sư cũng được a.

“Không phải giáo sư, cũng không phải trợ lý.” Nhìn đến nhóm lãnh đạo phản ứng so với mình khi nghe được tin tức giống nhau. Nhị lãnh đạo trong lòng có điểm trộm cười, lúc trước hắn nghe xong thì mất hứng một hồi, các người cũng nên hưởng thụ tư vị này một chút .

“Là một dị năng giả hệ thổ, hắn là thủ hạ ta phái đi làm nhiệm vụ. Lúc ấy hắn nói đội ngũ sự thật bị tang thi vây công, tái sau đó có người thần bí thừa dịp bọn họ giao thủ với tang thi giết chết giáo thụ, còn mang hết lương thực đi. Về phần sau đó thì hắn không nói nữa.”

Tất cả mọi người đều là người suy nghĩ sâu xa, kỳ thật ngay từ đầu Khương đội trưởng nói có cái gì đó thần bí giết hết giáo thụ còn đoạt đi đồ ăn, bọn họ chỉ bán tín bán nghi, hiện tại bọn họ cơ hồ tất cả đều tin rồi. Không chỉ đơn giản là nhị lãnh đạo có thể cứu chữa cho người nọ, chính là thời điểm nhị lãnh đạo cứu người kia trở về rất nhiều người đều nhìn thấy.

Về phần nhị lãnh đạo có cứu được những người khác hay không, có nắm bắt được tin tức nào khác hay không, không ai lại xuẩn ngốc mà đi hỏi thẳng ra, nhị lãnh đạo cũng không có khả năng nói ra nha.

Này có lẽ là đấu tranh giữa bọn họ trong lúc đó.

Thời gian chậm rãi trôi đi, nhóm lão đại cũng không biết đã đạt được hiệp nghị gì, đứng vững được ở căn cứ này thì không gì có thể làm khó dễ họ. Quyết định lại bố trí người đi làm nhiệm vụ kia. Lần này bọn họ cẩn thận hơn rất nhiều, nhân viên toàn bộ tinh khiêu tể tuyển (tuyển chọn kỹ càng). Nguồn lương thực

và vũ khí dồi dào. Thậm chí cực lực phản đối yêu cầu đi theo của các giáo sư, nhóm lão đại nói bọn họ lần này đi là để đem thi thể mọi người và các giáo sư về.

Nếu các giáo sư muốn đi cùng cũng không phải là không thể được, thương lượng một chút là được rồi. Còn hậu quả là gì, họ không nói thì những người khác sao biết được.

Bất quá cuối cùng các giáo sư không đi theo, bởi vì nhìn thấy rất nhiều người hỗn hển rời đi. Đội ngũ rất nhanh phải xuất phát, lần này bọn họ cẩn thận hơn. Tuy rằng bọn họ không cho rằng mình kém Khương Sinh, nhưng mà cẩn thận một chút cũng không thừa.

Đúng vậy, Khương đội bọn họ không đi, thậm chí bọn họ từ trong miệng người khác mới biết được việc này, thời điểm bọn họ được thông báo thì đội ngũ đã rời đi từ lâu.

Khương đội trưởng nhìn mấy tên đội hữu nhà mình cố gắng ăn cơm, thực lương thiện vì bọn họ mà niệm một tiếng “A di đà Phật!” Hy vọng nhân phẩm bọn họ không có bị ăn luôn.

Edit: thú thật là chương này mình ed mấy ngày mới xong... ko thể dậy nổi cảm hứng. chương sau tang thi huynh và Tiêu Văn lên sàn rồi hú hú (^0^)/

28. Quyển 1 - Chương 28: Tang Thi Huỳnh Có Thể Nói

Aizz! Đói quá.”

“Muốn ăn a!” Tiêu Văn lâm vào trạng thái phát điên.

Nhìn gói thức ăn to đùng trước mặt, Tiêu Văn cảm thấy cậu bây giờ tựa như Thao Thiết (*), rất muốn ăn a, nhưng ăn hết sẽ không còn cái mà ăn nữa! Không còn thì lần sau chỉ có thể nhìn đồng vó mà chảy nước miếng, như vậy thực mất mặt!

(*)Thao Thiết là 1 trong 9 đứa con của rồng, tính tình tham lam, thích sưu tập báu vật.

Cố gắng không nhìn tới đồng tràn ngập dụ hoặc kia nữa, kiên trì, phải kiên trì. Bất quá là kiên trì không ăn hay là kiên trì ăn luôn đây?

Lắc lắc đầu, ngô, như thế nào lại khó nghĩ như vậy. Bất quá nếu ăn luôn chắc cũng không có vấn đề gì đi? Nếu cậu ăn, vừa vặn lại có thể hủy diệt chứng cứ phạm tội, đến lúc đó sẽ vứt vỏ gói đi hoặc là đem thiêu hủy, như vậy sẽ không ai biết là tang thi huynh làm!

Tự an ủi chính mình một phen, Tiêu Văn thực bình tĩnh ăn mỹ vị của mình. Ăn so với không ăn có lợi nhiều hơn, vậy có sao phải nhịn chứ.

Ăn ăn, Tiêu Văn phát hiện mình ăn quá no rồi.

Sờ sờ bụng, tròn vo a, bây giờ ngay cả thở cũng không ra hơi, cũng không biết đồ ăn nguyên bản mùi vị như thế nào rồi, cậu ăn nhiều lắm hơn nữa còn là ăn tạp.

“Ợ!” Đánh một cái ợ dài, Tiêu Văn bất đắc dĩ nhìn nhóm lạp xườn tiên sinh vẫn chưa bị tiêu diệt. Không cần gấp, chờ trong bụng tiêu hóa xong rồi đến phiên các ngươi. “Ợ!” lại ợ một cái, Tiêu Văn đã biết đến thứ gọi là ăn no rồi.

Tiêu Văn bọc những thứ còn lại đặt ở sô pha, còn mình ở trong đại sảnh đi tới đi lui làm công tác tiêu cơm.

Đây có phải là ăn no rửng mỡ trong truyền thuyết không?

Không biết tang thi huynh làm sao lại tìm được, không đúng, là cướp đoạt được mấy thứ này. Aizz, thế đạo bây giờ chính là người có thể lấy châu báu của ta; lấy phòng ở của ta; cướp lão bà của ta đôi khi cũng là có thể, nhưng tuyệt đối không thể lấy đồ ăn của ta! Người lấy thứ khác còn không thèm so đo với người, nhưng nếu lấy thức ăn? Ngượng ngùng rồi, ta sẽ liều mạng với người.

Tiêu Văn ăn no rửng mỡ một bên miên man suy nghĩ, một bên tản bộ tiêu cơm. Ăn no thật khó chịu, nhưng cậu không hối hận đâu, bởi vì vừa rồi nếu không ăn thì thực là có lỗi với bản thân, hiện tại chính là cùng

lắm thì ăn no quá bội thực thôi. Bất quá lại nói tiếp, vừa rồi thật sự ăn thiệt nhiều, một bọc đồ ăn to dùng giờ chỉ còn lại có một chút.

A?

Tiêu Văn đột nhiên nhớ tới cái gì, bước vài bước ra trước sô pha, cầm lấy gói thức ăn vừa rồi cẩn thận kiểm tra. Nếu cậu không nhìn lắm thì lúc lục đồ ăn hình như nhìn thấy súng ống, nhưng tại lúc ấy trong mắt cậu trừ bỏ ăn ra cái khác chỉ là phù vân, nên cũng không chú ý nhiều.

Súng ống a, kia nhưng là vũ khí sát thương của nhân loại, những thứ khác uy lực lớn hơn còn chưa xuất hiện.

Tiêu Văn lục lọi trong đồng rác thật sự tìm được vài khẩu. Trước hết đặt một bên, lại tìm tìm xem còn nữa không, đây chính là vật bảo mệnh nha!

Khi tang thi huynh sửa sang lại mọi thứ trong không gian xong, thời điểm xuống lầu nhìn thấy chính là súng vật nhà mình đang có hành vi bất nhã, ở trong đồng rác đào bới. Trước mặt cậu đang tìm cái gì, loại bộ dáng bất nhã này thật sự là súng vật không nên làm đâu.

tang thi huynh, người quá đề cao súng vật nhà người rồi.

Nhìn súng vật vui vẻ tìm thấy thứ gì đó từ đồng rác.

Súng lục!

Không biết trong không gian có hay không?

Xoay người lên lầu, tang thi huynh cảm thấy mình lần này có thể làm như không phát hiện ra súng vật nhà mình đang làm gì, ngẫu nhiên dung túng một chút cũng được.

Tiêu Văn tìm nhiều lần mới kiếm được 3 khẩu súng. Tuy chưa từ bỏ ý định, nhưng mà thật sự là tìm không ra trừ phi là tự nhiên từ trên trời rơi xuống.

Ôm súng lục vui vẻ lăn lộn, a ha, cái này thật sự rất vui vẻ, so với lúc trước được ăn nhiều ăn ngon còn vui vẻ hơn.

Cái này mà để bắn tang thi chính là nhất phát nhất thương.

Tưởng tượng mình bộ dáng uy phong lẫm lẫm, Tiêu Văn cười thành tiếng: “Ha ha! Ha ha!” “Thật uy vũ!”

Hình như Tiêu Văn cao hứng quá sớm, súng lục là loại vật phẩm bảo mệnh cỡ nào chứ, ai lại không cần mà đưa cho cậu đâu?

Chỉ có một khả năng, thì phải là không có đạn, nhưng sợ là lần sau kiếm được đạn rồi chắc cũng thành đồ ăn mà nằm cùng một chỗ với súng luôn. Cho nên bạn học Tiêu Văn à, cậu cao hứng quá sớm rồi đó, ‘vui quá hóa buồn’ thể hiện trên người cậu thật không sai.

Lăn lộn sung sướng, Tiêu Văn quyết định thử uy lực cây súng kia một chút, nếu công dụng không tốt lắm, cậu sẽ đào thải nó luôn.

Vui vẻ chọn một tư thế bắn, Tiêu Văn mô phỏng theo, “Bang!” Nhìn xem, thật sự rất ngu.

Tiêu Văn chỉ là một học sinh, cho nên cậu chỉ mới xem qua cách lắp ráp súng trên tivi, đến thời điểm mình lên sân khấu, tả xoay hữu xoay nửa ngày mà cây súng này vẫn không có một chút động tĩnh. Kiên trì không ngừng là bản tính tốt đẹp của Tiêu Văn, cho nên cậu vẫn tiếp tục ép buộc khẩu súng không đạn kia.

Nếu có đạn, phỏng chừng Tiêu Văn có khả năng tự giết chính mình.

Ít nhất thì vận khí của cậu cũng không tệ.

Tiêu Văn cũng không biết đã lật qua lật lại như thế nào, ban đầu sống chết phải tìm ra cách mở băng đạn, kết quả là tay sờ loạn lập tức tháo được ra. Đôi khi thành công đến trong tình cờ, Tiêu Văn nhìn vào nơi chứa đạn, trầm mặc.

“A! Hồn đản

~~ !” Tiêu Văn đột nhiên bạo phát.

Liên tục mở hai khẩu khác, ngay cả một viên viên đạn cũng không có.

“Có súng mà không có đạn thì khác gì có bánh xe lại không có thân xe!” Tiêu Văn cảm thấy cậu chính là người khổ nhất trên thế giới. “Làm ta cao hứng một hồi, súng không có đạn thì dùng để gõ sàn nhà hay là kê chân bàn đây!”

Tang thi huynh vừa đếm xong các loại súng lục vũ khí linh tinh trong không gian, thời điểm nhảy ra khỏi không gian chợt nghe thấy súng vật kêu to bất đắc dĩ đầy thất vọng.

Khóe miệng nhếch lên, tang thi huynh quyết định vẫn là không nói cho súng vật biết hẳn có đạn. Chờ khi nào súng vật thật ngoan sẽ thưởng cho.

Tang thi huynh chậm rãi tiêu sái xuống lầu, thấy súng vật ngồi chồm hổm, tay vô lực cầm lấy một khẩu súng, trên mặt đất còn có hai khẩu bị phân thân, chính là bị Tiêu Văn phân thân để tìm viên đạn.

Đang đắm chìm trong mất mát, Tiêu Văn không chú ý tới tang thi huynh đã đi xuống lầu, cậu như trước vẫn còn mất hứng.

“Tâm thật lạnh thật lạnh. Lão thiên thật biết cách trêu chọc người mà!” Tiêu Văn theo thói quen tự lẩm bẩm.

“Cái gì ...kêu ...thật ...lạnh... thật lạnh !” Tang thi huynh tuy rằng có thể nói, nhưng vẫn còn lắp bắp. Dù sao đối với tang thi huynh mà nói, lúc triệu hồi đám đồng bạn căn bản là không cần phải nói nha.

... Tiêu Văn rất muốn biết, vừa rồi lên tiếng không phải lão thiên nhỉ, bởi vì vừa rồi hình như cậu mắng lão thiên —— ở trong lòng!

Đứng dậy, Tiêu Văn chỉ thấy có mỗi tang thi huynh, ngoài ra không thấy yêu ma quỷ quái nào khác, vậy vừa rồi nói chuyện là ai?

Tang thi huynh không thấy súng vật trả lời, trong nháy mắt có điểm mất mát. Bất quá cũng có khả năng vừa rồi súng vật không nghe rõ ràng.

“Cái gì... kêu... thật lạnh... thật lạnh?” Lúc này giọng điệu của tang thi huynh hơi hơi mang theo một chút nghi vấn. Một câu lúc trước hoàn toàn chỉ là âm điệu trần thuật, xem ra tang thi huynh có tiến bộ.

Học không ngừng nghỉ a, tang thi huynh cố lên, dùng ngôn ngữ đến đùa giỡn bạn nhỏ Tiêu Văn đi.

Là... là tang thi huynh... đang nói chuyện!

Tiêu Văn cảm thấy cậu bây giờ có thể so sánh với đám binh mã đang đứng gác, toàn thân chỉ có mắt châu chuyển động.

“A

!” Tiêu Văn kêu to tại chỗ! Thế giới này quá không khoa học, tang thi đều có thể nói chuyện còn cần nhân loại làm gì chứ!

Thấy súng vật kêu thất kinh, tang thi huynh rất là vô tội. Hẳn chưa có làm gì mà? Vì sao súng vật bộ dáng lại kích động như vậy?

tang thi huynh, súng vật nhà ngươi là bị ngươi dọa đó!

“Tiêu Văn?” Tang thi huynh thử gọi súng vật đang ở trạng thái thạch hóa một chút.

“Phanh!” Tiêu Văn cảm thấy cậu như đang tan vỡ, cậu vừa nghe thấy cái gì vậy?

Cậu nghe thấy tang thi huynh có thể nói, đang kêu tên của chính mình!!!

“Hi

” Tiêu Văn mặt giật mình, cố gắng nặn ra một nụ cười. Sau đó cố gắng bắt chuyện với tang thi huynh. Nhưng là kia ba tiếng biến chuyển âm rung như thế nào lại nghe thấy buồn cười như vậy!

Đầu năm nay tang thi đều có thể nói, đầu năm nay tang thi còn chào hỏi với cậu, đầu năm nay chính cậu bị một con tang thi dưỡng thật lâu!

Má ơi! Này không khoa học a!

“Ăn no sao?” Lần này nói chuyện lưu loát hơn, tang thi huynh thực vui vẻ trao đổi với sủng vật, nhớ rõ là hình như trao đổi nhiều hơn với sủng vật có thể bảo trì quan hệ thân mật giữa chủ nhân và sủng vật!

tang thi huynh, thiếu niên đó xem sổ tay BL nô lệ điều giáo. Người xác định dưỡng Tiêu Văn như vậy không thành vấn đề?

“Ăn.....” Tiêu Văn cảm thấy cậu chưa được yên ổn bao lâu thì sóng gió lại nổi lên. Lúc trước luôn bị tang thi huynh nhớ thương, không có việc gì thì lại sờ sờ xem có mập hay không. Hiện tại tang thi huynh trực tiếp có thể nói, nếu không thích trò chuyện với cậu nữa, đến lúc đó ăn thịt cũng ăn đến thống khoái!

Càng nghĩ càng méo lệch, Tiêu Văn nhìn tang thi huynh mặt không chút thay đổi, cảm thấy thế giới này càng ngày càng đáng sợ!

“Ừ!” Tang thi huynh kỳ thật rất muốn lại trao đổi trao đổi với sủng vật, nhưng là hắn chỉ biết nói vài từ này, những từ khác hắn vẫn không phát ra được âm tiết chính xác. Vậy lần sau luyện tập tốt hơn rồi lại trao đổi với sủng vật vậy, bây giờ vẫn là đi luyện tập đã.

Tang thi huynh tâm tình vui sướng.

Tiêu Văn cứng ngắc tại chỗ, câu ‘Ừ’ kia là ý tứ gì vậy? Là nói bộ dạng cậu đã đủ béo hay là tang thi huynh có thể hạ khẩu? Tang thi huynh a, người nói chuyện có thể không cần tính lược như vậy hay không, ta cũng không phải tang thi, nghe không hiểu ám chỉ bên trong đâu!

Thế giới này quả nhiên là tận thế.

Tiêu Văn rất muốn ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời thương cảm. Nhưng mà nếu bộ dáng ưu thương mà lại đẹp dễ này hấp dẫn tang thi huynh lại đây thì làm sao bây giờ?

tin tưởng ta, Tiêu Văn, người tuyệt đối không có loại này này nọ đâu.

Bình tĩnh trở lại, Tiêu Văn dùng một miếng vải bọc lại mấy khẩu súng, cho dù không thể dùng thì cũng có thể sưu tầm.

Tiêu Văn nằm ở sofa lẳng lặng tự hỏi.

Chuyện tang thi huynh có thể nói không biết là từ khi nào, có phải là tất cả tang thi trên thế giới đều có khả năng tiến hóa đến loại trình độ của tang thi huynh không? Như vậy con người nên làm thế nào đây? Giống như bình thường chúng ta nuôi gà vịt, nhốt lại nuôi? Hay là nhốt vào lồng sắt để trưng bày?

Đều có khả năng a!

Bất quá tang thi huynh biết nói có lẽ là sinh vật biến dị nhỉ? Hay là biến dị vật lý? Thế giới này thật không thể nào hiểu nổi.

Xoay người nằm xuống, thế giới này thật sự càng ngày càng huyền huyền, nếu ngày nào đó có người nói với cậu kỳ thật con người tên khoa học là tang thi , tang thi tên khoa học là nhân loại , vậy cậu có lẽ chỉ biết “Nga!” một tiếng, vì vậy thế giới này không gì là không có khả năng!

nam nam sinh tử... không có khả năng

Ngao ngao ~~ rốt cuộc thế giới này làm sao vậy! Cậu cảm giác sau một buổi sáng không đi ra ngoài đánh tang thi thôi vậy mà thế giới đã trực tiếp đảo lộn rồi! Buổi sáng còn cảm thấy hôm nay tốt lắm, không cần đánh tang thi, có thể ngủ nướng.

Kết quả, nguyên lai hôm nay mới là tận thế!

Tang thi có thể nói, tang thi có thể nói.

“Ô! Ô!” Tiêu Văn nức nở hai tiếng xong liền im lặng.

29. Quyển 1 - Chương 29: Rời Đi

Tiêu Văn hô hấp dần dần đều lại, chậm rãi đạt đến tần suất nhất định.

Cậu đang ngủ...

Hôm nay tuy rằng khá là an dật, không phải đi ra ngoài đánh tang thi, nhưng mà tâm tình cậu thay đổi rất nhanh, hao phí neuron thần kinh.

Tang thi huynh luyện tập hồi lâu chuẩn bị tâm sự với sủng vật, kết quả là nhìn thấy sủng vật ngủ.

Đang ngủ sao, tang thi huynh ngồi xuống sô pha nơi Tiêu Văn nằm, từng chút một đánh giá bộ dáng sủng vật của mình.

Tiêu Văn ngủ say không cảm giác được một chút nguy cơ nào, nếu bây giờ cậu đang thức phỏng chừng đã sớm tạc mao.

Ngón tay từng điểm từng điểm dịch lại gần, tang thi huynh nhìn hai má sủng vật bị ngón tay dùng sức ấn đến biến dạng. Hơn nữa do tư thế nằm nghiêng, Tiêu Văn bị ép thành mặt bánh bao, tang thi huynh một chút tự giác cũng không có, tự mình chơi vui vẻ.

Đâm~, đàn hồi lại hình dáng ban đầu!

Lại đâm~, vẫn là đàn hồi lại hình dáng ban đầu!

“Ha ha!” Tang thi huynh nở nụ cười. “Tiêu Văn!”

“Tiêu Văn!” Cũng không quản sủng vật có nghe được hay không, tang thi huynh chỉ là cứ gọi tên cậu như vậy.

“Tiêu Văn!” Dừng một chút: “Ta sẽ nuôi ngươi, ngươi cũng phải thích ta được không?” Tang thi huynh kỳ thật là muốn nói: ‘Ngươi là sủng vật của ta, ta sẽ nuôi ngươi, cho nên ngươi cũng phải thích chủ nhân là ta đây, được không?’

Nhưng là lượng từ ngữ sở hữu của tang thi huynh còn chưa được nhiều, đối với lý giải về một số câu đơn giản hoá cảm thấy không quan hệ, còn câu phía trên là lời nói thông báo.

Tiêu Văn đối với những gì đang xảy ra hoàn toàn không biết gì cả, cậu còn chìm đắm trong giấc mơ của mình.

“Tiêu Văn, ta tên là Văn Hàn, là tên ta tự đặt đó, có dễ nghe hay không?” Gần như là nói thầm, tang thi huynh lần này không nghịch mặt Tiêu Văn nữa. Bàn tay nhẹ nhàng dừng lại ở đỉnh đầu cậu, mái tóc hơi dài mềm mại.

Tang thi huynh không cảm thấy tóc Tiêu Văn bẩn, tuy rằng quả thực khá bẩn. Tang thi huynh nhẹ nhàng vuốt ve, hẳn chính là thích loại cảm giác này. Sủng vật, ta sẽ đối tốt với ngươi, ngươi đi tới nơi nào ta sẽ đi theo đó. Ngươi thích cái gì ta sẽ giúp ngươi tìm được.

Tiêu Văn thời điểm tỉnh lại có chút ngây ngốc.

Lắc lắc đầu, nhất định là cảnh trong mơ rồi, giấc mộng đẹp như vậy...

Cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, Tiêu Văn đuổi người, “Ân ~” thật thoải mái. Hiếm khi được ngủ một giấc ngon.

Đúng rồi, tang thi huynh đâu? Nếu tang thi huynh có thể nói, như vậy giao tiếp sẽ không quá khó khăn. Nơi này không thể ở lâu, phải nhanh rời đi, nếu như bị người tìm tới cửa sẽ không tốt chút nào.

Tiêu Văn nhất thời tìm không thấy tang thi huynh, nên cậu trước hết sửa soạn lại đồ vật này nọ. Kỳ thật cũng không có gì nhiều, chỉ là một ít đồ ăn và vài bộ quần áo, còn những thứ khác có muốn tìm cũng tìm không ra. Dem đồ đạc sở hữu nhét vào ba lô, Tiêu Văn nhìn bốn phía, nơi này vốn dĩ hoàn toàn không có cái gì có thể đem theo.

Thật nghèo.

So với khát cái còn nghèo hơn.

Bất quá tang thi huynh đi đâu rồi? Tang thi huynh, người mau xuất hiện đi, bằng không ta ly khai một mình đó!

Có lẽ nghe được triệu hồi của Tiêu Văn, tang thi huynh từ đại môn đi vào. Nhìn sủng vật ngồi im lặng, lưng đeo ba lô, tang thi huynh nghiêng đầu nghi hoặc.

“Khụ! Khụ!” Tiêu Văn khụ hai tiếng, thấy tang thi huynh chăm chú nhìn mình mới nói: “Tang thi huynh, ta...”

“Văn Hàn!” Tiêu Văn còn chưa nói xong đã bị tang thi huynh mặt không chút thay đổi ngắt lời.

“A?” Tiêu Văn còn chưa kịp tiếp thu? Cái gì Văn Hàn?

“Văn Hàn!” Tang thi huynh Học Tiêu Văn kiên trì lặp lại.

“A... Văn Hàn?” Tiêu Văn thử một chút, nhìn xem có phải đúng như cậu nghĩ hay không. Tang thi huynh là đang nói cho cậu biết tên của hắn đi.

“Ừ, Văn Hàn!” Tang thi huynh khoe miệng nhếch lên, tuy rằng giọng điệu vẫn bình thản như cũ.

“...” Ừ cái đầu ấy, không phải người có thể nói sao, nói thêm vài câu sẽ chết sao! Hít sâu. “Tang ... Văn Hàn, chúng ta phải nhanh rời khỏi nơi này!” Tang thi huynh, nếu người không muốn rời đi thì ta đi một mình cũng hoàn toàn không thành vấn đề!

“Được!” Tang thi huynh chỉ nói một chữ.

Tiêu Văn vỡ mộng, rất bình tĩnh tiếp tục: “Văn.Hàn. ” Cái này nói không quen a, trước kia trong lòng vẫn hay gọi ‘tang thi huynh’, bây giờ bỗng nhiên đổi tên, vẫn không quen được. “Thức ăn người cho ta hắn là lấy trộm được, nếu ta đoán không sai thì những người đó hắn là từ căn cứ đi ra. Nếu không phải thì cũng là người của tổ chức cường đại nào đó.”

Nhìn thoáng qua tang thi huynh vẫn im lặng, Tiêu Văn cảm thấy mình có điểm không bình tĩnh rồi.

“Người đoạt thức ăn của bọn họ, phỏng chừng còn giết người, bọn họ sẽ không bỏ qua như vậy đâu. Nơi này là vùng đất hoang, không có lương thực dự trữ, không có căn cứ quân sự, không có người sống, thậm chí ngay cả tang thi cũng không có. Chúng ta lại không biết mục đích bọn họ đến đây là gì.” Nhìn thoáng qua tang thi huynh vẫn như trước mặt không chút thay đổi, Tiêu Văn rất muốn rít gào, nhưng là nhẫn a.

“Nơi này chẳng có gì đáng giá, vậy mà bọn họ lại tới đây, nhất định là ở đây luận về lương thực, vũ khí linh tinh gì đó còn có thứ trọng yếu hơn. Bọn họ bị người cướp mất thức ăn, phỏng chừng chỉ có thể trở về. Nhưng là bọn họ là sẽ không từ bỏ ý đồ, có lẽ không bao lâu nữa bọn họ sẽ quay lại.”

“Ừ, không sợ, có ta ở đây!” Tang thi huynh nhìn Tiêu Văn, kiên định gật đầu.

Không sợ cái đầu người ấy mà không sợ! Có người ở đây? Nếu bọn họ có bom thì chúng ta đều xong rồi!

“Được rồi!” nâng trán: “Văn Hàn, mặc dù có người ở đây, nhưng nếu bọn họ có người mạnh hơn thì sao? Hoặc là có vũ khí uy lực lớn?” Nhìn tang thi huynh vẫn là diện vô biểu tình, Tiêu Văn có cảm giác như mình đang khoe mẽ với một tờ giấy trắng rằng màu sắc thể giới bên ngoài là cỡ nào diễm lệ? Nhưng có nói nữa đối phương cũng không hiểu?

“Người hiểu ta nói gì không?” Thật cẩn thận hỏi, chỉ sợ tang thi huynh thẹn quá hóa giận mà giết người diệt khẩu.

“Ừ, hiểu được!” Ánh mắt tang thi huynh nhìn Tiêu Văn thật ôn hòa, vừa rồi sủng vật là lo lắng cho mình đâu, sợ mình bị tang thi khác tổn thương đâu.

Trong mắt tang thi huynh, nhân loại thân mã gì đó đều là thứ kém cỏi, có thể so với hắn chỉ có tang thi, về phần vũ khí, kia cũng phải xem bọn họ còn mạng mà dùng hay không a

“Ách!” Khóe miệng run rẩy, Tiêu Văn cảm thấy cậu hiện tại là sứ giả ngoại giao vĩ đại nhất trong nhân loại. “Chúng ta phải nhanh rời khỏi đây, nơi này không an toàn. Nếu bọn họ tìm đến, Chúng ta có khả

năng thắng, cũng có khả năng thua, cho nên vẫn là rời đi thì tốt hơn. Hơn nữa chung quanh cũng không còn tang thi, nơi này sẽ không thích hợp cho người tăng cấp.” Tận tình khuyên bảo hy vọng tang thi huynh không nên ở đây, rất nguy hiểm a.

Tang thi huynh xoay người đi ra cửa. Đi được vài bước phát hiện Tiêu Văn chưa đi theo, quay đầu nghi hoặc?

Tiêu Văn không thấy tang thi huynh trả lời, chỉ thấy tang thi huynh đi về phía đại môn.

Tang thi huynh có ý tứ gì vậy?

Thẳng đến khi tang thi huynh quay đầu nghi hoặc, Tiêu Văn mới hiểu được. “Văn Hàn, ý ngươi là đi ngay bây giờ?”

“Ừ!” Khóe miệng lại lần nữa nhếch lên, bộ dáng sủng vật ngẩn người cũng thật là manh.

Mặc dù có chút giật mình nhưng Tiêu Văn vẫn theo sát tang thi huynh.

Đi tới cửa, nhìn về phía thái dương, Tiêu Văn biết hiện tại không còn sớm nữa, bốn giờ chiều không sai biệt lắm. Nếu bây giờ lên đường sẽ phải tìm một chỗ qua đêm. Quay đầu nhìn lại biệt thự đã ở lâu như vậy, phải rời khỏi không biết con đường phía trước là cái gì dạng a.

A, không cần nghĩ nhiều, dù sao nhân sinh chính là tiến về phía trước thôi.

Thời điểm Tiêu Văn và tang thi huynh rời đi, Khương đội bọn họ còn nghỉ ngơi hồi phục tại chỗ, nhóm đi năng giả khác cũng đã sớm tán đi.

Tang thi huynh mang theo Tiêu Văn đi tuyệt đối không đụng phải Khương đội bọn họ, tang thi huynh biết rõ thứ những giáo sư kia muốn ở đâu. Ở ngọn núi này nơi nơi đều có đường đi. Tang thi huynh tránh được Khương đội, mang theo Tiêu Văn đi một con đường khác. Mục tiêu chính là nơi nhóm giáo sư nhắm tới.

Tiêu Văn không biết tang thi huynh có rất nhiều trí nhớ của nhân loại, cũng không biết quá khứ huyết lệ của tang thi huynh, cậu bây giờ đi theo sau tang thi huynh xuống núi. Tuy đường núi không cao nhưng là so với đường cái bị đào mấy cái hố chằng khác nhau là mấy, mấp mô gập ghềnh có thể làm người ta chóng mặt muốn ngã.

Được rồi, ít nhất thì ở đây có Tiêu Văn sắp hôn mê rồi, cậu nhìn nhìn phía sau, hoàn toàn không có ấn tượng. Tang thi huynh phía trước không ngừng lay động hướng về mục tiêu đi tới, trong nháy mắt này Tiêu Văn cảm thấy tang thi huynh thật vĩ đại.

Được rồi, ít nhất thì cảm giác về phương hướng khá tốt. Tiêu Văn biết tang thi huynh muốn đi nơi nào đó, cũng không nói gì ngoan ngoãn đi theo tang thi huynh.

Tang thi huynh không muốn để sủng vật đi vào địa phương kia, cho nên chỉ có thể tìm một nơi nghỉ ngơi tạm thời, dàn xếp cho sủng vật xong, tìm kiếm gì đó cất trong không gian. Bên trong hẳn là có thứ sủng vật cần dùng.

Tiêu Văn không biết tang thi huynh hiện tại nghĩ chờ cậu ngủ sẽ ra ngoài, thuận tiện tiếp tục đả kiếp.

Tiêu Văn nhìn cây rừng bốn phía rậm rạp, không hiểu sao cảm thấy bi thương.

Cậu là cô nhi, thường tự nhủ phải kiên cường, không cần để ý người khác cười nhạo cậu. Cuối cùng ngay cả cậu cũng cho rằng bản thân là người tính cách tùy tiện, chỉ cần ngủ một giấc là quên. Kỳ thật bản thân rất sợ hãi, sợ không có ai thương mình, sợ bị người khác bài xích.

Cho nên lựa chọn tính cách vô tâm vô phể.

Tính cách không phải là không thể chọn, chính là xem người rốt cuộc có tư cách bảo trì tính cách của người hay không thôi.

A, nghĩ lung tung cái gì, suy nghĩ nhiều quá sẽ đau đầu.

Nhìn tang thi huynh cao lớn trước mặt, Tiêu Văn cảm thấy thật ra cậu rất hâm mộ hắn, hắn tối thiểu không có phiền não, không có tự lừa mình dối người. Chỉ có mỗi điểm ăn thịt người là không tốt, ách, tuy rằng không thấy tang thi huynh ăn thịt người bao giờ.

Bất quá tang thi huynh biến thành như vậy sẽ bị nhân loại chém rớt đầu đi? Nháy mắt nhớ tới vô số tang thi bị mình chém bay đầu, Tiêu Văn mạnh mẽ đánh cái giật mình. Quên đi, tốt nhất là sống cho tốt đã, dù sao trời có sập xuống thì đã có tang thi huynh chống. Ai bảo tang thi huynh cao hơn cậu đâu.

A, cũng không biết hiện tại tang thi huynh trí lực được khai thông bao nhiêu? Chỉ cần không thông minh hơn cậu là được rồi. Tiêu Văn len lén vui mừng, tuyệt đối không thể tưởng được tang thi huynh trí lực so với cậu không những cao hơn mà còn hơn rất nhiều.

Hy vọng thời điểm Tiêu Văn biết chân tướng sẽ không rớt nước mắt.

Tang thi huynh có thể nói, như vậy cậu sẽ không sợ bị biến thành hoạn giả tự bế, lúc trước chỉ có thể tự nói một mình, không hiểu sao có thể trải qua được a. Quả nhiên là thói quen sao?

Quen với việc không có người cùng nói chuyện, chính mình một người lảm bảm lầu bầu. Thời điểm tang thi huynh có thể nói nói với cậu, cậu cũng chỉ là kinh ngạc về phương diện tang thi huynh có thể nói, thật không ngờ có người nói chuyện phiếm với cậu.

Tiêu Văn, phản ứng đầu tiên của người mới là đúng chứ? Nếu người có phản ứng như về sau, xin hỏi người có bao nhiêu gốc a!

Nhìn trời, trước kia chỉ hy vọng có thể cưới vợ mà hảo hảo sống, bây giờ đổi thành cưới vợ... miễn là còn sống.

tang thi huynh nguyện ý mang theo tất cả tài sản sở hữu ‘gã’ cho người, chính là không biết người có dám hay không thôi.

30. Quyển 1 - Chương 30: Tịch Thu Căn Cứ Nghiên Cứu

Thời gian Tiêu Văn miên man suy nghĩ đã chấm dứt.

Khi Tiêu Văn đình chỉ lại việc nghĩ lung tung mới phát hiện tang thi huynh đang kéo kéo quần áo cậu.

A, mặt hơi hơi đỏ. Khi nào mới bỏ được tật xấu vừa đi vừa thất thần đây.

Tang thi huynh thấy súng vật bộ đáng thẹn thùng, rất bình tĩnh xoay người sang chỗ khác thu thập một ít nhánh cây khô. A, thời điểm súng vật bộ thẹn thùng không nên nhìn chăm chăm vào súng vật, súng vật hội thẹn quá hóa giận. Sau đó súng vật sẽ đổi không để ý tới chủ nhân, bởi vì súng vật cũng có tôn nghiêm, tuy rằng nhìn bộ dáng súng vật thẹn thùng rất thú vị, nhưng mà nhìn nhiều quá chỉ sợ về sau súng vật sẽ không xấu hổ nữa, thế thì mất nhiều hơn được.

Tiêu Văn hẳn là không biết một loạt suy nghĩ trong đầu tang thi huynh, nhìn tang thi huynh xoay người tránh ra, tận sâu trong lòng cảm thấy tang thi huynh đúng là một hảo tang thi.

tang thi huynh, người xác định là người xem sổ tay dưỡng thành súng vật chứ không phải sổ tay dưỡng thành tiểu thụ hả?

Tiêu Văn tìm một vị trí cỡi ba lô ngồi xuống, lấy đồ ăn chậm rãi lấp đầy cái bụng đã.

Tang thi huynh tìm được đủ nhánh cây khô, dựng một cái ổ nhỏ giản dị. Chính là bắt đầu dựng trên đầu Tiêu Văn.

Cho nên bạn nhỏ Tiêu Văn đang ăn bữa tối tạc mao rồi. Gặp phải việc này ai mà chả tạc mao, nếu đổi lại là người đang ăn mà có người quấy rối thì sao? Hơn nữa người thử bị một cái xác chết nhích tới nhích lui trên đỉnh đầu xem, tuy rằng không có đụng vào đầu. Nhưng là, nhánh cây khô thực yếu ớt a, tang thi huynh không cẩn thận một cái thôi chính là một đoạn nhánh cây rơi xuống, không cẩn thận một cái nữa, lại một đoạn nhánh cây rớt xuống.

Tiêu Văn lửa giận trực tiếp bốc lên – bùng cháy!

Ta mặc kệ người muốn nghịch cái gì, nhưng là người không thể vừa vừa phai phải sao, tại sao người cứ đáp này nọ lên đầu ta a. Mà cho dù có muốn ném lên đầu ta, người vì cái gì cứ nhằm lúc ta cơm nước mà lộng chứ!

Mẹ nó! Lại rút một đoạn nhánh cây vào bánh mì rồi!

Tiêu Văn dứt khoát không ăn nữa, hắc nghiêm mặt quét tới nhánh cây trên tóc, còn có rút xuống cổ nữa.

Tang thi huynh còn chưa kịp hiểu gì liền thấy sủng vật khuôn mặt tối đen vô cùng.

Thật đen! Phản ứng đầu tiên.

A? Sủng vật không vui sao? Hay là vừa rồi chưa ăn no?

“Người có thể không chọn cái thời điểm ta ăn tối mà lộng thất lộng bát trên đầu ta hay không!” Được rồi, Tiêu Văn không nhịn được nữa trực tiếp tạc mao, vốn muốn nhịn, nhưng là thấy tang thi huynh biểu tình vô tội liền trực tiếp xù.

Tang thi huynh ngậy người nửa giây mới hiểu ra. Hình như là hấn quấy rầy sủng vật ăn cơm, làm sủng vật tạc mao! Quả nhiên ‘thức ăn gia súc’ là là tối trọng yếu.

Tiêu Văn rống xong mới thấy sợ, mọi người có nghĩ tang thi huynh có khi nào tâm tình không vừa ý mà trực tiếp ăn luôn Tiêu Văn không! Cậu vừa rồi thế nhưng lại trực tiếp lớn tiếng với hấn a! Ngoài dự đoán của Tiêu Văn, tang thi huynh không có phản ứng gì, chỉ là vẻ mặt ‘ta đã biết’ rồi tránh ra.

Ách.

Này không phải ảo giác chứ, được rồi, xem ra độ nhẫn nại của tang thi huynh đã bị cậu thay đổi. Tiêu Văn mặc dù có điểm nghĩ mà sợ, nhưng nhiều hơn là cảm động, tang thi huynh muốn dựng một cái ổ be bé cũng là vì cậu, tuy rằng bị cậu rống như vậy nhưng vẫn không sinh khí. Tang thi huynh, người đối với ta tốt quá, làm ta được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

Không muốn ăn nữa, Tiêu Văn trực tiếp cắt chỗ bánh mì còn lại vào ba lô. Dựa lưng vào thân cây nhắm mắt dưỡng thần, dù có ngủ mất cũng không cần để ý, đã có tang thi huynh ở đây rồi.

Khi tang thi huynh đi bộ một vòng trở về cũng là lúc Tiêu Văn mới vừa ngủ không bao lâu. Tang thi huynh đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn Tiêu Văn, thẳng đến khi Tiêu Văn ngủ say.

A, vừa rồi sủng vật tạc mao bộ dáng cũng thật là khả ái. Hiện tại đang ngủ cũng thực khả ái. Tang thi huynh ánh mắt dừng trên khuôn mặt ngủ say, ngô, thoát nhìn thật đáng yêu. Tang thi huynh trực tiếp ôm lấy sủng vật lắc mình tiến nhập không gian. An trí sủng vật đặt trên một đồng quần áo.

Nhìn Tiêu Văn cọ cọ vào đồng quần áo mềm mại, vẫn như trước ngủ đến hương vị ngọt ngào, tang thi huynh cúi đầu, hôn một cái lên thái dương sủng vật.

Hấn phải đến cơ sở nghiên cứu, để sủng vật bên ngoài lại lo lắng, cũng không muốn mang sủng vật đi theo đến loại địa phương đó nên chỉ có thể phóng vào trong không gian. Thế là an toàn nhất, cũng cách hấn không xa, đây là lựa chọn tốt nhất. Dù sao hết thấy trong không gian đều do hấn quản, chỉ cần sủng vật tỉnh dậy hấn lập tức có thể biết.

Tang thi huynh dần xếp cho sủng vật đầu vào đây, quay ra nhìn về phương hướng đằng xa.

Bên trong có thể hủy cái gì đều hủy hết, có thể sử dụng thì mang đi, cũng không cần lấy những thứ quá lớn.

Trí nhớ của tang thi huynh đối với căn cứ nghiên cứu kia không rõ ràng lắm, tuy rằng bây giờ ở đó không có người, cũng không có bày rập gì, nhưng mà vẫn còn một ít cơ quan đã được khởi động, cho nên sủng vật không thể đi, an toàn là quan trọng nhất a.

Thời điểm tang thi huynh tới cổng căn cứ nghiên cứu, trên mặt hiện lên oán hận xen lẫn phần nộ. Tang thi huynh biết đó là ảnh hưởng của trí nhớ đời trước, nếu muốn hoàn toàn không bị những ký ức này ảnh hưởng, phải hủy diệt tất cả những thứ này.

uy, tang thi huynh, người rất bạo lực!

Tang thi huynh chẳng cần dùng bạo lực gì đó để giải quyết, ít nhất mở cổng không cần bạo lực.

Tiến lên, nhập vào một dãy số trên bảng điện tử, cửa thuận lợi mở ra.

Bên trong tối đen một mảnh, không có đèn cũng không có tiếng động tựa hồ giống một hang động đen ngòm cần nuốt hết thấy những thứ cơ mật bên trong.

Tang thi huynh không sợ, tiêu sái đi vào. Trong nháy mắt đó, tất cả đèn đều sáng lên. Đèn đột nhiên bật sáng, nếu là người bình thường tất nhiên sẽ nhắm chặt mắt lại. Nếu có người đang khống chế chỗ này, người xông tới sẽ bị lập tức bị xử lý.

Tang thi huynh nhìn về phía camera, hé ra nụ cười cứng ngắc. Đi nhanh về phía trước, tuy rằng hần thoát ra từ nơi này, nhưng lại không biết cơ cấu địa phương ở đây như thế nào. Nếu muốn dọn trống tất cả chỗ này, vậy phải biết ở đây rốt cuộc lớn cỡ nào, ngộ, trước hết đến phòng điều khiển đã.

Chuyển hướng đi về phía phòng điều khiển.

Tang thi huynh không phát hiện có người sống hay tang thi đồng loại ở đây, điều này nằm trong dự kiến. Nếu đúng như trong trí nhớ, tất cả những người trong phòng này đều bị một lão già nuốt lấy, đương nhiên nuốt ở đây là chỉ linh hồn. Hiện tại nơi này chỉ là một tòa thành trống, còn có một vài cơ quan chán ghét nữa.

Tang thi huynh trực tiếp tắt nguồn điện, thấy mấy thứ này không tề liền thu tất cả vào không gian, cách xa thật xa nơi dễ sủng vật. Tang thi huynh đã nhớ kỹ nơi này rốt cuộc có bao nhiêu phòng, thời gian tầm bảo chậm rãi đến.

Bất quá vừa rồi hình như phát hiện có đồ chơi khá thú vị. Ngộ, tựa hồ là mấy quả trứng?

Mấy quả trứng này có thể cho sủng vật bồi bổ thân thể. Vừa vặn đi tới cửa một căn phòng khác, tang thi huynh suy nghĩ một chút rồi đẩy cửa đi vào, vô luận nhìn thấy cái gì liền trực tiếp lấy hết.

Áp dụng nguyên tắc gần đây, thấy gì lấy hết, thẳng đến khi không còn gì mới thôi.

Vì thế tang thi huynh rất khoái trá bắt đầu hành vi đã kiếp.

Tang thi huynh thu thật sự sung sướng, nhìn mấy quả trứng kia càng sung sướng hơn. Tang thi huynh không nghĩ sẽ lãng phí thời gian nhặt từng quả trứng một, trực tiếp ôm luôn cả hộp bọc trứng ném vào. Tang thi huynh đánh giá cẩn thận xung quanh một chút, đến khi xác định cái gì cũng không còn mới rời đi.

Thời điểm hần đi tới một căn phòng trống trơn, ngoài ý muốn dừng lại cước bộ.

Đây là nơi hần được tạo ra, cũng là nơi nhóm ‘cha mẹ’ hần chịu khổ, ngay tại đây, bọn họ bị cắt rời, sau đó khâu lại, chịu mọi đau đớn, nhưng mà cái thứ gọi là giáo sư lại hưng phấn đưa ra những ý tưởng càng biến thái hơn.

Tráo đổi tứ chi của bọn họ!

Gào thét ở đây là vô dụng, cầu cứu cũng không có người nghe thấy, nếu có chính là những khuôn mặt xấu xí đầy hưng phấn. Bọn họ bị tùy ý cắt chân cắt tay, lại bị tùy tiện ghép lại trên thân một người khác, bọn họ điên cuồng, bọn họ phát rồ!

Những kêu khóc thống khổ rên rỉ này tựa hồ còn vọng lại nơi đây.

Tang thi huynh đi vào phòng, tùy ý ngồi xuống sàn. Hai mắt vô thần tan rã, suy nghĩ đã sớm không biết bay đến phương nào.

Tang thi huynh có trí nhớ của tất cả bọn họ, nhưng lại không phải là bọn họ, chỉ như một người đứng bên quan sát. Trí nhớ rõ ràng nhất của tang thi huynh là khi hần sở hữu khối thân thể này, chủ nhân khối thân thể nguyên bản không chết nhanh như vậy. Một lần ngoài ý muốn, người đó phải nằm viện, sau đó bị đám giáo sư kia dùng tư quyền trực tiếp bắt cóc, tuyên bố với người ngoài rằng người ấy đã tử vong.

Y mới đầu cũng không biết mình đang ở đâu, nhưng bản năng nói cho y biết nơi này rất nguy hiểm! Nhóm giáo sư xem nhẹ y, lần đó y chạy trốn tuy không thành công nhưng cũng hủy đi tư liệu nghiên cứu của bọn họ.

Nhóm giáo sư thế này mới hoàn toàn phát điên, bọn họ dùng các loại phương pháp tra tấn y.

Một năm sau, y đã sớm không ra cái hình người gì. Nhưng trái lại nhóm giáo sư tựa hồ tìm thấy lạc thú với cơ thể y, vẫn tra tấn y thẳng đến khi chết cũng không dừng lại.

Về sau vì sao mình lại ở trên thân thể người ấy, tang thi huynh một chút trí nhớ cũng không có.

Aizzz! Yên lặng thở dài một hơi, tang thi huynh đi ra ngoài. Quay đầu nhìn một chút sau đó bỏ đi.

Tang thi huynh tiếp tục công tác đả kiếp trước đó, chính là so với lúc trước càng mạnh tay hơn. Trước còn để lại một chút ghế linh tinh, bây giờ tang thi huynh thật sự không chừa lại cái gì. Có bao nhiêu thu bấy nhiêu, ai đến cũng không cự tuyệt.

Khi tang thi huynh dọn sạch căn cứ nghiên cứu thì ánh trăng cũng sắp lặn.

Ở trong này cũng không phải là hết thấy đều thuận lợi, tang thi huynh bị một cơ quan làm thương cánh tay. Lúc ấy nhìn miệng vết thương trên cánh tay, tang thi huynh chỉ nghĩ thân thể hắn có phải giống nhân loại hay không? Đúng vậy, nếu miệng vết thương không thể lập tức khép lại, bị súng vật nhìn thấy sẽ không tốt lắm.

Tang thi huynh nhìn miệng vết thương dùng tốc độ thông thả khép lại, sắc mặt vô bi vô hỷ, xem ra hắn vẫn là quái vật đầu.

Đồng linh kiện vỡ vụn kia là cơ quan làm tang thi huynh bị thương. Tang thi huynh nhìn nhìn, giơ tay lên trực tiếp thu vào. Nói không chừng ngày nào đó không có việc gì làm còn có thể lắp ráp lại cho súng vật phòng thân.

Khi ra khỏi căn cứ nghiên cứu, tang thi huynh đưa lưng về phía đại môn nở nụ cười, là nụ cười thật đã hận.

Đi được một đoạn, tang thi huynh dừng bước. Nhìn thứ gì đó trong tay, lại nở nụ cười.

Trong tay hắn là một chiếc điều khiển, là điều khiển bom.

Ngón cái chậm rãi di chuyển đến gần nút kia, chậm rãi từng chút từng chút áp xuống, rốt cuộc cũng ấn!

“Ầm ầm!”

Căn cứ nghiên cứu phía sau trong tiếng nổ mạnh rung trời hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Khí nén làm tóc lẫn áo tang thi huynh tung bay.

Ném xuống điều khiển trong tay, tang thi huynh phúi phúi tro bụi trên người, thanh thoi thanh thoi kiểm một chỗ nghỉ ngơi.

31. Quyển 1 - Chương 31: Súng Vật Bị Lãng Quên

Tang thi huynh trên mặt cũng không mấy vui vẻ, ừm, có thể nói từ trong tiềm thức hắn cảm thấy ở đây không mấy an toàn. Đây tuyệt đối không phải ám ảnh từ dĩ vãng lúc trước, cho nên vẫn là trên cây an toàn nhất.

Trời gần sáng, tang thi huynh ngồi ngẩn người một hồi, nhìn ánh trăng trên bầu trời lẳng lặng suy tư.

Vừa mới thu dọn sở nghiên cứu xong, ‘thức ăn gia súc’ cũng không còn bao nhiêu, ngược lại rất nhiều đồ dùng hàng ngày. Ngô, bước tiếp theo có nên đi tìm mấy địa phương có lương thực dự trữ không ta?

Vậy chờ trời sáng sẽ đến thành phố nhỏ cách nơi này không xa, ở đó có khu căn cứ dự trữ lương thực lớn nhất!

Tang thi huynh định đến tỉnh J, giữa nơi tang thi huynh ở và ‘căn cứ nhóm tinh anh’. Khương đội bọn họ trở lại căn cứ cần thời gian trung bình là mười ngày, nhưng bởi vấn đề lương thực nên tiến độ có nhanh hơn, sáu ngày không sai biệt lắm đã đến nơi, có lẽ một phần cũng vì ít người hơn, bớt người bớt rắc rối.

Khương đội bọn họ vào ngày thứ sáu về đến căn cứ; hôm sau đội hai, ba xuất phát. Hai đội này mất mười ngày đường. Tang thi huynh và Tiêu Văn cơ hồ đồng thời xuất phát cùng ngày với Khương đội bọn họ, nhưng trên đường vừa đi vừa đánh tang thi, tang thi huynh còn đến căn cứ lương thực thu dọn một phen nên lộ trình cũng chậm hơn.

Căn cứ lương thực cách nơi tang thi huynh đang đứng một khoảng, dùng tốc độ của Khương đội mà nói phải mất bốn ngày. Tang thi huynh và Tiêu Văn thì năm ngày. Nói cách khác, đội hai, ba thời điểm xuất phát từ căn cứ, tang thi huynh và Tiêu Văn đã hoàn thành xong việc ở căn cứ trữ lương. Nếu tang thi huynh cứ thế mà đi thẳng, hai bên sẽ chạm mặt nhau.

Mà thôi chuyện này tính sau đi, bây giờ quay lại hiện thực đã.

Hạ quyết tâm đi thu hết ‘thức ăn gia súc’, tang thi huynh chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần, ừm, hôm nay thu nhiều lắm, có điểm mỗi một đầu.

tang thi huynh • người không phải là quên cái gì chứ! Sủng vật nhà người còn đang ở trong không gian tùy thân a!

Tang thi huynh rất là vừa lòng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cho nên Tiêu Văn bởi vì ban ngày ngủ nhiều, sáng sớm đã tỉnh. Sau đó Tiêu Văn nhìn khung cảnh bốn phía chung quanh, hung hăng nhéo đùi một cái.

“Ngao!” Đau quá, “Xem ra không phải nằm mơ.”

Tiêu Văn nhìn khung cảnh non xanh nước biếc, cũng chẳng so đo là có núi thật hay không, chỉ là từ để hình dung mà thôi. Nhưng rõ ràng cậu dựa vào cây ngủ mà, chẳng lẽ cậu ngủ say tới mức có thể so với tảng đá? Vô luận có động tĩnh gì cũng không bị đánh thức?

Ngồi dậy, Tiêu Văn cũng không nghĩ là mình có phải xuyên qua hay không, mấy chuyện này so với tận thể còn phổ biến hơn rất nhiều lần. Trong suy nghĩ của Tiêu Văn tận thể mới khả thi, xuyên qua không có khả năng, ngay cả khi tận thể thật sự đã xảy ra rồi Tiêu Văn vẫn là cảm thấy xuyên qua không có khả năng.

Nhìn cảnh vật chung quanh trống không, Tiêu Văn quyết định đi dạo xem sao. Ngộ, nói không chừng có thể tìm được tang thi huynh.

Thời điểm Tiêu Văn đi dạo, tang thi huynh còn đang ngủ.

Vì thế Tiêu Văn đi dạo thật sự sung sướng, tang thi huynh ngủ cũng thật sự sung sướng. Sau đó có mấy quả trứng cũng thực sung sướng mà phá xác!

Lần đầu tiên nhìn đến mấy quả trứng này, trong đầu Tiêu Văn chính là các loại phương pháp nấu nướng liên quan đến trứng. Cho nên cậu không thấy mấy quả trứng bị nứt ra một đường nho nhỏ.

Tiêu Văn cảm thấy bản thân thật là trấn định, dọc theo đường đi nhìn thấy các loại này nọ làm cậu chết lặng. Thực vật vài đôi, quần áo vài đôi, còn có các loại đồ dùng cuộc sống khác. Tiêu Văn cư nhiên còn thấy vài chiếc máy chạy bộ, được rồi, những thứ kia so với trong bách hóa siêu thị còn nhiều hơn.

Tiêu Văn đi qua núi thức ăn, biển quần áo, thời điểm đi đến một nhọc liền thấy được mấy quả trứng được an trí trong một lọ thủy tinh lớn.

Nghi hoặc tiến lên vuốt ve vỏ hộp, Tiêu Văn không biết vì sao lại rất muốn ăn. Đây không đúng a, lúc trước nhìn thấy nhiều thức ăn như vậy đều không có cảm giác gì. Bây giờ nhìn mấy quả trứng này lại chảy nước miếng, chẳng lẽ ít ỏi mới thêm?

Tiêu Văn tính toán cắt đám trứng này đi, ăn hay không là một chuyện, trước hết lấy ra quan trọng hơn a. Tối thiểu thì nhìn một cái cũng không bị hư.

còn nói ăn hay không ăn là một chuyện...

Sờ soạng vài cái không thấy gì bất thường, cũng không mở ra.

“Đây rốt cuộc là cái gì vậy! Làm gì mà bí mật như vậy, chẳng lẽ là trứng khủng long?” Tiêu Văn có điểm phiền, trực tiếp đánh một quyền vào nắp lọ.

“Răng rắc!” Tiêu Văn thề là cậu thật sự nghe được thanh âm vỡ ra.

Nhìn nhìn chung quanh, là cái gì nứt ra vậy, chỉ cần không phải thứ nguy hiểm là được rồi. Không phát hiện ra có gì khác thường, Tiêu Văn tiếp tục giầy vò nắp lọ. Hiện tại cho dù không phải vì để ăn mấy quả trứng bên trong thì cũng vì muốn chinh phục cái cửa của nợ này!

Đầu đầy mồ hôi, Tiêu Văn vẫn không thể mở ra cái lọ kia. Vốn định mặc kệ, nhưng lại một tiếng “Răng rắc!” nữa truyền đến. Tiêu Văn mắt trừng lớn, thanh âm này so với vừa rồi còn rõ hơn.

Cúi đầu nhìn mấy quả trứng vẫn nằm trong lọ, a, nứt ra vài cái lỗ rồi, ngô, vậy xem ra không thể ăn, có điểm đáng tiếc đâu.

Nhìn những sinh mệnh mới nở, Tiêu Văn thực vui vẻ, nhưng mà...?

Nhìn lọ thủy tinh bị mình ép buộc thế nào cũng vẫn như trước hoàn hảo không tổn hao một chút nào, vậy những sinh mệnh kia chui ra kiểu gì?

“Răng rắc!” vỏ trứng toàn bộ nứt ra, vật nhỏ lông mịn như nhung xuất hiện trong tầm mắt Tiêu Văn.

Ách... Tiêu Văn cảm thấy nhất định là vừa rồi tỉnh dậy chưa rửa mặt cho nên hiện tại xuất hiện ảo giác. Cũng chính trong nháy mắt ngay người ấy Tiêu Văn rất nhanh bình tĩnh lại. Dù sao tang thi huynh cũng có thể nói chuyện, thế giới này còn có thứ gì mà không có khả năng đâu!

Chỉ là từ trong trứng chui ra một sinh mệnh nhỏ, lông tơ nhưng, trên người một chút chất dịch nhầy đều không có, hơn nữa vừa sinh ra màu lông trên người thật tươi tắn.

Này thật sự không khoa học a!

A, giờ không biết vật nhỏ này đi ra như thế nào đây.

Nhú mào, làm sao mà cạy được cái nắp cứng ngắc này a!

Ngay lúc Tiêu Văn vì sự an nguy của vật nhỏ mà sốt ruột, “Ba” một tiếng, thân lọ thủy tinh bị tách ra làm hai. Vật nhỏ vừa mới nở chống lại ánh mắt của Tiêu Văn.

“Ngao~~” vật nhỏ dùng ánh mắt ngập nước nhìn chằm chằm Tiêu Văn.

Bộ dáng đáng yêu kia nháy mắt làm Tiêu Văn manh muốn chết.

A! Đáng yêu quá! Cẩn thận đưa tay ôm lấy vật nhỏ, vật nhỏ thật sự là rất nhỏ nha, một bàn tay là có thể hoàn toàn bao bọc hết. Dùng ngón cái nhẹ nhàng sờ sờ đầu vật nhỏ một chút, nhìn vật nhỏ thỏa mãn cọ cọ ngón tay, trong lòng cậu rất là thỏa mãn.

“Răng rắc! Răng rắc!” Thời điểm Tiêu Văn còn đắm chìm trong vẻ đáng yêu của vật nhỏ kia, mấy tiếng ‘Răng rắc’ liên tiếp làm cậu hoàn hồn.

Tiêu Văn có điểm cứng ngắc chuyển hướng nhìn sang nơi phát ra âm thanh. Không phải chỉ có một quả nứt ra thôi sao? Chẳng lẽ tất cả đều nở hết rồi!

Nhìn thoáng qua vật nhỏ vẫn như trước từ từ nhắm hai mắt cọ ngón tay mình, được rồi, dù sao dường như một đứa với dường như một đám không có gì khác nhau!

Nhìn nhìn bốn phía tìm thứ gì đó giống chậu rửa mặt, lột một lớp vải, cẩn thận đặt vật nhỏ vào trong. Nếu là một đám, vậy không thể dùng tay cầm hết a, cậu không có nhiều tay như vậy!

.....

Chờ Tiêu Văn đặt bé cưng vào trong thùng rồi, mặt mũi cậu có chút vắn vẹo.

Này rốt cuộc là cái giống gì vậy a! Mỗi con đều khác thường chẳng giống ai!

Vật nhỏ thứ nhất lớn lên giống mèo, vật nhỏ thứ hai lớn lên giống cẩu, vật nhỏ thứ ba lớn lên giống hồ ly, vật nhỏ thứ tư và thứ năm giống cái gì ta? Ừm, có điểm giống báo, xem cả người toàn đốm hoa kia.

Chỉ có năm tiểu gia hỏa.

Năm cái quý a! Là năm loại bất đồng, nếu là một loại giống nhau có phải tốt không, ít ra thì cho ăn giống nhau, bây giờ chủng loại không đồng nhất vậy uy ăn như thế nào a!

Khóc không ra nước mắt. Tuy rằng ở đây thức ăn không thiếu nhưng là đám vật nhỏ này còn bé như vậy không biết ăn linh tinh vào có đau bụng không nữa.

Không biết có phải do mới sinh hay không, tinh thần chúng cũng không được tốt lắm, chỉ chốc lát sau liền dựa vào nhau ngủ.

Lặn lội một hồi, bên ngoài trời đã tờ mờ sáng, nhưng trong không gian của tang thi huynh vẫn không thay đổi, Tiêu Văn cũng không nhận ra bây giờ rốt cuộc là mấy giờ.

Ngồi xuống đất, Tiêu Văn đặt thùng giấy lên trên đùi, xoa xoa đám vật nhỏ đang ngủ. Ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi đám lông tơ trên đầu chúng, Tiêu Văn lén nở nụ cười.

Tiêu Văn a, tang thi huynh chính là lúc người ngủ cũng đùa giỡn như vậy đó!

Không muốn ngồi ngây ngốc ở đây, Tiêu Văn bưng hộp giấy chậm rãi đi về phía trước, còn một số thứ gì đó chưa nhòm qua, đi xem một chút biết đâu có cái gì đó chơi vui.

Tiêu Văn càng xem càng giật mình, mấy thứ này đều là đồ công nghệ cao, hẳn là đồ dùng nghiên cứu đi. Đây rốt cuộc là đâu!

Dọc theo đường đi Tiêu Văn thấy được rất nhiều thứ kỳ lạ, ông nghiệm để làm thí nghiệm; còn có rất nhiều cái bàn ghế, máy tính đồ điện linh tinh. Sao cậu cứ có cảm giác nơi này giống bãi rác nhỉ?

Tiêu Văn chậm rãi nhìn, cũng không biết khi nào mới có thể đi hết ‘bãi rác’ này.

Thời điểm tang thi huynh mở to mắt, nhìn mặt trời đã lên cao hít một hơi thật sâu!

Chính là hình như hắn đã quên cái gì?

À...hôm nay xuất phát đến căn cứ trữ lương!

Ách....lương thực ...súng vật...

A! Súng vật!

Hắn đã quên mất súng vật, súng vật còn ở trong không gian a!

Tang thi huynh cũng không dò tìm xem Tiêu Văn ở góc nào trong không gian, trực tiếp lặn mình vào trong. Vị trí tang thi huynh xuất hiện bên trong là nơi lúc trước đặt Tiêu Văn ở đó.

Không có. Tang thi huynh không thấy súng vật, xem ra súng vật tỉnh rồi. Như vậy súng vật nhất định đã biết chuyện về không gian này. Vốn nghĩ sẽ nói cho súng vật sau, định cho súng vật ngạc nhiên đâu!

súng vật nhà người không thông minh như vậy đâu, cậu ta nghĩ đến mình bị ném tới nơi khác đó, đang nhàn nhả ở ‘bãi rác’ đâu

Tang thi huynh cảm giác được vị trí súng vật, không nghĩ nhiều trực tiếp chạy lại.

Tang thi huynh trực tiếp xem nhẹ thứ Tiêu Văn ôm trong lòng cùng với năm tiểu gia hỏa bên trong.

Khi Tiêu Văn nhìn thấy tang thi huynh cảm thấy vừa thất vọng lẫn kinh hãi.

Cậu gặp ảo giác, Tiêu Văn cảm thấy mình nhất định là điên rồi, không có tang thi huynh ở đây lẽ ra cậu phải vui vì không sợ bị tang thi huynh ăn chứ; thấy tang thi huynh phản ứng bình thường là mất mát mới đúng, kinh hãi thế này là sao? Gặp tang thi huynh cảm thấy kinh hãi?

Mẹ nó! Mình thật không khoa học a! Tiêu Văn trong đầu rít gào.

Cậu nhất định là buổi sáng không rửa mặt nên mới xuất hiện ảo giác, ảo giác gì đó đều là giả! “Mình rất bình thường, mình rất bình thường!” Tiêu Văn trực tiếp xem nhẹ tồn tại của tang thi huynh, ảo não tột đỉnh.

được rồi, cho Tiêu Văn một chút thời gian để tiêu hóa việc cậu thấy tang thi huynh xuất hiện cảm thấy kinh hi!

32. Quyển 1 - Chương 32: Không Gian Không Phải Của Ta

Ừm!

Tìm được rồi. Tang thi huynh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hửm???

Đó là cái gì? Trong tay sủng vật là cái gì? Lông xù khó coi chết đi được! Sủng vật không đi ra ngoài, vậy xem ra mấy thứ khó coi này thật sự tìm được trong không gian? Không đúng, lúc trước ở đây hoàn toàn không có vật sống mà. Mấy thứ này ở đâu chui ra vậy?

Tang thi huynh gắt gao nhìn chăm chăm năm cái lông xù gì đó sủng vật ôm ở trước ngực, lông mi nhíu lại.

Ngẩng đầu thấy sủng vật nhìn thứ đó đến ngẩn người, tang thi huynh nhất thời cảm thấy ủy khuất, sủng vật đây là không muốn gặp hần sao? Sủng vật ghét bỏ hần sao? Lại lần nữa hung hăng trừng mắt thứ gì đó còn đang trong giấc mộng một cái.

Vật nhỏ lông xù trong mắt Tiêu Văn thực khả ái nhưng trong mắt tang thi huynh lại rất khó xem. Nhóm thú cưng giống như cảm giác được có một trận gió lạnh thổi qua, lỗ tai run run dựa vào càng gần. Đối với việc bị tang thi huynh nhìn chăm chăm thật sự không phát hiện a.

Sủng vật nhìn thấy hần tại sao còn chưa chạy ra tiếp đón? Khóe miệng hơi hơi động, tang thi huynh cảm thấy mình cần được sủng vật an ủi.

Tiêu Văn lấy lại tinh thần, đang định dùng ánh mắt phức tạp đánh giá tang thi huynh một chút.

A! Hấp một ngụm khí lạnh.

Tang thi huynh, người đó là cái gì biểu tình gì thế? Tuy ta có thể đoán được người ủy khuất, nhưng mặt của người là mặt than a, người dùng cái mặt than làm loại biểu tình yêu cầu động tác độ khó cao thật sự không thể nhìn a! Mẹ nó, hôm nay ta không rửa mặt thật sự là sai lầm rồi!

Tiêu Văn bị vẻ mặt của tang thi huynh làm quên mất tiêu ý tưởng vừa rồi, quả nhiên là đã kích cần dựa vào một đã kích khác tiêu diệt.

“...Văn Hàn, người làm sao vậy?” Được rồi, vẫn là rất muốn kêu tang thi huynh hơn. Văn Hàn tên này tuy dễ nghe nhưng hoàn toàn không dễ gọi nha!

“Ừm, mấy thứ khó coi này ở đâu ra?” Nói xong lại hung hăng trừng mắt nhìn nhóm vật nhỏ vô tội đang ngủ say.

Chiều theo hướng tang thi huynh đang nhìn, a, nguyên lai là hỏi lai lịch vật nhỏ! Thời điểm Tiêu Văn nhìn về phía vật nhỏ vừa vịn thấy đám nhỏ bị nhìn chăm chăm, phản xạ có điều kiện phẩy phẩy lỗ tai.

Tuy rằng không phải con gái nhưng thấy vật nhỏ có động tác đáng yêu như vậy, Tiêu Văn khóe miệng khó có thể không nhếch lên.

“A, mấy đứa nhỏ này à.” Phóng nhẹ thanh âm sợ ồn đến vật nhỏ. “Ta tìm thấy trong này, lúc tìm được bọn chúng còn chưa nở.”

Di?

Tiêu Văn bỗng nhiên ý thức được một vấn đề rất lớn. Đây đều là loại động vật có vú đi? Nở trong trứng ra? Vấn đề này không phải là không khoa học, đây căn bản là hoàn toàn, hoàn toàn không có khả năng! Mẹ ơi, quả nhiên không rửa mặt chỉ số thông minh cũng giảm đi sao!

Tiêu Văn ở đây vì chỉ số thông minh của mình mà bị ai. Tang thi huynh thì thật sâu trầm mặc.

Mấy thứ này do hần mang vào sao? Ngẫm lại? Không có a?

Ừm? Chờ chờ? Nở, trước khi nở chính là trứng, là đêm qua đến cần cứ nghiên cứu lấy được.

Tang thi huynh nhìn thoáng qua nhóm vật nhỏ còn đang ngủ say, xem ra lại là tác phẩm của đám giáo sư kia. Quên đi, chỉ cần sủng vật thích thì để lại nuôi. Dù sao hàng từ viện nghiên cứu xuất ra khẳng định không giống với bình thường, đến lúc đó có khi còn có thể bảo vệ sủng vật.

Đám vật nhỏ không biết mình bị tính kế ngủ thật sự say.

Xem ra rất nhiều sự tình đều bị quyết định lúc đang ngủ a.

“Người muốn nuôi chúng?” Tang thi huynh cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Tiêu Văn.

“À!” một lúc sau mới phản ứng lại. “Đúng vậy. Dù sao nơi này rất nhiều lương thực, nuôi bọn chúng chắc không quá gian nan.”

“Ừ!” Thản nhiên lên tiếng, tang thi huynh cảm thấy nhiệm vụ của mình càng thêm nặng rồi, trước kia chỉ nuôi sủng vật thôi hẳn đã phải tìm rất nhiều ‘thức ăn gia súc’, bây giờ lại thêm mấy lứa sủng vật của sủng vật nữa, khẳng định hao phí thức ăn gia súc càng nhiều. Xem ra về sau phải đả kiếp thức ăn gia súc nhiều một chút.

Không biết tang thi huynh đang lo lắng cái gì, Tiêu Văn nghe thấy tang thi huynh trả lời thực vui vẻ nở nụ cười. Nhẹ nhàng sờ soạng vật nhỏ số 1 một chút, nhìn bộ dáng số 1 vận vẹo cảm thấy thực vui vẻ.

quả nhiên đùa giỡn sủng vật là bản năng!

“Tang thi huynh, người có biết nơi này là đâu không?” Bưng hộp giấy ngồi một bên, Tiêu Văn ngẩng đầu nhìn tang thi huynh đứng trước mặt.

“...” kế hoạch của tang thi huynh bị phá sản, hẳn vốn muốn tặng cho sủng vật kinh hi đầu.

“Hử?” Thấy tang thi huynh không đáp lại, Tiêu Văn tưởng hẳn cũng không biết. “Cũng không biết ở đây có an toàn không.”

“Nơi này rất an toàn.” Nhìn sủng vật lo lắng đến vấn đề an toàn, cho dù hiện tại khá uể oải nhưng là đối với sủng vật vẫn là hữu vấn tất đáp.

“Tang ... Văn Hàn, người làm sao lại biết?” Nhân tình sáng lên, tang thi huynh chắc hẳn lúc trước đã tới nơi này, tang thi huynh nói rất an toàn, vậy nhất định thực an toàn.

Tiêu Văn, người mơ mộng quá độ rồi, nếu tang thi huynh nói an toàn với hẳn mà thôi, người liền bị kịch — tuy rằng không có khả năng.

“Vì nơi này tất cả đều là của ta.” Tang thi huynh nói chuyện không lưu loát lắm, không thể nói câu quá dài, chỉ có thể tách ra nói từng câu ngắn ngủn.

“Ách!” Tất cả đều là của tang thi huynh. “Văn Hàn, nơi này tất cả đều là của người?” Chẳng lẽ tang thi huynh quyết định chiếm núi làm vua?

“Ừ, tất cả đều là của ta, nơi này chỉ có ta cho phép mới có thể tiến vào!” Tang thi huynh còn thật sự gắt đầu.

“...” Tang thi huynh quả nhiên chiếm núi làm vua sao. Cho phép mới có thể vào, xem ra vẫn là quản lý kiểu phong kiến.

“Nơi này là không gian của ta, ở đây so với bên ngoài an toàn hơn rất nhiều.” Tang thi huynh tiếp tục nói.

“...” Tiêu Văn mở to hai mắt nhìn, tang thi huynh nói cái gì đó? Không gian? Không có nghe sai chứ?

“Ừ, trước hết người có thể ...” Tang thi huynh dừng một chút, nhìn hộp giấy nói: “đặt bọn chúng ở chỗ này, ở trong này bọn chúng được an toàn.”

“Không... gian...” có điểm chần chờ hỏi. “Văn Hàn? Người vừa rồi nói nơi này là không gian, một không gian chỉ thuộc về người?”

“Ừ!” Đối với sủng vật vẻ mặt có điểm khiếp sợ, tang thi huynh lý giải là vì sủng vật rất cao hứng. Xem ra này vẫn coi như là một kinh hỉ đi.

“Nga!” Ngơ ngác lên tiếng, Tiêu Văn máy móc xoay người, nhắc chân, lặc nhắc chân, từng bước từng bước đi về phía giường mới phát hiện ra vừa rồi. Trước hết dàn xếp đám vật nhỏ cho tốt, sau đó mới đi ra ngoài với tang thi huynh.

Tiêu Văn hiện tại rất bình tĩnh. Đây là ảo giác, Tiêu Văn chính là bị tang thi huynh dọa đến kinh hách tạm thời thần kinh phản ứng lùi.

Chờ Tiêu Văn không chút hoang mang dàn xếp xong, đi theo tang thi huynh một lúc đầu óc mới phản ứng kịp.

“A ————— !” Đột nhiên hét lên dọa đến tang thi huynh, tang thi huynh cũng sợ một chút. Là bởi vì cũng sợ một chút, cho nên tang thi huynh bị sủng vật ôm lấy.

Kỳ thật chỉ là bắt lấy cánh tay mà thôi.

“Tang thi huynh, người nói người có được không gian là thật! Người... người nói chúng ta hiện tại đang trong không gian?” Tiêu Văn biết biểu tình của cậu bây giờ rất khủng bố, có khiếp sợ, không thể tin, còn có kinh hỉ nữa.

Dù sao vẻ mặt cũng đã vãn vẹo, chỉ cần người nào nhìn thấy đều sẽ phản xạ có điều kiện mà cho một đám.

Cho nên Tiêu Văn không bị ăn đập. Nguyên nhân á, tang thi huynh đều kêu là tang thi huynh, sẽ là người sao?

“Không gian a, nơi này có thể để rất nhiều thứ, còn có thể trồng trọt bên trong thậm chí còn có thể xây phòng ở, sinh hoạt ở đây đều được a! Gặp phải đối thủ đánh không lại có thể tiến vào, có thể trực tiếp thu vào nhiều thứ. Ưu điểm thật nhiều a!” Không để ý tang thi huynh trả lời chưa, giống như tự quyết định, Tiêu Văn một người tự thì thầm.

Không gian a, trước kia cậu cũng ảo tưởng có một cái sau đó có thể trốn vào, ở bên trong trần trường đều không ai biết a! Mình sẽ có một mảnh đất lớn, muốn ăn cái gì liền sản xuất cái đó, không bao giờ sợ tốn tiền a! Thậm chí còn có thể đem bán, có một sinh ý nhỏ, tự nuôi sống mình giàu có dư dật!

Tiêu Văn, tin tưởng ta, hiện tại người là có thể trần trường cũng không ai để ý đâu. Nơi này trừ người ra, cũng không có ai là người.

Tang thi huynh nhìn sủng vật bộ dáng kích động, khóe miệng nhếch lên, nhẹ nhàng nói: “Ừ, người nghĩ thế nào thì làm thế đó, đều tùy người!”

Tang thi huynh giọng điệu quá mức ôn nhu, quá mức sủng nịch, nếu Tiêu Văn là con gái phỏng chừng sẽ trực tiếp bổ nhào vào lòng tang thi huynh. Nhưng mà Tiêu Văn lại là một thằng con trai vừa ngốc vừa manh, cho nên phản ứng của cậu chính là đánh một cái giật mình.

Tang thi huynh, người nhất định là mới học nói nên vận dụng giọng điệu không đúng rồi.

“Văn Hàn, ách, vừa rồi thực xin lỗi a, nhất thời kích động gọi người là tang thi huynh.” Tiêu Văn bĩu môi, tuy người là tang thi, nhưng lại là tang thi cường hãn có thể nói, đắc tội không nổi a. Giải thích là nhất định rồi.

“Không sao, người thích thì có thể kêu như vậy!” Tang thi huynh như trước giọng điệu sủng nịch.

Cảm giác da gà toàn thân đều bạo liệt, Tiêu Văn cứng ngắc nặn ra một tiếng cười: “Ha ha! Ha ha!” Tang thi huynh thật hung tàn, này so với tàn phá tinh thần còn khủng bố hơn trăm lần.

Nhìn biểu tình của tang thi huynh xem, thiên a! Vẫn là sủng nịch.

Tiêu Văn nghĩ đợi tang thi huynh đổi vẻ mặt khác. Nhưng mà đợi một hồi cậu cũng chịu không nổi nữa, lực sát thương quá lớn, chống đỡ không được a.

“Ở trước mặt nhân loại gọi người tang thi huynh, ta còn không có ngốc như vậy, kia không phải là bảo người khác tới giết chúng ta sao?” Nhanh tìm đề tài dời đi lực chú ý của tang thi huynh, hy vọng tang thi huynh không dùng lại biểu tình sùng nịch nhìn cậu nữa.

Nguyên bản tang thi huynh đang có biểu tình sùng nịch, nghe sủng vật nói xong, biểu tình lập tức biến thành rất cao hứng.

Xem ra sủng vật là đang lo lắng cho hắn đâu, vậy thời điểm chỉ có hai người bọn họ sủng vật mới kêu hắn là ‘Tang thi huynh’. Đây có tính là tên thân mật không?

Nhìn tang thi huynh vẻ mặt lập tức biến hóa, Tiêu Văn nghĩ chắc mình đoán đúng rồi, xem ra tang thi huynh vừa rồi nhất định là đang luyện tập biểu tình a, hại cậu tim đập một hồi. Hô, về sau nhìn thấy tang thi huynh có cái dạng này phỏng chừng sẽ không giết mình nữa.

“Tang thi huynh a, toàn bộ không gian lớn cỡ nào?” Tiêu Văn rất nhanh hứng thú bưng bưng đánh giá toàn bộ không gian, tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy các loại vật phẩm tang thi huynh tha về.

“Nơi này rất lớn, con số cụ thể ta không rõ.” Sủng vật đây là đang thăm dò diện tích ‘Nhà ở’ của hắn sao? tang thi huynh, người xem nhằm sách tham khảo kết hôn của vị đại thúc kia a!

“A, rất lớn là được rồi. Đồ đạc này nọ cũng nhiều.” Tiêu Văn có điểm oán niệm, vì cái gì không phải là cậu chứ, tang thi huynh đã cường hãn như vậy rồi, bây giờ ngay cả không gian này cũng là của hắn. Oán niệm a, nếu cậu cũng có một cái không gian là tốt rồi, a a a, chán ghét.

Xem ra sủng vật thực vừa lòng, tang thi huynh hí mắt, nở nụ cười.

“Cũng không biết là lúc nào rồi! Tang thi huynh, chúng ta đi ra ngoài như thế nào đây. Hiện tại hắn là đã sáng đi.” Quay đầu nhìn về phía tang thi huynh bỗng nhiên cười mỉa mắt. Tang thi huynh đang cười cái gì đó? Nhìn lại trên người mình không có gì kỳ cục a, trừ bỏ ‘hơi’ bẩn thôi, mà cái gì bẩn tạm thời xem nhẹ đi.

33. Quyển 1 - Chương 33: Lao Động Miễn Phí

Quan sát trên dưới một hồi đều không phát hiện ra mình có chỗ nào không đúng, Tiêu Văn hắc tuyến rồi.

Này này tang thi huynh, người là đang đắc ý người có không gian còn ta thì không sao?

“Tạm thời không ra, buổi chiều đi cũng được, bây giờ phải thu dọn đồ đạc trước.” Tang thi huynh cũng không hy vọng sủng vật ra ngoài quá nhiều, muốn sủng vật hoàn toàn thích nghi trong không gian, như vậy sủng vật sẽ không bị những người khác dụ dỗ mất.

tang thi huynh, người không phải là xem nhằm sổ tay luyện ái của đại thúc đấy chứ... người xem sai sách rồi.

Thu dọn đồ đạc? Có cái gì để mà thu dọn? Chẳng lẽ tang thi huynh còn thu cả phòng ở vào đây?

Đi theo phía sau tang thi huynh, vòng tới vòng lui quanh ‘bãi rác’.

Thời điểm Tiêu Văn chuyển ra ‘bãi rác’ đầu liền choáng váng. Tang thi huynh a, người rốt cuộc thu bao nhiêu thứ tiến vào thế.

Kỳ thật viện nghiên cứu tuy nhiều thứ linh tinh, nhưng là sẽ không nhiều đến trình độ Tiêu Văn muốn ngắt, là do tang thi huynh lúc trước đi trải quét thành phố kia cho nên mới có thể nhiều như vậy.

Thứ đầu tiên Tiêu Văn thấy chính là một con sông trong vát!

Tiêu Văn hiện tại không cần lo lắng vấn đề ăn mặc, mấy chuyện lật nhật vật vãnh cũng không cần lo lắng. Cũng chỉ còn vấn đề tắm rửa thôi. Nước sông là cỡ nào trong xanh a, đá cuội dưới sông là cỡ nào dễ nhìn a!

Tang thi huynh lúc xoay người lại nhìn chính là sủng vật vẻ mặt sắp chảy nước miếng đến nơi, nhưng mà đối tượng chảy nước miếng không phải là hắn, cũng không phải đồ ăn gì, mà là một con sông?

Tang thi huynh cảm thấy khoe miệng mình rất muốn run rẩy, súng vật sinh bệnh sao?

Tiêu Văn nhin xuống xúc động muốn lập tức nhảy xuống sông tắm rửa. Tang thi huynh còn đang đứng đây đâu, nếu cứ như vậy mất hình tượng trước hết không tính, cậu không mang quần áo thay a, tắm xong rồi cũng chỉ có thể lỏa thể.

Lỏa lồ cái gì chứ, còn có tang thi huynh ở đây nha, khụ khụ, không thể.

yên tâm, tang thi huynh sẽ không để ý, người có thể tận tình lỏa thể!

“Tang thi huynh, người muốn dẫn ta đi xem cái gì?” Trưng ra khuôn mặt tươi cười, Tiêu Văn cười đến sung sướng.

“Ừm, phòng ở.” Trả lời ngắn gọn.

‘Nhà rất trọng yếu, đối với người người muốn bảo vệ mà nói, nhà có thể cho bọn họ cảm giác an toàn.’ Tang thi huynh nhớ rõ trong trí nhớ có một người xem qua một cuốn sách viết như vậy. Cho nên nhất định phải mang súng vật đến xem phòng ở, lúc ấy hẳn thu rất nhiều phòng ở tiến vào. Chỉ cần súng vật không thích cái gì, lập tức đá ra.

tang thi huynh, người xem là trí nhớ đại thúc đi?

Phòng ở? Khoe miệng run rẩy, Tiêu Văn cảm thấy não bộ của tang thi huynh so với cậu cam đoan là không giống nhau, tuy rằng đoán ra tang thi huynh muốn cho cậu xem cái gì.

“Xem phòng ở làm gì?” Tiêu Văn cảm thấy vẫn là hỏi rõ tang thi huynh rốt cuộc muốn cậu xem phòng ở làm gì thì hơn.

Trao đổi thật sự rất trọng yếu a, giữa người với người còn có thời điểm không hiểu nhau hướng chỉ là người với tang thi, chỉ biết riêng nói chuyện thôi cũng là cả một vấn đề. Phiêu liếc mắt nhìn tang thi huynh một cái, tuy rằng tang thi huynh có thể nói nhưng mà cứ có cảm giác không giống với tang thi thuần chủng.

“Phòng ở dùng để ngủ.” Tang thi huynh như trước rất ngắn gọn. Phòng ở chính là nơi súng vật và mình ngủ, về phần năm vật nhỏ kia ngủ bên ngoài là được rồi, vừa vặn canh cửa.

“...” Nâng trán, cậu sai lầm rồi, tang thi này tuy không phải hàng thuần chủng, nhưng người ta vẫn là tang thi thôi, vấn đề khai thông vẫn tắc trở như cũ.

“Ta biết phòng ở dùng để ngủ, ý ta là nguyên nhân mang ta đến xem phòng ở là gì!” Kiên nhẫn, phải nhẫn nại. Tiêu Văn yên lặng tự nhủ.

“Tất cả đều cho người.” Tùy tiện chỉ phòng ốc đặt lung tung phía sau.

“...Cho ta? A, cảm ơn.” Hắc tuyến, Tiêu Văn quyết định không nói về vấn đề này với tang thi huynh nữa, nếu người ta đã nói là cho cậu rồi, thế thì nhận vậy.

Tiêu Văn tiến lại gần quan sát nhà cửa bị tang thi huynh thu vào.

.... Tang thi huynh, người rốt cuộc là đem mấy căn nhà này vào như thế nào a, chẳng lẽ người ngay cả nền móng cũng thu vào đây? Nếu đúng như vậy, cũng đào sâu ba thước đất mang vào sao?

Phòng ở tang thi huynh tiến nhập không gian đều là mấy căn biệt thự đã xây xong trên đồi, thời điểm tang thi huynh thu vào đúng là ngay cả nền móng cũng lấy hết. Sau khi thu cả một khu rừng vào liền nhìn thấy mấy căn biệt thự này, cho nên thuận tay lấy nốt, cũng may nơi này đủ lớn.

Tiêu Văn chọn một căn nhà cách nơi cậu đứng gần nhất.

Bước vào cửa, cậu cảm thấy có nhà cho riêng mình vẫn là an tâm nhất.

Tang thi huynh đi theo phía sau súng vật vào phòng, nhìn súng vật tư thái thả lỏng, tang thi huynh cảm thấy trong lòng âm ập, ánh mắt không rời khỏi súng vật, loạng quạng theo sau.

Tiêu Văn sau khi bình tĩnh lại cũng buông lỏng, nhìn phòng bếp ngó phòng ngủ, lại nhìn nhìn ban công trên lầu, nơi này từ nay về sau có phải chính là nhà cậu không?

Đứng trên ban công hít một hơi thật sâu. Không biết là bầu không khí trong không gian tương đối tốt hay là do lúc trước tang thi huynh thu vào nhiều cây, cho nên không khí khá tươi mát. Tiêu Văn đứng đó mới phát hiện rốt cuộc tang thi huynh thu vào bao nhiêu thứ.

“A!” Đây không phải là vấn đề nhiều hay ít, tang thi huynh người không phải là đánh cướp cả một thành thị đấy chứ.

Tiêu Văn đoán đúng rồi, tang thi huynh chính là đánh cướp nguyên một thành phố, là nơi cậu ở trước kia.

Biết tang thi huynh đang ở ngay sau mình, Tiêu Văn áp úng mở miệng: “Tang thi huynh, ta thích căn nhà này.” Ngụ ý là ta thích không gian này, người hẳn là không đuổi ta đi chứ?

Nghe thấy sủng vật nói thích đóng phòng ở này, tang thi huynh hai mắt sáng rực lên. Thích căn nhà này cũng chính là thích không gian này, chẳng phải là cũng thích hẳn sao!

tang thi huynh, mơ mộng cũng vừa phải thôi chứ.

“Người thích đều cho người.” Nói xong tang thi huynh có chút khó hiểu, vừa rồi trong lòng hẳn còn toát ra một câu: ‘Bản thân ta cũng có thể cho người’.

Suy nghĩ một hồi, tang thi huynh cảm thấy những lời này hẳn thích.

“Ha ha!” Tiêu Văn vui vẻ nở nụ cười, cảm thấy tang thi huynh đúng là một tang thi tốt.

Xoay người lạch bạch đi xuống lầu, Tiêu Văn muốn đi sắp xếp lại đồ vật cho căn nhà của mình.

Chạy ra cửa, Tiêu Văn ngẩng đầu lên nhìn căn nhà, nhếch miệng cười. Đây là của cậu, là nhà chỉ của riêng mình cậu.

Tang thi huynh muốn gọi sủng vật lại, chưa kịp mở miệng thì sủng vật đã đi xuống lầu rồi. Đứng trên ban công nhìn sủng vật xoay người ra khỏi cổng chính, hẳn muốn mở miệng, nhưng là sủng vật lại chạy ra xa.

Nhìn sủng vật đằng xa, tang thi huynh không hiểu sủng vật chạy nhanh như vậy làm gì?

Suy nghĩ, kết quả là không nghĩ ra, tang thi huynh trực tiếp biến mất tại chỗ, một giây sau xuất hiện bên người sủng vật đang cố gắng kéo tấm ván giường.

Tiêu Văn đang cố gắng kéo tấm ván gỗ giường cậu vừa ý nhất. Phải bố trí lại nhà mới, cậu sẽ bày biện thật đẹp. Nơi này có nhiều đồ gia dụng như vậy, cái gì cũng không thiếu, muốn kéo về nhà có chút tốn thời gian và sức lực.

Thời điểm nhìn thấy tang thi huynh, Tiêu Văn đã rất bình tĩnh, chỉ là có phần khinh bỉ mình sao lại hồ đồ vậy. Nơi này là không gian của tang thi huynh, vậy tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn, cậu việc gì phải mệt chết mệt sống làm nhân công thi công chứ, truyền tống trận miễn phí của tang thi huynh để làm gì a.

Buông giường trong tay ra, Tiêu Văn cười ha ha: “Cái kia... tang thi huynh, người có thể tùy ý di động đồ vật trong không gian đúng không?” Tuy rằng là câu hỏi, nhưng giọng điệu khẳng định kia hoàn toàn thể hiện rõ ý đồ của cậu. Bất quá tang thi huynh đối với ý đồ của sủng vật thật cao hứng, xem ra sủng vật thực sự ý lại vào hắn đâu.

Nhìn tang thi huynh trong nháy mắt tay chạm vào giường, giường liền biến mất không thấy đâu. “Oa nga!” Cho dù biết tang thi huynh có năng lực này nhưng cậu vẫn kinh ngạc.

Cái này làm Tiêu Văn thật cao hứng, cười chỉ thấy răng không thấy mắt.

Tiêu Văn hưng phấn đi trước dẫn đường, thấy thích cái gì là chỉ tay năm ngón, tang thi huynh chịu trách nhiệm chuyển về biệt thự. Cụ thể chuyển vào chỗ nào của biệt thự á, chính là tùy tiện ném ở phòng khách.

Tiêu Văn đang thì thào tự nói nên đặt tủ quần áo ở nơi nào, đột nhiên nhớ tới vừa rồi tang thi huynh di động đồ vật hẳn là không có khả năng phóng tới vị trí như cậu muốn. Không phải là trở lại phòng còn phải xếp lại một lần nữa chứ?

“Tang thi huynh, người có thể trực tiếp chuyển qua vị trí cụ thể không?” Tiêu Văn cảm thấy nếu đã có người tự nguyện làm cứu vãn thì mình không cần động thủ làm gì.

“Có thể! Người nói chỗ ta đến phóng!” Tang thi huynh sẵn sóc trước sau như một.

Tiêu Văn chỉ huy tang thi huynh đem đồ vật này nọ dọn xong, hưng trí bừng bừng bắt đầu tìm kiếm những thứ có thể dùng được.

Nhìn cái bàn đầy hài lòng:

“Cái bàn nhỏ này có thể đặt cạnh đầu giường.”

“Ừ!” Tang thi huynh cũng rất nghe lời trực tiếp đem cái bàn chuyển qua địa điểm được chỉ định.

...

Loại tình huống này giằng co hồi lâu. Tiêu Văn lựa chọn vô cùng vui vẻ, tang thi huynh làm công tác di chuyển cũng vô cùng vui vẻ.

Đợi phòng ở trên cơ bản đều an trí ổn thỏa, Tiêu Văn mới dừng lại.

Tiêu Văn vui vẻ chạy vào nhà.

Ta chạy

ta chạy

.

Tiêu Văn quay đầu, bị tang thi huynh túm áo, chạy không được a.

“Tang thi huynh? Có chuyện gì?” Tiêu Văn cũng chẳng so đo với tang thi huynh.

“Ta dẫn người!” Nói xong tang thi huynh trực tiếp mang theo sủng vật thuần di. Khi Tiêu Văn lấy lại tinh thần mới phát hiện cậu đang đứng trên ban công.

Vừa rồi là thuần di đi? Tiêu Văn cảm thấy thực kích thích, có tang thi huynh thì sợ cái gì chứ.

Tuy rằng rất muốn làm thêm một lần nữa, nhưng thăm quan nhà của mình quan trọng hơn!

Tiêu Văn xuống lầu, nhìn phòng khách không hề trống rỗng, yên lặng rót một giọt nước mắt, đây là ngôi nhà chỉ thuộc về cậu nha.

Cùng nhau xuống lầu, tang thi huynh thấy sủng vật rơi lệ, tuy không biết sủng vật vì sao lại khóc, nhưng rõ ràng cảm thấy sủng vật không có cảm xúc bị thương gì, không cần lo lắng. Tiến lên phía trước lau đi giọt nước mắt, lẳng lặng nhìn sủng vật.

A khóc thật dọa người. Vừa định giơ tay lau, Tiêu Văn thấy tang thi huynh đi đến trước mặt mình. Tang thi huynh như trước tay lạnh như băng không chút hơi ấm chạm vào mặt cậu, chậm rãi lau giọt nước mắt vừa rồi.

Tang thi huynh, người ...

Yên lặng cúi đầu mỉm cười. Tang thi huynh nha, người kỳ thật rất ôn nhu đấy. Tuy rằng ngón tay người lạnh lẽo không chút độ ấm, nhưng ta lại cảm thấy ấm áp, làm sao bây giờ? Tang thi huynh, người đối với ta tốt quá, nếu không có người che chở ta có lẽ đã sớm biến thành đồng loại của người rồi, mà có khi bị đồng loại của người ăn sạch cũng nên.

Ngẩng đầu, tặng cho tang thi huynh một nụ cười sáng lạn. “Tang thi huynh, người thật tốt!”

“Ừ, ta luôn luôn tốt.” Tang thi huynh thật chẳng khiêm tốn gì cả.

Tiêu Văn cảm thấy vừa rồi cậu xúc động một cách ngớ ngẩn rồi, tang thi huynh, câu nói của người ta thật sự không biết nên đáp như thế nào a. Ta nên nói cái gì đây, người đúng là đồ tẻ ngắt!

34. Quyển 1 - Chương 34: Tắm Rửa

Hai người tương đối im lặng không nói gì.

Tiêu Văn không trông cậy vào việc tang thi huynh sẽ mở miệng trước.

“Tang thi huynh, ta đi xem đám vật nhỏ đây, bây giờ người đi nghỉ ngơi đi.” Vẫn là Tiêu Văn rời đi trước, trong lòng không nhìn được cảm thấy ảm áp.

Thời điểm Tiêu Văn đến, nắm vật nhỏ vừa vận tĩnh. Ách, Tiêu Văn sẽ không đặt tên đâu, trực tiếp dựa theo thứ tự sinh ra từ một đến năm. Thứ nhất là giống mèo, nhì là bộ dáng cầu cầu, tam chính là hồ ly, tứ và ngũ đều có điểm giống báo.

Sau khi tĩnh liền mở to mắt tìm kiếm gì đó. Nhìn nửa ngày, giống như không thấy được thứ mình muốn tìm, “Ồ ô ~ ~ ô ô ~ ~” nhỏ giọng khóc lên. Ánh mắt vốn ướt át, cái này tựa như ngâm mình ở trong nước vậy.

Tiêu Văn chạy nhanh đến nâng tiểu nhất lên, nhẹ nhàng dùng ngón cái vuốt ve cái cổ. “Ồ... ô...” thanh âm vật nhỏ dần dần nhỏ lại, có lẽ là do nhìn thấy Tiêu Văn. Tiêu Văn chậm rãi vuốt ve tiểu nhất, thẳng đến khi nó đi vào giấc ngủ.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ nhàng đặt tiểu nhất ngủ say vào hộp, đem những vật nhỏ còn lại cùng bỏ vào. Tận lực không đánh thức vật nhỏ, nếu đánh thức cũng không biết nên dỗ như thế nào nữa.

Bưng hộp giấy, thật cẩn thận tiêu sai trở về.

Đặt đám vật nhỏ vào phòng mình, lúc trước đã chuẩn bị tốt năm cái rổ tre, lại lót thêm lớp vải mềm mềm, vật nhỏ khẳng định thích.

Khi Tiêu Văn vào nhà, tang thi huynh là thực vui vẻ, chính là lúc nhìn đến hộp giấy trong tay Tiêu Văn sẽ không vui. Thứ trong hộp kia hẳn nhận thức, bên trong có năm vật nhỏ khó coi a.

Tiêu Văn không chú ý tới sắc mặt biến hóa của tang thi huynh, hiện tại lực chú ý của cậu đều đặt trên năm con thú. Nghĩ trước hết dàn xếp cho bọn chúng tốt đã, trực tiếp xem nhẹ tang thi huynh, đi lên lầu.

Tang thi huynh vốn không quá vui vẻ, giờ phút này là hoàn toàn phần nộ rồi. Mấy thứ đáng giận khó coi, hoàn toàn đoạt đi sự chú ý của sủng vật, bây giờ các người còn nhỏ, ta sẽ không làm gì, chờ các người trưởng thành xem, hừ. Các người chờ đó.

Tiêu Văn cẩn thận đặt hộp giấy lên bàn, đặt năm con, mỗi con vào một chiếc giỏ được lót vải bố cẩn thận, Tiêu Văn nhìn đám vật nhỏ vẫn như trước ngủ say sưa. Ngộ, đáng yêu quá.

Khi Tiêu Văn xuống lầu, nhìn tang thi huynh có vẻ không vui.

Ách, Tang thi huynh làm sao vậy? Lúc cậu đi sắp xếp cho các vật nhỏ còn hoàn hảo mà?

“Tang thi huynh, người làm sao vậy?” Tang thi huynh làm sao vậy nhỉ? Ngẫm hiểu có gì đó không tốt, chẳng lẽ là có người đắc tội hử? Hay là chưa ăn no?

Chưa ăn no? Hy vọng tang thi huynh không vì thế mà tâm tình không tốt. Xoa xoa thái dương lưu lại mồ hôi lạnh, Tiêu Văn cảm thấy cậu đối với tang thi huynh về sau vẫn là không nghĩ tới những gì liên quan đến ‘ăn’ đi. Bằng không cậu chịu không nổi a.

“Không có việc gì, người muốn ăn gì không?” Sủng vật buổi sáng chưa ăn, hiện tại đã qua nửa buổi sáng rồi, sủng vật đói bụng.

“Không đói bụng a! Người đói sao? Muốn——” Tiêu Văn lập tức cầm miệng, lỡ miệng cái gì vậy, tang thi huynh không phải là bạn bè trước kia của cậu đâu, người khác hỏi ăn gì không, phải về hỏi đối phương ăn không? Cậu này gọi là khiêm miệng a, nếu tang thi huynh trả lời ‘Đói bụng’ thì làm sao bây giờ, chẳng lẽ đem chính cậu rửa sạch nằm lên trên bàn cho tang thi huynh ăn?

“Ta sẽ không đói.” Không để tâm sủng vật chỉ nói một nửa, tang thi huynh chỉ nghĩ sủng vật là đang quan tâm hử a. Xem ra sủng vật vẫn là thích hử nhiều thật nhiều.

“Nga.” Toát mồ hôi, may mà tang thi huynh không đáp ‘Ta đói bụng’.

Vừa rồi căng thẳng khản trương, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, hiện tại cảm giác trên người dính dính rất khó chịu.

Tiêu Văn nhớ lại khát vọng của mình khi nhìn thấy căn nhà này —— tắm rửa! Nghĩ liền làm, Tiêu Văn lập tức lần lên lầu, lấy quần áo sạch chạy ra ngoài.

Chạy vài bước, Tiêu Văn nghĩ đến cái gì, lại chạy về.

“Tang thi huynh, ta đi tắm, người không được nhìn lên a!” Nói xong bỏ chạy, cũng không quản tang thi huynh đáp ứng hay không.

Tang thi huynh thấy sủng vật đột nhiên chạy lên lầu, sau đó ôm quần áo trong tay chạy xuống, trực tiếp hướng ra ngoài cửa chạy tới. Ngay khi tang thi huynh còn đang nghi hoặc, sủng vật lại chạy về, bỏ lại một câu rồi vội vã chạy mất.

...

Tắm rửa, ta sao phải nhìn lên?

Tang thi huynh kỳ thật không hiểu, sủng vật tắm rửa thì cứ tắm đi, sao phải sợ hấn nhìn lên chứ? Hấn cũng không có ham mê rình rập đâu.

Bất quá tắm rửa...? Tang thi huynh nghĩ một chút xem ban thân đã tắm từ khi nào?

Ách...

Hình như từ sau ngày hấn tiếp quản thân thể này chưa từng tắm qua. Lúc trước không biết cái gì gọi là tắm rửa, sau đó là luôn luôn bận rộn, nên không nhớ tới. Tuy rằng lần có được không gian tùy thân đó, cả cơ thể của hấn đã được ‘tắm’ theo một ý nghĩa khác —— trực tiếp ngay cả da cũng thay.

Như vậy nếu muốn tắm, vậy tắm cùng sủng vật đi. Tắm cùng sủng vật hoặc là tắm cho sủng vật có thể tăng tiến cảm tình giữa chủ tớ hai người.

tang thi huynh, người là không phải xem sổ tay dưỡng thành sủng vật nhằm thành bí quyết lẫn giường với sủng nam đấy chứ?

Tiêu Văn để một câu rồi trực tiếp hướng về bờ sông bên chạy.

A ~~ dòng sông xinh đẹp ~~ ta đến đây

Tiêu Văn bây giờ tâm tình thực nhộn nhạo, cũng thực đáng khinh, quả nhiên là trên thế giới không có người nào không đáng khinh, chỉ là chưa tới thời điểm thôi?

Rất thành thạo, Tiêu Văn nhanh chóng trần trụi “Bùm” một tiếng nhảy xuống nước, cậu thấy con sông này không sâu, có chỗ cạn đến mức khi ngồi xuống mới chỉ đến cổ, địa phương sâu cùng lắm chỉ đến bả vai Tiêu Văn. An toàn, hoàn toàn không cần lo lắng.

Chỗ đáng lo chính là thời điểm nhảy xuống sông không cẩn thận dẫm phải đá cuội, sau đó trượt chân.

“Bôm!”

Tiêu Văn trực tiếp trượt chân, uống một ngụm nước.

“Khụ khụ!” Ho vài cái, đem nước phun ra, Tiêu Văn yên lặng bĩu môi, cậu đúng là vui quá hóa buồn mà.

Tiêu Văn xuống nước thuận tiện đem theo khăn mặt xuống.

Phải chà xát chà xát, trái chà xát chà xát, tắm rửa sạch sẽ.

“Hô, thật thoải mái a, vẫn là tắm rửa thoải mái nhất!”

Tiêu Văn khoan khoái tắm rửa, chỉ là mặt có điểm hồng, không phải do chà xát hồng mà là da mặt mỏng, sau đó liền đỏ.

Tắm rửa khá thoải mái, chỉ là lúc nhìn xuống nước mấy thứ ghét bản này nọ, Tiêu Văn trực tiếp lấy khăn bưng kín mặt, rất mất mặt a. Cậu có một loại lỗi giác như nước sông đang bị ô nhiễm. Thời điểm bỏ khăn

mặt ra, Tiêu Văn thấy nước đã sạch sẽ trở lại, nghĩ nghĩ trong không gian nước được lưu thông, bằng không thật sự không còn mặt mũi gặp tang thi huynh nữa!

Nghiêm túc tẩy rửa, Tiêu Văn một bên cảm khái. A, trước kia địa phương tắm rửa nơi nơi đều có, hiện tại muốn tắm lại tìm khắp nơi không thấy.

Tang thi huynh suy tư một hồi nên tắm như thế nào rồi mới chậm rãi đi đến bờ sông.

Khi đến nơi, tang thi huynh thấy sủng vật đã được tẩy đến trắng sạch. Gật đầu, sủng vật nhà mình thực thích sạch sẽ, nhưng mà trên lưng hình như có chỗ tẩy không đến. Không có việc gì, để hắn giúp sủng vật tẩy đi.

Tang thi huynh vừa động, trong tay liền xuất hiện một cái khăn mặt, lúc cởi quần áo trên người khó tránh khỏi sẽ phát ra âm thanh.

Vì thế.

Tiêu Văn đưa lưng về phía tang thi huynh, nghe thấy tiếng động liền quay đầu, trực tiếp bị dọa “A!” một chút. Nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, trong lòng là cỡ nào không được tự nhiên a.

Đây là tang thi huynh, tang thi huynh có thể nói, cho nên tang thi huynh muốn tắm rửa là thực bình thường.

Nhưng là có nói thế nào đi chăng nữa, hắn vẫn là tang thi a! Người xác định hắn sẽ không phải là thấy cậu tắm đến cơ thể thơm tho, sau đó dâng lên dục vọng muốn ăn?

yên tâm, về sau sẽ muốn ăn người.

Ngay tại thời điểm Tiêu Văn sững sờ, tang thi huynh đã đi xuống nước. Dòng nước dao động đánh tỉnh Tiêu Văn.

“Hi! Tang thi huynh, người cũng tắm sao!” Tiêu Văn miễn cưỡng cười cười. Muốn khóc a, không có chuyện gì tự nhiên kêu tang thi huynh, đây là nhắc nhở chính mình rằng đó là một con tang thi sao? Tự tác ngược thật sự không còn đường sống? Về sau cậu sẽ hảo hảo gọi tên tang thi huynh, người xem tên của tang thi huynh thật dễ nghe —— Văn Hàn, cỡ nào khí chất, cỡ nào suất khí, cỡ nào anh tuấn...

“Ừ, quay đầu sang chỗ khác.” Tang thi huynh trực tiếp đi đến sau lưng Tiêu Văn, giơ tay đem đầu Tiêu Văn xoay lại trạng thái bình thường, nhưng là ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, vừa rồi lúc chào hỏi Tiêu Văn góc độ quay đầu đều lớn hơn chín mươi độ, xoay đến cổ toan đau.

Tang thi huynh rất tự nhiên tay trái đặt trên vai Tiêu Văn, tay phải cầm lấy khăn mặt bắt đầu chà lưng giúp cậu. Sát vài cái, tay trái mở ra, đem khăn mặt thấm nước xoa, tái lập lại hành động trước đó.

Thẳng đến khi tẩy xong, Tiêu Văn đều không có mở miệng.

Mặt cậu đã đỏ như, nước mắt chực ngay tại hốc mắt. Trong lòng tràn đầy cảm động.

“Được rồi!” Tang thi huynh chà lưng xong vốn đang muốn hỏi sủng vật ‘Còn cần hỗ trợ tẩy không?’. Nhưng là bị thanh âm có điểm khàn khàn của sủng vật đánh gãy.

“A, được rồi, này phiền người quá, người tự tắm trước đi, cái khác để ta tự làm là tốt rồi. Ha ha.” Tiêu Văn có điểm ngưng ngừng vội vàng ngắt lời tang thi huynh, tùy tiện lau vài cái rồi quần khăn mặt quanh hông, lên bờ.

Tiêu Văn ôm quần áo, cước bộ bối rối chạy trốn. Tang thi huynh nhìn bóng dáng sủng vật chạy trốn, rất vừa lòng nở nụ cười. Xem ra là hắn tắm rất sạch sẽ đâu, đáng tiếc là sủng vật then thùng chạy trốn, bằng không là có thể đem sủng vật ra tẩy sạch bóng.

“A!” Có điểm mắt mát thở dài một hơi, tang thi huynh bắt đầu tẩy trừ chính mình.

Tiêu Văn không dám lại thay quần áo ở bờ sông, trực tiếp ôm khăn mặt bỏ chạy về nhà. Lên lầu vào phòng, đóng cửa lại. Luống cuống tay chân thay quần áo, sau đó nhảy lên giường còn chưa chuẩn bị tốt. Lúc trước chỉ là tùy tiện ném chăn đệm lên, bây giờ Tiêu Văn nằm lên cũng sẽ không thấy cứng.

Nhớ tới vừa rồi tang thi huynh giúp cậu chà lưng, Tiêu Văn nhiệt độ tăng cao!

“Ngao ngao

~ không muốn nghĩ nữa

~ “

Nếu bây giờ mà có ai nhìn thấy mặt Tiêu Văn, khẳng định sẽ nói “Oa nga, vải đỏ.” Mặt đỏ so với vải đỏ không khác nhau là mấy, Tiêu Văn vừa rồi nếu không chạy đi, phỏng chừng mặt đều cháy.

“Tang thi huynh là người tốt... tang thi huynh là vì mình chậm không đến sau lưng cho nên mới giúp mình... nhất định là như vậy, ừm, nhất định là như vậy!”

Tiêu Văn không biết nói như thế nào, vừa rồi cậu tim đập thật nhanh, không phải giống như lúc bị dọa hay là khẩn trương. Đó là một loại cảm giác mà cho tới bây giờ Tiêu Văn chưa từng trải qua, cái loại cảm giác này thực ngượng ngùng, thực thỏa mãn, nhưng là lại có một chút sợ hãi.

A!!! Không biết nói như thế nào, chính là rất phức tạp, rốt cuộc là nguyên nhân gì đây.

Tiêu Văn học tập đã điều đem mặt chôn ở trong chăn hồi lâu, cũng buồn bực. Ngẩng đầu lấy hơi, mặt vẫn hồng, trong mắt tràn đầy hoảng hốt. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nghĩ không ra, nghĩ không ra.

35. Quyển 1 - Chương 35: Khởi Hành

Chậm rãi tắm rửa, mặc quần áo. Tang thi huynh không nhìn thấy sủng vật then thùng xen lẫn thất kinh, chính là đang mất mát vì không được giúp sủng vật tẩy toàn thân. Như vậy còn cảm giác chưa hoàn thành chức trách, chủ nhân giúp sủng vật tắm rửa là thiên kinh địa nghĩa thôi.

Thời điểm tang thi huynh về nhà không thấy sủng vật. Sủng vật đi ngủ sao? Sủng vật hôm nay hình như chưa ăn gì, không biết có đói hay không.

Tùy tiện vứt quần áo vào giỏ, giơ tay lên, một túi bánh mì xuất hiện, đặt bánh mì lên bàn trà rồi lại lục tục ‘lấy’ ra thịt bỏ khô, đồ hộp linh tinh gì đó. Thẳng đến khi tang thi huynh cảm thấy đủ cho sủng vật ăn mới không tiếp tục ‘lấy’ nữa.

Tang thi huynh lên lầu, trực tiếp đi tới trước cửa phòng sủng vật.

Cửa đang đóng, ừm, không thể trực tiếp đẩy cửa. Tang thi huynh gật gật đầu, gõ cửa vậy.

“Cộc... cộc...” Sủng vật có khi nào đang ngủ hay không? Có nên trực tiếp đi vào không?

Tiêu Văn chưa ngủ, chỉ là đang then thùng mà thôi. Nghe được tiếng gõ cửa, theo bản năng vui đầu vào trong chăn, gõ cửa chỉ có thể là tang thi huynh, hiện tại không muốn nhìn thấy hắn, thật không muốn.

Không phản ứng? Xem ra là đang ngủ thật, không nên đi vào quấy rầy sủng vật, chờ sủng vật ngủ dậy lại ra khỏi không gian sau. Sủng vật hôm nay khuôn đồ cũng mệt mỏi rồi cộng thêm sửa sang lại phòng ở nữa, sủng vật nên đi nghỉ ngơi.

tang thi huynh, đều là người làm đi, sủng vật nhà người chỉ hoạt động miệng.

Tang thi huynh xoay người xuống lầu.

Tiêu Văn không nghe thấy tiếng đập cửa nữa, biết tang thi huynh đã ly khai. Xoay người, mặt hướng lên trên, chân tay đang thành hình chữ đại trên giường. Ngao ngao, tang thi huynh, ta gần đây thực không muốn gặp người a. Azzzz, cậu cũng không biết rốt cuộc mình bị làm sao vậy, không phải chỉ là chà lưng thôi sao, việc gì phải xấu hổ như vậy, còn là mỗi mình cậu một người xấu hổ.

Hít sâu, vẫn là đứng lên, đói bụng a. Sờ sờ bụng, buổi sáng chưa ăn gì, bây giờ đã giữa trưa không sai biệt lắm, trong bụng đều trống trơn. Đứng dậy, vốn tắm rửa tóc ướt đầm, cọ cọ ở chân một hồi có điểm khô rồi.

Đứng ở bên giường, Tiêu Văn hơi ngượng ngùng nhìn vết nước kia. Xem ra phải đổi chăn rồi, vẫn là khiêng ra ngoài hong khô đi. Tùy ý cuốn chăn thành một đoàn khiêng trên vai, một tay giữ chặt, một tay mở cửa đi ra ngoài.

Nhìn sủng vật đi xuống lầu, tang thi huynh nghĩ ‘Có phải tại hấn đánh thức sủng vật hay không?’.

Không có chào hỏi với tang thi huynh, Tiêu Văn trực tiếp đi ra ngoài. Hiện tại không muốn nói chuyện với tang thi huynh, cho nên tang thi huynh à, ta tạm thời không muốn gặp người.

Tang thi huynh ánh mắt vẫn đảo quanh người Tiêu Văn, thẳng đến khi Tiêu Văn ra đại môn, ly khai khỏi phạm vi tầm mắt tang thi huynh. Sủng vật sinh khí sao? Trách hấn vừa rồi đánh thức cậu? Không biết có biện pháp nào có thể làm sủng vật không tức giận không? May mắn vừa rồi hấn không đi vào, bằng không sủng vật có khi trực tiếp chán ghét hấn.

Đem chân trái lên cỏ hong khô, Tiêu Văn sẽ không đi quản nó. Dù sao trong không gian không có động vật nào khác, cũng không phải phiền não chân sẽ bị dơ.

Thời điểm Tiêu Văn trở về, nhìn thấy thức ăn trên bàn. Có ăn à, vừa khéo, Tiêu Văn không chút khách khí bóc gói ăn đến hăng say. Tạm thời chặn tang thi huynh lại, chờ khi nào nghĩ thông suốt lại mở hệ thống che chắn sau.

Tư tưởng rất tốt đẹp, nhưng sự thật thực tàn khốc. —— Tiêu Văn.

Tiêu Văn nguyên bản muốn tiếp tục che chắn tang thi huynh, nhưng mà còn năm vật nhỏ kia thì sao, chỉ có tang thi huynh mới biết, cũng chính là che chắn không có hiệu quả. Quên đi, cũng không phải đại sự gì, sẽ không che chắn tang thi huynh.

“Tang thi huynh, đám vật nhỏ làm sao bây giờ?” Ăn uống no đủ, Tiêu Văn bắt đầu phiền não về vấn đề này nên xử lý như thế nào. “Mang theo ra ngoài không chừng chỉ cần không để ý thôi liền bị tang thi một cước đâm bẹp.” Ngẫm lại đám vật nhỏ kia thân mình xương cốt nhỏ xíu, có lẽ chẳng cần tới tang thi huynh, chính cậu tay run lên cũng sẽ đánh rơi bọn chúng ấy.

“Ở lại bên trong.” Chẳng lẽ sủng vật muốn mang theo bọn chúng bên người? Hiện tại mấy tiểu đồng tây này còn chưa biết đi, nếu mang theo chẳng phải là để sủng vật ôm? Tuyệt đối không được, vẫn là chờ bọn chúng biết đi rồi nói sau, dù sao đám vật nhỏ này không bao lâu nữa sẽ lớn.

“À, nếu ở lại bên trong vậy sẽ không chiếu cố được? Rốt cuộc an bài như thế nào mới tốt?” Lo lắng, vô luận nuôi cái gì cũng không bớt lo à. Hơn nữa giờ đang là mặt thế, có khi cậu chưa kịp nuôi lớn thì đã bị người khác bắt về làm thịt rồi.

“Ở trong này ta có thể cảm giác được nhất cử nhất động của bọn chúng, người không cần lo lắng. Nơi này lại có rất nhiều đồ ăn, bọn chúng không đói được đâu.” Lúc này tang thi huynh nói ra một câu thật dài. Mục đích rất đơn giản, chính là dẹp bỏ ý niệm mang theo đám vật nhỏ trong đầu sủng vật.

“Tang thi huynh, làm phiền người!” Hai mắt sáng ngời, đúng vậy, ở trong không gian của tang thi huynh thì không có gì là không làm được, vật nhỏ ở lại trong không gian hoàn toàn không cần lo lắng.

“Ừ.” Đánh mất ý niệm trong đầu sủng vật, tang thi huynh tâm tình có vẻ thực sung sướng.

Tiêu Văn từ đêm qua lúc ngủ dưới gốc cây đến giờ vẫn có chút chưa lấy lại được tinh thần. Vừa rồi còn ở phòng khách, lập tức liền đi ra. Nhu nhu mặt, quả nhiên có cảm giác huyền hoặc, nhưng tuyệt không phải là đáng tiếc. Quên đi, không nghĩ nữa, nếu không có duyên phận với cậu, cho dù nghĩ như thế nào đi nữa cũng không xảy ra.

Tang thi huynh nhìn chung quanh một chút xác định phương hướng, nhắc chân liền đi. Tang thi huynh đi trước dẫn đường, Tiêu Văn không nhanh không chậm theo phía sau. Nếu không nghĩ đến hoàn cảnh bây giờ, Tiêu Văn đều có loại lỗi giác như đang đi du lịch.

Xoa nhẹ mặt, không nên suy nghĩ bậy bạ nữa, đi theo tang thi huynh tuy an toàn nhưng đôi khi không thể chịu nổi đối mặt với nhiều tang thi nha. Bọn họ chỉ có hai người, tang thi đều là tổ chức đoàn thể, này hoàn toàn không thể so sánh à.

Tiêu Văn đang gặm cánh gà, tang thi huynh mặt không chút thay đổi ngồi bên cạnh, đồng lửa phía trước phát ra âm thanh “tách tách”. Đi đến buổi trưa, Tiêu Văn cùng tang thi huynh vừa vận ly khai khỏi khu mới khai phá. Không có biện pháp, vốn chính là cước bộ chậm rì rì, trên đường còn phải đánh tang thi. Có thể đi đến chỗ này đã tính là nhanh rồi.

Tiêu Văn hiện tại đang ngồi trong một gian nhà trệt, cũng không biết căn nhà này trước kia có ai ở qua chưa, bên trong trống rỗng cái gì cũng không có. Nhìn sắc trời tối dần, Tiêu Văn đi nhặt nhánh cây khô, hướng tang thi huynh muốn mượn cái bật lửa. Buổi tối nhóm lửa lên, vừa ấm áp lại có thể chiếu sáng.

Bằng không sẽ không thích ứng được với cảnh tối lửa tắt đèn, lúc trước ở biệt thự không sai biệt lắm đều là lúc trời còn chưa tối đã ăn cơm chiều, bắt đầu nghỉ ngơi. Hôm nay đến nơi này bầu trời đã muốn tối đen, ở đây lại không có điện, chỉ có thể đốt lửa thôi.

Gặm xong chân gà, Tiêu Văn tiện tay xoa xoa lên quần áo, để lại không ít dầu mỡ. Nếu bảo Tiêu Văn không vệ sinh thì cũng không đúng, Tiêu Văn sẽ trực tiếp khinh bỉ người đó. Nếu một người vừa tắm rửa xong thay quần áo sạch sẽ, như vậy hẳn sẽ cẩn thận bảo trì quần áo. Nhưng vừa mới thay quần áo sạch xong, chỉ chốc lát sau liền dính vào thứ gì đó rất khó tẩy hoặc là giặt không sạch, người còn đi để ý nữa không?

Tiêu Văn sẽ không để ý, đều bẩn rồi, có bẩn thêm một chút cũng không có quan hệ.

Tiêu Văn ăn no xong kỳ thật rất muốn tán gẫu với tang thi huynh, có điều không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào. Không lẽ cứ như vậy ngạnh sinh sinh ném ra một câu: ‘Tang thi huynh, người vì sao lại tên là Văn Hàn’, chỉ sợ tang thi huynh sẽ trực tiếp thụi luôn cậu.

Tạm thời ngủ không được, muốn nghỉ ngơi lung tung cũng phải có cái gì đó để nghĩ a, ngăn người cũng cần năng khiếu, chỉ có tán gẫu mới không cần đề tài gì, chỉ cần bắt đầu câu chuyện là có thể trực tiếp thức tới hừng đông.

“Tang thi huynh, tên của người là ai đặt? Rất êm tai.” Nói tiếp đi, tiếp được là có thể bắt đầu tán gẫu.

Tang thi huynh vẫn tròn mắt nhìn đồng lửa quay đầu nhìn nhìn sừng vật, cười cười cứng ngắc.

“....” Tiêu Văn rất muốn một chương đập qua, biểu tình của người dọa ta đó.

“Tự ta đặt.” Tang thi huynh cười xong bính ra ba chữ.

“Người... tự... mình...?” Tên tự mình đặt, chẳng lẽ cũng là cô nhi?

Tiêu Văn, người nhầm rồi, tang thi huynh có rất nhiều ‘Phụ thân mẫu thân’

“Được rồi, vậy vì sao người nghĩ ra tên này?” Tán gẫu cần đề tài, càng cần phải hỏi han triệt để.

“Ta không biết, ” vẫn là ba chữ.

..... Tìm tang thi huynh tán gẫu là cậu sai lầm rồi, cho nên tán gẫu thất bại không tính là gì hết.

Tiêu Văn không hề cố gắng tán gẫu với tang thi huynh nữa, tán gẫu cũng phân ra chủng loại, chủng tộc bất đồng chỉ có thể đón lấy thất bại. Vẫn là ngủ đi, ngày mai còn phải tiếp tục lên đường nữa.

Dưới thân được trải một lớp chăn bông, nhưng là vẫn là có chút cứng, không có biện pháp, không thể cũng đem giường lôi ra, chỉ là đơn giản lấy ra hai chiếc chăn bông. Mặc dù có không gian, nhưng mà không thể để lộ ra ngoài a, làm người phải biết an phận.

Mặc kệ chăn có bị bẩn hay không, Tiêu Văn lẩn qua lẩn lại hai cái, tìm một tư thế thoải mái bắt đầu ngủ.

Tiêu Văn không phải là không muốn đi vào trong không gian một lần nữa tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, nhưng nghĩ lại liền hiểu được. Cậu cũng không phải vĩnh viễn ở trong không gian, còn có cuộc sống bên ngoài nữa, lúc nào cũng từng giờ từng phút sạch sẽ, có quần áo mới tắm rửa, đó không phải là kêu người ta đi đả kiếp cậu sao?

Không có ai ngốc như vậy đi? Thời điểm hiện tại này tánh mạng không được bảo đảm, một người cả ngày lúc nào cũng chỉ lo quần áo tắm rửa sạch sẽ, bên người lại không mang nhiều quần áo, đây là muốn chết sao. Nếu thấy được người như vậy ở cái thời mạt thế này, cậu sẽ trực tiếp đánh hẳn hôn mê bất tỉnh trôi lại, rồi nghiêm hình tra tấn ép cung, không tìm ra nguyên nhân tuyệt đối không bỏ qua.

Phổng chừng còn phải trải qua tháng ngày bẩn hề hề này đâu, Tiêu Văn nhắm mắt lại cảm khái một chút. Tang thi huynh không biết có ngủ hay không, có lẽ khả năng là không cần ngủ.

Tiêu Văn mở mắt ra, vẫn là nên hỏi một chút, không cần một người một thi đều ngủ, đến lúc đó tang thi đến cũng không biết. Vẫn là thâm sơn cùng cốc tốt hơn, có thể vào không gian nghỉ ngơi, thời điểm đi ra ngoài cũng không quá lo lắng bị phát hiện.

“Tang thi huynh, người muốn ngủ không?” Tiêu Văn nhìn tang thi huynh vẫn như trước ngồi im.

“Không cần, người ngủ đi, ta ở đây.” Tang thi huynh quay đầu nhìn thoáng qua sủng vật, giọng điệu mềm nhẹ.

“Người thật sự không cần ngủ?” Tiêu Văn cảm thấy vẫn là hỏi lại thì tốt hơn.

“Không cần, hừng đông ta sẽ gọi người, người ngủ đi.” Tang thi huynh như trước giọng điệu dịu dàng. Chính là Tiêu Văn có điểm buồn ngủ nên không chú ý.

“Ngô, vậy được rồi.” Ngáp một cái, khóe mắt phấp phất ra một chút lệ quang mệt mỏi. “Vậy tang thi huynh, người nếu mệt thì gọi ta, ta dậy canh chừng cho.” Lại ngáp một cái, híp mắt, ngã đầu liền ngủ.

Ngọn lửa phiêu diêu, bóng dáng tang thi huynh lúc ẩn lúc hiện.

36. Quyển 1 - Chương 36: Chán Ghét Lúa Nước

Ngày đó tang thi huynh thẳng đến trời sáng mới đánh thức Tiêu Văn dậy, Tiêu Văn nhìn tang thi huynh thần thái sáng láng nên cũng không có cảm giác áy náy. Chỉ là đã xác định được một chuyện, tang thi huynh thật sự không cần ngủ.

Đem chăn thu hồi lại không gian, dập lửa. Lại tiếp tục lên đường.

Hộc! Sắp chịu không nổi a, Tiêu Văn nhìn tang thi huynh đi đằng trước, vẫn như trước bước đi như bay, thật sâu hăm mộ lần ghen tị. Người nói xem, ta với tang thi huynh kém nhau không nhiều lắm a, như thế nào hiện tại chênh lệch lớn như vậy. Tiêu Văn đều đã thờ hờn hển như trâu, tang thi huynh vẫn là bộ dáng nhàn nhã, tuy rằng tang thi huynh là mặt than nhìn không ra, nhưng tang thi huynh vẫn biểu hiện ra tư thái nhàn nhã đâu! Đây là dùng để đã kích cậu đi, tang thi huynh thật sự rất hung tàn.

Năm ngày rời khỏi biệt thự cùng tang thi huynh, đã năm ngày, trên đường cũng không gặp phải nguy hiểm, cho dù là dọc đường đi có gặp vài nhóm tang thi, nhưng có tang thi huynh sát thủ tang thi hung tàn này ở đây, nhóm tang thi chỉ còn nước ngã vào phân.

Ách, xưng hô ‘sát thủ tang thi’ này dùng ở trên người tang thi huynh rất kỳ quái. Thôi, không cần nghĩ nhiều, này vốn là sự thật a.

Tiêu Văn nhìn tang thi huynh đi ở phía trước, cảm thấy hôm nay hẳn thật không bình thường! Bao gồm tang thi huynh và chính mình, hôm nay buổi sáng thời điểm xuất phát, tang thi huynh so với mấy ngày trước có vẻ dồn dập, dọc theo đường đi không hề giống với lúc trước chậm rì rì như đi du lịch, ngay từ đầu cước bộ nhanh hơn, hại Tiêu Văn đuổi theo phía sau thật sự vất vả. Tang thi huynh người không biết mệt, nhưng là ta sẽ a.

Nghĩ lại hành trình hôm nay Tiêu Văn thực bị thống. Đầu tiên là đuổi theo tang thi huynh thật vất vả, sau đó thời điểm giữa trưa ăn cơm lại là vội vã. Trên cơ bản chính là ăn xong chưa kịp tiêu hóa đã phải lên đường. Rốt cuộc là điều gì làm cho tang thi huynh khác thường như vậy, tuy rằng dọc theo đường đi bởi vì vương bát khí từ người tang thi huynh mà đám tang thi đều đi đường vòng, nhưng hậu quả là cậu thất lực đau lưng đau chân rút gân.

Nhìn trời, hiện tại không sai biệt lắm khoảng bốn giờ chiều đi. Không biết khi nào thì tang thi huynh mới dừng lại, về sau nhất định phải kiểm một chiếc xe, không bao giờ muốn ném thử cảm giác đi bộ nữa.

Tiêu Văn vẫn là cam chịu đuổi theo tang thi huynh, ai biết được rời khỏi tang thi huynh rồi thì đám tang thi đằng xa có nhào lên hay không, an toàn là quan trọng nhất.

Một giờ sau, Tiêu Văn chống đầu gối từng ngum từng ngum thở dốc. Rốt cuộc đã đến, rốt cuộc có thể dừng lại a. Nhìn bóng hình xinh đẹp của tang thi huynh, Tiêu Văn chỉ còn khí lực chống đỡ đi phía sau. Đây

không phải hung tàn a, này hoàn toàn là khảo nghiệm cực hạn của nhân loại đây mà, tang thi huynh, người vẫn là đem ta biến thành cường giả giống người đi.

Thở hồng học phì phò, Tiêu Văn không rảnh ngẩng đầu nhìn xem mình đang ở đâu. Có ai mệt đến mức chỉ thiếu điều vươn đầu lưỡi ra thở, chứ nói gì đến dư tinh lực đi quan sát bốn phía, mấy người đặc thù khác không tính. Tiêu Văn tuyệt đối chính là không có một trong những bối cảnh sau: không được tham gia đặc huấn, là bình phàm nhân sĩ chưa từng bị đuổi giết. Cho nên việc Tiêu Văn xem nhẹ đại môn phía trước là có nguyên do.

Kia kỳ thật chỉ là một cái cổng, ‘bảo tàng’ chân chính ở bên trong.

Tang thi huynh xoay người nhìn thấy sủng vật nhà mình mệt đến bộ dáng bán sống bán chết. Nháy mắt đau lòng a, đều do hắc hôm nay rất sốt ruột.

Sáng sớm nay tính toán một chút, từ đây đến kho lương thực không quá xa, nhưng dựa theo tốc độ này thì trời tối đến nơi là tuyệt đối không có khả năng, vậy chỉ còn cách tăng tốc. Sủng vật nhất định có thể theo kịp, sủng vật có dị năng, như thế nào lại theo không kịp đâu.

Tang thi huynh không biết có một loại sinh vật gọi là ‘Ma pháp sư’, năng lực có thể hủy thiên diệt địa nhưng là thân thể không phải dạng cường hãn, cho nên hôm nay khiến Tiêu Văn trải qua một ngày bi thảm. Chúng ta hãy vì Tiêu Văn cầu nguyện, hy vọng tang thi huynh về sau hiểu được cho dù Tiêu Văn năng lực có cường hãn hơn đi chăng nữa, nhưng là thân thể không nhất định cũng phải cường hãn theo.

Tiêu Văn đang ngồi khôi phục thể lực, thành linh cảm giác được thiên toàn địa chuyển, không phải mới vừa rồi mặt hướng xuống đất sao? Như thế nào lập tức lại biến thành thiên không xanh thẳm?

Tang thi huynh nhìn sủng vật bộ dáng suy yếu, cảm thấy hắc sai lầm rồi. Tuy rằng không biết sao lại sai lầm, nhưng làm cho sủng vật trở nên suy yếu là hắc, cho nên nhất định là hắc sai rồi. Tang thi huynh tiến lên xoay người, trực tiếp ôm kiểu công chúa, sau đó một cước đem cửa đá văng, sải bước vào trong.

Tiêu Văn sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, cậu bị tang thi huynh ôm lấy, cái này không quan hệ, dù sao chính mình cũng không còn khí lực. Nhưng là ôm kiểu công chúa kia là chuyện gì vậy! Nhìn tang thi huynh khí phách một cước đem đại môn thực rắn chắc đá văng, Tiêu Văn có oán giận hơn nữa cũng chỉ có thể im lặng. Một cước này nếu dừng lại trên người cậu, phỏng chừng có thể trực tiếp cosplay làm đĩa bay.

Nhìn đám cửa thực rắn chắc sau khi bị tang thi huynh đạp một cước trực tiếp biến thành gỗ nhóm củi, cậu yên lặng nuốt một ngụm nước miếng, thôi dù sao ôm không tổn tiền lại không mất sức, cứ để cho tang thi huynh ôm đi.

Yên lặng khinh bỉ bản thân tự lừa mình dối người, Tiêu Văn rất nhanh có thể bình tĩnh theo cước bộ của tang thi huynh bắt đầu quan sát bốn phía. Xem ra nơi này lâu rồi không có người đến đây, nơi nơi đều là cỏ dại, bất quá đây rốt cuộc là địa phương nào?

“Tang thi huynh đây là đâu, tại sao lại dùng nhiều bùn đất làm thành phòng ở như vậy? Không đúng, đây giống kho hàng hơn, phòng ở không khó coi như vậy.” Nghiêng đầu nhìn phòng ốc phía trước, Tiêu Văn cảm thấy cậu hình như có chút ấn tượng, trước kia giống như đã nhìn qua loại phòng ở này ở đâu, là khi nào nhỉ?

“Kho chứa lương thực, chúng ta phải tồn trữ nhiều thức ăn một chút.” Tang thi huynh ôm sủng vật cước bộ không ngừng hướng đến kho hàng gần nhất.

“Lương thực?” Tiêu Văn có ảo giác như thấy lương thực chồng chất thành núi xuất hiện trước mặt. “Bất quá, nếu nơi này có lương thực không phải hắc là đã sớm bị những người khác mang đi sao? Như thế nào còn đến lượt chúng ta.” Tiêu Văn cảm thấy ảo giác của mình tan biến ngay lập tức, nơi này nếu có kho lúa thì đã sớm bị những người khác đánh cướp rồi, như thế nào có khả năng lưu lại cho hai người ở thâm sơn thật lâu đến đả kiếp đâu. Phỏng chừng chỉ còn một ít cặn.

“Lương thực nơi này đều là lương thực dư thừa từ vài thôn làng chung quanh, ở đây trồng lúa nước một năm hai vụ, cơ bản cũng không có khả năng ăn hết, đến thời điểm thu hoạch nơi này cũng sẽ thu mua, bởi vì thuộc về chính phủ nên không phải ai cũng biết.” Dừng một chút nhìn sủng vật hai mắt tỏa sáng, tang thi huynh cảm thấy vẫn là lưu lại cho sủng vật một chút kính hỉ.

“Tuy nơi này mỗi lần thu mua lương thực không nhiều, nhưng lương thực ở đây rất ít khi bị điều động, tích tiểu thành đại, số lượng thực khách quan.” Nói xong, tang thi huynh một cước đá văng cửa kho chứa lúa.

Tiêu Văn đang vì sự bác học của tang thi huynh, còn vì rất nhiều lương thực mà kinh ngạc thì bị một tiếng đá cửa hoàn hồn, tang thi huynh, người rất bạo lực. Bạo... lực... cũng không quan hệ a!!! Nhìn lúa chất thành tòa núi nhỏ, Tiêu Văn cảm thấy bạo lực cũng tốt lắm, bạo lực thật tốt đẹp.

Buông súng vật, tang thi huynh tùy súng vật hưng phấn nơi nơi sờ loạn, tuy sờ tới đều là lương thực. Lắc đầu, tang thi huynh thời điểm tay vừa chạm vào lương thực, toàn bộ kho lúa không thấy đâu.

Đang muốn ở trên đụn lúa đánh cái lăn lộn, Tiêu Văn vừa định nhảy lên liền phát hiện lương thực biến mất.

Di! Di? Chạy nhanh thiếu chút nữa té xuống đất, Tiêu Văn lau mồ hôi lạnh trên mặt một phen. Đây nếu không kịp dừng lại vậy thật đúng là mặt sẽ chạm đất đầu tiên a, tuy rằng cậu không phải thực anh tuấn nhưng là không tránh khỏi bị hủy dung.

Đứng thẳng người, Tiêu Văn hung hăng trừng mắt nhìn đầu sỏ gây nên, muốn thu vào cũng không nói một tiếng, đầu năm nay mặt mũi có làm sao cũng không biết đi đâu tìm chỗ chính dung đâu.

Tang thi huynh kỳ thật thực oan ức, hắn cũng chỉ muốn thu một chút ai ngờ đều thu tất cả vào không gian a. Xem ra tang thi huynh lại cường đại hơn rồi, lúc trước thu vào này nọ còn không thể thu nhiều như vậy, lần này không nghĩ qua liền tất cả đều thu vào. Đương nhiên phải hống (dỗ) súng vật, bằng không súng vật không thích hắn thì làm sao bây giờ.

“Tiêu Văn, ta cũng không biết lại thu tất cả vào, kho hàng kế tiếp ta chờ người nói mới thu.” Tang thi huynh nghiêm trang đối với súng vật giải thích.

“Không có việc gì!” Tiêu Văn rất độ lượng, nếu tang thi huynh có thành ý như vậy cậu cũng không thể lại khó xử hắn.

Đi theo phía sau tang thi huynh, chờ hắn lại một lần nữa đá văng đại môn, Tiêu Văn quyết định lần này nhất định phải hảo hảo lăn một cái, cho dù hành động này thật ngậy thơ cũng phải kiên quyết thực hành.

Đá văng đại môn xong, tang thi huynh rất thức thời nghiêng người cho súng vật tiến vào.

Tiêu Văn ngao ngao nhào vào, chính là...

Vô luận trong tưởng tượng có đẹp dễ thế nào, có những chuyện đều bị thực tế hung hăng đả kích.

Hạt lúa sau khi bóc lớp vỏ bên ngoài thành gạo trắng, gạo trắng nấu lên thành hạt cơm thơm thơm mềm mềm cơm. Nhưng là thứ Tiêu Văn nằm lên không phải gạo trắng cũng không phải cơm, cậu là nhào vào núi thóc nhỏ a.

A... vì Tiêu Văn bị ai.

Hạt thóc có vỏ ngoài thô ráp, hai đầu còn có mũi nhọn, có hạt đã bị cọ rớt, có hạt chưa, chính là dù có hay không, hạt thóc kia mặt ngoài thô ráp sẽ để lại nơi tiếp xúc trên da chút dấu vết. Hạt thóc trên cơ bản đều đã được phơi nắng, nhưng là sau khi phơi khô sẽ có một ít tro bụi. Đám bụi này nếu dính trên da là ngứa cỡ nào a.

Tiêu Văn sau khi nhảy lên lặng im một hồi, liền “Ngao ~~!” nhảy dựng.

Trên mặt dính cái gì vậy, ngứa quá, bị cái gì cọ vậy, đau quá, bị lương thực sát đến, đau quá.

Nước mắt tuy không chảy ra nhưng Tiêu Văn hiện tại thực chật vật, trên mặt cảm thấy rất ngứa, muốn gãi, mấy chỗ vừa rồi hiện tại đỡ rất hơn nhiều, chính là vẫn ngứa a!

Tang thi huynh thời điểm nhìn thấy bộ dáng súng vật nằm lên đồng lương thực, chính là giãy tiếp theo liền thấy súng vật tặc mao. Nhìn súng vật vẻ mặt muốn khóc mà không khóc nổi, vội thu kho lương vào không gian, bằng không lại làm súng vật bị thương thì sao bây giờ.

Tang thi huynh dẹp xong, vài bước đi đến bên cạnh dùng ống tay áo lau mặt cho súng vật. Súng vật mặt đều đỏ ửng, nhưng là súng vật vẫn kiên trì không ngừng sát.

đính cái loại tro bụi này, dùng nước rửa là tốt rồi, càng lau càng ngứa, ta tự mình trải qua.

Không biết sủng vật rốt cuộc làm sao vậy, tang thi huynh nhìn trên mặt sủng vật bần hê hê, lắc mình liền đem sủng vật đến bờ sông.

Tang thi huynh tùy tay cầm một khối khăn mặt nhúng nước, vụng về lau mặt sủng vật. Mới đầu Tiêu Văn còn cảm giác ngứa, đợi khi tro bụi trên cơ bản đều bị lau sạch, không còn ngứa nữa. Tang thi huynh thấy sủng vật tốt hơn nhiều, mang theo sủng vật ra khỏi không gian, lương thực còn chưa thu xong đâu.

Sau đó tang thi huynh và Tiêu Văn liên tục thu vào mười mấy kho hàng còn lại.

Trong lúc đó Tiêu Văn đều ngoan ngoãn tránh ở phía sau tang thi huynh, cách đồng lương thực rất xa. Mấy hạt thóc này rất hung tàn, hiện tại nhìn đến bọn chúng lại thấy mặt ngứa. Quả nhiên vẫn là thoát “quần áo” tương đối khả ái, hạt thóc “mặc quần áo” so với tang thi huynh còn hung tàn hơn.

37. Quyển 1 - Chương 37: Tiêu Văn Bị ‘kinh Hách’

Tang thi huynh thời điểm trở lại nhìn thấy chính là sủng vật bộ dáng sợ hãi.

Tang thi huynh quay đầu, trên mặt tràn ngập tiếu ý. Sủng vật bộ dáng thật sự buồn cười lắm, nhưng mà không thể để sủng vật phát hiện, nếu sủng vật tặc mao thì làm sao bây giờ.

Không phát hiện ra tang thi huynh đang cười trộm, Tiêu Văn nhìn tang thi huynh thu nốt một kho hàng cuối cùng, trong lòng nháy mắt dâng lên cổ khoái ý khi trả được thù. Ai kêu người vừa rồi kiêu ngạo, về sau liền đem người nấu, ăn luôn!

Thu xong lương thực thì cũng đã muộn, hiện tại hẳn là sáu, bảy giờ tối. Nói cách khác phải tìm một chỗ nghỉ ngơi ăn cơm. Cơm chiều là chỉ thuộc về Tiêu Văn, tang thi huynh không ăn cơm.

Tang thi huynh chọn kho hàng ở tận cùng bên trong, nơi xa nhất cách tường vây cổng chính, là kho hàng nhỏ nhất, bên trong còn có một ít bàn ghế linh tinh.

Kỳ thật bằng điều kiện vật chất ở đây cũng không thể tin tưởng, tối trọng yếu là kho hàng chỉ có duy nhất một cái cửa miễn cưỡng mới có thể đóng lại. Tang thi huynh phương thức mở cửa là đập, nguyên nhân cái cửa này còn có thể miễn cưỡng bảo trì công năng chốt mở không phải vì tang thi huynh sau khi đập nhiều cửa quá mà mệt mỏi, cũng không phải do cái cửa này so với những cái khác rắn chắc hơn, mà là, cửa này do Tiêu Văn đập.

Tiêu Văn tuy rằng ánh mắt nhìn đại môn kho hàng không tốt lắm, nhưng là chỉ có duy nhất một cái cửa này còn có thể đóng, Tiêu Văn cũng chỉ có kiếm chế ý tưởng trong lòng muốn đem cửa đập vỡ thành vụn đoạn. Thầm nghĩ, ngày mai trước khi rời đi ta nhất định phải đem người đập chết mới thôi, đập đến tứ phân ngũ liệt!

Vì sao Tiêu Văn cùng phiến cửa này lại có ân oán lớn như vậy, đó là chuyện phát sinh trước khi đến kho lương thực này.

Lúc ấy Tiêu Văn một đường lãnh hội được phong thái đá cửa của tang thi huynh nên rất là hâm mộ, đối với phiến cửa cuối cùng này, Tiêu Văn xoa tay muốn giống tang thi huynh một cước đá văng, này là cơ nào khí thế a.

Nhưng sự thật đã đá kích Tiêu Văn, cậu một cước đá qua, cửa lung lay vài cái... không mở. Sủng vật một chút, Tiêu Văn lập tức tặc mao, liên tục đập vài cái, cửa rung đến lợi hại nhưng vẫn là không mở. Tiêu Văn hoàn toàn bạo phát rồi, đối với cửa sống chết đá, sau khi không biết bị đập bao nhiêu cái, cửa rốt cục mở.

Tuy rằng cuối cùng vẫn là Tiêu Văn đá văng cửa, nhưng mà so sánh với tang thi huynh thì đúng là một bên khí phách một bên xì hơi a. Vì thế Tiêu Văn dồn hết oán hận lên cánh cửa bất khuất kia. Tiêu Văn hung hăng lườm cánh cửa một cái, sớm hay muộn cũng sẽ đem người đá hư.

Đối với việc này, tang thi huynh chính là khắc sâu trong lòng một chuyện, lực phá hoại của sủng vật không tốt lắm, có lẽ là do không được bồi bổ tốt, xem ra phải kiếm một ít ‘Thuốc bổ’ a.

Tiêu Văn vù vù ăn xong cơm chiều, ngồi bên cạnh nhìn đóm lửa lay động ngẩn người.

Hình như đã lâu rồi không luyện dị năng, không biết có tiến bộ hay không. Bất quá luyện tập nhiều một chút khẳng định có ưu việt. Tiêu Văn quyết định về sau mấy chuyện nhóm lửa này do cậu đảm nhiệm, cái bật lửa trước tiên cho đi nghỉ dưỡng.

Tiêu Văn chậm rãi bình tĩnh lại tâm tình, từng chút từng chút dựa theo phương pháp hấp thu năng lượng tự do.

Tang thi huynh chậm rãi bỏ thêm củi vào đống lửa, về phần kiếm đầu ra củi, lúc trước chẳng phải đập rất nhiều củi sao, này thực thích hợp. Nhìn sủng vật bắt đầu tu luyện, tang thi huynh dừng lại động tác, sợ ồn đến sủng vật.

Vậy trước hết đem lương thực vừa mới thu vào xếp lại trong không gian.

Tiêu Văn tu luyện, tang thi huynh điều khiển gì đó trong không gian.

Đợi khi tang thi huynh xử lý đống lương thực kia xong, bắt đầu tuần tra trong không gian, tang thi huynh khẽ kêu: “Di.” Sinh mệnh đang hoạt động kia là cái gì? Không phải là năm vật nhỏ kia đi.

Vật nhỏ từ khi bị Tiêu Văn đặt trong phòng chưa hề tỉnh qua, mấy ngày nay Tiêu Văn đều đi vào không gian nhìn một chút, chính là mỗi lần xem đều đang ngủ. Tiêu Văn thực lo lắng bọn chúng có khi nào ngủ đến chết hay không, là chết đói ấy.

Tang thi huynh cũng quen với tình huống bọn chúng luôn ngủ, hiện tại đột nhiên tỉnh lại, nhất thời kinh hách cũng là bình thường.

Nhìn thoáng qua sủng vật còn đang tu luyện, tang thi huynh quyết định trước hết nhìn xem rốt cuộc có phải năm vật nhỏ hay không rồi sẽ nói cho sủng vật sau. Bây giờ không cần nói cho sủng vật, đến lúc đó phát hiện không đúng, sủng vật sẽ mất mát.

Tang thi huynh rất nhanh liền vào xem sinh mệnh đang hoạt động là cái gì, nhất chính lão hổ, nhất chính lang, nhất chính hồ ly, hai báo tử. Lúc trước tang thi huynh hoàn toàn sẽ không để ý năm tiểu động vật kia là loại gì, hiện tại phát hiện thật đúng là hỗn tạp, nếu lại thêm mấy loại nữa có thể mở luôn vườn thú.

Lão hổ lười biếng nằm trên tảng đá, hồ ly nằm bên người lão hổ, lang cùng hai báo tử đang luyện tập đánh nhau. Luyện tập đánh nhau? Tang thi huynh rất muốn nâng trán, quả nhiên là từ phòng thí nghiệm ra, không có thứ nào là bình thường sao?

Không chú ý đến tình huống của năm động vật trong không gian nữa, tang thi huynh chuyển qua nhìn sủng vật còn đang tu luyện. Bây giờ mang năm ‘thứ kia’ đi ra hay là mang sủng vật vào?

Suy nghĩ một hồi, tang thi huynh quyết định vẫn là mang theo sủng vật đi vào đi, nếu ngũ chí (dùng từ này để thay thế cho 5 con thú =.) vong ân phụ nghĩa muốn chạy, liền trực tiếp cấp cho sủng vật làm bữa cơm.

Tiêu Văn tu luyện hai giờ không sai biệt lắm, thời điểm dừng lại nghỉ ngơi một hồi thì thấy tang thi huynh đang nhìn chăm chăm mình.

Khóe miệng run rẩy, tang thi huynh, người làm sao thế. “Tang thi huynh, người đang nhìn cái gì.” Không cần nhìn nữa, hại ta da đầu tê dại.

“Vật nhỏ trưởng thành.” Tang thi huynh trực tiếp đi vào vấn đề.

“Trưởng thành? Cái gì trưởng thành?” Tiêu Văn không hiểu ra sao, còn chưa kịp phản ứng, tang thi huynh người rất cuộc đang nói cái gì. Có thể thêm vài từ miêu tả không?

“Người dưỡng sủng vật, vật nhỏ.” Tang thi huynh hữu vấn tất đáp.

“...” Suy nghĩ hồi lâu, đem hai câu nói của tang thi huynh gộp lại nghe mới hiểu được, Tiêu Văn thực hưng phấn. Năm vật nhỏ kia đã trưởng thành, nghĩa là đã tỉnh lại. Vậy có thể hảo hảo ôm một chút. Khẳng định thực mềm mại, thực mạnh.

“Tang thi huynh, chúng ta vào không gian đi, tối nay ngủ lại trong không gian.” Tiêu Văn thực kích động, chỉ hận không thể lập tức đi vào.

Tang thi huynh là một chủ nhân biết săn sóc, sủng vật hy vọng được qua đêm trong không gian, vậy thì vào không gian.

Tiêu Văn vừa nói xong liền cùng tang thi huynh vào không gian.

Tang thi huynh trực tiếp tới vị trí ngũ chích, sủng vật thật sốt ruột muốn được nhìn sủng vật của cậu, như vậy thân là một chủ nhân, hẳn sẽ thỏa mãn yêu cầu của sủng vật.

Cho nên, thứ đầu tiên Tiêu Văn nhìn thấy là hồ ly thân mình cuộn tròn một chỗ ngủ say sưa, bởi vì hồ ly lông màu đỏ, Tiêu Văn liếc mắt một cái liền nhìn thấy một khối lông tròn màu đỏ.

Đôi tay muốn ôm vật nhỏ ngạnh sinh sinh dừng lại giữa chừng. Tiêu Văn lúc này chưa thấy lão hổ huynh cùng lang huynh và báo tử huynh đệ còn lớn hơn nữa, nhưng thể tích của hồ ly đã làm cho Tiêu Văn bị kinh hách rồi. Lúc trước, không đúng, ngày hôm qua xem vẫn là bộ dáng nhỏ nhỏ, so với bây giờ hình dáng còn lớn hơn nhiều lần, đâu có giống vật nhỏ chỉ bé bằng lòng bàn tay ngày nào?

Này nhất định là ảo giác, Tiêu Văn thu hồi cánh tay, cổ cứng ngắc vặn vẹo nhìn về phía tang thi huynh bên cạnh. Tang thi huynh, đây là trò đùa dai của người đứng không.

Có thể chỉ trong một đêm mà lớn nhanh như khí cầu, không có khả năng là động vật a! Có cho ăn chất kích thích cũng không có khả năng vỗ béo như vậy a!

“Tất cả đều là sủng vật của người.” Không hiểu ánh mắt của sủng vật, tang thi huynh chỉ cho rằng sủng vật đang cao hứng đến độ không tin nổi, cho nên phải cho sủng vật một viên thuốc an thần. Hàm nghĩa chính là: đây là vật nhỏ của người, sẽ không sai.

Tiêu Văn theo hướng tay chỉ của tang thi huynh nhìn lại, “A!” Đã bị kinh hách.

TM!! Đó là hổ đi, là lão hổ trưởng thành khỏe mạnh cường tráng!

Theo ngón tay tang thi huynh đổi một phương hướng khác. Đó là lang và báo đi!

Tang thi huynh không biết ‘Xác nhận’ của mình giành cho sủng vật tạo thành đả kích tinh thần cỡ nào. Chính là nhìn sủng vật bộ dáng ngốc lãng, cảm thấy sủng vật hẳn là rất cao hứng.

Tiêu Văn cảm thấy trái tim yếu đuối của mình muốn vỡ nát, cả ngày hôm nay đều là đả kích, đám vật nhỏ biến thành lão hổ uy mãnh, lang hung tàn, hồ ly giảo hoạt, còn có huynh đệ báo tử tốc độ chớp giật. Hôm nay khẳng định là xuất hành sai lầm rồi.

Vừa rồi kỳ thật cũng chỉ là ngăn ngừa vài giây, tuy nhiên cũng làm Tiêu Văn bị đả kích rất lớn.

Lão hổ nhìn thấy tang thi huynh cùng Tiêu Văn đầu tiên, nó nhìn đến tang thi huynh thì không có phản ứng gì, trực tiếp bỏ qua, thời điểm nhìn đến Tiêu Văn, lão hổ đứng dậy lui về phía sau, dùng sức nhảy vọt một cái hướng về phía Tiêu Văn đánh tới.

Tang thi huynh đối với tính cách của ngũ chích cũng khá hiểu biết, nhìn thấy lão hổ đánh về phía sủng vật cũng không có phản ứng gì.

Tiêu Văn còn đang chìm trong khiếp sợ, một trận âm phong thành linh thổi tới.

Tiêu Văn chỉ thấy một bóng đen hướng tới chính mình đánh tới, sau đó bị áp đảo. Thời điểm té trên mặt đất, Tiêu Văn còn đang suy nghĩ xem bóng đen là cái gì, trên mặt đã bị liếm, tất cả đều là nước miếng. Tiêu Văn chờ cho mê muội qua đi, mới nhìn rõ đang đè trên người cậu là lão hổ.

A, nguyên lai là lão hổ a.

Ngao ngao!! Lão hổ huynh, không thể ăn ta!

Khi lão hổ đánh về phía Tiêu Văn, hồ ly từ từ tỉnh lại, nhìn quanh bốn phía, thấy Tiêu Văn bị dụng ngã, thực kích động hai ba bước chạy tới bên cạnh Tiêu Văn, thân thiết cọ cọ vào mặt cậu.

Vốn đang đùa nghịch, lang và báo tử thấy Tiêu Văn cuối cùng. Khi bọn chúng đến bên người Tiêu Văn thì đã không còn vị trí nữa, chỉ có thể đáng thương hể hể nhìn về phía lão hổ, ý tứ thực rõ ràng, ‘nhường cho ta ít chỗ được không?’

Lão hổ rất là hào phóng, dịch người một chút, tặng cho chỗ đủ để đặt một bàn tay cùng hai chân. Lão hổ cũng không đè trên người Tiêu Văn nữa, bây giờ chính là hồ ly chiếm vị trí trên đầu, lão hổ đầu cọ trước tay phải, lang bên trái, hai Báo tử trực tiếp ngăn chặn chân Tiêu Văn.

Tiêu Văn còn chưa hồi phục lại từ kinh hách, hồ ly, lang, báo đã trước sau chiếm giữ chân tay và đầu. Tuy rằng lão hổ hiện tại chuyển qua tay phải, nhưng còn đỡ hơn hồi nãy, khủng bố a!

Hôm nay là ngày hội tụ vận rủi cả năm sao.

Tang thi huynh nhìn biểu tình của sủng vật mà thực khó hiểu, này là cao hứng đến vận vẹo hay là hưng phấn có điểm dữ tợn? Xem ra hẳn vẫn là xem lại ký ức nhiều hơn, con đường đọc hiểu tâm tình sủng vật còn rất dài. Không biết trong trí nhớ có người nào biết đọc tâm sủng vật hay không, nơi này trước hết lưu cho sủng vật cùng với ngũ chí đi, phải đi xem đồng sách thu vào lúc trước có ghi lại mặt này hay không.

Tang thi huynh thực yên tâm xoay người rời đi, để lại sủng vật còn đang kinh hách lẫn khủng bố.

Tang thi huynh hoàn toàn không biết sủng vật sẽ đối với ngũ chí này cảm thấy kinh hách, trong mắt hẳn, ngũ chí đã sớm nhận thức Tiêu Văn là chủ, như thế nào có khả năng làm Tiêu Văn bị thương đâu. Chẳng những sẽ không thương tổn Tiêu Văn, tang thi huynh biết khi ngũ chí đã nhận chủ, vĩnh viễn sẽ không phản bội. Cho nên Tiêu Văn sẽ an toàn, hơn nữa nơi này là không gian, vậy càng an toàn hơn. Hiện tại hẳn có việc phải làm, để ngũ chí bồi ngoạn cũng là bình thường.

Vì thế tang thi huynh yên tâm ly khai.

Nhưng là Tiêu Văn bị lưu lại còn không biết

38. Quyển 1 - Chương 38: Đồ Đặc Nhiều Lắm

Tiêu Văn muốn giãy lại bị ngăn chặn tứ chi, kết quả không thành công.

Còn chưa kịp bị thương, cậu liền đầu đầy hắc tuyến, chính mình thật sự bị choáng sao, tang thi huynh để làm gì a. Tang thi huynh giải quyết mấy động vật hung mãnh này dễ như trở bàn tay a.

Vội vàng nhìn về phía tang thi huynh vừa đứng.

Tình thiên phích lịch!

Không thấy tang thi huynh đâu, gian nan quay đầu, Tiêu Văn nhìn bốn phía chung quanh, vẫn không thấy tang thi huynh. Tang thi huynh, ta hiện tại muốn gọi người a, người đi đâu rồi. Khóc không ra nước mắt. Nhóm động vật hung mãnh, bọn mày có thể không cọ tay chân ta được không, cả đầu nữa.

Di? Cọ, đó là động tác làm nũng đi, hình như lúc trước tang thi huynh nói qua đám vật nhỏ đã trưởng thành. Cậu còn yêu cầu tiến vào xem vật nhỏ đâu, vậy tang thi huynh khẳng định sẽ không mang cậu đến địa phương khác. Còn nữa, thời điểm đám vật nhỏ còn bé, cậu cảm thấy Tiểu Nhất rất giống mèo, mèo và hồ lúc nhỏ không sai biệt lắm; hồ ly là Tiểu Nhị; Tiểu Tam lớn lên giống cầu cầu, cầu với lang bộ dạng không khác là bao; còn cả người đầy đốm Tiểu Tứ và Tiểu Ngũ rất giống báo.

này là Tiêu Văn đoán, khảo chứng linh tinh không cần để ý.

Tiêu Văn cảm thấy khả năng là cậu không đoán sai, không thử như thế nào biết mình đoán đúng hay không.

Tay phải chủ động sờ sờ đầu lão hổ, tuy rằng run rẩy đến lợi hại. “Tiểu Nhất, được rồi buông ra đi, tay ta mỏi.”

Kết quả làm Tiêu Văn cảm giác trái tim ‘bang bang’ đập thật sự vui.

Lão hổ nghe thấy thanh âm Tiêu Văn thực vui vẻ tiếp thụ vuốt ve, sau đó thật sự buông tay Tiêu Văn ra, nhu thuận ngồi một chỗ.

Tiêu Văn vừa nhìn liền biết mình không đoán sai, vội dùng tay phải đã được giải phóng sờ sờ đầu hồ ly Tiểu Nhị. “Tiểu Nhị, được rồi, ngoan, buông ra trước đã, tóc ta đau.” Chờ hồ ly cũng ngoan ngoãn ngồi xuống, Tiêu Văn rất nhanh liền trấn an ba đứa còn lại.

Cậu bắt đắc dĩ xoay xoay tay chân toan mỗi, a, mấy đứa kia không biết bọn chúng lớn như vậy áp một cái đều có thể áp người chết sao.

Nằm một hồi mới ngồi dậy xếp bằng.

Nhìn ánh mắt trong suốt của năm sủng vật, Tiêu Văn xem như đã biết đường sủng vật rất phiền não. Dem Tiểu Nhị ôm vào trong ngực, không có biện pháp, là vì Tiểu Nhị thể trọng nhẹ nhất, còn lại so với cậu còn nặng hơn, ôm chẳng khác nào bị áp chết. Lúc trước không chú ý thời điểm Tiểu Nhất phác đảo mình chưa dùng toàn lực, không thì chỉ bằng thân mình khổng lồ của Tiểu Nhất, cậu đã sớm bị áp học máu rồi.

“Tiểu Nhất, người nằm úp sấp trước, ta nằm trên người người.” Tiêu Văn rất nhanh liền quên đi kinh hách vừa rồi, bây giờ cậu chỉ muốn hưởng thụ đệm da hổ mềm mại thôi.

Tiểu Nhất ngoan ngoãn nằm úp sấp, Tiêu Văn thỏa mãn tựa vào chân trước của nó. Thực thoải mái, Tiểu Tam cùng Tiểu Tứ rất thức thời ghé vào hai bên Tiêu Văn, Tiểu Ngũ mặt hướng trên người Tiêu Văn gác lên. Đây là tình cảnh cỡ nào vui vẻ hòa thuận a. Chính là bỏ qua biểu tình trên mặt Tiêu Văn thì lại càng đẹp hơn.

Tay từng chút từng chút vuốt ve Tiểu Nhị bộ lông mềm mại, buồn ngủ, ép buộc một hồi lâu cũng mệt mỏi. Mí mắt dần khép lại, rất nhanh Tiêu Văn ngủ say.

Tiêu Văn sau khi lăn ra ngủ, Tiểu Nhị rất hiểu chuyện từ trong lòng Tiêu Văn nhảy ra, dựa vào Tiểu Ngũ cùng nhau ngủ. Ngũ chích cũng dần dần ngủ, chính là lỗ tai không ngừng phe phẩy, này có thể thấy được bọn chúng thực cảnh giác.

Tang thi huynh hoàn toàn không biết Tiêu Văn sau khi luống cuống tay chân một phen mới phát hiện ra thân phận thật của nhóm động vật hung mãnh. Chính hắn hiện tại cũng đang phiền não, rốt cuộc tìm như thế nào đây, tuy rằng hắn có thể tùy ý di động vật phẩm trong không gian, nhưng là nếu muốn tìm thứ không xác định được vị trí thì rất tốn sinh lực.

Tang thi huynh hiện tại đối diện với số lượng vật phẩm lớn trong không gian mà nhíu mày, lần này hắn đem tất cả lương thực thu vào đều vứt trong phòng, lúc trước cũng sửa sang lại không gian, nhưng cũng chỉ là đem đồ ăn ra đặt cùng một chỗ. Những thứ khác gì đó vẫn là tùy ý đặt chung, muốn bao nhiêu loạn liền có bấy nhiêu.

Tang thi huynh quyết định chậm rãi tìm, dù sao thời gian một buổi tối rất dài.

Bên ngoài trời đã sáng, Tiêu Văn dưới sự ảnh hưởng của đồng hồ sinh học từ từ tỉnh.

Duỗi eo. “Ấn

” nhu nhu mặt, Tiêu Văn nhìn các loại động vật bên người, một hồi lâu mới nhớ ra, a, là nhóm vật nhỏ a.

Tiêu Văn thanh âm vừa dứt, ngũ chích cũng tỉnh.

Tiểu Nhất chân duỗi về phía sau, sau đó bộ lông run run, nhất thời một tiếng hổ gầm vang thật dài bên tai Tiêu Văn. Bốn con khác đều không phát ra thanh âm gì, chỉ duỗi duỗi eo, sau đó đi lại vài bước.

Nhìn tinh thần ngũ chích, Tiêu Văn rất muốn hung hăng nhu nhu đầu bọn chúng, có cần khả ái như vậy không a.

Thời điểm Tiêu Văn đứng lên mới hảo hảo nhìn xem mình đang ở phương vị nào. Nơi này cách bờ sông có điểm xa, nói cách khác, đây cách phòng ở cũng xa.

‘Cô lỗ’, sờ sờ bụng, Tiêu Văn đói bụng. Hiện tại là giờ ăn cơm, bụng kêu thật đúng giờ, cũng không cần đồng hồ đeo tay.

Tang thi huynh tìm cả đêm, kết quả chỉ tìm được mấy cuốn sách vô dụng. Cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, tang thi huynh dừng công việc tìm sách lại, đi ăn cùng sủng vật trước đã, tuy là chỉ sủng vật ăn, hân ngồi nhìn.

Tiêu Văn đang suy nghĩ xem đi tìm thức ăn hoặc tìm tang thi huynh như thế nào, tang thi huynh liền mang theo đồ ăn xuất hiện. Thời điểm nhìn thấy tang thi huynh, Tiêu Văn thấy hân có điểm mỗi một. Mỗi một? Ngày hôm qua tang thi huynh chẳng lẽ lại đi ra ngoài đánh tang thi?

Tiếp nhận thức ăn trong tay tang thi huynh, Tiêu Văn vừa ăn vừa hỏi: “Tang thi huynh, đêm qua người đi đâu, ta như thế nào lại cảm thấy người, ừm, thực mỗi một.”

Thời điểm tang thi huynh đến, ngũ chích đã sớm chạy xa, Tiêu Văn đoán chừng bọn chúng phải đi tìm thức ăn. Dù sao nơi này rất nhiều này nọ, bọn chúng không đói chết được. Chỉ là tang thi huynh hôm nay có điểm khác thường, không biết tang thi huynh đang bận gì.

“Ta đang tìm một quyển sách, nhưng rất hỗn loạn, rất khó tìm.” Tang thi huynh quả là một tang thi thành thực.

“Ngô, nấu chín.” Trước đem gì đó trong miệng nuốt xuống đã. “Tang thi huynh, chờ ta ăn xong sẽ nói chuyện với người.”

“Ăn, người ăn trước đi.”

Tiêu Văn giải quyết điểm tâm xong, bắt đầu hỏi tang thi huynh nguyên do mỗi một.

“Tang thi huynh, bên trong không gian của người có cái gì không phải người đều rõ sao, hân là rất nhanh sẽ tìm được a.” Tiêu Văn kỳ thật rất kỳ quái, tìm một quyển sách cũng làm tang thi huynh tìm đến mỗi một. Chẳng lẽ quyển sách kia biết trốn?

“Ta biết, nhưng đồ đạc nhiều lắm, tìm đồ vật nhỏ liền khó khăn.”

‘Đồ đạc nhiều lắm’, tang thi huynh người rất cuộc thu bao nhiêu thứ vào a. Cũng không thể lúc nào muốn gì đó lại phải đi tìm, sẽ mệt chết. “Tang thi huynh, hôm nay chúng ta vẫn là chưa lên đường vội, trước hết đem tất cả mọi thứ trong không gian sửa sang lại đã rồi hãy đi, bằng không lần sau muốn tìm cái gì lại giống lần này, tìm cả buổi tối cũng tìm không ra.”

“Ăn, vậy tìm như thế nào?” Tang thi huynh cảm thấy sủng vật nghĩ đúng, nếu tìm không thấy này nọ cho sủng vật, sủng vật nhất định sẽ tức giận.

“Nói sau, trước hết ra ngoài đem chuyện tình bên ngoài xử lý tốt đã. Không chừng cả ngày hôm nay chúng ta đều ở trong này đâu, phải đem cửa đóng lại.” Tiêu Văn suy nghĩ một chút, cảm thấy hôm nay khẳng định là không có khả năng hoàn thành, cho dù có tang thi huynh giúp sức.

Gật đầu, tang thi huynh mang theo Tiêu Văn ra khỏi không gian.

Đóng lửa đã sớm tắt, cửa vẫn như cũ đóng lại, xem ra không có ai tiến vào. Tiêu Văn nhìn mấy chiếc bàn duy nhất trong kho hàng, vốn tính làm củi đốt, nhưng do hôm qua vào không gian nên vẫn giữ lại.

Đem bàn chặn trước cửa chính, đóng kín mọi cửa sổ...

Tiêu Văn cùng tang thi huynh sau khi chuẩn bị tốt liền tiến vào không gian.

Lần này Tiêu Văn đứng trong phòng khách, cậu ngồi xuống sofa. Ngày hôm qua chạy nhiều, chân không thấy đau nhức, hôm nay đều bạo phát. Xoa bóp cơ thể đau nhức, Tiêu Văn cảm thấy may mắn, hôm nay phải sửa sang lại không gian, tạm thời không cần chạy bộ, về sau thật sự phải kiếm một chiếc xe thay đi bộ, rất quan trọng a. Không biết tang thi huynh có thu cả ô tô vào hay không, còn xăng là tốt nhất.

Tang thi huynh ngồi bên người Tiêu Văn, im lặng chờ cậu mở miệng.

Đang muốn mở miệng, Tiêu Văn bị một cục màu đỏ với vận tốc ánh sáng dọa đến, chờ vận tốc ánh sáng rơi xuống đầu gối mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nguyên lai là Tiểu Nhị. Tứ chích theo ở phía sau cũng lục tục đuổi tới. Tứ chích trước đó chạy đi kiếm ăn, ăn xong đi về không thấy Tiêu Văn, còn đang ở chung

quanh tìm liền ngửi thấy mùi cậu. Tiểu Nhị tốc độ nhanh nhất nên cũng đến trước, bốn con khác đến cùng một lúc không khác nhau là mấy.

Năm con thực im lặng không biết nguyên nhân vì sao. Cách Tiêu Văn không xa nằm úp sấp xuống, từng đứa đều ăn no, bắt đầu nhắm mắt ngủ.

Tiểu Nhị cũng chỉ cuộn tròn trên sô pha, không bám trong lòng Tiêu Văn. Sờ sờ lỗ tai Tiểu Nhị, Tiêu Văn cũng không quấy rối nó, mặc cho bọn chúng ngủ.

“Tang thi huynh, người có thể di động vật phẩm giống nhau hay không, chính là chỉ cần bộ dạng giống nhau, tất cả đều phóng tới cùng nhau.”

“Có thể, nhưng phải phóng như thế nào?”

Tiêu Văn suy nghĩ một chút, kêu tang thi huynh cầm giấy bút ra, ở trên bàn trà bắt đầu vẽ bố cục. Tuy rằng không đẹp lắm, nhưng chỉ cần có thể phân chia là tốt rồi.

“Tang thi huynh, người trước hết đem thức ăn tách ra đặt cùng nhau, đến lúc đó lại phân loại sau.” Tiêu Văn nói với tang thi huynh xong, chọn một khoảng đất rộng bằng phẳng đem tất cả đồ phóng tới, mỗi một chủng loại là một chồng.

“Được.” Tang thi huynh nhắm hai mắt lại, bắt đầu khuân vác.

Chỉ riêng lương thực thôi cũng đã khuân vác mất mấy giờ, tang thi huynh tuy rằng là người khổng chế không gian, nhưng phải lập tức di chuyển số lượng lớn nên rất hao phí lực tinh thần, hơn nữa tang thi huynh thu vào không gian nhiều nhất chính là lương thực, may mà hôm qua thu lương thực vào đã xếp gọn rồi, bằng không tang thi huynh càng mệt.

Giữa trưa, Tiêu Văn để tang thi huynh nghỉ ngơi, cậu cũng ăn một chút gì đó, buổi chiều lại tiếp tục.

“Tiêu Văn, kem đánh răng linh tinh để chỗ nào?”

“Kem đánh răng người để cùng một chỗ với xà phòng, bột giặt đi.” Tiêu Văn trên giấy viết chữ vẽ tranh, ghi lại vị trí trong bản đồ. Tang thi huynh thu vào không gian đúng là nhiều.

“Tiêu Văn, chăn để chỗ nào, còn có một ít túi xách cùng đồ da chế phẩm.”

“Này a, chăn và giường đặt một chỗ, còn đồ da chế phẩm liền để cuối cùng đi.” Đồ đạc thật sự rất nhiều. Nhìn giấy ghi chép, Tiêu Văn rất là sùng bái tang thi huynh, cái gì cũng có.

“Băng vệ sinh và đồ trang điểm để chỗ nào.” Tang thi huynh nghiêm túc hỏi.

“...” Tay dừng một chút, “Đồ trang điểm để cùng đồ da chế phẩm đi.”

“Đồ gia vị đặt ở chỗ nào.”

“Gia vị a, đặt cạnh muối đi. Nếu thấy muối thì đặt cùng nhau luôn.”

Lúc sáng rất nhiều thứ bởi vì tang thi huynh căn bản không biết hình dáng là gì nên hiệu suất rất chậm. Đến chiều Tiêu Văn kêu tang thi huynh mỗi thứ đều lấy ra một hàng mẫu, sau đó chiếu theo hình dáng nhân hiệu, quả nhiên tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Đợi khi sửa sang lại xong, Tiêu Văn cảm thấy cánh tay hoàn toàn tê rần, lâu rồi không viết chữ, đột nhiên viết nhiều như vậy không mỗi mới là lạ.

39. Quyển 1 - Chương 39: Tọa Kỵ Không Tồi

Xoa cánh tay toan mỗi, Tiêu Văn cảm thấy hai ngày này chính là ngày chịu khổ, hôm qua chân đau nhức, hôm nay đổi thành cánh tay mỗi.

“Tang thi huynh, còn bao nhiêu thứ nữa.” Cũng không biết còn lại gì trong phạm vi chưa phân loại, hoặc là vật phẩm tang thi huynh không biết đến. Ngày mai khẳng định vẫn phải sửa sang lại một chút, bất quá sẽ không giống hôm nay mệt muốn chết.

“Không nhiều lắm, chỉ có phòng khách chất đầy là nhiều nhất.”

“Ách...là không nhiều lắm.” Đối với những gì hôm nay giải quyết mà nói thì thật sự là không nhiều lắm.

“Tang thi huynh, người hôm nay cũng mệt mỏi rồi, nên hảo hảo dưỡng thần đi.” Tiêu Văn có thể nhìn thấy tơ máu trong mắt tang thi huynh, hôm nay hẳn thật sự mệt, vận dụng tinh thần lực cường độ cao. Cậu tạm thời ăn cơm dư lại từ buổi trưa vậy.

Phiêu liếc mắt nhìn ngũ chích lười biếng một cái, Tiêu Văn hâm mộ xen lẫn ghen tị a, bọn chúng thực nhàn nhã, giữa trưa tự đi ra ngoài kiếm ăn, vừa rồi lại đi ra ngoài kiếm ăn tiếp, ăn xong trở về nằm úp ngủ, cuộc sống so với thần tiên còn tiêu sái hơn.

Bất quá, ngũ chích hẳn là không ăn thực phẩm chín, vậy bọn chúng ăn gì?

“Tang thi huynh, bọn chúng.” Lấy tay chia chia ngũ chích đang nằm mọi tư thế khác nhau, “Ăn cái gì?”

“Ăn vật sống.” Tang thi huynh biết sủng vật nghi hoặc điều gì, cũng không che giấu. “Ta lúc trước vô tình thu vào một ít động vật nhỏ, hiện tại phỏng chừng trở thành đồ ăn của bọn chúng. Vốn chúng trốn trong rừng, ta cũng không để ý lắm.”

“Tang thi huynh, ta thấy người vẫn là đi ngủ đi, người thoát nhìn thật sự không khỏe.” Nhìn tang thi huynh sắc mặt tái nhợt, Tiêu Văn cảm thấy vẫn là khuyên tang thi huynh đi ngủ thì hơn, về sau sẽ không bóc lột tang thi huynh nữa, cùng lắm để hắn đứng gác đêm thôi.

“Được rồi.” Tang thi huynh thực cảm động vì sủng vật quan tâm mình. Hôm nay đúng là tinh thần sử dụng quá độ, bây giờ cảm thấy đầu nặng trĩu.

Tang thi huynh chậm rãi đi lên lầu.

Nhìn tang thi huynh bộ pháp không giống với bình thường, Tiêu Văn quyết định ngày mai sẽ không gọi tang thi huynh, để hắn ngủ đến tự tỉnh thôi.

Đem Tiểu Nhị ôm vào trong ngực, tay trái chậm rãi vuốt ve bộ lông mềm mại, tay phải cầm lấy bánh mì còn lại từ trưa ăn nốt.

Hình như không gian của tang thi huynh có tác dụng giữ tươi, nhìn hạn sử dụng mấy món đồ đóng gói, bánh mì quá hạn đã lâu, bây giờ ăn vẫn như bình thường, chỉ là có chút khô. Không biết tang thi huynh tìm được nhiều thức ăn như vậy ở nơi nào, hôm nay tang thi huynh sắp xếp lương thực tốn rất nhiều thời gian đâu.

Nhéo nhéo lỗ tai Tiểu Nhị, Tiêu Văn cảm thấy bất khả tư nghị, ngày hôm qua chỉ là một khối tròn vo, sau một ngày liền biến thành trạng thái trưởng thành. Cũng không biết tang thi huynh lấy từ đâu.

Tiểu Nhị bị niết lỗ tai không thoải mái, né vài lần nhưng không thành công, “Chi!” tạc mao. Trực tiếp nhảy xuống tránh khỏi ôm ấp của Tiêu Văn, nhanh như chớp chạy tới phía sau Tiểu Nhất, dùng hai chân trước gậy gậy lỗ tai bị chà đạp, cuộn tròn người bắt đầu ngủ.

Tiểu Nhị tạc mao, bốn con khác vẫn bất động như núi ngủ say sưa.

Mấy đứa này đều là Thụy thần sao? (chắc ý bảo bọn nó là thần ngủ)

Không có ai chơi cùng, Tiêu Văn đứng dậy lê thân thể đau nhức lên lầu ngủ. Có chuyện gì để mai tính sau, bây giờ ngủ quan trọng hơn.

Thời điểm Tiêu Văn tỉnh lại cảm thấy toàn thân càng đau nhức, quả nhiên là thương kinh động cốt một trăm ngày a.

người bị thương là cơ thể, với xương cốt không quan hệ.

Không muốn động, thật sự hoàn toàn không muốn động. Tiêu Văn rất muốn tiếp tục ngủ, ngủ là sung sướng nhất, cái gì mà rời giường thật sự rất hung tàn.

Trong phòng khách, tang thi huynh và ngũ chích tương đối im lặng không nói gì, tang thi huynh là lười nói chuyện, còn ngũ chích chính là không biết nói, vì thế liền tạo thành loại trường hợp nghiêm túc này. Tang

thì huynh ném qua cái liếc mắt, Tiểu Nhất lập tức cảm thấy lông mao toàn thân đều dựng thẳng lên, gầm nhẹ một tiếng bỏ ra ngoài, chỉ là bộ pháp có điểm loạn. Bốn con khác cũng rất thức thời đi theo Tiểu Nhất.

Đi mãi, cho đến khi xa khỏi tầm nhìn mới dám quay đầu, giống nhẹ nhõm thở dài một hơi, sau đó nằm úp sấp xuống. Tứ chỉch gắt gao nằm vây quanh Tiểu Nhất, thoạt nhìn giống như đang họp, chính là không ai biết thú ngữ, bằng không thật đúng là có thể nghe xem bọn chúng đang thương lượng cái gì.

Tang thi huynh trong phòng khách thấy đám động vật thức thời đi ra, vừa lòng gật gật đầu. Không biết sủng vật khi nào mới tỉnh, buổi sáng chuẩn bị cho sủng vật ăn cái gì đây?

Quên đi, hôm nay phải sớm sửa sang lại để còn lên đường, tang thi huynh cư nhiên vì không thu ô tô vào mà có điểm tiếc nuối. Ngồi trên giường, Tiêu Văn cảm thấy giường lớn tản ra vô hạn dụ hoặc, thật sự rất muốn nằm lại a.

Khắc chế bản thân một chút, Tiêu Văn đi ra cửa, này sẽ không ngủ nữa, đi nhìn xem tang thi huynh đã tỉnh chưa. Tang thi huynh cũng có phòng riêng, tuy người ta không cần ngủ nhưng cũng không thể khi dễ người ta nha.

Tiêu Văn gõ gõ cửa... không có phản ứng, chẳng lẽ tang thi huynh ngủ đến chết rồi? Tang thi huynh là cảnh giác loại nào chứ, gõ cửa cũng không có phản ứng, không phải ngủ đến chết thì chính là đã rời giường. Tự đứng suy diễn một hồi, tang thi huynh ngủ đến chết là không có khả năng, vậy thì chính là đã rời giường.

, còn nói để cho tang thi huynh ngủ thẳng đến khi tự tỉnh, kết quả lại là cậu ngủ căng mắt.

Thời điểm Tiêu Văn xuống lầu còn cầu nguyện mình đoán là sai, khi vào phòng khách thấy tang thi huynh chăm chú nhìn đồ ăn, mặt cậu lạt đỏ.

Tang thi huynh, người thật tốt. Tiêu Văn rất muốn đen mặt, tang thi huynh đối với mình tốt như vậy, lúc tang thi huynh sinh bệnh cậu lại không chiếu cố hẳn tốt.

Bất quá chiếu cố tang thi huynh như thế nào đây, chẳng lẽ dâng thịt mình lên cho tang thi huynh ăn?

Bị ý nghĩ trong đầu dọa đến, Tiêu Văn nháy mắt khuôn mặt lại đổi màu, từ hồng thành trắng.

Tang thi huynh thẳng đến khi đem tất cả những thứ hẳn cho là thực phẩm bổ dưỡng ra mới dừng tay. Nhìn sủng vật đứng trong phòng khách, ôn nhu nở nụ cười.

ôn nhu cười, đó là tang thi huynh nghĩ vậy thôi, mặt than cười có ôn nhu hơn nữa cũng chỉ là khe động khóe miệng.

Tiêu Văn đang bị những huyền hoặc của mình dọa không nhẹ, ngẩng đầu lên trực tiếp thấy nụ cười của tang thi huynh sau khi trải qua luyện tập đã khá hơn rất nhiều... nhưng vẫn có điểm dữ tợn thì lại càng sợ hãi. Tang thi huynh, không cần nói với ta là người là thật sự muốn ăn thịt nha, vẫn là lấy vật đổi vật đi.

“Tiêu Văn, hôm nay người không cần đi dọn dẹp nữa, những thứ còn lại hôm qua ta đã sửa sang lại rồi.” Tang thi huynh nhìn sủng vật sắc mặt tái nhợt, càng cảm thấy ý tưởng phải bồi bổ thân thể cho sủng vật là chính xác.

“Sửa sang xong rồi? Tang thi huynh, người hôm nay khi nào thì dậy vậy.” Sắc mặt không còn tái nhợt, Tiêu Văn đối với tang thi huynh chăm chỉ cảm thấy thực mất mát. Tang thi huynh, người quá cường hãn, ngày hôm qua làm việc cường độ cao như vậy, hôm nay chẳng những có thể tiếp tục công tác mà tinh thần còn chấn hưng.

“Buổi sáng.” Tang thi huynh như trước hữu vấn tất đáp.

“...” tang thi huynh buổi sáng dậy, hiện tại là khi nào rồi, cậu mới là Thụy thần đi. “Hiện tại là lúc nào rồi?”

“Hiện tại? Còn một giờ nữa là giờ cơm trưa.”

...

Cơm trưa, cơm trưa. Hai chữ này lặp lại vô hạn tuần hoàn trong não Tiêu Văn.

Tiêu Văn ngốc ngốc vượt qua bữa trưa, ăn xong cậu mới bình thường lại được một chút, kỳ thật cũng không khinh bỉ bản thân lắm. Có thời gian thì đi quan tâm xem đám vật nhỏ đi nơi nào rồi, buổi sáng, không phải, thời điểm giữa trưa cậu tỉnh lại không phát hiện bọn chúng đâu.

“Tang thi huynh, Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ đi nơi nào rồi? Ta hôm nay không thấy bọn chúng.”

“Chúng vừa đi săn mồi, khi chúng ta ra ngoài ta sẽ mang bọn chúng cùng ra.” Tang thi huynh nói xong liền lôi kéo Tiêu Văn ra khỏi không gian.

Trước đó tang thi huynh đã quan sát kho hàng trước xem có an toàn hay không mới dám mang theo sủng vật đi ra. Tiêu Văn đứng trong kho hàng không lâu liền thấy Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ đầu óc choáng váng xuất hiện. Chúng nó vốn đang nhàn nhã nằm úp sấp trên đất, đột nhiên thay đổi không gian, không trực tiếp ngã sấp xuống mà chỉ quay cuồng một chút đã là rất may mắn.

Chờ khi ngũ chích thanh tỉnh, tang thi huynh đã mở đại môn dẫn Tiêu Văn đi được một đoạn.

Tuy rằng đầu óc vẫn có chút ngất ngất, nhưng đuổi theo Tiêu Văn quan trọng hơn a. Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ bộ dạng xun xoe đuổi theo, ngao ngao, chờ chờ a.

Đi được một đoạn xa, Tiêu Văn thực nhàn nhã, tang thi gì đó đều bị tang thi huynh dọa chạy, mấy con thú to lớn chút đều bị tọa kỵ của Tiêu Văn dọa chạy. Đúng, chính là tọa kỵ, Tiêu Văn hiện tại đang ngồi trên lưng Tiểu Nhất, chỉ là có chút lay động, cái khác đều OK.

Tang thi huynh biết hôm nay sủng vật thân thể không tốt, trực tiếp đem đám tang thi dọa chạy. Đi được nửa đường phát hiện lão hổ kia hình thể cũng không tệ lắm, có thể cho sủng vật làm tọa kỵ tạm thời, trực tiếp để sủng vật cưỡi lên lão hổ. Về phần lão hổ có tình nguyện hay không, người nhìn nó bộ dáng lên mặt kia thì biết, nhìn đuôi nó nhếch lên cong cong, kia rõ ràng là rất nguyện ý, nào có tỷ nào cho thấy không tình nguyện đâu.

Dọc theo đường đi cũng không hẳn là thái bình, dưới tình huống không có tang thi, không có động vật to lớn chặn đường thì cũng chỉ có người một nhà đến tìm phiền toái.

Tiểu Nhất không tồi, chở Tiêu Văn không dám tán loạn. Bốn con khác bởi vì Tiêu Văn không cưỡi mình mà rất bất mãn, vốn định trên đường tìm vài thứ hỗn đản đánh cho nhụt chí. Nhưng mà đợi cả buổi ngay cả một con cũng không thấy, liền trực tiếp tặc mao, người không đến, ta phải đi tìm các người!

người một con không đến, ta phải đi tìm toàn bộ các người. Đây là hình dung nội tâm của tứ chích.

Vì thế Tiêu Văn thường thường lại nghe thấy tiếng kêu bi thảm từ phương xa truyền đến, Tiêu Văn không xác định được những tiếng đó từ đâu, nhưng là hình như có trâu, còn có dê. Chỉ chốc lát sau liền thấy tứ chích kéo một chuỗi con mồi dài trở lại.

Bộ dáng ngẩng đầu ưỡn ngực kia quả nhiên là đã xả giận xong, tinh thần no đủ.

Tang thi huynh không chút khách khí trực tiếp đem con mồi thu vào không gian, lúc này hẳn đều dựa theo phân loại để cất.

Tiêu Văn đương nhiên rất vui vẻ, vẫn ăn bánh mì đồ hộp, cậu rất muốn được một lần ăn cơm nóng đồ ăn nóng a. Hiện tại cơm có, chỉ thiếu đồ ăn, bây giờ có mồi rồi, buổi tối phỏng chừng có thể hảo hảo ăn một bữa. Về phần giã thóc, vẫn là giao cho tang thi huynh đi, lúc trước có thử qua, tuy chậm một chút nhưng vẫn có ăn là tốt rồi, ít nhất không cần trực tiếp ăn hạt thóc.

Tang thi huynh nghĩ tới nên nghỉ ngơi ở đâu, chung quanh đây đều là thôn xóm, con người không biết là đã chết sạch chưa hay là đã bỏ đi hết rồi, hoặc đã được ai cứu. Tang thi huynh không cảm giác được hơi thở của người sống. Mặc kệ như thế nào, hôm nay sẽ không có người đến quấy rầy, vậy ngũ chích có thể ở bên ngoài, bằng không nếu những người khác nhìn thấy thân cường thể tráng của Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ, đầu tiên nghĩ đến khẳng định là ‘Có thể ăn được lâu’.

Tang thi huynh thật cường hãn, ngũ chích cũng không phải động vật ăn chay, Tiêu Văn cũng không nhược, nhưng tư vị bị người nhớ thương cũng không thoải mái lắm, vẫn là cần thận một chút tốt hơn.

Thanh thơi lay động trên lưng Tiểu Nhất, Tiêu Văn nghĩ buổi tối nên ăn món gì, thịt được không, trong không gian gia vị nguyên liệu loại nào cũng có, dụng cụ cũng nhiều. Buổi tối đến mau lên, ta thực chờ mong đại tiệc a!

Tiêu Văn bộ dáng hiện tại tựa như muốn ăn lắm rồi, thỏa mãn như vậy, hạnh phúc như vậy a.

Được rồi, kia chỉ là Tiêu Văn ảo tưởng, bây giờ vẫn còn hành tẩu trên đường đâu ——

40. Quyển 1 - Chương 40: Ngoại Truyện 1: Văn Hàn tang Thi Huynh Sau Khi Chiếm Núi Làm Vua.- Gặp Nhau

Này là chuyện về sau, khi Văn Hàn đã có rất nhiều tiểu đệ.

Còn Tiêu Văn được những tiểu đệ này cung kính gọi hai tiếng “Đại tẩu”.

Văn Hàn và Tiêu Văn cùng với những tiểu đệ này, đúng rồi, còn có Khương đội, còn có ... nói nữa liên lộ bài trải qua cuộc sống đẹp mỹ mãn ở sơn trại.

Không có việc gì thì trồng ruộng, nuôi gà, cuộc sống rất là thích ý.

Văn Hàn từ trước đến nay luôn thức dậy sớm, mỗi lần rời giường chuyện đầu tiên làm chính là đắp chăn cẩn thận cho Tiêu Văn.

Hôm nay sau khi Văn Hàn tỉnh giấc, theo thói quen tính chỉnh chắn cho Tiêu Văn, tay bỗng khựng lại giữa không trung. Văn Hàn nhìn thoáng qua chiếc giường trống rỗng, không có ai.

Tiêu Văn bình thường đều là ngủ thẳng đến khi tỉnh mới thôi, lần này cư nhiên thức dậy sớm hơn cả hắc, không lẽ sắp bày ra trò gì mới? Không trách Văn Hàn có ý nghĩ như vậy được, từ khi định cư ở đây, Tiêu Văn vài lần không ngủ được sẽ chạy ra hồ nháo chuyện. Lần này Văn Hàn vốn cũng không để ý.

Văn Hàn tắm rửa xong đi ra phòng khách. Phòng khách yên tĩnh lạ thường khiến hắc có cảm giác không thích hợp, không nhìn thấy Tiêu Văn, tiếp đó, cái đám chỉ sợ thiên hạ không loạn kia cũng không thấy đâu, lần này bọn họ rốt cuộc đang bày trò gì? Lần trước là chơi trốn tìm tập thể, lần trước nữa là chạy đi xem mặt trời mọc tập thể, trước cửa trước nữa là...

Văn Hàn đếm một chút, cũng đoán không ra lần này bọn họ sẽ làm gì.

Ăn xong điểm tâm, Văn Hàn nằm ở sô pha tiêu cơm. Cái đám kia không thấy thì cũng thôi, ngay cả bữa sáng cũng không chuẩn bị, bọn họ rốt cuộc đang bày trò gì đây? Không có bữa sáng nóng hổi, Văn Hàn đành phải tìm một ít lương khô, nhai sống nhai sống.

Tiêu hết thức ăn, Văn Hàn chuẩn bị đi ra ngoài tìm Tiêu Văn, về phần các tiểu đệ gì đó, bọn họ đói bụng tự khắc trở về.

Văn Hàn rất nhanh liền ‘Cảm giác’ được vị trí của Tiêu Văn, sau đó chậm rãi hướng đến mục tiêu. Hắc cảm giác vừa rồi hơi thở của Tiêu Văn có điểm không giống như bình thường, rốt cuộc là không giống ở chỗ nào cũng không thể nói chính xác được. Có lẽ chỉ biết là trong người cảm thấy không thoải mái.

Tiêu Văn nguyên bản là ngủ say sưa, đang nằm mộng đẹp. Bỗng nhiên cảm thấy thân thể một trận khó chịu, loại cảm giác này nói như thế nào nhỉ? Chính là có điểm giống như bị nén lại.

Nén? Tiêu Văn cảm thấy có lẽ do cậu ngủ mơ hồ, nếu cậu thật sự bị đè nén, không phải đã sớm ‘Ba’ một tiếng nhảy dựng? Đây là mơ, đây là mơ, Tiêu Văn bắt đầu thôi miên bản thân, vẫn là đối một giấc mơ khác thôi.

Khi Văn Hàn tìm thấy Tiêu Văn, hắc đúng là hết chỗ nói rồi.

Uy, đứa trẻ thoát nhìn nhỏ nhỏ mềm mềm chỉ có một tuổi còn bao trong tã lót sẽ không phải là Tiêu Văn đấy chứ? Văn Hàn không thốt nên lời nhìn trời, khó trách vừa rồi cảm giác không đúng, đúng là một sự nghịch chuyển lớn. Chỉ là không biết Tiêu Văn phiên bản bé này có chỉ số thông minh của Tiêu Văn lớn hay không, bất quá có vẻ cũng không hảo ngoạn lắm.

Tiêu Văn, ta không biết chiều cổ trẻ con, người tự cầu phúc đi.

Văn Hàn tiến lên ôm lấy Tiêu Văn còn đang trong giấc mộng, chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn, thực mềm, cho dù biến thành trẻ con vẫn mê ngủ. Nhìn Tiêu Văn khuôn mặt bất mãn nhăn mày, động dẩy cái đầu né tránh ngón tay Văn Hàn.

“Phốc!” Hy vọng người chỉ là thân thể teo nhỏ thôi, bằng không sẽ không biết người muốn cái gì a.

Thật cẩn thận đặt Tiêu Văn vào xe đẩy, Văn Hàn tiện tay lấy ra một chiếc ghế nhỏ ngồi bên cạnh.

Tiêu Văn vẫn như trước ngủ ngọt ngào, có khi còn bẹp bẹp cái miệng nhỏ nhắn, đúng là cái miệng nhỏ nhắn. Tiêu Văn biến thành trẻ con hai má đỏ đỏ, tay chân nhỏ xíu như búp sen, trắng trắng mềm mềm, động dẩy động dẩy, nhìn chỉ muốn cắn một cái.

Văn Hàn nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của Tiêu Văn, ngô, mịn quá, niết hai cái, có độ co giãn nha. Không biết cầm chân sẽ có cảm giác thế nào, bàn tay hướng về phía chân bao trong bọc, nhẹ nhàng ấn vào lòng bàn chân một cái, thấy Tiêu Văn run lên một chút.

Văn Hàn bên này chơi thật sự vui vẻ, Tiêu Văn trong mộng chịu các loại ‘Đùa giỡn’.

Tiêu Văn bị phá đám, quyết định lần này lại mơ một giấc mơ đẹp khác, trong mơ cảnh tượng đổi thành một đám mây trắng, Tiêu Văn thích ý lăn lộn trên đám mây, bắt đầu ngủ trong mộng.

Tiêu Văn, người thời khắc đều không quên ngủ sao?

Nhưng là vì sao cảm giác mặt mình bị chọc một cái, không muốn a. Ngao~, ai đang niết tay cậu vậy, không biết phi lễ sẽ bị ăn đập sao? Trong mộng, Tiêu Văn mở to mắt rất là tức giận, rốt cuộc là thằng hồn đản nào rảnh rỗi đi quấy rầy giấc ngủ của người khác a, không biết như vậy rất không lễ phép sao!

“...ngô, ta chán ghét ác mộng” Tiêu Văn thấy mây trắng bỗng biến thành một bàn tay nắm lấy tay mình. Lời này như thế nào lại không được tự nhiên như vậy? Dù sao chính là mây trắng biến thành bàn tay đùa giỡn cậu.

Quên đi, ta nhăn, người thích niết thì niết đi, ta ngủ. Tiêu Văn lừa mình dối người nhắm mắt ngủ tiếp.

Chính là đám mây trắng kia lại thay đổi mục tiêu. Tiêu Văn cảm giác tay mình đã được tự do, chưa kịp vui vẻ thì lại cảm thấy chân bị cái gì đó nắm lấy.

Trùng lớn hai mắt, Tiêu Văn từng chút từng chút đứng dậy nhìn xuống hai chân mình.

Đen mặt, đây là làm sao vậy, làm sao vậy, làm sao vậy...

Cậu nhất định là đắc tội với thần tiên rồi, nhưng sao lại đắc tội cái loại này a!

Động động chân, còn cảm giác. Học, hoàn hảo hoàn hảo, ít ra đám mây này không thích ăn móng heo. Dùng sức đá, lôi, túm, nhưng vẫn không thoát được, mây trắng a, mi là bánh mật sao. (ý là bám dính)

“...” Tiêu Văn trầm mặc: “Ngao ngao, ta ghét mi, buông chân!”

Sau đó...liền thật sự buông ra.

Tiêu Văn nhìn hai chân đã được tự do, nhìn nhìn đám mây trắng nhờn nhờn như trước không chịu yên phận, nhìn lên trời, cậu có một giấc mơ thật là quý dị, vẫn là tỉnh lại thôi.

Văn Hàn thường thức ta tìm không được từ khác cái chân bé xíu của Tiêu Văn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say thảnh thơi lại nhú mày, chân còn đập tới đập lui, thực bướng bỉnh.

Thẳng đến khi Tiêu Văn về mặt ủy khuất khóc thét: “Ngao ngao, ngao ngao ngao ngao, ngao ngao ngao ngao ngao!” Văn Hàn mới buông chân Tiêu Văn ra, nhìn tình này hình có lẽ sắp tỉnh. Vẫn là chờ lần sau ngủ lại nghịch tiếp, bằng không sưng vật sẽ thẹn quá hóa giận.

Vì thế thời điểm Tiêu Văn từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, thứ đầu tiên nhìn thấy là tang thi huynh khuôn mặt cực lớn. Tang thi huynh, người bị hút vào thế giới người không lồ sao...

Tiêu Văn không hề nghĩ là cậu bị biến nhỏ, bởi vì vừa rồi cậu vẫn là rất bình thường. Tiêu Văn trong mộng vẫn ở trạng thái trưởng thành. . Cho nên khi thấy tang thi huynh liền là trạng thái lớn như vậy.

Trong lòng Tiêu Văn từ trước tới nay vẫn quen gọi tang thi huynh là tang thi huynh, thời điểm nói chuyện tự động sửa thành ‘Văn Hàn’, đôi khi gọi Văn Hàn sẽ có cảm giác thực xa lạ, không dễ nghe như gọi ‘tang thi huynh’.

“Ngao ngao ngao, ngao

~~” Tiêu Văn vừa hô bốn chữ ‘tang thi huynh, ngươi’ liền cảm thấy thính giác cậu có vấn đề, như thế nào lại là tiếng ‘ngao ngao’ a, một chữ cuối cùng phá âm, trực tiếp xuyên vọng khắp sơn đạo. Rốt cuộc làm sao vậy, tại sao một câu cũng không thể nói được, quả nhiên hôm nay đặc tội với thần tiên?

Văn Hàn nhìn Tiêu Văn, kinh ngạc, vô thức, biểu tình hỗn hợp liền cảm thấy tâm tình không sai. Giơ tay xoa mặt cậu, thấy cậu giật mình một cái, chỉ số thông minh may mà không phải ở giai đoạn trẻ con. Vậy nếu đùa giỡn có khi nào được thấy bộ dáng sùng vật tạc mao không?

Sờ sờ mái tóc mềm mại của Tiêu Văn, lại nói, đã lâu không được nhìn sùng vật tạc mao đâu. Vậy lúc này có phải sẽ được xem đủ?

“Sùng vật ngoan, đợi ta cho ngươi uống sữa, phải ngoan ngoãn nga ~~” Xoay người ôm lấy Tiêu Văn đang giãy dụa, Văn Hàn thực vui vẻ đi về. Bộ dáng lúc tạc mao để mình hấn xem là được rồi, không cho người khác xem, hơn nữa cũng phải lưu vài phần mặt mũi cho sùng vật a.

mặt mũi không phải cấp như vậy, quả nhiên về sau tang thi huynh càng phúc hắc.

Thật bi thảm, quá bi thảm, quả nhiên trẻ con không có nhân quyền, nói chuyện bọn họ nghe không hiểu; khoa tay múa chân bọn họ nhìn cũng không hiểu; dùng ánh mắt ra hiệu cũng mặc kệ ngươi, ai đi để ý ánh mắt của ngươi a? Nếu có để ý cũng sẽ làm như không phát hiện. Bọn họ là chỉ tang thi huynh đấy!

Tiêu Văn cố gắng câu thông với tang thi huynh hy vọng đòi được quyền lợi, còn tang thi huynh thì hoàn toàn không để ý tới.

Vì thế Tiêu Văn hiện tại đang nằm giãy giụa trên giường, tang thi huynh còn thực sẵn sóc đóng cửa sổ lại —— sợ Tiêu Văn cảm lạnh. Ngọn đèn tắt cả được bật lên, toàn bộ căn phòng thực ấm áp. Đối với điều này, Tiêu Văn phản ứng lại là giận dữ: “Ngao ngao ngao! Ngao ngao ngao ngao!”

Phiên dịch một chút: ‘Văn Hàn chết tiết, buông lão tử ra!’. Còn mấy lời Tiêu Văn phản kháng tang thi huynh lúc trước, kia nhưng là thực phần khích.

Tại hạ xin làm người phiên dịch:

‘Văn Hàn, ngươi làm gì thế, không được niết mặt ta.’

‘Tay chân cũng không cho động a! Không được sờ loạn!’

‘Ngươi lại làm gì đó!!! Uy uy, không được đùa giỡn lưu manh, ngươi thoát quần áo ta làm gì! Dừng tay, có nghe hay không, ta nói ngươi dừng lại a!’

‘Trả quần áo lại cho ta, không được nhìn a!’

‘Ngươi là người xấu, Văn Hàn chết tiết, ngươi cái tên hỗn đản này, ta lớn lại tuyệt đối không tha cho ngươi.’ —— đây là một câu đấu tranh phản kháng cuối cùng.

Câu trên: ‘Văn Hàn chết tiết, buông ra lão tử ra’ nguyên nhân là vì tang thi huynh sau khi đóng cửa sổ, thuận tiện giải thích một câu: “Sùng vật a, vì sợ ngươi cảm lạnh nên ta cảm thấy vẫn là đóng cửa sổ kín thì tốt hơn.”

Tiêu Văn cố gắng lật người né khỏi ánh mắt thị gian của tang thi huynh. Chờ ta quay đi ngươi liền nhìn không tới, hừ!

Tiêu Văn đã quên một chuyện, chính là tang thi huynh có thể dễ dàng lật cậu lại.

Văn Hàn nhìn Tiêu Văn cố gắng xoay người, đi qua hỗ trợ một tay.

Tiêu Văn dưới sự trợ giúp của tang thi huynh, rốt cục mặt úp xuống, che khuất địa phương xấu hổ. Mặt dán vào ga giường, Tiêu Văn đang định cảm ơn tang thi huynh đã giúp liền cảm thấy tầm mắt lay động, thời điểm dừng lại, cảnh vật trước mặt chính là trần nhà. Vừa rồi vẫn là tường a, như thế nào một hồi liền biến thành trần nhà?

Sửng sốt một hồi lâu Tiêu Văn mới có phản ứng, ngao ~! Cậu lại trở về vị trí ban đầu, nói cách khác, hay là vừa rồi cậu xoay người không đúng.

‘Tang thi huynh! Người nha hỗn đản!’

Tang thi huynh thấy súng vật cựa mình nửa ngày không xong nên giúp một chút, đem súng vật lật trở về.

Tiêu Văn hiện tại đang trần trụi, cậu cực lực muốn úp mặt vào gối, xấu hổ a xấu hổ. Tang thi huynh đâu, chính là muốn nhìn súng vật tạc mao thôi, như thế nào lại để cho Tiêu Văn úp mặt xuống chứ.

Tiêu Văn nhìn tang thi huynh cách mình ngày càng gần, tuy mặt vẫn là mặt than nhưng vẫn nhìn ra được sự đắc ý, tiểu móng vuốt “Ba” một tiếng chụp lên. Do người nhỏ lực yếu, tang thi huynh cảm giác so với bị sờ không có gì khác nhau, chính là cảm thấy cái tay này thật mềm.

Tang thi huynh cúi đầu, môi hướng về trán Tiêu Văn.

Tiêu Văn nhìn môi tang thi huynh tiến gần đến trán mình, ánh mắt trừng thật to.

“A!” một tiếng ngồi dậy.

Tiêu Văn nhìn chân trên người mình, còn có vị trí trống không bên cạnh, trên người đầy đủ quần áo. Vừa rồi kia... là...mộng?

Cậu không còn dưới dạng trẻ con, tang thi huynh cũng không phúc hắc như vậy.

“Phù!” Thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Không thể nói chuyện thật là khủng khiếp, tang thi huynh biến thành xấu xa càng khủng bố hơn.” Hôm nay Tiêu Văn khẳng định không dám ngủ tiếp nữa, rời giường thôi.

Tiêu Văn ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng, nước miếng vô thanh vô thức chảy dài ba ngàn thước, lưu lại cũng có thể làm quần áo ướt đầm. Nhưng cuối cùng Tiêu Văn vẫn là nhịn xuống, loại chuyện kiểu như chảy nước miếng này làm sao có thể phát sinh được, nếu mà có chảy cũng phải nhanh lau sạch sẽ.

Thịt nướng không phải Tiêu Văn làm, là tang thi huynh nướng. Tiêu Văn căn bản cũng định động thủ, ai ngờ còn chưa kịp động thì tang thi huynh đã xử lý xong đồng thịt rồi. Tang thi huynh trực tiếp đem thịt từ trong không gian ra, không gian là của tang thi huynh, nướng thịt thôi mà, rất đơn giản.

Tiêu Văn trợn mắt há hốc mồm nhìn tang thi huynh lưu loát thái thịt, ném ném gia vị, nấu nướng.

Tang thi huynh thật đúng là biết xuống bếp a, đến lúc đó bán ra ngoài cam đoan rất đáng giá. Trong lòng thầm tính toán mọi cách kiếm tiền, Tiêu Văn quên mất tang thi huynh rất cường hãn, chỉ có hấn cướp của người khác chứ làm gì có chuyện người khác lấy đồ của hắn.

Lấy lại tinh thần, Tiêu Văn cũng không quản năm cục cưng đã chạy đi nơi nào, cầm dưa bắt đầu đánh chén.

Nhất Nhị Tam Tứ Ngũ đã sớm bị tang thi huynh quăng vào trong không gian. Tang thi huynh linh cảm được đằng xa có người đến gần, lập tức đem năm con thu lại, những thứ không nên xuất hiện khác cũng đều cất hết, chỉ để lại một cái ba lô, bên trong là các loại thức ăn thông thường. Về phần Tiêu Văn đang ăn thịt nướng, không có việc gì, rất nhanh sẽ ăn xong, đến lúc đó lại thu vào không gian là được rồi.

Tiêu Văn thực hạnh phúc ăn hết thịt nướng mỹ vị, thời điểm buông dưa còn ợ một cái.

Tiêu Văn đưa khay và đĩa cho tang thi huynh, hần thuận tay tiếp nhận, sau đó bỏ vào không gian.

Tang thi huynh không biết hành động của bọn họ hài hòa ăn ý cỡ nào, Tiêu Văn lại càng hoàn toàn không để ý tới bầu không khí hài hòa kia.

Nhìn tang thi huynh đang dọn dẹp, Tiêu Văn có phần nghi hoặc lại có phần minh bạch: “Văn Hàn, có người đang đi về phía chúng ta.” Đây là câu trần thuật, không phải câu nghi vấn. Nhưng đây là lần đầu tiên Tiêu Văn gặp người khác kể từ ngày xuống núi, trong lòng cũng không rõ là vui vẻ hay lo lắng, có lẽ là cả hai đi.

Tang thi huynh ngồi xuống bên cạnh Tiêu Văn, thêm củi vào đồng lửa.

Trời lúc này không quá hôn ám, chỉ là có chút mờ mịt.

Tiêu Văn loáng thoáng nghe thấy tiếng ô tô, quay sang nhìn tang thi huynh: “Có mấy chiếc xe, có bao nhiêu người?” Trong lòng đột nhiên bất an, Tiêu Văn thanh âm có vẻ run rẩy, không biết sẽ gặp phải loại người nào đây.

Trương Bằng cùng em trai Trương Tường từ mặt thế tới nay luôn sống dựa vào nhau, chiếu cố lẫn nhau. Đoạn thời gian trước đây hai người sống trong một căn cứ nhỏ có thể coi là an toàn, chính là một lần bị một lượng lớn tang thi công kích, căn cứ cơ hồ bị giết hết.

Căn cứ loại nhỏ vốn là tổ chức tự phát, thiếu lương thực, trang bị cũng không tốt, mọi người có thể vượt qua vài lần tang thi vây công đến tận bây giờ đã là rất may mắn rồi. Lần này tang thi vây thành cách đợt trước không bao lâu, lại là buổi tối, đại đa số mọi người còn đang mộng đẹp, phòng vệ sẽ không được nghiêm ngặt, đợi đến khi nhìn thấy đại lượng tang thi đột kích thì chạy trốn cũng không còn kịp rồi, cho dù sau núi không có tang thi, nhưng là bây giờ mới chạy về đó kết cục vẫn sẽ bị tang thi ăn thối.

Căn cứ đang trong tình trạng thiệt hại nghiêm trọng, một lúc sau liền không thể chống cự. Mọi người mới đầu còn ngoan cường chống đỡ tang thi tập kích, về sau hoàn toàn không ngăn cản được, tang thi nhiều lắm, mọi người chỉ có thể rút lui bốn phía.

Trương Bằng vận khí tương đối tốt, hắn cùng em trai và một vài người sống sót nhảy lên một chiếc xe còn xăng trốn thoát. Chiếc xe này có thể coi là tài sản quý giá của căn cứ, ở cái thời mặt thế này ô tô tùy tiện nhìn ở đâu cũng có thể thấy, nhưng là không có ai dùng, bởi vì vấn đề xăng, thành phố lớn có xăng nhưng lại không vào được, hoặc là vào được nhưng không ra được. Xăng ở mấy thành phố nhỏ này cơ hồ đều bị lấy đi sạch sẽ, bây giờ có ô tô mà lái Trương Bằng thật đúng là vận khí quá tốt.

Dọc theo đường đi Trương Bằng cùng một người có thể lái xe khác tên là Vu Cường, hai người thay phiên nhau lái chạy khỏi căn cứ. Bọn họ cho tới bây giờ vẫn còn xăng mà dùng, bất quá phỏng chừng không quá bao lâu nữa xăng cũng sẽ hết.

Trương Bằng nhìn thấy ánh sáng lấp lóe đằng xa, đoán phía trước hẳn là đang có người nghỉ ngơi. Quay đầu liếc nhìn em trai và Vu Cường đang ngủ mê mết, còn có Vu Phi và Vu Diêu đang canh gác nữa. Vu Phi và Vu Diêu là em trai của Vu Cường, Vu Cường lúc ấy cũng giống Trương Bằng đều nhìn trúng chiếc xe này, hai người nhìn đối phương một hồi, rất ăn ý cùng nhào vào xe. Sau khi lên xe, Vu Cường lập tức khởi động ô tô hướng về nơi ít tang thi nhất chạy tới.

Thẳng đến lúc chung quanh không còn tang thi, Vu Cường mới mở miệng đánh vỡ bầu không khí trầm mặc trong xe.

“Xin chào, tôi là Vu Cường, đứa cao hơn kia gọi là Vu Phi, là nhị đệ của tôi, đứa còn lại là tam đệ, Vu Diêu, còn cậu?” Vu Cường lúc ấy không tranh giành xe với Trương Bằng chính là bởi vì thấy Trương Tường phía sau y, cũng giống hắn đều là người mang theo em trai đi tìm đường sống, sẽ không làm mấy hành động đâm chọc sau lưng. Lúc ấy thấy người kia cũng giống hắn lựa chọn tin tưởng đối phương, Vu Cường khước miệng hơi hơi nhếch lên.

“Tôi là Trương Bằng, đây là em trai tôi, Trương Tường.” Trương Bằng cùng Vu Cường đều có chung một lý do. Ở cái thời mặt thế này, người mang theo người thân không rời sẽ không phải loại người đâm lén sau lưng, có thể tin tưởng.

“Cậu biết lái xe không, tôi cảm thấy chúng ta không thể dừng lại, chúng ta phải rời khỏi nơi này thật xa mới có thể cam đoan đám tang thi không đuổi theo.” Vu Cường nhìn đám tang thi qua gương chiếu hậu, đưa ra quyết định, thẳng đến khi xe hết xăng mới dừng lại, bằng không sẽ bị tang thi đuổi kịp. Hiện tại có một số tang thi sau khi trải qua giai đoạn biến dị, chẳng những tốc độ nhanh hơn, khứu giác cũng thực linh mẫn, nếu không chạy xa một chút có ngày bị vây quanh lúc nào cũng không hay.

“Biết, để bọn nhỏ ngủ trước đi. Tôi với anh thay phiên nhau lái, trong xe phải có hai người thanh tỉnh.” Trương Bằng nhìn thoáng qua em trai mình cùng hai đứa em của Vu Cường có chút buồn ngủ. Vẫn là trẻ con thôi, em trai nhà y mới 13 tuổi, phỏng chừng em Vu Cường cũng không hơn kém nhiều lắm.

“Được, tôi lái xe trước, tôi mệt liền đến phiên cậu. Tiểu Phi, Tiểu Diêu, mấy đứa với Trương Tường ngủ một giấc trước đi.” Vừa trải qua một buổi đêm kinh hồn còn ai ngủ được chứ. Vu Cường cũng chỉ hy vọng mấy đứa nhóc cũng cố lại tinh thần.

Rất nhanh, ba đứa nhỏ lăn ra ngủ, nhưng vẫn là ngủ trong bất an.

Yên lặng thở dài một hơi, Trương Bằng nhìn đám nhỏ ngủ cũng không nở ngủ, trong lòng cảm thấy khó chịu. Thế giới đã biến thành cái dạng này từ khi nào?

Trương Bằng và Vu Cường lái xe suốt hai ngày hai đêm, bọn nhỏ nhìn anh mình bộ dáng mỗi mệt, nên kiên trì phải đảm nhiệm vị trí canh gác. Trương Bằng lẫn Vu Cường khuyên như thế nào cũng không có biện pháp, hai người nhìn nhau, biết đây là bọn nhỏ muốn hỗ trợ mình.

Trương Bằng chạy xe đến cách đồng lửa không xa mới dừng lại, gọi Vu Cường và đám em trai dậy, nói nói mấy câu. Địa phương này có thể nhìn rõ tình hình bên đó, nếu có tình huống đột phát gì sẽ dễ bề tẩu thoát hơn.

Trương Bằng nhìn Vu Cường, quyết định một người đi xuống thăm dò.

Bởi vì Trương Bằng lái xe, cho nên Vu Cường sẽ đi thám thính.

Tiêu Văn nhìn chiếc ô tô từ xa lại gần, thẳng đến khi cách nơi cậu ngồi một khoảng mới ngừng lại. Xem ra người kia khá cảnh giác, không biết rốt cuộc là dạng người nào.

Thời điểm Vu Cường xuống xe chậm rãi hướng về phía trước, Tiêu Văn không hiểu sao không còn nôn nóng nữa, lúc trước còn khẩn trương vì sắp được gặp những người còn sống khác, đến bây giờ lại bình tĩnh kỳ lạ.

Vu Cường vốn định chào hỏi tang thi huynh trước, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt vạn năm không đổi kia, không hiểu sao hần có cảm giác khủng hoảng. Không biết vì sao mình lại có cảm giác như vậy. Vu Cường vẫn là quyết chào người bên cạnh trước, người này tạm thời thấy không rõ bộ dạng ra sao, nhưng vẫn có thể nhìn ra ngũ quan thanh tú.

đang là ban đêm, hơn nữa thật lâu rồi chưa rửa mặt, nhìn không rõ mặt Tiêu Văn cũng là bình thường thôi.

“Xin chào, xin hỏi bọn tôi có thể sưởi ấm cùng hai vị không?” Vu Cường cố gắng điều chỉnh giọng nói cho thật ôn hòa, tránh khiến đối phương có cảm giác phản cảm.

“Hi, tôi là Tiêu Văn, vị ngồi bên cạnh này không thích nói chuyện, anh có thể gọi hần...Văn Hàn.” Tiêu Văn tạm thời tin người này một lần, ít nhất thì hiện tại nhân phẩm cảm giác có vẻ không tệ lắm.

“A, Văn Hàn huynh, xin chào.” Vu Cường bắt chuyện với tang thi huynh, tang thi huynh gật đầu cho xong việc.

Vu Cường dừng một chút, đúng là không thích nói chuyện thật. “Tiêu Văn, tôi là Vu Cường, trên xe đều là người nhà tôi, có thể lại đây cùng sưởi ấm không?” Trước đó vẫn luôn ngồi trong xe, tuy trong xe không quá lạnh, nhưng vì tiết kiệm xăng nên không dám mở điều hòa, đám trẻ có chút không thích ứng được. Nếu ngồi sưởi ấm có lẽ sẽ đỡ hơn, hai người này đang đốt lửa, nếu có thể cùng nhau cũng an toàn hơn nhiều, lại không cần phòng bị.

Có lẽ vẫn muốn tin tưởng những người khác, bao bọc bảo vệ nhau trong cái thời mạt thế này.

“Có thể, anh dẫn mọi người lại đây đi.” Tiêu Văn rất muốn gặp những người khác, trong lòng cũng chẳng suy nghĩ gì, chỉ là muốn nhìn nhiều một chút.

Vu Cường tuy không hoàn toàn tin tưởng Tiêu Văn, nhưng lòng đề phòng đối với Tiêu Văn cũng có chút giảm bớt, như vậy chứng minh Tiêu Văn là người thiện lương. Thời buổi này còn có thể thiện lương như vậy phỏng chừng đều do vị Văn Hàn kia bảo hộ cẩn thận đi.

Sau khi quay lại xe, Vu Cường gặp bốn đôi mắt nhìn hần không chớp mắt, cước bộ ngừng một chút. Trương Tường sao cũng tỉnh luôn rồi, bốn người có thể không nhìn tôi như vậy được không.

“Bọn họ đồng ý cho chúng ta cùng qua sưởi ấm.”

“...” Trương Bằng trều trều khoe miệng, ai mà biết có thể nường tựa hai người kia hay không.

“Thiết!” Vu Phi và Vu Diêu trầm miệng một lời tỏ vẻ khinh bỉ.

Chỉ có Trương Tường không hé răng, bắt quả Vu Cường đoán Trương Tường chỉ là lười nói chuyện mà thôi.

“Hai người, một người cao, trắng gọi là Văn Hàn, tôi không thấy hắn nói chuyện, bắt quả thoát nhìn không phải loại người hay trở mặt. Chủ yếu là người còn lại, tên là Tiêu Văn, tôi thấy người đó khá tốt bụng, có thể là được Văn Hàn bảo hộ cẩn thận.”

“Chúng ta phải đi qua sao?” Trương Bằng có chút lo lắng, bọn họ hiện tại có xe, mọi lúc sẽ trở thành mục tiêu cướp bóc của người khác. Rốt cuộc có thể tin tưởng hay không, rất khó lựa chọn.

“Đi thôi, dù sao trong xe chúng ta không còn nhiều xăng lắm, hơn nữa căn cứ cách nơi này còn một đoạn, bị cướp cũng không sợ.” Vu Cường thật ra không hề do dự, người thích xe thì cho người, dù sao cũng không còn nhiều xăng, nơi bọn họ muốn đi cũng chẳng xa.

Căn cứ trước đây của Vu Cường và Trương Bằng cách căn cứ của chính phủ không quá xa, ở đó hẳn là có thể bảo đảm an toàn.

41. Quyển 1 - Chương 41: Gặp Nhau (2)

Nhìn Trương Bằng còn đang do dự, Vu Cường trực mở cửa xuống xe.

Đây là không tin phán đoán của hắn a, hắn đã đoán thì làm sao có thể sai lầm. Vu Cường hừ một tiếng, đối với ba đứa nhỏ đang ngăn người khế hồ một tiếng: “Nhanh lên, mấy đứa không lạnh à? Nhưng anh thì lạnh!” Vu Cường tin tưởng vào năng lực của mình, hắn tuy không có dị năng giống hai đứa em, cái gì mà thủy a, thổ a, nhưng hắn dường như có thể cảm nhận được nội tâm của một người có hiểm ác hay không.

Nghe qua thực giống khoa học viễn tưởng, nhưng hắn mà linh cảm ai là người xấu, cho tới bây giờ sẽ không biến thành người tốt. Cảm thấy ai là người tốt, cũng sẽ không trở thành người xấu, Trương Bằng không phải vẫn là người tốt sao. Tiêu Văn cam đoan là người tốt, Văn Hàn, không cảm giác được tốt xấu.

Trương Bằng rất là bất đắc dĩ, Vu Cường này cái gì cũng tốt, chỉ là đôi khi nói phong phải là phong, nói vũ phải là vũ. Trong khoảng thời gian hai ngày hai đêm này không dám khẳng định là hoàn toàn hiểu hết hắn nhưng tính tình người này vẫn là mờ được rõ.

Quên đi, dù sao trực giác của Vu Cường khá chuẩn, cứ tin một lần đi, bọn nhỏ này hai ngày nay đều ở trên xe, phỏng chừng đều đông lạnh hỏng rồi, chưa tính còn chịu đói nữa. Bị Vu Cường kéo về phía trước, Trương Bằng nhìn thoáng qua em trai cùng hai thằng nhóc tiểu quỷ theo sát đằng sau. Quên đi, dù sao y cùng ba tiểu quỷ đều có dị năng, cũng đủ bảo hộ cho tên gốc Vu Cường này.

Tiêu Văn nhìn Vu Cường trực tiếp kéo một người đi về phía mình, người đằng sau kia mặt có vẻ bất đắc dĩ. Theo sau bọn họ còn có ba đứa nhỏ, cả ba đều gầy, thoát nhìn như là ăn uống không được tốt lắm. Yên lặng mở ba lô lấy ra mấy loại thức ăn không quá cứng, cậu có nhiều đồ ăn như vậy, bọn họ lại ăn không đủ no, có thể giúp đỡ một chút.

“Tang thi huynh, ta muốn cho bọn họ một chút đồ ăn, trong không gian có bánh mì mềm không, lấy ra vài cái để vào ba lô đi.” Nhìn một chút, bánh mì thì cũng có, nhưng đều bị đè đến bẹp dí. Tiêu Văn lặng lẽ tới gần, nhỏ giọng nói vào tai tang thi huynh.

Tang thi huynh không nói hai lời, trực tiếp thò tay vào ba lô, một lát sau liền rút ra.

Vu Cường cũng chỉ thấy Tiêu Văn nói chuyện với Văn Hàn, sau đó Văn Hàn liền vói tay vào ba lô, nhưng không có lấy ra thứ gì. Có thể là Tiêu Văn muốn Văn Hàn ăn gì đó, Văn Hàn không ăn, muốn lưu cho Tiêu Văn.

Vu Cường nhường chỗ ấm cho ba đứa nhỏ, để bọn Trương Bằng ngồi cạnh Tiêu Văn, sau đó mới đến hắn. Vị trí của Tiêu Văn là ấm nhất, ngồi gần Tiêu Văn cũng thực ấm áp.

Lúc ấy cường thể lôi kéo Trương Bằng đi hẳn không mang theo thức ăn, chỉ có Vu Diêu cẩn thận lấy đủ đồ ăn cho năm người. Về phần có thể no hay không cũng không phải chuyện hẳn có thể lo lắng.

Vu Diêu cũng không ngại ngần gì, trực tiếp cho Vu Cường và Trương Bằng nhiều thức ăn nhất, sau đó mới chia đều chỗ còn lại cho ba người. Vu Cường lẫn Trương Bằng không từ chối, trực tiếp nhận lấy, về phần bọn họ sẽ ăn bao nhiêu, ba đứa nhỏ cũng không thể quản đúng không.

Khi Vu Diêu đề nghị để mình phân phát thức ăn, Vu Cường và Trương Bằng liền đoán được ý tưởng của cậu, bọn họ không phản đối, thời điểm phát thức ăn cũng không có ý kiến gì, chỉ là mỗi lần đều ăn không hết, lấy có là ăn no. Ba đứa nhỏ không có biện pháp với anh trai mình, chỉ biết lần sau lại phát nhiều hơn một chút.

Cho nên Tiêu Văn nhìn thấy chính là ba đứa nhỏ đem phần thức ăn lớn hơn chia cho anh chúng, còn bản thân chỉ ăn có một ít. Vốn có điểm nghi hoặc, thẳng đến khi thấy Vu Cường cùng người kia không quản ánh mắt tức giận của ba đứa nhỏ, trực tiếp bỏ bốn, năm phần thức ăn vào túi, chỉ ăn một chút thức ăn còn lại.

A, Tiêu Văn biết đây không phải chuyện gì buồn cười, này chẳng qua là bọn họ thể hiện thân tình mà thôi.

Thả hai ổ bánh mì trước mặt mỗi người, Tiêu Văn đại khái không nói gì.

Trương Tường ngồi đối diện Tiêu Văn, cậu nhìn bánh mì trước mặt, cảm giác đã lâu lắm rồi chưa được ăn qua, có điểm ngây ngốc ngẩn đầu, nghi hoặc nhìn Tiêu Văn. “Này?”

“Anh là Tiêu Văn, em tên là gì?” Tiêu Văn không chút khách khí trực tiếp vuốt đầu đứa nhỏ.

“Trương Tường.” Cậu vẫn còn ngốc lăng, chưa lấy lại tinh thần.

“Vậy còn mấy người kia? Anh vẫn chưa biết tên, có thể giới thiệu một chút sao?” Tiêu Văn rất muốn cười thành tiếng, đứa nhỏ này thật đáng yêu.

“Bên cạnh em là Vu Phi, Vu Diêu, đằng sau là anh em, Trương Bằng. Cuối cùng là Vu Cường, anh của Vu Phi với Vu Diêu.” Hữu vấn tất đáp, đúng là bé ngoan.

Trương Bằng rất muốn đen mặt, này không phải em trai y, ngốc manh ngốc manh thế này không phải em trai y mà.

“Phốc xuy!” Vu Cường vốn muốn nhịn nhưng là nhịn không nổi. Hẳn như thế nào cũng không tưởng được Trương Tường bình thường không thích nói chuyện, đôi khi còn cảm thấy có hơi nghiêm túc, nguyên lai là ngốc như vậy a. Vỗ vỗ bả vai Trương Bằng, Vu Cường cười thiếu chút nữa thì đau sốc cả hông: “Ha ha ha, khụ khụ, Trương Bằng, em trai cậu... thật khả ái. Oa ha ha ha!”

“Phốc!” Vu Phi nhanh chóng nuốt đồ ăn trong miệng, miễn cho bị phun ra, cậu trước giờ cũng không phát hiện ra Trương Tường này chính là siêu ngốc a.

“Phốc! Khụ khụ! Khụ khụ” Đến lượt Vu Diêu bị sặc.

Tiêu Văn cũng rất muốn cười, nhưng cảm thấy chê cười trẻ con có vẻ không hay lắm, đành sờ sờ đầu Trương Tường. “A, Trương Tường đúng không. ” Nhét bánh mì vào tay Trương Tường. “Ăn đi, ăn cái này cho dễ tiêu hóa.” Lúc trước bọn họ ăn đều là mấy loại thịt khô, lương khô, cho muối hay chưa còn không biết đâu.

“Em ăn rồi vậy anh không có gì ăn sao.” Trương Tường đúng là bé ngoan.

Vu Phi, Vu Diêu cũng thấy bánh mì trước mặt, luống cuống ý bảo không cần, bọn họ cũng có thức ăn mà. Bánh mì đóng gói còn nguyên vẹn như vậy, cũng không có bị dè bẹp, làm sao có thể tùy tiện lấy được.

Vu Cường với Trương Bằng nhìn đồng bánh mì một hồi không nói chuyện. Hai người thoáng nhìn nhau, Vu Cường mở miệng: “Tiêu Văn, nếu cậu có rất nhiều lương thực, vậy bọn tôi sẽ không khách khí, nhưng cậu ăn không đủ no, bọn tôi không thể lấy.”

Nghe Vu Cường nói lời này, Trương Bằng hung hăng trừng mắt nhìn Vu Cường. Người kia, rõ ràng bảo hẳn nhần dùm ý tứ là không thể nhận, thời buổi này lương thực có được không dễ, thức ăn chính là thứ duy trì sinh mạng, như thế nào có thể tùy tiện dùng của người khác. Vu Cường, anh chờ đó cho tôi.

Vu Cường nói xong, không quản ánh mắt phẫn hận của Trương Bằng, còn tỏ vẻ tôi không biết cậu đang ra hiệu.

“Không sao tôi còn nữa mà, bọn nhỏ đang trong thời kỳ phát triển cơ thể, phải ăn đủ chất, tuy rằng bây giờ không có đầy đủ đồ ăn.” Tiêu Văn nói xong liền cảm giác cậu như thể đã già đi nhiều rồi, lời nói giống ông lão tám mươi a. Cậu mới 21 thôi, không đúng, hiện tại hẳn là 22 đi.

“Không có việc gì là tốt rồi, ăn đi.” Vu Cường cướp lời Trương Bằng, làm y nuốt lại mấy lời định nói, lại đối với ba đứa nhỏ mắt đang sáng lấp lánh hào sảng phát phát tay. Nhìn ba tiểu quỷ tuy rằng không phải cái dạng ăn lấy ăn để, nhưng cũng không từ tốn lắm, Vu Cường cảm thấy trong lòng như bị cái gì đó chặn lại, khó chịu.

Trương Bằng vốn định nói gì đó, nhưng khi nhìn ba đứa nhỏ, cái gì cũng chưa nói.

Tang thi huynh vẫn đều ngồi bên cạnh làm phong nền, vừa ngẩng đầu nhìn liền thấy Tiêu Văn biểu tình thực . Súng vật bị động kinh sao? Tang thi huynh nâng tay nắm mặt Tiêu Văn niết niết, không có a, mặt không bị rút gân, không hiểu là bị làm sao.

Vừa mới ăn xong, Trương Tường ngược ngừng định nói cảm ơn Tiêu Văn, liền thấy Tiêu Văn đang bị tang thi huynh phi lễ.

Đứa nhỏ Trương Tường này trực tiếp sưng sốt.

Vu Phi với Vu Diêu ngẩng đầu cũng nhìn thấy, bánh mỳ trong tay thiếu điều muốn rớt, vắt vả lắm mới chộp lại được. Đây là đang làm cái gì...

Vu Cường và Trương Bằng đang nhỏ giọng nói chuyện, hoàn toàn không thấy.

“Vu Cường, chúng ta hiện tại cách căn cứ khá xa.”

“Còn một đoạn đường nữa.”

“Bính!” Vu Cường bị Trương Bằng gạt ngã, người này không thể hảo hảo nói chuyện sao.

Vu Phi, Vu Diêu, Trương Tường quay đầu nhìn về phía Trương Bằng.

Trương Bằng lúc này mới phát giác không khí có điểm không đúng. Nhìn một chút, “Phốc!” Trực tiếp phụt cười.

Không có biện pháp, mặt Tiêu Văn bị tang thi huynh rà qua rà lại, nói cũng không thể hảo hảo nói. Mới đầu bị Trương Tường nhìn thấy, Tiêu Văn mặt hơi đỏ, sau đó là Vu Phi với Vu Diêu. Hiện tại Trương Bằng trực tiếp cười thành tiếng rồi.

Tang thi huynh, người buông tay!

Trương Bằng nhin cười, rốt cuộc là đang làm gì thế này. Mặt Tiêu Văn không biết đã biến thành bộ dáng gì nữa, người anh em, người có thể buông Tiêu Văn ra không.

Tang thi huynh không tìm được lý do súng vật động kinh, chỉ có thể buông tay, xem ra phải nhanh chóng đọc hết cuốn sách y thuật vừa tìm được hôm trước. Sau khi sửa sang lại không gian, tang thi huynh mang hết sách y học về phòng hắn, muốn xem có thể trực tiếp lấy, rất tiện.

Tiêu Văn chỉ muốn tìm cái lỗ mà chui vào, tang thi huynh, mặt mũi của ta a, mặt mũi tất cả đều bị người làm mất hết rồi! Bất quá phải hỏi rõ ràng rốt cuộc tang thi huynh vì sao lại làm như vậy. Cố gắng áp chế ý tưởng phát hỏa, Tiêu Văn hít sâu vài hơi mới miễn cưỡng nhịn được cơn tức trong lòng.

Trương Bằng thấy người kia buông mặt Tiêu Văn ra, y nhanh chóng kéo Vu Cường đứng lên, mang theo ba đứa nhỏ rời đi, đi trước thì hơn a. Ba đứa nhỏ đi so với Trương Bằng còn nhanh hơn, Trương Bằng trừu trừu khỏe miệng, ba đứa này... Lại nhìn thoáng qua Vu Cường đang ngây ngô không biết đã xảy ra chuyện gì, Trương Bằng hung hăng nhéo cánh tay hắn một chút. Vu Cường ăn đau không có cơ hội lễ mễ, trực tiếp bị tha lên xe.

“Tang thi huynh.” Mấy người kia thật thức thời, “Người có thể giải thích tại sao người lại niết mặt ta không!” Tiêu Văn giọng điệu âm trầm, đen mặt. Nhưng Tiêu Văn đã quên, mặt cậu bị tang thi huynh niết đỏ, hoàn toàn đen không nổi, bộ dáng hiện tại càng giống thẹn quá hóa giận.

“Bộ dáng người vừa rồi làm ta tưởng người bị động kinh, cho nên kiểm tra một chút xem mặt người bị rút gân chỗ nào.” Tang thi huynh trả lời rất đứng đắn.

Tang thi huynh, động kinh với rút gân hoàn toàn không liên quan a, vì sao người lại áp dụng trên người ta. Biểu tình vừa rồi chẳng lẽ là lúc cậu đang cảm khái mình bị già hóa?

“Tang thi huynh, đó là thực , không phải động kinh, cũng không phải rút gân!” Không ngăn chặn được cơn tức, Tiêu Văn trực tiếp tặc mao.”Người chỉ vì một cái biểu tình mà niết mặt ta như niết bánh bao, niết cũng thôi, lại còn làm trước mặt nhiều người như vậy! Ta mất mặt muốn chết!”

“Vậy lần sau không có người ta lại niết.” Tang thi huynh vẫn chưa tìm ra trọng điểm câu chuyện.

...

Tiêu Văn cảm giác đỉnh đầu có đàn quạ đen bay qua, tang thi huynh, chúng ta quả nhiên không phải cùng một chủng tộc, trao đổi bị hạn chế.

Tiêu Văn cảm giác rất mệt mỏi.

42. Quyển 1 - Chương 42: Ngoại Truyện 2: Thiếu Niên, Cậu Muốn Đi Đâu

Thiếu niên mặc áo trắng quần đen lẳng lặng nằm trên mặt đất, không biết lúc nào sẽ tỉnh lại, mà cũng có khi vĩnh viễn không tỉnh.

Bốn phía chung quanh có vài con tang thi đang im lặng du đãng. Bọn chúng có lẽ vô tri, có lẽ mê mang, nhưng đơn giản chỉ là muốn tìm gì đó để ăn, bởi vì chúng rất đói, rất đói.

Nơi đây là thung lũng, coi như rộng rãi.

Thiếu niên không biết vì sao lại ở chỗ này, tang thi bốn phía cũng không biết bản thân đang tìm cái gì. Chúng đi tới đi lui không mục đích.

Lần đầu tiên tỉnh lại.

Thật là khó chịu, thật...khó chịu.

Đây là đâu, như thế nào lại ở chỗ này. Thiếu niên cảm thấy đầu rất đau, cảm giác như sắp nổ tung. Làm sao vậy, vì sao cái gì cũng không nhớ rõ, nơi này rốt cuộc là đâu.

Làn da thiếu niên đã chuyển sang màu tái nhợt. Trên mặt chằng chịt vết thương, nhìn không rõ biểu tình.

Cố gắng mở to mắt, cậu hoảng hốt nhìn bóng người đi lại.

Những người đó là ai, mình rốt cuộc làm sao vậy, ai đến cứu tôi với.

Có ai không, chỉ cần giúp tôi tỉnh lại là tốt rồi, hiện tại cậu không thể động dậy, rất muốn cứ thế mà ngủ mãi mãi. Muốn động cũng không thể mà ngủ cũng không được a.

Không thể ngủ.

Mệt mỏi quá...cảm giác không có tinh thần chút nào...rốt cuộc là làm sao vậy.

Không thể ngủ a.

Không thể...ngủ...thiếp đi có thể sẽ không tỉnh lại.

Không ngủ nổi...

Thiếu niên vừa mới thức tỉnh. Vào thời khắc đó, nhóm tang thi đang du đãng theo bản năng tránh xa vị trí thiếu niên nằm. Không biết vì nguyên nhân gì mà đám tang thi lại làm như vậy.

Nhóm tang thi du đang không biết mệt mỏi, bọn chúng đuổi theo dục vọng trong lòng, nhưng vĩnh viễn không được thỏa mãn, không biết là đáng thương hay là đáng buồn.

Lần thứ hai tỉnh lại cách lần trước đúng một tháng.

Thiếu niên tỉnh lại lần nữa, lần này tuy cậu không thể nhúc nhích nhưng lại có thể hoàn toàn mở to mắt nhìn cảnh tượng chung quanh.

Đau quá, vì sao lại không động đậy được.

Thiếu niên cố gắng cử động, nhưng tay chân hoàn toàn không có cảm giác.

Tựa như phé nhân, có thể suy nghĩ, có thể nhìn, nghe được, nhưng cái gì cũng làm không được.

Thử hé miệng muốn phát ra âm thanh. Kết quả ngay cả nói cũng nói không được.

Lần này so với lần trước thanh tỉnh hơn rất nhiều, không biết có thể tìm được ai đến cứu trợ hay không.

Thời điểm thiếu niên tỉnh lại tang thi tất cả đều chạy ra xa. Thiếu niên chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người thấp thoáng.

Mình rốt cuộc đang ở đâu, vì sao mỗi lần tỉnh lại đều nhìn thấy bóng người, nhưng chẳng ai đến giúp mình.

Nơi này là đâu, sao mình lại ở đây?

Thiếu niên chỉ nhớ rõ cậu đi du lịch cùng cha mẹ, sau đó...sau đó...không có sau đó. Cậu cái gì cũng không nhớ rõ, cậu hiện tại chỉ nhớ tình huống tỉnh lại lần trước.

Rốt cuộc là làm sao vậy.

Mình đã ngủ bao lâu, vẫn chưa ăn cơm, bây giờ còn sống chứng tỏ ngủ chưa lâu. Chính là không biết mình có thể đợi được người đến cứu không. Hiện tại cái dạng này so với người thực vật cũng chẳng khá hơn là bao.

Thiếu niên có thể nghe được tiếng gió thổi qua kẽ lá phát ra âm thanh sần sật, còn có thể nghe được tiếng bước chân người xa xa, nhưng vừa rồi lại nghe không được giọng nói của chính mình.

Mình hiện tại ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, phải chăng đã kết thúc?

Thiếu niên dần dần cảm thấy bối rối.

Lại muốn ngủ...

Lần này không biết còn có thể tỉnh lại không, hy vọng lần sau tỉnh lại sẽ ở một địa phương khác. Chỗ này cậu...không...thích....

Nhóm tang thi đang xa lại du đang quay về, bởi vì hơi thở làm cho bọn chúng sợ hãi kia đã ngủ say.

Lần thứ ba tỉnh lại cách lần trước chừng nửa tháng.

Thiếu niên lẳng lặng nhìn bầu trời ngầy ngốc.

Lần này thiếu niên rất bình tĩnh, tỉnh lại phát hiện bản thân giống như căn bản chưa hề di chuyển qua. Hơn nữa, nghĩ tới một sự kiện, nhớ rõ thời điểm kia đột nhiên có người nơi nơi cần loạn, tất cả mọi người ai cũng hoảng hốt. Sau đó, cha mẹ liền...liền...

Phần sau thiếu niên một chút cũng nhớ không ra, cậu không biết may mắn liệu có đến với mình không. Hy vọng lúc ấy cha mẹ không xảy ra chuyện gì, đều được an toàn.

Bây giờ rốt cuộc là tình huống gì, không thể động đậy, cái gì cũng làm không được. Cũng không biết bản thân là sống hay chết, nếu nói đã chết, vậy sao còn có thể suy nghĩ, còn có thể nhìn, còn có thể nghe. Nếu nói chưa chết, nhưng cậu lại có cảm giác đã từng chết một lần. Cũng không biết thế nào mới đúng.

Những người du đang kia giống như vẫn luôn ở đây, không biết là loại người nào? Nếu là người, vì sao không để ý tới cậu, ít ra cậu nằm ở đây cũng sẽ chú ý mất chứ.

Ngao ngao, thật nhàm chán, chỉ có đầu óc hoạt động, còn đầu cái gì cũng không động được, buồn bực a, lại nhớ không ra lúc trước đã xảy ra chuyện gì, đây rồi cuộc là cuộc sống gì a.

Hy vọng không quá huyền huyền, mà bây giờ lẽ ra phải buồn ngủ chứ? Tại sao lần này thời gian thanh tỉnh lại dài như vậy. Chẳng lẽ mỗi một lần tỉnh lại thời gian thức sẽ lâu hơn, một ngày nào đó liệu mình có thể hoàn toàn đứng lên, có thể chạy, có thể nhảy?

Thiếu niên trong lòng thầm nở nụ cười, nhưng trên mặt một chút biểu lộ cũng không có, không biết là do cơ mặt bị hoại tử hay mặt than bẩm sinh.

A, chờ khỏe rồi cậu sẽ đứng lên, chậm rãi chờ thôi, chỉ là hiện tại không muốn ngủ, làm gì đây. Không đúng, cái gì cũng làm không được trừ bỏ suy nghĩ.

Con người quả nhiên là nhàm chán.

Hy vọng lần sau tỉnh lại có thể nhớ lại mọi chuyện về cha mẹ.

Trong khoảng thời gian chờ đợi, thiếu niên một lần nữa ngủ say, không biết đến khi nào sẽ tỉnh lại.

Lần thứ tư tỉnh lại là mười ngày sau.

Nước mắt từ khóe mắt chậm rãi chảy xuống.

Cha mẹ, con...

Thiếu niên miệng mấp máy như muốn nói điều gì, nhưng lại không thể phát ra âm thanh. Khuôn mặt cậu tuy không có một chút biểu tình nào, lại khiến người ta cảm nhận được sự bi thương lẫn hối hận.

Này rồi cuộc là vì sao, vì sao lại có quái vật ăn thịt người, vì sao lại cắn cha mẹ cậu. Ai tới nói cho cậu biết đi, vì sao.

Thiếu niên bây giờ toàn thân vẫn không thể nhúc nhích, nhưng cậu đã nhớ lại toàn bộ.

Thời khắc ấy đột nhiên xuất hiện một người, người nọ cắn cả nhà cậu, sau đó... thiếu niên nhớ rõ cậu bị cắn vào yết hầu, nằm trên mặt đất máu tuôn xối xả, há mồm chỉ có thể phun ra một búng máu, cái gì cũng không thể nói, chỉ có thể trơ mắt nhìn cha mẹ cùng tang thi đánh nhau.

Chỉ có thể vô thanh gào thét.

Trước khi ngất đi, cậu chỉ còn nhìn thấy bóng dáng cha mẹ ngã xuống.

Không những không giúp được gì, chỉ có thể bất lực nhìn bóng lưng bọn họ.

Miệng từng chút từng chút mở ra, thiếu niên muốn hét to nhưng chỉ có thể thở ra không khí, một chút thanh âm cũng không nói nên lời.

Nếu cậu còn sống, vậy có khi nào cha mẹ cũng còn sống hay không.

Như vậy cậu còn có thể gặp lại bọn họ không, còn được nhìn thấy nụ cười của hai người nữa không.

Nước mắt chậm rãi ngừng rơi, ánh mắt đã có thần thái hơn trước.

Có lẽ thiếu niên đã tìm được lý do khiến cậu kiên cường.

Lần thứ năm tỉnh lại là năm ngày sau.

Thiếu niên nhìn tay chân mình, trong mắt hiện lên nỗi tuyệt vọng. Lần trước nghĩ mình thật may mắn, dưới tình huống kia mà còn có thể sống sót, tự động viên mình.

Nhưng tất cả căn bản chỉ là tự cậu tưởng tượng mà thôi, cha mẹ đã sớm chết rồi, còn cậu lại biến thành cái dạng quái vật này. Rồi cuộc là vì sao a, có ai nói cho cậu biết không.

Trên mặt thiếu niên không một chút biểu tình, khẽ chớp mắt, nước mắt chậm rãi rơi.

Vóc người thiếu niên thoát nhìn cũng chỉ trên dưới 15 tuổi, đứng giữa một đoàn tang thi thật đúng là tìm không thấy. Thiếu niên hiểu sẽ tồn tại những người có dị năng chuyên giết tang thi, cậu tuy không thích bộ dáng hiện tại của mình, nhưng là không muốn bị giết đâu.

Mọi người nghĩ xem, sau khi cậu biến thành tang thi còn có thể tư duy độc lập, này chứng tỏ cậu còn có cơ hội biến thành người bình thường, đúng không?

Cậu còn có thể nói chuyện, còn có thể mỉm cười. Hết thấy đều có thể?

Hết thấy đều có thể đúng không ?

Thiếu niên ban đầu chỉ nhìn thấy mấy con tang thi du đãng bên người cậu vì sợ bị nhân loại đánh chết. Sau lại tìm được rồi một sơn cốc, cảm thấy bên trong thực thoải mái, sẽ ngủ ở đây.

Vài con tang thi cường tráng đi theo thiếu niên mặt không cảm xúc vào sơn cốc ở.

Thiếu niên biết địa phương này rất nguy hiểm nhưng vẫn luyện tiếu rời đi, trong sơn động này có lượng thực vật lớn, không biết khi nào sẽ có người tới.

Thiếu niên trải qua mỗi ngày trong mâu thuẫn, rất muốn rời khỏi nơi này đến địa phương khác, nhưng là lại luyện tiếu quãng thời gian ở đây. Hơn nữa, cậu đôi khi rất muốn gặp những người còn sống, xem bọn họ là cái dạng gì, cùng với cậu có khác biệt nhiều không.

Thiếu niên chậm rãi đợi, trong thời gian chờ đợi, không có việc gì làm thì triệu hồi một ít tang thi đến chọn ra con đẹp nhất.

Thiếu niên đứng một bên, phía sau là khoảng mười con tang thi cường tráng.

Trước mặt thiếu niên có tang thi đang xoay quanh, xoay trái một vòng, xoay phải một vòng.

Mặt cậu cứng ngắc, nhưng từ ánh mắt có thể nhìn ra sự ghê tởm tràn đầy.

Con này bộ dạng quá khó nhìn, thời điểm xoay xoay còn không biết phao mị nhãn, loại.

Tang thi kia sau khi thiếu niên phát tay thì chậm rãi đi đến đàn tang thi phía sau, một con tang thi khác tiếp tục chạy tới trước mặt cậu.

Vẫn là động tác trước đó, làm xong liền đứng tại chỗ chờ thiếu niên quyết định.

Thiếu niên rất muốn đen mặt, đau mắt a, vì sao cậu triệu hồi tang thi đến đều là nam, lại còn cao lớn thô kệch, muốn coi bọn chúng như mỹ nữ mà tuyển đúng là chuyện khảo nghiệm thần kinh a.

Tay nâng lên phát phát hai cái ý bảo con này cũng bị knockout.

Thiếu niên mỗi ngày đều nghĩ ra một ít trò chơi để giải trí. Hơn nữa cậu phát hiện bản thân có thể khống chế ngày càng nhiều tang thi, độ linh hoạt càng cao hơn. Hiện tại cậu đã có thể ngồi dậy, phát tay, xoay người.

Mới đầu khống chế nhiều tang thi thì toàn tâm đau. Hiện tại đã có thể khống chế tang thi làm một ít động tác đơn giản, chỉ có điều không thể cách cậu quá xa.

Sáng sớm ngày đó thiếu niên bỗng nhiên cảm thấy rất nguy hiểm, tiềm thức nói cho cậu biết hôm nay không thể rời khỏi sơn động, không thể ra, nhất định không thể đi ra.

Thiếu niên suy nghĩ thật lâu, cuối cùng lưu lại 20 con tang thi cậu tín nhiệm nhất ở lại cùng mình.

Thời gian thiếu niên chờ đợi qua đi. Thiếu niên rất tin tưởng vào tiềm thức của cậu, tuy rất muốn đi ra ngoài một vòng, nhưng vẫn là nhịn xuống.

“Âm vang!”

Toàn bộ sơn động rung chuyển, thiếu niên biết mình sẽ không ra mồ hôi, nhưng cậu có ảo giác như mồ hôi lạnh lẽo đang từ trên lưng chảy xuống.

Đó là bom, cho dù hiện tại cậu là tang thi, năng lực không tệ lắm thì cũng vẫn bị nổ tan xương nát thịt. Thiếu niên thấy may mà trái tim cậu đã sớm không còn đập, bằng không phỏng chừng sẽ đập loạn như mô tô điện.

Thiếu niên nghe âm thanh bên ngoài truyền đến, chỉ là quay đầu nhìn nhìn tang thi phía sau.

Không biết lần này có thể sống sót không.

Thiếu niên vốn tính chờ những người đó tìm được mình sau đó đánh một trận, nếu không tìm được cũng không sao, chuyện gì cũng không cần làm, cậu cũng không phải loại rảnh hơi đi tìm dị năng giả đánh nhau.

Nhưng đi ra ngoài xem một chút vẫn là có thể.

Thời điểm nhìn thấy người kia, thiếu niên cảm thấy cậu rất muốn khóc, có phải cậu đã tìm thấy hy vọng hay không. Mọi người xem, tang thi kia luôn đi cùng nhân loại, hơn nữa nhân loại còn không đánh hấn, cậu về sau có phải cũng có khả năng giống hấn không.

Thiếu niên vụng trộm đi theo đám người kia, cậu rất muốn tới gần bọn họ. Rất muốn, rất muốn.

Khi thiếu niên nghe được tin tức tang thi kia truyền lại đây thì thực vui vẻ, thực kích động, nhưng bởi vì mặt than, chỉ có ánh mắt mới có thể nói lên tâm tình của cậu bây giờ.

“Đi theo chúng ta đi, cách xa một chút, ta sẽ giúp ngươi.” Tang thi kia nói xong câu đó thì bước đi, thiếu niên lại cảm thấy hấn rất khí phách.

Cậu nhỏ giọng dùng thanh âm mà tang thi có thể nghe được, hỏi hấn: “Ta có thể giống ngươi sao?”

Vốn không quá xác định đối phương sẽ giúp mình, nhưng khi được xác thực, kia không thể dùng vui vẻ kích động để hình dung nữa.

Thiếu niên vô cùng cao hứng chạy về đóng gói cấp dưới của mình chuẩn bị chạy theo tiền bối, nhìn cậu cước bộ không hề lung lay.

Đến lúc đó cậu có thể nói chuyện, có thể làm các động tác mềm mại.

Tay thiếu niên tuy vẫn cứng ngắc, nhưng vẫn có thể cử động chuẩn bị này nọ.

Nhìn hai cái hòm trong tay, thiếu niên nước mắt không khỏi chảy xuống.

‘Ba mẹ, con về sau mới có thể biến thành nhân loại, sẽ không hại chết con người. Ba mẹ, con nhất định sẽ ngoan ngoãn, thực ngoan thực ngoan. Đến lúc đó, con nhất định sẽ ngủ sớm dậy sớm, mỗi ngày sẽ vui vẻ. Con nhất định sẽ không làm chuyện xấu.’

Ba mẹ ở trên trời... nhất định phải... vui vẻ...

Thiếu niên mặt không biểu tình tràn đầy nước mắt, nhìn quái dị nhưng không hiểu sao lại xót xa.

—

TN: về sau nhân vật này sẽ xuất hiện, cũng có cp như ai :))

43. Quyển 1 - Chương 43: Lại Tái Ngộ

Qua nửa giờ, Trương Băng mới dắt ba đứa nhỏ chậm rãi trở lại, về phần Vu Cường, hấn vừa mới đi WC.

Trương Băng thật cẩn thận nhìn Tiêu Văn hiện tại biểu tình tương đối ôn hòa, cảm thấy ba chữ “Được hay không” còn quanh quẩn trong đầu, dư âm vang vọng bên tai a. (3 chữ đầu ra ko biết)

Trương Băng cẩn thận ngồi xuống, chỉ sợ phát ra một chút thanh âm thôi sẽ làm Tiêu Văn tặc mao. Nhìn thoáng qua Tiêu Văn hiện tại thực bình tĩnh, y có loại cảm giác may mắn. Vu Cường là người thẳng tính, sẽ không làm những hành động giống vị kia, nghĩ đến đây liền liếc mắt nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của cái người ngồi cạnh Tiêu Văn.

Tưởng tượng mình bị Vu Cường niết mặt, Trương Băng thề, nếu Vu Cường làm như vậy y tuyệt đối sẽ đè Vu Cường ra phân thân, em trai hấn được y nuôi nấng, Vu Cường hấn là có thể an tâm đi. Trương Băng nghĩ đến đây, toàn bộ mặt đều là cười gian lẫn âm trầm.

Vu Cường vừa vặn mới quay về, nhìn Trương Băng biểu tình âm trầm, không biết vì sao cảm thấy toàn thân không thoải mái. Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì a, vừa nãy bị Trương Băng lôi đi hấn chẳng hiểu gì cả, bây giờ vừa mới đi WC về, Trương Băng liền toàn bộ hắc hóa, ngẩng đầu nhìn trời, hiện tại không phải cái

gì mà cứu tinh liên châu, hay là sao hỏa đựng phải địa cầu a. Trên trời chỉ có mấy ngôi sao lóe sáng, ngay cả trăng cũng không có.

Vu Cường hoàn toàn không hiểu gì cả nên cách Trương Bằng khá xa mới dám ngồi xuống, vẫn là tránh xa một chút tốt hơn, nhìn biểu tình kia của Trương Bằng liền cảm thấy cả người hoảng hốt.

Trương Bằng thu hồi cười gian, khinh bỉ liếc mắt nhìn Vu Cường ngồi đằng xa một cái, tên ngốc này, nếu bảo hắn là thần kinh thô, hắn ngược lại so với ai khác đều sâu sắc, nếu nói hắn sâu sắc cũng không đúng, hắn so với heo còn ngốc hơn. Không hiểu thần kinh hắn được kết cấu như thế nào.

“Vu Cường, hình như anh chưa giới thiệu mọi người với nhau, tôi chỉ mới biết Tiêu Văn, còn chưa biết người ngồi cạnh cậu ấy tên gọi là gì đâu, anh đúng là đồ ngốc!” Thấy Vu Cường bộ dáng dè dặt cũng chẳng giận nổi.

“A, tôi quên sao? Tôi còn chưa giới thiệu hả?” Bị Trương Bằng khinh bỉ, Vu Cường không cảm thấy khó chịu, trước đó nghe quen rồi, hiện tại miễn dịch.

“Vô nghĩa, tự anh nghĩ xem đã nói chưa.” Trương Bằng rất muốn úp đầu Vu Cường xuống đất, dù sao đồ ngốc này cho tới bây giờ giống như không có não, cái đầu phồng chừng làm đồ trang sức.

“A, ha ha, cái kia, bây giờ giới thiệu cũng giống nhau thôi.” Không khỏi sờ sờ cái ót, Vu Cường ha ha cười. Sau đó một lần nữa bị Trương Bằng khinh bỉ.

Tiêu Văn nguyên bản muốn tĩnh tâm một chút, miễn cho bị tang thi huynh làm tức giận đến hộc máu. Nhưng nhìn Vu Cường cùng Trương Bằng bộ dáng câu thông, Tiêu Văn sâu sắc cảm thấy tang thi huynh thật ra cũng không tệ lắm, nếu tang thi huynh giống Vu Cường, phỏng chừng cậu bây giờ bị tâm thần phân liệt cũng nên, thật may.

Nhìn trời, Tiêu Văn cảm thấy câu nói kia nói rất đúng ‘Gia gia có bản nan niệm kinh’ (Mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc??). Không đúng, sao lại thành người một nhà rồi, quả nhiên nổi nóng làm suy nghĩ hỗn loạn.

“Trương Bằng, Tiêu Văn cậu đã biết rồi, tôi cũng chẳng nói thêm, bên cạnh Tiêu Văn là Văn Hàn, bạn đồng hành với Tiêu Văn.” Vu Cường nhìn trái nhìn phải, phát hiện chỉ còn Văn Hàn là Trương Bằng không biết, vậy chỉ giới thiệu mỗi Văn Hàn là xong.

“...” Trương Bằng bất đắc dĩ lấy tay che mặt, chẳng hiểu nổi đồ ngốc này nữa. Anh giới thiệu tất cả mọi người một chút sẽ mất rất nhiều thời gian sao, sẽ chết toàn bộ tế bào não trong óc anh sao! Cái gì mà ‘Tiêu Văn cậu đã biết rồi. Giới thiệu không phải như vậy a.

Vu Cường chẳng thấy có gì là không đúng cả, chạy ra chỗ ba đứa nhỏ cùng nhau trải đệm chăn chuẩn bị ngủ. Trương Bằng có dị năng thổ, tuy vẫn còn nhỏ nhưng năng lực lại không nhỏ, rất nhanh đem địa phương nghỉ ngơi dựng lên một bờ tường vững chắc.

Trương Bằng nhìn Tiêu Văn muốn cười nhưng cố nhịn, ngược ngừng cười nói: “Tôi nghĩ thời điểm ban đầu Vu Cường nhất định làm cho cậu có cảm giác là một người rất cẩn thận, có thể dựa dẫm. Nhưng là càng quen lâu, bản chất gốc gác của anh ta sẽ hoàn toàn bại lộ.”

“Được rồi, thật là khó hiểu, nói chung là cảm giác anh ta rất đáng tin. Hai người từ đâu tới đây?” Tiêu Văn không nhịn được nữa, nở nụ cười.

Trương Bằng nghe Tiêu Văn hỏi, biết cậu đã tin tưởng bọn hắn. Vậy nếu đối phương đã ném ra cảnh oliu, hắn cũng không cần phải cự tuyệt nữa, ở mặt thể này thêm bạn thì bớt thù.

“Bọn tôi từ một căn cứ nhỏ đến, tôi với Vu Cường thay phiên nhau lái xe, chạy hai ngày hai đêm rồi. Phỏng chừng căn cứ đã trở thành phế tích, trốn thoát không biết được bao nhiêu người.” Nói xong có chút thương cảm, căn cứ kia tuy nhỏ, nhưng chính bởi vì nhỏ, cho nên gần như là không có tranh đấu quyền lợi gì khác, mục tiêu của tất cả mọi người đều là bảo vệ sinh tồn của căn cứ.

“Vu Cường nói cách nơi này không xa có một căn cứ nghiên cứu khá lớn, phương tiện gì cũng đều tốt hơn chỗ cũ nhiều. Vu Cường lúc trước gặp người từ căn cứ đó đi chấp hành nhiệm vụ, dùng đồ này nọ để đổi lấy tin tức của căn cứ đó, bằng không bọn tôi cũng không biết phải đi đâu.” Trương Bằng không chút giấu

điểm, tất cả đều nói ra, dù sao đối phương so với bọn họ còn nhiều thức ăn hơn, về vấn đề xe cộ, cũng không còn xăng, không sợ bọn họ đánh cướp.

“...” Tiêu Văn nhìn thoáng qua tang thi huynh đang đắm đuối chức vụ làm phong nền, trong lòng yên lặng cảm khái, nếu không phải bị tang thi huynh nhốt về, cậu thật sự không biết mình còn có thể sống hay không. “Tôi với Văn Hàn lúc trước đều ở trong thâm sơn cùng cốc, bọn tôi phải đem tang thi giết sạch sẽ mới có thể đi ra. Cho nên đối với mọi chuyện bên ngoài bọn tôi hoàn toàn không biết gì cả.”

Trương Bằng nghe Tiêu Văn nói xong, nhìn lại bộ dáng hai người, trong lòng cũng tin vài phần, tuy quần áo bọn họ khá bẩn, nhưng vẫn có thể nhận ra trên quần áo dính một ít nhựa cây linh tinh.

“Vận khí hai cậu không biết nên nói là may hay không đây, trên núi không cần lo lắng nhiều về vấn đề thức ăn, sẽ không đói chết. Hai người bây giờ mới đi ra chứng tỏ có không ít tang thi, đúng là mỗi người có một số phận.” Trương Bằng tìm không ra tham vọng trong mắt khi Tiêu Văn nhìn thấy ô tô, cho nên y tin tưởng Tiêu Văn vừa mới mới từ trong núi đi ra thôi.

Trương Bằng nhìn xe mình một chút, nếu là y, khi thấy xe còn xăng có thể chạy, ý tưởng đầu tiên sẽ là đoạt lấy. Không có một chút ý niệm gì như Tiêu Văn, trăm phần trăm là dã nhân từ thâm sơn.

“Tôi cũng không biết, ít nhất thì đến bây giờ vẫn chưa bị tang thi ăn, coi như vận khí không sai đi.” Tiêu Văn không sao cả nhún nhún vai, vận khí nếu ứng nghiệm, vậy tang thi huynh thì sao.

“Xong rồi, mấy người có muốn ngủ không!” Vu Cường lớn giọng cắt đứt mạch nói chuyện của hai người.

Trương Bằng quay đầu hung hăng lườm Vu Cường một cái, vốn đang muốn hỏi chuyện về Văn Hàn lại bị phá đám. Lần sau còn có thể nhân nhả ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm hay không cũng khó nói.

Vu Cường bị trừng mắt nhìn cũng không có cảm giác gì. “Tiêu Văn, tôi cũng chuẩn bị chỗ ngủ cho các cậu, cùng ngủ đi.”

“Không cần, bọn tôi cũng có.” Tiêu Văn nhìn thoáng qua tang thi huynh đằng sau, cảm thấy vẫn là không nên ở gần bọn họ an toàn hơn, nếu tang thi huynh đột nhiên đói bụng muốn ăn này nọ, vậy thì nguy. Dù sao lúc trước có đem theo chăn gối, không cần lo lắng buổi tối không có chỗ ngủ.

Bất quá, hình như cậu chưa từng hỏi tang thi huynh có ăn thịt nhân loại hay không. Chờ bọn họ ngủ rồi hỏi sau vậy.

Trương Bằng cũng không nói gì nữa, lần này chưa tán gẫu xong, lần sau tiếp tục.

Đi đến bên cạnh Vu Cường, Trương Bằng vẽ mặt ôn hoà cầm tay Vu Cường, sau đó buông ra.

Tiêu Văn cảm giác như nhìn thấy trên tay Vu Cường có một tầng băng sương. Nhìn lại tay mình một chút, kia nhất định rất lạnh a. Dự năng của Trương Bằng hẳn là hệ băng, Trương Tường hẳn là hệ thổ, không biết Vu Cường với hai đứa nhóc kia có dự năng gì. Lần sau tìm cơ hội hỏi một chút vậy.

Vu Cường thực ỷ khuất, nhìn tay cực kỳ ỷ khuất, hẳn hôm nay không chọc gì Trương Bằng a, như thế nào lại bị đóng băng tay đâu. Hôm trước lúc lái xe gọi y là Tiểu Băng Băng cũng không bị đông lạnh, hôm nay lại nghiêm trọng a, trước cùng lắm là dùng băng châm vào tay thôi.

Ba đứa nhỏ rất ngoan, thấy Vu Cường tay lại bị đóng băng, đồng thời dùng chăn che đầu, ‘Bọn em không biết gì, bọn em đang ngủ’.

Trương Bằng nhìn biểu hiện của ba đứa nhỏ thì vừa lòng gật gật đầu, ừm, rất thức thời. Nhìn Vu Cường còn đang ỷ khuất, đồ ngốc này rất không biết điều.

Vu Cường sau khi chui vào chăn cũng im lặng.

Trương Bằng đang muốn vùi trong ổ chăn, bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề, còn chưa thương lượng xem ai sẽ gác đêm đầu, lại ném cho Vu Cường cái nhìn bén nhọn, tên ngốc này làm y quên luôn chuyện kia.

Trương Bằng đứng dậy đi đến trước mặt Tiêu Văn còn đang sưởi ấm.

“Đúng rồi, vừa nãy quên, chúng ta thương lượng chọn người gác đêm đi. Vu Cường với ba đứa nhỏ sẽ không gác đêm, có thể chứ.”

“Ừm, được, vậy tôi với Văn Hàn gác nửa đêm trước, mọi người gác nửa đêm sau tới khi trời sáng, đến lúc đó bọn tôi sẽ gọi anh.” Tiêu Văn đối với chuyện ba đứa nhỏ không gác đêm thì cũng không cảm thấy bất công gì, con nít thôi, đi ngủ thì tốt hơn.

“Được rồi, đến lúc đó hai người nhớ gọi tôi.” Trương Bằng thích cá tính sáng khoái này của Tiêu Văn.

Trương Bằng vui vẻ đi về, chỉ là hình như y hiểu lầm cái gì. Tiêu Văn tuyệt đối không phải người sáng khoái, ít ra thì lần này không phải, cậu chẳng qua muốn thương lượng với tang thi huynh, hỏi hắn có ăn thịt người hay không, cho nên mới thực sáng khoái đáp ứng.

Tiêu Văn trải đệm chăn xong xuôi, ngồi mắt đối mắt nhìn tang thi huynh.

Tang thi huynh không có phản ứng gì lớn, Tiêu Văn sau khi trầm mặc thật lâu, đoán bọn Trương Bằng hẳn là đã ngủ say, không cần cùng tang thi huynh mất to trống mắt nhỏ nữa, nhỏ giọng mở miệng: “Tang thi huynh, người...bây giờ còn ăn thịt người không?” Nói xong còn nhìn trái nhìn phải, sợ có người nghe thấy.

Vẫn đảm nhiệm chức năng phong nền, tang thi huynh suy nghĩ một chút mới trả lời sững vật: “Yên tâm, ta không ăn bọn họ.” Ngừng một lúc, bổ sung thêm: “Bọn họ không có hương vị dễ ngủ như người.”

Nghe được câu đầu tiên, Tiêu Văn thở phào nhẹ nhõm, không ngờ lại bị câu sau làm sặc nước. Tang thi huynh, ta có thể lý giải ý tứ câu trước rằng người sẽ không thịt bọn họ, nhưng một câu sau có phải ý là do bọn họ không có hương vị dễ ngủ của ta, cho nên người mới không ăn!

Đen mặt, Tiêu Văn học theo ánh mắt của Trương Bằng hung hăng lườm tang thi huynh một cái, hừ! Ta ngủ, người gác đêm đi!

“Người trông một lúc sau đó đến lượt ta, ta ngủ trước.” Nói xong Tiêu Văn nằm xuống, gối đầu liền ngủ. Không làm gì được người, ta không thèm gác đêm cùng người nữa, tổng là có thể đi.

Tang thi huynh nhìn thoáng qua sững vật có vẻ mất hứng, không hiểu nổi vì sao sững vật lại như vậy. Sững vật muốn ngủ, vậy để sững vật ngủ đi. Giúp sững vật kéo chăn, tang thi huynh tiếp tục tận trách làm cảnh nền.

Trước đông lửa, tang thi huynh ngoài làm nền ra thì động tác duy nhất chính là bổ thêm củi.

Đêm dài đằng đẵng! Bọn họ đều chuyên tâm ngủ say.

44. Quyển 1 - Chương 44

Thời điểm nửa đêm, Vu Cường tỉnh dậy sớm hơn Trương Bằng, chỉ nhìn thấy bóng dáng Văn Hàn, còn Tiêu Văn vẫn đang ngủ. Vu Cường cũng không nghĩ nhiều, có thể là Tiêu Văn thủ hộ trước, sau đó đến Văn Hàn, hiện tại Tiêu Văn ngủ cũng là bình thường.

Chờ đến khi Trương Bằng tỉnh dậy, tang thi huynh đã nằm xuống rồi. Vu Cường cảm thấy không trọng yếu, đến Trương Bằng còn không phát hiện, cho nên hắn không phát hiện cũng không có gì là lạ.

Về phần tang thi huynh nằm xuống, đừng nghĩ rằng tang thi huynh không cần ngủ thì sẽ không biết nằm xuống. Nếu không nằm xuống nghỉ thì đến Vu Cường cũng sẽ hoài nghi chứ đừng nói Trương Bằng.

Ngày hôm sau ba đứa nhỏ mới thức dậy, đang thu thập gì đó như là đệm chăn đêm qua dùng. Đối với việc Tiêu Văn còn đang ngủ, bọn họ nhất trí với ý kiến gác đêm nên ngủ nhiều một chút.

Vu Cường với Trương Bằng nhưng thật ra tinh thần tốt lắm. Nếu gác nửa đêm trước sẽ càng buồn ngủ, từ nửa đêm sau đến sáng bởi vì đã ngủ một hồi nên đồng hồ sinh học đã cân bằng, cũng sẽ không cảm thấy uể oải.

Tiêu Văn mơ mơ màng màng mở to mắt, ánh sáng chói chang làm cậu hí hóp mắt hồi lâu mới hoàn toàn mở mắt. Trời đã sáng rồi, xem ra hôm nay thời tiết tốt lắm.

Duỗi cái eo, Tiêu Văn tâm tình không tệ.

Trời rất sáng, lác lác đầu, không phải cậu còn nhiệm vụ gác đêm sao, như thế nào cảm giác vừa ngủ liền ngủ thẳng đến khi trời sáng. Tang thi huynh khẳng định không gọi cậu, cũng không biết bọn Trương Bằng đã biết chuyện cậu ‘Khi dễ tang thi huynh’ hay không. Trong mắt bọn Trương Bằng, hành vi để tang thi huynh gác đêm một mình, còn cậu lại ngủ không phải là khi dễ người sao.

Hình tượng của cậu a. Tiêu Văn bỗng cảm thán, hình tượng của cậu trở nên thực hắc thực đen rồi.

Trương Tường và Trương Bằng cùng nhau đi tới, bọn họ sửa sang các thứ xong xuôi, hiện tại muốn hỏi Tiêu Văn một chút, là cùng nhau đi hay mỗi người một ngả.

“Tiêu Văn, cậu đến căn cứ cùng bọn tôi hay nhóm cậu còn có chuyện khác muốn đi làm?” Trương Bằng chờ Tiêu Văn thu thập đệm chăn xong mới mở miệng hỏi, kỳ thật Trương Bằng hy vọng Tiêu Văn đi cùng bọn họ, Tiêu Văn có dị năng hay không họ không biết, nhưng hai người bọn họ dám cùng nhau hành tẩu còn không có vấn đề gì, này chứng tỏ bọn họ mạnh cỡ nào a.

Nơi này bốn phía không có núi non gì, có lẽ Tiêu Văn bọn họ từ địa phương rất xa nơi này tới. Tiêu Văn bọn họ cường hãn là không thể nghi ngờ.

Tiêu Văn không nghĩ tới Trương Bằng có thể từ lời nói tối qua của cậu mà liên tưởng đến nhiều như vậy, cậu chỉ nghĩ Trương Bằng muốn tìm người đi cùng nhau cho an toàn một chút.

Kỳ thật Trương Bằng cảm thấy Tiêu Văn mạnh là chính xác, nhưng lại đánh giá cao độ nguy hiểm nơi Tiêu Văn ở lúc trước, sao có thể nói là an toàn, có tang thi huynh ở đó phải là rất an toàn mới đúng.

“Bọn em cũng không có việc gì.” Tiêu Văn thu thập xong nhìn thoáng qua tang thi huynh, không biết tang thi huynh có đi hay không.

Tang thi huynh thấy ánh mắt dò hỏi của sủng vật, thực vui vẻ gật đầu.

“Vậy chúng ta đi thôi, điểm tâm ăn trên xe đi.” Có được câu trả lời của tang thi huynh, Tiêu Văn quyết đi cùng bọn họ.

Trương Tường nghe thấy Tiêu Văn sẽ đi cùng với bọn họ, lập tức xốc lên đệm của Tiêu Văn chạy.

Tiêu Văn còn chưa kịp phản ứng, Trương Tường đã khiêng đệm chăn đi rồi.

“Xem ra Tiểu Tường thực thích cậu.” Trương Bằng nhìn em trai chính là cười cười.

Xem ra em trai y thực thích Tiêu Văn, Tiểu Tường hiếm khi thích người nào như vậy, Vu Phi lẫn Vu Diệu cũng thế. Trương Bằng biết, thời điểm Tiêu Văn chưa dậy, ba đứa nhỏ thỉnh thoảng dùng khúc mắt len xem Tiêu Văn đã tỉnh chưa.

Sau khi Tiêu Văn dậy, bọn nhóc tránh ở một bên thì thầm, sau đó Tiểu Tường liền trực tiếp dính vào bên người y theo đuôi, xem khi nào thì y mời Tiêu Văn đi cùng.

“Em cũng thích bọn nhóc.” Tiêu Văn sửng sốt một chút liền hiểu ra, này là sợ cậu đổi ý không đi cùng bọn chúng, Trương Tường trực tiếp ôm lấy đệm chăn của cậu cất lên xe, đúng là con nít.

“Không được!” Tang thi huynh mạnh mẽ phun ra hai chữ, sủng vật không được thích bọn họ, bọn họ vô luận đều có thể thích sủng vật, nhưng là sủng vật không được thích bọn họ, sủng vật chỉ có thể thích một mình hắn thôi.

“Phốc... khụ... khụ...” Trương Bằng trực tiếp bị sặc nước miếng. Văn Hàn này không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên nói làm mọi người kinh ngạc. Vốn định nói cái gì đều đã quên, Trương Bằng chỉ biết là hiện tại y sắp có điểm khó chịu.

“.....” Tiêu Văn cũng không biết nên nói cái gì, chẳng lẽ đối với Trương Bằng, Văn Hàn có điểm mất trí nhớ, sau đó chỉ số thông minh hiện tại trở về thời điểm năm tuổi, cho nên thực ý lại vào cậu? Rất cầu huyết đi.

“Khụ khụ, cái kia... vậy tôi đi trước xem bọn Tiểu Tường chuẩn bị xong chưa, các cậu cũng đến đây đi.” Trương Bằng chạy trốn chết. Phải chạy mau, nếu lại thêm một lần nữa, sau này y sẽ bị ho lao. Vị Văn Hàn

này động tác ngày hôm qua làm y chạy trời chết, hôm nay vừa mở miệng, lại lần nữa làm y chạy trời chết, lần sau vẫn là không cần thân cận quá với hắn.

“Văn Hàn, đó chỉ là trẻ con, bọn chúng thích ta là điều bình thường đúng không ?” Tiêu Văn vì để sau này không phát sinh loại chuyện này nữa, cậu chỉ có thể áp chế ý định phát hỏa trong lòng, hảo hảo khai đạo tang thi huynh.

“Ừ, ta biết, thực bình thường.” Bọn họ thích sủng vật thực bình thường, không thích mới không bình thường, sủng vật thật tốt.

“Ừ, tiếp tục, bọn chúng là trẻ con, còn là mấy đứa bé đáng yêu nữa đúng không ?” Không ngừng cố gắng.

“Ừ, bọn nó cũng không tệ lắm.” Tang thi huynh đánh giá đúng trọng tâm, người thích sủng vật nhà mình cũng không tệ.

“Vậy ta thích trẻ con có phải cũng rất bình thường hay không?” Cuối cùng chốt lại.

“Không được.” Tang thi huynh kiên quyết không bị lừa.

Thật bất đắc dĩ, Tiêu Văn cảm thấy không có biện pháp thay đổi ý tưởng ngoan cố của tang thi huynh, vì sao con nít thích cậu thì được, ngược lại cậu không thể thích bọn chúng a.

Đời đã, cậu có thể được tụi con nít thích, nhưng không thể thích lại. Chẳng lẽ hiện tại trí óc tang thi huynh chính là trong giai đoạn phát triển của trẻ con? Tiêu Văn trực tiếp xem nhẹ hành động lẫn lời nói hoàn toàn không ngây thơ của tang thi huynh, trực tiếp dán cho tang thi huynh cái mác cậu bé năm tuổi .

“Vậy được rồi, ta không thích bọn chúng, ta chỉ thích một mình ngươi được chưa?” Tiêu Văn quyết định thử một lần, nói không chừng thật sự chỉ số thông minh của tang thi huynh chỉ có năm tuổi, ngày hôm qua nói câu ‘bọn họ không dễ ngủ như cậu’ cũng là căn cứ chính xác.

“Ừ, chỉ có thể thích một mình ta.” Tang thi huynh thực vui vẻ, sủng vật thế này xem như đang thổ lộ sao?

Quay đầu yên lặng lau mồ hôi lạnh. Tiêu Văn trong lòng đã hoàn toàn xác định tang thi huynh chỉ số thông minh chỉ có năm tuổi. Nghĩ lại hồi trước không thể câu thông với tang thi huynh, cậu càng thêm khẳng định suy luận của mình.

Tang thi huynh thực vui vẻ, trực tiếp vác ba lô hướng về phía xe đi tới.

Khi Tiêu Văn phục hồi tinh thần lại chỉ thấy bóng dáng tang thi huynh có điểm vui. Bóng dáng có thể dùng vui để hình dung? Tiêu Văn đối với ý nghĩ quái dị của mình mà giật mình, nghĩ nghĩ một hồi liền trực tiếp quăng ra sau đầu.

Bởi vì Tiêu Văn không biết lái xe, về phần tang thi huynh, Tiêu Văn một câu ‘Không chắc hẳn có thể lái xe’, nói cách khác xe vẫn là để Trương Băng hoặc là Vu Cường lái. Ngày hôm qua chính là Trương Băng lái xe, cho nên hôm nay Vu Cường rất tự giác ngồi ở ghế lái.

Nhìn mọi người lên đầy đủ, Trương Băng đóng cửa, ý bảo Vu Cường có thể khởi động.

Xe đi trên địa hình gập ghềnh, lắc đến lợi hại, Tiêu Văn lúc trước ngồi xe buýt đã quen nên cũng không có gì khó chịu, còn bọn Trương Băng sớm đã thành thói quen, căn bản không ngại chút rung lắc ấy. Tang thi huynh lại càng không thú vị, hắn tất nhiên chẳng có cảm giác gì.

Vu Cường ngồi phía trước lái xe, Trương Băng và Tiêu Văn phía sau nói chuyện phiếm. Tang thi huynh nhắm mắt, ba đứa nhỏ vây quanh nghe Tiêu Văn nghe bọn hắn nói chuyện phiếm.

“Tiêu Văn, cậu có điểm gì khác thường không?” Trương Băng rất tò mò, không biết Tiêu Văn rốt cuộc có dị năng hay không.

“Dị năng à, có a, của em hẳn là hỏa di.” Tiêu Văn sờ sờ đầu Trương Tường. “Trương Tường là thổ dị năng đi, hôm qua thấy nó tạo ra bức tường kia.”

Trương Tường ngưng ngưng cúi đầu, được khen mà thẹn thùng.

“Đúng vậy, Tiểu Tường là thổ dị năng, Tiểu Phi là thủy dị năng, Tiểu Diêu cũng là thủy dị năng. Tôi là băng dị năng, tôi nghĩ đại khái là bị biến dị.” Trương Băng độ hảo cảm với Tiêu Văn rất cao, không có gì giấu diếm.

“Về phần cái người đang lái xe kia không có gì khác thường, nhưng là giác quan thứ sáu rất cường đại, có thể cảm giác được ai là người xấu, ai là người tốt, nhưng chỉ là hần nói vậy.” Trương Băng không chút khách khí trực tiếp khinh bỉ Vu Cường.

“Này này, Tiểu Băng Băng không thể nói như vậy a.” Vu Cường tuy rằng đang lái xe nhưng vẫn là chú ý phía bên này, nghe thấy Trương Băng nói vậy về hần, hần lập tức không phục. Như thế nào có thể nói hần có giác quan thứ sáu cường đại chứ, tuy rằng hình như nói như vậy có điểm đúng.

“Câm miệng, lái xe của cậu đi, còn gọi tôi là Tiểu Băng Băng thì cứ cẩn thận, hôm nay tôi đổi địa phương khác đóng băng!” Trương Băng nghe thấy Vu Cường gọi y bằng cái tên thân mật, lập tức phát hỏa, xem ra Vu Cường đã quên hôm qua tay bị đông lạnh như thế nào.

Cảm thấy chính mình trừ bỏ tay ra, những bộ vị lộ ra bên ngoài hình như thật sự đã bị đông lạnh, Vu Cường nhanh im miệng, Tiểu Băng Băng nói được là làm được, vẫn là câm miệng đi.

“Tốt lắm, anh có thể ngồi đó lái xe thẳng đến khi xe cạn xăng. Bọn em tiếp tục nói chuyện phiếm a.” Tiêu Văn khuyên nhủ Trương Băng về mặt như muốn ‘Chém người’, nếu đổi lại là cậu bị gọi bằng cái tên thân mật ghê tởm như vậy, cậu đã sớm một phen hỏa thiêu đối phương rồi, không nhịn được như Trương Băng.

“Hộc.” Hít sâu một hơi, Trương Băng quyết định cứ nhớ kỹ, sau này tính sổ. “Đúng rồi Tiêu Văn, cậu có biết khi nào thì mình có được dị năng không?”

“Biết, không nhầm thì cho đến bây giờ cũng hơn mười ngày đi, em không chủ tâm nhớ, cũng không nhớ rõ lắm.”

“Vậy cậu tương đối muộn, tôi và Tiểu Tường rất sớm đã phát hiện có gì đó khác thường, lúc ấy cao hứng muốn chết.” Trương Băng nghĩ lại thời điểm phát hiện ra có điều khác thường, lúc ấy thật sự là mừng rỡ như điên a.

“Em cũng vậy, khi đó thật sự rất cao hứng.” Tiêu Văn cũng nhớ lại lúc đó.

Bầu không khí không hiểu sao có chút thương cảm.

Tang thi huynh mở to mắt nghi hoặc nhìn sủng vật, không cảm giác được có gì khác thường, hần lại nhắm hai mắt lại.

“Đúng rồi, Tiêu Văn ca ca.” Trương Tường kéo kéo quần áo Tiêu Văn, đem Tiêu Văn đang trong mạch cảm xúc thương cảm trở lại. Tuy rằng thật ra Tiêu Văn không có thương cảm hay gì, chỉ là nhớ lại sự kiện bị “Đánh xx” bị thăm lần đó.

“Sao?”

“Hỏa dị năng của anh có khi nào đốt chính anh hay không!”

“Ách... anh không biết, bắt quá đầu ngón tay thời điểm phát ra dị năng không có cảm giác bị đau.” Tiêu Văn sửng sốt, quả nhiên trẻ con là nhiều câu hỏi nhất?

Tiêu Văn giơ tay dựng thẳng ngón trở lên, những ngón tay còn lại thu vào, một ngọn lửa xuất hiện.

Ngọn lửa lay động trên đầu ngón tay, hiển nhiên không hề thương tổn đến Tiêu Văn một chút nào.

“Thật thần kỳ.” Trương Tường kinh hô, tuy rằng mình cũng có dị năng, nhưng nhìn thấy trên ngón tay xuất hiện ngọn lửa vẫn là cảm thấy thực kinh ngạc.

Trương Băng và Vu Phi lẫn Vu Diêu cũng sửng sờ nhìn ngọn lửa trên đầu ngón tay Tiêu Văn.

“Tiêu Văn ca ca, tay anh thật sự sẽ không đau?” Trương Tường mặt có chút hồng hồng, cho dù Tiêu Văn luôn khẳng định là thật sự không đau, Trương Tường đứa nhỏ này vẫn rất lo lắng.

“Thật sự là không.” Buồn cười nhìn Trương Tường đáng vẻ khấn trương, Tiêu Văn cảm thấy trong lòng ấm áp, quả nhiên là trẻ con đơn thuần.

Trương Bằng bắt đầu dĩ dĩ trán, Tiểu Tường đứa nhỏ này sao lại để ý đến Tiêu Văn như vậy đâu, là ca ca như y phỏng chừng cũng chưa được để ý như vậy đi. Trương Bằng tuyệt đối không phải ghen tị, y chính là cảm khái, nguyên bản em trai trầm mặc kiệm lời, sau khi gặp Tiêu Văn, trầm mặc đều là mây bay, ‘mười vạn câu hỏi vì sao’ có vẻ thích hợp hơn.

“Trương Tường, Tiêu Văn ca ca nói không đau sẽ là không đau.” Vu Phi cũng gắt gao nhìn chăm chăm ngón tay Tiêu Văn, nhưng là so với Trương Tường càng khấn trương hơn.

“Ừ, Trương Tường cậu không cần lo lắng, Tiêu Văn ca ca đã nói không đau.” Câu chuyện vừa chuyển, Vu Diêu thực nghiêm túc nói với Tiêu Văn: “Tiêu Văn ca ca, lúc nào đau phải nói đó.”

Trương Bằng cảm thấy vừa rồi sai lầm rồi, đâu phải mỗi em trai y như vậy, này là ba tên tiểu quỷ cùng nhau làm phản a. Tiêu Văn chẳng lẽ so với y càng suýt hơn, vì sao mấy tiểu quỷ này cho tới bây giờ đối với y không khấn trương như thế. Nghi hoặc nhìn Tiêu Văn, Trương Bằng cũng không thấy đẹp hơn y chỗ nào nha.

Trương Bằng kỳ thật bộ dạng so với Tiêu Văn đều như nhau, hai người đều là loại hình thanh tú, tuy nhiên Trương Bằng là đẹp kiểu trưởng thành, còn Tiêu Văn là loại có điểm manh thuộc tính.

“Sẽ không đau, nhưng mấy đứa không thể đụng vào.” Tiêu Văn đỡ khóc đỡ cười, cậu biết bọn họ quan tâm mình, nhưng là cậu thật sự sẽ không đau a, thật ra mấy đứa không cần dựa vào gần như vậy, cẩn thận bị lửa liếm mặt.

Bọn họ trước đó đã ăn trưa, vốn là Vu Cường được đổi ca, nhưng bởi vì nói năng lỗ mãng, Vu Cường phải chịu phạt, chính là —— lái xe.

Tang thi huynh cũng miễn cưỡng ăn một chút này nọ. Thời điểm phải ăn, Tiêu Văn còn muốn kiểm lý do vì sao tang thi huynh tạm thời không thể ăn. Thấy tang thi huynh nhìn cậu, rất lưu loát đem này nọ ăn sạch.

Ách, hiện tại Tiêu Văn rất tò mò, dạ dày tang thi huynh có chức năng tiêu hóa sao? Nếu có, lúc trước không ăn gì dạ dày tang thi huynh không bị thoái hóa?

Tò mò nhìn chăm chăm bụng tang thi huynh, Tiêu Văn quyết định vẫn là chờ khi nào nghỉ ngơi một chút, nếu ăn thì thức ăn sẽ chạy đi đâu. Tiêu Văn tưởng tượng nơi mấy thứ đó sẽ đi, tỷ như giống người máy chứa đựng ở nơi nào? Ách, có điểm ghê tởm. Có khi tang thi huynh nháy mắt nuốt vào liền đem thực vật phóng vào trong không gian? Nói đến không gian, ngũ chỉ không biết có bị nhốt đến nhầm chán hay không.

Tiêu Văn nhanh chóng quay về vấn đề chính. Nếu cất vào không gian, nhưng vừa rồi rõ ràng thấy tang thi huynh nhắm nuốt. Vì sao vẫn thấy ghê tởm?

Quên đi, không nghĩ nữa, không biết vì sao cậu có loại dự cảm càng nghĩ càng ghê tởm.

“Trương Bằng, cậu không thể như vậy, tôi lái xe từ sáng đến giờ mệt chết a, để tôi nghỉ ngơi một chút được không?” Vu Cường thanh âm đáng thương hề hề truyền đến, thế nhưng làm cho người ta rất muốn nổi da gà.

Tiêu Văn xê dịch mông, cách Vu Cường xa một chút tương đối tốt hơn.

“Câm miệng, không phải cậu nói mệt chết sao? Sao còn tinh lực nói chuyện? Lái xe của cậu đi!” Trương Bằng trực tiếp phản bác lại Vu Cường, mặc dù có điểm già mồm át lẽ phải.

“Ách... được rồi.” Vu Cường chỉ có thể tiếp tục lái xe, múa mép khua môi với Tiểu Bằng Bằng chỉ có thể thua thảm, vẫn là ngoan ngoãn lái xe thôi, nói không chừng đợi Tiểu Bằng Bằng mềm lòng sẽ đối với mình.

“Tiêu Văn ca ca, không có việc gì, anh trai em rất khỏe, anh ấy có thể duy trì thật lâu.” Vu Phi nhìn về mặt Tiêu Văn có chút lo lắng, lập tức giải thích.

“Đúng vậy, anh trai em rất khỏe, dù sao bọn mình tán gẫu anh ấy nghe cũng không hiểu, để anh ấy lái xe đi.” Vu Diêu rất đồng ý với nhị ca, thuận tiện đã kích đại ca một chút. Dù sao đại ca cậu không có dị năng

là sự thật, bọn họ cả sáng nay đều nói chuyện có liên quan đến dị năng. Nhìn Văn Hàn ca ca ngoan cố nào, bọn họ nói chuyện phiếm, anh ấy một câu cũng không chen vào, chẳng bù với đại ca nhà mình chính là đồ quỷ chuyên gây sự, rất không tiền đồ.

“..... Dù sao anh cũng là đại ca của mấy đứa, mấy đứa tại sao cũng ghét bỏ anh!” Nghe thấy lời nói của hai đứa em, Vu Cường khóc không ra nước mắt. Hai tiểu tử này như thế nào mới đó mà đã đứng về phía người ngoài rồi. Hai đứa mới quen chưa được bao lâu, anh đây từ khi hai đứa tè dầm đã bên hai đứa, hai đứa liền cứ thế mà quên đại ca này như vậy.

“Ha ha!” Trương Bằng cười đến vui vẻ, “Xứng đáng a, Vu Cường cậu như vậy là xứng đáng, em cậu nói rất có lý, dù sao cậu không phiền lại nghe không hiểu, vậy cậu cứ an tâm lái xe của cậu đi!”

“Vu đại ca.” Trương Tường nhỏ giọng gọi Vu Cường.

“Có đây, có đây.” Vu Cường thực vui vẻ, vẫn là có người quan tâm đến hắn.”Anh em... “

Vu Cường chưa nói xong đã bị đánh gãy.

“Vu đại ca, anh vẫn là ít nói lại, chuyên tâm lái xe đi.” Trương Tường vẻ mặt thực nghiêm túc. Tuy rằng Vu Cường nhìn không thấy, nhưng vẫn nghe ra ý khiển trách trong lời nói của Trương Tường.

“Vu đại ca, anh không chuyên tâm lái xe gì cả, làm xe xoay tới xoay lui, Tiêu Văn ca ca sẽ không thoải mái đâu.” Trương Tường khuôn mặt tươi cười tha thiết, giọng điệu ngược lại rất nghiêm túc, làm cho Vu Cường cái gì cũng nói không nên lời.

Vu Cường lái xe, lệ rơi đầy mặt. Trương Bằng, Nhị đệ Tam đệ nhà mình so ra đều kém Trương Tường a, Trương Tường mới là đại BOSS cuối cùng.

“Phốc ha ha ha ha! Tiểu Tường, được đấy, vẫn là em anh ngầu!” Trương Bằng sững sốt một chút mới cười phá lên, lần sau nếu Vu Cường lại nói leo phải để Tiểu Tường trị.

“Tiêu Văn ca ca, em còn muốn nhìn hỏa diễm của anh một chút nữa.” Trương Tường hai mắt sáng lấp lánh, sùng bái nhìn Tiêu Văn.

“Đúng vậy. ” Vu Phi và Vu Diêu cùng gật đầu, bọn họ cũng muốn xem.

Mồ hôi lạnh chậm rãi từ trán chảy xuống, Tiêu Văn cũng không biết vì sao mà ba tiểu quỷ này sùng bái cậu như vậy. Từ sáng đến giờ cậu cũng không nói chuyện gì quang vinh cao siêu gì a. Như thế nào liền sùng bái cậu đâu?

“Được rồi, vậy mấy đứa né xa một chút.” Tiêu Văn đầu ngón tay điểm lên ngọn lửa, nướng theo rung lắc của xe mà tả hữu lay động.

Vì thế xảy ra một màn này.

“Nếu em cũng là hỏa dị năng thì tốt rồi.” Trương Tường có điểm mắt mát, cậu cũng muốn giống Tiêu Văn ca ca có thể ‘chơi lửa’ a. Nhưng cậu lại là thổ dị năng, chơi như thế nào được.

Hai nhóc còn lại cũng là vẻ mặt mắt mát, bọn chúng cũng không thể nghịch.

Tiêu Văn vì thế đã hiểu được vì sao ba tiểu quỷ đối với đầu ngón tay có thể đốt lửa của cậu thích thú như vậy, vẫn là vì ‘chơi’ a.

“Vậy mấy đứa cũng thử một chút xem? Dem dị năng của mấy đứa tụ tập vào đầu ngón trỏ, xem có thể toát ra đất hoặc là nước hay không?” Không muốn nhìn ba đứa nhỏ biểu tình mắt mát, Tiêu Văn suy nghĩ một chút, cảm thấy bọn chúng tuy rằng không thể ‘chơi lửa’, nhưng có thể nghịch dị năng của bọn chúng a.

“A, em thử xem.” Vu Phi tính tình có điểm giống Vu Cường, nói làm liền làm.

Lần đầu tiên: thành công, thế nhưng chính là nước chỉ xuất hiện một chút, sau đó hoàn toàn không có động tĩnh. Nhưng vẫn là thành công, Vu Diêu và Trương Tường cũng tự động triệu hồi dị năng của mình ra đầu ngón tay.

Nhất thời trong xe thỉnh thoảng xuất hiện một khối bùn đất, một bãi nước, nga không, là hai mới đúng.

Trương Băng vốn chỉ là nhìn tiểu quỷ hồ nháo, nhưng về sau lại khấn trương nhìn ba đứa nhỏ kiên trì không ngừng lần lượt thí nghiệm.

Trương Băng nguyên bản chỉ là nhìn bộ dáng thí nghiệm rất đứng đắn của ba đứa nhóc cho vui, cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ ngồi xem. Nhưng dần dần y chậm rãi phát hiện, nhóm tiểu quỷ đã có thể đem dị năng dồn vào đầu ngón tay, ngưng tụ duy trì được một quãng thời gian, tuy rằng không giữ được lâu như Tiêu Văn. Trương Băng nhìn nhóm tiểu quỷ có thể giữ được khoảng thời gian càng ngày càng dài, vẻ mặt dần ngưng trọng. Ngược lại ba đứa nhỏ đùa đến bất diệc nhạc hồ, Tiêu Văn cũng không để ý đến Trương Băng, Vu Cường thì chuyên tâm lái xe.

Về phần tang thi huynh, ngưng ngừng rồi, hẳn vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Băng trong lòng thực kích động, y sau khi có được dị năng vẫn luôn muốn dị năng có thể mạnh hơn một chút, thế nhưng mặc kệ dùng phương pháp gì cũng không tiến triển mấy, chỉ có thể sau khi tiêu hao năng lượng lại khôi phục như cũ, vòng đi vòng lại.

Từ lúc bắt đầu đến khoảng thời gian nhóm tiểu quỷ có thể kiên trì không lâu, đầu ngón tay chúng chỉ ngưng tụ được nước hoặc là đất một cách rải rác, về sau đầu ngón tay đã có thể tụ được nước, đất một cách linh hoạt hơn.

“Tiêu Văn ca ca, anh xem, em thành công rồi.” Trương Tường khống chế được một viên cầu đất nho nhỏ, ở quanh ngón trở xoay xoay.

“Ừ, Tiểu Tường thật thông minh.” Tiêu Văn thật ra cũng không nghĩ nhiều, chỉ sờ sờ đầu Trương Tường tỏ vẻ cổ vũ.

“Ha ha, em cũng thành công này! Tiêu Văn ca ca, anh xem.” Vu Phi vui vẻ cười ha ha, đem quả cầu nước trên đầu ngón tay chuyển qua trước mặt Tiêu Văn.

Đang định nói chuyện, lại có một quả cầu nước nữa xuất hiện trước mặt cậu.

“Em cũng thành công nga ~ !” Nguyên lai là Vu Diêu.

“Ừ, mấy đứa đều thông minh.” Lần lượt xoa đầu hai tiểu quỷ.

Trương Băng nhìn nhóm tiểu quỷ thành công, cũng cười cười. Quay đầu nhìn Tiêu Văn cùng nhóm tiểu quỷ cười đùa vui vẻ, Trương Băng rất muốn nói một tiếng cảm ơn, mặc kệ suy đoán của y có chính xác hay không.

Nhìn nhóm tiểu quỷ cố gắng ngưng tụ dị năng ở đầu ngón tay thẳng đến thành công, Trương Băng suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều.

Y không biết mình nghĩ đúng hay sai, nhưng cũng phải thử một chút. Nếu suy luận không nhầm thì trò chơi của Tiêu Văn bọn họ có thể khiến dị năng giả thăng cấp dị năng. Tụ tập dị năng ở đầu ngón tay, vô luận dị năng giả nào cũng không thử, bởi trong mắt bọn họ bao gồm cả Trương Băng, cảm giác có chút mê muội mất cả ý chí.

Các dị năng giả đều muốn thăng cấp dị năng, bọn họ dùng phương pháp tiêu hao năng lượng, sau đó khôi phục lại nhưng vẫn vô dụng, dị năng dường như không hề thăng cấp, cũng có người thấy số lần áp dụng chưa đủ nhiều, cuối cùng vẫn chứng minh đây là một con đường sai lầm.

Cũng có người cảm thấy phải thăng cấp dị năng bằng cách hấp thu cái gì mà thiên tài địa bảo, nhưng trải qua rất nhiều thí nghiệm, phương pháp này cũng là sai lầm nốt.

Về sau nhóm dị năng giả đề cử phương pháp bình thường cũng có, không bình thường cũng có, nhưng vẫn là thất bại, dần dần mọi người không nghĩ đến chuyện thăng cấp dị năng nữa.

“A!” Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Trương Băng nhìn Tiêu Văn và nhóm tiểu quỷ đùa vui vẻ, sâu sắc cảm thấy bản thân thực may mắn, Tiêu Văn a, cậu đúng là ngôi sao may mắn.

Nhìn nhìn Văn Hàn vẫn như cũ đang nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng Trương Băng âm thầm quyết định.

45. Quyển 1 - Chương 45: Xe Hết Xăng

Bất luận Trương Bằng hạ quyết định gì, chúng ta hiện tại đều không thể biết, nhưng Trương Bằng vì sao lại cảm ơn Tiêu Văn lại có thể suy luận được.

Trương Bằng nhìn lũ tiểu quỷ đều thành công, tâm tình thật kích động.

Trương Bằng xoay người chặn đi tầm nhìn của Tiêu Văn và nhóm tiểu quỷ, cẩn thận ngưng tụ dị năng ở đầu ngón tay. Y muốn biết suy nghĩ của mình có chính xác không.

Lần đầu tiên không thành công, chỉ có một tầng hơi mỏng.

Lần thứ hai, khối băng xuất hiện, nhưng rất nhanh liền tan.

Lần thứ ba vẫn là khối băng, nhưng duy trì hồi lâu mới tán đi.

Lần thứ tư, khối băng giữ được lâu hơn, hình dáng chậm chậm chuyển thành hình tròn.

Lần thứ năm, Trương Bằng nở nụ cười, y đã có thể khống chế khối băng ở đầu ngón tay, dựa theo ý nghĩ của mình mà chuyển động.

Này vẫn chưa phải thành công cuối cùng, Trương Bằng tán đi dị năng ở đầu ngón tay, chậm rãi cảm giác dị năng trong cơ thể mình.

Mười phút sau.

Trương Bằng chậm rãi mở mắt, ánh mắt tràn đầy kinh hỉ.

Nhìn ngón tay mình, Trương Bằng rất muốn hét lớn, nhưng nghĩ lại đang trong xe, vẫn là khống chế được.

Đúng vậy, là dị năng, dị năng thật sự chuyển biến, tuy rằng không rõ rệt nhưng có thể cảm giác được, dị năng trở nên mạnh hơn!

Trương Bằng có chút khó hiểu, vì sao chỉ là một trò chơi nho nhỏ lại có thể làm cho dị năng mạnh lên, phương pháp tiêu phí năng lượng lúc trước không phải càng hữu dụng hơn sao?

Linh quang chợt lóe, Trương Bằng cảm thấy hình như y đã nắm được điểm mấu chốt, chỉ cần nghĩ thông suốt điều ấy là có thể biết vì sao chỉ một trò chơi lại có thể làm cho dị năng mạnh hơn.

Nhưng rốt cuộc là vì sao?

Sẽ là cái gì?

Đúng rồi! Là khống chế!

Dị năng tự nhiên có, y cũng chỉ biết dùng dị năng để đánh người, mà không biết còn có thể khống chế được dị năng. Lúc trước có thể tùy tâm sở dục sử dụng dị năng, nhưng lại không như bây giờ, có thể tùy ý dùng trên bất kỳ bộ vị cơ thể. Trước đó đại đa số dị năng giả đều dùng tay phát dị năng, bất kể là dị năng gì đều dùng bằng tay.

Thổ hệ ở thời điểm chiến đấu không phải dùng để dựng tường thì chính là ném mấy cục đất qua; hỏa hệ chỉ là phát ra sóng xung kích bằng hỏa diễm, hoặc là hỏa cầu; thủy hệ dùng để chiến đấu ít hơn, đều là một lượng nước lớn đột nhiên dừng mãnh bay tới, làm đối phương ngã, bóng nước lực công kích cũng không lớn; còn số ít là lôi hệ, kia cũng chỉ là có thể phát ra lôi điện, với tang thi không hề gì nhưng đối nhân loại thật ra lực sát thương khá lớn.

“A! Đoán không chừng chính là như vậy.” Khẽ cười, Trương Bằng xoay người sang chỗ khác, tiếp tục xem Tiêu Văn và ba đứa nhỏ đùa náo nhiệt.

Trương Bằng không biết thời điểm y nói chuyện, tang thi huynh vẫn nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, nhìn hẳn một cái, sau đó lại nhắm hai mắt lại.

“Anh!”

Xe phanh gấp, ngoại trừ tang thi huynh và Vu Cường, tất cả đều ngã về phía trước.

“Đau.” Đây là tiếng hô của Vu Phi, vừa rồi bắt ngồi dừng xe, Vu Phi thật bất hạnh mà cụng phải cái trán. Những người khác đều hoàn hảo, không bị thương tổn gì.

Tiêu Văn kiểm tra cái trán Vu Phi một chút, xem xong thở dài nhẹ nhõm một hơi, may quá không trầy da, chỉ hơi sưng đỏ.

“Không sao, không sưng da, vài ngày nữa là tốt rồi.” Tiêu Văn an ủi Vu Phi hai mắt đầm lệ lưng tròn.

“Vu Cường cái tên hỗn đản này, dừng xe cũng không nói một tiếng!” Trương Bằng tâm tình tốt đẹp tất cả đều tan thành mây khói, hiện tại y chỉ muốn đông lạnh Vu Cường thành cột băng, sau đó ném xuống đất, dùng sức dẫm nát!

“Tôi không cố ý, là do hết xăng.” Vu Cường thực ủy khuất, cảm thấy hôm nay thật không may mắn, không phải hẳn cố ý không báo trước cho bọn họ a, chính hắn cũng mới phát hiện ra không còn xăng, ai biết được ngay lập tức liền dừng xe đâu.

“Hết xăng?” Trương Bằng vốn nghĩ số xăng còn lại có thể duy trì đến chạng vạng, hiện tại xem ra là y nhầm rồi.

Vài người xuống xe, trên người đều vác những hành lý trọng yếu, thứ gì không mang được liền để lại trong xe, có thể người khác cần dùng đến.

Hiện tại xe không còn xăng, chỉ có thể để lại. Vu Cường và Trương Bằng đi phía trước, nhóm tiểu quỷ ở giữa, Tiêu Văn và Văn Hàn đi sau cùng.

Đoàn người đi không được bao lâu, chợt nghe thấy tiếng động cơ ô tô.

Trương Bằng và Vu Cường liếc nhìn nhau, cảm giác không được tốt lắm. Dựa vào âm thanh, xe không chỉ có một chiếc, cho nên nhân số cũng sẽ rất nhiều. Như vậy có hai loại khả năng, loại thứ nhất là những người này từ căn cứ ra ngoài làm nhiệm vụ, loại còn lại là những người chuyên ăn cướp, giết người phóng hỏa, không chuyện ác nào không làm.

Nơi này cách căn cứ không xa lắm, đi bộ cũng chỉ bốn năm ngày, khả năng là người từ căn cứ ra ngoài làm nhiệm vụ không cao. Như vậy một loại khả năng khác tính liền cao.

“Tiêu Văn, phía trước có xe, tôi đoán không phải loại dễ đối phó, chúng ta nên trốn đi.” Trương Bằng cước bộ dừng lại, quay về phía Tiêu Văn.

“Em cũng nghe thấy, nhưng tại sao chúng ta phải trốn? Nơi này bốn phía không có gì che chắn, cũng không có cây cối để ẩn thân. Chúng ta trốn với không trốn hoàn toàn không khác nhau. Nói không chừng nếu chúng ta trốn né còn có thể gây hiểu lầm, bọn họ sẽ nghĩ chúng ta muốn đánh người cướp của bọn họ.” Tiêu Văn không đồng tình với ý tưởng của Trương Bằng. Trốn, nơi này có thể trốn được? Huống chi ở đây có bảy người, chẳng lẽ lấy lá che thân?

“Nhưng nếu bọn họ là loại người hoành hành, thuộc tổ chức giết người thì làm sao bây giờ?” Trương Bằng không ngờ Tiêu Văn lại không đồng ý, thế nhưng y vẫn muốn thuyết phục Tiêu Văn trốn đi.

“Trốn đi cũng vô dụng. Nơi này hoàn toàn không có chỗ nào có thể nấp.” Tiêu Văn không thể lý giải Trương Bằng, trốn là đúng, nhưng nơi này bốn phía trống rỗng, làm sao mà trốn?

“Vậy làm sao bây giờ?” Trương Bằng nhìn bốn phía, đầu đầu, này rồi cuộc nên làm cái gì bây giờ?

“Em cũng không biết.” Tiêu Văn thực thản nhiên, cậu thật sự không biết làm sao a!

“Vậy cước một phen đi.” Nâng trán, Trương Bằng cảm thấy bản thân choáng váng, thảo luận với cái người mới từ rừng sâu ra xem trốn như thế nào? Cậu so với y kinh nghiệm sinh tồn đều ít hơn.

Trương Bằng đứng cạnh Vu Cường, ánh mắt dò hỏi nhìn Vu Cường, bắt đắ dĩ buông tay. “Cước một phen, nếu là người từ căn cứ, chúng tôi thắng, nếu không phải, chúng tôi đành liều chết một phen!”

“....” Vu Cường bị giọng điệu vô lại của Trương Bằng làm cho hết chỗ nói. Quên đi, vậy cước một phen đi.

Tiêu Văn nhỏ giọng nói với tang thi huynh: “Tang thi huynh, người có thể cảm giác được phía trước có bao nhiêu người không?”

“Có thể.” Tang thi huynh rất phối hợp với Tiêu Văn, cũng nhỏ giọng nói.

“Bao nhiêu người? Chúng ta đánh thắng được sao?” Tiêu Văn ánh mắt sáng lên.

“Ừ.” Tang thi huynh rất muốn nói cho sủng vật biết này là người của căn cứ, bởi vì quần áo bọn họ mặc hẳn đã thấy lúc trước, nghĩ nghĩ vẫn là chưa nói. “Vài trăm người.” Lần này so với lần trước nhiều người hơn, xem ra bọn họ muốn đến chỗ nghiên cứu cơ địa mới, so với nơi lần trước bị hấn đả kiếp càng nhiều lương thực hơn, lần này lựa thời gian lại đi một lần nữa.

Tang thi huynh thực khoái trá quyết định.

“Nhiều người như vậy xem ra phải cẩn thận.” Tiêu Văn nghe thấy vài trăm người, trong lòng có chút khẩn trương. Kỳ thật vài trăm người này chỉ cần không mang vũ khí nóng, một mình tang thi huynh cũng giải quyết được. Nhưng thân phận của tang thi huynh không thể để người khác biết, tang thi huynh ra tay phải cẩn thận, trừ phi đến thời điểm cuối cùng, bằng không không thể để tang thi huynh bại lộ.

Tiêu Văn thực rối rắm, nếu thật sự ấu dả không biết nên làm như thế nào, tuy rằng hồi trước giết tang thi giết đến thuận tay, nhưng lần này là nhân loại a, nhân loại a. Cũng không phải sát thủ vô tình lãnh huyết, không thể giết người không chớp mắt, nhưng nếu động thủ, không giết địch thì đối lại sẽ bị đối phương KO.

Vẫn là thương lượng với tang thi huynh một chút thì tốt hơn.

“Tang thi huynh, nếu phải động thủ, người trước hết không cần bại lộ thân phận tang thi, ta nghĩ ta có, ách, có năng lực tự bảo vệ mình, trừ phi tính mạng ra bị uy hiếp, còn đâu người không thể tùy tiện ra tay!” Kể tai nói thầm là kỹ năng gần đây Tiêu Văn mới học được.

“Được.” Tang thi huynh khoe miệng mơ hồ nhếch lên, xem ra sủng vật quan tâm sợ hấn bại lộ thân phận, thực vui vẻ.

Không biết con đường phía trước có phải cửu chuyển Thập bát loan hay không, đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng chiếc xe nào, Tiêu Văn cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Khẩn trương quá, làm sao bây giờ, Tiêu Văn nghĩ nghĩ vẫn là nói chuyện phiếm với tang thi huynh đốt thời gian lẫn cảm giác khẩn trương.

“Tang thi huynh, hỏi người một vấn đề.” Âm thanh nho nhỏ.

“Ừ, người hỏi.” Tang thi huynh có hỏi tất đáp.

“Giữa trưa không phải người có ăn gì đó sao? Ta trước đây vẫn cho rằng người không cần ăn. Hôm nay vốn định giúp người che dấu một chút, ta chưa có nói người đã bắt đầu ăn rồi, tang thi huynh, chẳng lẽ người rất đói bụng?” Vấn đề này vẫn muốn hỏi, vốn định chạng vạng mới hỏi, hiện tại có thời gian, cứ hỏi trước đã.

“Ta không cần ăn, nhưng ăn gì đối với ta không ảnh hưởng.” Khóe mắt cong cong, tang thi huynh thực vui vẻ.

“Không ảnh hưởng?” Tiêu Văn không hiểu cái gì gọi là không ảnh hưởng? Chẳng lẽ dạ dày tang thi huynh cũng tiến hóa?” Tang thi huynh, bụng của người có thể tiêu hóa bữa ăn lúc trưa sao?”

“Có thể.”

Suy nghĩ một chút, vẫn là không thể tưởng tượng, Tiêu Văn quyết định truy hỏi sự việc kỹ càng.”Vậy lúc người không ăn cơm, chẳng lẽ bụng không khó chịu? Hay là bụng người có thể đình chỉ hoạt động?” Tiêu Văn ảo tưởng dạ dày của tang thi huynh thành một vòi rồng, cần thì mở ra, không cần thì đóng lại.

“Sẽ không, có thể.” Tang thi huynh không biết hỏi cái gì, bắt đầu tích chữ như vàng.

“.....” Tiêu Văn khiếp sợ đến quên cả ngôn ngữ, thật là vòi rồng a, có thể mở có thể đóng.

Trương Băng và Vu Cường vốn không nhân nhã như Tiêu Văn, có thời gian hỏi bát quái.

“Vu Cường, cậu cảm thấy đối phương là người từ căn cứ xác suất bao nhiêu.” Trương Bằng cảm thấy vận khí của y không sai, lập tức xuất hiện chuyện tình không biết là tốt hay xấu.

“Ta cảm thấy?” Vu Cường cũng không quá lo lắng, ít nhất hẳn không có cảm giác sợ hãi, phía trước 90% tang thi hoặc người từ căn cứ. “Ta nghĩ là người từ căn cứ.” 10% kia không muốn nói ra sợ hù dọa Trương Bằng.

“Ta tin người một hồi.” Trương Bằng gật đầu.

Nhún nhún vai, Vu Cường không sao cả, hẳn biết Trương Bằng không hoàn toàn tin hẳn, hẳn cũng chỉ cho tìm một lý choc ho y an tâm.

Ba đứa nhỏ tuy rằng cũng phát hiện một chút, nhưng bọn chúng không đặt toàn bộ lực chú ý vào chuyện này, bọn chúng lưng vác đồ, trong tay một chút cũng không nhàn rỗi. Ba đứa đầu ngón tay thỉnh thoảng hiện lên thổ cầu và bóng nước nói lên bọn chúng đùa thực vui vẻ. Đương nhiên không thể nói bọn chúng hoàn toàn không cảnh giác, bọn chúng trong tay mặc dù là đang nghịch, nhưng đó cũng là một loại thủ pháp cảnh giới, nếu có người tập kích, bọn chúng có thể tùy thời mà ném quả cầu trên tay.

46. Quyển 1 - Chương 46: Khu Căn Cứ, Chúng Ta Đến Đây

Tiếng động cơ ô tô ở phía trước vang lên, ngay lập tức đám người Trương Bằng thấy được chiếc xe dẫn đầu.

Đây là một chiếc xe tải, đằng trước ngồi ba người, một người là lái xe, hai người còn lại không biết đang làm gì.

Đám người Trương Bằng dừng cước bộ, thối lui về ven đường, nhường đường cho ô tô.

Mọi người trên ô tô cũng đều thấy mấy người Trương Bằng. Một trung niên mặc tây trang mới cứng tựa nghiêng ngả vào ghế nói chuyện với một người tuổi không trẻ hơn bao nhiêu, nhưng khuôn mặt hiện lên vẻ kiên căng.

“Vương đội trưởng, tôi cảm thấy nên cho xe phía sau quay về căn cứ.” Người trung niên mới mặc kệ Vương đội trưởng sẽ trả lời như thế nào, tuy hẳn không phải đội trưởng của đội này, nhưng nơi này là do hắn định đoạt.

“Tôi mới là đội trưởng, cậu không có quyền ra lệnh cho tôi!” Vương đội trưởng khoảng chừng 35 tuổi, so với người mặc tây trang kia nhìn trẻ hơn, kỳ thật hẳn còn nhỏ hơn Vương đội trưởng một tuổi.

“Ai nói không?” người trung niên vẻ mặt quái dị, cười nhạo nhìn Vương đội trưởng. “Ồ đội này cậu là đội trưởng, nhưng tôi mới là thủ trưởng của cậu!”

“Trần Tân! Cậu chỉ là một cái bao cỏ, thủ trưởng gì? Ngại quá, tôi không biết tôi còn có thủ trưởng.” Vương đội trưởng cũng không phải dạng ngồi không, ngay trước hắn chính là đi lên từ các loại âm mưu. Loại bao cỏ như Trần Tân hẳn thật đúng là không thêm để ý.

“Người... Vương Phong! Người không nên quá đắc ý.” Trần Tân tức giận, nhưng đối phương là Vương Phong nên cũng không có biện pháp, Vương Phong người này không phải dạng dễ đối phó.

Vương phong khinh thường liếc nhìn Trần Tân: ‘Hừ! Không phải cậu rất muốn cấp dưới của đối thủ một mất một còn của cậu kia quay về căn cứ sao? Tôi đây sẽ thành toàn cậu, cậu và bọn họ cùng về không phải tốt lắm sao?’

“Đằng trước có người, có phải dừng xe không?” Lái xe cũng là một người kỳ lạ, hai người kia âm ỹ thành như vậy mà lái xe một chút phản ứng cũng không có. Thấy phía trước có người thì trực tiếp đánh vỡ bầu không khí trầm mặc giữa hai người.

“Hả, dừng xe!” Trần Tân như là nghĩ ra ý kiến gì hay, lập tức kêu lái xe dừng lại, cũng không xem xem phía sau có xe khác theo sát hay không, cứ như vậy tùy tiện dừng xe, đoàn xe phía sau hoàn toàn không biết chuyện gì, đến lúc đó có làm sao thì xe này sao chịu trách nhiệm a.

“Đúng là bao cỏ.” Hừ lạnh một tiếng, Vương đội trưởng ý bảo lái xe ra hiệu cho mấy xe sau để bọn họ dừng lại. Bao cỏ này nếu muốn chết thì hần cũng không muốn chôn cùng đâu, bao cỏ này đầu óc bị tang thì ăn sạch rồi sao?

Lái xe tay phải lái xe, tay trái vươn ra ngoài cửa sổ dùng vài động tác, phía sau xe chậm rãi dừng lại trong khoảng cách nhất định.

Trần Tân không đợi xe dừng hần đã khấn cấp nhảy xuống xe, thời điểm tiếp đất thiếu chút nữa bị quăng ngã.

Trần Tân đứng vững vàng sau, mắng một tiếng: “Mẹ nó, lái xe cái kiểu gì vậy, dừng cũng không xong nữa.”

Sửa sang lại vẻ mặt thật tốt, Trần Tân dùng một biểu cảm mà hần cảm thấy hòa ái nhất đi về phía Trương Bằng.

Thời điểm xe dừng lại, Trương Bằng không xác định được là người từ căn cứ hay từ tổ chức khác, có chút đề phòng. Nhưng khi y nhìn thấy Trần Tân sau khi xuống xe thiếu chút nữa ngã sắp xuống, ý tưởng những người này là người của tổ chức khác trong lòng hoàn toàn không còn, tổ chức mà có loại người thể này phỏng chừng đã bị tiêu diệt từ lâu.

Trần Tân hất tóc rất nghệ thuật, tươi cười đầy mặt: “Xin chào, tôi là người phụ trách của đoàn xe kia, các cậu muốn đi đâu?” Mặc kệ mấy người muốn đi đâu, hần phải đem nhóm người này gia nhập căn cứ, đến lúc đó có thể đuổi tên kia và đồng bọn về, làm sao thể có để bọn hần tham dự nhiệm vụ lần này!

“Chúng tôi muốn đến căn cứ Hòa Nghĩa.” Trương Bằng nói là lời thật, y không biết người trước mặt này rốt cuộc có mục đích gì, vô sự hiền ân tình —— không phải tặc thì chính là trộm. Cho dù người này không phải gian cũng không phải đạo, nhưng khẳng định là muốn lợi dụng bọn họ làm gì đó.

Lúc trước đã quên nói căn cứ kia có một cái tên dễ nghe. Hòa Nghĩa căn cứ

“Nga! Tôi từ căn cứ đi ra, các cậu gặp được tôi trước là quá may mắn.” Trần Tân cười thực vui vẻ, vừa vặn phải về căn cứ, bớt phải đấu khẩu lại có thể nhanh chút đuổi tên chướng mắt kia khỏi đội.

“Xin chào, tôi là đội trưởng, Vương Phong.” Vương đội trưởng nhìn một loạt động tác của Trần Tân sau khi xuống xe, độ tha thứ của hần đối bao cỏ này lại giảm xuống một bậc. Người đã muốn đưa những người đó về căn cứ như vậy ta liền giúp một tay, cũng cho người trở về luôn, đỡ cho người mỗi ngày trước mặt ta lú lú, phiền muốn chết.

“Xin chào, tôi là Trương Bằng, người bên này là Vu Cường, phía sau là em trai của tôi và Vu Cường.” Trương Bằng thực ra đối với cái người gọi là Vương Phong đội trưởng rất thương thức, nhưng vị đội trưởng này tâm kế quá mạnh, không phải loại người có thể quan hệ thân thiết. Về phần Tiêu Văn và Văn Hàn, Trương Bằng lười nói lời vô nghĩa, trực tiếp xếp vào một loại cùng với nhóm em trai.

“Vừa rồi nghe nói cậu muốn đến căn cứ Hòa Nghĩa?” Vương Phong thả một con mồi. Cái người tên là Trương Bằng này cũng thực không sai, không biết sau khi hoàn thành nhiệm vụ trở lại căn cứ có thể thu làm thủ hạ hay không.

“Đúng vậy, vừa rồi nghe ý tứ vị này thì các anh chính là từ căn cứ Hòa Nghĩa đi ra?” Trương Bằng nhìn ra một chút manh mối, xem ra Trần Tân kia muốn lợi dụng y làm chuyện gì đó, Vương Phong này cũng muốn lợi dụng y như vậy, bắt quá hình như còn hơn cả Trần Tân?

Nhìn bọn họ đối với chuyện y muốn đến căn cứ của bọn họ mà hưng phấn như vậy, có thể nói, bọn họ cần áp tải thứ gì đó về căn cứ, Vương Phong ý tứ muốn đuổi Trần Tân. Xem ra đoàn xe này mâu thuẫn rất lớn a, vậy nếu hần đã ném ra miếng mồi này, y tội gì mà không tiếp đầu? Dù sao chỉ có lợi chứ không có hại. Hơn nữa xem ra Trần Tân kia chẳng những là một cái bao cỏ, mà còn là một cái bao cỏ không có năng lực.

“Đúng vậy, vừa vặn bọn tôi có một chiếc xe phải về căn cứ.” Vương Phong rất thích Trương Bằng thức thời, người này quả nhiên thông minh. Một lần nữa khinh bỉ bao cỏ bên cạnh vốn có điểm mất hứng vì bị hần tranh nói, nghe thấy hần nói có một chiếc xe phải về căn cứ thì trên mặt lộ ra tươi cười ghê tởm, làm cho người ta chỉ muốn cho một quyền vào mặt.

“Bọn tôi có thể đi nhờ xe không?” Trương Băng bây giờ hoàn toàn khẳng định Vương Phong muốn làm gì. Nếu chỉ là giúp hắn việc nhỏ thì đi nhờ xe có là gì, có sao lại không làm đâu.

“Có thể!” Vương Phong lập tức nói với lái xe đứng sau vài câu.

Lái xe như trước trầm mặc, xoay người đi về hướng đoàn xe cuối cùng.

“Vương Phong, cậu thật thức thời, sau khi hoàn thành nhiệm vụ tôi sẽ chia cậu một khoản.” Bao cổ Trần Tân đối với việc Vương Phong nghe theo ý mình cảm thấy thực vừa lòng. Sau khi mặt thể, cả nhà bọn họ nhanh chóng tham gia căn cứ, cuộc sống như cá gặp nước, đôi khi so với trước mặt thể còn tiêu sái hơn. Đây là lần đầu tiên hắn ra khỏi căn cứ nên đối với tang thi, hắn hoàn toàn chưa thấy bao giờ, tang thi chung quanh căn cứ đã sớm bị giết sạch sẽ, Trần Tân nhìn thấy được mới là có quý.

Vương Phong khước miệng khẽ gọi, cán dao bổ vào gáy Trần Tân “Bộp” một tiếng, Trần Tân ngất đi. Vương Phong dùng chân khều khều mặt Trần Tân đang té xỉu dưới đất, “Người cái bao cổ này, cho ta một khoản? Người đi kết cục cũng chỉ để cho tang thi ăn, nếu ông già người không nói phải bảo vệ người an toàn, ta đã sớm xử lý người.”

Vương Phong phát tay, phía sau hai người đi lên xách Trần Tân về đoàn xe cuối cùng.

“A, thật ngại quá, vừa rồi thất lễ.” Vương Phong tâm tình không tệ, cũng chẳng ngại bị Trương Băng nhìn thấy một mặt thô lỗ của hắn.

“Không có việc gì, Vương đội trưởng, chúc anh một đường thuận lợi.” Trương Băng cũng chỉ sưng sốt một chút, sau đó vươn tay chúc mừng. Kỳ thật nói là chúc mừng còn không bằng nói chuyện Vương Phong giải quyết Trần Tân.

“Thuận buồm xuôi gió.” Vương Phong cũng bắt tay một chút, sau đó xoay người lên xe.

Trương Băng đợi đoàn xe hoàn toàn không còn trong tầm mắt mới mang theo Tiêu Văn lên chiếc xe duy nhất tiêu sái đi.

Thời điểm lên xe, ngồi ở vị trí điều khiển là một đại thúc lớn tiếng tiếp đón “Hắc! Người anh em nhanh lên, chỗ nên nhìn nhìn nhớ nhớ, là nam nhân phải sải bước về phía trước.”

Này cũng là một chiếc xe tải, đằng trước có thể ngồi ba người, hiện tại đã bị lái xe và Trần Tân té xỉu chiếm mất. Ở sau có rất nhiều người hoặc đứng hoặc ngồi, bọn họ sau khi nghe đại thúc lái xe nói thì cười ồ lên.

“Ha ha, nói đúng a, các cậu còn không mau lên, nhìn nhìn nhớ nhớ.” Đứng gần cửa xe là một người khoảng chừng 25 tuổi, phá lên cười.

“Bự con, không được như vậy, người ta còn mang theo ba đứa nhỏ mà, cậu làm vậy sao bọn trẻ dám đi cùng.” Một người khác so với hắn lớn hơn một chút khinh bỉ liếc hắn.

“Gì cơ tên lùn, cậu không thể nói vậy, tôi cũng không nói trẻ con phải đi nhanh, tôi là nói người lớn đi nhanh a.” Tên của bự con không mấy người biết, hầu hết đều quen gọi hắn là bự con, cái người đứng cạnh hắn kia bởi vì từ trước đến nay luôn đi cùng bự con, nên ai cũng gọi hắn là người lùn, tuy rằng khổ người một chút cũng không nhỏ.

“Câm miệng, ngụy biện.” Người lùn hoàn toàn không nghe bự con biện giải, trực tiếp kêu hắn câm miệng.

“Bự con, cậu vẫn là bị người lùn ăn đến gắt gao a.” Một thanh âm phát ra.

“Ai nói đó!” bự con lập tức nhìn về phía thanh âm truyền đến, nhưng trên xe có nhiều người, hắn hoàn toàn không biết được là người nào.

Bự con không tìm được, những người khác lại là một trận tiếng cười.

Khi bọn họ nói chuyện phiếm, Trương Băng đã đi đến cạnh xe.

Đang lúc Trương Băng muốn ngồi cạnh người cao lớn này, đại thúc lái xe mở miệng: “Khoan đã, mấy người chờ một chút.” Quay ra sau kêu: “Bự con, ném cái tên đang nằm ở chỗ phó lái này ra sau xe đi, vị trí này tôi muốn cho bọn nhỏ ngồi.”

“Được rồi! Đến đây.” Bự con nghe đại thúc lái xe nói, sảng khoái đáp ứng, nhanh nhẹn nhảy xuống xe lôi Trần Tân đang hôn mê ra.

Trần Tân mặc tây trang, vác theo cũng không dễ dàng lắm.

Bự con thô lỗ xách Trần Tân xuống cuối xe tùy ý đặt một bên, người này là đối thủ một mất một còn của lão đại, đối hân ôn nhu? Có mà uống nhầm thuốc mới vậy.

Đại thúc lái xe nhiệt tình tiếp đón Trương Tường và Vu Phi, Vu Diêu. “Lên đi mấy nhóc, ở sau toàn là mấy người lớn đầu nói năng mất vệ sinh, mấy đứa cứ ngồi đây.”

Trương Bằng rất muốn nói tuy y cũng là người lớn, nhưng tuyệt đối vệ sinh, dù rằng ở thời mạt thế này cũng không phải là quá để ý. Chính là để ý cũng vô dụng a, bằng không người tắm rửa xong phát hiện không có quần áo thay, chỉ có thể mặc lại đồ bẩn bẩn vừa mặc, cam đoan trước khi người tìm được quần áo mới sẽ không muốn tắm rửa.

Chẳng mấy chốc mà đám người Trương Bằng lên xe, ba tiểu quỷ ngồi phía trước, những người khác đều ở phía sau.

47. Quyển 1 - Chương 47: Nhị Hóa Rất Nhiều

Xe lắc lư tiến về phía trước, đại thúc lái xe vui vẻ ca hát.

“Đại thúc, có thể cho Tiêu Văn ca ca ngồi phía trước không?” Trương Tường tuy thanh âm không lớn nhưng vẫn có nhiều người nghe được.

Trương Bằng lại trực tiếp đen mặt, quay đầu. Đây không phải em ruột y, tuyệt đối không phải!

Tiêu Văn cơ bản còn đang ngăn người, tốt lắm, chỉ có thể cười ngây ngô, a, Tiểu Tường, anh biết nhóc muốn cho anh ngồi cùng, nhưng những người khác không nghĩ như vậy a.

“Tiểu bằng hữu, Tiêu Văn là anh nhóc sao?” Bự con cảm thấy hứng thú lớn tiếng hỏi Trương Tường.

“Vô nghĩa, đều kêu Tiêu Văn ca ca, không phải ca ca em chẳng lẽ là ca ca anh!” Trương Tường còn chưa nói xong, Vu Phi chen miệng.

Vu Cường vốn đang thầm may mắn vì đệ đệ nhà mình không giống Trương Tường, cũng muốn Tiêu Văn. Kết quả nhị đệ lời này vừa nói xong, Vu Cường thiếu chút nữa bị nghẹn chết. Đây tuyệt đối không phải em hân đi?

“Ha ha tiểu gia hỏa này, làm sao có thể là ca ca ta được, ta già rồi!” Bự con thật ra không để bụng những lời của Vu Phi, vui vẻ đùa.

“Nào, nói cho đại thúc biết Tiêu Văn là ca ca của ai?” Đại thúc lái xe cũng rất ngạc nhiên, vừa rồi không nhìn kỹ bằng không có thể biết trong bốn người kia ai là ca ca của ba tiểu gia hỏa này.

“Không phải, Tiêu Văn ca ca chính là Tiêu Văn ca ca.” Trương Tường cúi đầu nói lí nhí, bự con sẽ không nghe được.

Đại thúc lái xe càng thêm tò mò, “Vậy người nào là ca ca mấy đứa?”

“Nói đại thúc cũng không nhận ra được a, cho nên vẫn là không nói.” Vu Diêu vốn chẳng buồn hé răng, này vừa ngẩng đầu liền nói một câu như vậy.

Đại thúc chuyên tâm lái xe, ba tiểu gia hỏa này cũng không bớt lo a. Chẳng lẽ hân già rồi, ngay cả tiểu hài tử cũng không thích hân?

Bên kia đại thúc lái xe hỏi hân, bên này ba tiểu quỷ không được ngồi cùng Tiêu Văn ca ca đều trầm mặc.

Bự con không nghe rõ mấy người nói chuyện, vốn cũng không lại nói chen vào, chỉ là cảm thấy hứng thú nhìn bốn người Trương Bằng.

Bốn người này vừa mới đi lên, mấy đứa nhỏ liền gọi Tiêu Văn, không biết là người nào. “Này lùn, chúng ta ‘cược đầu’ đi, tôi đoán cái người bộ dạng hơi trắng kiện kia là Tiêu Văn.” Ý nói Vu Cường.

“Cược đầu?” người lùn không mấy hứng thú, tên này chính là kiểu người chỉ sợ thiên hạ không loạn, mỗi ngày ăn no không có việc gì làm nên kiếm chuyện.

Lời nói của người lùn có thể lý giải thành ‘Cược đầu là cái gì’, ‘cược đầu của người’ hoặc ‘Dùng đầu người làm tiền đặt cược’. Hai chữ vô cùng đơn giản, người lùn trả lời bực con, thuận tiện mắng hấn, uy hiếp hấn.

“Ách, không cần hung tàn như vậy, vậy cược bữa tối hôm nay của tôi thì sao?” Bực con tương đối quen thân với người lùn, nói chuyện hoàn toàn không thêm để ý.

“Vậy tôi cũng chơi, tôi cũng cá người cao to kia, cược bằng bữa tối hôm nay.” Thanh niên này bộ dạng nhã nhặn, đeo kính đen, cười tủm tỉm nói.

“Mắt kính, cậu cược ít quá, nếu không cược thêm bữa sáng ngày mai?” Người nói chuyện này mặt đen đen, dáng người cũng rất cao, chỉ là hơi gầy.

“Tôi cảm thấy là người thanh tú kia, đứng cạnh tên mặt than.” Người lùn đối với tiền cược của ba người kia cảm thấy hứng thú. Như vậy chẳng những có thể nhìn bọn họ đối bụng, mà còn có thể làm bọn họ không còn khí lực quậy phá.

“A, tôi đây liền chọn tên mặt than kia.” Chỉ còn vài thí sinh, tham dự cuối cùng là người mặt đen đen kia, tuyển tang thi huynh.

Tiêu Văn nhớ từ trước đến nay tang thi huynh luôn làm phong nền, nhìn Trương Bằng và Vu Cường người tới ta đi dấu khẩu, Tiêu Văn liền cảm thấy da đầu run lên.

Thời điểm thấy đoàn xe, bảy người vọt đến ven đường cảnh giác. Xe dừng lại, xuống là một trung niên mặc tây trang, chỉ là thời điểm xuống xe thiếu chút nữa ngã lăn, hoàn toàn đánh vỡ khí chất tinh anh nhân sĩ trước đó.

Tiêu Văn tự biết bản thân mới từ rừng già khe suối đi ra, giao tiếp nói chuyện với người khác vẫn là giao cho Trương Bằng và Vu Cường là tốt rồi.

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Văn biết trung niên mặc tây trang hoàn toàn là một cái bao cỏ. Người như thế làm sao vẫn còn sống sót?

Về sau lại là Vương Phong và Trương Bằng người tới ta đi câu thông. Tiêu Văn cảm thấy mỗi câu hai người nói cậu đều nghe hiểu, nhưng lại không thể rõ được ý tứ cụ thể.

Phiết phiết miệng, Tiêu Văn lấy tay huých nhẹ tang thi huynh, “Văn Hàn, chúng ta vẫn là về ngọn núi đi thôi.”

“Nơi này tương đối tốt, có đồ ăn.” Tang thi huynh nhìn thoáng qua sừng vật, nói ra suy nghĩ của chính mình.

Ăn..... tang thi huynh, trong không gian của người đồ ăn còn chưa đủ nhiều sao.

Nhìn Trương Bằng và Vương Phong tươi cười đầy mặt bắt tay tỏ vẻ hợp tác vui vẻ, Tiêu Văn cảm thấy cậu vẫn là tiếp tục cùng tang thi huynh làm phong nền đi, ít nhất việc này cậu làm rất thành thạo.

Thẳng đến khi lên xe, Tiêu Văn và tang thi huynh đều đi theo Trương Bằng không nói lời nào.

Trương Bằng nhìn bốn người trước mặt tán gẫu cao hứng, rất muốn nói một câu, ‘bọn tôi không có điếc’. Mấy người ồn ào như vậy đem bọn tôi trở thành đối tượng cá cược, sẽ không sợ bị bọn tôi cho ăn đòn à?

Trương Bằng nhìn nhìn các thành viên trên xe, tổng cộng có tám người, trừ bốn người đang còn cá cược, bốn người còn lại đều nhắm mắt dưỡng thần. Những người nhắm mắt dưỡng thần này đều có gương mặt thực bình phàm, nhưng nhiều hơn là vẻ khô ngô, thoát nhìn cũng rất cương nghị.

Những người này không biết có ở chung được không.

Thời điểm Tiêu Văn nghe thấy lời nói của Tiểu Tường, cậu rất muốn đen mặt. Tiểu Tường à, anh biết mấy nhóc là vì anh, nhưng vị trí đó giữ cho mấy đứa a, anh lớn đầu rồi còn chạy tới ngồi cùng mấy đứa, mặt mũi phồng chùng đều mất hết.

Đằng sau còn nói gì đó, Tiêu Văn không nghe rõ, xem ra bọn Tiểu Tường không nhắc lại chuyện muốn cậu ngồi cùng nữa.

Nhìn ánh mắt thích thú của bự con, Tiêu Văn trong lòng cảm thấy bất an, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lặng lặng nghe bốn người kia trò chuyện vụ cá cược, Tiêu Văn rất muốn tìm cái lỗ mà chui xuống. Thật quá mất mặt.

“Thế nào, bọn tôi đều đoán rồi, các cậu tự giới thiệu đi!” bự con đối với việc đoán đúng hay không cũng không quá để ý, chỉ là nhàm chán nên tìm việc vui thôi.

“Đúng vậy, xem bốn người bọn tôi ai có thể thắng được bữa tối của những người khác.” Mặt đen nói.

“Ôn hắc tử, mi không chỉ có bữa tối, mi còn thêm cả bữa sáng ngày mai.” Người lùn một bên nhắc nhở Ôn hắc tử, bởi vì Ôn hắc tử họ Ôn, da lại đen, nên trực tiếp gọi hắn là Ôn hắc tử.

“Cái kia, ta, a nha, ta sẽ không quýt nợ.” Ôn hắc tử lau mồ hôi lạnh một phen, hắn vừa rồi sao phải thêm bữa sáng a, nhìn là biết bộ dạng này không được đám trẻ con thích. Bữa tối bữa sáng khẳng định cũng không còn.

“Xứng đáng.” Mặt kính sẽ không bỏ qua thời cơ đả kích Ôn hắc tử, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, mà hắn cũng không phải quân tử gì, hắn là tiểu nhân, tiểu nhân báo thù từ sáng đến tối.

Bốn người này ánh mắt nóng bỏng nhìn đám người Trương Băng.

Tiêu Văn rất không nghĩa khí trực tiếp trốn phía sau tang thi huynh.

Trương Băng chỉ có thể thở dài một hơi, Vu Cường đồ nhị hóa này thời điểm đối mặt với người xa lạ đều là hình tượng khóc ca, chỉ cần quen thân một chút lập tức biến thành nhị hóa. Hiện tại Văn Hàn lại là tên mặt than, Tiêu Văn trực tiếp tránh sau Văn Hàn, chứng tỏ cậu không muốn ra mặt.

Lại thở dài một hơi, chỉ có thể đùn trách nhiệm cho y.

“Chào mọi người, tôi là Trương Băng, là anh của đứa nhóc đầu tiên nói chuyện kia!” Trương Băng không có biện pháp, cười ôn hòa bắt đầu xã giao.

“Chào, bọn họ đều gọi tôi là người lùn, tên to xác bên cạnh là bự con. Người đeo kính đằng kia gọi là mặt kính, còn cái người đen thui là Ôn hắc tử.” Người lùn cướp đi quyền nói chuyện của bự con.

Vẫn là để hắn nói chuyện đi, bọn hắn đem người ta ra làm đối tượng cá cược, làm bọn họ có điểm bất mãn, lúc này nếu lại để bự con mở miệng, nói không chừng chưa nói xong trực tiếp chọc giận đối phương. Đến lúc đó phồng chùng chết như thế nào cũng không biết. Bốn người này có thể mang theo ba đứa nhỏ lạnh lạnh sống đến bây giờ đảm bảo không phải nhân vật yếu đuối gì.

“Bự con, xin chào.” Trương Băng cùng bự con gật đầu. Sau đó không để ý đến hắn, trực tiếp chào hỏi mặt kính “Xin chào, mặt kính, Ôn hắc tử.”

Cùng ba người chào hỏi. Trương Băng bắt đầu giới thiệu “Đây là Vu Cường, hắn là ca ca của hai tiểu quỷ còn lại.” Chỉ chỉ Vu Cường bên người.

“Người kia gọi là Văn Hàn, phía sau hắn là Tiêu Văn.” Trương Băng giới thiệu xong rất vui vẻ nhìn biểu tình của bốn người đối diện.

Mặt kính vẫn bình thường, chỉ là có chút mất mát. Nhưng thật ra Ôn hắc tử là người có vẻ mặt đau xót lẫn bi thương nhất. Trương Băng cảm thấy hả hê, ai bảo mấy người lôi bọn tôi ra đánh đố, còn mình mục trường đảm mà đánh đố, coi chúng tôi là người chết à.

Bự con thật ra lại không có phản ứng gì, chỉ ha ha cười. Người lùn sung sướng cười mồm, thật cao hứng vì hắn thắng.

“A, vậy cậu không phải anh của ba tiểu quỷ kia?” Bự con nói đến trọng điểm.

“Đúng vậy, tôi không phải.” Trừu khoe miệng, Tiêu Văn yên lặng đáp lại một câu. Rất kỳ quái à, vừa rồi không phải Trương Bằng đã nói sao, cậu khẳng định không phải anh của bọn nhóc.

“A, không lẽ cậu là ca ca của tôi?” Bự con vẻ mặt khùng hoảng lần bắt măn.

• • • • • một đàn quạ đen bay qua • • • • •

Người lùn rất muốn một cái tát đem cái tên bự con kia ném xuống xe. Người này từ đâu mà kết luận như vậy!

Mắt kính và Ôn hắc tử cũng không hiểu được vì sao bự con lại rút ra cái kết luận kinh khủng này.

Trương Bằng, Vu Cường cũng như bị sét đánh, không còn khí lực nói chuyện.

Tang thi huynh vẫn làm phong nền, thực chuyên nghiệp.

Tiêu Văn dở khóc dở cười, như thế nào cậu lại thành ca ca của cái gã so với cậu vừa già vừa to con hơn? Đây hoàn toàn không có khả năng.

“Cái kia, tôi như thế nào lại biến thành ca ca anh?” Kiên trì hỏi một câu, Tiêu Văn rất sợ đối phương toát ra một câu ‘Ca ca’.

“A, lúc trước có tiểu quỷ nói a.” Bự con nhức đầu, hẳn không nói sai a, tại sao tất cả đều có biểu tình muốn chết thế này?

“Ách...câu kia?” Suy nghĩ một chút, Tiêu Văn nhớ là bọn nhỏ không hề nói cậu là ca ca của bự con.

“Là câu ‘Vô nghĩa, đều gọi là Tiêu Văn ca ca, không phải ca ca của em chẳng lẽ là ca ca của anh’. Nếu cậu không phải ca ca bọn chúng, vậy tức là ca ca của tôi a.” Bự con thực vô tội đưa ra chứng cứ.

“TMD, người cái đồ nhị hóa!” Người lùn thật sự nhịn không nổi nữa, một cái tát bay qua!

“Bình!” Bự con bị đánh ngã xuống. Sau đó lại đứng lên, còn ha ha cười ngây ngô.

Người kia không có dây thần kinh cảm giác——— đây là suy nghĩ chung của tất cả mọi người, ngoại trừ bự con.

48. Quyển 1 - Chương 48: Sự Kiện Lương Thực

Kỳ thật dựa theo phỏng đoán lúc trước, Tiêu Văn Văn Hàn và đội thứ hai của căn cứ sẽ không gặp nhau sớm như vậy. Theo suy luận, Vương đội và Khương đội giống nhau đều sử dụng con đường số 11. Nhưng Vương đội đi bằng ô tô, Tiêu Văn cũng đi nhờ xe của Trương Bằng, bọn họ sau đó gặp nhau cũng rất hợp lý.

Điều này cho thấy Vương đội trang bị so với Khương đội không chỉ là hơn một chút thôi đâu.

Thời gian ước chừng hai ngày là có thể tới căn cứ, xăng cũng đủ, lương thực lại càng không cần lo lắng. Tuy rằng Vương đội loại bọn họ ra khỏi nhiệm vụ lần này, nhưng thức ăn cung cấp cũng không ít.

Đại thúc lái xe nhìn thời gian không còn sớm liền dừng lại xe, những người khác nhìn quanh bốn phía, chỉ sợ có tang thi ở phụ cận.

Ba đứa nhỏ dọc theo đường đi cũng không trò chuyện nhiều với đại thúc lái xe, hiện tại đã dừng xe, bọn chúng nhanh chóng nhảy xuống, chạy đến trước mặt Tiêu Văn. Bộ dáng kia, chắc chắn, thật sự là đáng thương a.

“Tiêu Văn ca ca.” Trương Tường chạy nhanh hơn một chút, trực tiếp bổ nhào vào lòng Tiêu Văn, thanh âm mềm mềm tràn đầy ủy khuất.

Hai đứa nhóc còn lại cũng đã chạy tới, mỗi đứa ôm một cánh tay cậu, không chịu buông.

Trương Bằng và Vu Cường xuống xe trước Tiêu Văn, nhìn thấy em trai nhà mình đã xuống xe, còn thực vui vẻ định dang hai tay ra tiếp đón. Tay còn chưa kịp xòe, em trai nhà mình liền trực tiếp phi ra phía sau y, phía sau là ai, chỉ có thể là Tiêu Văn. Trương Bằng quay đầu nhìn cái đứa đang làm nũng kia, rất muốn đi bái phật, xin sấm, hỏi một chút xem này rốt cuộc em ai a!

Vu Cường vừa rồi dọc theo đường đi cùng mấy người bị con làm quen, bản tính nhị hóa tạm thời chưa lộ ra, nga, ít nhất có đại thúc lái xe tạm thời vẫn chưa biết. Thấy Nhị đệ Tam đệ chạy nhanh tới, nhất thời mặt đầy nước mắt định tiến lên ôm hai đứa em.

Chính là sau khi Vu Cường dang rộng tay tiến lên, hai đứa em hần trực tiếp xem nhẹ sự tồn tại của hần, hướng về phía sau chạy tới.

“Két!” âm thanh kỳ lạ phát ra, Vu Cường trực tiếp hóa đá.

“Ha ha, Vu Cường a, cậu không phải gạt tôi đấy chứ, ba tiểu quỷ kia khẳng định là em của Tiêu Văn.” Thấy Vu Cường ngốc ngốc, bị con chẳng thèm khách khí, lúc trước bởi vì chuyện ca ca mà hần bị cười nhạo không biết bao nhiêu lần, lúc này nhất định phải cười nhạo trở về.

“Câm miệng, cậu là đồ ngốc à, đó là em tôi, cả hai đều là em ruột!” Đệ không (cuồng em) cho tới bây giờ đều có chung một cái vẩy ngược, chính là không thể nói em trai không phải em hần.

“Sách, Vu Cường a, tôi nhìn thế nào cũng không nhìn ra đó là em trai cậu a?” Bị con mới không sợ Vu Cường, cùng lắm thì đánh một trận.

Trương Bằng nhìn Vu Cường đang ở trạng thái phát điên một chút, trực tiếp động thủ, đối với bả vai Vu Cường tung ra một chưởng. Một chưởng này cũng không đơn giản như vậy, có thể làm cho Vu Cường hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Ô!” Bị con hút một ngụm khí lạnh, nhìn thoáng qua Vu Cường đã bị đông lạnh đến không nói nên lời, từng bước từng bước lùi ra xa, Trương Bằng này thật là khủng khiếp, vẫn là cách xa một chút thì tốt hơn.

Bị con đi a đi, đi đến sau lưng người lùn, tựa như trốn tránh cái gì đó đáng sợ lắm, yếu ớt thốt ra một câu: “Người lùn, Trương Bằng kia so với cậu còn khủng bố hơn, cậu vẫn còn tốt chán.” Nói xong còn cọ cọ vào lưng hần.

Một tư thế quật ngã, bị con trực tiếp từ sau lưng người lùn bay về phía trước, lưng hướng xuống đất mặt hướng lên trời. Bị con họa đều từ miệng mà ra, sau khi bị người lùn quật ngã còn dùng sức đá vào bụng mấy cái.

Trên lưng bị Trương Tường gắt gao ôm lấy, tay thì bị Vu Phi Vu Diêu bám chặt, Tiêu Văn nhìn bộ dáng mình một chút, không thể động dậy đi lại, quá nặng, hoàn toàn không thoải mái. Chỉ có thể trước tiên khuyên nhủ.

“Được rồi, Tiểu Tường, trước hết buông ra đã, chân anh tê rần rồi. Tiểu Phi, Tiểu Diêu, hai đứa cũng buông ra đi, trước hết tìm một chỗ ngồi tán gẫu không phải tốt hơn sao?” Buông ra đã, cậu hiện tại ngay cả đầu cũng không thể động.

“Dạ.” Rầu rĩ dạ một tiếng, Trương Tường buông eo Tiêu Văn ra, sau đó là Vu Phi và Vu Diêu cũng buông tay.

Nhìn ba đôi mắt ươn ướt, Tiêu Văn bất đắc dĩ đỡ trán, này là làm sao vậy?

Văn Hàn đi theo phía sau Tiêu Văn, không thêm để ý sủng vật nhà mình bị ba tiểu quỷ đánh như sam.

Tiêu Văn tìm nơi tương đối nhiều cỏ, lại cách xe không quá xa đặt mông, ba tiểu quỷ cũng nhanh ngồi xuống, thực chờ mong nhìn Tiêu Văn.

“Nói đi, mấy đứa bị làm sao vậy? Buổi sáng mấy đứa không bám anh như thế.”

Trương Tường then thùng vắn về góc áo, nửa ngày mới mở miệng. “Cái kia... Tiêu Văn ca ca, anh, cái kia.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Nhìn Trương Tường không được tự nhiên, hai nhóc còn lại là về mặt ngược ngùng, rốt cuộc là vì sao.

“Cái kia, bọn em, không nghĩ qua là, đêm..... đêm.” Trương Tường ngẩng đầu nhìn Tiêu Văn, mặt càng đỏ hơn, quanh co nửa ngày vẫn là chưa nói ra.

“Cậu nói.” Trương Tường chột cánh tay Vu Phi một cái.

“Tớ.” Vu Phi ngẩng đầu nhìn Tiêu Văn, mặt càng đỏ hơn, lại cúi thấp đầu.

Tiêu Văn thở dài một hơi, này rốt cuộc là chuyện gì mà lại thẹn thùng như vậy.

Trương Bằng cũng rất ngạc nhiên, em trai nhà mình tính tình thẹn thùng như vậy cũng không có gì kỳ quái, nhưng lão nhị nhà Vu Cường không phải loại người hay thẹn thùng, làm sao mà mặt lại đỏ lợi hại như vậy, ba tiểu gia hỏa này không phải đã gây chuyện gì rồi chứ?

Trương Bằng đập Vu Cường còn đang bị đông cứng một cước. “Này, đồ ngốc, em trai nhà anh làm sao thế, tôi đoán khẳng định là làm sai chuyện gì rồi, hơn nữa còn có liên quan đến Tiêu Văn.”

“Hả, không thể nào, ách, hai đứa em tôi rất ngoan, ách, hẳn là sẽ không làm sai chuyện gì.” Bả vai Vu Cường lạnh đến đời mạng, nói chuyện ngắt quãng, Trương Bằng lần này xuống tay quá độc ác.

“Vậy ý anh là em tôi gây chuyện?” giọng điệu âm trầm.

Trương Bằng ánh mắt rất nguy hiểm, Vu Cường lập tức lui về phía sau một bước, khoát tay cười: “Ha ha, sao có thể như vậy được, ách, Tiểu Tường rất ngoan.”

“Biết là tốt rồi, đi qua hỏi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.” Y ném cho Vu Cường ánh mắt thức thời, Trương Bằng hướng về phía Tiêu Văn đi đến.

Bên này Tiêu Văn một câu cũng hỏi không ra, ba đứa nhỏ đều ấp úng, nói được một nửa thì mặt đã đỏ đến mức có thể làm trứng ốp lếp, sau đó lại cúi đầu không có động tĩnh.

Rốt cuộc là chuyện gì, mấy đứa có thể nói hết câu không, mỗi lần chỉ nói đoạn đầu, làm sao cậu đoán được a.

Cuối cùng vẫn là Vu Diêu đánh liều, một bộ thấy chết không sờn, nói với Tiêu Văn ngọn nguồn sự tình.

“Tiêu Văn ca ca, thực xin lỗi, bọn em rất đói bụng, sau đó bàn nhau trước hết chỉ ăn thức ăn của Tiêu Văn ca ca một chút thôi, sau đó bọn em sẽ trả lại cho anh không phải bọn em cố ý đâu nhưng ban đầu thậm chí nghĩ chỉ ăn một chút thôi thế nhưng không cẩn thận ăn hết đồ ăn của anh rồi bọn em nhất định sẽ trả lại.”

Tự động thêm thắt mấy dấu chấm ở trong đầu, Tiêu Văn rốt cuộc hiểu được đã xảy ra chuyện gì, xem ra ba tiểu quỷ này ngồi trên xe đói bụng, mà ba lô của Tiêu Văn ở trên lưng Trương Tường, ba lô của Trương Tường thì Vu Cường lại cầm, bọn chúng thật sự đói không chịu được nữa, chỉ nghĩ ăn của Tiêu Văn ca ca một chút thôi, sau đó anh bọn chúng sẽ trả lại thức ăn cho Tiêu Văn, không nghĩ tới do nhện đã lâu nên ăn có hơi nhiều, làm bọn nhỏ ngượng ngùng. Tuy rằng bọn chúng có thể trả lại đồ ăn cho Tiêu Văn ca ca, nhưng đảm bảo trong lòng Tiêu Văn ca ca nhất định bọn chúng là trẻ hư.

Vì thế diễn ra cảnh tượng trước đó.

“Ha ha!” đại thúc lái xe không biết lại đây từ lúc nào, nhìn ba đứa nhỏ bộ dạng vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết, định đến giúp đỡ một chút, “Cái kia, cậu là Tiêu Văn đi, ba tiểu gia hỏa này ăn của cậu bao nhiêu, đại thúc ta trả. Cũng tại đại thúc ta vừa rồi không để ý quan tâm bọn nhỏ.”

“Cám ơn đại thúc, bất quá vẫn là không nên phiền đến đại thúc, thức ăn cho bọn nhỏ bọn tôi vẫn phải có.” Trương Bằng và Vu Cường cũng đến.

Trương Bằng nghe Vu Diêu nói, trong lòng nhịn không được tự trách, hôm nay như thế nào lại quên đưa cho ba đứa nhỏ điểm tâm, vốn đang trong thời kỳ phát triển, hơn nữa ở thời mạt thế này có đồ ăn là tốt lắm rồi, đừng nói gì đến dinh dưỡng, ba đứa nhỏ buổi sáng còn bình thường, buổi chiều đặc biệt dễ dàng đói, lúc trước đều đã chuẩn bị lương thực, chính là nếu không chuẩn bị thì cũng ở trong xe của họ, bọn chúng có tự lấy ra ăn. Hôm nay quên mất, tất cả lương thực đều ở chỗ Vu Cường.

“Không có việc gì, ăn thì ăn, dù sao mấy đứa ăn cũng không nhiều.” Sờ sờ cái đầu nhỏ của Trương Tường, Tiêu Văn không thêm để ý. Nếu là người khác ăn, có khi cậu còn bắt bồi thường, nếu là mấy đứa nhỏ này

thì cũng có vấn đề gì đâu. Trong không gian đồ ăn rất nhiều, cậu không chết đói được, mà dù sao cũng sắp đến căn cứ rồi, không có khả năng là không có đồ ăn đi.

“Tiểu tử này không tồi, có tiền đồ.” đại thúc lái xe nhìn Tiêu Văn không chỉ là nói chơi, là không thêm để ý thật, rất vừa lòng. Mấy đứa nhỏ vốn sẽ được ưu tiên chiếu cố, huống chi là ở mặt thể, bọn chúng là trụ cột trong tương lai a. Đại thúc lái xe lay động rời đi.

Trương Bằng và Vu Cường đối với phương hướng đại thúc lái xe ly khai khom người chào, đại thúc vừa rồi là thật tình nguyện ý chịu trả lại đồ ăn cho em trai bọn họ.

“Ngại quá Tiêu Văn, ba đứa nhỏ có tật xấu hay đói vào buổi chiều, tôi đã chuẩn bị đồ ăn, nhưng chiều này xảy ra nhiều chuyện nên quên mất. Cậu nhìn xem thiếu bao nhiêu, tôi kêu bọn nó đưa lại cho cậu.” Trương Bằng ngượng ngùng đối Tiêu Văn cười cười.

“Vây cứ theo ý anh đi.” Tiêu Văn dường như nhận ra điều gì đó.

“Tiểu Tường, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi đi, Tiêu Văn ca ca của mấy đứa cũng mệt rồi, không nên quấy rầy cậu ấy, muốn nói gì để mai rồi nói sau.” Trương Bằng mang theo ba đứa nhỏ còn đang lưu luyến không rời, cười cười rời đi.

Yên lặng nhìn bóng dáng Trương Bằng, Tiêu Văn cô đơn nở nụ cười.

Trương Bằng không muốn nợ Tiêu Văn cái gì, không biết vì sao, chỉ là không muốn. Thời gian đi cùng Vu Cường tuy không phải rất lâu, nhưng đối với Vu Cường, Trương Bằng cảm thấy có thể hợp tác, dù sao ba đứa nhỏ cũng thân thiết.

Nhưng đối với Tiêu Văn, Trương Bằng trong tiềm thức không muốn kết thâm giao, không biết nguyên nhân vì sao, y cảm thấy bọn họ không phải cùng một loại người, nói đơn giản một chút chính là Tiêu Văn và Văn Hàn tuyệt đối không đơn giản, nếu nhập hội cùng Tiêu Văn, an toàn khẳng định được bảo đảm, chính là không muốn cùng một chỗ với bọn họ, dù có an toàn hơn nữa cũng không muốn.

Trương Bằng chính là một mình giầy dựa ở mặt thể, y có cảm giác nguy cơ sâu sắc, y sợ hãi tất cả những thứ gì không xác định rõ ràng. Ở mặt thể này y chỉ có thể lựa chọn an toàn nhất, chọn một con đường chắc chắn, y không muốn cá cược, cũng cược không nổi, bởi vì một khi thua, y không chỉ mất đi tính mệnh bản thân mà còn có cả sinh mệnh của em mình. Thời điểm y cảm thấy Tiêu Văn không quá an toàn, y liền quyết định về sau không chung một đường với Tiêu Văn nữa.

Nói Tiêu Văn không quá an toàn, không phải là vì bên cạnh Tiêu Văn rất nguy hiểm, cũng không phải vì một khi bọn họ cùng nhau Tiêu Văn không bảo vệ được bọn họ. Trương Bằng chỉ là tự nhiên cảm thấy cùng một chỗ với Tiêu Văn không an toàn, cho dù y không biết vì sao lại nghĩ như vậy, nhưng Trương Bằng vẫn lựa chọn tin tưởng bản thân.

Hôm nay xung quá làm phát 2 chương, đang trên đà hăng máu định quất thêm phát nữa thì mẹ kêu đi tắm để tí nữa vác mồm đi ăn chực =)))))) tét nhất bội thực bánh chưng, ám cmn ảnh luôn ý.

49. Quyển 1 - Chương 49: Lại Đả Kiếp

Note: Một tuần vừa rồi bận rộn chuẩn bị và thích nghi với chỗ ở mới nên ko ed đc, hnay mới ổn ổn nên ra chương mới cho mọi người. buồn ngủ quá ngất đây....

Đại thúc lái xe an bài người gác đêm xong liền phát lương thực, mọi người bắt đầu ăn bữa tối.

Đại thúc lái xe phát thức ăn, bọn Trương Bằng và Tiêu Văn không có phần, cho nên hôm nay đại thúc lái xe cũng sẽ không bắt bọn họ gác đêm.

Ăn xong bữa tối, ai phải gác đêm thì gác đêm, ai ngủ thì lo ngủ, không một ai nói chuyện phiếm.

Trong ba lô đều là thức ăn Trương Bằng đưa, Tiêu Văn nhìn ba lô mà ngẩn người.

Văn Hàn rất chăm chỉ trải đệm chăn, còn chọn một nơi tương đối khuất để ẩn núp, đương nhiên nếu ai chủ tâm quan sát vẫn có thể thấy.

Tiêu Văn còn đang ngẩn người, không thấy Văn Hàn có gì dị thường. Lúc trước mặc dù vẫn luôn chuẩn bị đệm chăn cho hai người, nhưng do Văn Hàn không cần ngủ, nên động thủ chuẩn bị luôn là Tiêu Văn. Đệm qua đệm chăn vẫn là Tiêu Văn trải.

Thế nhưng hôm nay Văn Hàn rất tích cực trải đệm chăn, xong xuôi còn vào nằm trùm chăn kín đầu, lưng quay về phía ô tô.

Đại thúc lái xe không bắt tất cả mọi người phải ngủ chung một chỗ, ai mà chẳng có không gian riêng tư. Ông chỉ chọn người gác đêm, quy định không được ngủ cách ô tô quá sáu thước, còn ngủ ở đâu tùy mọi người.

Vị trí Tiêu Văn cách ô tô vừa vặn đúng sáu thước. Vị trí này do Văn Hàn chọn, Tiêu Văn không có ý kiến gì, ở đâu cũng như nhau.

Bởi vì đại thúc lái xe nói không được đốt lửa, cho nên khi trời tối sầm lại, mọi người căn bản là không thể nhìn xa được, tuy nhiên những người gác đêm được trang bị đèn pin, nơi nào có tiếng động lạ sẽ kiểm tra.

Tiêu Văn nhớ rõ giọng điệu xa cách kia của Trương Bằng, lúc ấy cậu cảm thấy có chút không đúng. Bây giờ suy nghĩ lại mới thấy Trương Bằng là muốn phân rõ giới hạn, không muốn nợ cậu, cũng không muốn có nhiều liên quan gì tới cậu.

A, nghĩ nhiều cũng vô dụng, mỗi người có lý tưởng và lựa chọn của riêng họ, không thể cưỡng cầu.

Tiêu Văn chuẩn bị trải đệm chăn ngủ, xoay người liền hoảng sợ, tang thi huynh, người lúc nào thì hóa thân thành ốc đồng cô nương vậy. Nhìn đệm chăn được chuẩn bị xong xuôi lần tang thi huynh chôn trong ổ chăn nhìn không thấy đầu, Tiêu Văn cảm thấy hôm nay chuyện lạ đặc biệt nhiều, trước kia người nói với cậu rằng không cần ngủ là tang thi huynh đi, bây giờ cái người chỉ hận không thể đem chính mình tất cả đều nhét vào chăn cũng vẫn là tang thi huynh đúng không.

Trời tối như mực, cái gì cũng nhìn không thấy, Tiêu Văn không ngờ hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện đau đầu như vậy.

Cậu chui vào ổ chăn, gối đầu liền ngủ.

Văn Hàn nằm trong chăn lẳng lặng chờ tất cả tiếng hít thở ổn định, tìm kiếm cơ hội đi ra ngoài.

Lúc xế chiều, Văn Hàn vẫn đi theo phía sau Tiêu Văn không nói chuyện, nhưng hắn lại nghe được một số chuyện từ trong miệng người khác. Chiếc xe phía sau được che chắn kín mít, bên trong có cái gì hoàn toàn nhìn không thấy, nhưng Văn Hàn lại nghe được hai người kia nói chuyện trong phòng điều khiển.

‘Giáo sư, chúng ta lần này khẳng định gặp đại vận rồi, ha ha, chúc mừng giáo sư.’

‘Ha ha, tiểu tử ngươi đúng là khéo ăn nói. Hừ, mấy lão già kia lần trước dùng mọi kế sách không cho ta đi, kết quả thì sao, toàn bộ đều chết. Lần này mấy kẻ tự xưng là lão đại ở căn cứ hoàn toàn không cho viện nghiên cứu nhúng tay vào, bây giờ mấy lão già đó liền ngoan ngoãn mà ở lại căn cứ, còn ta đang trên đường đi giành thắng lợi.’

‘Giáo sư vận khí của ngài thật tốt. Là của ngài, không ai có thể cướp đi.’

‘Ha ha, những lời này ta thích nghe.’

Sau đó Văn Hàn cũng không nghe được những điều cần nghe nữa. Vốn là không định ra tay với những người này, nhưng bên trong có loại người gọi là giáo sư, cũng tiện tay lấy chút lương thực trở về, không có gì là không thể.

Trong căn cứ xem ra còn có rất nhiều giáo sư, hắn muốn tìm cơ hội xử lý toàn bộ.

Văn Hàn ánh mắt dần dần ngoan lệ, một người cũng đừng mong chạy thoát.

Văn Hàn từ trong không gian lấy ra một cái chăn cuộn tròn nhét vào ổ chăn, từ xa nhìn vào không có gì khác nhau.

Văn Hàn lẳng lặng đứng nhìn gương mặt Tiêu Văn ngủ say sưa, rất muốn để súng vật vào không gian, ở đó an toàn nhất. Nhìn thoáng qua những người khác, nếu súng vật đột nhiên biến mất, bọn họ sẽ gặp phiền

toái không ít. Suy nghĩ một chút, cho Tiểu Nhất ra bảo hộ Tiêu Văn, nó ở trong không gian cũng lâu rồi, khi ra không cho phép có tiếng động.

Tiểu Nhất không phát ra một chút thanh âm, lặng lẽ đi đến chỗ Tiêu Văn nằm úp sấp xuống, chọn vị trí xong, thân thể nó vừa vịn bị Tiêu Văn che khuất.

Văn Hàn vẫn có chút lo lắng, nhưng lại không thể đem ngũ chích tất cả phóng xuất, ngũ chích đi ra nhất định sẽ khiến những người khác chú ý, đến lúc đó Tiêu Văn sẽ không thể giải thích được.

Vẫn là đi nhanh về nhanh đi, Văn Hàn nhìn thoáng qua Tiểu Nhất, không một chút tiếng động lặng yên ly khai.

Văn Hàn đuổi tới đoàn xe, lẳng lặng đứng một bên.

Văn Hàn mục tiêu rất rõ ràng, đó là giết tất cả giáo sư, thuận tiện lấy chút lương thực về. Chiếc xe đậu ở trung gian kia bốn phía thủ vệ không rời rạc như đại thúc lái xe an bài, cơ hồ cứ mười phút là có một đội ngũ tuần tra đi qua.

Nếu không qua được, vậy trực tiếp từ phía trên nhảy xuống.

Văn Hàn lặng yên không một tiếng động rơi xuống bên cạnh chiếc xe kia, hoàn hảo, cửa không khóa, bằng không bẻ khóa phải tốn một chút thời gian.

Mở cửa xe, Văn Hàn trực tiếp dùng tay kháp trụ cổ của người đứng gần nhất, ‘Ca’ một tiếng, cổ lập tức gãy, người không kịp giãy dụa. Thanh âm có chút nhỏ, người đang ngủ bên cạnh hoàn toàn không bị đánh thức cho đến khi bị bóp cổ mới tỉnh lại, nhưng đã quá muộn, giây cũng không kịp giãy liên chết.

Văn Hàn nhìn hai xác chết, yên lặng nói một câu “Lại là hai người.”

Văn Hàn đi đến đuôi xe, “Roẹt!” một tiếng, vải trùm bị xé rách.

Xé đi lớp vải, thời điểm nhìn thấy lương thực bên trong, hắc hắc cười, tất cả đều thu vào trong không gian.

Ngay khi Văn Hàn thu dọn xong liền có người đến.

Tiếng bước chân và tiếng kinh hô bối rối từng chút một xuyên thấu toàn bộ đoàn xe.

Xem ra vừa rồi thanh âm xé vải kinh động đến bọn người kia, rốt cuộc có nên chạm mặt những người này không?

Văn Hàn nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là đi trước, những người này trước đó có thể đã thấy hắc, nếu bọn họ lập tức gửi thư báo tin cho vị đại thúc lái xe kia, như vậy Tiêu Văn sẽ gặp nguy hiểm.

Thừa dịp người đến không nhiều, Văn Hàn trèo lên xe đỉnh, nhảy mấy cái rời đi.

Lưu lại đoàn xe phía sau có chút hỗn loạn.

Thời điểm Vương Phong bị đánh thức thực sinh khí, nhưng hắc biết nếu không có chuyện gì trọng yếu, bọn họ sẽ không đánh thức mình. Vương Phong đứng dậy mặc áo, trong lòng khó chịu, lúc trước có bao cổ Trần Tân kia hắc sẽ không được ngủ ngon giấc, bao cổ kia hử một chút là tới, lần nào cũng huyền não ầm ỉ, sau đó hắc liền bị đánh thức. Nghĩ lần này rốt cục có thể đóng gói bao cổ ném về, có thể ngủ ngon, như thế nào xuất hiện một con thiêu thân nữa.

“Sao lại thế này?” Vương Phong nhìn người bối rối chạy tới, cơn tức lập tức bùng phát, những người này muốn chết sớm sao? Ầm ỉ như vậy dẫn tang thi lại đây thì làm sao bây giờ. Lũ người ngu xuẩn.

“Có người bị giết.” Lái xe im lặng trả lời.

“Câm miệng cho ta, còn nhao nhao ồn ào liền ném cho tang thi ăn hết!” Vương Phong thanh âm rất nhanh làm cho mấy người đang chạy loạn thêm phiền im bặt.

Rất nhanh, lái xe đi xuống thu dọn, ai phải gác đêm tiếp tục gác đêm, ai ngủ cứ thế ngủ, còn người nào nhìn thấy điều gì thì đi nói rõ ràng với Vương đội trưởng.

Tùy ý ngồi trên cỏ, Vương Phong biểu tình nghiêm túc làm cho những dị năng giả phát hiện người chết mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Nói rõ ràng cho ta, ai phát hiện đầu tiên.” Vương Phong nghe lái xe kể lại cũng không quá tin tưởng.

Cứ như vậy mà chết hai người, đều là lặng yên không một tiếng động bị bóp chết, hơn nữa không tìm thấy hung thủ! Vô nghĩa, nếu không phải có quỷ thì chỉ có một loại khả năng, đó là tang thi rất cao cấp. Ngược ngừng rồi, tang thi Vương Phong hẳn thấy cũng nhiều, loại cao cấp cũng từng gặp, có thể vô thanh vô tức tiến vào giết người sau đó rời đi như vậy, đảm bảo là tang thi có thêm chỉ số thông minh cao. Nếu là tang thi có chỉ số thông minh cao, vậy tại sao không triệu tập nhiều tang thi vậy công, sau đó giải quyết hết cả đoàn xe? Cớ sao chỉ ám sát hai người bình thường như vậy?

Lái xe vội vã chạy lại, thì thầm với Vương Phong một trận.

Vương Phong cau mày, này làm được cũng không dễ dàng. Nhìn ba dị năng giả phát hiện người chết trước mặt, Vương Phong cần nhiều manh mối hơn.

“Ba người bọn tôi nghe thấy nơi đó có thanh âm, nghĩ không biết có phải có người đánh nhau hay không, chạy qua xem. Nhưng khi đến nơi bọn tôi đầu tiên là nhìn thấy cửa xe mở toang, bọn tôi liền cảm thấy có điểm không thích hợp, nên mới hô hoán lên.”

“Thật đó thật đó, Vương đội trưởng, đúng là bọn tôi thấy cửa xe mở toang là hô lên luôn, đến khi bọn tôi chạy vào xe thì hai người kia đã rồi. Những thứ khác chúng tôi đều không có thấy.”

“Chúng tôi đều nói thật a, Vương đội trưởng.”

Phiền muộn khoát tay, Vương Phong ý bảo bọn họ có thể đi. Đợi ba người đi xa, Vương Phong dường như không có khí lực ngồi phịch xuống đất. Vừa rồi lái xe nói với hắn tất cả lương thực trong xe đều không cánh mà bay. Toàn bộ không còn.

“Lương, người nói rút cuộc là ai làm.”

Lương chính là lái xe, hắn yên lặng suy nghĩ một hồi mới mở miệng, “Vô luận là ai làm, chúng ta đều không bắt được. Trong đội khắp nơi đều có người, chúng ta nhân thủ căn bản không thấm vào đâu.”

“Kia tất cả đều là lương thực a, lần này căn cứ rất hào phóng cho rất nhiều lương thực, đủ cho khi hoàn thành nhiệm vụ trở về.”

“Dù sao cũng đã mất, vậy không cần nghĩ nhiều nữa, sau này phải cẩn thận bảo vệ chỗ lương thực còn lại, dùng người của chính mình thủ hộ. Chuyện lần này mọi người chỉ biết là có người chết, không biết lương thực đã biến mất, chiếc xe kia vốn vẫn dùng vải che phủ, không mấy người biết bên trong là cái gì, cho dù hiện tại có biết, bọn họ sẽ không dám lăm miệng. Cho nên chúng ta vẫn là trở về ngủ đi, sớm hoàn thành nhiệm vụ sớm về căn cứ.” Lương nói xong cũng không quản Vương Phong trên mặt đất, tự động trở về ngủ.

Không hề để ý đến Lương, Vương Phong nhìn bầu trời, trong mắt hiện lên âm ngoan, dám chơi ta, tốt nhất đừng ta điều tra ra là ai, bằng không ta cho người muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!

Ngồi một hồi, cũng không còn nghĩ tới cái gì, Vương Phong đứng dậy trở về ngủ, từ khi nhận nhiệm vụ này tới nay, hắn chưa được ngủ một giấc tử tế. Lần sau ai còn quấy rầy hắn ngủ, trực tiếp lôi ra chém.

Văn Hàn nhanh chóng trở lại, hắn thực vui vẻ tiến lên thu Tiểu Nhất vào không gian, đem đệm chăn phía trước kéo lại gần Tiêu Văn, thỏa mãn chui vào lòng lạnh nhìn cậu.

50. Quyển 1 - Chương 50: Nhanh Đến

Ngồi trong xe lung la lung lay, Tiêu Văn nhàm chán ách xì một cái.

Nghe bụi con nói chạng vạng hôm nay có thể đến căn cứ, bây giờ không sai biệt lắm là hai giờ chiều, chắc có thể ăn cơm chiều ở đó.

Hiện tại tâm tình không rõ là kích động hay lo lắng. Tiêu Văn quay lại nhìn thoáng qua tang thi huynh vẫn luôn đi theo cậu, không biết lựa chọn của mình rốt cuộc có đúng không. Tang thi huynh là tang thi, cho dù

biết nói, không ăn thịt người, nhưng một khi thân phận của hắn bị lộ, không biết điều gì sẽ chờ đợi ở phía trước.

Thở dài, đúng vậy, nếu không phải trước nay cậu luôn cùng một chỗ với tang thi huynh, thì một khi đột nhiên biết tang thi huynh là tang thi, cậu cũng sẽ sợ hãi, sau đó giết hắn.

Không biết lần này cậu quyết định đúng hay sai, rốt cuộc nên đi đâu về đâu?

“Tiêu Văn!”

Bị bự con dùng sức vỗ vai, Tiêu Văn từ trong thế giới riêng tỉnh lại.

“A, a, chuyện gì.” Nhìn nhìn bốn phía dường như không xảy ra chuyện gì ghê gớm, Tiêu Văn khó hiểu nhìn bự con.

“Ha ha, cái kia, Tiêu Văn a, người bạn kia của cậu có mạnh hay không?” Bự con hướng về phía Văn Hàn bĩu môi.

“Văn Hàn?” Theo phương hướng bự con chỉ, chính là tang thi huynh vẫn đi theo mình. “Sao anh lại hỏi cái này? Anh muốn ăn đòn?”

“A, tôi muốn ăn đòn?” Bự con không hiểu câu cuối cùng của Tiêu Văn. Cái gì mà hắn muốn bị ăn đòn a?

“Không phải anh muốn hỏi Văn Hàn mạnh hay không sao?” Tiêu Văn cũng nghi hoặc.

“Kia với muốn ăn đòn có quan hệ gì đâu?” Sờ sờ đầu, không quan hệ đi?

Tiêu Văn nghĩ một chút mới trả lời bự con: “Nếu anh không muốn bị ăn đập, vậy hỏi Văn Hàn mạnh hay không làm gì? Chỉ muốn bị ăn đòn mới rảnh rỗi chạy đi hỏi người ta mạnh hay không thôi, sao anh không hỏi người trong cuộc đi.”

“.....” đây là nội tâm lẫn biểu tình trên mặt những người vây xem. Là ngốc thật chứ không phải giả bộ? Vốn bự con đã đủ ngốc rồi, nga, còn có Vu Cường nữa. Hiện tại Tiêu Văn như thế nào cũng ngốc?

“A, chẳng lẽ tôi thật sự muốn bị đánh?” Bự con có vẻ bị tẩy não. Quay lại hỏi người lùn phía sau: “Ta đúng là muốn bị đánh?”

“.....” Người lùn rất muốn chụp qua một cái tát nữa, người cái đồ ngu ngốc, người ta nói người muốn ăn đòn người liền thật sự cảm thấy chính mình muốn ăn đòn? Quay đi, cùng đồ ngốc nói chuyện sẽ bị lây bệnh.

“Tiêu Văn, tôi thật là muốn bị đánh???” Thấy người lùn không thềm để ý đến mình, hắn lại hỏi Tiêu Văn.

“Đúng vậy.” Tiêu Văn nói xong mới cảm thấy lời nói vừa rồi có chút không thích hợp. Rốt cuộc là không đúng chỗ nào nhỉ? Bự con hỏi Văn Hàn mạnh không, chính là muốn đánh nhau với Văn Hàn đi, nếu có ẩu đả thật, xu thế hoàn toàn sẽ nghiêng về một bên, đến lúc đó bự con ngay cả cơ hội để phản kháng cũng không có. Như vậy tổng kết lại chính là bự con muốn bị đánh.

Trầm mặc, sau khi nghe Tiêu Văn nói xong tất cả mọi người đều trầm mặc, bự con lại là đang thương cảm cho bản thân thể chất M, Tiêu Văn thì nghi hoặc không biết mình có nói gì sai không. Những người khác hoàn toàn nói không nên lời. Tang thi huynh vẫn trước sau như một trầm mặc.

“Khụ khụ, bự con, cậu kể một chút về căn cứ của mọi người đi, bọn tôi mới đến cái gì cũng không biết, nếu phạm phải điều gì cấm kỵ sẽ không tốt lắm.” Trương Băng không dám nhắc lại đề tài vừa rồi, những người này đã khai sáng cho y biết một mức độ mới về nhị hóa.

“A, chuyện của căn cứ tôi không rõ lắm, nhưng mắt kính biết.” Bự con suy nghĩ một chút, cảm thấy hình như căn bản là hắn không biết trong căn cứ có điều cấm kỵ gì. Bất quá có lẽ mắt kính biết.

Trương Băng nhìn về phía mắt kính, nói sang chuyện khác là thêm một chuyện cần lo lắng, nhưng đối với chuyện về căn cứ, tìm hiểu sớm một chút thì hơn, đỡ phải đi nghe ngóng phiền phức.

Mắt kính đẩy gọng kính, kính của hắn khá mới, đây là kết quả của việc tỉ mỉ bảo dưỡng, không có biện pháp, mặt thể này ăn còn khó tìm chứ nói gì đến thay kính mới.

“Mấy người muốn biết điều gì? Hôm nay tôi đành làm cái máy tính đa năng vậy, có hỏi tất đáp.” Mắt kính cầm túi đựng chặn đi đến một góc của thùng xe, đặt mõng ngồi xuống. Tư thế ngồi có chút kiểu cách.

Bự con hoàn toàn không để ý đến kiểu ngồi của mắt kính, hấn thật ra rất cao hứng lôi kéo người lùn ngồi cạnh hấn, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt hung tợn của mắt kính.

Trương Bằng cũng lấy túi chặn của y làm chỗ dựa, ngồi bên trái mắt kính. Y ngẩng đầu nhìn qua Vu Cường đang buồn ngủ, Trương Bằng một cước đạp qua.

“A, làm sao vậy....” Nửa câu sau hoàn toàn thu hồi lại vào bụng bởi cái nhìn chăm chăm của Trương Bằng.

Trương Bằng dùng sức kéo một chút, Vu Cường ngồi an vị.

Văn Hàn đã sớm lôi kéo Tiêu Văn ngồi xuống trong im lặng, vừa vặn đối mặt với Trương Bằng Vu Cường. Văn Hàn liếc nhìn Trương Bằng một cái, trong mắt bất mãn càng nhiều, người này ngày hôm qua bất hòa với Tiêu Văn ngay trước mặt hấn. Bất hòa với hấn cũng không tính là gì, nhưng làm cho sủng vật thương tâm là không được.

Tiêu Văn vẫn cảm thấy sự tình phát triển thực hí kịch, vừa rồi không phải còn đang thảo luận vấn đề bự con sao? Như thế nào lập tức chuyển thành hình thức hợp vậy. Cậu mơ hồ nhìn Văn Hàn và bự con, Tiêu Văn vừa rồi lại thất thần một chút, hoàn toàn không nghe thấy mọi người nói gì.

“Khụ khụ.” Thấy tất cả mọi người dùng ánh mắt chờ mong nhìn mình, mắt kính cảm thấy có chút ngượng ngùng. Vừa định mở miệng liền thấy Ôn hắc tử và bốn người khác vẻ mặt khinh bỉ, lại nhìn hai người bên cạnh, oa mẹ nó, này là biểu tình gì a, hình như tôi cái gì cũng chưa nói đi, các người khinh bỉ nhanh như vậy làm cái gì!

“Tốt lắm, cậu nói mau đi, không cần vênh váo.” Ôn hắc tử ung dung khoanh tay đứng, hảo tâm nhắc nhở mắt kính.

Hít sâu, hít sâu, mắt kính hít sâu vài hơi rồi mới chậm rãi bình tĩnh tâm tình. Ôn hắc tử, người nhớ đó cho ta.

“Căn cứ vốn là sở nghiên cứu, về phần nghiên cứu cái gì bọn tôi không quan tâm, cũng hoàn toàn không biết, dù sao hiện tại không có điện, nghiên cứu cái gì cũng không được.” Mắt kính thu hồi vẻ mặt lười nhác lúc trước, nghiêm túc giới thiệu.

“Tôi đoán không nhầm thì chín người bọn tôi gia nhập căn cứ sớm nhất, lúc ấy căn cứ vẫn do người của sở nghiên cứu quản lý, quản lý khá rời rạc, mọi người tương đối tự do. Chỉ là mấy lão già của viện nghiên cứu luôn nhìn dị năng giả bằng ánh mắt như nhìn chuột bạch.”

“Thời điểm kia mọi người đều sợ bị bắt làm vật thí nghiệm, cho nên mang theo một chút lương thực, vũ khí, xe, xăng, còn có người người đứng ra làm chỉ huy. Bọn tôi lựa chọn dựa vào những vị đứng đầu này, bởi vì bọn tôi cũng không muốn bị giải phẫu.” Thẳng lưng một chút, mắt kính không chút nào để ý nói ra điều hấn sợ hãi nhất trong lòng. Khi ấy rất nhiều người đột nhiên phát hiện có dị năng, vừa cao hứng vừa sợ hãi, sợ sẽ bị đám giáo sư bắt về sở nghiên cứu.

“Khi thấy người đứng đầu ấy, bọn tôi rất vui, ít nhất sẽ không bị lôi ra giải phẫu nữa. Sau đó quyền sở hữu căn cứ bị lãnh đạo của chúng tôi chia cắt. Nhân viên nghiên cứu chỉ có thể co đầu rút cổ trốn trong sở nghiên cứu.” Mắt kính nói xong, nhìn thoáng qua Trần Tân vừa tỉnh lại. “Bao cổ này chính là nhi tử của một trong những lão đại của căn cứ, chỉ là hiện tại lão ba hấn đã không còn quyền lợi gì. Căn cứ bây giờ có bốn người có được quyền lực.”

“Căn cứ được chia làm bốn nhánh. Nhất thủ trên cơ bản là mắt nhắm mắt mở với bọn tôi, Nhị bả thủ có điểm ngoan độc, mấy người phải cẩn thận hấn. Nhị bả thủ vẫn muốn tiêu diệt Nhất thủ. Tam thủ chính là liên hợp với vài đại lão. Tứ thủ hoàn toàn là một tên cặn bã, nhưng hấn chỉ cặn bã với người nào chơi hấn” (TN: mình ko có ý kiến với tên của mấy người này)

“Được rồi, tôi nói hơi loạn, chính là nếu trong căn cứ có người gian dân bắt người cướp của, mặc kệ là thủ hạ của ai, Tứ thủ sẽ bắt bọn họ về, dùng thủ đoạn tương tự trả thù.” Nhìn bọn Trương Bằng biểu tình nghi

hoặc, mắt kính giờ tay đẩy gọng kính: “Nghe nói Tứ thủ hồi trước là một người chính nghĩa, còn lại không rõ lắm.”

“Căn cứ có nhiều xăng không?” Vu Cường kỳ thật chỉ muốn hỏi điều này, lúc trước căn cứ của bọn họ thuộc loại nhỏ thôi, nên không có nhiều xăng lắm.

“.....” mắt kính không vì bị ngắt lời mà bất mãn, hắn chỉ hơi nhếch khóe miệng, thật sự chỉ vì câu kia của Vu Cường ‘Căn cứ có nhiều xăng không’ mà nhếch. “Như thế nào có thể, chỉ là lần này không biết các lão đại có phải bị động kinh hay không. Dùng hết phần lớn tài nguyên để hoàn thành cái nhiệm vụ chết tiệt gì đó. Trước đó cũng đã thất bại làm chết rất nhiều người. Lúc đi gần hai trăm người, chỉ có hai chục người trở lại.”

“Xem ra rất nguy hiểm, mọi người cũng đi làm nhiệm vụ kia sao?” Trương Băng nhú nhú mày, được trang bị tốt mà tỉ lệ tử vong vẫn cao như vậy.

Nghĩ Trương Băng hiểu lầm cái gì rồi, Ôn hắc tử miễn cưỡng nói: “A nha Trương Băng, cậu nghĩ nhiều rồi, nếu lần trước đội bọn tôi làm chết nhiều người như vậy, làm sao căn cứ có thể lại phái bọn tôi đi làm nhiệm vụ lần này a. Lần trước hoàn toàn không có ô tô, lương thực cũng không nhiều, người không có dị năng tham gia cũng nhiều.”

“Cho nên nhóm lãnh đạo cảm thấy là do trang bị không tốt nên mới thất bại, phái nhiều người hơn đi làm nhiệm vụ này?” Trương Băng dựa vào lời nói của Ôn hắc tử suy đoán một chút, rút ra kết luận.

“Thông minh.” Ôn hắc tử dựng ngón cái, Trương Băng này đúng là thông minh.

“Được rồi được rồi, tôi tiếp tục kể.” Mắt kính dừng một lát, bắt đầu chức trách ‘Giảng viên’ của mình. “Sau khi gia nhập căn cứ, mọi người có hai lựa chọn, một là dựa vào nhóm lãnh đạo, hai là tự bảo đảm cuộc sống của mình, việc này tôi sẽ không nói nhiều. Căn cứ không có nhiều lương thực phong phú như mọi người nghĩ, xăng thì chỗ nào cũng có. Hiện tại lương thực của căn cứ đều do bọn tôi đi nơi khác thu thập về, còn xăng phỏng chừng sau nhiệm vụ lần này không còn mấy.”

“Tuy rằng người mới sẽ được phát lương thực cho một ngày, nhưng sau đó cậu chỉ có cách đi ra ngoài đánh tang thi mới được phát thức ăn, đừng nghĩ con đường hiện tại này không có tang thi, đó là bởi vì nơi này lúc trước không có người ở. Trừ bỏ chỗ này, bốn phía quanh căn cứ trên cơ bản đều là tang thi. Thành phố lớn nhiều lương thực, tang thi càng nhiều.”

Tiêu Văn lắng lắng nghe, thời điểm nghe thấy nơi này không có tang thi, cậu quay đầu nhìn thoáng qua Văn Hàn, còn tưởng là bị tang thi huynh dọa chạy, nguyên lai vốn không tang thi a.

.....

Thời gian chậm rãi trôi đi.

Xe từng chút từng chút chạy, dần dần đến nơi.

51. Quyển 2 - Chương 1: Đến Căn Cứ

“Két!” Xe tải lớn đột nhiên dừng lại, vững vàng đứng trước cổng căn cứ.

Chính là ở phía sau nhóm dị năng giả đang nói chuyện phiếm và một con tang thi lại không khá hơn, tuy bọn họ cố gắng ổn định thân thể, nhưng vẫn bị ngã trái ngã phải.

“Mẹ nó, đại thúc ngài làm cái quỷ gì vậy, dừng cái xe mà thôi có cần phải đông xoay xoay tây xoay xoay rồi mới dừng không? Eo lão tử a, vẹo mắt rồi.” Bự con xoa eo uốn éo xuống xe, thuận tiện ồn ào vài câu.

Trương Băng và Vu Cường hai người ngược lại không chột vật như vậy, nén cười, mang theo đồ dùng xuống xe, sau đó đi về phía trước chờ em trai.

Bốn dì năng giả không rõ tên cũng không hề gì, chỉ im lặng xuống xe chờ ở một bên. Nhìn mắt kính và Ôn hắc tử giống như cũng không bị ảnh hưởng, Tiêu Văn với Văn Hàn cũng không có việc gì, vậy chỉ có bự con kêu ca.

“Xuống xe đi.” Nhìn thoáng qua tang thi huynh theo phía sau, Tiêu Văn cười cười, cầm ba lô xuống xe. Bắt đầu từ ngày hôm qua, ba lô đựng thức ăn luôn bên cạnh Tiêu Văn.

“Ừ.” Văn Hàn lên tiếng, mang theo đệm chăn đi theo Tiêu Văn.

“Oa, cuối cùng cũng nghe thấy mặt than tiên sinh kia nói chuyện.” Ôn hắc tử đi đằng sau ngạc nhiên huyết sáo một tiếng.

Vừa thổi xong liền bị người lùn một cước đạp xuống xe.

“Nói nhiều cái gì, ngươi cũng muốn ăn đòn?” Người lùn nhảy xuống xe, nhìn Ôn hắc tử quỳ rạp trên mặt đất nói một câu rồi bước đi.

“••##••” Ôn hắc tử nằm úp sấp nửa ngày không đứng lên, thật ra không biết đang nhỏ giọng nói gì đó.

“Quả nhiên có gian tình, chỉ vì lúc trước mình cười với bự con mà trả thù mình.” Mắt kính ngồi xổm xuống nghe xem Ôn hắc tử đang làu bàu cái gì. Nghe đến đó nhin không được “Phốc xuy!” một tiếng, cười lớn.

Nghe thấy tiếng cười, Ôn hắc tử ngẩng đầu, thấy đằng sau cặp kính hắc là đôi mắt hàm ý cười nhạo. “Cười em gái cậu, còn cười nữa tôi đập nát kính cậu!”

Lông mày nhếch lên, mắt kính đứng dậy, cẩn thận đánh giá thân mình xương cốt của Ôn hắc tử một chút.

Bị ánh mắt của mắt kính nhìn quét qua có điểm chíp bông, đang định đứng dậy, cảm giác trên lưng bị đè nặng, vừa mới khởi động một nửa thân mình nhất thời lại một lần nữa “Ba!” cùng mặt đất thân mật tiếp xúc.

Mắt kính chọn thời cơ mới động cước, đợi khoảnh khắc Ôn hắc tử muốn đứng dậy liền đạp một cái lên lưng hắn.

“Ngao, ngươi cái đồ hồn đản rần hổ mang, đau chết lão tử a.” Sau khi bị đạp một cước, hắn nhanh chóng đứng lên, chỉ sợ mắt kính lại tặng thêm một cước nữa. Xoa nơi bị đạp, Ôn hắc tử nghiêng răng nghiêng lợi chuẩn bị lần sau báo thù, bây giờ thời cơ chưa tới.

Đại thúc lái xe đã sớm đập đập đại môn, nói chuyện với người đứng sau tường kêu mở cửa.

“Hắc, lão Trương mở cửa, lão tử ta đã về rồi!”

“Trở về cái đầu ngươi, ngươi chính là sợ hãi mới trốn về đúng không.” Cửa sổ trên bức tường có một cái đầu chui ra, đầu còn có thể nói chuyện.

“Tiểu tử ngươi đừng nói xấu người khác a, lão tử khi nào thì chạy trốn nào, trước hết để bọn ta đi vào đã, chuyện khác đợi nói sau.” Đại thúc lái xe thu chân, sau đó phát tay, ý bảo nhanh lên cho bọn họ đi vào.

“Được rồi.” Đầu người lùn về sau, đối với người ở bên trong hô một câu: “Mở cửa đi, lão bắt tử đã trở lại.”

Tiêu Văn nhìn tường thành phía trước, cảm thấy rất là khiếp sợ, thật cao a. Thời điểm thấy người kia đầu chui ra, Tiêu Văn cảm thán tường thành này cũng quá dày. Thuận tiện nghĩ tới một câu, ‘Mặt của ngươi so với tường thành còn dày hơn.’ . Nếu giống được như tường thành này, vậy chắn tang thi hoàn toàn không thành vấn đề.

Đại môn ‘kéo kẹt kéo kẹt’ từng chút từng chút mở ra, Tiêu Văn có thể thấy mọi người bên trong lui tới. Nhìn thoáng qua Văn Hàn bên cạnh, Tiêu Văn không biết quyết định của mình rốt cuộc là đúng hay sai.

Cảm giác được tầm mắt của sủng vật, Văn Hàn quay đầu, hơi nghi hoặc nhìn sủng vật. A, chẳng lẽ sủng vật đang lo lắng vấn đề sau khi đi vào làm sao lấy ra lương thực? Bất quá đến giờ ăn cơm thì trốn đi, đem đồ ăn không dinh dưỡng căn cứ phát đổi thành thuốc bổ.

“Không có việc gì, không cần lo lắng.” Văn Hàn giơ tay sờ sờ đầu Tiêu Văn, sủng vật sợ hãi cần phải an ủi.

Văn Hàn, người không phải là con giun trong bụng ta chứ, người như thế nào lại biết ta đang lo lắng. Tiêu Văn không hiểu ra sao, chẳng lẽ tang thi huynh hiện tại chuẩn bị tiến hóa đến mức đọc được suy nghĩ?

“Ách, có phải chúng ta đã quên cái gì hay không?” Vu Cường nhìn trái nhìn phải, thế nhưng vẫn không phát hiện thiếu cái gì, nhưng hắn cảm thấy thiếu gì đó a. Trương Băng, mấy đứa em đều ở đây, đệm chăn có, ba lô có, không thiếu gì nữa.

“Không có gì, đồ dùng của chúng ta đầy đủ hết. Vu Cường, cậu mắc chứng hay quên à.” Kiểm tra một hồi phát hiện cái gì cũng không thiếu, Trương Băng hung hăng cười nhạo Vu Cường.

“Nhưng thật sự là tôi cảm thấy thiếu gì đó.” Vu Cường cũng không biết rốt cuộc hắn cảm thấy thiếu cái gì. Phía sau, đại môn căn cứ đã mở ra một nửa.

Tiêu Văn nhìn cánh cổng có vẻ rất khó mở, nghĩ thầm nếu nhiều tang thi giống tang thi huynh chạy đến chỗ này, vậy không phải là một người đều chạy không được sao?

Nghĩ đến đây cậu lại nhìn thoáng qua Văn Hàn trầm mặc, Tiêu Văn cảm thấy vừa rồi ý nghĩ của cậu có vẻ không thiết thực. Căn cứ khẳng định có vũ khí nóng cường đại, Văn Hàn có khi còn có thể bị thương.

“A, tôi nhớ ra rồi.” Vu Cường vỗ đầu, hét lớn một tiếng.

Vu Cường thanh âm rất lớn, toàn bộ mọi người đều quay lại nhìn hắn, thẳng đến khi Vu Cường ngượng ngùng mới có người mở miệng.

“Quên cái gì thì đi lên lấy đi.” Đại thúc lái xe lên tiếng giúp Vu Cường giải vây.

“Nhưng không phải của cháu.” Vu Cường nột nột mở miệng, bộ dáng ngượng ngùng.

“A, vậy mặc kệ nó.” đại thúc lái xe cũng bị lời nói của Vu Cường làm bức bối. Không phải của mình thì có cái gì mà kích động như vậy.

“Là của mọi người đó.” Vu Cường nói.

‘Bọn tôi?’ đây là phản ứng của những người khác, sau đó đều kiểm tra bản thân một lần xem có quên gì không.

Tiêu Văn cũng quay lại nhìn Văn Hàn một chút, nhưng là không phát hiện thiếu cái gì.

Ngay sau khi mọi người kiểm tra bản thân xong, phát hiện cái gì cũng không thiếu, cơn tức nhanh chóng bốc lên. Người sống không đùa giỡn mọi người là không chịu được sao, ngứa da cũng không phải ngứa đến loại này chứ.

“Cái đồ ngốc này, có cái gì không nói một lần cho xong được sao!” Trương Băng không thể nhịn được nữa, trực tiếp một cước gạt ngã Vu Cường, hung tợn nói.

“A.” Miễn cưỡng ngẩng đầu, Vu Cường nói ra rốt cuộc là thiếu cái gì.”Là, là, là cái kia, bao cổ kia. Hắn vẫn còn ở trên xe a.”

Bao cổ, trong lúc nhất thời còn không có ai phản ứng lại, bao cổ là cái gì vậy?

“A, là bao cổ Trần Tân còn ngất ở trên xe.” đại thúc lái xe vỗ đầu, đúng là đã quên, thật đúng là của bọn họ.

“Đúng vậy, bao cổ còn ở trên xe đâu.”

“Đúng vậy, như thế nào lại quên hắn.”

Đại thúc lái xe vừa nói, tất cả đều nhớ ra trên xe còn một Trần Tân còn đang ngất đầu. Nhìn đại thúc lái xe bóng dáng mạnh mẽ nhanh nhẹn nhảy lên thùng xe, mang theo bao cổ kia trở lại.

Phía sau đại môn cũng hoàn toàn mở ra.

Tiêu Văn kỳ thật vẫn có chút không nghĩ ra, vì sao nhất định phải mở toàn bộ, chỉ vài người như vậy mở một đường nhỏ là được rồi. Lãng nhăng như vậy là tập tục của căn cứ này?

Cửa đã mở ra, bên trong đi ra vài người quần áo ngắn nắp, tóc tai sạch sẽ, dẫn đầu thoạt nhìn là một trung niên.

Không đợi Tiêu Văn thấy rõ ràng rốt cuộc có mấy người, một đạo màu đỏ xinh đẹp từ phía sau đại lão đánh tới.

Tới gần, Tiêu Văn phát hiện là một nữ tử mặc áo khoác màu đỏ, vẻ phần có phải mỹ nữ hay không, vì tốc độ quá nhanh nên khuôn mặt nhìn rất vắn vẹo, Tiêu Văn không thể phân biệt.

Ngay tại khi Tiêu Văn đang nghĩ đây là hồng nhan tri kỷ của một trong chín người kia thì nữ nhân đã bỏ nhào vào vào trước mặt Tiêu Văn.

Tiêu Văn theo bản năng muốn tránh, tuy rằng cậu rất muốn tìm một cô gái kết hôn sinh con, nhưng cậu không thích thể loại quá cởi mở a.

‘Két!’ đây là phản ứng của Tiêu Văn, cô gái kia trực tiếp hiện lên trước mặt Tiêu Văn, đánh về phía người đứng sau cậu, hoặc là nói tang thi?

Ngay khi lực chú ý của Tiêu Văn bị hồng y nữ dời đi, đại thúc lái xe và bọn người lùn đang say sưa hàn huyên với vị trung niên. Trương Băng và Vu Cường cũng mang theo ba đứa nhỏ theo phía sau.

Kỳ thật nói ra cũng kỳ quái, ba đứa nhỏ từ sau đêm qua liền không còn nói chuyện nhiều với Tiêu Văn nữa, mỗi lần thấy Tiêu Văn, ba đứa nhỏ dùng biểu tình thực áy náy mà nhìn cậu, sau đó xoay người chạy đi.

Tiêu Văn kỳ thật cũng nghĩ nếu Trương Băng quyết định phân rõ giới hạn với cậu, cậu cũng chẳng việc gì phải quẩn quýt lấy bọn họ. Mỗi người đều có con đường muốn đi riêng, không thể cưỡng cầu.

Quay lại vấn đề chính, đại thúc lái xe và vị trung niên này tán gẫu thật sự vui vẻ, thường thường có thể nghe được tiếng cười của bọn họ. Những người khác cũng đã sớm trò chuyện rôm rả, người tới ta đi rất náo nhiệt.

“Bình.” Là tiếng đánh.

“AA!” tiếng kêu đau sắc nhọn.

Hai thanh âm cơ hồ đồng thời phát ra. Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía thanh âm truyền đến.

Kỳ thật hai thanh âm này nháy mắt phát sinh sau khi nữ nhân kia đánh về phía Văn Hàn.

Nhìn bóng dáng bị đá văng ra, vừa vắn đụng vào xe tải, Tiêu Văn không có một chút cảm giác thương tiếc, cậu chỉ thấy tang thi huynh xuống tay thật nhanh.

Người này rõ ràng định tấn công tang thi huynh, kết quả bị tang thi huynh đá bay.

Nhìn thoáng qua tang thi huynh, Tiêu Văn cũng nhìn nhìn những người khác, lực chú ý của bọn họ còn ở trên người nữ nhân kia. Cậu nhỏ giọng nói một câu: “Văn Hàn, cứ giao cho ta, người đừng lên tiếng.”

“Ừ.” Gật gật đầu, Văn Hàn ý nói sẽ làm theo yêu cầu của sủng vật.

“Nhất định không được nói gì, tất cả đều để ta giải quyết.”

“Ừ.” Gật đầu.

Tiêu Văn xác định Văn Hàn sẽ không nói lung tung, tâm lý an định một chút, nhìn nữ nhân kia là biết thân phận khẳng định không đơn giản. Nếu cô ta xảy ra điều gì không hay, hoặc là mất tay thiếu chân, đối phương yêu cầu phải gả cho tang thi huynh thì mới chính là tận thế a. (TN: suy nghĩ thật khác người)

Liếc nhìn Văn Hàn —— tang thi huynh một cái, nữ nhân kia cam đoan sẽ bị Văn Hàn phân thây, hoặc là xéo thành nhiều miếng.

Chỉ có thể đổ hết trách nhiệm cho nữ nhân kia, nói là cô ta ra tay trước, Văn Hàn có cảm giác nguy hiểm nên đã tự vệ theo bản năng. Cho nên mới xuất hiện tình trạng này.

Chính là chưa gia nhập căn cứ đã đắc tội một vị đại lão. Đây là năm hạn sao.

Yên lặng nhìn tang thi huynh, đợi đó, người phải chịu trách nhiệm.

52. Quyển 2 - Chương 2: Chung Quy Cũng Có Bia Đỡ Đạn

Đại thúc lái xe đang trò chuyện nhàn thoai cùng nhóm đại lão, thanh âm “Bình” kia thật ra không làm hấn giật mình, nhưng thanh âm bén nhọn có thể so với tiếng chủy thủ kim loại xẹt qua làm da đầu hấn run lên.

Kia là thanh âm mà nhân loại có thể phát ra sao? Có thể so với lực sát thương của bom nguyên tử a.

Một đại lão phía sau kích động chạy về nơi phát ra âm thanh khủng bố.

Tất cả mọi người đều bị hai tiếng vang kia dọa đến, cuối cùng nhìn người phát ra âm thanh thì đều hoảng sợ, bởi vì cái người gây ra âm thanh đó là một nữ nhân hoa si a, nữ nhân đã man không hiểu chuyện cũng coi như xong, thế nhưng nàng còn có một lão cha lại càng không phân rõ phải trái hơn, mà hấn vừa vặn là một trong những đại lão.

Cho dù đại lão này sống ăn bám theo Nhị bá thủ, nhưng vẫn có chút quyền lực. Nhìn nữ nhân hoa si bị như vậy bọn họ thực vui vẻ a, nơi này trừ bỏ những người mới tới ra còn đâu không ai là không bị ả gây rối qua. Nhưng mọi người vẫn phải mở một mắt nhắm một mắt, bằng không hai phụ tử đó giận chó đánh mèo làm sao bây giờ?

Hương Dương hấn có Nhị bá thủ chống lưng, cho nên hấn rất kiêu ngạo. Thời điểm chạy trốn, vợ hấn bị tang thi giết, chỉ có hấn và nữ nhi trốn được, mỗi khi nhìn nữ nhi, hấn liền nhớ về người vợ quá cố, sau đó càng thêm cưng chiều nữ nhi mình. Nữ nhi làm gì đều đúng hết, nếu không đúng thì cũng là do đối phương không đúng trước.

Hôm nay hấn nghe được thông tin Ngụy Minh chết tiết kia đã trở lại từ vài đại lão khác, liền nhanh đến tìm hiểu tin tức. Bọn họ vừa mới mới xuất phát đã trở lại, nhất định có vấn đề. Vừa vặn có nữ nhi bên cạnh, cùng nhau đi xem.

Thời điểm nữ nhi đột nhiên lao về phía trước mặt, hấn hoàn toàn không lo lắng, nữ nhi hấn coi trọng ai là phúc khí của người đó.

Chính là khi hấn đang cùng Ngụy Minh nói đông nói tây thì nghe thấy tiếng rên rỉ bị dất của nữ nhi. Nhìn về nơi thanh âm phát ra, hấn không thể tin vào hai mắt của chính mình, hấn nhìn thấy nữ nhi bảo bối đang khóc, hơn nữa nữ nhi bảo bối của hấn bị người khác đá dính vào bánh xe.

“Con gái a! Con làm sao vậy!” Hương Dương kêu khóc chạy lại.

Những đại lão khác thời điểm nhìn nữ nhân đang kêu khóc đau đớn, trên mặt hiện lên vẻ chán ghét, nữ nhân này sao còn chưa bị đá chết đi? Nghe tiếng khóc của Hương Dương, trong lòng lại càng ghê tởm đòi mạng. Nữ nhi người còn chưa chết đâu, người còn nước mắt nước mũi cái gì.

Nhưng bọn họ vẫn đi tới bên cạnh nữ nhân kia xem xét, ‘quan tâm’ một chút cũng chẳng chết ai.

Hương Dương cẩn thận nâng nữ nhi dậy, liên tiếp hỏi: “Con gái, con không sao chứ, con gái, con đau ở đâu vậy, con gái, rất đau sao, ba ba giúp con đi tìm bác sĩ.”

“Ba, đau quá, ô ô, ô ô, đau quá.” Hương Họa ôm bụng đau đến không nói nên lời.

“Không có việc gì, ngoan, ba ba ở đây, cố nhịn một chút, rất nhanh sẽ không đau.”

“Thật sự, chờ một chút là tốt rồi, ô ô, ô ô.”

• • • • •

“Cái kia... Hương lão đệ a, người vẫn là trước hết đưa quý thiên kim vào trong đi, sau đó gọi người đến khám xem bị thương chỗ nào.” Một đại lão khác thật sự chịu không nổi, mấy người có thời gian ở đây khóc khóc nháo nháo, cư nhiên không có thời gian kêu bác sĩ, hoặc là cho người đi gọi bác sĩ, cho dù hiện tại không có thuốc thang gì nhiều, nhưng bác sĩ so với hai người biết nhiều hơn nha, hai người còn ở đây khóc nữa không chết cũng biến thành chết.

“Đúng vậy, đúng vậy, Hương lão, chúng ta trước hết khiêng tiểu thư đến chỗ bác sĩ Trầm đi, tiểu thư nhất định không có việc gì.” Một người tương đối thông minh lôi kéo tay đồng bạn, đối với Hương lão nói một câu, sau đó nâng Hương Họa vào căn cứ

Hướng Dương ở phía sau khẩn trương kêu hai người kia động tác nhẹ chút, không được làm nữ nhi bảo bối của hắn bị thương.

Thẳng đến khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Hướng Dương nữa, những đại lão khác mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng đi rồi. Đây không thể trách bọn họ không biết đồng cảm, nếu người mỗi ngày đều bị nữ nhân hoa si kia gây rối, mỗi ngày đều bị ánh mắt như thể là người lừa gạt bắt cóc nữ nhi bảo bối của hắn trừng, các người cũng sẽ như vậy.

Tuy Hướng Dương đã đi rồi, nhưng sự tình giải quyết không dễ dàng như vậy, Hướng Dương này là loại người thế nào, lần này không biết là ai gặp vận đen đủi.

“Khụ khụ, cái kia, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Ai có thể giải thích một chút?” Liêu Ca không có biện pháp, đành tự mở miệng hỏi, nhìn lão hồ ly trốn sau lưng mình, thật quá đáng, các người nhớ kỹ cho ta. (tự nhiên lòi ra anh Liêu Ca nào đây?)

“Mấy người làm?” Ngụy Minh cũng chính là đại thúc lái xe, nhứ mày, xoay người hỏi tám người cùng trở về. Hy vọng không phải bọn họ làm, mà nếu bọn họ làm cũng không sao. Dù sao hắn không sợ tên Hướng Dương kia.

“Không phải, bọn tôi vẫn đi theo sau ngài mà, bọn tôi còn chưa thấy nữ nhân kia.” Bự con liên tục xua tay. Như thế nào là bọn họ được, giả sử nếu là bọn họ, làm gì còn khả năng lưu lại người sống, này tuyệt đối không phải tác phong của bọn họ nha.

Không phải những người này, Ngụy Minh xoay người nhìn về phía Trương Bằng, lẽ nào là bọn họ.

“Các cậu?”

“Không phải.” Trương Bằng vội trả lời, nhìn tình hình là biết nữ nhân kia lai lịch không đơn giản, cho dù đã biết ai làm cũng không thể nói, huống chi không phải bọn họ làm, bọn họ này giờ vẫn đi theo bự con, căn bản không thấy nữ nhân kia.

“Không phải mấy đứa, không phải người của ta, vậy còn có ai nữa?” Ngụy Minh nhìn về phía Tiêu Văn và Văn Hàn, hai người vẫn đứng tại chỗ không hề di chuyển.

Tiêu Văn chưa kịp nói gì, Ngụy Minh đã nói: “Không có khả năng là bọn họ, cho dù bọn họ là đệ năng giả, cũng không thể lập tức quăng nữ nhân kia dính vào bánh xe a, làm được như thế cần khí lực rất lớn.” Nhìn Tiêu Văn là biết học sinh ngoan ngoãn, còn người tên Văn Hàn vừa thấy liền biết là người mắc chứng tự bế. Hai người đều gây teo nhụt nhụt, khẳng định không phải bọn họ.

“Ta nói này Ngụy lão đầu, ngài suy luận nửa ngày có nghĩ ra được là ai không?” Liêu Ca cũng không bình tĩnh, phải mau tìm ra, nếu không tìm được kẻ chết thay, lão già Hướng Dương kia sẽ trở lại. Hắn cũng không muốn đối mặt với lão già điên không phân rõ phải trái, như vậy buổi tối ăn không ngon.

“A.” Ngụy Minh nghe Liêu Ca hỏi có nghĩ ra là ai không, hiện tại đã nghĩ ra, bên này không phải còn có một kẻ chết thay sao, vừa vặn a, để bọn hắn hai nhà chó cắn chó không phải tốt lắm sao.

“Lão kêu cái gì a, Ngụy lão đầu khi nào thì đổi sang nghề hát hí khúc rồi.” Liêu Ca cũng không bình tĩnh, giải quyết nhanh hắn còn về nhà ăn cơm. Vondĩ ra để hỏi một số chuyện cơ mật, kết quả ngoài việc làm hắn đau đầu này ra chính là mọi sự đại cát.

“Trần Tân.” Ngụy Minh vội kêu bự con đánh thức Trần Tân dậy, kẻ chết thay này hiện tại phải thanh tỉnh.” Nhanh đánh thức bao cổ kia dậy, nói cho hắn biết hắn gặp mộng du, không ngờ đem Hướng gia đại tiểu thư đánh ngã.”

Bự con nhìn Ngụy Minh nói với mình, nhanh nhẹn lay tỉnh Trần Tân, đúng, chính là lay tỉnh.

Trần Tân tỉnh lại còn đang mơ mơ màng màng, hắn chỉ nhớ rõ mình nói chuyện với Vương Phong, sau đó, sau đó hắn hoàn toàn không có ấn tượng gì.

“đây là đâu?” Trần Tân ngất khá lâu, nhất thời không đứng dậy được, cố đứng lên cũng choáng váng.

“Nơi này là cổng căn cứ.” Ngụy Minh quyết định nhân lúc bao cổ còn chưa thanh tỉnh, trước hết tẩy não.

“Nga, tại sao tôi lại trở lại.” Không phải hắn còn phải làm nhiệm vụ sao, như thế nào đã trở lại?

“Người mộng du.” đáp án thực mộng ảo.

“Nga.” Một hồi lâu mới trả lời. “Vậy tôi đang làm gì?”

“Cậu chỉ làm một chuyện.” Ngụy Minh cảm thấy may mắn vì Trần Tân là một bao cỏ chính hiệu, nếu không thật đúng là khó lừa dối.

“?” biểu tình nghi hoặc, Trần Tân không biết bản thân đã làm gì, hắn chỉ biết hiện tại toàn thân không khí lực, đối lợi hại. “Đối quá.”

“Cậu đã thương đại tiểu thư Hưởng gia, nguyên nhân vì nàng gây rối cậu.” Ngụy Minh mở to mắt nói dối, nữ nhân hám trai kia trong căn cứ chỉ duy nhất không đùa giỡn Trần Tân, ngay cả lão ba hắn ả còn từng đùa giỡn.

“Đáng đời, cô ta có chết không.” Trần Tân ngơ ngác.

“Không chết.” Yên lặng lau mồ hôi, Ngụy Minh chột dạ.

“Tại sao tôi không đánh chết cô ta, nhất định là thời gian mộng du quá dài, chưa ăn cơm nên không có sức.” Nhìn thoáng qua tay mình, Trần Tân rốt cục không phụ sự mong đợi của mọi người —— đối hôn mê.

“Nâng hắn vào đi, ân, tốt nhất nâng đến chỗ bác sĩ Trầm.” Ngụy Minh phát tay, kêu bự con khiêng Trần Tân chỗ bác sĩ.

“Tiểu tử người thật độc.” Liêu Ca vui vẻ, giải quyết xong có thể hảo hảo ăn cơm, không cần lo lắng Hưởng Dương sẽ phá bữa tối của mình.

Xoay người mang theo thủ hạ lắc lắc lắc lắc rời đi, nhìn tấm lưng kia là cỡ nào vui vẻ a.

“Lão già này, lúc thì bảo ta lão già, lúc thì kêu tiểu tử, rốt cuộc hắn bao nhiêu tuổi.” Thuận miệng oán giận một chút, Ngụy Minh cũng mang theo người của mình trở về. Đi mau, không nghĩ qua lại thấy Hưởng Dương thăm như vậy.

Trương Bằng nhìn thoáng qua Tiêu Văn, sau lại mang Vu Cường và đàn em đi theo Ngụy Minh vào căn cứ.

Toàn bộ quá trình Tiêu Văn chỉ trợn mắt há hốc mồm, này hoàn toàn không cần cậu nghĩ lời kịch a, cậu vốn đang muốn cho Văn Hàn cos người mắc chứng tự bế một chút nguy hiểm cũng không có. Bây giờ hoàn toàn không cần, bởi vì không ai tin rằng Văn Hàn thoát nhìn thân thể không mấy cường tráng có thể đá bay nữ nhân vừa rồi.

Tiêu Văn nhìn Trương Bằng đi trước, trong lòng cũng không quá để ý, cậu lôi kéo Văn Hàn đi vào căn cứ.

Ngay khi bóng dáng Tiêu Văn và Văn Hàn biến mất sau đại môn, địa phương có cái đầu chui ra vừa rồi tỏa ra chút khói lửa.

Khói là do châm thuốc lá, người mà Ngụy Minh gọi là lão Trương đang nhứ chặt mi, ánh mắt nhìn tiền phương hoàn toàn không có tiêu cự. Nếu Ngụy Minh nhìn thấy cái dạng này của lão Trương, lão nhất định sẽ hỏi rốt cuộc hắn đã phát hiện ra cái gì.

Chẳng mấy chốc chỉ còn lại một mặt khói mờ, dụi tàn thuốc, lão Trương bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ nhỏ, chỗ đó vừa vẩn là nơi Văn Hàn và Tiêu Văn đứng.

Vừa rồi nếu không phải hắn vừa vẩn nhìn nữ nhân hoa si hướng về người kia đánh tới, có lẽ hắn cũng sẽ không để ý đến người kia. Ngay cả hắn cũng không nhìn rõ nữ nhân kia bị đá bay như thế nào, chính là trong nháy mắt liền bay ra ngoài.

Người kia rốt cuộc có lai lịch gì.

Nặng nề thở dài một hơi, lão Trương có một dự cảm không hay, có lẽ bão táp sắp ập đến, nên sớm cùng lão Ngụy thoát thân. Hy vọng lão già kia tin tưởng mình, quên đi, nếu không tin thì trối lại lời đi, lão Trương đầu ta khí lực vẫn phải có.

Nghe thấy tiếng chuông trong căn cứ, dấu hiệu của ‘tan tằm’, có thể về nhà ăn cơm. Tiến đến gạt đầu với người giao ban, hần chậm rãi từ từ rời khỏi căn phòng nhỏ.

Hần lần đầu tiên có loại cảm giác nguy hiểm này, a, cứ như vậy đi, có thể đi liền đi sớm một chút. Lão nhân chỉ muốn sống lâu thêm vài năm thôi.

Lão Trương từng bước từng bước rời khỏi đài khan vọng.

53. Quyển 2 - Chương 3: Văn Hàn Thật Tốt

TN: các chế thấy nhạc nền êm mới thay hay ko :”>

Hoàn tất thủ tục, Tiêu Văn lôi kéo Văn Hàn tìm phòng ở căn cứ phân cho.

Cậu cảm giác mình đúng là thích bị ngược, người xem, không có việc gì lại đứng ở đây. Trong không gian của tang thi huynh thật tốt, chẳng những không khí bên trong trong lành, không có người, còn có thể chơi với ngũ chỉ.

Tuy vậy con người là một quần thể sinh vật, nếu luôn luôn ở trong không gian, không chừng đến lúc đó tinh thần hỗn loạn.

Nhìn cửa gỗ cũ kỹ trước mặt, Tiêu Văn rất muốn biết đây có phải đồ cổ hay không. Trên cơ bản bây giờ không thể tìm được loại cửa thuần mộc như vậy, cửa chỉ được quét lên một lớp nước sơn màu xanh.

“Văn Hàn, hay là chúng ta rời khỏi nơi này đi. Chỗ này cho người ở sao?” Thời điểm Tiêu Văn đẩy cửa ra, cậu tặc mao rời. Trong phòng hoàn toàn trống tuếch a, không đúng, còn có một ít đồ dùng không rõ là thứ gì, có thể làm củi đốt.

“Không sao, dùng nước rửa một chút là được rồi.” Văn Hàn thật ra rất bình tĩnh, vào trước Tiêu Văn.

“Nước rửa?” Tiêu Văn đi vào nhìn quanh bốn phía, “Nước nào cũng dội không trôi a, tro bụi còn dày hơn cả mấy lớp đất. Những người kia đúng là quý hút máu, còn thu của chúng ta mỗi người năm cân lương thực. Đồ hỗn đản, tuyệt đối là do chúng ta thoát nhìn dễ bắt nạt!”

Tiêu Văn không dám buông gì đó trong tay, cậu sợ ba lô vốn không được sạch sẽ cho lắm lập tức biến thành bẩn hề hề.

“Ừ, không sao, để ta làm, người nghỉ ngơi.” Văn Hàn nhanh chóng từ trong không gian lấy nước ra, nhân tiện lấy luôn ghế. Ghế là cho Tiêu Văn ngồi, nước dùng để dội toàn bộ phòng.

“A, không cần, ta đến giúp, cái cửa kia có nên chỉnh sửa một chút không, nếu có người đến thấy những thứ không nên thấy, chúng ta tạm thời lại không thể giết người diệt khẩu. Thực phiền toái a.” Tiêu Văn nóng nảy, hỗn đản, vẫn là dã ngoại tự do hơn.

“Không cần, ta lấy nước từ trong không gian, người giúp không được, nếu không người vào không gian chơi cùng ngũ chỉ đi?” Văn Hàn nhìn một chút, quyết định vẫn là không nên để nước trôi ra ngoài cửa, nếu như bị ai thấy, đến lúc đó không biết giải thích như thế nào.

“A, được rồi, ta vào xem có thứ gì để ra ngoài được không.” Nhìn lại phòng một chút. “Nơi này giao cho người giải quyết, Văn Hàn cố lên.”

“Ừ, người có thể ăn cơm trước.” Văn Hàn dặn dò một câu, sau đó đưa Tiêu Văn vào không gian thành thời tản bộ.

Văn Hàn suy nghĩ một chút, thuận tay thu luôn ba lô đem chặn vào, vẫn là rửa sạch toàn bộ chỗ này đã, dọn sạch sẽ là tốt rồi.

Không chế nước trong không gian từng chút từng chút cuốn đi tro bụi và một số gia cụ hoang phế nơi này, rất nhanh, trong phòng tràn ngập dòng nước trong veo.

Nhìn căn phòng sạch sẽ, Văn Hàn hài lòng vui mừng.

Thế còn chiếc cửa kia?

Hủy đi.

Văn Hàn lấy trong không gian ra các loại dụng cụ, bắt đầu phá cửa.

“Loảng xoảng, khẫu, bình, loãng xoảng....” Các loại thanh âm quanh quẩn chung quanh.

Lúc này Văn Hàn có phần cảm tạ cái tên hám lợi kia, người đó thu lương thực của bọn họ, sau đó an bài cho bọn họ căn phòng mà ở cái thời mạt thế này còn được xếp vào loại phước khí. Kể cả bây giờ bọn họ phá luôn ba tầng lầu cũng không ai biết.

Nơi này không phải là hẻo lánh bình thường, nơi này căn bản thuộc loại hình hoang tàn vắng vẻ, nhưng thật ra cách căn cứ nghiên cứu không xa, khả năng là do trước kia dị năng giả sợ người của viện nghiên cứu chộp tới giải phẫu, cho nên đều tránh xa tòa nhà này.

Vì nơi này trước giờ không có ai ở, phòng ốc các loại bụi bặm bám một mảng lớn. Trước mặt thể muốn quét dọn nhà cửa rất đơn giản, chỉ cần giẻ lau và nước. Nhưng hiện tại giẻ lau còn không biết tìm chỗ nào, nước để uống còn không có, ai dám dùng để quét tước?

Cửa phòng nằm xông xoài dưới đất. Văn Hàn nhìn khung cửa trống rỗng có điểm phát sầu, không biết trong không gian có cửa không nữa, chỉ cần một cánh cửa thôi.

Tìm một hồi lâu, Văn Hàn mới lựa được cánh cửa từ một căn phòng chứa tạp vật, may mà cánh cửa này vừa với khung cửa.

Vì thế, lại bắt đầu: “Loảng xoảng đương, bình, ca chi.”

Đến khi sửa xong, lại thêm vài lần thử công năng của chốt cửa. Cảm thấy vừa lòng Văn Hàn mới dừng lại, không lại ép buộc cánh cửa tội nghiệp nữa.

Thu hồi cánh cửa xấu xí vào không gian, Văn Hàn xoay người trở về phòng, “Rầm” đóng cửa lại.

Đóng cửa cẩn thận, nhìn căn phòng sạch sẽ rất vừa lòng. Sau đó Văn Hàn vào không gian.

Sau khi đi vào, Tiêu Văn bị sự nhiệt tình áp đảo.

“Ha ha ha, tiểu nhất, không được liếm mặt ta, toàn nước miếng a, ha ha.”

“Rống!” Tiểu nhất liếm mặt Tiêu Văn một hồi mới chịu buông, nó đi theo phía sau Tiêu Văn, thỉnh thoảng dùng chân trước đá vào gót chân Tiêu Văn.

Bị tiểu nhất làm vướng chân thiếu chút nữa ngã sắp xuống. Sau khi đứng vững lại, Tiêu Văn nhìn tiểu nhất bộ dáng cúi đầu nhận sai.

Ta còn chưa giáo huấn ngươi a, ngươi bộ dạng này nên là sau khi ta giáo huấn mới đúng.

Đỡ trán, Tiêu Văn nhìn lão hổ sớm thành tinh. A, quả nhiên ai ở cùng tang thi huynh cũng không phải người bình thường, hình như cậu cũng vậy.

Quên đi, vẫn là đi kiểm xem có vật gì bỏ ra ngoài được không.

“Tiểu nhất, mang đến phòng chứa đồ đi, ngươi hẳn là biết nơi đó. Phần thưởng là ta sẽ không đánh ngươi.” Sờ sờ đầu tiểu nhất, chíp bông chơi thật vui.

“Rống.” Tiểu nhất nghe cậu nói xong liền quỳ rạp thân chờ Tiêu Văn nhảy lên, sau đó có thể chạy.

“Ha ha. Tuy ta nghe không hiểu tiếng ngươi nói, nhưng ngươi thật thích thời.” Ngồi lên lưng tiểu nhất, Tiêu Văn lay động lay động chạy đi tìm đồ dùng sinh hoạt hàng ngày.

“Không biết tứ chỉ khác đâu rồi, tiểu nhất, ngươi gọi bọn chúng ra đây đi, ta muốn nhìn bọn nó.” Tiêu Văn kỳ thật là thích bộ lông của bọn chúng, lúc nào buồn bực có thể xoa xoa, tâm tình sẽ khá hơn một chút.

“Rống.” Gầm nhẹ một tiếng, gật gật đầu.

Ngẩng đầu lên, tiểu nhất gầm lớn một tiếng.

Ngay lập tức từ bốn phương tám hướng truyền lại thanh âm của tứ chỉ.

“Ừ, tiểu nhất là ngoan nhất.” Sờ sờ đầu tiểu nhất, Tiêu Văn tựa hồ đã thấy được bóng dáng của tứ chích.

Tiểu nhất vô thức run lên một chút, hôm nay hình như tâm tình Tiêu Văn không tốt.

Văn Hàn sửa sang phòng ốc xong, thời điểm đi vào không gian vừa vặn nhìn thấy Tiêu Văn đang chà đạp tiểu nhị.

Lông trên người tiểu nhị có chút lộn xộn, nước mắt lưng tròng nhìn Tiêu Văn. Nhưng Tiêu Văn hoàn toàn không vì ánh mắt của tiểu nhị mà dao động, không hề nương tay, lông tiểu nhị cũng sắp rụng đến nơi.

“Xèo xèo, xèo xèo.” Tiểu nhị nóng nảy chỉ có thể cầu cứu Văn Hàn. Tiêu Văn hôm nay rất khùng bố, ngao ngao, hôm nay thật không dễ chịu.

“Người không muốn?” Văn Hàn có thể câu thông với ngũ chích.

“Xèo xèo, xèo xèo, xèo xèo, xèo xèo.” Không phải ta không muốn, mà là lông của ta đều sắp rụng rồi a, lông của ta a.

“Ta vì sao phải giúp người?” chớp mắt, vì sủng vật, sủng vật vui vẻ mới là quan trọng nhất, các người hy sinh một chút quá là điều bình thường, rất hợp lý.

“Xèo xèo, xèo xèo.” Còn như vậy nữa lông của ta sẽ rụng hết.

“Sẽ mọc dài lại.” Văn Hàn nói xong không thèm để ý đến hồ ly tức giận méo mó, lông của người không rụng được, đừng tưởng ta không thấy sủng vật xuống tay rất nhẹ. Đến bây giờ người một cọng lông còn chưa rụng, lo lắng cái gì.

“A, tang thi huynh, người có thể nói chuyện với động vật?” Vuốt a vuốt, vuốt thật vui vẻ. Tiêu Văn nghe thấy cuộc đối thoại quỷ dị của tiểu nhị với Văn Hàn, cậu rất ngạc nhiên, tang thi huynh cư nhiên có thể nói chuyện với động vật.

“Không phải, chỉ nói được với bọn chúng.” Ý tứ Văn Hàn là hẳn không thể nói chuyện với động vật, ngũ chích không phải động vật bình thường, cho nên hẳn có thể cùng ngũ chích nói chuyện với nhau.

“A, nguyên lai là như vậy.” Tiêu Văn không cảm thấy có gì kỳ quái, ngũ chích vốn được phát hiện trong không gian của tang thi huynh, tang thi huynh có thể cùng bọn chúng nói chuyện cũng là điều bình thường, có khi bọn họ còn có quan hệ huyết thống.

Tiêu Văn. Người tuyệt đối suy nghĩ nhiều rồi, quan hệ huyết thống cái gì, có điểm hung tàn.

Văn Hàn rất nhanh chọn xong đồ dùng hàng ngày.

“Còn muốn thứ gì?” Văn Hàn đứng dậy, xoay người hỏi Tiêu Văn đang ngồi nghịch tiểu hồ ly.

“A.” Ngắc đầu. “Lấy giường ra là được rồi, thêm cái bàn nữa, thứ khác không quan trọng.” Tiêu Văn nhìn Văn Hàn lựa đồ, suy nghĩ một chút, chỉ cần hai loại này. Chỉ lấy hai thứ, đến lúc đó có thể nói đồ đạc vốn có sẵn trong phòng, dù sao căn phòng này phỏng chừng đã lâu không có người ở, rốt cuộc có mấy thứ này hay không ai biết được. “Ít đồ sẽ không làm người khác hoài nghi, cũng không biết chúng ta có thể ngủ trong này bao lâu, hơn nữa khẳng định sẽ có người đến cửa tìm. Đến lúc đó giải thích cũng đơn giản hơn.”

“Ừ, vậy lấy hai thứ này thôi.” Văn Hàn hoàn toàn không có ý kiến, sủng vật nói gì cũng đúng.

“A, tốt lắm.” Giúp tiểu nhị vuốt lông xong, Tiêu Văn buông tay, nhìn bộ dáng tiểu nhị chạy trốn giống như mộng bị hỏa thiêu, cậu vui vẻ nở nụ cười.”Ha ha, ha ha, khụ khụ, ha ha.”

“Tiểu nhị

” cậu xấu xa gọi tiểu nhị, trong nháy mắt nhìn thân mình tiểu nhị cứng ngắc một chút, sau đó chạy trốn nhanh hơn.

“Ta, ha ha ha, ha ha, không nhịn được, tiểu nhị chơi vui, ha ha.” Cười đến đau bụng, Tiêu Văn ôm bụng lăn lộn, không thể nhịn cười, đau bụng a.

“Cáp... cáp...” lau khóe mắt, Tiêu Văn đứng lên. “Tang thi huynh, chúng ta ra ngoài thôi, ăn cơm chiều bên ngoài đi.”

“Ừ.”

Đứng trong căn phòng được quét tước sạch sẽ. Dọn nhanh thật, xem ra tang thi huynh tâm tình khá tốt. Bên tai Tiêu Văn tựa hồ dư âm tiếng nói của Văn Hàn.

“Văn Hàn, người thật tốt, thật sạch sẽ a.” Đông sờ sờ tây sờ sờ, sạch quá, thiếu điều tỏa sáng.

“Tốt, vậy người thích không.” Không phải hoài nghi, Văn Hàn chính là dùng giọng điệu trần thuật.

“Ừm, thích.” Tiêu Văn không chút nào để ý trả lời. Có ai mà không thích người tốt chứ, mặc dù ‘người’ này có chút đặc thù. Không phải tất cả mọi người đều thích, nhưng cậu theo số đông, thích hiền lành tốt bụng.

“Ừ, ta cũng thích.” Chữ ‘Người’ không nói ra, bởi vì Văn Hàn đột nhiên thấy thẹn thùng, cảm thấy nói ra sẽ ngượng ngùng. Bất quá cảm giác thẹn thùng như thế nào, lần sau thử một lần.

“Văn Hàn, người để đệm chặn chỗ nào, ta trải giường chiếu trước, sau đó ăn cơm sau cũng được.” Tiêu Văn nhìn trái nhìn phải, không nhìn thấy ba lô và đệm, có lẽ tang thi huynh cất vào trong không gian rồi.

“Ừ.” Văn Hàn lấy ba lô đệm chặn ra.

Nhìn Tiêu Văn bóng dáng bận rộn, hần nói: “Tiêu Văn, người cũng hiền lành tốt bụng, ta thích.”

Hóa đá, ‘cứng ngắt’ không đủ để hình dung tình trạng thân thể Tiêu Văn lúc này.

54. Quyển 2 - Chương 4: Tiêu Văn Ngạo Kiều

Văn Hàn ngồi sửa sang lại ba lô. Nhìn động tác thể nào cũng chỉ giống như đang di chuyển đồ đạc bên trong, ví dụ như đem đổi vị trí của A với B, sau đó lại đổi lại.

Văn Hàn vụng trộm ngẩng đầu nhìn sủng vật không biết ăn phải cái gì mà tức giận. Sủng vật sao lại đột nhiên nổi bão?

Từng chút một nhớ lại mấy phút trước.

Vừa rồi hần chỉ nói một câu ‘Người cũng thực hiền lành, ta thích’. Sủng vật đột nhiên dừng động tác trên tay, cứ ngốc sững sốt thật lâu như vậy.

Sau đó liền thấy sủng vật xù lông.

“Hiền lành em gái người, cả nhà người mới hiền lành, lão tử một chút cũng không hiền lành!” Tiêu Văn bộ dáng thoát nhìn thiếu điều cảm cơn trực tiếp quật chết tang thi huynh.

“Hiền lành không phải từ hình dung ta, người không phải có rất nhiều sách sao? Không hiểu được là từ này không dùng để hình dung nam nhân à!” Tiêu Văn xù lông hình như đã quên trước đó chính cậu mới là người nói Văn Hàn hiền lành trước. Người đang xù lông sẽ nói năng lộn xộn, chúng ta nên thông cảm.

“Nhưng người hiền lành thật mà.” Văn Hàn cau mày suy tư một chút, sau đó thốt ra một câu như vậy.

“Ta con me nó, ta rốt cuộc làm sao mà hiền lành a!” Tiêu Văn giận sôi lên.

“Không phải người nói cả nhà ta hiền lành sao, hiện tại cả nhà ta cũng chỉ có ta và người a.” giọng điệu thản nhiên, khẳng định thản nhiên, thời điểm Văn Hàn nói lời này rất bình tĩnh. Bởi vì hần vẫn luôn cảm thấy như vậy.

“Ta....” không biết nên nói gì nữa, Tiêu Văn không biết vì sao, chính là không muốn nói nốt câu sau. Nếu nói với Văn Hàn cậu với hần không có quan hệ gì, không biết Văn Hàn sẽ như thế nào, chính cậu trong lòng bắt đầu có điểm không thoải mái.

“Cho nên người vẫn là thực hiền lành a.” Văn Hàn vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lời nói lại làm cho người nghe bình tĩnh không nổi.

“Hiền lành em gái người! Lão tử mới không hiền lành, ra ngồi góc tường cho ta!” Cơn tức hoàn toàn không áp được.

“Sao lại ngồi góc tường.” Ngữ khí nghi hoặc, rất vô tội.

“Không có việc gì thì soạn ba lô đi! Đến khi nào ta nói mới được dừng lại! Nhanh đi!” Tiêu Văn tức đến nhất phát thẳng thien, nhị phát xuất khiếu.

“Nga.” Văn Hàn ngoan ngoãn ôm ba lô đi ra góc tường ngồi xổm xuống.

Vừa mới ngồi xuống lại đứng lên.

“Làm sao!” Thanh âm hung tợn, Tiêu Văn ngồi trên giường, mặt đen đến đòi mạng.

“Người còn chưa ăn cơm, trước lấy gì ăn đã, rồi ta lại ngồi.” Thật cẩn thận đưa ba lô qua.

Tiêu Văn dùng sức giật lấy ba lô, tùy ý lấy mấy thứ này nọ ra, sau đó ném ba lô lên người Văn Hàn.

Văn Hàn vẻ mặt lấy lòng tiếp được ba lô, lại bị Tiêu Văn hung hăng lườm một cái. Hắn ngoan ngoãn chạy đến góc tường ngồi cẩn thận, bắt đầu đếm đếm.

Tiêu Văn cảm thấy cậu đã no rồi, là tức đến no rồi. Đối với cái người đang ngồi xổm góc tường cỡ nào đáng thương thỉnh thoảng bị lườm một cái, cứ ngồi đó, ta chưa hết tức thì người đừng mong được đứng lên.

Bánh mì ăn không có mùi vị gì, rất khó nuốt. Thời điểm đang suy nghĩ nên xử lý như thế nào, trước mặt xuất hiện một chai nước.

Ngẩng đầu, tiếp nhận chai nước, mở nắp chai, ‘cô lỗ cô lỗ’ uống hai ngụm, nhất thời Tiêu Văn cảm thấy khá hơn nhiều.

Đẩy nắp chai cẩn thận, ném chai nước sang một bên, Tiêu Văn nghiêng mắt nhìn Văn Hàn. “Ta có gọi người lại đây sao?”

“Không có.” Văn Hàn lúc này không dám nhiều lời, nếu lại tặc mao làm sao bây giờ.

“Ồ, tốt lắm.” Tiêu Văn vừa lòng với trình độ thức thời của Văn Hàn. “Sao còn chưa quay lại chỗ ngồi! Đã bảo ta chưa gọi thì người không được đứng dậy!”

Nhìn Văn Hàn ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi, Tiêu Văn rất vừa lòng, như vậy hắn sẽ nhớ vì sao cậu bực bội.

Nhưng mà vẫn tức. Chỉ có thể vừa ăn vừa trừng Văn Hàn.

Văn Hàn ngồi xổm sẽ không có cảm giác mỗi chân, chỉ hơi nhàm chán. Súng vật lần này sao lại xù lông xù đến lợi hại như vậy? Rõ ràng trước đó còn tốt mà, lần sau ném hồ ly cho súng vật chà đạp đi. Có lẽ như vậy tâm tình súng vật sẽ khá lên rất nhiều.

Nhìn quanh bốn phía, Văn Hàn không có việc gì làm nên chuyển sang đánh giá độ mỹ quan và rắn chắc của căn phòng. Nơi này ngược lại không có gì là không tốt, mới đầu vào hơi bẩn một chút, bây giờ thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

Nhìn thức ăn trong ba lô, Văn Hàn cảm thấy người an bài phòng ở cho bọn hắn hôm nay thật đáng chết. Rõ ràng trước đó hắn thấy phía đám người Vu Cường mỗi người chỉ phải nộp hai cân lương thực, đến phiên hắn và Tiêu Văn lại thành mỗi người năm cân.

Căn cứ đối với người mới đến đều phát thức ăn miễn phí trong một ngày, nhưng hiện tại tất cả lương thực đều dùng cho nhiệm vụ kia, cho nên số lượng họ phải nộp mới tăng lên.

Hiện tại số lượng lương thực bọn họ được phát chỉ có thể duy trì nhiều nhất ba ngày, tuy tang thi huynh không cần ăn, Tiêu Văn ước chừng có thể trụ trong sáu ngày, nhưng vẫn phải đi làm nhiệm vụ đổi thức ăn.

Lại vụng trộm liếc nhìn Tiêu Văn đang tức giận một cái, Văn Hàn quyết định ngày mai phải đi nhìn xem có nhiệm vụ gì làm không.

Hôm nay người dẫn đường cho bọn họ tới nơi này nói, tuy không được rõ ràng lắm, nhưng đại khái là có nơi chuyên để tiếp nhận nhiệm vụ. Có thể làm một mình, có thể làm với những người khác, phần thưởng nhiều hay ít tùy thuộc vào độ khó khăn của nhiệm vụ.

Không biết ngày mai nên nhận nhiệm vụ khó hay dễ một chút? Nếu quá rõ ràng có khi nào mang đến phiền toái không?

“Văn Hàn.”

“A.” Văn Hàn hiếm khi có loại giọng điệu mờ mịt.

Bị cắt đứt dòng suy nghĩ, Văn Hàn không biết Tiêu Văn đang nói gì, chỉ có thể hỏi một chút: “Người vừa rồi nói cái gì, ta không nghe rõ.”

“.....” trườ trườ khoe miệng, Tiêu Văn rất muốn học tập người lùn, một cái tát chụp qua.

Hít sâu, hít sâu, ta nhẩn. “Văn Hàn, ngày mai chúng ta đi xem xem có nên tiếp nhiệm vụ không, vấn đề không gian nhất định không thể bị người khác biết. Cho nên theo lý thuyết thì lương thực của chúng ta không duy trì được bao lâu.”

“Ta....” Văn Hàn đang định mở miệng, bị ánh mắt như dao cứa của Tiêu Văn làm câm bật.

“Câm miệng, không được nói người không cần ăn cơm, có thể cho ta hết.” Tiêu Văn tuyệt đối không thừa nhận vừa rồi cậu tìm đập lỗi nhịp. “Nếu những người khác hỏi người vì sao không ăn cơm, chẳng lẽ ta trả lời là do dạ dày người hỏng nên mới không cần ăn cơm?”

“Ách.” Văn Hàn không dám nói tiếp nữa, tối nay sủng vật đặc biệt khó tính.

“Bất quá không biết tiếp nhận nhiệm vụ ở đâu, ngày mai chúng ta tìm một chút. Cái tên sắp xếp phòng hôm nay, đừng để ta nhìn thấy hắn một lần nữa, nếu không ta sẽ đập chết hắn. Cư nhiên thu của chúng ta rõ nhiều, thế nhưng lại cho ở cái nơi quái quỷ này.” Càng nghĩ càng giận mà, Tiêu Văn hiện tại rất muốn chém tên kia thành mười tám đoạn.

“Người hôm nay cơn tức đặc biệt lớn.” Văn Hàn cảm thấy không thích hợp, hôm nay sủng vật hình như đặc biệt nóng nảy, giống như bom hẹn giờ vậy, một chút liền nổ.

“Không biết, có liên quan gì sao?” Tiêu Văn cũng biết hôm nay mình đặc biệt nóng tính.

“Chắc là có, nếu là trước kia người cũng sẽ sinh khí, nhưng không cường đại như hôm nay?” Văn Hàn suy nghĩ một chút, quyết định dùng từ diễn tả sức mạnh kia.

Tiêu Văn từng chút hồi tưởng lại lịch trình hôm nay, hình như sau khi vào căn phòng này cậu mới bắt đầu hỏa bạo. Cho dù vào không gian của Văn Hàn vẫn không khống chế được.

Văn Hàn đồng dạng cũng nhớ lại xem khi nào thì đột nhiên Tiêu Văn trở nên hỏa bạo.

Hai người liếc nhau.

“Gian phòng này!” Hai miệng một lời.

“Đúng vậy.” Tiêu Văn đứng bật dậy. “Trước khi vào ta còn bình thường, sau đó ta bắt đầu nóng nảy, sau khi vào không gian ta liền hoàn toàn bạo phát. Đầu tiên là chà đạp tiểu nhị, sau đó đi ra ta bắt đầu phát hỏa với người.”

“Ừ, đúng vậy.” Ngữ khí thản nhiên, Văn Hàn rất bình tĩnh, tuy nhiên mày hơi nhíu.

“Ừ cái đầu người a, ta đang không bình thường a, người không thể nghĩ biện pháp cho ta sao?” Rõ ràng Tiêu Văn an vị trên giường đen mặt, lại hét lên với tang thi huynh, cậu đúng là không được bình thường.

“Không sao, ta xem một chút rốt cuộc là không đứng chỗ nào, ta không bị ảnh hưởng.” Đứng dậy ném ba lô sang một bên, Văn Hàn đi đến bên cạnh Tiêu Văn, giơ tay ra sờ sờ đầu sủng vật.

“Vậy người nhanh lên, ta sợ ta nhịn không được.” Tiêu Văn không thèm để ý xem có phải Văn Hàn đang sờ đầu cậu hay không, hiện tại cậu đang cố gắng khắc chế dục vọng muốn rít gào trong lòng, làm việc này rất hao tâm tổn sức, đối với những chuyện khác cậu hoàn toàn xem nhẹ.

“Người trước tiên vào không gian đi, ta sẽ đem hồ ly đến chỗ người, người có thể chà đạp nó, nếu vẫn chưa hết giận, người có thể chà đạp ta.” Văn Hàn thấp giọng an ủi. Sủng vật tuy rằng vừa rồi bộ dáng hung dữ cũng không tệ, nhưng sủng vật ôn nhu vẫn thích hơn.

“...” Đột nhiên ngẩng đầu, cảm giác hình như cậu nghe nhầm rồi, vừa rồi Văn Hàn nói câu kia ‘Nếu chưa hết giận, người có thể chà đạp ta’ đúng không.

“Văn Hàn.” Nhẹ nhàng kêu một tiếng, Tiêu Văn không biết vì sao đột nhiên cậu rất muốn gọi tên tang thi huynh.

Trong lòng ấm áp, tuy không biết áp ám được lấp đầy bằng thứ gì, chỉ là cậu muốn gọi tên tang thi huynh thôi.

“Ừ, ta đây.” Văn Hàn như cũ vẫn mặt than, lẳng lặng lên tiếng.

“Văn Hàn.”

“Văn Hàn.”

“Đây.”

“Văn Hàn.”

“Văn Hàn.” Thời điểm phát ra một tiếng này, Tiêu Văn có chút ghen ngào.

“Ta đây, người muốn gì thì cứ làm như thế, yên tâm, ta vẫn đều ở đây.” Văn Hàn không biết Tiêu Văn hôm nay bị làm sao nữa, nhưng hẳn biết hiện tại Tiêu Văn cần được bao dung, an ủi.

“Ô... ô...” Nước mắt từng hạt lớn từ trên mặt Tiêu Văn chảy xuống, cậu dứt khoát vùi mặt vào ngực tang thi huynh.

Nhìn Tiêu Văn khê khóc, nước mắt rất nhanh làm ướt một mảng áo trước ngực hắn. Tay nhẹ nhàng vuốt ve Tiêu Văn, hỗ trợ thuận khí.

“Khóc đi, khóc ra là tốt rồi.”

“Ta không khóc, ô... người mới khóc!” Tiêu Văn vẫn chôn trong ngực Văn Hàn không đứng lên, đứng lên sẽ bị nhìn thấy đôi mắt sưng hồng.

“Ừ ừ ừ, không khóc, là ta vừa rồi ở trong không gian tự làm quần áo ướt.” Văn Hàn không biết vì sao tự nhiên cảm thấy muốn cười, sủng vật hôm nay như vậy coi như không tệ, về sau có thể cách đoạn thời gian như vậy một lần thì tốt rồi.

tang thi huynh, người hắc hóa.

“Ừm, ách... ư, ách... người biết là tốt rồi, dù sao không phải ta khóc.” Nấc vài cái, Tiêu Văn dần ngừng khóc. Nhưng cậu không muốn đứng dậy, trên mặt tất cả đều là nước mắt, bây giờ mà đứng lên không phải sẽ mất hết mặt mũi sao? Chờ nước mắt khô đã rồi nói sau.

Tiêu Văn vẫn chôn trong ngực Văn Hàn, chẳng những như vậy, tay còn gắt gao ôm chặt eo Văn Hàn.

Văn Hàn không hề cảm thấy mất kiên nhẫn, tùy ý để Tiêu Văn ôm. Sủng vật ỷ lại vào hắn như vậy rất hiếm thấy nha, gần nhất hẳn còn nghĩ là do gặp những người khác mà trong khoảng thời gian này sủng vật không thân thiết với hắn.

Dần dần Tiêu Văn thiếp đi, Văn Hàn quyết định đem Tiêu Văn vào không gian, cẩn thận đặt Tiêu Văn vào trong phòng, đắp chăn, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó ra khỏi không gian.

55. Quyển 2 - Chương 5: Tiếp Nhận Nhiệm Vụ

Văn Hàn đứng trong căn phòng sạch sẽ, không biết phải tìm nguyên nhân làm Tiêu Văn trở nên nóng nảy như thế nào, Tiêu Văn trở nên khó chịu sau khi bước vào chỗ này, như vậy tất cả nguyên nhân có khả năng liên quan đến căn nhà này.

Văn Hàn lẳng lặng nhìn mặt đất, nơi này tự tay hắn quét tước, có gì khác lạ hẳn rõ ràng nhất. Đảm bảo nơi này có cất giấu thứ gì đó thần bí.

Yên lặng thu hết đồ đạc vào không gian, Văn Hàn quyết định đào sâu ba thước.

Này không phải nói cho vui, Văn Hàn chính là nghĩ như vậy, hiện tại hắn đang chuẩn bị thực hiện.

Căn phòng lập tức trở nên trống rỗng.

Văn Hàn trong tay cầm xẻng, hắn cũng không nhớ là lấy cái xẻng này từ ai hay từ cửa hàng chuyên dụng nào.

“Đình....” Tiếng xẻng tiếp xúc với nền nhà bằng xi măng phát ra thanh âm quanh quẩn trong phòng.

Thẳng đến khi Văn Hàn lật hết sàn nhà lên mới dừng tay, mặt không đỏ hơi thở không suyễn, thuận tay thu hồi xẻng vào không gian, Văn Hàn dùng tinh thần lực cẩn thận dò xét toàn bộ phòng.

Khi Văn Hàn mở to mắt, sắc mặt khó xem hiếm thấy, tuy hắn là một cái mặt than, nhưng hắn vẫn có một số biểu tình. Hiện tại biểu tình này đã nói lên vì sao Tiêu Văn khó chịu, đau khổ hoặc là đã xảy ra điều gì làm Văn Hàn cảm thấy mọi chuyện có vẻ không tốt.

Cúi đầu nhìn xuống đất, nơi vừa bị hắn đào bới.

Nơi đó có một cái hộp, trong hộp chứa vật gì hắn không rõ, nhưng Văn Hàn biết, thứ đó rất nguy hiểm, nó vừa cắn nuốt tinh thần lực của hắn. Tuy một chút tinh thần lực không đáng là bao, nhưng thứ có thể cắn nuốt tinh thần lực, có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của một người, sẽ không phải thứ đơn giản.

Nghĩ đến vừa rồi Tiêu Văn bị thứ này ảnh hưởng nên mới gất gỏng như vậy.

Người biết cắn nuốt tinh thần lực, nhưng lại không ảnh hưởng được đến ta, như vậy ta lời người ra không tốt lắm. Văn Hàn ngồi xổm xuống, đưa tay lấy chiếc hộp trong đồng bùn đất ra. Hừ, không phải người rất kiêu ngạo sao? Vậy ném người vào phòng tối, ta xem người kiêu ngạo như thế nào.

Không gian là vật sở hữu của Văn Hàn, hắn có thể tùy ý khống chế không gian, trong không gian tạo một khu vực như phòng tối rất đơn giản.

Cái hòm kia bởi vì bị bao phủ bởi đám bùn đất nên hình dạng không được rõ ràng lắm, nhưng có thể nhìn ra vỏ hộp màu đỏ, đỏ như lửa, còn mặt trên có hình thù như là bản đồ a, hoa văn a. Ngượng ngùng, Văn Hàn không thấy được, hoặc là nói hắn không thèm để ý. Đối với thứ bị nhốt trong phòng tối vô thời hạn, Văn Hàn sẽ không để ý nó có bộ dạng gì.

Giải quyết ngọn nguồn thứ làm Tiêu Văn biến tính, Văn Hàn chưa kịp vui vẻ một chút liền thấy được đồng hồ dưới chân.

Cái này hắn sẽ không quản, dù sao nơi này phòng rất nhiều, lúc trước người kia cũng không xác nhận gian phòng hắn và Tiêu Văn ở là gian nào, đổi một cái là xong.

Văn Hàn không hề ngại ngùng, hắn chuyển sang một phòng bên cạnh, đập cửa đi vào, sau đó bắt đầu quét tước, sửa sang lại bố trí bên trong.

Về phần căn phòng kia, cứ khóa kỹ cửa là được, bây giờ không rảnh mà để ý này nọ.

Rất nhanh, Văn Hàn đã sửa sang xong căn phòng mới, cửa cũng đổi một cái, vẫn là dùng cửa của mình an toàn hơn.

Sáng hôm sau Tiêu Văn tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhớ lại chuyện phát sinh trước khi cậu ngủ. Sau đó, . Cái người vừa khóc vừa làm nũng không phải cậu đúng không, cái người tạc mao nữ vương kia cũng không phải cậu đúng không.

“Này không khoa học, rõ ràng tính mình tốt lắm, thỉnh thoảng có hay mơ mộng thôi, cái đứa ngạo kiều tạc mao nữ vương ngày hôm qua tuyệt đối không phải mình a.” Vô vô tức, Tiêu Văn rất muốn ngủ mãi luôn cho rồi.

“Quên đi, dù sao cũng đã xảy ra, vậy cứ coi như cái gì cũng chưa phát sinh đi.” Vuốt tóc, Tiêu Văn quyết định đứng dậy, dùng cảm đối mặt với sự cười nhạo, cố gắng đem da mặt luyện cho dày như tường thành giồng của căn cứ.

Văn Hàn trong phòng ngoài không gian nghỉ ngơi, phát hiện Tiêu Văn trong không gian đã tỉnh lại. Vì thế vừa mới rời giường còn chưa đứng vững, Tiêu Văn đã bị Văn Hàn đưa ra khỏi không gian.

“A.” Nhìn thoáng qua bốn phía, bố trí thoát nhìn giống căn phòng hôm qua, nơi này hẳn là phòng căn cứ phân cho.

“A, Văn Hàn buổi sáng tốt lành.” Thấy Văn Hàn đang ngồi ở trên giường, Tiêu Văn mặt không đỏ, thoải mái chào hỏi.

“Ừ, buổi sáng tốt lành, chúng ta hôm nay nên đi xem nơi tiếp nhận nhiệm vụ.” Văn Hàn không cảm thấy có gì lạ. Người nói chuyện hôm qua Tiêu Văn khóc trong lòng hẳn sao, kia quá bình thường a, không khóc trong lòng hẳn mới là không bình thường.

“Ừ, ta cũng nghĩ vậy, hôm nay chúng ta đi tìm hiểu phương thức nhận nhiệm vụ, tên chết tiết kia một tin tức hữu dụng cũng không nói, nguyên rửa bọn họ lần sau bị tang thi đùa giỡn.” Tiêu Văn nhớ lại ngày hôm qua thì tức giận. Kia cũng quá kỳ thị người đi, không phải là cảm thấy bọn họ không có dị năng đấy chứ, đúng là mắt chó nhìn người thấp, hừ.

“Cầm.” Văn Hàn yên lặng lấy bữa sáng, đưa cho Tiêu Văn. “Người ăn cơm trước đi rồi chúng ta tự tìm, rồi cũng tìm được.”

“Cũng đúng.” Tiếp nhận đồ ăn Văn Hàn đưa qua, Tiêu Văn suy nghĩ một chút, cảm thấy cậu chẳng có gì phải gấp cả, dù sao căn cứ chỉ hơi lớn thôi, rất nhanh sẽ tìm ra, chẳng có gì to tát mà cứ phải tâm tình không tốt.

“Không có kết quả, ngô, ách.” Vừa nói xong, Tiêu Văn mới phát hiện cậu chỉ nói đúng một chữ (???). Vội vàng ăn xong rồi mới dám mở miệng nói chuyện, vừa rồi cậu nói phổng chừng không có người nào nghe hiểu.

“Vẫn là ăn xong mới nói chuyện thoải mái. Bất quá, Văn Hàn, chúng ta ngày hôm qua hình như không phải ở phòng này đi? Ta vừa rồi vẫn cảm thấy có gì không đúng. Lúc ăn mới phát hiện cửa phòng không giống với cửa ngày hôm qua, hôm qua là màu xanh, hôm nay ta thấy có chút thiên về màu lam.” Ăn xong Tiêu Văn quẹt quẹt miệng.

“Ừ, không phải căn phòng ngày hôm qua, phòng đó ở cách vách, bị ta lật tung sàn nhà rồi, không thể ở.” Về mặt đứng đắn, Văn Hàn bình tĩnh nói làm ra làm cho Tiêu Văn thiếu chút nữa phun nước miếng và đồng đồ ăn.

“....” Sàn bị cạy hết?” Văn Hàn, người phá nhà? Chẳng lẽ người đã tìm ra nguyên nhân?”

“Ừ, thứ đó đã bị ta tiêu diệt.” Gật đầu, Văn Hàn không muốn Tiêu Văn quá mức chú ý đến chiếc hộp kia.

Nhức đầu, không thêm để ý nữa, “A, vậy là tốt rồi, chúng ta xuất phát đi.”

Hủy thì hủy, có cái gì quan hệ đâu. Tiêu Văn dẫn đầu đẩy cửa đi ra ngoài.

Đứng ở ngoài cửa, hai tay dang rộng, nhắm mắt lại, tựa như đang ôm không khí.

“Hô.” Hít sâu một chút, Tiêu Văn mở to mắt, hôm nay bắt đầu phải thật cẩn thận. Bởi vì bên cạnh cậu còn có một con tang thi.

“Lạch cạch.” Là tiếng khóa cửa. Khóa cửa an toàn hơn, mình cũng yên tâm, tiện thể không làm cho những người khác nổi dị tâm.

Hồi lại nhìn Văn Hàn đã cầm theo đồ dùng gì đó, Tiêu Văn hướng về phía trung tâm căn cứ thẳng tiến. Mặc kệ tiếp nhận nhiệm vụ ở đâu, đến trung tâm căn cứ là có thể kiếm được một số manh mối.

Văn Hàn yên lặng đi theo phía sau Tiêu Văn, trong tay cầm theo đồ dùng, về phần căn phòng kia, những thứ hữu dụng đều thu vào trong không gian, để lại một ít đệm chăn và quần áo là được rồi.

Đến trung tâm căn cứ, Tiêu Văn rất ngạc nhiên, nơi này cứ nhiên còn bày hàng quán.

Mọi người không ai thiết tha mời hàng, đều chỉ cúi đầu, gắt gao nhìn đồ đạc cá nhân, thời điểm có người đến xem bọn họ mới ngẩng đầu nói chuyện.

Tiêu Văn yên lặng thở dài một hơi, a, hiện tại ai mà không như vậy đâu.

Tiêu Văn quay đầu nhìn thoáng qua Văn Hàn tựa hồ đang rất ngạc nhiên, nhỏ giọng hỏi một câu: “Chúng ta tìm người hỏi nơi tiếp nhận nhiệm vụ, hay là tự mình chậm rãi tìm?”

“Tự tìm đi, tương đối an toàn hơn.” Văn Hàn tò mò vì những thứ kia trong không gian của hắn chưa có, lần sau cũng thu một ít vào.

Hai người không nói gì, chậm rãi nhìn quanh, dựa vào tin tức bọn họ nhìn thấy, từng chút một suy đoán xem căn cứ rốt cuộc ở nơi nào, chỗ nào nhiều người bọn họ đều ghé vào xem một chút, tuy rằng mỗi lần đều là thất vọng, nhưng lại nghe được đôi câu vài lời về nơi phát nhiệm vụ.

Tuy chỉ có một chút manh mối nhưng vẫn rất vui vẻ, hiện tại bọn họ đại khái đã xác định được vị trí. Chính là còn muốn tự mình xác định một chút, kết quả nếu giống với lời nói vậy thì không gì tốt hơn, nếu không đúng còn có thể tiếp tục tìm.

Tiêu Văn và Văn Hàn người còn chưa tới nơi, trong lòng đã xác định được bọn họ tìm đúng địa phương. Không có biện pháp, nơi trao nhiệm vụ có nhiều người, xa xa còn có thể nghe được thanh âm những người đó.

“Xem ra chúng ta vận khí tốt đấy.” Đối với Văn Hàn vui vẻ nở nụ cười, bây giờ còn rất sớm, hôm nay xem ra có hi vọng nhận được nhiệm vụ, sau đó hoàn thành nhiệm vụ.

“Ừ, chúng ta vận khí luôn luôn tốt mà.” Văn Hàn cũng thật cao hứng, không cần tốn nhiều thời gian tìm, không cần nơi nơi loạn cuống, đúng là chuyện tốt.

“Àn.” Lau một phen mồ hôi, Văn Hàn người thật đúng là không chút khách khí a, cũng không biết khiếm tốn một chút.

Nói xong hai người đã đến nơi.

Trước mắt là một căn nhà hai tầng loại nhỏ, hiện tại chính là nơi náo nhiệt nhất.

Cửa hoàn hảo, sẽ không phải chen lấn, chỉ là bên trong có rất nhiều người, cơ hồ là người nổi người.

Tạm thời chưa biết tiếp nhận nhiệm vụ như thế nào, nhận nhiệm vụ ở đâu. Tiêu Văn và Văn Hàn đi theo một người, thấy người kia thuần thực nhìn chăm chú thật lâu trước màn hình chiếu phim. Sau đó tựa hồ đã chọn được nhiệm vụ, hắn xoay người đi đến chỗ nhân viên công tác, ký văn kiện với nhân viên rồi thông thả rời đi.

“Ta không hiểu, chẳng lẽ chỉ cần chọn nhiệm vụ, sau đó nói một chút với nhân viên công tác, rồi ký văn kiện là xong?” Tiêu Văn cảm thấy cậu hơi hơi hiểu, nhưng không hẳn là hiểu.

“Ta đi thử xem sao, người đi sau ta.” Văn Hàn thật ra đã hiểu, không có biện pháp, thị lực của hắn so với Tiêu Văn tốt hơn không chỉ một chút đâu.

“Vậy được rồi, người đi đi, ta ở phía sau xem.” Tiêu Văn đối với chuyện cậu không chắc chắn sẽ không đi thể hiện, không biết làm sẽ không làm, thể hiện à? Cậu không có gốc như vậy.

Văn Hàn ở phía trước dẫn đường, trực tiếp đi đến chỗ nhân viên công tác.

Tiêu Văn thật ra không hỏi Văn Hàn vì sao không cần chọn nhiệm vụ, Văn Hàn thị lực luôn luôn tốt lắm, khẳng định là đã sớm chọn được nhiệm vụ, cậu còn gì mà lo lắng nữa, cứ ở phía sau thành thành thật thật đi theo là tốt rồi.

Bất quá Tiêu Văn đối với cái màn hình chiếu phim kia càng cảm thấy hứng thú hơn, cái kia hẳn là dùng điện, tựa như giống trong rạp chiếu phim. Bất quá cái này có vẻ cao cấp hơn, bởi vì vừa rồi cậu phát hiện, sau khi có những nhiệm vụ mới, nhiệm vụ cũ liền biến mất.

Có thể là do người khác điều khiển, nhiệm vụ được nhận thì trên màn hình sẽ biến mất. Không biết nếu không hoàn thành được hoặc là cần thời gian hoàn thành quá dài, bọn họ sẽ xử lý như thế nào, không phải là giống biệt đội đánh thuê trong tiểu thuyết, có thời gian hạn chế đấy chứ.

56. Quyển 2 - Chương 6: Nhiệm Vụ

Thời điểm tiếp nhận nhiệm vụ còn phải xếp hàng, Tiêu Văn đi theo phía sau Văn Hàn nghĩ xem biệt đội đánh thuê với nơi phát nhiệm vụ có những điểm nào tương tự.

Đến lượt Văn Hàn, Tiêu Văn cố gắng nhìn xuyên qua bả vai hắn xem trình tự đăng ký như thế nào. Đứng sau Tiêu Văn mới phát hiện, nguyên lai Văn Hàn so với cậu không phải chỉ cao hơn một chút đâu, cậu phải cố gắng kiễng chân mới có thể nhìn mọi thứ qua vai tang thi huynh.

Tiêu Văn cảm thấy hai mắt tỏa sáng, cậu muốn xem gì đều xem được.

Văn Hàn đứng dịch sang bên cạnh nửa bước. Khi cảm giác được hô hấp của súng vật ở sau lưng, Văn Hàn không tự chủ được dời sang một chút.

“Xin chào, cho hỏi ngài muốn nhận nhiệm vụ nào?” Nhân viên công tác là một cô gái bộ dạng không dễ nhìn lắm, nhưng khi cười lộ lên rất ngọt ngào.

“Ừ, nhiệm vụ tìm kiếm vũ khí.” Văn Hàn mặt là mặt than, giọng điệu bình thản không có cảm xúc.

“Tốt, ngài ký vào văn bản này.” Nhân viên công tác dừng một chút, sau đó lấy ra một chồng văn kiện. “Ngài viết vào đây thuộc tính dị năng của mình và số người làm nhiệm vụ.”

“Được rồi, còn gì nữa không.” Văn Hàn hai ba nét bút là viết xong, đưa văn kiện cho nhân viên công tác thuận miệng hỏi một câu. Bọn họ vừa mới đến, điều gì cần kiêng kỵ cũng không biết, vẫn nên hỏi rõ ràng tốt hơn.

“Vâng, nhiệm vụ này có hạn chế thời gian, ngài phải hoàn thành trong vòng hai ngày, không ai đi theo giám sát, nhưng chỉ cần ngài mang về vũ khí nhiệm vụ yêu cầu hoặc bắt đồng, hơn nữa ngài phải nộp lên tất cả số vật phẩm tìm được, như vậy cho dù nhiệm vụ thất bại, dựa theo giá trị của vật phẩm ngài sẽ được nhận phần thưởng tương xứng.” Thanh âm như trước ngọt nị, nhưng Tiêu Văn nghe xong chỉ muốn đánh người.

“Ừ.” Văn Hàn yên lặng kéo tay Tiêu Văn, xoay người rời đi.

Thẳng đến khi ra ngoài không còn ai, Văn Hàn mới buông tay Tiêu Văn ra, xoay người nhìn bộ dạng vội vàng của cậu, hắn bắt đắc dĩ thở dài một hơi. Xem ra ảnh hưởng từ chiếc hộp ngày hôm qua chưa hết hoàn toàn.

“Làm sao vậy.” An ủi an ủi một chút là tốt rồi.

“Không biết, ta chỉ cảm thấy rất muốn đánh người, cái gì mà mang về vũ khí nhiệm vụ yêu cầu hoặc bắt đồng cho dù nhiệm vụ thất bại, còn phải toàn bộ nộp lên. Không phải đều nói nhiệm vụ thất bại sao, còn nộp lên cái rắm a.” Tiêu Văn nhìn không được nữa, lúc này cậu phải áp chế lắm, hơn nữa may mà có Văn Hàn nắm tay an ủi cậu, bằng không vừa rồi chắc cậu mắng ầm lên mất.

“Ta chưa gặp ai vô sỉ như vậy, nguyên rửa bọn họ ăn cơm đến rụng răng.” Tiêu Văn nói ra trong lòng dễ chịu hẳn, nhưng vẫn thở phì phì.

“Phốc.” Văn Hàn bị lời nói của Tiêu Văn làm phì cười, ăn cơm đến rụng răng nanh, một cậu nghĩ ra được.

“Buồn cười lắm sao?” Nhìn Văn Hàn nở nụ cười, Tiêu Văn cảm thấy lời cậu nói chẳng có gì đáng cười hết. Hơn nữa, Văn Hàn a, mặt của người là mặt than cộng thêm ngữ điệu lúc cười, nhìn thế nào cũng thấy kỳ cục.

“Không có, chúng ta đi làm nhiệm vụ trước đã, vừa đi vừa nghiên cứu nhiệm vụ xem làm như thế nào đi.” Văn Hàn cầm trong tay hướng dẫn nhiệm vụ mà nhân viên cung cấp cho.

Đúng là hướng dẫn nhiệm vụ a, Tiêu Văn nhìn thoáng qua thứ trong tay Văn Hàn, trong đầu liền nảy lên suy nghĩ này.

Tờ hướng dẫn nhiệm vụ kia chỉ có hai trang, trang đầu chỉ có bốn chữ lớn. Trang thứ hai liệt kê rất nhiều vật phẩm nhiệm vụ, đến tận dòng cuối cùng Tiêu Văn mới thấy được một câu đầy đủ.

tất cả vật phẩm nhiệm vụ đều ở trong bệnh viện nhỏ, phía nam căn cứ cách đây 1000 thước.

••••• quạ đen bay qua •••••

Văn Hàn cũng bị câu nói kia làm cho hết chỗ nói rồi, cái gì mà đi 1000 thước, chẳng lẽ hắn còn phải vừa đi vừa đếm?

“Vô trách nhiệm cũng không đến mức này a, cái người viết hướng dẫn nhiệm vụ có phải bị não tàn hay không!” lại xù lông, không có biện pháp, bây giờ Tiêu Văn khá là dễ nóng nảy, mấy thứ kia bình thường Tiêu Văn nhìn thấy đã xù lông rồi, huống chi là Tiêu Văn của hiện tại.

“Không quan hệ.” Văn Hàn vỗ vỗ lưng Tiêu Văn, giúp cậu thuận khí.

“Hừm?” Âm điệu nhướn cao, Tiêu Văn biểu tình rất nguy hiểm, tựa hồ chỉ cần câu nói tiếp theo của Văn Hàn không hợp tâm ý cậu sẽ trực tiếp động thủ.

“Lúc ký văn kiện ta không thấy ghi nếu không hoàn thành được nhiệm vụ sẽ bị trừng phạt gì, đến lúc đó chỉ cần chúng ta đem thức ăn từ bên ngoài về sẽ không ai hoài nghi thức ăn được lấy từ đâu.” Văn Hàn nghiêm trang nói lên suy nghĩ của mình.

“....” Không tức giận, thế nhưng Văn Hàn người trở nên phức tạp từ khi nào vậy.

Văn Hàn và Tiêu Văn thông thả đi về phía nam của căn cứ.

Lúc hai người vào căn cứ là phía cửa đông, hiện tại phải đi về nam diện đại môn. Hai người không hề sốt ruột, chậm rãi ung dung tựa như tản bộ.

Không hẳn vậy, đã có vài người dùng ánh mắt như xem bọn họ ngốc mà nhìn Tiêu Văn và Văn Hàn.

“Xì, hai người kia cam đoan là có người chống lưng, đảm bảo ra khỏi cửa không bao lâu sẽ trở thành đồ ăn của tang thi.” Một tiểu đội gồm mười người, thời điểm đi ngang qua Tiêu Văn, một người trong đó ác độc nguyên rủa.

“Đừng nói khó nghe như vậy, bên cạnh bọn họ cam đoan sẽ có thiệt nhiều cầu, an nguy cũng không phải là điều bọn họ cần lo lắng.” Một người khác chưa ngoa tiếp lời. Thuận tiện khinh bỉ Văn Hàn, Tiêu Văn một chút.

Sau đó không nói thêm gì nữa, rất nhanh rời khỏi tầm mắt hai người.

“Văn Hàn, chúng ta thoát nhìn rất giống người có quyền thế sao?” Đối với việc nghe thấy những lời bọn họ thì thầm, Tiêu Văn thật ra không nghĩ gì nhiều, cậu chỉ biết dị năng của cậu hình như so với người khác, nói như thế nào nhỉ, giống như cao hơn một bậc.

“Không biết.” Văn Hàn cũng không biết, mặc dù hắn có rất nhiều trí nhớ, nhưng trên cơ bản đều thuộc vào tình trạng tồn trữ. Chính hắn cũng không lý giải được vì sao những người đó lại nghĩ như vậy.

“Chúng ta vẫn là đi nhanh hơn một chút đi, ta cũng không muốn lại nghe mấy lời thế này nữa, ta mà có quyền thế thật thì bọn họ nói là quyền của bọn họ, ta đi đường của ta. Nhưng ta hoàn toàn không có, bọn họ lại nói ta có, ta thế nào cũng cảm thấy cả người không thích hợp.” Tiêu Văn đối với những thứ mình có, người khác bàn tán, cậu sẽ rất vui vẻ, nhưng cậu lại không có, người khác lại cứ rần nói có, như vậy gây ra hiểu lầm thật không tốt.

“Được, chúng ta đi nhanh lên, tranh thủ giữa trưa là có thể đến nơi.” Văn Hàn cũng đồng ý, ý nguyện của Tiêu Văn là điều trọng yếu nhất.

Hai người vừa bước ra khỏi cửa, nhìn thấy chính là đủ loại dị năng giả ngồi bên ngoài nghỉ ngơi.

Thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười to sang sảng, cũng có tiếng khắc khải, cũng có tiếng khóc. Không sai biệt lắm trăm thái nhân sinh đều hiện ra trước mắt Tiêu Văn.

“Chúng ta đi thôi.” Văn Hàn nhìn Tiêu Văn vẻ mặt có chút đau thương, lôi kéo tay cậu đi về phía trước.

“Sẽ chấm dứt đúng không.” Tiêu Văn thanh âm lí nhí, không biết là hỏi Văn Hàn hay tự hỏi chính mình. Mà có khi cậu cũng không muốn ai trả lời câu hỏi này.

“Ta sẽ luôn bên cạnh.” Văn Hàn có thể hiểu tâm tình Tiêu Văn, nhưng hắn không thể trả lời cậu, bởi vì hắn cũng không biết đáp án. Thế giới này cuối cùng sẽ ra sao, không ai biết, tang thi có cường mạnh hay không, không ai biết, chỉ ít sự tồn tại của hắn đã là điều không hợp lý.

Thế giới này sẽ như thế nào, hắn không biết, cũng đoán không ra, cho nên hắn không thể cho Tiêu Văn đáp án. Hắn chỉ có thể nói với cậu hắn vẫn ở đây, vẫn đều ở bên cạnh cậu.

“Người nói đó, không được nói lời không giữ lời.” Tiêu Văn suy nghĩ một chút cũng hiểu được, cậu hiện tại đau thương thì có ích lợi gì, thế giới sẽ không vì cậu đau khổ mà thay đổi điều gì.

“Ừ, ta hứa.” Văn Hàn lời kéo tay Tiêu Văn, mặt không chút thay đổi hứa hẹn.

Đi được một lúc, Tiêu Văn dừng cước bộ, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Mẹ nó, phải đi cái đường thẳng này đến bao giờ nữa, ước gì bây giờ có quả bom, có thể cho nổ luôn cả đoạn đường này.” Tiêu Văn đã mất kiên nhẫn từ lâu, kia rốt cuộc là cái nhiệm vụ quỷ gì vậy, đi thẳng, đi thẳng cái đầu. Để không sai đường, bọn họ đã đi không biết bao nhiêu là đường, đi đến xé chiều luôn.

Bọn họ bắt đầu lên đường vào khoảng mười giờ sáng, ‘Thẳng tắp’ tiến về phía trước, nhưng mỗi lần đều chỉ thấy tòa nhà kiến trúc đồ nát, lại đi tiếp, sau đó lặp lại lần nữa như thể lại trở lại con đường cũ. Đã vậy còn không thể đi đường vòng bởi vì hai bên căn bản là không còn con đường nào khác, chỉ có thể tiến về phía trước, một lần nữa ‘đi thẳng’.

“Nếu không chúng ta trực tiếp dùng bom nổ hết chỗ này?” Văn Hàn cũng bức bối, bọn họ đi lâu như vậy, đi thẳng theo chỉ dẫn, phỏng chừng còn chưa đi được 100 thước.

“Bom, ý kiến hay.” Tiêu Văn nghe đến bom thì hai mắt tỏa sáng, bom a, nổ một cái là xong.

“Không được, chưa kể tiếng nổ sẽ thu hút sự chú ý của những người khác, cái chính là chúng ta có nhiều bom để nổ hết một đường này sao?” Suy nghĩ một chút, vẫn là có vẻ không khả thi lắm, trong không gian của Văn Hàn có bom, cũng không biết hắn lấy ở đâu ra. Nhưng bằng một số lượng bom như vậy, nhìn vật kiến trúc trùng trùng phía trước, Tiêu Văn có dự cảm còn rất xa, rất xa.

“Vậy chúng ta không làm nhiệm vụ này nữa?” Văn Hàn thật ra không ngại sử dụng mấy quả bom kia, lại nói tiếp số bom đó lấy từ sở nghiên cứu, hắn cũng không để ý, chỉ thuận tay để một bên. Vẫn là sau khi sửa soạn lại cùng Tiêu Văn mới phát hiện, sau đó dời qua một nơi mà Tiêu Văn cho là an toàn.

“Quên đi, chúng ta đi tiếp thôi.” Tiêu Văn suy nghĩ một hồi, quyết định đi tiếp, như vậy sau này nếu gặp phải mê cung hay đại loại thế còn có kháng thể, nói không chừng hên xui lại có thể tìm được đường ra.

“Ừ, được.”

Văn Hàn vẫn kéo tay Tiêu Văn, bắt đầu tìm đường.

Dọc trên đường đi dắt Tiêu Văn đông chuyển một chút, tây chuyển một chút, làm Tiêu Văn đầu choáng váng.

Văn Hàn và Tiêu Văn hai người ngồi ở ven đường nghỉ ngơi, thuận tiện ăn gì đó. Có lẽ vị trí hiện tại của bọn họ chỉ còn cách nơi làm nhiệm vụ không xa.

Trên đường đi hai người bọn họ không phải là không gặp tang thi, Văn Hàn định tiến lên giải quyết, nhưng Tiêu Văn lại muốn thử một chút xem dị năng của cậu có tăng tiến hay không, nên Văn Hàn chưa phải động thủ.

Văn Hàn nhìn chỉ có ba tang thi, vốn không định ra tranh với Tiêu Văn, chỉ đứng một bên chờ cậu đánh.

Nhìn tang thi trước mặt, Tiêu Văn cảm thấy đói bụng, cậu tuyệt đối không phải nhìn đám thịt thối của tang thi mà cảm thấy đói, cậu chỉ là thời điểm nhìn đến tang thi đột nhiên đói bụng mà thôi.

Mẹ nó, Tiêu Văn trong lòng yên lặng mắng chính mình một câu, sao tự nhiên lại miên man suy nghĩ vậy.

Giơ tay lên, một quả cầu lửa bay về phía tang thi trước mặt. Tang thi này ngược lại khá linh hoạt, tránh được hỏa cầu, tiếp nhào về phía Tiêu Văn.

Về phần Văn Hàn, ngại quá, khi Văn Hàn thu liễm hơi thở, tang thi không có hứng thú với hắn; khi không thu liễm hơi thở, tang thi nào mà nhào tới, khả năng chỉ có một loại, đó chính là con tang thi kia là một cái não tàn.

Tiêu Văn nhăn mày, đối với việc tang thi né được hỏa cầu, hỏa cầu của cậu cũng không quá để ý, hỏa cầu của cậu không phải dạng có thể né tránh dễ dàng như vậy.

57. Quyển 2 - Chương 7: Nổ Tung

Chẳng bao lâu sau khi tang thi né được hỏa cầu, hỏa cầu kia vốn hẳn là phải bay về phía trước đột nhiên xoay một vòng lớn, từ phía sau đánh về phía tang thi.

Tang thi lần này không thể trốn nữa rồi, hỏa diễm cực nóng rất nhanh đem đầu tang thi đốt thành cháy sém.

Hừ hừ! Quả nhiên mình có tiến bộ, tiện tay tạo thêm hai quả cầu quay cuồng xoay trên lòng bàn tay.

Tiêu Văn đối với hai tang thi còn lại, âm hiểm nở nụ cười.

Dưới sự khống chế, hai hỏa cầu nhanh chóng tấn công vào đầu tang thi. Tiêu Văn rất chờ mong hai tang thi này sẽ né tránh, như vậy cậu có thể đánh lâu một chút, thuận tiện phát tiết bất mãn.

“Ngao!”

“Ngao!”

Không biết là do tang thi sắp bị đốt trụi mà sợ hãi hay chỉ gầm rú thuần túy, hai tang thi một trước một sau rống lên thống khổ, mặc dù tang thi gầm rú lên đều giống nhau.

“Đồ vô dụng, a, Văn Hàn, chúng ta ngồi xuống ăn gì đó trước đã, ta đói bụng.” Nhìn tang thi rất nhanh đã không còn động tĩnh, Tiêu Văn cảm thấy bụng càng đói.

“Ừ.” Gật gật đầu, đúng là phải nghỉ ngơi một chút, đi cũng lâu như vậy rồi.

Ba lô vẫn đều ở trên người Văn Hàn, hắn lấy ra mấy túi đồ ăn đưa cho Tiêu Văn.

“Người cũng ăn chút đi, hoặc là dưỡng thành thói quen ăn uống, bằng không mỗi lần ta đều cảm giác như đang ngược đãi người.” Nhận lấy đồ ăn, Tiêu Văn nói.

Tiêu Văn luôn có cảm giác như vậy, mỗi khi cậu ăn gì đó, nhìn Văn Hàn khuôn mặt không chút thay đổi liên liên tưởng đến bản thân là bà mẹ chồng độc ác, không cho Văn Hàn tiểu tức phụ ăn cơm.

Tuy rằng mỗi lần đều làm cậu toàn thân dựng tóc gáy, nhưng lần nào cậu cũng nghĩ như vậy, này không phải biểu hiện của chứng tự ngược đúng không, cậu tuyệt đối bình thường, là thanh niên bình thường như bao người khác.

“Được.” Khóe miệng mơ hồ cong lên, Văn Hàn đối với việc ăn hay không ăn thật ra không mấy để ý, cái chính là vui vẻ vì Tiêu Văn để tâm đến hắn. Rõ ràng cậu biết hắn không cần ăn, nhưng vì hắn không ăn này nọ mà cảm thấy không thoải mái. Xem ra Tiêu Văn rất quan tâm đến mình đâu, Văn Hàn cảm thấy trong lòng thật vui vẻ.

Hai người ngồi ăn, mơ hồ nghe được thanh âm rất quen thuộc.

Tiêu Văn vội cất đồ ăn dở vào ba lô, trong tay xuất hiện hỏa cầu, cảnh giác nhìn về phía phát ra thanh âm.

Văn Hàn ngược lại chậm rãi thu dọn ba lô, kéo khóa xong xuôi, khoác trên người rồi mới đi đến bên cạnh Tiêu Văn.

“Không cần lo lắng, là bụi con.” Văn Hàn hiện tại nói nhiều hơn trước kia, không còn tích tụ như vàng nữa.

“Nga, vậy là tốt rồi.” Tiêu Văn tuy nói vậy nhưng vẫn không thu hồi hỏa cầu. Bụi con không cần đề phòng, không biết những người khác có cần đề phòng không. Cẩn thận một chút tốt hơn.

“Oa, bự con, người cái đồ đầu đất, bảo người không cần mở cánh cửa kia người lại cố tình đi mở, bây giờ thì vui rồi, hừ!” Thanh âm này Tiêu Văn chưa từng nghe qua, có vẻ rất quen thuộc với bự con.

Không lâu sau liền thấy bự con và một người dáng vẻ nhỏ nhắn cùng một số người khác chạy về phía bên này.

Chạy tới gần, Tiêu Văn thấy rõ ràng được toàn bộ mọi người, đương nhiên, cũng thấy được một chuỗi tang thi dài phía sau bọn họ. Mấy người này rốt cuộc tìm được đám tang thi này từ nơi nào, thành phố tuy có tang thi, nhưng do nơi này cách căn cứ tương đối gần, trên cơ bản cũng chỉ có vài tang thi du đãng, mặc dù đôi khi sẽ xuất hiện một lượng lớn tang thi từ địa phương khác chạy tới.

Nếu hôm nay tang thi từ nơi khác chạy tới, phỏng chừng đám người bự con đã sớm bị tang thi bao phủ rồi. Nhìn phía sau bọn họ hơn mười con tang thi, hẳn là bự con cùng với người lạ mặt kia phá vòng vây tang thi thoát ra.

Vào thời điểm máu chốt, Tiêu Văn sử dụng một lúc bốn hỏa cầu.

Có hỏa cầu của Tiêu Văn giúp đỡ, đám người bự con quay lại bắt đầu đối phó tang thi, cho dù tang thi tốc độ nhanh, số lượng nhiều, thì cũng không chịu nổi nhiều dị năng vậy công như vậy.

Nhân cơ hội này Tiêu Văn có thể biết dị năng của đám người kia là gì.

Oa nga, không nghĩ tới dị năng của bự con cứ nhiên là thủy dị năng. A, người lùn cứ nhiên là hỏa dị năng. Mắt kính dị năng kỳ lạ, cứ nhiên là lôi điện, tuy nhiên uy lực không mạnh lắm. Ôn hắc tử là thổ dị năng; còn người vóc dáng nhỏ chưa gặp lần nào kia dị năng giống Trương Bằng, là băng dị năng.

Nhìn bọn hắn cường hãn như vậy, Tiêu Văn cũng không muốn lãng phí dị năng của mình, chỉ ở bên cạnh thanh thoi xem đánh tang thi.

“Cố lên, bự con cố lên a.” Thuận tiện cổ vũ.

Bên kia, bự con tức giận nổi cả gân xanh, nhưng không có biện pháp đáp lời.

Đến khi giải quyết xong đám tang thi, bự con và Ôn hắc tử nằm trên mặt đất thở hổn hển, quá mệt mỏi, đám tang thi này không biết làm sao vậy, cứ đuổi theo bọn họ không thôi, nếu vừa rồi may mà có bốn hỏa cầu của Tiêu Văn giải quyết bốn con tang thi, bọn họ mới có khả năng giải quyết số tang thi còn lại.

“Tiêu Văn, tiểu tử người rất không phúc hậu.” Bự con vẫn nằm trên mặt đất, nhưng tay lại giơ lên, xuất ra ngón giữa.

“Ha ha, này này bự con, anh không thể nói như vậy a, anh không những không mời em ăn cơm cảm ơn ân cứu mạng mà còn khinh bỉ em, rốt cuộc là ai không phúc hậu a.” Tiêu Văn thực vui vẻ, trước đó còn đang buồn bực vì không tìm được đường, hiện tại hoàn toàn bay biến hết. Quả nhiên vui vẻ chính là được tạo ra từ người khác a.

“Hai người quen nhau?” người vóc dáng nhỏ bé kia không mất hình tượng nằm trên mặt đất giống bự con, hẳn và người lùn cùng nhau dựa vào tường chậm rãi thở dốc khôi phục.

“Ừ, đúng vậy, nhưng đến tận bây giờ em còn không biết rốt cuộc tên thật bọn họ là gì.” Tiêu Văn nhún nhún vai, hiện tại cậu cảm thấy hứng thú với tên của bọn họ, tên thật.

“A, tôi chưa nói cho cậu sao?” Bự con đứng dậy, đi đến ngồi cạnh Tiêu Văn.

“.....” ánh mắt khinh bỉ trực tiếp chiếu lên người bự con. “Anh có nói mới là lạ.”

Bốn người phía sau đều đi qua đây, bọn họ thực cảm kích vì được Tiêu Văn viện trợ, đối với hành vi đứng xem kịch vui của Tiêu Văn, không ai biểu hiện ra là để bụng.

Tiêu Văn nhìn cái người nhỏ nhắn kia kỳ thật vóc dáng không nhỏ, nhưng vì lần đầu tiên nhìn hắn vừa lúc hắn đứng cạnh bự con, thành ra đối lập rất nhiều.

“Ai nha, tên gì không cần để ý.” Bự con ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác.

Tiêu Văn thề, cậu thấy bự con đỏ mặt.

“Tôi biết này, bự con tên thật là Nghiêm Lâm, người lùn tên vừa vặn tương phản với bự con, gọi là Lâm Nham, là nham trong nham thạch.” Người vóc dáng thấp bé vẻ mặt âm hiểm nói ra tên thật hai người.

“.....” Tiêu Văn cảm thấy may mắn vì bây giờ cậu không ăn gì hoặc là uống nước, bằng không cam đoan bị sặc. “Thật mạnh bạo.”

“Đúng không.” Người kia rất đắc ý.

“Đúng là có tướng vợ chồng a.” Tiêu Văn nói ra cảm tưởng của mình, không có biện pháp, ý tưởng đầu tiên trong đầu chính là điều này.

“.....” Nghiêm Lâm ban đầu trầm mặc, thuận tiện mặt đỏ, sau đó: “Tướng vợ chồng cái đầu cậu ấy, bọn tôi làm sao mà có tướng vợ chồng a, tướng vợ chồng là xét về diện mạo mới đúng!”

“Nga.” Lâm Nham phản ứng ngược lại thản nhiên, không kích động cũng không thẹn thùng.

“Ách, cái kia.” Người vóc dáng nhỏ vội vàng nói sang chuyện khác, nếu còn nói thêm gì nữa hẳn sẽ bị ánh mắt của Lâm Nham giết chết. “Tôi là Quách Lộ, tên rất , bọn họ đều gọi tôi là Lộ tiểu tử. Mắt kính tên đầy đủ là Phó Thiển, Ôn hắc tử tên là Ôn Toại. Tổng kết, năm người bọn tôi không có ai tên bình thường hết.”

“A, em là Tiêu Văn, người bên cạnh là Văn Hàn. Chào anh Quách Lộ.” Tiêu Văn cảm thấy tên của bọn họ không phải vấn đề bình thường hay không, vừa rồi cậu thiếu chút nữa nói thành nời hơi (??).

“Lộ tiểu tử, nói chuyện với người khác phải đứng đắn a, tên của tôi có chỗ nào mà không bình thường?” Ôn hắc tử đang nghỉ ngơi, nghe thấy lời nói của Lộ tiểu tử thì nhất thời không hài lòng.

“Thiết, nước nóng luộc ếch (*), tên của cậu mà bình thường? May mà cậu chưa gặp ai tên đồng âm với nấu ếch, nếu không bọn cậu chính là một đôi, một đôi hạnh phúc yêu nhau đến chết.”

(*) thông cảm đọc tiếng bông ko hiểu nên Qt viết sao thì ta edit lại y nguyên vậy. ko biết tiếng khổ thật

Lộ tiểu tử không để ý đến Ôn hắc tử, lần trước hẳn nghe Nghiêm Lâm nói qua về Tiêu Văn, rất muốn biết người đi cùng Tiêu Văn mặt than như thế nào.

“Phốc.....” Tiêu Văn cảm thấy khát nước, lời bình nước ra uống, vừa uống một ngụm liền tất cả đều phun ra.

“Khụ khụ, Lộ tiểu tử, tên của bọn họ có gì mà không bình thường, anh đều nói một lần đi, em cũng không muốn lần nào uống nước cũng bị phun ra.” Đẩy kín nắp chai, Tiêu Văn quyết định chờ Lộ tiểu tử nói xong rồi mới uống tiếp.

“Ồ, tiếp theo là mắt kính, Phó Thiển, đọc nhanh một chút nghe giống với ‘trả tiền, nông cạn’. Cho nên mắt kính còn có một ngoại hiệu, bao tiền.” Khi Lộ tiểu tử nói này đó, bốn người khác không có phản ứng gì quá lớn, chỉ lẳng lặng nghe.

Tiêu Văn cảm thấy bọn họ là đang chết lặng, xem Lộ tiểu tử cái dạng này sẽ không khó mà đoán được hẳn thường xuyên trêu chọc bọn họ bằng tên gọi.

“May mà tên của mình coi như là bình thường.” Tiêu Văn hiện tại chỉ có thể cảm thấy may mắn, tuy rằng tên cậu rất đối bình thường, nhưng so với năm người bọn họ, bình thường như cậu mới là may mắn.

Mấy người hàn huyên một hồi, Lộ tiểu tử bọn họ nói lời chia tay với Tiêu Văn.

Bọn họ lần này cũng đi ra làm nhiệm vụ, chỉ tại Nghiêm Lâm ngứa tay mở cửa, đem tang thi bên trong toàn bộ thả ra, sau đó bởi vì đám tang thi này luôn đuổi theo, nên bọn họ bắt buộc dĩ chỉ có thể chạy, định chờ phân tán đoàn tang thi rồi giải quyết lần lượt, sau lại gặp được Tiêu Văn.

Hiện tại bọn họ muốn đi hoàn thành nốt nhiệm vụ vì bây giờ đã không còn sớm.

Chờ đám người Lộ tiểu tử đi xa, Tiêu Văn và Văn Hàn vui vẻ cùng đi đến chỗ bệnh viện chết tiệt kia. Bất quá may mà hồi Lộ tiểu tử đường đi, không thì không biết còn phải đi bao lâu nữa.

Lộ tiểu tử chỉ cho bọn họ một con đường tắt. Dựa theo lời hắn nói, chỉ cần đi nửa giờ là ra.

Nửa giờ sau Tiêu Văn đứng trước cổng bệnh viện, mặt mũi nhăn nhó. “Văn Hàn, cho ta mười quả bom.”

“Bom? Nổ tung nó?” Văn Hàn cũng có loại nghĩ gì này, nhưng lại luyến tiếc gì đó bên trong. Thời điểm nhìn bản chỉ dẫn, Văn Hàn rất muốn thu hết đồ trong bệnh viện này vào không gian, bởi vì có vài thứ trong không gian không có.

“Đúng, ta muốn phá hết chỗ này, ta nhất định phải phá chỗ này.” Tiêu Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói. Không phải vì bệnh viện xấu xí, cũng không phải vì trong bệnh viện có nhiều tang thi, mà là tấm bảng hiệu của bệnh viện này quá nhỏ.

Bảng hiệu rất nhỏ làm Tiêu Văn đi ngang qua vài lần đều không phát hiện ra. Trước đó vòng tới vòng lui, Tiêu Văn nhớ đã đi qua chỗ này mấy lần.

“Chờ ta thu đồ vào không gian rồi lại phá. Chúng ta đi vào trước, sau đó khóa cửa lại, ta sẽ thả ngũ chích ra. Người có thể tùy ý đi sắp xếp bom.” Văn Hàn quyết định giao đám tang thi cho ngũ chích, hẳn đi thu thập này nọ, Tiêu Văn sắp đặt bom thì tốt rồi.

“Ý kiến hay.” Tiêu Văn cảm thấy đề nghị của Văn Hàn rất hợp ý. Dẫn đầu đi vào cổng bệnh viện.

58. Quyển 2 - Chương 8: Thăng Cấp

Nhìn Văn Hàn đóng cổng bệnh viện cẩn thận, Tiêu Văn giơ tay chờ Văn Hàn đưa bom. Lần này cho dù phải dùng toàn bộ số bom hiện có cũng phải phá toàn bộ chỗ này, nổ toàn bộ!

Văn Hàn tính toán một chút, cảm thấy ba quả bom là có thể san bằng nơi này thành bình địa rồi, về sau nếu cần dùng thì làm sao bây giờ, vẫn nên tiết kiệm thì hơn.

“Ba quả bom, trừ bỏ hướng đại môn, những hướng khác để một quả, sắp xếp rất đơn giản, chỉ cần đặt bom xuống đất là được, sau đó dùng điều khiển kích nổ.” Đặc biệt dặn dò một lần, Văn Hàn sợ Tiêu Văn đi đào hố chôn bom.

“Hừ, bom như vậy ta thích.” Tiêu Văn vui vẻ tiếp nhận bom, chạy một mạch, ngay cả ngũ chích chưa ra cũng không quản, phá hủy nơi này quan trọng hơn.

“A, quên đi, để tiểu nhất đi theo vậy.” Văn Hàn bắt đắc dĩ thở dài một hơi, sao lại sốt ruột như vậy, trước sau gì cũng làm mà.

Vung tay lên, ngũ chỉ xuất hiện trước mặt Văn Hàn.

“Tiểu nhất, người đi theo Tiêu Văn, còn lại đều đi đánh tang thi cho ta, ta muốn đi thu thập vật phẩm, không rảnh.” Văn Hàn nói xong liền đi, thu thập vật phẩm a, là chuyện tình cờ nào làm người ta vui vẻ.

“Rống.” Tiểu nhất quấy cái đuôi, theo hướng Tiêu Văn chạy đi.

“Xèo xèo.” Tiểu nhị đầu méo mó, chọn một hướng khác ly khai.

Tiểu tam lười biếng duỗi eo, cái đuôi vung vung cũng tìm đường khác rời đi.

Còn lại Tiểu Tứ và Tiểu Ngũ người nhìn ta ta nhìn người.

Lập đội đi, dù sao cũng không ai nói là không thể đi theo nhóm. Hai con báo hoa tìm một phương hướng chưa ai chọn, đi đánh tang thi.

Thời điểm Tiêu Văn đang sắp đặt quả bom thứ nhất, cậu nghe được tiếng bước chạy quen thuộc. Xoay lại nhìn, chính là tiểu nhất bóng dáng lại cao lớn hơn rất nhiều.

“Tiểu nhất, người tới vừa lúc, ta lười đi đường, người công ta.”

Đến trước mặt Tiêu Văn, tiểu nhất ngoan ngoãn nằm úp sấp xuống chờ cậu nhảy lên.

Tiêu Văn sắp đặt xong quả bom thứ nhất, nhảy lên lưng tiểu nhất, chỉ tay: “Đi, chúng ta đi tiếp.”

“Rống.” Tiểu nhất có thể cảm nhận được tâm tình kích động của Tiêu Văn, vui vẻ chạy theo sự chỉ dẫn.

Trước hết chưa đề cập tới thành quả diệt tang thi của tứ chích còn lại như thế nào, bây giờ nhìn hành động của Văn Hàn như thể nhận quả bạt mao a (chìm nhận bị vật lông??), ngoại trừ vách tường bị ghét bỏ vì quá khó coi nên không mang đi, cái khác chỉ cần dùng được liền không chút khách khí tất cả đều thu vào không gian.

Nơi nào Văn Hàn đi qua, trừ bỏ xác tang thi và vách tường, cái gì cũng không lưu lại.

Nhìn trong không gian càng ngày càng đầy đủ, Văn Hàn nở nụ cười, tuy rằng khoe miệng chỉ nhếch lên một độ cong nhỏ.

Nơi này phần lớn chứa vũ khí, nhưng vẫn có một chút lương thực, bất quá xem ra đã bị người khác đến vơ vét một lần, có lẽ những người đó chỉ nhắm tới lương thực, vũ khí trừ bỏ bị lộn xộn hoặc là dỡ xuống, trên cơ bản đều không bị lấy đi.

Chỗ này bởi vì cách căn cứ rất gần, cho nên nhóm dị năng giả đã sớm cướp đoạt sạch sẽ, hiện tại thành phố chỉ có dị năng giả làm nhiệm vụ tìm vũ khí mới đến.

Văn Hàn thu tất cả những gì có thể vào không gian, xong xuôi nhanh chóng đi tìm Tiêu Văn.

Thời điểm Văn Hàn tới cửa nhìn thấy chính là Tiêu Văn lười biếng nằm trên lưng tiểu nhất, híp mắt, biểu tình rất là thích ý, ánh mặt trời sau giờ ngọ chiếu vào có vẻ chói mắt.

Tiêu Văn cảm giác được Văn Hàn tới gần, miễn cưỡng mở mắt, nói: “Ta sắp xếp bom xong rồi, đưa điều khiển cho ta.”

Lý do muốn phá chỗ này không hoàn toàn xuất phát từ oán khí của bọn họ đối với chiếc biển hiệu nhỏ xíu kia. Hai người cướp sạch sẽ chỗ này không để lại một thứ gì, bọn họ lại đang nhận nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ bất thành a. Về sau khẳng định sẽ có những người khác lại nhận nhiệm vụ này.

Đến lúc đó chẳng lẽ để cho người khác nhìn thấy cảnh tượng nơi này rỗng tuếch? Đó chính là tìm chết a, kể từ khi bọn họ nhận nhiệm vụ, nơi này liền không còn bất kỳ thứ gì, không nghi ngờ bọn họ mới là lạ đó.

“Ừ.” Văn Hàn lấy ra ba cái điều khiển, đều đưa cho Tiêu Văn.

“Nên chờ đến tối, hoặc trở lại căn cứ rồi mới kích nổ, phá hết chỗ này.” Tiêu Văn nhảy xuống, vỗ vỗ đầu tiểu nhất, lâu rồi mới được gặp bọn nó.

Văn Hàn thu ngũ chích vào không gian, lôi kéo Tiêu Văn đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa căn thận.

Đi được một đoạn, đột nhiên Tiêu Văn “A.” một tiếng.

“Làm sao vậy ?” không biết có phải Tiêu Văn đột nhiên phát hiện cái gì hay không.

“Không biết, vừa rồi đột nhiên ta cảm thấy cả người rất thoải mái, tựa như vừa mới tắm xong vậy.” Suy nghĩ một lát. “Cảm giác như mới thăng cấp giống tiểu thuyết miêu tả ấy, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái.”

“Vậy người thử xem dị năng của người có tiến bộ không.” Văn Hàn không thấy Tiêu Văn có gì khác lạ, nhưng vẫn kêu cậu thử một chút.

“Ok.” Tiêu Văn giơ lên hỏa cầu.

Hỏa cầu quay tròn trong lòng bàn tay Tiêu Văn so với lúc trước không khác gì, nhưng cả cậu lẫn Văn Hàn đều cảm nhận được năng lượng của hỏa cầu so với vừa rồi càng thêm khủng bố.

“Đúng là dị năng của người thăng cấp.” Văn Hàn kết luận, nguyên nhân có thể là vì nhờ có chiếc hòm kia mà dị năng của Tiêu Văn thăng cấp nhanh như vậy. Xem ra càng không thể cho Tiêu Văn biết chuyện cái hòm kia.

“Ha ha, thăng cấp là tốt rồi.” Tiêu Văn tung hứng hỏa cầu, nghịch chơi. “Chúng ta về thôi, có khi về đến căn cứ là trời tối rồi.”

Văn Hàn ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời không sai biệt lắm khoảng năm giờ chiều, cũng là thời điểm về nhà.

Khi Tiêu Văn và Văn Hàn trở lại căn cứ cũng đã không còn sớm, bên ngoài căn cứ vẫn còn rất nhiều người, đại đa số đều là những người đã hoàn thành nhiệm vụ.

Những người này đều đang đợi đợi môn mở ra, nơi này đợi môn không phải lúc nào cũng mở, có thời gian mở cố định.

Buổi sáng Tiêu Văn, Văn Hàn vừa vận xuất môn đúng lúc cổng mở, bằng không bọn họ sẽ phải chờ cả một buổi sáng.

“Văn Hàn, bọn họ chờ ở ngoài như vậy có khi nào thu hút tang thi lại đây không.” Tiêu Văn rất ngạc nhiên, nếu đại lượng tang thi đến đây, bọn họ có được vào không? Hay là cổng vẫn không được mở?

“Không biết.” Văn Hàn vô tội nhìn Tiêu Văn, hắn không biết, mặc dù hắn cũng là tang thi. Nhưng khi hắn nhìn đồng hồ ăn này lại không có cảm giác thèm ăn, vẫn là nhìn sủng vật nhà mình thoải mái hơn.

Tiêu Văn run lên một chút, nhìn bốn phía, không phát hiện được ai đang nhìn trộm cậu.

Quả nhiên là trời tối nên mặc thêm áo, nếu không sẽ bị cảm lạnh.

“Sẽ không đâu!”

Đột nhiên toát ra giọng nói làm Tiêu Văn giật mình, nhìn bên cạnh đột nhiên xuất hiện thêm một người, Tiêu Văn không nhận được trực tiếp một cước đạp qua.

“Oa!” Tiểu quỷ (?? Lại xuất hiện nv mới) tuy thông minh nhưng không thể tránh thoát được bàn chân của Tiêu Văn, vừa vận bị đạp trúng hông, nhất thời ‘oa oa’ kêu ầm lên: “Đừng đạp nữa, tôi không phải người xấu, tôi thật sự không phải người xấu.”

Cậu có phải người xấu hay không chờ tôi đánh xong rồi mới biết. Tiêu Văn mặc kệ người kia biện giải, đạp qua một cước nữa.

Văn Hàn cảm giác được người này đang đến gần, nhưng người này nguyên bản chỉ là đi ngang qua bọn họ mà thôi, đột nhiên hắn dừng lại nói chuyện Văn Hàn không hề đoán trước được.

Nắm chặt quyền, Văn Hàn không ngăn cản hành động của Tiêu Văn, hắn hiện tại đang tự trách bản thân. Vừa rồi hắn cứ nhiên không cẩn thận như vậy, nếu đối lại người kia tới giết Tiêu Văn, cho dù Tiêu Văn không bị giết thì cũng bị thương. Xem ra hắn cảnh giác chưa đủ, không đủ cường đại, buổi tối luyện tinh thần lực một chút, chiếc hòm kia bồi luyện rất tốt.

“Oa a, ai nha, đừng chân a, tôi thật sự không cố ý mà.” Tiểu quỷ một bên kêu to một bên né Tiêu Văn công kích.

Tiêu Văn không xuất toàn lực, chỉ động cước mà thôi, thật là tiện nghi cho người kia.

“Hừ!” Cuối cùng đạp một cước, Tiêu Văn hung hăng hừ một tiếng, người kia chính là muốn ăn đòn. “Không phải cố ý, vậy thì tôi giết cậu sau đó nói một tiếng không phải cố ý, cậu có tha thứ không?”

“Ách, không thể so sánh như vậy được.” Tiểu quỷ yên lặng lau mồ hôi, lần này đúng là hắn sai rồi, nghe bọn họ nói chuyện tiện mồm chen vào một câu.

“Tôi vừa rồi vốn... vốn chỉ đi ngang qua, sau đó không tình cờ nghe được hai người nói chuyện, tôi liền lầm miệng nói một câu thôi.” Tiểu quỷ cảm thấy mình oan quá mà, thật sự không phải cố ý a, bây giờ trên người hắn đảm bảo bị bầm tím hết rồi.

“Nga, vậy cậu nói xem, cái gì mà ‘Không phải đâu’.” Ba chữ cuối cùng cố ý tăng thêm âm điệu. Tiêu Văn hiện tại rất sáng khoái, vừa rồi mọi bức tức đều được xả hết.

Bất quá nghĩ lại hình như hôm nay cả ngày chưa được phút nào yên ổn.

“Nơi này là cổng phía nam của căn cứ, bên ngoài thường xuyên có rất nhiều dị năng giả ngồi nghỉ ngơi chờ mở cửa, căn cứ cấp cao nghĩ đến vấn đề an toàn nên đã dựng lưới sắt bao quanh cách khu này năm mươi thước. Đây không phải loại lưới sắt bình thường, đều được lấy từ viện nghiên cứu, hiện tại lưới được chôn dưới hầm, nếu căn cứ bị đại lượng tang thi đột kích, nhân viên thủ vệ trên tường thành sẽ kéo lưới sắt.” Ngừng một chút. “Như vậy dị năng giả bên ngoài có thời gian chạy vào căn cứ, sẽ không bị tấn công.”

“À, nguyên lai là như vậy.” Tiêu Văn suy nghĩ một chút, cảm thấy an toàn của căn cứ này vẫn là có bảo đảm. “Tốt lắm, cậu có thể đi rồi.” Đối với tiểu quỷ hạ lệnh trực khách.

“A.” Tiểu quỷ vốn nghĩ hẳn sẽ nhận được ánh mắt sùng bái, hoặc là khích lệ, thế nhưng hai người kia rất đáng giận, cư nhiên lợi dụng xong liền ném.

“Còn không đi? Chẳng lẽ cậu muốn bị đánh?” Tiêu Văn cảm thấy kỳ quái, người này không phải thể chất M đấy chứ.

“Không.” Khuôn mặt nhăn nhó, tiểu quỷ cảm thấy hôm nay hẳn thật sự gặp phải sát tinh.

Nhìn tiểu quỷ dùng biểu tình như là muốn khóc chạy đi, Tiêu Văn không hiểu sao cả người nổi da gà, thật là khó chịu.

“Văn Hàn, ta khi dễ hẳn sao?” Nhìn bộ dạng méo mó của hẳn, cậu không thật sự khi dễ hẳn đúng không.

“Không có, tại hẳn có việc gấp.” Văn Hàn kiên trì chính sách Tiêu Văn luôn đúng, kiên trì tới cùng.

Tiêu Văn và Văn Hàn không phải đợi lâu, cửa mở, thời điểm đi vào không có gặp lại tiểu quỷ kia nữa.

Khi đi qua trung tâm căn cứ, Tiêu Văn thấy người bày sạp quán càng nhiều, người mua cũng nhiều, xem ra là tại hai người bọn họ dậy trễ. Ngày mai rời giường sớm một chút, tốt nhất là không nên gây sự chú ý.

“Văn Hàn, người có muốn đổi gì không?” Tiêu Văn tò mò nhìn Văn Hàn đang chăm chú quan sát gì đó trên quầy hàng, buổi sáng Văn Hàn thấy hứng thú với mấy thứ này, chẳng lẽ hẳn thích?

Tiêu Văn liếc mắt xem tang thi huynh đang nhìn gì mà chăm chú như vậy.

“A.” Đó là son môi? Tiêu Văn vẽ mặt quái dị nhìn Văn Hàn, chẳng lẽ trước khi biến thành tang thi hẳn thích mấy thứ này? Chỉ có con gái mới thích đi, nhìn Văn Hàn gương mặt lẫn thân thể cường tráng thế này, làm sao có thể trang điểm mặt hoa da phấn.

“Không có, chỉ là cảm thấy thiệt nhiều thứ, không có.” Văn Hàn lược bỏ hai chữ ‘không gian’.

“.....” Đen mặt.

59. Quyển 2 - Chương 9: Cuồng Theo Dõi

“Người làm sao vậy?” Văn Hàn thấy Tiêu Văn sắc mặt đen lại, không hiểu cậu bị làm sao.

“Không sao.” Hít sâu một hơi, Tiêu Văn bình tĩnh tâm tình một chút. Lời nói vừa rồi của tang thi huynh Tiêu Văn hiểu, trong không gian không có mấy thứ này, hẳn rất muốn thu tất cả vào không gian.

Văn Hàn không phải bị cuồng mua sắm đấy chứ.

Chẳng mấy chốc hai người đã rời khỏi đám người náo nhiệt, đi về khu nhà yên tĩnh của bọn họ.

Tiêu Văn cảm giác như mình bị đang theo dõi, nhưng lại là quang minh chính đại theo dõi, mọi người từng gặp ai đường đường chính chính theo dõi mình chưa.

Được rồi, Tiêu Văn hiện tại đã gặp. Thời điểm Tiêu Văn cảm giác bị người theo dõi, cậu bất chợt quay đầu lại nhìn một chút, kết quả là kẻ theo dõi kia không chút nào để ý mà đứng đó nhìn cậu.

Tiêu Văn suy nghĩ, có phải người kia cảm thấy mặc một thân màu đen, những chỗ hở ra thì bao kín lại, thì không sợ người khác phát hiện sao.

Này đúng là không khoa học.

“Văn Hàn, người đằng sau kia có phải đầu óc có vấn đề không?” Tiêu Văn bắt đắc dĩ, chỉ có thể hỏi Văn Hàn.

“Ừ, đúng vậy, có vấn đề.” Sủng vật nói sao thì chính là vậy.

Quay lại nhìn, người nọ vẫn giữ khoảng cách không xa không gần bám theo, không hề phát ra tiếng động. Mọi người nói nếu hẳn là ăn cướp, không phải đã sớm nên hét lớn một tiếng “Cướp đây!” ; bây giờ chung quanh ngoại trừ ba người, một vật thể sống đều không có, ngay cả giọng cỏ cũng không.

“Ta nhưng thật ra hy vọng đầu hấn hỏng đến rớt luôn đi.” Tức giận nhìn bằng ánh mắt coi thường, Tiêu Văn rất muốn coi người đằng sau là tang thi mà xử lý.

“Không cần để ý đến hấn, chúng ta đi đường của chúng ta, xem hấn đến vì mục đích gì.” Văn Hàn thật ra rất bình tĩnh, đối với người theo dõi kia hấn không thèm để ý, nếu làm sủng vật mất hứng, vậy rơi đầu đi.

“Được rồi, về trước rồi nói sau, vì sao ta cảm giác cả ngày hôm nay không dễ chịu a.” Hữu khí vô lực, Tiêu Văn thấy sự việc phát sinh cả ngày nay đều nhiều hơn một tháng trước.

Khi hai người đến nơi, kẻ theo dõi kia vẫn còn đi theo.

Tiêu Văn chờ Văn Hàn mở khóa, rất không kiên nhẫn.

Văn Hàn vừa mở cửa, Tiêu Văn trước hết đẩy Văn Hàn vào, từ bên trong khóa chặt cửa.

Ngồi ở trên giường, Tiêu Văn cảm thấy rốt cục cũng được yên tĩnh một hồi.

“Tên kia không phải theo dõi cuồng thì chính là biến thái, theo dõi chúng ta lâu như vậy, rốt cuộc hấn muốn cái gì? Không thể nói một tiếng sao.” Tiêu Văn nhào vào chăn rầu rĩ nói.

“Ta xử lý hấn?” Văn Hàn ngồi bên giường, xoa đầu Tiêu Văn.

“Quên đi, chúng ta không nên gây chuyện, không biết tên kia là người của ai, chỉ cần hấn không làm gì quá phạm, chúng ta vẫn chịu được. Nếu hấn quá đáng, vậy không cần nhịn nữa.” Tiêu Văn không muốn chỉ vì tên cuồng theo dõi mà dính thị phi.

Chính là đôi khi thị phi sẽ tự tìm đến bạn.

Thời điểm Văn Hàn định an ủi Tiêu Văn thì có người gõ cửa.

“Đồng, đồng, đồng, đồng.”

Bốn tiếng đập cửa vang lên, Tiêu Văn vô lực kêu rên một tiếng: “A, có để yên không, ta muốn yên tĩnh.”

Văn Hàn sợ là những người khác tìm đến Tiêu Văn, dù sao buổi chiều Tiêu Văn cũng nói cho Lộ tiểu tử địa chủ của bọn họ.

Văn Hàn mở cửa, nhìn thấy người đến là cái tên cuồng theo dõi vừa rồi, ngay khi tên theo dõi cuồng tiến lên một bước định tiến vào, hoặc là định nói chuyện, Văn Hàn “Bính!” một tiếng đóng cửa lại.

Văn Hàn trở lại bên cạnh Tiêu Văn, không nói gì.

“Là ai vậy, nếu là mấy người tạp vụ, lôi ra ngoài chém.” Tiêu Văn khua tay, thiếu chút nữa gõ vào tường.

“Không có ai.” Trợn mắt, kỹ năng nói dối càng ngày càng tốt.

“A, vậy thôi.” Che mặt ở trong chăn, Tiêu Văn không muốn đứng lên.

Vừa nói xong cửa lại bị đập vang.

“Oành, oành.” Lúc này không có ôn nhu như vừa rồi, có thể nói là ra sức mà gõ.

“A!” Ngẩng đầu hét to một tiếng.”Rốt cuộc là ai! Đều đi chết hết đi.” Lần này hoàn toàn phát hỏa.

Văn Hàn cũng nhăn mày, hy vọng không phải kẻ vừa rồi, nếu không...

Văn Hàn mở cửa, thấy vẫn là kiện áo gió ấy, nhưng lúc này đã lộ mặt. Nhìn người đối diện từ trên xuống dưới, hấn có cảm giác mơ hồ.

Hiện tại trước mặt Văn Hàn là một mỹ nữ, đúng vậy, mỹ nữ, không phải bản hề hề, khuôn mặt không xanh xao vàng vọt, thậm chí làn da còn rất trắng. Mỹ nữ dùng nữ trang trang nhã, thoạt nhìn rất là thanh thuần, đôi môi đỏ hơi hơi nhếch lên làm cho người ta có một cảm giác dụ hoặc.

Thế nhưng vị mỹ nữ kia dụ hoặc nhằm đối tượng rồi, nếu là Tiêu Văn phỏng chừng còn có thể thất thần, đổi lại là Văn Hàn, ngượng ngùng, hấn vẫn luôn là tang thi.

Mỹ nữ mắt ngấn lệ quang, thật giống như chịu ủy khuất cần người an ủi, chớp mũi còn hơi hơi phiếm hồng, thoạt nhìn càng thêm diễm đạm đáng yêu.

Ngay tại thời điểm mỹ nữ muốn nói chuyện, hoặc là định bước vào, Văn Hàn lại “Bình!” đem cửa đóng lại.

Văn Hàn rất trấn định ngồi trở lại bên cạnh Tiêu Văn.

“Ai.” Tiêu Văn lười nói nhiều.

“Không ai.” Văn Hàn, người không thể đổi một câu trả lời khác sao?

Lần này Tiêu Văn không nói nữa, cửa cũng không bị gõ vang, nhưng là lại truyền đến tiếng đập cửa, còn có tiếng mắng của nữ nhân.

“Rầm rầm!

~ “

“Mở cửa, các người nghĩ mình là ai a, hai lần nhốt ta ở ngoài cửa, còn hai lần đập đập mũi của ta. Ta dựa vào, các người đi ra cho ta, lần ra đây.”

Xem ra vẫn là im lặng không được.

Tiêu Văn không trách Văn Hàn nói ‘không có ai’, cậu bây giờ chỉ muốn bịt miệng cái kẻ đang la hét ngoài kia thôi.

“Câm miệng, còn nói nữa lão tử khâu miệng người lại!” Tiêu Văn thanh âm cũng không nhỏ, nữ nhân vốn đang líu ríu bên ngoài chợt im lặng.

Không biết đây có phải là sự yên lặng trước cơn bão không.

Tiêu Văn khi nằm lên giường không cởi giày, hiện tại xuống giường thật tiện lợi. Đứng dậy, xuống giường, đi ra cửa, mở cửa, hành động liền mạch lưu loát.

“Theo dõi cuồng, biến thái cuồng.” Nhìn người ngoài cửa cả người trùm kiện áo gió màu đen, Tiêu Văn nghiêm mặt xông ra mấy từ này.

“....” Mỹ nữ kia bị nghẹn khuất, mấy lời định nói tất cả đều mắc trong họng không nói nên lời.

“Tôi.....” Mỹ nữ tính giả bộ đáng thương, vừa mới nói một chữ đã bị Tiêu Văn ngắt lời.

“Cô cái gì mà cô, có chuyện gì thì nói đi, tôi không có thời gian nói chuyện phiếm với cô.” Tiêu Văn tuy biết trước mặt là một mỹ nữ, còn là mỹ nữ rất xinh đẹp, nhưng cậu rất muốn đánh người này, là mỹ nữ cũng vẫn muốn đánh.

“Được lắm.” Hít sâu, mỹ nữ tự nhủ phải rộng lượng, trước hết chịu đựng đã, về sau báo thù là tốt rồi, phải tao nhã, khí độ. “Tôi là Trương Yên, tôi có thể đi vào nói chuyện với hai người ko?”

Đứng ở ngoài làm sao mà nói được, đi vào sau nàng tự nhiên có biện pháp hàng phục hai người này.

“Ngại quá, đây là phòng tôi, tôi không cần ai đến thăm, có gì thì nói ngoài này đi.” Tiêu Văn không để ý đến mỹ nữ, không có biện pháp, trước đó mỹ nữ này sở tác sở vi đã hoàn toàn chọc tới tính khí gắt gỏng của Tiêu Văn.

“... cái kia, chân tôi mỏi quá, không thể vào ngồi tán gẫu sao?” Người này rất không biết điều, cứ nói ở ngoài cửa như vậy làm sao mà thi triển mỹ nhân kế.

“Nga, mỏi chân à.” Tiêu Văn hiện tại cười thực dọa người. “Vào ngồi đi.”

Tuy nói ngồi đi, Tiêu Văn vẫn đứng chặn trước cửa, một chút ý tứ mời vào đều không có.

“Cái kia, cậu có thể mở cửa một chút không? Tôi không vào được.” Nhấn, ta nhấn.

“Sao cô phải đi vào?” Chớp mi, Tiêu Văn cũng không cảm thấy cuồng theo dõi biến thái này không hiểu lời cậu nói. “Tôi nói ngồi đi, ngồi ngay cửa này là được rồi, không phải cô nói mỏi chân sao. Như thế nào? Còn có khí lực đi?”

Văn Hàn vẫn ngồi bên giường, nhìn Tiêu Văn bộ dáng bá đạo không phân rõ phải trái.

Nghe thấy thế liền “Phốc.” một tiếng cười khê. Súng vật cẩu kính xù lông vẫn buồn cười nhất.

“Này.” Mỹ nữ không nhịn nữa. “Tránh ra.” Trợn mắt ra lệnh.

“Chắc, chắc, chắc, chắc.” Tiêu Văn tặc mao không thèm để ý, cao thấp đánh giá mỹ nữ một chút, liền tiếp phát ra bốn tiếng ‘chắc’. “Bộ dạng thế này này, cô định làm gì.”

“Ta nói tránh ra, ngươi không hiểu sao, tiểu quý!” Nữ nhân hoàn toàn lộ ra bản chất thật.

“Lớn tuổi thất sắc, bác gái mặt vàng như nền này nói chuyện với ai vậy?” Tiêu Văn chính là không muốn cho người này vào, cậu không trực tiếp đá bay người ta cũng đã là kiềm chế lắm rồi.

“Nơi này là địa bàn của tôi, cô không có việc gì làm à, ra ngoài có phải quên đem theo não không? Nếu không mang theo thì đi tìm não của cô trước đi.” Tiêu Văn nhìn nữ nhân này liền bực bội, đã đi theo cả một đường, bây giờ còn muốn đi vào, không có cửa đâu, cửa sổ cũng không, đường hầm cũng không!

“Hay là cô già đến mức si ngốc, ngay cả não của mình ở đâu cũng không biết, cần tôi hỗ trợ ném cô về căn cứ trung tâm không?” Tiêu Văn không chút khách khí.

“Ta nói tránh ra, ta muốn vào.” Mỹ nữ móng tay sắp bị chính nàng làm gãy luôn rồi.

“Tôi vì sao phải cho cô đi vào. Không phải cô ăn nhiều đậu hủ quá đầy chứ. Ngay cả đầu óc đều biến thành đậu hủ hết rồi?” Nhìn đối phương vẫn một lòng muốn vào trong, Tiêu Văn quyết định từ nay về sau thấy mỹ nữ liền chán ghét, không cần lý do.

“Tôi....”

Nữ nhân đang muốn nói chuyện, một trong những người phía sau đang chạy đến liền hô một câu: “Trương Yến, cầm miệng.”

Tiêu Văn rất kiên nhẫn chờ bảy tám người kia chạy đến trước mặt, lại cho bọn họ thời gian thở.

“Đội trưởng, tôi...” Trương Yến ủy khuất, nước mắt đã muốn rơi xuống, đối với đội trưởng của bọn họ, vừa rồi mở miệng nói chuyện nhưng lại chỉ nói một nửa, chờ người khác hỏi nốt nửa còn lại.

“Cầm miệng.” Vị đội trưởng kia liếc nhìn, Trương Yến không khỏi né một chút.

Tiêu Văn nhìn đội trưởng bộ dạng không sai, nghĩ nếu người này mặc quần áo của nữ nhân kia khả năng còn đẹp hơn.

Tiêu Văn, thẩm mỹ của người bị vạ vạ sao ?

Khuôn mặt góc cạnh của đội trưởng thoát nhìn tựa như dũng sĩ Hy Lạp cổ.

“Xin chào, tôi là đội trưởng của Trương Yến, Dư Hàng.” Dư Hàng vươn tay, cười vô cùng thân sĩ.

Nếu trước đó không xuất hiện một Trương Yến kia, Tiêu Văn có lẽ sẽ cảm thấy người này dễ ở chung. Nhưng là đội trưởng như thế nào cấp dưới thế ấy, trái lại cũng giống nhau thôi.

“Ngại quá, tôi không thích bắt tay với người xa lạ.” Tiêu Văn ngay cả tay cũng không vươn, cậu chỉ muốn đi ngủ, không muốn cùng những người này nói chuyện phiếm.

“Không có việc gì.” Thu hồi tay, Dư Hàng thoát nhìn không hề để ý chuyện Tiêu Văn không cho hân mặt mũi. “Phía trước Trương Yến nói chuyện ngông cuồng, mong cậu tha thứ.”

“Đợi một lát.” Tiêu Văn thủ thế ý bảo ngừng nói. “Tôi muốn nói, tôi • vì • sao • phải • tha • thứ • cô • ta?” Tiêu Văn từng chữ nói ra, nói xong lấy tay chỉ vào Trương Yến. Ý tứ rất rõ ràng, chính là cậu không muốn bỏ qua cho người này.

60. Quyển 2 - Chương 10: Chiêu Dụ

Tiêu Văn vừa nói xong, Dư Hàng còn chưa kịp nói cái gì, mấy dị năng giả phía sau hắn đã mở miệng.

“Này, cậu đàn ông con trai lại khi dễ một người phụ nữ cũng coi như xong, bây giờ còn tính toán chi ly, cậu rốt cuộc có phải đàn ông không!” Nói chuyện là một tên bộ dạng khá khôi ngô, nhìn cánh tay lẫn cơ thể hẳn là biết kẻ này từng trải qua huấn luyện.

“Ha ha.” Tiêu Văn nở nụ cười, sau đó lập tức đổi sắc mặt. “Tôi là đàn ông hay không liên quan gì đến anh, chẳng lẽ anh muốn ném thử một chút? Ngược ngược, đối với loại tứ chi phát triển không có đầu óc tôi không có hứng thú. Còn nữa, làm sao anh biết là tôi khi dễ ả theo dõi cuồng biến thái kia?”

Vốn định cùng vị đội trưởng kia nói tái kiến, cậu về nhà ngủ, còn đội trưởng mang nữ nhân không có não của hắn về nhà, giai đại vui mừng. Nhưng đột nhiên lại nhảy đầu ra một tên không có não nữa.

“Ngươi!” Kẻ cơ bắp bị chọc tức, Tiêu Văn câu nói kia rất có khả năng có nghĩa khác.

Dư Hàng mặt đen như mặt Ôn hắc tử. “Câm miệng.” Được việc không đủ bại sự có thừa. “Thành, đem bọn họ về cho ta. Giam lại.” Dư Hàng đã hiểu vì sao trước đó thái độ của Tiêu Văn ác liệt như vậy, nếu Trương Yến vừa rồi chính là loại không đầu óc thể này, không bị Tiêu Văn giết chết xem như người ta tính tình tốt lắm rồi.

“Ok.” Một nam nhân vẫn cúi đầu lên tiếng, sau đó không quản hai người kia có biểu tình gì, trực tiếp một tay lôi đi.

Hiện tại bên cạnh Dư Hàng chỉ còn bốn người, bốn người này phỏng chừng có đầu óc hơn, bằng không Dư Hàng sẽ không giữ lại.

“Mấy người rốt cuộc có chuyện gì, tôi rất mệt, tôi muốn ngủ.” Tiêu Văn không nghĩ sẽ cùng những người này dây dưa, trước đó còn được, nhưng là ai ngờ những người này thích luân xa chiến (nhiều người đánh 1 người), đi bớt hai người vẫn còn năm người. Cậu chỉ có một mình một người, làm sao chơi người ta được.

“Cái kia, bọn tôi không có gì ác ý, cậu có thể mời bọn tôi đi vào ngồi một chút không?” Dư Hàng nghe Tiêu Văn nói xong thì trong lòng quay cuồng đều là lửa giận, Trương Yến kia phỏng chừng cái gì cũng chưa nói liền đắc tội với đối phương. Rốt cuộc có đầu óc hay không!

“Vì sao mấy người thích vào phòng tôi vậy, căn phòng này so với trong căn cứ không tính là tốt lắm đi?” Tiêu Văn không nghĩ cho những người này vào, nếu đi vào không biết khi nào mới có thể rời đi, cậu khi nào mới được ngủ.

“Không phải vậy, bọn tôi có việc muốn bàn với các cậu, tôi nghĩ ngồi xuống từ từ nói chuyện thì tốt hơn.” Dư Hàng kỳ thật cũng bất đắc dĩ, hắn không ngờ mọi khi Trương Yến làm việc đều thuận lợi, lần này cư nhiên chẳng những không mời được hai người kia mà còn đắc tội bọn họ.

Kỳ thật Trương Yến không nghĩ tới Văn Hàn và Tiêu Văn lại nhảy cảm như vậy. Trương Yến trước kia chỉ cần tìm được nơi đối phương ở, sau đó thoáng thì triển mỵ nhân kế một chút, thu phục dị năng giả đều dễ như trở bàn tay. Thế nhưng lần này năng rất sớm đã bị Tiêu Văn và Văn Hàn phát hiện, đối với năng cảnh giác càng cao, hơn nữa Tiêu Văn hôm nay khá nóng nảy, cho nên Trương Yến bị thảm thất bại.

“Bàn chuyện? Đó là phải ngồi.” Tiêu Văn giọng điệu dụ đi một chút.

“Nhưng phòng tôi rất nhỏ, không chứa được nhiều người như vậy.” Ánh mắt đảo qua đám người Dư Hàng. “Vậy ngồi luôn ở đây tán gẫu đi. Dù sao hiện tại là mặt thế, không để ý nhiều như vậy.” Muốn đi vào? Không có cửa đâu, dù sao hôm nay chính là không cho mấy người đi vào. Muốn nói chuyện? Có thể. Muốn ngồi? Có thể, bên ngoài rất rộng, tùy mấy người ngồi.

“Được rồi.” Dư Hàng cảm thấy bản thân cười có vẻ miễn cưỡng.

Tiêu Văn nhìn đám người Dư Hàng ngồi xuống mới vào phòng kéo cái người vẫn ngồi xem kịch vui này giờ đi ra. Bây giờ toàn là cậu nói, miệng cũng mỏi rồi, bây giờ đối với Văn Hàn.

Tiêu Văn chọn nơi có chỗ tựa mà ngồi, dù sao chỗ nào cũng bản giống nhau, không cần để ý. Tiêu Văn cầm trong tay chai nước và hai khối bánh bao ăn dở.

Nhìn Dư Hàng ánh mắt khó hiểu, cậu thân nhiên nói: “Bởi vì nói chuyện với mấy người, tôi cơm chiều cũng chưa ăn.” Sau đó liền cúi đầu ăn không để ý tới người khác.

Nghe vậy, Dư Hàng tươi cười trên mặt có chút không giữ được. Lần này Trương Yến thật đúng là vận khí tốt, nếu đổi thành dị năng giả khác, phỏng chừng Trương Yến đã sớm bị xử lý.

Kỳ thật Tiêu Văn rất muốn xử lý Trương Yến, nhưng cậu vừa mới đến, không nghĩ gặp phiền toái nên mới để Trương Yến còn sống, không ngờ trong lòng Dư Hàng lại thành hình tượng thiện lương.

Dư Hàng không nói chuyện nhiều với Văn Hàn, Tiêu Văn lại đang ăn, chỉ có thể chờ Tiêu Văn ăn xong mới bàn chuyện.

“Sao mấy người vẫn chưa nói vậy, tôi ăn tối, cứ hỏi người bên này là được rồi, hắn sẽ trả lời.” Tiêu Văn nhìn thoáng qua Dư Hàng đột nhiên im lặng, rất là khó hiểu, những người này chuyển sang làm tăng giá? Phía trước không phải vẫn nói như vệt sao?

“Được.” Miễn cưỡng cười vui, Dư Hàng biểu tình hiện tại mặc định thành như vậy. Cậu không nói chúng tôi biết hỏi ai a, người bên cạnh cậu trưng ra cái mặt than, lại không nói lời nào, bọn tôi như thế nào hỏi?

“Cái kia, tôi là Dư Hàng, không biết cậu tên gì?” Mặt than có khả năng thích nói chuyện. Có lẽ người này so với Tiêu Văn dễ nói chuyện hơn.

“Văn Hàn.” Văn Hàn hồi phục lại trạng thái tích cực như vàng trước kia. Văn Hàn kỳ thật rất muốn đá bay những người này, nhưng lý trí nói cho hắn biết trước hết chịu đựng đã, rồi sẽ có cơ hội. Trước đây nhìn Trương Yến nói chuyện với Tiêu Văn, hắn cũng rất muốn đá bay nàng, nhưng là vẫn nhịn xuống, lần sau tìm cơ hội lại đến.

“Văn Hàn, cái này, là như vậy.” Dư Hàng phát hiện có lẽ hắn không có cơ hội gặp được mặt than thích lắm lắm, người này vẫn là một cái mặt than nói ít. “Hiện tại trong căn cứ có rất nhiều tiểu đội dị năng giả, tôi chính là đội trưởng của một trong những tiểu đội đó. Chiều nay đội viên của tôi đi ra làm nhiệm vụ tình cờ thấy cậu và đồng bạn đánh tang thi, hắn trở về nói hai người rất lợi hại, tôi thực tâm động, tôi rất muốn tuyển dị năng giả cường đại như hai vị.”

Thời điểm cấp dưới kể lại Dư Hàng không quá để ý, hắn chú ý là khi ở cửa nam, thấy nhất loạt động tác đá tiểu quỷ của Tiêu Văn. Tiểu quỷ kia gọi là Tiểu Ngô, người trong sở ai cũng biết, hắn chạy trốn rất nhanh, nhưng hôm nay người kia lại nhiều lần đập được Tiểu Ngô.

Dư Hàng thông qua lời nói của cấp dưới mà biết người kia chính là người được nhắc đến. Chính vì vậy Dư Hàng mới nổi lên tâm tư mời chào. Hai dị năng giả mạnh như vậy không nhanh chóng thu nạp vào đội, chờ người khác cướp mất thì hối tiếc cũng không kịp.

Vì thế hắn phái Trương Yến trước nay làm việc với nam dị năng giả đều thuận lợi. Không nghĩ tới khi hắn cảm thấy có thể vui vẻ đem đội viên mới trở về, liền thấy cảnh đội viên của mình bộ dáng phát điên, hắn lập tức ý thức được việc hỏng rồi, lần này khả năng không thuận lợi.

Mặt khác vẫn giữ nguyên bộ dáng.

“Nga.” Văn Hàn thản nhiên lên tiếng, sau đó không nói gì.

“...” Dư Hàng không biết nên có biểu tình như thế nào. “Tôi muốn hỏi một chút, các cậu có ý nguyện gia nhập cùng chúng tôi không?” Hy vọng lần này người có thể trả lời một chữ.

“Không biết.” Văn Hàn nhìn Tiêu Văn ăn sắp xong, đáp lại hai chữ.

“...” được rồi, bình tĩnh, bình tĩnh.

Bốn tinh anh đằng sau tất cả đều nắm quyền, trên tay nổi đầy gân xanh, nhưng là vẫn phải nhẫn. Không nên gây ấn tượng xấu với đội viên tương lai.

“Tôi muốn biết mấy người vì sao muốn mời chào bọn tôi.” Ăn xong, Tiêu Văn hiện tại đã có khí lực nói chuyện phiếm với những người này. “Không muốn nghe lý do ‘vì nhìn thấy bọn tôi năng lực rất mạnh’ linh tinh gì đấy, tôi không tin đâu. Nếu chỉ vì một nguyên nhân này, mấy người không cần phải gấp như vậy, ngày mai còn rất nhiều thời gian. Nhưng mấy người lại có vẻ sốt ruột, tối muộn hôm nay đã tới rồi, bên trong có gì mờ ám, ai cũng biết.”

“Được rồi, bọn tôi nói thẳng luôn, bọn tôi mời các cậu thật sự còn có lý do khác, nhưng lý do chủ yếu vẫn là bởi vì các cậu rất mạnh, ở mặt thể này cường giả vi tôn. Huống chi hiện tại nhóm dị năng giả trên cơ bản đều giống nhau, ngoại trừ một vài người cá biệt bởi vì cường hãn hơn một chút, còn đầu cũng không có gì khác nhau. Cho nên ai mạnh sẽ rất được hoan nghênh, tôi không đến sớm khả năng sẽ bị người khác mời trước.” Dư Hàng biểu tình rất là bất đắc dĩ, dường như hắn đã đem tình hình thực tế đều nói ra, bây giờ xem Tiêu Văn có tin hay không.

Tiêu Văn tuy không thông minh như Trương Bằng, nhưng không phải loại dễ gạt gẫm. Chiều nay bọn họ xác thực bị người khác thấy bọn họ đánh tang thi. Nhưng Tiêu Văn có thể chắc chắn, khi trở về cậu biểu hiện hoàn toàn không vượt qua tiêu chuẩn của người bình thường, vừa vận lúc cậu vừa thăng cấp dị năng, cậu đối với việc không chế dị năng càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Cậu có thể khẳng định lúc ấy không ai có thể thấy được cậu cường hãn hơn người khác, như vậy cấp dưới của vị Dư Hàng đội trưởng này làm sao lại thấy bọn họ mạnh đâu? Trước khi nghỉ ngơi ăn điểm tâm phía? Hoặc là khi cùng Lộ tiểu tử đánh tang thi? Kỳ lạ, trước đó Văn Hàn chắc chắn chung quanh không có người nào khác, một người đều không có, trừ bỏ ba con tang thi kia, ngay cả tang thi khác đều không có.

Như vậy rốt cuộc bọn họ thấy kiểu gì? Ha ha, này thực ý vị sâu xa a.

“Dư Hàng đội trưởng, tôi nói thật, hai người bọn tôi không phải cường hãn gì, bọn tôi dị năng cũng giống những người khác thôi, nếu thấy không giống, có thể là do trước đó Văn Hàn từng gia nhập quân ngũ, tố chất thân thể tốt một chút, còn đầu cũng không có gì khác người?” Tiêu Văn cười thực ôn hòa, chính là khi nói dẫn theo mùi thuốc súng.

Mấy người từ đâu mà biết bọn tôi cường hãn? Chính bản thân bọn họ còn không biết nữa là. Này có phải là chuyện cười hay không?

“Tiêu Văn a, thuộc hạ của tôi sẽ không nhìn lầm, hơn nữa lúc ấy cậu và Tiểu Ngô đùa giỡn tôi cũng thấy, các cậu không cần khiêm tốn. Tôi nghĩ có thể các cậu lo lắng bọn tôi sẽ cản chân, yên tâm đi, tiểu đội dị năng giả của tôi tuy không thuộc loại thể lực to lớn gì, nhưng chúng tôi tự thấy không đến nỗi thua kém.” Dư Hàng cũng không ngờ Tiêu Văn khó chơi như vậy.

“Nha? Phải không?” Nhướn mày, lần này nói thẳng chính mình không thuộc thể lực nào, còn có hậu phương cường hãn. Cậu vẫn không tin. “Chúng tôi thật sự chỉ là dị năng giả bình thường, bọn tôi rất muốn gặp cái người bắt gặp bọn tôi chiều nay, tôi nghĩ bọn họ có phải nhận sai người hay không? Có lẽ gặp mặt sẽ biết bọn tôi không phải người mà thuộc hạ của anh nhìn thấy.”

Cậu đã nói sang chuyện khác, vậy tôi đây đi về là được chứ gì.

“A, Tiêu Văn a, cậu vẫn tự coi nhẹ bản thân như vậy, thuộc hạ của tôi là người thành thật nhất. Hiện tại hắn đang ngủ, tôi cũng không nỡ gọi hắn dậy, hôm nay hắn cũng bận cả ngày, tôi cũng không thể đi quấy rầy hắn.” Ngẩng đầu nhìn trời một chút, Dư Hàng thật đáng tiếc nói: “Tôi nhìn trời cũng không còn sớm, tối mai chúng tôi lại đến bãi phóng được không? Đến lúc đó nhất định tôi sẽ gọi thuộc hạ đến.”

“Tốt, vậy tôi không tiễn.” Tiêu Văn nhìn Dư Hàng đứng dậy chuẩn bị rời đi, trong lòng liên tục cười lạnh, người giả bộ a. Không sao, ngày mai người còn tiếp tục, ta sẽ nhận nhiệm vụ khác để làm, ta cho người tìm.

“Không cần đa lễ, bọn tôi về đây, ngày mai nhất định đến bãi phóng.” Dư Hàng đi được vài bước quay lại tạ lỗi.

“Không tiễn, lần tới gặp.” Mỉm cười nhìn đám người Dư Hàng đi xa. Tiêu Văn đưa tay lên nhu nhu khuôn mặt cười đến cứng ngắc.

“Ta đi, cười đến nổi mặt đều đóng băng rồi.”

Tang thi huynh giờ tay xoa mặt Tiêu Văn...

61. Quyển 2 - Chương 11: Chiếc Hòm Thần Kỳ

Tiêu Văn vừa đi vừa vuốt mặt, mặt cậu mỗi muốn rút rời a.

“Văn Hàn, người nghĩ những người này rốt cuộc do ai phái tới, bọn họ nói không thuộc đại thế lực nào.” Vào phòng, ngồi ở trên giường, Tiêu Văn hỏi tang thi huynh đang đóng cửa.

“Không biết, cũng có khả năng là những người đó.” Văn Hàn đóng cửa xong, trong mắt hiện lên một tia ngoan lệ, xem ra những người đó đã nhận ra khối thân thể này, muốn tiếp cận quan sát chính mình.

Hừ, một đám chết tiệt. Ta còn chưa tới tìm các người, các người đã khấn cấp muốn tới gần ta như vậy. Ta sớm muộn gì sẽ giải quyết các người, nhanh thôi.

“Những người đó?” Văn Hàn, người biết bọn họ rốt cuộc có mục đích gì?

Tiêu Văn dừng động tác nhu mắt lại, những người đó không phải là nhằm vào tang thi huynh đấy chứ. Nhưng rốt cuộc bọn họ vì cái gì? Nếu bọn họ biết tang thi huynh là tang thi, căn bản sẽ không có một màn mời chào như hôm nay, khả năng trực tiếp dùng vũ khí —— oanh sát.

Hiển nhiên bọn họ không biết Văn Hàn là tang thi, hiện tại Văn Hàn nói ‘Những người đó’, chẳng lẽ thân phận Văn Hàn còn điều khác mờ ám?

“Ta cũng không chắc chắn, ta chỉ cảm giác có thể là những người đó.” Bây giờ chưa thể nói với sủng vật, đợi khi nào mọi chuyện hoàn toàn rõ ràng sẽ nói cho sủng vật sau. Hiện tại Văn Hàn không rõ bản thân rốt cuộc có phải được tạo ra từ thí nghiệm hay không. Ký ức của hắn đứt quãng, trên cơ bản chỉ những gì liên quan đến cừu hận mới thực rõ ràng, còn lại không phải rất mơ hồ thì chính là trống rỗng.

Còn nữa, những người đó không có cái gì gọi là lương tâm, nếu bọn họ đã nhận ra thân phận của hắn, khẳng định sẽ gây bất lợi với sủng vật. Nghĩ đến đây, Văn Hàn cảm thấy còn thiệt nhiều sự tình cần phải làm.

“Vây chờ người hoàn toàn xác định mọi chuyện lại nói cho ta sau, một chữ cũng không được thiếu.” Giờ khắc này Tiêu Văn có loại lỗi giác sinh mệnh cậu như được gắn liền với Văn Hàn, giống như cùng nhau lâu như vậy, bọn họ hiện tại vì an toàn của đối phương mà suy nghĩ.

Tiêu Văn, đó là chỉ là ảo giác của người, nhưng người đã vì Văn Hàn suy nghĩ, chúc mừng người.

“Được, bất quá bây giờ chúng ta có nên ẩn nấp nổ trước đã hay không?” Văn Hàn nheo mắt, sủng vật lúc này hoàn toàn lo lắng cho hắn, không phải cái loại lo lắng như trước kia, cảm giác không đồng dạng như vậy.

“Đúng rồi, ta quên mất. Không biết vừa nãy ngồi xuống có đè vào nút điều khiển không nữa. Lỡ hỏng sẽ không thể chơi.” Tiêu Văn nhớ tới bom liền nghĩ đến công tắc bị cậu tùy ý nhét vào túi quần sau mông, vội vàng đem điều khiển ra xem.

“Văn Hàn, rốt cuộc đã nổ chưa vậy?” Lấy ra nửa ngày, Tiêu Văn không chắc chắn lắm, chỉ biết hỏi tang thi huynh, tuy rằng chưa hẳn tang thi huynh sẽ biết.

“Không có, một quả cũng chưa nổ.” Văn Hàn nhìn thoáng qua, biết bom vẫn chưa được kích hoạt.

“Ha ha, ta đây liền nổ ba quả một lúc.” Tiêu Văn đặt điều khiển trên bàn, hai tay cùng tiến lên đồng thời đè lại cái nút. Một phút đồng hồ trôi qua mới đặt điều khiển xuống.

“Đã nổ chưa vậy?” Tiêu Văn không nghe thấy tiếng động gì.

“Oa nga!” Tuy cậu không nghe được tiếng nổ, nhưng xuyên qua cửa sổ nhìn thấy ánh sáng chớp lóe.

“Xem ra thành công.” Văn Hàn nhìn Tiêu Văn nở nụ cười, nhưng do trời tối, Tiêu Văn chỉ cảm nhận được giọng điệu âm áp của hắn.

“Đúng vậy, à Văn Hàn, hôm nay ta muốn vào không gian chơi đùa với bọn Tiểu Nhất một hồi, sau đó ngủ lại bên trong.” Tiêu Văn không muốn ở trong căn phòng này nữa, bây giờ cậu chỉ muốn hảo hảo ngủ một giấc, không nghĩ lại bị quấy rầy.

“Ừ, chúng ta cùng vào, ta vừa vặn có việc cần vào không gian làm.” Văn Hàn nói xong mang theo Tiêu Văn tiến vào không gian.

“A ha! Vẫn là trong không gian tốt hơn.” Đứng trong phòng khách Tiêu Văn hít một hơi dài, bầu không khí ở đây cảm giác dễ chịu hơn nhiều.

“Tiểu nhị người đã đến rồi.” Tiêu Văn cảm thấy trong lòng động dậy, thuận tay ôm lấy. Tiểu nhị tuy rằng trước đó bị Tiêu Văn chà đạp nhưng vẫn không làm nó ngừng thích Tiêu Văn a.

“Tiểu nhất, tiểu tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ, các người đều đến a, hôm nay ta sẽ chơi cùng các người, sau đó mới đi ngủ. Ha ha ha.” Ôm tiểu nhị, Tiêu Văn ngồi trên lưng tiểu nhất chạy ra ngoài.

Văn Hàn còn định nói một câu hôm nay hẳn có việc, nhìn cái dạng này có lẽ không cần phải nói nữa, phỏng chừng Tiêu Văn hôm nay chơi đến mệt chết đi, sau đó trực tiếp ngã vào giường ngủ trước.

Bây giờ đi xem chiếc hòm kia có thể đề cao năng lực không, hiện tại quan trọng nhất là tăng sức mạnh, sau đó sẽ hảo hảo thu thập những người kia. Văn Hàn nhìn nơi Tiêu Văn rời đi, trong lòng không hiểu vì sao cảm thấy bất an.

Bất an a, đây là lần đầu tiên hắn có loại này cảm xúc này. Tiêu Văn, ta nhất định sẽ bảo vệ người, nhất định.

Văn Hàn đi tới khu vực hắn cách ly.

Sau khi đi vào, Văn Hàn cảm thấy nóng, cái loại cảm giác nóng này tựa như nếu không cẩn thận sẽ bị hòa tan vậy.

“Người thật sự không phải thứ tầm thường. Hy vọng người có thể giúp ta, bằng không ta sẽ nhốt người ở chỗ này, vĩnh viễn.” Văn Hàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết chiếc hòm có thể nghe hiểu những gì hắn nói.

Cảm giác nhiệt độ chung quanh không còn nóng lên nữa, Văn Hàn khoe miệng dương lên. Chiếc hòm này thời điểm bị hắn ném vào không gian còn trong trạng thái phòng ngự, bây giờ lại có thể chủ động công kích, xem ra nó ở trong không gian hấp thu được rất nhiều năng lượng. Người đã hấp thu năng lượng trong không gian của ta, như vậy cống hiến một chút cũng là chuyện bình thường.

“Ta hiện tại cần đề cao tinh thần lực, chỉ nâng cấp tinh thần lực ta mới có thể biết rốt cuộc giới hạn của ta đến đâu.” Văn Hàn nói chuyện với chiếc hòm, hắn cảm thấy cái hòm này có thể nói, không biết có phải do hắn bị ảo giác không nữa.

“Ta có thể giúp người, đổi lại người không được nhốt ta.” Thanh âm thực non nớt, tựa như đứa nhỏ ba tuổi.

“Người có thể nói từ lúc nào vậy?” Nhấn má, xem ra tiềm thức của hắn chính xác.

“Ta đã sớm có thể nói, nhưng lúc đó là nói không nên lời.” Thanh âm trẻ con có chút ủy khuất, có thể nói, nhưng là không có khí lực nói a.

“Nga, xem ra ở trong không gian của ta người có thể hấp thu năng lượng. Vậy người nên hồi đáp ta thế nào đây.” Văn Hàn trở nên phúc hắc, mấy chuyện lừa gạt trẻ con đúng là không tốt, thật sự.

Đứa trẻ, cũng chính là cái hòm, chậm rãi bay lên trước mặt Văn Hàn, sau đó lắc trái lắc phải, cao thấp đong đưa, thẳng đến khi duy trì độ cao mười thước, cách bốn thước.

“Người đang làm cái gì vậy.” Văn Hàn không vì hành vi kỳ quái của chiếc hòm mà cảm thấy buồn cười, hắn rất bình tĩnh hỏi.

“A, ta đang tìm một vị trí chính xác để cùng người mặt đối mặt, bằng không ta và người nói chuyện cũng rất không lễ phép.” Thanh âm non nớt nghe vào lại rất nghiêm túc.

“Nga, vậy hiện tại mặt này chính là mặt của người đúng không.” Văn Hàn vẫn là không có cảm giác có gì buồn cười, hắn hỏi rất đúng đắn.

“Đúng vậy, bên này chính là mặt của ta. Chúng ta nói luôn chính sự đi, người muốn ta giúp người như thế nào, hay là ta giúp người.” Đứa trẻ trả lời khẳng định chứng minh phần có hoa văn chính là mặt của nó.

“Có gì khác nhau sao?” Văn Hàn nghe ra ý tốt của nó.

“Có a, nếu người muốn ta giúp người, như vậy ta cứ dựa theo lời người nói mà làm, tuyệt đối sẽ không qua loa. Nhưng nếu người kêu ta đến giúp người, như vậy ta sẽ cho người những gì mà ta biết.” Thanh âm non nớt vạch ra chỗ bất đồng.

Văn Hàn cúi đầu, không lập tức trả lời, hẳn không biết chọn cái nào, về phần có tin cái hòm con nít này không, thật ngại quá, Văn Hàn cho tới bây giờ chưa nghĩ tới khả năng này.

Nếu chỉ có thể hỗ trợ đề cao tinh thần lực, như vậy vẫn là không đủ. Để bảo vệ Tiêu Văn, trình độ như vậy chưa đủ.

“Ta muốn biết vì sao Tiêu Văn tới gần ngươi lại trở nên biến tính như vậy?” Văn Hàn chọn loại thứ hai, nhưng lại là muốn biết về chuyện của Tiêu Văn.

“Tiêu Văn, có phải bạn lữ của ngươi không.” Chiếc hòm suy nghĩ một hồi mới trả lời.

“Đúng vậy.” Ngữ khí khẳng định.

“Không phải do ta, bạn lữ của ngươi ta ảnh hưởng không đến. Ta nghĩ hẳn là bạn ngươi sắp tới sẽ tiến giai (thăng cấp), hoặc là đã tiến giai rồi.”

“Nga, cậu ấy đã tiến giai.” Văn Hàn thế này mới yên tâm, lại đối với việc hắn phát hiện ra cái hòm này mà cảm thấy may mắn. “Ta nghĩ chúng ta rất có duyên, ta bởi vì bạn lữ thời điểm tiến giai thực nóng nảy nên hoài nghi có nguyên nhân nào khác, liền đem ngươi đào ra. Bất quá ta rất muốn biết ngươi vì sao lại bị chôn ở đây, ngày đó ta thấy cũng bị chôn không quá sâu.”

Hòm tả hữu lắc một chút, không biết có phải là do ngưỡng ngừng không. “Ta chỉ nhớ lúc ấy cùng một đồng thạch đầu (tảng đá) bị chôn ở đây, sau rồi vẫn luôn luôn tại nơi đó.”

“Ngươi đang ngủ, sau đó bị bọn họ chôn ở đây?” Văn Hàn đoán nguyên nhân khiến chiếc hòm thẹn thùng là vì điều này.

Hòm không biết vì sao mà không đem mắt nhìn thẳng Văn Hàn, lắc lắc lắc lắc bay đi. Không bao lâu lại bay trở về. “Ta cũng không biết, ta chỉ nhớ ngày đó ta đột nhiên mê man, cảm giác năng lượng toàn thân bị xói mòn, hơn nữa ta hấp thu không được năng lượng. Cho nên ta chỉ có thể mang theo một chút năng lượng sót lại mà ngủ say.”

“Ta vừa mới đi ra ngoài lung lay một vòng, nhớ ra một chuyện, ta cảm thấy ngủ đã lâu, thời điểm ngươi tìm được của ta, ta đã tỉnh lại không sai biệt lắm ba tháng. Nếu ta đoán không sai, hẳn là ta có khả năng hấp thu năng lượng, nhưng quá ít, ta hoàn toàn không thể động dậy.”

“Nga, vậy ngươi còn biết gì nữa.” Văn Hàn thật ra đối với nguyên nhân dẫn đến mặt thế rất ngạc nhiên, ngồi xuống chuẩn bị nghe hòm chậm rãi kể.

“Ta thấy thế giới bên ngoài với ngày xưa hoàn toàn bất đồng. Ta nghĩ đại khái là linh khí trong thiên địa đã tiêu tán, làm cho những người tu chân ngày xưa hoàn toàn bị diệt tuyệt, cũng không biết là do con người hay là thiên ý.”

“Hiện tại bên ngoài có điểm giống ngày xưa, linh khí rất sung túc, tu luyện thực dễ dàng, nhưng muốn tiến giai thì hơi khó. Còn nữa, ta hôm nay nhìn thấy thứ mà các người gọi tang thi, ta cảm thấy bọn chúng có khả năng là những linh hồn tiêu tiêu đột nhiên hấp thu linh lực mà thành.”

“Vậy vì sao có người bị tang thi cắn sau đó cũng sẽ biến thành tang thi?” Văn Hàn không nghĩ ra.

“Ta nghĩ, đó chỉ là bắt đầu, hiện tại dị năng giả các người bị tang thi cắn hoàn toàn không có việc gì, nhưng nếu như bị tang thi ngang cấp cắn, như vậy dị năng giả cũng sẽ biến thành tang thi, nhưng trước mắt hình như có rất ít tang thi ngang cấp với dị năng giả, hoặc là còn chưa xuất hiện.”

“Ta nghĩ dạng tang thi này giống như ta khi đó độ kiếp thất bại, bị một ít tâm ma linh tinh gì đấy chiếm cứ thân thể. Nhưng không biết vì sao, tâm ma giống như được mới được sinh ra, hoàn toàn không có lý trí.”

• • • • •

Văn Hàn đợi một hồi lâu, không thấy chiếc hòm nói gì.

Một lúc lâu sau, thanh âm chiếc hòm mới vang lên: “Nếu ta không đoán sai, hết thấy đang một lần nữa bắt đầu, mặc kệ là ma hay tiên hay yêu.”

“Ta thì sao.” Văn Hàn rất muốn biết chính mình rốt cuộc thuộc loại nào.

“Người a, giống như linh hồn vừa chiếm đoạt một thân thể mới được tạo ra, miễn người mạnh hơn là được. Có vẻ vận mệnh người rất mạnh đâu.”

62. Quyển 2 - Chương 12: Chuyện Thăng Cấp

Văn Hàn lẳng lặng suy nghĩ thật lâu, sau đó hỏi ra một vấn đề cuối cùng: “Người nói xem, thể giới này sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.”

“Ừm.” Hòm suy nghĩ một hồi mới trả lời: “Ta cũng không biết, còn phải xem số phận nhân loại như thế nào.”

“Người nói khác gì không nói.” Văn Hàn ngừng một chút “Hiện tại bắt đầu, liệu trước hừng đông ngày mai có thể xong không?”

Văn Hàn không muốn tốn nhiều thời gian, nếu không sủng vật sẽ không tìm thấy hắn, hắn lại không ra được, nếu thời gian quá lâu người khác sẽ cho rằng bọn họ mất tích, như vậy không hay lắm. Đến lúc đó chỉ còn cách giết tất cả bọn họ? Rất nhiều người, giết thực lao lực.

“Không sao, có thể làm xong trong tối nay, thể nhưng người phải chịu vất vả một chút, sau đó ta sẽ lâm vào trạng thái ngủ say, sẽ rất lâu, cho nên người không được quăng ta.” Chiếc hòm nói trước, chỉ sợ đến lúc đó Văn Hàn đột nhiên khó chịu, thuận tay ném luôn nó, cần phải hứa hẹn bảo đảm một chút.

“Được, ta sẽ không ném người.”

“Vậy bắt đầu đi.”

Văn Hàn chậm rãi nhắm mắt lại, toàn tâm tin tưởng chiếc hòm.

Bên kia, Tiêu Văn và ngũ chích đùa đến bất diệc nhạc hồ.

“Oa ha ha, tiểu nhất, bím tóc của người thật khả ái a.”

Tiêu Văn đem bộ lông của tiểu nhất tết thành bím tóc, không biết từ nơi nào tìm được sợi dây, thắt nơ lên.

Chẳng mấy mà trời sáng, Tiêu Văn mơ màng nhìn ngoài cửa sổ, nằm lười trên giường không muốn đứng lên. Không biết hôm nay có nhầm chán như hôm qua không.

“A

” ngáp một cái, ngủ thật thoải mái.

Thời điểm Tiêu Văn xuống nhà, vừa vặn gặp Văn Hàn từ bên ngoài đi vào.

Văn Hàn thoát nhìn không được tốt lắm, có chút mệt mỏi, cảm giác tinh thần cũng không khá hơn là mấy.

“Văn Hàn, người có khỏe không, xảy ra chuyện gì vậy?” Vội tiến lên giúp tang thi huynh ngồi xuống.

“Không sao, có thể hôm nay không đi nhận nhiệm vụ được.” Văn Hàn không ngờ lại mệt như vậy, tinh thần lực đều tiêu hao không sai biệt lắm, có lẽ đến chiều mới hoàn toàn khôi phục.

“A, chuyện đó không quan trọng, cùng lắm ra ngoài trước chạng vạng là được rồi.” Tiêu Văn cảm thấy Văn Hàn đúng là không biết chăm sóc bản thân, không biết rút cuộc hắn làm cái gì mà trở thành cái dạng này.

“Ừ, được.” Đây là lần thứ hai tinh thần lực của hắn gần như bị tiêu hao toàn bộ. Hắn hiện tại cần khôi phục tinh thần lực, cho nên chỉ có thể lên lầu ‘ngủ’. Được rồi, ngủ là mỗi Tiêu Văn nghĩ thôi.

Văn Hàn lên lầu khôi phục tinh thần lực, Tiêu Văn yên lặng nhìn theo bóng dáng hắn đến khi biến mất sau bậc cầu thang mới thôi.

Cậu có nên lên lầu cùng không? Không thể cứ mãi để tang thi huynh bảo hộ như vậy, cậu có phải cũng nên bảo hộ tang thi huynh hay không?

Trầm mặc thật lâu, cuối cùng Tiêu Văn vẫn lên cùng, cậu cần tu luyện, đến khi có thể tự bảo hộ chính, sau đó còn có thể bảo hộ tang thi huynh.

Buổi chiều.

Văn Hàn và Tiêu Văn hai người chậm rãi tìm một nhiệm vụ yêu cầu đi xa nhất, cần thời gian hoàn thành lâu nhất. Thế nhưng chỉ tìm được mấy nhiệm vụ gần đó, tạm thời không có nhiệm vụ phù hợp với yêu cầu của bọn họ.

Liếc nhau, lại chậm rãi tìm tìm, nếu thật sự tìm không được, vậy cứ cho là tìm được rồi đi, sau đó ra khỏi cửa.

“Tiêu Văn, cậu cũng ở trong này à, đến nhận nhiệm vụ?” Nghiêm Lâm âm thanh rất lớn từ xa truyền lại đây.

Tiêu Văn xoay người nhìn, chính là Lộ tiểu tử, Nghiêm Lâm năm người bọn họ, xem ra bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ hôm qua, không biết hôm nay bọn họ nhận nhiệm vụ gì.

Rất nhanh, năm người đi đến chỗ Tiêu Văn.

“Tiêu Văn, các cậu không nhận được nhiệm vụ à?” Lộ tiểu tử nháy mắt mấy cái, hỏi Tiêu Văn rất thần bí.

Tiêu Văn nhìn Văn Hàn, xem ra Văn Hàn và cậu đều nghĩ giống nhau.

“Nga, xem ra Lộ tiểu tử anh có nhiệm vụ giới thiệu cho bọn này!” Tiêu Văn cũng học hẩn nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

“Khụ khụ.” Tay nắm thành quyền đặt bên miệng giả bộ ho hai cái, Lộ tiểu tử trái phải nói ra một câu. “Chúng ta ra ngoài nói.”

Nhìn bộ dáng Lộ tiểu tử, Tiêu Văn cảm thấy hứng thú, thần bí như vậy khẳng định là nhiệm vụ lớn. Cũng không biết có phù hợp yêu cầu của bọn họ không.

“Được, chúng ta ra ngoài trước rồi lại nói.” Tiêu Văn lách qua đám người mò đường đi ra.

Khi tất cả mọi người đã ra ngoài, quay lại nhìn đám đông trong đại sảnh phía sau một chút, yên lặng lau mồ hôi một phen, không biết chính mình vừa rồi đi ra như thế nào, không bị đề thành thịt vụn thật đúng là kỳ tích a.

Mấy người đi một quãng xa, đến khi chung quanh không còn ai mới dừng lại.

“Tiêu Văn a, là thế này, hôm nay từ rất sớm bọn tôi đã nhận một nhiệm vụ, nhưng cảm thấy nhân lực quá ít, muốn tìm thêm vài người nhưng lại có chút lo lắng. Vốn dĩ bọn tôi còn bốn người nữa, chết tiệt, bọn họ cư nhiên đã nhận nhiệm vụ khác rồi.” Lộ tiểu tử thiếu điều vỗ ngực dậm chân.

“Đúng vậy, bọn tôi chỉ có thể chậm rãi tìm, nghĩ kiếm thêm vài người cùng đi, nhưng lại không tin tưởng nhân phẩm những người đó lắm, hơn nữa cũng không quen thân. Cứ như vậy vờ hết cả buổi sáng.” Mắt kính hiếm khi oán giận.

“Chúng ta trước hết xem là nhiệm vụ gì đã.” Trước xem có phải đi xa không, tốt nhất là cách đây xa một chút, bọn họ hiện tại cần nhất là thời gian, làm cho bản thân trở nên cường đại.

“Nhiệm vụ rất đơn giản, hộ tống thứ này trở về. Phiền toái nhất chính là địa phương kia tất cả đều là tang thi, thứ đó lại nằm giữa vòng vây đó.” Lộ tiểu tử thấy Tiêu Văn nguyện ý tìm hiểu nhiệm vụ, cảm thấy thực vui vẻ.

“Cái kia kỳ thật không thể coi là đồ vật được, kia kỳ thật là một cái thùng đựng hàng, bên trong tất cả đều là lương thực được đóng gói hút chân không, bảo quản cẩn thận. Về phần vì sao cần cứ lại phát hiện, bọn tôi cũng không mấy quan tâm. Lần này thời gian giới hạn rất dài, còn nữa, chính là tang thi rất nhiều, còn lại không đáng nói.”

Tiêu Văn nghe thấy ‘thời gian giới hạn rất dài’ trong lòng cũng đã đáp ứng nhiệm vụ này rồi, ngoại trừ tang thi nhiều ra, còn lại đều tốt lắm a.

“Được, bọn em tham gia, khi nào thì xuất phát?” Tiêu Văn muốn biết khi nào thì đi, nếu là ngày mai, bọn họ trước hết ra ngoài căn cứ chờ, tốt nhất là khởi hành tối nay.

“Hai người có muốn trở về thu thập một chút đồ dùng không? Bọn tôi đã chuẩn bị, tùy lúc có thể xuất phát, hơn nữa lần này căn cứ còn dư xe, chỉ là xăng không nhiều lắm.” Lộ tiểu tử có điểm đáng tiếc.

“Không cần, dù sao tất cả trên cơ bản đều đem theo bên người, bọn em hôm nay không biết sẽ nhận được nhiệm vụ gì, cho nên cái gì cũng mang đầy đủ. Vậy các anh ai sẽ lái xe?” Tiêu Văn không lái xe, Văn Hàn không biết có thể không.

“Không vấn đề gì, Lâm Nham và mắt kính đều biết, hơn nữa thời gian không gấp, không cần một ngày 24 giờ lái xe.” Nghiêm Lâm đi phía trước, nghe thấy Tiêu Văn nói liền quay lại đáp một câu.

Cùng với Tiêu Văn hẳn một chút cũng không để ý, nếu là người khác, hẳn có thể cảm thấy không thoải mái. Không có biện pháp, nhìn ai mà không thuận mắt, hẳn sẽ nhịn không được mà cho một trận.

Theo ở phía sau, Tiêu Văn cười đến vui vẻ, những người phát nhiệm vụ kia dám nói dối, hừ hừ, chờ trở về ta sẽ thu thập các người.

Văn Hàn nhìn Tiêu Văn đáng vẻ đắc ý, lắc đầu, chuyện nhỏ như vậy đã đắc ý.

Lần này Tiêu Văn bọn họ đi là cổng phía đông. Nhìn cánh cổng vẫn chưa mở ra, Tiêu Văn nghĩ có khi nào từng cánh cổng của căn cứ mỗi cái cậu đi một lần, sau đó cứ lặp lại như vậy?

“Tiêu Văn a, lần này bọn tôi kiếm được một chiếc xe khá tốt, có điều hơi tốn xăng, đến lúc đó cậu ngồi đâu?” Lộ tiểu tử rất muốn ngồi cùng Tiêu Văn, bởi vì chỉ còn mỗi Tiêu Văn chưa nghe hẳn kể về bí văn của căn cứ.

“Em nghĩ ngồi sau, đằng sau hẳn là có thể ngồi đủ ba người đi.” Tiêu Văn xem Lộ tiểu tử bộ dáng hưng phấn là biết hẳn muốn tìm cậu tán gẫu. Phỏng chừng là bốn người kia đã sớm nghe hẳn nói không biết bao nhiêu lần, về phần Văn Hàn, có lẽ Lộ tiểu tử sợ cái mặt than của hẳn.

Cả nhóm nói chuyện xong vừa lúc cổng đã mở.

Quả nhiên lên xe không bao lâu, Lộ tiểu tử liền mở ‘máy hát’. Dọc theo đường đi nói không ngừng, bắt quá cũng bởi vì thế mà Tiêu Văn và Văn Hàn biết được rất nhiều chuyện của căn cứ, sẽ không giống lúc trước cái gì cũng không biết.

“Đúng rồi, Trương Bằng có liên lạc gì với hai người không? Tôi hơi nhớ ba đứa nhỏ kia.” Nghiêm Lâm đột nhiên xoay người lại hỏi Tiêu Văn.

“Không có.” Tiêu Văn rất kỳ quái, Trương Bằng cư nhiên cũng không liên lạc gì với Nghiêm Lâm. “Bọn em vốn chỉ là nửa đường gặp gỡ, không phải quá quen thân, nhưng thật ra ba tiểu quỷ kia thực thích em.”

“A, thì ra là thế. Tiêu Văn, ngày đó cậu thi triển dị năng thật là lợi hại, vì sao so với người lùn lại lợi hại hơn nhiều như vậy a.” Vừa nói xong đã bị Lâm Nham hung hăng gõ đầu một cái.

“Đồ ngốc, chính cậu muốn hỏi sao lại lợi tôi vào.” Ném cho Nghiêm Lâm cái nhìn xem thường, sau đó nhắm mắt dưỡng thần. Hiện tại mắt kính đang lái xe.

“Sao lại đánh tôi, tôi nói toàn là lời nói thật mà.” Ủy khuất nhìn Lâm Nham đang nhắm mắt không thèm để ý đến mình, Nghiêm Lâm sờ sờ đầu, tiếp tục cùng Tiêu Văn nói chuyện.

“Đúng vậy, tôi cũng thấy hỏa cầu của cậu thật là lợi hại.” Lộ tiểu tử cũng rất ngạc nhiên, hơn nữa những điều hẳn muốn nói trên cơ bản đều đã nói xong, hiện tại tất cả lực chú ý đều đặt trên hỏa cầu của Tiêu Văn.

Ngày đó hẳn thấy hỏa cầu của Tiêu Văn là cỡ nào bá đạo, một quả cầu liền diệt được một con tang thi, thật mạnh. Ngay cả Lâm Nham cần đến hai hỏa cầu mới có thể đem tang thi xử lý, nếu gặp phải tang thi tốc nhanh hơn, kia tốn càng nhiều hỏa cầu.

“Có sao? Em cũng không biết, nhưng là lúc rảnh rồi em liền nghịch hỏa cầu.” Nói xong, ngay tại đầu ngón tay Tiêu Văn dấy lên một ngọn lửa nhỏ, sau đó không chế thành hỏa cầu chậm rãi xoay tròn.

“Tựa như vậy, chơi rất vui.” Tiêu Văn không chế năm hỏa cầu xoay quanh năm ngón tay.

Phía sau, Lâm Nham cũng mở mắt lẳng lặng nhìn đầu ngón tay Tiêu Văn, hỏa cầu kia giống như đang khiêu vũ. Về phần Lộ tiểu tử và Nghiêm Lâm, hai người này sớm đã xem đến ngây người.

Phía trước mắt kính và Ôn hắc tử ngược lại không chú ý tới bên này.

“Ti!”

Không biết là ai hít một hơi, làm Lâm Nham bừng tỉnh.

Cau mày, Lâm Nham xoay người, muốn học Tiêu Văn ngưng tụ hỏa cầu ở đầu ngón tay, nhưng là chỉ toát ra được một ngọn lửa.

Tiêu Văn thấy Lâm Nham nhú chặt mi, nhỏ giọng nói một câu: “Lâm Nham, cứ từ từ thôi, mới bắt đầu em cũng chỉ tạo được ngọn lửa, luyện nhiều là được rồi.”

“Luyện nhiều là tốt rồi, luyện nhiều là tốt rồi.” Không biết rốt cuộc Lâm Nham bị làm sao nữa, luôn lặp lại những lời này. Sau đó hắn chuyên tâm luyện tập, bộ dáng chuyên tâm kia làm hại Nghiêm Lâm không dám lớn tiếng nói chuyện, chỉ sợ ồn đến hắn.

“Tiêu Văn a, cậu tập luyện cho nên dĩ năng mới cường hãn như vậy?” Nhỏ giọng nói, Nghiêm Lâm trong khi nói trộm nhìn Lâm Nham, chỉ sợ làm hắn mất tập trung, sau đó bị đánh.

“Ừm.” Tiêu Văn cũng phóng thấp thanh âm, nhẹ nhàng trả lời một tiếng.

Nghiêm Lâm nhếch miệng cười, sau đó xoay người sang chỗ khác cũng bắt đầu chậm rãi luyện tập, hắn cũng muốn một quả cầu nước giết chết tang thi a. Không có biện pháp, tuy hắn bộ dạng lực lưỡng nhất, nhưng dĩ năng lại là nước, đúng là chán ghét.

Lộ tiểu tử nhìn hai người im lặng luyện tập, sờ sờ đầu, vậy hắn cũng lẳng lặng luyện tập xem sao.

Chỉ khổ cho Tiêu Văn, ngồi bên cạnh Lộ tiểu tử chốc chốc lại bay đến một luồng khí lạnh. Điều hòa ô tô khẳng định bị động kinh rồi.

63. Quyển 2 - Chương 13: Mật

Tiêu Văn vì không muốn bị điều hòa động kinh làm đông chết, chỉ có thể tự mình tạo ra một cái lò sưởi cũng gián tiếp động kinh, tần suất còn phải đuổi kịp với tần suất của điều hòa.

Vì thế, Ôn hắc tử và mắt kính nhìn thấy chính là phía sau ngoại trừ Văn Hàn, bốn người khác đều đang lên cơn động kinh.

“Bọn họ không bị làm sao đấy chứ, sẽ không là ngồi xe ngồi đến đầu óc mơ hồ đi.” Ôn hắc tử có điểm khó hiểu hỏi mắt kính đang lái xe. Máy người đằng sau bị ma nhập tập thể?

“Không biết, không cần lo cho bọn họ, có người lùn ở đó, bự con và Lộ tiểu tử không gây ra chuyện gì đâu.” Mắt kính không dám quay đầu lại nhìn, hắn hiện tại còn phải chuyên tâm lái xe nha.

“....” Nếu đã có người lùn ở đó, Ôn hắc tử cảm thấy chính mình cũng không phản đối, mặt sau trừ bỏ Văn Hàn vẫn luôn mặt than chưa bao giờ đình chỉ, còn lại đều muốn điên rồi.

Nhìn sườn mặt mắt kính, Ôn hắc tử cảm thấy kẻ này hiện tại giống hắn có thể duy trì thanh tỉnh, nhìn thật thuận mắt a. Xem, ánh mắt hắn cỡ nào sáng ngời, kính của hắn cỡ nào thân sĩ, sườn mặt hắn cỡ nào... ghê tởm.

“Nôn.” Ôn hắc tử bị ý tưởng ghê tởm làm muốn ói, quả nhiên khen ngợi tên mắt kính này là chuyện đặc biệt ghê tởm a.

“Cậu làm gì đấy, mang thai?” Mắt kính nghe thấy thanh âm buồn nôn của Ôn hắc tử, thuận miệng hỏi một câu. Không có biện pháp, dả kích Ôn hắc tử đã thành thói quen.

“Người mới có thai ấy. Ta phi, không đúng, lão tử là nam, như thế nào có thể mang thai.” Nghe mắt kính nói vậy, hắn có ý phản bác, nhưng nói được một nửa mới thấy có chỗ không đúng.

“Ha ha ha, tuy không nhìn thấy mặt cậu, nhưng tôi có thể tưởng tượng ra khuôn mặt cậu có bao nhiêu phần thích.” Mắt kính cảm thấy hiếm khi được cao hứng như vậy, có thể nhìn thấy một mặt ngốc nghếch của Ôn hắc tử.

Ôn hắc tử cảm giác như mình bị hai người đằng sau lây bệnh rồi, quả nhiên ngủ vẫn là chuyện quan trọng nhất, vì thế Ôn hắc tử hắn tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Không qua bao lâu, Lâm Nham đã có thể điều khiển hỏa cầu bay vòng quanh đầu ngón tay.

Nhìn chính ngón tay của mình, Lâm Nham không biết hiện tại bản thân nên có biểu tình gì, là cười ha ha? Hay là khóc lớn, hoặc là khóc vì quá vui. Không biết, hắn hiện tại mặt không chút thay đổi nhìn hỏa cầu bị khống chế xoay tròn không biết mệt mỏi.

Hắn không ngờ mình cũng có lúc trong đầu trống rỗng, điều đầu tiên hắn thầm nghĩ đến chính là bị con. Thiệt nhiều thời điểm đều là bị con đem mình từ trong vòng vây tang thi cứu ra, cho dù dị năng của hắn là thủy dị năng. Hiện tại có phải mình không cần hắn cứu nữa hay không, thậm chí có thể bảo hộ hắn?

Bảo hộ hắn, Nghiêm Lâm người mà hắn luôn coi như đệ đệ trái lại luôn bảo vệ hắn. Có lẽ hôm nay là một ngày may mắn, nhận nhiệm vụ, không tìm được người làm cùng, sau đó gặp Tiêu Văn, rồi bị con hỏi ra sự kiện kia. Hết thấy dường như đã được sắp đặt. Ông trời a, không phải là ông đang giúp ta đó chứ? Ta nghĩ đúng vậy đi.

“Hô, Tiêu Văn, cảm ơn cậu.” Lâm Nham xoay người đối với Tiêu Văn cúi đầu thật sâu, cảm tạ.

“A.” Đang cố gắng duy trì hòa cầu sao cho bằng với tần suất điều hòa, Tiêu Văn thực kinh ngạc, Lâm Nham vì sao phải cảm ơn cậu. “Em hình như không có làm gì a.”

Tiêu Văn nhìn lâm nham cúi đầu xong vẫn không nói tiếp câu sau, cũng không giải thích thêm, cậu ngây ngốc không hiểu gì. Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có ai đến giải thích không.

“Văn Hàn, người có biết vì sao không?” Xoay người hỏi Văn Hàn từ đầu đến cuối chưa nói một câu, có lẽ Văn Hàn biết.

“Khả năng là hắn cảm giác được dị năng thăng cấp.” đúng là Văn Hàn biết.

“A? Hắn tiếp bộ thì cảm ơn ta làm cái gì.” Tiêu Văn lúc này thật ngốc, hoàn toàn không có sự khôn khéo của ngày hôm qua.

Văn Hàn cũng không trả lời nữa, hắn quay ra nhìn ngoài cửa sổ, khóe miệng rõ ràng nhếch lên. Súng vật bộ đáng ngốc manh đúng là dễ nhìn.

Văn Hàn không trả lời Tiêu Văn, Lâm Nham đã sớm cúi đầu nghiên cứu dị năng của hắn. Tiêu Văn nghĩ nghĩ, vẫn không nghĩ ra, quyết định không nghĩ nữa, điều hòa trên đầu càng ngày càng động kinh, lạnh chết người rồi.

Đến khi điều hòa bãi công, Tiêu Văn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cuối cùng cũng ngừng lại, nếu không dừng lại, chính mình sẽ sử dụng bạo lực.

“Cảm ơn Tiêu Văn.” Lộ tiểu tử tặng cho Tiêu Văn một nụ cười sáng lạn, sau đó hai tay đỡ mặt, như đi vào cõi thần tiên.

Tiêu Văn quơ quơ tay trước mặt Lộ tiểu tử vài cái, không thấy ánh mắt hắn động đậy qua. Đúng là không bình thường, chẳng lẽ cái xe này có vấn đề, ngay cả người trên xe cũng không bình thường.

“Tiêu Văn, rất cảm ơn cậu a.” Phía sau, Nghiêm Lâm cũng xoay người lại nói với Tiêu Văn một câu, ngăn người cười ngốc hề hề.

Tiêu Văn quyết định vẫn là ngủ thì hơn, trên xe này căn bản là không có ai bình thường hết.

Thời điểm Tiêu Văn tỉnh lại, phát hiện chính mình đang nằm trên đùi Văn Hàn, xe đã ngừng. Tiêu Văn đứng lên, nhìn sắc trời bên ngoài, rất tối.

“Ta ngủ bao lâu rồi. A

” những người khác đã xuống xe, chỉ còn cậu và Văn Hàn ở trên xe. Cũng không biết bây giờ là mấy giờ rồi.

“Không lâu, bọn họ đi xuống tìm củ lửa.” Văn Hàn mở cửa xe ra ngoài.

Tiêu Văn đi theo phía sau Văn Hàn, nhìn đến chính là một mảnh bình địa rộng lớn mọc đầy cỏ dại, cơ hồ cao bằng nửa người.

Không biết những người khác có sớm quay lại không, đối với việc mình ngủ từ trưa đến tận bây giờ, Tiêu Văn có điểm ngưng ngừng.

Không bao lâu sau, những người khác đều đã trở lại, còn bắt về vài con không biết là giống chim gì.

“Này, đó là cái gì vậy? Có thể ăn?” Tiêu Văn chưa thấy qua loài chim này, không biết có ăn được không.

“Ăn được, lúc tôi còn nhỏ thường xuyên được ăn món này.” Nghiêm Lâm rất nhanh xử lý xong, nhìn hẩn động tác thuần thục là biết thường xuyên làm.

Phía sau, Ôn hắc tử và mắt kính dưới sự trợ giúp của Lâm Nham đã đốt được lửa. Lộ tiểu tử trái lại một mình chui vào trong xe, không biết đi lấy cái gì.

Nghiêm Lâm chẳng mấy mà xử lý xong thức ăn, ném mấy thứ rác rưởi linh tinh vào đồng lửa thiêu hủy, xiên cả con chim vào một chiếc que gác lên giá để nướng. Mấy người ngồi vây quanh đồng lửa.

“Buổi chiều em ngủ quên, như thế nào không có ai đánh thức em vậy, vừa rồi em mới dậy. Cái gì cũng không giúp được.” Có điểm ngưng ngừng, Tiêu Văn thanh âm lí nhí.

Nhưng chỉ có vài người, tất cả đều nghe thấy được. Nghiêm Lâm còn bận nướng này nọ, không rảnh. Lâm Nham trước nay nói rất ít. Lộ tiểu tử còn chưa đi ra, cũng không biết ở trong xe làm cái gì.

“Không có việc gì, cậu mệt mỗi thì ngủ nhiều thôi.” Ôn hắc tử cho thêm củ vào đồng lửa.

“Nhưng em không mệt a.” Tiêu Văn cảm thấy buổi chiều chứng động kinh tập thể đặc biệt nghiêm trọng, ngay cả người ngồi phía trước cũng bị lây bệnh. Ban đầu cậu an vị ngồi phía sau để nghe chuyện bát quái, sau lại chơi vài cái hỏa cầu, sau đó ngủ mất, như vậy sẽ mệt? Cậu không phải thủy tinh mong manh dễ vỡ.

“Không mệt cũng không sao, dù sao bọn tôi cũng vui vẻ làm mấy chuyện này.” Mắt kính cười tủm tỉm. Nhìn dáng vẻ của hẩn không biết đã xảy ra chuyện tốt gì.

“Văn Hàn.” Dừng một chút. “Giải thích.”

Tiêu Văn xù lông cấp độ nhẹ, không quá nghiêm trọng, người bị ảnh hưởng chỉ có Văn Hàn.

“Trò chơi của người có thể làm cho dị năng tiến giai nhanh hơn. Cho nên bọn họ cảm ơn người.” Văn Hàn trả lời rất ngắn gọn.

Trò chơi, dị năng, tiến giai, cảm ơn. Tiêu Văn cảm thấy mấy từ này chính mình đều nhận thức, vì sao ghép cùng nhau lại chẳng hiểu gì vậy.

Cúi đầu trầm mặc, thật lâu sau Tiêu Văn mới ngẩng đầu, vừa ngẩng đầu nhìn thấy chính là ánh mắt quan tâm của mọi người. “Không có việc gì, em chỉ đang nghĩ đến một chuyện. Hiện tại đã suy nghĩ cẩn thận.”

Nghe Tiêu Văn nói không sao, bọn họ ai đang làm việc gì quay lại làm nốt, vừa rồi Lộ tiểu tử không ở đây hiện tại cũng đã đi ra.

“Xem, đây là mật ong ta trộm giấu đi, dùng cũng luyện tiếc a.” Lộ tiểu tử vẻ mặt tiếc rẻ, trong tay hẩn là một bình thủy tinh trong suốt, bên trong chỉ còn một nửa, bình thủy tinh vừa vụn được Lộ tiểu tử nắm trọn trong tay, chỉ bằng một chiếc cốc giấy.

“Mau nộp ra, hôm nay cậu chỉ có thể giữ bình không.” Thấy mật ong, Nghiêm Lâm hưng phấn đoạt lấy, rất nhanh số mật ong được ướp lên đồng chim rừng.

Nhìn Lộ tiểu tử tâm tựa như bị dao cứa, kia chính là bảo bối hắn cất giấu thật lâu, một giọt cũng tiếc không dùng, lần này hoàn toàn hết nhẵn. Quên đi, dù sao chút nữa hắn cũng được ăn, kia chẳng có gì quan trọng, chỉ cần lần sau tìm được nhiều hơn là tốt rồi.

Đúng vậy, mật chung quy vẫn có, tựa như, tựa như. Như cái đầu a, mình không nhìn nổi bự con bộ dáng hào sảng quét mặt ong nữa, nhìn mà xót xa a.

“Phốc.” Nhìn một chuỗi biểu tình của Lộ tiểu tử, Tiêu Văn thật sự nhìn không được, “Lộ tiểu tử, chờ khi nào đến địa điểm làm nhiệm vụ, mọi người nhất định sẽ tìm được một lọ mật khác trả lại anh. Anh có thể không bày ra loại biểu tình này nữa được không, thật buồn cười a.”

“Được rồi, mấy người nhất định phải hỗ trợ tìm. Đây chính là lọ ta cất trữ đã lâu, bình thường nhìn cũng không dám lấy ra nhìn nữa.” Lộ tiểu tử cũng không phải quá luyến tiếc, chính là có chút giống như đang gả nữ nhi đi lấy chồng, bảo bối hắn giữ lâu như vậy, bỗng chốc dùng hết trong nháy mắt, trong lòng khó chịu a.

“Đã chín, tôi đếm xong rồi, mỗi người một con. Vừa vặn!” Nghiêm Lâm thanh âm làm cho mọi người nước miếng nhanh chóng tràn ra.

Mỗi người một con, rất nhanh tất cả mọi người chỉ chuyên chú vào chim nướng trong tay. Tuy chỉ có hương vị của mật ong, nhưng so với ăn bánh mì, bánh quy linh tinh, này vẫn mỹ vị hơn không biết bao nhiêu lần.

Tiêu Văn thật ra không khoa trương như những người khác, nhưng cũng ăn ngấu ngiến.

Chỉ có Văn Hàn là nhàn nhã nhất, từng miếng từng miếng, thật nhã nhặn.

Nhìn sủng vật tập trung ăn, Văn Hàn cảm thấy sủng vật so với gì đó trong tay càng mỹ vị, nhưng không phải loại cảm giác muốn ăn thịt, chính là cảm thấy sủng vật cái dạng này làm cho hắn khẩu vị đại khai. Không biết dùng từ gì để biểu đạt, nhưng hắn biết kia không phải giống với cảm giác đói bụng muốn ăn.

Sau khi ăn xong, Nghiêm Lâm phụ trách đem số xương còn lại xử lý, những người khác vây quanh đồng lửa tán gẫu, nói chuyện phiếm, ai cũng lười biếng, một đám ngồi nghiêng trái ngã phải.

“Thật thích! Ăn ngon ăn no, ợ.” Lộ tiểu tử vuốt vuốt bụng thỏa mãn, ăn no thực hạnh phúc.

“Buổi tối ai gác đêm, ai phải lái xe thì đi ngủ đi.” Nói là Ôn hắc tử, đừng thấy Ôn hắc tử thoát nhìn cột nhà, mà coi thường chỉ số thông minh cao của hắn, tuy rằng là tự hắn nói vậy.

“Chúng ta chia ra thành năm mốc thời gian, bắt đầu là tôi, sau đó tới Lộ tiểu tử, ở giữa là Nghiêm Lâm, sau đó đến Văn Hàn, Tiêu Văn cuối cùng.” Ôn hắc tử an bài xong bỏ chạy lên xe lấy chăn đệm ra.

“Tiểu tử cậu cũng quá ích kỷ đi, nhanh lên, lấy chăn cho bọn tôi nữa.” Mắt kính nhìn bọc chăn Ôn hắc tử ôm, lập tức ồn ào hẳn lên, không nên uống phí nguồn lao động.

“Đồ quỷ lười.” Ôn hắc tử ném cho mắt kính cái nhìn xem thường, nhận mệnh đi vào lấy chăn cho mọi người.

“Quý lười thì quý lười, chỉ cần không phải ma quỷ là tốt rồi!” Mắt kính cố ý đề cao thanh âm, phương diện này nhưng là hai tầng ý nghĩa a.

“Phốc...” Tiêu Văn che miệng nở nụ cười, hai tên oan gia này phỏng chừng sẽ có trò hay nhìn. Cũng không biết Ôn hắc tử sẽ đáp lại như thế nào, thật chờ mong đâu. Trong khoảng thời gian này nhất định không thể uống nước hoặc ăn cái gì, dự đoán sẽ bị sặc đến.

64. Quyển 2 - Chương 14: Lại Dùng Bom

Ôn hắc tử không đáp lại mắt kính, hắn còn đang bận lấy chăn đâu, hắn phải lấy một lúc nhiều như vậy cũng tốn một phen công phu a.

“Hôm nay không buồn ngủ, tôi có thể tán gẫu với mọi người một lúc.” Thấy Ôn hắc tử không thèm để ý đến lời mình nói, mắt kính cảm thấy chẳng có hứng thú nữa.

Ôn hắc tử cơ hồ cả người đều bị chồng chặn che khuất, chỉ có thể nhìn thấy mỗi đôi chân, nếu bây giờ trời tối đen, không chừng có thể dọa được rất nhiều người.

Nghiêm Lâm chạy ra hỗ trợ, đợi khi phát chán xong, Ôn hắc tử mới thở phào một hơi, hẳn không muốn làm người đầu tiên bị chặn đề chết.

Ôn hắc tử đi đến bên cạnh mắt kính, cười ôn nhu giúp mắt kính trải chán, thuận tiện đem chán của mình đặt bên cạnh, sau đó về mặt ngưỡng ngừng chui vào.

Dùng góc chán che mặt, mắt chớp hai cái, thanh âm nũng nịu truyền đến: “Quý sứ, còn không mau tiến vào!”

“Oe”

” Oe “

” Oe “

” Oe “

” Oe “

Năm người bị ghê tởm chịu không nổi, Văn Hàn vẫn là mặt than mặt, Ôn hắc tử như trước vẫn là bộ dạng ngưỡng ngừng.

“Cậu vẫn là lẩn xa một chút đi, oe, tôi chịu không nổi.” Mắt kính vốn đang ngồi trên cỏ, lập tức tránh xa Ôn hắc tử.

“Hừ.” Chui ra khỏi ổ chán, Ôn hắc tử đứng dậy, đối với mắt kính hừ lạnh một tiếng, khôi phục giọng nói bình thường: “Không phải nói muốn làm ma quỷ sao, tôi thành toàn anh a.” Dám đùa giỡn hẳn, mắt kính anh muốn chết à, đừng tưởng buổi chiều tôi nói không lại anh thì bây giờ hết cách chắc.

“Tôi đã biết, tôi nhất định nhớ rõ, về sau tôi nhất định nhớ rõ.” Mắt kính cũng không để ý cái gì mà tôn nghiêm, cái gì mà không khuất phục thể lực gian ác, nếu không đáp ứng, hẳn sợ từ nay về sau gặp Ôn hắc tử liền phản xạ có điều kiện muốn nôn, đến lúc đó Ôn hắc tử mỗi ngày lượn lờ chung quanh hẳn thì hẳn sống làm sao đây.

Tiêu Văn quay đầu không thèm để ý đến hai tên gốc kia nữa, làm cậu ghê tởm thiếu chút nữa đem chỗ vừa ăn tất cả đều nhổ ra. Hai người kia lực sát thương quá lớn, về sau cách xa một chút, tránh cho ngộ thương.

Đêm rất nhanh liền trôi qua, Tiêu Văn nhìn ánh bình minh, cảm thấy toàn thân thư sướng.

Cảm giác được mu bàn tay có ai chạm, Tiêu Văn biết đó là Văn Hàn, trước kia còn bị sưng sốt một chút, bây giờ không biết có phải đã thành thói quen hay không, hoàn toàn không có phản ứng gì.

“Người không ngủ thêm một lúc?” Tiêu Văn biết Văn Hàn từ bữa tối ngày hôm qua đến nay, trên cơ bản trừ bỏ gác đêm ra còn đâu đều tu luyện, tuy rằng không biết luyện cái gì. Thẳng đến khi đến phiên cậu gác hẳn mới nằm xuống nhắm mắt một hồi.

“Không có việc gì, tinh thần khôi phục sẽ không sao.” Văn Hàn ngồi phía sau Tiêu Văn, cùng ngắm mặt trời từng chút từng chút dâng lên.

“Này, thoát nhìn thực thoải mái đúng không.” Tiêu Văn hí mắt nhìn thái dương càng ngày càng chói mắt.

“Ừ, thoải mái.” Văn Hàn đưa tay ra vuốt tóc Tiêu Văn, nhìn ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt tươi cười của sủng vật, rất thỏa mãn, hẳn cảm thấy cứ ngắm mặt trời mọc như thế này là một chuyện hạnh phúc.

Lâm Nham thời điểm tỉnh lại nhìn thấy chính là Văn Hàn và Tiêu Văn một trước một sau ngồi ngắm cảnh. Một khắc kia trong lòng hẳn cũng tràn đầy hy vọng, hết thấy một lần nữa bắt đầu, tựa như ánh mặt trời vậy.

Những người khác cũng lần lượt tỉnh dậy, Tiêu Văn và Văn Hàn bắt đầu thu thập đồ dùng.

Hôm nay Lâm Nham lái xe, đồ của hẳn được Nghiêm Lâm thu dọn, trong lúc mọi người dọn dẹp, hẳn tranh thủ ăn.

Hiện tại hân lái xe, những người khác đổi lại ăn bữa sáng.

“Đây thật sự không phải cuộc sống của người mà, mỗi ngày đều là gặm, gặm a gặm, chẳng mấy mà thành chuột.” Mắt kính cần lương khô trong tay, giọng điệu vừa hài hước vừa thê lương.

“Chuyện cười của anh nghe mà rét lạnh, tôi cần là ánh dương quang, không phải mấy câu cười lạnh này, thỉnh cảm miệng, cảm ơn.” Ôn hắc tử đoạt lấy lương khô trong tay mắt kính, sau đó nhét vào miệng hân.

Vội lấy lương khô ra, mặc dù thấy ghê tởm nhưng mắt kính còn chưa muốn bị nghẹn chết chính mình. “Cậu đúng là ác độc, muốn nghẹn chết tôi sao, sau đó tìm người mới?” Mắt kính dùng loại biểu tình hoa lệ dầm mưa lên án Ôn hắc tử.

Nhưng hân biểu hiện ra ngoài lại là lời điện xen lẫn mưa đá. Không phải dạng người bình thường có thể thừa nhận.

“Cảm miệng, anh có thể đi tranh cử hoa hậu xấu xí.” Ôn hắc tử ghê tởm đến run người, cảm thấy chính mình vẫn là không cần mặt dày giỡn với hân, bởi vì mắt kính người này hoàn toàn không có giới hạn.

Nhìn bọn họ cãi nhau, Tiêu Văn cảm thấy thực hạnh phúc.

“Văn Hàn, người nói xem nếu Ôn hắc tử và mắt kính là một đôi, sẽ không cãi nhau ba phút một trận nhỏ, năm phút một trận lớn đấy chứ, sau đó cách ngày lại đại chiến thế giới một lần?” Tiêu Văn tưởng tượng đến khung cảnh hai người kia ở chung một chút, cảm thấy nếu nào cậu là một cá thể riêng biệt, khẳng định sẽ nói ‘thực xin lỗi, không cần lấy giả thiết tâm cơ hủy diệt địa cầu như vậy nữa.’

“Nói không chừng đến lúc đó bọn họ còn ân ái ngọt ngào mà sống đâu.” Văn Hàn thật ra không biết là hai người này so với đối phương còn hiểu rõ đối phương hơn, nếu thật sự cùng một chỗ, phỏng chừng rất hài hòa.

“Xin lỗi, ta nghĩ không có khả năng.” Tiêu Văn trù trù khóe miệng, cảm thấy Văn Hàn rất cường đại, cư nhiên có thể tưởng tượng ra cái loại cảnh tượng này.

“Vậy không cần nghĩ nữa, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta.” Văn Hàn nhìn thoáng qua sủng vật nhà mình, cũng không nói gì. Văn Hàn chính là cảm thấy quan hệ giữa hân và sủng vật so với hai người kia không đồng dạng, hai người kia đó là yêu nhau tương sát, còn của hân là ầm áp ngọt ngào. Quyển sách kia còn nói cái gì nữa nhỉ? Đúng rồi, mình và sủng vật là loại dưỡng thành, bọn họ kêu ngược luyến tình thâm.

Văn Hàn, người xem rốt cuộc là sách gì a, không cần dạy xấu tiểu hài tử a.

Ba ngày sau, buổi chiều ba giờ.

Khi Tiêu Văn vừa xuống xe, nhìn nhóm tang thi trước mặt, chỉ ngậy ngốc quay lại hỏi: “Văn Hàn, bọn chúng đang khai mạc đại hội thể dục thể thao sao?”

Lâm Nham đang muốn gõ tỉnh Tiêu Văn, Văn Hàn đã đi tới, nhu nhu đầu cậu.

“Chắc là không phải, ta nghĩ bọn họ có thể đang canh gác cái gì đó.”

Văn Hàn nghiêm trang trả lời làm cho Lâm Nham trực tiếp đen mặt, xoay người, hân có thể làm như không thấy gì hết không? Văn Hàn, người như vậy sẽ dạy hư Tiêu Văn, Tiêu Văn đôi khi đã muốn ngốc lắm rồi, người còn như vậy sẽ càng ngốc thêm.

“Ha ha, nhóm tang thi, ta tới đây.” Nghiêm Lâm thực hưng phấn, thời điểm hân định nhào lên liền bị Lâm Nham một cước gạt ngã, sau đó dầm lên.

“Cậu là đồ ngốc à, im lặng cho lão tử. Nhiều tang thi như vậy, một mình cậu cũng không đủ cho bọn chúng liếm một ngụm nữa.” Lâm Nham cảm thấy mình càng ngày càng giống bảo mẫu, đối với Nghiêm Lâm hân đã sớm đã có linh cảm, người kia khẳng định phản ứng đầu tiên chính là xông lên. Mẹ nó, nhiều tang thi như vậy, cậu bị Khương thái công câu mất hồn sao, tự động nộp mạng.

“Chúng ta sớm hay muộn cũng phải đánh một trận a.” Bị dầm nát dưới chân, Nghiêm Lâm cảm thấy thực ủy khuất, làm sao lại bị dầm rồi.

“Cậu cái đồ ngu ngốc, nếu phải đích thân đi đánh, tôi còn lâu mới nhận nhiệm vụ này, nhiều tang thi như vậy, cậu lo lắng tang thi ăn không đủ no cho nên dâng lên tận miệng cho bọn chúng ăn sao?” Hung hăng đập eo Nghiêm Lâm một cái, nghe hắn kêu rên mới vừa lòng dừng chân.

“Ôn hắc tử, ném bom.” Lâm Nham đối với Ôn hắc tử đang ôm bom ra, giọng điệu thật ra khá ôn hòa.

“Tốt lắm, tôi thích nhất xem cảnh tượng tang thi bay đầy trời.” Ôn hắc tử đặt bom xuống đất, Lộ tiểu tử cũng ra hỗ trợ.

Không phải bọn họ lãng phí, không thấy trong vùng núi hẻo lánh này tất cả đều là tang thi sao, không nổ thật đúng là lãng phí thời cơ bọn chúng hiếm khi mới chụm lại một chỗ nha.

“Ầm ầm!”

“Ầm!” Tiếng nổ liên tiếp vang lên, sức công phá phả lên mặt bọn họ đau rát.

“Vẫn là tránh xa một chút tốt hơn, nếu chẳng may ngã xuống vậy mất nhiều hơn được.” Ôn hắc tử lôi kéo Lộ tiểu tử lui về.

Ôn hắc tử sử dụng bom kích nổ từ xa, sau khi bọn họ cài bom, chọn địa phương ẩn núp, nhưng do tính toán sai lầm, vẫn là có chút ảnh hưởng, vì thế vội chạy nhanh đến bên cạnh Lâm Nham.

“Được rồi, có thể đi kiểm tra.” Chờ tất cả số bom nổ hết, lại qua một hồi lâu, Lâm Nham mới buông Nghiêm Lâm dưới chân ra, nói một tiếng với Ôn hắc tử.

Nhìn Ôn hắc tử bóng dáng hưng phấn, hắn yên lặng thở dài một hơi.

Tiêu Văn và Văn Hàn vẫn đứng cách xa nhất, chỉ sợ bị bom tạc trúng.

Nghe Lâm Nham nói vậy, Tiêu Văn hưng phấn lôi kéo Văn Hàn chạy, cậu cũng muốn xem còn bao nhiêu tang thi.

Nhìn nơi nơi đều là thi thể tang thi, Tiêu Văn không biết hiện tại nên nghĩ cái gì. Trong đầu cậu hoàn toàn trống rỗng, cậu không biết nên nghĩ gì, không nên nghĩ gì, dù sao bây giờ cái gì cậu cũng không muốn.

Bởi vì đại đa số tang thi đều bị nổ tung, đám người thuận lợi men theo con đường chân núi đi vào.

Nhìn nơi nơi đều là xác tang thi bầy nhầy, Tiêu Văn cảm thấy ý chí của mình rất cường đại, cậu cư nhiên thần nhiên suy nghĩ xem buổi tối sẽ ăn gì.

Lâm Nham rất nhanh dừng xe lại, chính hắn dẫn đầu xuống xe, hỏa cầu trong tay trong trạng thái sẵn sàng, đề phòng tang thi còn sót lại.

Những người khác xuống xe theo, đều đi phía sau Lâm Nham. Chỉ có một lựa chọn duy nhất là đi theo hắn, bởi chỉ có Lâm Nham biết đồng lương thực kia ở nơi nào. Những người khác là lười biếng, biết rồi thì lại lười nhớ đến, thực phiền a.

“Đi theo tôi, cẩn thận một chút.” Lâm Nham đã tìm được sơn động, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, không nghe thấy tiếng vang mới bước đi vào.

Tiêu Văn đi trước Văn Hàn, không phát hiện Văn Hàn biểu tình có biến hóa.

Văn Hàn đi cuối cùng, hắn vừa rồi mới ngửi được một cỗ hương vị mỏng manh thuộc về tang thi. Nơi này có một con tang thi cao cấp, hắn là vừa mới có một chút linh trí, cho nên mới triệu hồi được một lượng tang thi lớn ở sơn cốc này.

Không biết tang thi này như thế nào. Nếu ngoan ngoãn, hắn sẽ giúp một phen. Nếu nó nổi lên tâm tư không nên có, vậy tiêu diệt là xong.

“Đi thật lâu mà không thấy tang thi a, chẳng lẽ tang thi cũng không ở trong sơn động?” Ôn hắc tử cảm thấy có điểm kỳ quái, loại địa phương này không phải đánh lén rất lợi thế sao?

“Không có tang thi cậu nên lấy làm mừng, không cần ở chỗ này nói bậy. Đợi nếu có tang thi, tôi sẽ đóng gói cậu nộp cho tang thi, nếu muốn có thể thắt thêm nơ bướm.” Mắt kính hung hăng trừng mắt Ôn hắc tử,

người này chính là muốn bị đánh, không có tang thi không phải tốt lắm sao, cứ nhiên còn thắc mắc. Chắc vừa rồi đầu bị cửa xe kẹp rớt.

“Tôi chỉ nói thôi, cũng không phải thật sự hy vọng có tang thi.” Ôn hắc tử thanh âm có lí nhí, vừa rồi hẳn đúng là nói sai rồi, nếu thật sự đột nhiên nhảy ra mấy con tang thi, hẳn nên mở bụng tạ tội.

Đám người im lặng đi về phía trước, vẫn không hề nhìn thấy một con tang thi nào, không biết là vì tang thi đều bị nổ banh bên ngoài hết rồi hay đang núp bên trong.

Văn Hàn nhẹ nhàng liếc mắt nhìn sang góc sơn động, khoe miệng giơ lên tạo thành một độ cong, sau đó miệng khẽ nhếch, phát ra thanh âm mà chỉ có tang thi trong góc kia mới nghe hiểu.

65. Quyển 2 - Chương 15: Trở Về

“Lâm Nham, cậu xác định không đi nhầm đường? Chúng ta cũng đi xuyên cả ngọn núi này rồi.” Đi một hồi lâu nhưng lại không gặp được một con tang thi nào, cũng chẳng thấy đối tượng nhiệm vụ.

“Cậu ngốc à, không thấy chúng ta vừa rồi mới quẹo mấy ngã rẽ sao, nếu tôi đoán không sai, phương hướng bây giờ so với lúc mới vào hoàn toàn tương phản.” Mắt kính cho Ôn hắc tử một cái xem thường. Người này đúng là không biết quan sát.

“Đúng vậy, chúng ta chỉ cần đi một hồi là ra, đến lúc đó tìm một người mở chiếc xe tải kia là xong.” Lâm Nham gật gật đầu, sau đó nghĩ lại có khả năng bọn họ tìm không được, vẫn là cân nhắc tình huống hiện tại một chút.

Nhìn bề mặt sơn động đột nhiên cao hơn, Tiêu Văn biết đã đến.

“Đến rồi, chính là nơi này, mọi người cẩn thận một chút, xem có tang thi không. Nghiêm Lâm, chúng ta kéo cửa sắt bên này lên.” Lâm Nham và Nghiêm Lâm cùng đi kéo cửa sắt ngụy trang ra.

May mắn nơi này máy móc còn dùng được, Nghiêm Lâm khí lực lại lớn, rất nhanh khiến toàn bộ trong sơn động tất cả đều là ánh sáng.

“Sáng thế này vẫn tốt hơn. Vừa rồi hai mắt tối đen cái gì cũng nhìn không thấy.” Ôn hắc tử nhìn ánh sáng chiếu vào từ bên ngoài mà cảm khái.

“Sáng cái đầu cậu, không phải vừa này dùng đèn pin sao, không có gì làm cũng không cần ở đó mà thương xuân thu buồn.” Mắt kính vừa mới kiểm tra khoang ghé lái, đang định đi xem bên trong kho chứa hàng có tang thi không thì nghe thấy Ôn hắc tử cảm khái, cảm giác thật không thoải mái.

“Này này, đây là văn nghệ hiểu không.” Mặc dù đầu võ mồm với mắt kính, nhưng Ôn hắc tử vẫn cẩn thận kiểm tra xung quanh.

Tiêu Văn nhỏ giọng hỏi Văn Hàn: “Nơi này còn có tang thi sao?”

“Hiện tại không có.” Văn Hàn biết tang thi đều đã rời đi, ly khai cùng với ‘người kia’.

“Không có à, tốt rồi”. Tiêu Văn và Lộ tiểu tử đối với bên trong thùng đựng hàng có mật hay không càng cảm thấy hứng thú.

Thời điểm mắt kính mở cửa kho chứa hàng, Tiêu Văn và Lộ tiểu tử háo hức nhìn mỗi động tác của hắn. Giống như sợ hắn tay run lên sẽ không mở được vậy.

Lắc đầu, mắt kính sau khi mở cửa liền đứng sang một bên, cho hai người kia vào trước.

Nhìn hai người nhanh nhẹn đi vào: “A, không sợ có tang thi sao, chạy nhanh như vậy. Thật là.” Sau đó cũng vào theo.

Tiêu Văn đối với mật ong gia vị linh tinh càng cảm thấy hứng thú, còn Lộ tiểu tử chỉ là đơn thuần đi tìm mật. Không biết là vì ông trời ưu ái bọn họ hay vì bọn họ vận khí tốt, bọn họ thực sự tìm được một vài rương chứa mật ong.

Hai người rất quang minh chính đại khiêng thùng mật lên xe, tính đợi chia của.

Nhiệm vụ chính của mắt kính là mở cửa, thấy mặt sau không có tang thi, hần phân phó Văn Hàn chờ Tiêu Văn cùng Lộ tiểu tử đi vào rồi khóa kỹ cửa, còn hần thì bỏ chạy đến khoang điều khiển.

Hần muốn thử xem chiếc xe tải này còn chạy không, nếu được là tốt nhất, còn không thì cũng chỉ có thể tận lực khuân một ít lương thực trở về. Sau khi về cần thuật lại tình huống rõ ràng để căn cứ phái người đến vận chuyển.

Thử một chút, mắt kính cảm thấy xe này có thể lái được, nếu còn xăng. Có thể mang hết được về liền mang về, đến lúc đó phần thưởng sẽ rất phong phú.

Nhìn Tiêu Văn và Lộ tiểu tử chạy đi, mắt kính cười ha ha, cùng Văn Hàn khóa kỹ cửa, sau đó ngồi vào khoang điều khiển, thò đầu ra ngoài cửa xe, đối với Lâm Nham hô: “Lâm Nham, tránh ra, tôi đem xe chạy ra trước.”

“Được, đều tránh ra.” Lâm Nham cùng Nghiêm Lâm chạy ra thật xa, ai biết được mắt kính lâu rồi không lái xe tải có đáng tin không a.

“Khụ khụ.” Mọi người trừ mắt kính lái xe ra, tất cả đều bị sặc, mùi quá khó ngửi.

Mắt kính không trực tiếp lái xe đi xa, hần chỉ của một vòng, như vậy có thể thuận lợi rời khỏi sơn cốc.

Xuống xe, mắt kính thấy một đám sắc mặt không tốt.

“Cái kia, tôi đắc tội mấy người sao?” Không cần tập thể khinh bỉ hần như vậy được không.

“Mật ong không chia cho cậu.” Lộ tiểu tử nói xong liền ‘hừ’ một tiếng, đi vào kho xe.

Tiêu Văn nhìn mắt kính, “Đồng ý lâu trên.” Sau đó cũng đi theo.

“Đồng ý lâu trên của lâu trên.” Ôn hắc tử cười đắc ý, đắc ý cười, xứng đáng, ai kêu người đắc tội nhiều người như vậy.

Lâm Nham và Nghiêm Lâm không nói gì, nhưng ánh mắt bọn họ đã biểu đạt cho suy nghĩ, bọn họ rất tán thành với quyết định của Lộ tiểu tử, thuận tiện khinh bỉ mắt kính một chút.

Mắt kính chỉ có thể đem hi vọng cuối cùng ký thác ở Văn Hàn, nhưng hần đã quên một chuyện, trước đó bọn họ đã được nhận thức, Văn Hàn rất sủng Tiêu Văn, Tiêu Văn nói cái gì chính là cái đó.

“Phần của người ta sẽ giữ lại ăn cuối cùng.” Văn Hàn nói xong liền thi triển bộ pháp ly khai.

“Này này, mấy người không thể khi dễ tôi như vậy, lựa chọn lúc tôi hoàn toàn không biết rốt cuộc đã làm gì, các người thật hung tàn a.” Vốn mắt kính bị Văn Hàn đả kích chịu không được, nhìn qua Lâm Nham đang khởi động xe chuẩn bị rời đi.

Chạy nhanh lên xe, một lần nữa khởi động xe tải đi theo Lâm Nham. Bây giờ ngay cả thời gian để than vãn cũng không có, chỉ có thể đợi đến tối, bọn họ thật tàn ác.

Sau này, bọn Lâm Nham thật sự không chia cho mắt kính một lọ nào.

Kỳ thật đi được nửa chặng đường, bọn họ đã mềm lòng một lần, nhưng là kính mắt phó nhân lúc bọn họ mềm lòng cứ nhiên chạy xe vượt lên phía trước, cản đứng ngay cửa kính xe, hung hăng cho bọn họ ăn một lần tro bụi.

Trong xe mấy người cùng nhìn nhau, âm thầm quyết định cuộc sống bi thảm của mắt kính sau này, mỗi tối, Ôn hắc tử đều phải ghê tởm hần một lần mới có thể đi ngủ.

Lâm Nham quyết định mỗi ngày đi nửa ngày đường, nửa ngày còn lại để nghỉ ngơi. Vì thế mắt kính liền thành người chuyên phụ trách xe tải.

Bây giờ bọn họ đang trên đường về, giữa trưa hôm nay hần là sẽ đến căn cứ.

Lâm Nham lái xe, Lộ tiểu tử ca hát, một đám người cười đến thực vui vẻ.

Mắt kính thì sao, khổ đến không nói nên lời. Cảm thấy sau chuyến này nhất định phải đi thấp hương bái Phật, thay đổi vận.

“Dừng xe, dừng xe!”

Lâm Nham nghe thấy tiếng kêu, cũng thấy được mấy người cách đó không xa đang ngoắc tay. Còn có nửa giờ nữa là đến căn cứ, những người này rốt cuộc muốn gì?

Tựa hồ thấy Lâm Nham không có ý định dừng xe, một người trong đó chạy ra chặn đường.

Không còn cách khác, Lâm Nham chỉ có ra hiệu cho mắt kính phía sau, ý bảo dừng xe, chính mình cũng đậu xe ven đường.

Xe dừng lại không bao lâu, Lâm Nham liền thấy được ban am hai nữ hướng về phía này chạy tới.

“Chào đại ca, chúng tôi có thể đi nhờ xe một chút không?” Mở miệng là mỹ nữ, khom người, tiện tay vén lọn tóc ra sau tai.

Nước da trắng ngần, bộ ngực xinh đẹp, Lâm Nham đều thấy, nhưng hắn chỉ liên tưởng đến bữa thịt gà rừng béo ngậy ăn tối qua.

“Thật ngại quá, tôi nghĩ chúng ta không đi chung đường.” Lâm Nham cũng không tin những người này muốn đi nhờ xe, không cần nói với hắn ở cái thời mạt thế này còn có loại phụ nữ ‘ngây thơ’ như vậy. Phụ nữ nhanh nhẹn, dũng mãnh, tự cường hắn đã thấy qua, lại càng thưởng thức loại phụ nữ như vậy hơn, đối với vị trước mặt này hắn không biết so với tang thi có gì khác nhau, đều là cần tránh xa.

“Mọi người đến căn cứ Hòa Nghĩa sao?” Nhíu mày, mỹ nữ có điểm mắt mát. Đây nếu là trước mạt thế, trong xe trừ Tiêu Văn và Văn Hàn ra tất cả đều đã chảy nước miếng, lập tức đi xuống đỡ lên xe.

Tiêu Văn vẫn còn ngây thơ, cậu cảm thấy không muốn kết hôn, phụ nữ cần phải cách xa, về phần Văn Hàn, ngưng ngưng, lúc đó hắn còn chưa tồn tại.

“Đúng.” Lâm Nham có thể xác định những người này cố ý chờ ở đây. Xem ra là nhắm vào vật phẩm nhiệm vụ sau xe.

“Vậy chung đường với bọn tôi a.” Mỹ nữ rất hưng phấn, không giống với biểu hiện mà cô gái đơn thuần nhìn không ra người khác cự tuyệt cần phải có.

“Nhưng chúng tôi không tiện đường với mấy người, hơn nữa cũng hết chỗ rồi.” Ôn hắc tử không dư hơi nói chuyện tào lao với những người này. Hắn còn nhanh nhanh còn về căn cứ hảo hảo ngủ một giấc đầu.

“A.” Mỹ nữ mặt đỏ rần, thoát nhìn thực xấu hổ.

“Tạm biệt.” Lâm Nham khởi động xe, thuận tiện cho mắt kính đằng sau một cái thủ thế, ý bảo hắn cẩn thận.

Lâm Nham thuận lợi lái xe đi, Ôn hắc tử cố ý quay lại nhìn sắc mặt những người đó, chắc chắn, đúng là có thể dùng để hình dung. Không biết kẻ nào nào tàn nhẫn ra cái biện pháp này.

Mỹ nhân kế, cho dù mỹ nhân kế dùng được, vậy người không thể chọn chỗ xa một chút mới vậy xe sao? Lái xe nửa giờ là đến, đi bộ nhiều lắm cũng chỉ hơn một tiếng, đi nhờ cái rắm a.

“Lâm Nham, cậu nói xem mấy người vừa rồi có phải người của kẻ kia không, không biết ai nào tàn nhẫn mới nghĩ ra cái kế hoạch. Tiêu chuẩn này, kỹ thuật này, đúng là mất hết cả mặt mũi.”

“Tùy bọn họ, nhưng có vẻ gần đây căn cứ không được bình thường, tôi nghĩ chúng ta sau khi trở về vẫn là tiếp một nhiệm vụ mới, ở ngoài an toàn hơn.” Lâm Nham lái xe nhưng trong lòng lại nghĩ đến chuyện ngày mai rồi đi.

“Đúng vậy, xem ra căn cứ đang tiến hành thanh trừ, không biết lần này cần bao lâu.” Ôn hắc tử thở dài một hơi, tựa hồ nghĩ tới chuyện gì đó không tốt.

“Văn Hàn, chúng ta sau làm sao bây giờ.” Tiêu Văn nhìn Văn Hàn, bọn họ hiện tại cũng đã đủ mạnh rồi, đối với mấy ‘người kia’ không cần quá dè chừng, lúc này không biết có nên trực tiếp xử lý không?

“Nghĩ ngơi đi, đến lúc đó nói sau.” Văn Hàn hiểu Tiêu Văn nghĩ gì, hơi hơi nở nụ cười một chút.

“Cái kia, vừa rồi Văn Hàn vừa cười đúng không.” Lộ tiểu tử vẻ mặt kinh ngạc nhìn tang thi huynh, vừa rồi không phải hắn nhìn nhầm đúng không.

“Rất kỳ quái sao?” Tiêu Văn cảm thấy vấn đề của Lộ tiểu tử rất kỳ cục, tuy rằng Văn Hàn hơi mặt than, nhưng hắn vẫn sẽ có một ít biểu tình, chỉ là rất ít thôi.

“Tôi lần đầu tiên nhìn thấy Văn Hàn cười.” Lộ tiểu tử nhún nhún vai, không có biện pháp.

Không cần ngạc nhiên như vậy được không, Tiêu Văn yên lặng lau mồ hôi. “Văn Hàn cười hơi ít thôi, mọi người không chú ý sẽ không nhìn thấy, cho nên mới thấy kỳ quái.” Tiêu Văn cảm thấy mình quen Văn Hàn mặt than hơn, lúc cười nói như thế nào nhỉ, có cảm giác nhếch mép chứ không phải cười.

“Có lẽ, giống như nếu không được nghe Ôn hắc tử và mắt kính cãi nhau, tôi sẽ cảm thấy hôm đó nhất định là thái dương mọc từ đằng tây.” Lộ tiểu tử bỏ qua ánh mắt ăn thịt người của Ôn hắc tử, trấn tĩnh tự nhiên thường thức lộ mặt ong của mình.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Lâm Nham cũng góp một câu.

Cái này làm Ôn hắc tử bức rồi. “Có phải nếu tôi với mắt kính không cãi nhau, mặt trời thật sự sẽ mọc phía tây không.” Tức giận cho cái xem thường, nếu là thật, vậy thử xem xem.

“Vấn đề ở chỗ hai người không cãi nhau khả năng là số âm.” Lâm Nham cảm thấy chính mình là người ăn ngay nói thật, hắn từ khi biết hai người kia tới nay không hề thấy bọn họ có một ngày nào là không cãi nhau.

âm.” Lâm Nham cảm thấy chính mình là người ăn ngay nói thật, hắn từ khi biết hai người kia tới nay không hề thấy bọn họ có một ngày nào là không cãi nhau.

66. Quyển 2 - Chương 16: Hoa Si Và Kẻ Chết Thay

Khi người ta đàm tiểu nhân gian, thời gian trôi đi rất nhanh.

Hiện tại Tiêu Văn và Văn Hàn đang cáo biệt nhóm người Lâm Nham.

“Tiêu Văn, ngày mai bọn tôi sẽ đưa cho cậu phần thưởng nhiệm vụ, bọn tôi đi giao nhiệm vụ trước đây.”

“Tạm biệt.”

Đội xe bọn họ đi xa, Tiêu Văn mới cùng Văn Hàn chậm rãi trở về.

“Người tính bây giờ về rồi làm gì cho hết buổi sáng?” Tiêu Văn từng bước đi theo Văn Hàn, không ngờ lại về sớm như vậy, chẳng có gì vui.

“Vậy chúng ta ra ngoài đi dạo cho hết buổi chiều đi.” Văn Hàn cảm thấy cần đi nghe ngóng một ít tin tức vỉa hè.

“Ý kiến hay, nhưng nên đi hướng nào đây.”

“Phía tây đi, chúng ta chưa đến nơi đó.” Văn Hàn suy nghĩ một chút, vẫn là đi phía tây thôi, bên kia người tương đối nhiều, có thể tìm một chỗ ngồi xuống, còn không bị người quấy rầy.

Tiêu Văn và Văn Hàn chọn vị trí chính giữa, hai người bọn họ ngồi giữa một đám người không hề chớp mắt.

Một bên nghe Chu Vi bát quái, một bên tán gẫu, cảm giác có điểm độc đáo.

“Văn Hàn, người cảm thấy tin tức vừa mới nghe cái gì mà một tay độc chưởng thiên hạ thế nào.”

“Buồn cười, ta lại không biết chuyện được sở hữu một cái căn cứ lại hạnh phúc như vậy.” Văn Hàn đối với loại tin tức này cảm thấy nhàm chán, chung quanh đều là loại tin tức tương tự, khác nhau mỗi cái tên mà thôi.

Một lúc sau, lời nói của đám người bên cạnh đã hấp dẫn Tiêu Văn và Văn Hàn.

“Người nói xem gã Dư Hàng kia mấy ngày nay nơi nơi mời chào dĩ năng giả, hắn rốt cuộc muốn làm gì vậy?”

“Ha ha, tin tức của người lạc hậu quá, Dư Hàng kia không biết được ai giúp đỡ, hiện tại thành kẻ tài đại khí thô rồi ư. Bất quá người biết không, ngày hôm qua ta bắt gặp hắn bị một dị năng giả xách cổ ném đi, ta chỉ biết người kia tên sẽ kinh ngạc.”

“Người như thế nào lại biết, nói mau đi, đừng làm mọi người tò mò.”

“...”

Tiêu Văn và Văn Hàn không còn tâm tình nghe tiếp phần tiếp theo nữa.

“Người nghĩ hắn rốt cuộc muốn làm gì ? Đầu tiên là chúng ta, bây giờ lại giống trống khua chiêng mời chào dị năng giả. Xem ra mục tiêu của hắn không nhỏ, hoặc là nói người phía sau hắn mục tiêu thật vĩ đại?” Tiêu Văn nghĩ đến đây liền cảm thấy một bụng tức giận. Thật sự rất muốn đập hắn một trận sau đó đá bay đến, rồi lại đập, cứ tuần hoàn lặp lại như vậy.

“Ta nghĩ có khả năng bọn họ sẽ quay lại tìm chúng ta, chúng ta lần này tuyệt đối không thủ hạ lưu tình.” Văn Hàn trong lòng càng thêm xác định Dư Hàng chính là tay sai.

“Cũng được. Hừm?” Tiêu Văn nhìn ra cửa có người bắt đầu gây lộn.

“Chúng ta vẫn là thành thành thật thật ngồi đi.” Tiêu Văn cảm thấy ngồi xem diễn khá thú vị, nếu ngồi gần quá sẽ bị cuốn vào thì không hay lắm.

Vốn vậy xem có rất nhiều người, nhưng thời điểm mọi người nhìn ra là ai, tất cả đều tản đi, đủ rộng để hai người có thể chạy liên chạy.

“Cô buông tay, tôi bảo cô buông tay!” Trần Tân, đúng vậy chính là Trần Tân, hắn đang bị nữ nhân dang trước lôi đi. Hai tay Trần Tân bị trói, đầu còn lại của dây thừng trên tay nữ nhân kia.

“Cô cái đồ háo sắc, buông ra.” Trần Tân thực tức giận, cô ả háo sắc này ăn no không có việc làm, hôm nay chạy đến nhà hắn, kêu vệ sĩ trói hắn lại, sau đó lôi kéo hắn chạy vòng quanh căn cứ cả một buổi sáng, bây giờ cư nhiên còn không buông tha. Không cần khinh người quá đáng đến vậy chứ.

“Sao chị phải buông chú em ra chứ, chị đây muốn dắt chú em như dắt chó đi dạo đó.” Hướng Họa cũng không phải người tính tình tốt đẹp gì, đối với việc Trần Tân kêu la hoàn toàn không để trong lòng. Dù sao lão ba hắn đã nói trong vòng mười ngày để nàng tùy ý xử trí.

“Cô buông ra, cô cái đồ điên khùng này.” Trần Tân hối hận, lúc ấy hắn không nên thừa nhận là đã đập cái người này. Nữ nhân này căn bản chính là kẻ đã háo sắc còn bị bệnh thần kinh.

“Từ trước đến nay chị chưa từng nói mình không bị điên, cho nên chú câm miệng lại cho chị.” “Bốp!” Hướng Họa nói xong liền cho Trần Tân một bạt tai. Đối với Trần Tân, cô nàng không thêm để vào mắt, chỉ cần không đánh chết hắn là được rồi. Hừ.

“Cô dám đánh tôi, cô muốn chết!” Trần Tân lúc này hoàn toàn bạo phát, hắn lập tức rút được tay ra khỏi dây trói.

“A!” Nhìn Trần Tân tháo được dây thừng rắn chắc, Hướng Họa hét lên một tiếng. Sau đó chạy nhanh trốn phía sau vệ sĩ của mình.

Trần Tân sau khi gỡ được dây thừng ra, lạnh lẽo nhìn Hướng Họa đang núp phía sau.

“Hướng Họa, sớm muộn gì tôi cũng sẽ giết cô. Cô dám đối xử với tôi như vậy, cứ chờ đó!” Trần Tân biết hôm nay không có khả năng trả thù cô ả này, liền phát lời thề độc sau đó rời đi.

Hướng Họa nhìn Trần Tân đi xa, cẩn thận thở dài nhẹ nhõm một hơi. Sau đó ngênh ngang trở về.

Tiêu Văn nhìn thấy Trần Tân thiếu chút nữa sặc nước. Đây không phải bao cớ thể mạng Trần Tân sao?

Xem xong một màn đặc sắc, Tiêu Văn cảm thấy năng lực tiêu hóa của mình có điểm giảm sút, bằng không sao lại thấy không thoải mái. “Văn Hàn, người cảm thấy chúng ta có nên nghe ngóng chút chuyện của nữ nhân kia không?”

“Người có thể tìm được người để hỏi?” Văn Hàn không có cảm giác tò mò, nhưng thoát nhìn sủng vật có vẻ hứng thú.

“Người xem, đó là ai.” Tiêu Văn ngón tay chỉ chính là tiểu quỷ lúc trước bị cậu đập vài cước.

Tiểu quỷ hiện tại đang nhàm chán ngồi xổm vật cỏ. Nhìn đám cỏ trước mặt thở dài một hơi “Aizz.”

“Đang buồn bực cái gì đấy, tôi rất muốn biết vì sao cậu lại thở dài.” Tiêu Văn cười tủm tỉm ngồi xổm bên cạnh tiểu quỷ. Dọa tiểu quỷ trực tiếp ngã ngồi dưới đất.

“Này, tôi không đáng sợ như vậy chứ, không cần bị dọa thành như vậy a.”

“Cậu đột nhiên ở đâu chui ra, tôi đương nhiên sẽ bị dọa rồi.” Tiểu quỷ vỗ vỗ ngực, vừa rồi tim hẳn đập nhanh dồn dập.

“Được rồi, là tôi không nên đột nhiên dọa cậu, nhưng ai bảo cậu suy nghĩ nhập tâm như vậy, tôi đều gọi cậu mấy lần, một chút phản ứng cũng không có.” Tiêu Văn ở phía trước kêu tiểu quỷ vài tiếng, hẳn không có phản ứng, tuy rằng cậu gọi ‘Tiểu quỷ’.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì, tôi bây giờ đang nhàm chán lắm đây, cậu giúp tôi kiếm việc gì làm đi.”

Tiểu quỷ không biết vì nguyên nhân gì lại cho rằng Tiêu Văn sẽ giúp hắn tìm việc làm.

Tiêu Văn lôi kéo ống tay áo tiểu quỷ bước đi. Đến trước mặt Văn Hàn trực tiếp lôi kéo tiểu quỷ ngồi xuống.

“Bọn tôi cũng không có gì làm, vừa vặn vừa rồi thấy một hồi trò hay, tôi muốn biết lúc trước đã xảy ra chuyện gì.” Đây chính là kho thông tin miễn phí.

“Ồ, ý cậu là Trần Tân và Hường Họa sao. Được rồi, tôi vốn cũng không có gì làm, đành kể chuyện cho hai người vậy.”

Sau khi Trần Tân bị lừa dối liền được bự con mang vào bệnh xá. Vừa vặn cùng Hường Họa nằm song song.

Lúc Trần Tân tỉnh lại vừa vặn Hường Họa cũng tỉnh lại.

“Xin chào, tôi có thể biết nơi này là chỗ nào không?” Phía sau Trần Tân vẫn là mơ mơ màng màng.

“Tôi làm sao mà biết được, hỏi người khác đi.” Hường Họa vốn đau đầu muốn chết, người này còn không nhìn ra, ngu ngốc.

“Này, cô bị làm sao vậy, tôi đang nói chuyện tử tế với cô, cô không thể trả lời bình thường được sao.” Trần Tân cũng đầy một bụng tức giận, hẳn đang yên lành ở trên xe, chút nữa trở về căn cứ lão ba sẽ đánh chết hắn.

“Tôi việc gì phải nói chuyện dễ nghe với cậu, cậu nghĩ mình là ai chứ!” Hường Họa tức giận đáp trả.

“Tôi...” Trần Tân vừa định nói liền bị một tiếng nổ cắt ngang.

Hường Dương đột nhiên dùng chân đạp văng cửa, sau đó vẻ mặt hung ác đi đến, thời điểm nhìn thấy Trần Tân, biểu tình trên mặt cơ hồ gọi là dữ tợn.

Khi Trần Tân còn chưa lấy lại được tinh thần, Hường Dương đã vung quyền đánh cho hắn vài phát.

“A, đau quá, dừng tay ngay!” Trần Tân vốn không có khí lực gì, ngay cả trốn cũng trốn không được. Chỉ có thể đơn giản quay cuồng chống đỡ.

“Đám khi dễ con gái ta này, này thì động thủ này, này thì kiêu ngạo này.” Hường Dương mặc kệ Trần Tân đau hô ra tiếng, lão hiện tại đang trút giận cho con gái lão, đánh chết Trần Tân coi như tiện nghi cho hắn.

Hường Họa nghe cha mình nói vậy, lập tức liền phản ứng lại, cái kẻ chán ghét này chính là đầu sỏ làm nàng đau đầu!

“Ba, đánh chết hắn, đánh chết cái tên khốn kiếp này.” Hường Họa không thể đứng dậy, ở một bên cổ vũ.

Người bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng này, tiến cũng không dám tiến vào.

Đợi đến khi Hường Dương đánh mệt, Trần Tân cũng đã ngất rồi.

Hai cha con sau đó không thèm để ý đến Trần Tân nữa.

Ngày hôm sau Trần Tân tỉnh lại, nhìn thấy là lão ba mình, nhất thời ủy khuất trong lòng tất cả đều xong ra, cũng không quan tâm gì nữa, trực tiếp khóc nức nở.

Lão ba Trần Tân tâm đau đớn.

“Làm sao vậy, rốt cuộc là ai gây ra.” Lão ba Trần Tân nhìn hình dạng con trai, lại một trận đau lòng.

Hướng Họa đã sớm về nhà, lần này đến là Hướng Dương, lão vốn tính đem Trần Tân về nhà tiếp tục cho ăn hành, lại gặp Trần Tân ba ba.

Hai người rất ăn ý đi sang căn phòng trống bên cạnh, không biết hàn huyên những gì, sau đó Trần Tân đi theo ba hẩn về nhà, Hướng Dương cũng về tìm con gái.

Thời điểm mọi người nghĩ sự tình cứ như vậy là xong thì hai nhà truyền ra tin tức cưới hỏi.

Thật thú vị, tất cả mọi người đều cảm thấy thật cao hứng, thực vui vẻ. Nhưng hai vị đương sự ngược lại cảm thấy tất cả đều không hay ho, tất cả ai cũng nhìn không vừa mắt.

Từ đó hai người bọn họ cứ chạm mặt là cãi nhau, sau đó đánh nhau. Hai vị lão ba khuyên thế nào cũng không được, cũng không thèm khuyên nữa, mặc kệ hai người làm gì thì làm.

Chính là ba của Trần Tân nói với ba Hướng Họa một câu, để bồi thường nàng, Trần Tân lão ba cho Hướng Họa mười ngày, trong mười ngày này Hướng Họa đối với Trần Tân đến kêu đi hét, Trần Tân đều phải tùy kêu tùy đến.

Hướng Họa luôn ép buộc hành hạ Trần Tân, hôm nay trần tân hẩn rốt cục bạo phát rồi.

Tiểu quỷ nói xong cảm thấy hữu khí vô lực, may mà Văn Hàn lẫn Tiêu Văn nghe hiểu hẩn nói.

“Tiểu quỷ, cậu hôm nay thoát nhìn không có tinh thần vậy, cậu muốn đi nghỉ ngơi một chút không.” Tiêu Văn nhìn tiểu quỷ bộ dáng cúi đầu liền cảm thấy khó chịu.

“Được rồi, ngủ ngon, tôi đi trước.” Tiểu quỷ đứng dậy, hữu khí vô lực chào tạm biệt rồi lờ mờ ly khai.

“Văn Hàn, tiểu quỷ cái dạng này sẽ không phải là bị thất tình đấy chứ?” Nhìn tiểu quỷ cước bộ phù phiếm, Tiêu Văn có cảm giác một giây tiếp theo tiểu quỷ sẽ ngã sấp xuống.

“Không giống, ta thấy có vẻ như hẩn có chuyện chưa nghĩ thông suốt, chờ hẩn nghĩ ra là tốt rồi.” Văn Hàn đứng dậy vỗ vỗ cổ khô trên người, “Chúng ta cũng nên về thôi, nơi này bây giờ không hỏi thêm được cái gì.”

Duỗi eo, “Cũng đúng, chúng ta về thôi, bây giờ vẫn còn sớm, không biết chúng ta có thể trực tiếp ngủ thẳng đến sáng mai không.”

Tiêu Văn mượn tay Văn Hàn một chút, lúc tỉnh dậy cậu vẫn muốn ngủ thêm.

“Chúng ta có nên vào trung tâm căn cứ đi dạo một chút không, phòng chừng mới ba giờ chiều thôi, còn rất sớm a.” Tiêu Văn ngẩng đầu nhìn trời, phát hiện thời gian còn rất sớm.

“Được rồi, thuận tiện xem có thể đổi được đồ gì không.” Văn Hàn đối với những thứ trong không gian không có cảm thấy hứng thú, rất muốn thu vào trong không gian làm của riêng.

“Văn Hàn a, có những thứ có thể không cần thiết, cần bản là không có cũng không sao.” Tiêu Văn đối với chấp niệm của tang thi huynh cảm thấy thực đau đầu. Sao lại thích thu thập này nọ a, thứ gì chưa có là phải lấy bằng được.

“Ừ, được. Chúng ta trực tiếp trở về thôi.” Văn Hàn suy nghĩ một chút, quyết định không đi nữa, đổi đồ nghĩa là chính mình cũng phải mất một món đồ, không có lời, vẫn là cần quét thì hơn.

67. Quyển 2 - Chương 17: Xem Đại Chiến Ma Pháp

Văn Hàn.” Tiêu Văn kéo kéo ống tay áo Văn Hàn, ý bảo hẩn nhìn một người.

Đó là một đứa nhỏ tóc vàng ăn bận rách nát. Đứa nhỏ ngồi xổm xuống, tay nhỏ bẩn thỉu đang cố gắng nhỏ cổ.

“Hử?” Văn Hàn nhìn đứa bé kia, sắc mặt có điểm không thích hợp. Đứa nhỏ này quá an tĩnh, dường như ngay cả Văn Hàn cũng không nhận ra được hô hấp của nó.

“Đứa trẻ này có gì đó mờ ám, chúng ta cẩn thận một chút.” Văn Hàn không muốn để ý đến đứa bé này, nếu hần đoán không nhầm thì đứa bé chính là kết quả của viện nghiên cứu. Cũng không biết là thất bại phẩm hay thành công phẩm.

“Nhưng mà không thể mặc kệ nó được, trong lòng khó chịu.” Tiêu Văn cũng biết đứa bé có vấn đề, đây là con đường về nhà bọn họ, trước giờ đều chưa từng gặp trẻ con gì ở đây. Hơn nữa Lộ tiểu tử cũng nói qua, căn cứ hiện tại hầu hết không có trẻ con mấy, nếu không đã được bảo vệ cẩn thận.

Vốn đứa nhỏ hẳn là được bảo vệ kỹ lưỡng, đột nhiên xuất hiện trên đường, nếu mà nói không có âm mưu gì thì thực có lỗi với diễn xuất của tiểu tử này quá.

“Anh bạn nhỏ có thể nói cho đại ca biết vì sao em lại ở chỗ này không?” Tiêu Văn đến bên cạnh đứa bé, nửa ngồi xuống.

“Không... còn...” thanh âm đứa bé khàn khàn, tựa như đang bị cảm cúm nặng.

“Không còn gì?” Tiêu Văn lẩn Văn Hàn liếc nhau, đề cao cảnh giác. Đứa bé này xem ra không đơn thuần chỉ là một nhũ, có lẽ bản thân nó chính là nguy hiểm.

“Đã không còn, cái gì cũng không còn.” Đứa bé ngẩng đầu, ánh mắt vô thần nhìn chằm chằm vào tiền phương, giống như không hề nghe thấy lời nói của Tiêu Văn.

Văn Hàn chớp mắt, xem ra vừa rồi hần nghĩ sai rồi, tiểu tử này hẳn là trốn ra. Phỏng chừng một lát nữa sẽ có người đến tìm.

“Tiêu Văn, cho nó ít đồ ăn đi.” Văn Hàn ấn tượng với đứa bé này hoàn toàn không giống ban đầu, có thể trốn ra từ địa phương nào bằng khối thân thể này, xem ra rất mạnh.

“Được.” Tuy thấy Văn Hàn thay đổi thái độ thì hơi kỳ quái, nhưng Tiêu Văn vẫn tin tưởng Văn Hàn. Cầm một khối bánh mì tương đối mềm mại và một chai nước nhét vào tay đứa bé.

Nhìn đứa bé không nhanh không chậm ăn bánh mì, thẳng đến khi ăn xong bánh mì mới uống một ngụm nước, sau đó quay đầu, nhìn về phía Tiêu Văn.

“Không có khả năng, mọi người chạy mau, bọn họ là ác ma.” Đứa nhỏ nói xong liền cúi đầu tiếp tục nhỏ cổ.

Sau đó mặc cho Tiêu Văn hỏi như thế nào cũng không mở miệng nữa.

“Thôi vậy, chúng ta đi trước” Văn Hàn giữ chặt Tiêu Văn, kéo cậu đi.

Lúc sắp đi, hần nhìn thoáng qua đứa bé, vừa vặn bắt gặp đứa bé ngẩng đầu lên nhìn về phía bọn họ.

“Chết sớm giải thoát sớm, chúc người tái sinh hữu duyên.” Văn Hàn cúi đầu khẽ nói.

“Cái gì? Văn Hàn người vừa rồi nói gì vậy?” Tiêu Văn giống như nghe thấy Văn Hàn nói một câu gì đó, nhưng lại không nghe rõ ràng.

“Không có, chúng ta trở về đi.”

“Ừ, chúng ta...”

Tiểu hài tử nghe Văn Hàn nói xong, lẳng lặng nhìn hai người rời đi.

“Ha ha.” Khẽ cười.

“Cám ơn ý tốt của người, chúc người hạnh phúc. Chính là các người cũng phải cẩn thận, bọn họ lòng tham rất lớn.” Nói xong đứa bé liền cúi đầu, nhỏ cổ.

Sau khi Tiêu Văn và Văn Hàn đi không được bao lâu, có năm người mặc quần áo giống nhau tìm được đứa bé.

“Ồ trong này. Tìm được rồi.” Một người trong đó vừa nhìn thấy đứa bé nhất thời kinh hô một tiếng.

“Đã chết.” Mấy người tùy ý cầm lấy cánh tay đứa bé đánh giá một lúc, cuối cùng kết luận.

“Đã chết? Không phải chứ, sao lại vô dụng như vậy.” Một người nhìn đứa nhỏ có vẻ không kiên nhẫn đập một cước. Đứa nhỏ thân thể bị đập lung lay hai cái, sau đó lại không có động tĩnh.

“Được rồi, nếu đã chết thì tìm chỗ nào đấy ném đi.”

Năm người thương lượng một chút, cử ra một người phụ trách xử lý thi thể. Rất nhanh, bọn họ liền rời đi.

“Văn Hàn, người nói xem Dư Hàng còn đến nữa không?” Sắp đến nơi, Tiêu Văn nhìn căn nhà cách đó không xa, nghĩ đến kẻ đáng ghét kia.

“Không biết, nhưng ta nghĩ bọn họ sẽ không bỏ cuộc.” Văn Hàn nhìn phía trước đột nhiên xuất hiện một nữ nhân.

“Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới.” Hai người đang nói chuyện liền thấy nữ nhân trước mặt.

Không phải là Trương Yến lúc trước, người tới là một cô gái cái có điểm lạnh tình, một thân quần áo màu đen, đứng ở nơi đó làm cho người ta một loại cảm giác khí phách.

“Đánh một trận.” Nữ nhân mở miệng, mắt nhìn chăm chăm Văn Hàn. Đối tượng đánh nhau đương nhiên cũng là Văn Hàn.

Tiêu Văn nhìn hai người, nghĩ không biết mình lấy ghế, bồng, rồi ngồi xem như xem phim không?

Không biết cô gái này có phải người của Dư Hàng không, thấy người muốn gây sự nhất định phải tiên hạ thủ vi cường.

“Văn Hàn, người lên đi, ta ở bên cạnh cổ vũ cho.” Tiêu Văn vỗ vỗ bả vai hắn, đi sang một bên ngồi xem diễn.

A, không có ghế thì cứ như vậy ngồi xuống đất thôi, không cần để ý chi tiết này.

“Hừ!” Nữ nhân liếc Tiêu Văn một cái, ý tứ là ‘biết thức thời’.

Khi Tiêu Văn hiểu được ánh mắt ấy, cậu rất muốn đập qua một cước a, tốt nhất là đập lên mặt.

Văn Hàn không nói gì, chỉ đi tới bên cạnh Tiêu Văn cùng nhau ngồi.

Tiêu Văn thấy đối phương, rất hào phóng chừa cho Văn Hàn một vị trí. Hai người song song ngồi đó xem tuồng.

“Hai vị là có ý gì?” Nữ nhân tức giận, đối tượng nàng khiêu chiến cư nhiên để ý cũng không thèm để ý, ngồi xuống rất tự nhiên.

“Bởi vì tôi muốn đấu với cô một trận trước. Như thế nào, không chào đón?” tiếng cười sang sảng từ phía sau nữ nhân truyền đến.

Thời điểm nghe thấy giọng nói này, mặt nữ nhân liền vặn vẹo. “Chung Hồng, mi đừng âm hồn bất tán nữa có được không!” Nàng quay lại hét với người đằng sau.

“Ái chà, sao cô em lại nói như vậy. Tôi ái mộ cô cho nên mới đi theo đó mà!” Chung Hồng nói xong thuận tiện tặng kèm một cái hôn gió.

“Câm miệng, ta hôm nay không rảnh nói chuyện tào lao với mi, cút xa ta ra một chút.” Nữ nhân giận tím mặt.

“Ai u, làm người ta thương tâm quá mà.” Chung Hồng hai tay ôm ngực, bộ dạng như đang rất thương tâm.

Nữ nhân hít sâu, kiềm chế lửa giận. Nàng vẫn rõ mục đích hôm nay tới, không thể để Chung Hồng làm hỏng chuyện.

Nhìn vẻ mặt hai cô gái, Tiêu Văn rất bội phục Chung Hồng, nói chuyện như vậy thật lợi hại, nói mấy câu liền làm người khác giận sôi lên, cường giả a.

“Văn Hàn, có phải người đã sớm cảm giác được Chung Hồng kia không.” Tiêu Văn cảm thấy xem diễn thật vui. Có điều Văn Hàn rất không thú vị, không chịu nói sớm với cậu, làm cậu cứ tưởng Văn Hàn cùng cô gái kia đánh một hồi.

“Ta mới đầu cũng không biết hai người họ có phải một phe hay không, vừa rồi cô ta dùng khẩu hình nói cho ta biết, nữ nhân kia để cô ta giải quyết.” Văn Hàn mới đầu còn tưởng thế nào, không nghĩ tới là một đôi oan gia.

“Nga, vậy thôi, chúng ta xem diễn đi.” Tiêu Văn thực chờ mong các nàng động thủ, không biết ai sẽ thắng.

“Trương Liên, sao tình yêu lại không để ý tới người ta như vậy?” Chung Hồng thấy Trương Liên nửa ngày không đáp, xấu hổ vịn vẹo uốn éo, biểu tình xấu hổ e thẹn. Nếu ai không biết còn tưởng Trương Liên là gia hỏa đẹp trai gì đó.

Tiêu Văn cảm thấy chưa ăn tối đúng là hành động đúng đắn. Nhỏ ra sẽ không tốt lắm đâu.

“Chung Hồng, ta nhịn mi lâu rồi, lần này liền cùng nhau giải quyết.” Tục ngữ có câu, nhẫn được nhất thời nhẫn không được nhất thế đó ư, Trương Liên rốt cục nhịn không được nữa, trước hết giải quyết Chung Hồng mỗi ngày làm nàng ghê tởm đã, sau đó lại giải quyết hai người kia.

“A nha nha nha, người ta rất sợ đó!” Tuy rằng miệng nói lời mềm mại, nhưng trong tay Chung Hồng đã xuất hiện băng cầu thật to.

Trương Liên cười lạnh một tiếng, hỏa cầu liền hướng tới Chung Hồng bay qua.

“Oa nga, tình yêu đúng là nhiệt tình thật.” Chung Hồng tránh thoát hỏa cầu, xoay tay lại một khối băng cầu nện xuống hỏa cầu.

“Phốc xích ~” hỏa cầu dập tắt.

“Ta đây cũng muốn đưa cho tình yêu lễ vật.” Có qua có lại mới toại lòng nhau, Chung Hồng vung tay, băng cầu nện lên mặt Trương Liên. Tay phải vừa lật, lại một khối băng cầu đánh về phía sau.

Nhìn hỏa cầu bị Chung Hồng dập tắt, Trương Liên trong tay lại xuất hiện hai hỏa cầu, đang định công kích Chung Hồng liền nhìn thấy hai khối băng cầu, chỉ có thể ngăn trở băng cầu trước.

Tuy nói là chặn, nhưng Trương Liên vẻ mặt giống như vũng nước sau khi băng tan, bộ dáng rất là chật vật.

“Chung Hồng, ta hôm nay sẽ không tha cho mi!” Cũng không quản mồ hôi trên mặt, Trương Liên lúc này hoàn toàn muốn cho Chung Hồng một trận.

“Đến đây.” Nhìn Trương Liên vẻ mặt hung ác, Chung Hồng chỉ chớp chớp mắt. Cô đã nói vậy, tôi đây liền đánh cô chật vật một chút, cũng coi như thành toàn cho cô.

Nhất thời hỏa cầu, băng cầu bay đầy trời, đôi khi còn có nước bắn ra.

Tiêu Văn mới đầu còn tưởng sẽ được xem đánh nhau, kết quả là ma pháp đại chiến.

“Quả nhiên, dị năng gì đó vẫn không bằng võ đấu.” Lau quệt nước trên mặt.

Tiêu Văn cảm thấy vẫn nên cách xa một chút, băng cùng hỏa, sau đó thỉnh thoảng xuất hiện nước bắn đầy mặt khán giả. Thật sự là đứng hóng xem cũng là một công việc gian nan, phải nhịn xuống không được nhúng tay, còn bị liên lụy, đã vậy còn phải bảo trì trạng thái lạc quan khi vậy xem.

“Lực phá hoại của dị năng rất lớn, lực sát thương cũng rất lớn.” Văn Hàn giơ tay thay súng vật chắn đi mấy giọt nước.

“Bọn họ khi nào thì diễn xong vậy, toàn là hỏa cầu băng cầu, ta cũng rá rời rồi. Ta hiện tại không rõ là đang xem cái gì nữa.” Tiêu Văn ánh mắt dõi theo hai quả cầu thuộc tính bất đồng, nhìn hai trái cầu gặp nhau sau đó nhanh chóng tiêu tán. “Lại một đôi bị triệt tiêu.”

“Xem mãi cũng nhàm chán.” Vừa mới bắt đầu còn phấn khích, có thể xem một chút, không ngờ lại bị băng cầu đánh vào mặt, không cẩn thận góc áo liền bị hỏa cầu đụng phải. Đánh một hồi, Tiêu Văn đều có thể đoán được động tác tiếp theo của các nàng.

“Chẳng mấy khi được xem, này cũng không tệ lắm.” Văn Hàn lau đi vệt nước trên mặt Tiêu Văn. Nghĩ có nên cách xa một chút không, phạm vi lan tỏa quá lớn.

“Cũng đúng, vậy tiếp tục xem đi, nói xem các nàng khi nào thì có thể đánh xong?”

“Không biết, nếu đến khuya còn chưa xong, chúng ta có thể đi về trước, dù sao cũng không tốn tiền mua vé.”

“Đúng vậy, vậy tiếp tục xem đi, dù sao cũng đang nhàm chán, lại không mất tiền.”

Trương Liên và Chung Hồng còn đang tiếp tục ma pháp đại chiến.

Phong chùng phải chờ đến khi hết thể lực mới có thể dừng tay.

68. Quyển 2 - Chương 18: Đại Chiến Ma Pháp (tiếp)

Khi nào thì dị năng của hai cô nàng này mới hết?” Tiêu Văn rất là bất đắc dĩ quay lại, trên mặt là vẻ cười khổ. Nhìn bằng cầu và hỏa cầu đụng nhau lâu như vậy, là ai cũng sẽ cảm thấy thật phiền phức. Hai người có cần chuyên nghiệp vậy không, đánh cũng lâu rồi, bọn này đói bụng, bọn này còn phải về nhà ăn cơm!!

“Sắp xong rồi, chờ thêm một chút, xem xong chúng ta về ngay.” Văn Hàn xoa xoa đầu Tiêu Văn, đối với đại chiến ma pháp diễn ra quá lâu cũng là bất đắc dĩ. Mọi người nói xem có nên trực tiếp đi lên đánh ngất hai người, sau đó ai về nhà người đó không?

Vậy rất bạo lực, không hợp với người văn minh.

“Được rồi, ta chỉ có thể kiên trì thêm một lúc nữa.” Hữu khí vô lực nhìn hai người còn đang hăng máu, Tiêu Văn miễn cưỡng lấy lại tinh thần xem tiếp.

“Hộc ~” thấy hai người kia rốt cục cũng dừng tay, Tiêu Văn cảm thấy bầu trời thật rực rỡ, tuy rằng bây giờ cách trời tối cũng không xa.

Bên kia Trương Liên và Chung Hồng đang thở hổn hển chờ khôi phục thể lực, vừa rồi tiêu hao quá lớn, phải nghỉ ngơi một hồi.

“Chung Hồng, mi rút cuộc vì sao luôn đối nghịch với ta, ta cũng không biết đã đắc tội mi khi nào!” Trương Liên nhìn Chung Hồng chỉ muốn hung hăng cắn một ngụm, người này luôn đối địch với mình, cứ khi nào mình định làm gì đó nàng ta sẽ xuất hiện như một bóng ma.

Nhiệm vụ lần này phải hoàn thành, mặc kệ sau lưng Chung Hồng là ai, lần này không được phép thất thủ, tuyệt đối không được phép!

“Ồ, sao cô lại có loại ý nghĩ này? Tôi chỉ là đơn thuần nhìn cô không vừa mắt cho nên mới luôn đi theo thôi.” Chung Hồng trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ, nhưng vẫn dùng giọng điệu gọi đòn nói ra.

“Mi!” Trương Liên đứng thẳng người, thở sâu, tự nhủ không cần tức giận với Chung Hồng làm gì, bằng kinh nghiệm đúc kết lại, nàng rút ra kết luận: nói chuyện với Chung Hồng sẽ không có kết cục tốt. Không phải bị tức chết chính là bị tức chết, không có lựa chọn thứ ba.

“Ta không biết vì sao mi nhìn ta không vừa mắt, nhưng là hôm nay mi cút xa một chút cho ta!” Hôm nay phải giải quyết hai người kia. Nghĩ đến đây, Trương Liên nhìn thoáng qua Tiêu Văn và Văn Hàn đang cao hứng vì rốt cục cũng hết phim. Hai người này hôm nay phải giải quyết, bằng không hậu quả thể nào chính mình cũng không tưởng tượng được.

“Ai ôi, sao lại có thể nói như vậy được, cô toàn thân cao thấp chỗ nào tôi cũng nhìn không vừa mắt!” Chung Hồng nhìn Trương Liên từ trên xuống dưới, chậm rãi chớp mắt, đối với Trương Liên phóng điện. Không biết là điện tức chết người hay điện mê chết người.

“Chung Hồng, mi đừng quá phận! Đừng tưởng có chỗ dựa thì ta không dám làm gì mi! Ta ngược lại còn có thể giết chết mi.” Trương Liên biết mình đang lãng phí thời gian, đối với Chung Hồng không hơi đâu mà đi tìm hiểu nữa, tuy rằng các nàng căn bản không có khả năng nói chuyện tử tế.

“Những lời này tôi cảm thấy tôi nói với cô càng thích hợp hơn.” Chung Hồng không cùng Trương Liên múa mép khua môi nữa, hôm nay vẫn sẽ không cho cô thành công, chỉ hy vọng cô giữ được cái mạng để lần sau gặp lại.

“Tôi có thể nói không? Bây giờ bọn tôi muốn về nhà, các cô chậm rãi chơi nhé?” Nhìn hai người có xu thế đánh tiếp, Tiêu Văn cướp lời trước, nếu không vài giây sau bọn họ lại dây dưa.

Hai người dừng chiến như vậy được không, về nhà ăn cơm trước, ngày mai lại đến cũng được mà. Tiêu Văn rất muốn khóc, hôm nay bọn họ đã chọc phải ai a, từ sáng đến giờ không được thuận lợi.

“Các người.” Trương Liên đứng dậy đi đến trước mặt Tiêu Văn, rất là khinh thường cười lạnh một tiếng. “Hừ, ta nghĩ là hôm nay các người không ăn được cơm chiều đâu, ta sẽ chiêu đãi các người thật tốt.” Thời điểm nói đến khoản đãi, nàng nghiêng răng nghiêng lợi một cái.

“Cái kia, Trương Liên tiểu thư, tôi có thể biết hôm nay xuất môn tiểu thư bị vấp chân mấy lần không?” Nhìn Trương Liên bộ dáng khinh thường, Tiêu Văn trong lòng cơn tức dâng lên. Cô ăn no không có chuyện làm nhưng bọn tôi bề bộn nhiều việc a!

“Phốc ha ha, tiểu đệ đệ, tôi thích cậu rồi đó. Cậu rất hợp khẩu vị của tôi.” Chung Hồng cười đến hóp bụng, đối với Trương Liên kia khuôn mặt đã rất khó nhìn không hiểu vì sao lại cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

“Quả nhiên vẫn là trực tiếp động thủ thì tốt hơn.” Đen mặt, Trương Liên vừa nói xong chính là vung tay một cái, hỏa cầu bắn về phía Tiêu Văn.

Nhìn hỏa cầu bay về phía mình, Tiêu Văn chỉ có một cảm tưởng duy nhất chính là, chậm quá.

A, đúng là rất chậm, bởi vì dị năng của Tiêu Văn đã thăng cấp, đối với dị năng giả dị năng thấp hơn cậu, tuy rằng nói ra làm cho đối phương thật mất mặt, nhưng đúng là không đủ xem a.

Tiêu Văn vung tay, vô cùng đơn giản ngoắc hỏa cầu.

Chung Hồng nhìn hỏa cầu vốn là của Trương Liên đang ngoan ngoãn ở trong tay Tiêu Văn, biểu tình trên mặt có một tia rạn nứt. Đây không phải vấn đề lợi hại hay không, một người tự cho là cao thủ đi nghĩ cách cứu viện một người, sau đó đánh thật lâu, vẫn không đem người xấu đánh chạy, sau lại phát hiện người cần cứu kia, hần mới chân chính là cao thủ trong cao thủ.

Nói đúng hơn vừa rồi mình ở trước mặt Tiêu Văn, còn có Văn Hàn nữa, diễn một hồi chê cười sao? Chút nữa về phải kể lại với lão đại mới được, lợi hại như vậy, cường hãn như vậy còn cần mình đến bảo hộ sao, đúng là chuyện cười. Chung Hồng biểu tình thực oán niệm, nhìn Tiêu Văn đùa đến bất diệc nhạc hồ, rất muốn đi lên cắn một ngụm a.

“Trương Liên tiểu thư, xin hỏi tôi có thể về nhà ăn cơm chưa?” mấy chữ cuối cùng cơ hồ là gần giọng, người không biết xấu hổ đúng là nhiều, phía trước là mấy người Dư Hàng với Trương Yến, hiện tại là Trương Liên. Bọn tôi không trêu chọc mấy người, mấy người liền xuống tay, tuy rằng trước đó bị cắn một lần, nhưng vẫn là không có hảo ý.

Nghĩ bọn họ dễ ăn hiếp sao, lúc trước lựa chọn né tránh là vì phải đối phó với rất nhiều người, sợ thực lực không đủ. Không nghĩ tới ai cũng nghĩ bọn họ dễ bắt nạt!

Thời điểm Văn Hàn nhìn Trương Liên động thủ, hần vẫn không động đây, nhưng trong ánh mắt lại tràn ngập hàn ý, nữ nhân này không thể lưu.

“Xem ra đúng là có bản sự.” Nhìn Tiêu Văn thoải mái giải quyết tập kích của mình, Trương Liên mặt mũi vụn vụn, phải hạ ngoan thủ, lập tức giải quyết. Liếc nhìn Chung Hồng không biết đang suy nghĩ cái gì một cái, trong lòng hừng hực lửa giận, ngăn cũng ngăn không được, các người đều đáng chết, đều đáng chết.

“Đủ tư cách chết dưới tay ta!” Trương Liên trên tay xuất hiện một hỏa cầu khác, trên mặt mang theo nụ cười có điểm điên cuồng.

“Cậu có thể giải quyết không?” Chung Hồng đi đến bên cạnh Tiêu Văn, nhú mào, Trương Liên không biết là đang nổi điên hay đang phát cuồng, tình hình không ổn. Không biết có thể ngăn được kẻ điên này không.

“Không biết.” Tiêu Văn dập tắt hỏa cầu vừa mới thưởng thức, cậu có thể cảm nhận được hỏa cầu vừa rồi so với bây giờ khác nhau một bậc, này rất nguy hiểm, rất nguy hiểm.

“Cô ta có phải phát điên rồi không.” Tiêu Văn không dùng câu nghi vấn, là câu khẳng định. Nhìn Trương Liên điên cuồng, Tiêu Văn cảm giác được nguy cơ. Nàng đã nổi điên, mức độ nguy hiểm không phải dị năng giả bình thường có thể so được.

“Văn Hàn, người có thể giải quyết không?” Tiêu Văn nhìn Văn Hàn đang nhíu mày.

“Có thể, các người tránh ra một bên.” Văn Hàn phía trước luôn trong trạng thái vây xem, hẳn đối với việc Trương Liên đột nhiên điên cuồng cũng cảm thấy thực kinh ngạc. Trương Liên đột nhiên như vậy, trước đó không hề có dấu hiệu.

“Ừ.” Tiêu Văn đối với lời Văn Hàn tuyệt đối tin tưởng, chạy nhanh đến khi cách một khoảng mới dừng lại.

Nhìn trái nhìn phải, Chung Hồng còn chưa phản ứng, Tiêu Văn như thế nào đã chạy rồi?

Khi nhìn Văn Hàn, Chung Hồng hơi hiểu ra, có phải không ai giải quyết được Trương Liên cuồng hóa không?

A, có khả năng.

Chung Hồng suy nghĩ chậm nửa nhịp, vội vàng chạy đến phía sau Tiêu Văn. An toàn vẫn quan trọng hơn, trốn phía sau người khác cũng không tính là gì.

Hiện tại xem Văn Hàn giải quyết như thế nào, a, nếu không giải quyết được vậy cứ chạy trốn trước, mạng sống quan trọng nhất. Liếc nhìn Trương Liên một cái, được rồi, đúng là khủng bố, quả nhiên không thể dẩy vào kẻ điên.

Tiêu Văn yên lặng nhìn Chung Hồng đang túm chặt góc áo mình, yên lặng quay đầu nhìn trời. Bưư hân ban đầu của bà chị đâu, phong thái nữ vương của bà chị đâu? Đều là ảo giác của tôi sao?

Nhìn Chung Hồng vẻ mặt sợ hãi, Tiêu Văn cảm thấy ấn tượng đầu tiên gì đó đều là để dọa khi thôi.

“Như thế nào? Một mình người mà muốn giải quyết ta sao?” Trương Liên nhìn Văn Hàn, khóe miệng nổi lên tiểu ý khinh bỉ. Ha ha, rất không biết lượng sức mình, chỉ bằng một mình người ta mới không sợ, các người đều phải chết.

“Ha ha, các người đều đi chết đi.” Trương Liên hướng về phía Văn Hàn đánh tới, hỏa cầu trong tay điên cuồng công kích Văn Hàn.

Trong tay liên tục xuất hiện hỏa cầu, hiện tại mục tiêu của Trương Liên là Văn Hàn, giải quyết hẳn xong sẽ đến lượt hai người kia.

Dù sao người đó cũng đã nói không nhất thiết phải đem người sống về, người chết cũng không thành vấn đề.

Nhíu mày, Văn Hàn không dám xem thường hỏa cầu của Trương Liên, nhưng cũng không cần quá lo lắng. Trình độ như vậy không thể uy hiếp được hắn.

Văn Hàn không trốn, hắn trực tiếp phát tay tiếp được hỏa cầu, hỏa cầu trong tay Văn Hàn rất nhanh bị dập tắt.

Phi thân về phía Trương Liên đang công kích, Văn Hàn không có dị năng gì, hắn chỉ có tốc độ và sức mạnh.

Trong nháy mắt, Trương Liên đã mất đi hô hấp.

Vẫn ở vị trí kia, Văn Hàn thực bình tĩnh xoa xoa tay. Xoay người, “Về nhà đi, giải quyết xong.”

Trương Liên đã chết, chết một cách chóng vánh, Văn Hàn dùng tốc độ mà nàng không kịp phản ứng chạy đến bên cạnh, sau đó rất dứt khoát bẻ gãy cổ đối phương.

Để nàng ta nhảy nhót lâu như vậy đúng là một quyết định sai lầm, làm bọn họ không được ăn cơm đúng giờ. Chủ yếu là vì Tiêu Văn đói bụng.

“Được.” Tiêu Văn không hề ngoài ý muốn, giải quyết Trương Liên đối với Văn Hàn mà nói thực dễ dàng.

“Được?!” Chung Hồng thanh âm có chút khác lạ “...quá đỉnh a.” Hai người này là quái vật à, tuyệt đối là vậy. Sờ sờ cổ mình, Chung Hồng cảm thấy không có cảm giác an toàn.

So với Trương Liên, cô cũng không kém là bao, nhưng nhìn Trương Liên chưa đầy một giây đã chết, quả nhiên rất không an toàn. Tiêu Văn a, Văn Hàn a, hai người đúng là không phải dùng ‘cường hãn’ để hình dung, cũng không biết hai người đến căn cứ này vì cái gì, nếu chỉ vì lương thực hoặc vũ khí, vậy toàn bộ đều hai tay dâng lên.

Nếu vì mục đích khác, vậy căn cứ đang gặp nguy hiểm rồi, phải nói chuyện rồi đi với lão đại một chút. Cứ ở đây về lâu về dài sẽ không an toàn.

69. Quyển 2 - Chương 19: Mưa Gió Nổi Lên

“Vậy sao? Cô rất ngạc nhiên?” Tiêu Văn cảm thấy Văn Hàn không có gì gọi là ‘quá đỉnh’, chỉ là so với người bình thường lợi hại hơn một chút mà thôi.

“Không có mới là lạ.” Chung Hồng cảm thấy biểu tình hiện tại của mình nhất định là cứng ngắc, vậy mà gọi là ngạc nhiên? Hai người rốt cuộc tiến hóa đến cái tình trạng gì a, thực lực của hai người có thể giải quyết phân nửa dị năng giả trong căn cứ đó.

“Không có, tuyệt đối không có.” Đi về phía Văn Hàn, Tiêu Văn quay lại trả lời, nở nụ cười thân thiện một chút.

“Được rồi, không có.” Tuy người cười rất ôn hòa, nhưng làm cô cảm giác toàn thân rét run.

“Giải quyết như thế nào đây? Thiêu hủy? Cứ ném đó? Hay chôn đi?” Nhìn xác chết Trương Liên đã không còn khả năng vùng dậy, Tiêu Văn còn thật sự nghĩ nên hủy thi diệt tích như thế nào.

A, hủy thi diệt tích, quả nhiên cậu bị học xấu rồi, lại có thể bình tĩnh hỏi chuyện khủng bố như vậy.

“Thiêu.” Văn Hàn suy nghĩ một chút, quyết định thiêu hủy, này càng bảo vệ môi trường.

“Ngô, a, vậy ta động thủ.” Nhún nhún vai, Tiêu Văn tiện tay xuất ra một hỏa cầu ném lên trên người Trương Liên.

Nhìn hỏa cầu từng chút một cắn nuốt thân thể Trương Liên, Tiêu Văn không hề có nửa cảm giác thông cảm, lai lịch nàng ta cậu cũng có thể đoán được, nàng vừa rồi muốn hạ độc thủ cậu cũng nhìn thấy, như vậy còn thông cảm với nàng đó chính là không muốn sống.

A, xem ra sau này mình phải kinh lịch thêm cuộc sống cùng những âm mưu, quỷ kế, minh tranh, ám đấu?

Không được nhàn nhã nữa rồi.

“Về nhà, ăn cơm, ngủ.” Nhìn Trương Liên dần biến mất, Tiêu Văn cảm thấy rất đói bụng, đã quá thời gian cơm chiều rồi. Trước đó vì phải làm nhiệm vụ nên ăn cơm rất sớm, bây giờ có chút không quen.

“Ừ.” Văn Hàn nói xong liền dẫn đầu đi trước. Hôm nay vốn tưởng có thể nhàn nhã thả lỏng một chút, kết quả lại là buổi tối bận rộn, các loại sự tình ập đến.

“Nha... nha... không đúng a. Hai người không được không chú ý đến tôi.” Nhìn Tiêu Văn và Văn Hàn một trước một sau rồi đi, Chung Hồng co quắp khóe miệng, không phải chứ, cứ như vậy không nhìn mình, trực tiếp về nhà vậy sao.

Nhìn thi thể Trương Liên bị thiêu hủy, Chung Hồng không biết vì sao cảm giác trong lòng không thoải mái. Không biết diễn tả thế nào, chính là cái loại cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, bây giờ mạng người trở nên rẻ mạt như vậy sao. Không biết khi nào thì mình cũng sẽ có kết cục như Trương Liên.

“Chẳng lẽ cô muốn đến nhà bọn tôi ăn chực?” Tiêu Văn dừng lại, nhíu mày nghi hoặc.

“...” Nhìn tôi giống như muốn ăn chực cơm vậy sao? Tốt xấu gì vừa nãy tôi cũng giúp cậu được không, cho dù tôi không giúp thì các cậu vẫn có thể giải quyết, nhưng các cậu cũng đừng trực tiếp coi tôi như không khí vậy chứ, không sợ tôi tiếp cận các cậu vì mục đích xấu à?

Chung Hồng cảm thấy từ khi gặp Tiêu Văn, mình trở nên càng ngày càng kỳ quái. Trước đó cô chỉ là một cô gái bình thường a! Như thế nào sau khi gặp Tiêu Văn cô liền trở nên rất... rất ngốc? Hình như là vậy.

“Hai người không hề tò mò vì sao tôi đến sao?” Nhấn nạy, mình tự giới thiệu trước cũng được.

“A, tò mò chứ, nhưng tôi hỏi cô sẽ nói sao?” Nhức đầu, Tiêu Văn không biết vấn đề này có gì quan trọng. Dù sao hỏi không nhất định sẽ có đáp án, vậy đừng hỏi nữa cho rồi.

“Không biết.” Sao lại có cảm giác lạc đề thế nhỉ? “Được rồi, tôi tự nói vậy.”

“A, vậy cô nói nhanh lên, bọn tôi đang rất bận.” Tiêu Văn kéo tay Văn Hàn một chút, ý bảo hãy dừng lại.

Văn Hàn nghe bọn họ đối thoại, không có gì dị nghị, dù sao Tiêu Văn làm gì hần cũng chờ.

“Được rồi, tôi nói ngắn gọn.” Có người nào như mình chỉ ước gì được đem thông tin cá nhân nói cho người khác không?

“Lão đại của tôi là Ngụy Minh, chính là vị đại thúc lái xe về cùng hai người đó. Bọn tôi gần đây phát hiện căn cứ không được thái bình, có người cố ý chiêu mộ dị năng giả, mục đích không đơn thuần. Bọn tôi còn phát hiện bọn họ đang để ý đến cậu, nguyên nhân thì tôi không biết, nhưng lão đại muốn tôi chú ý hai người, thuận tiện ‘bảo vệ’.” Bảo vệ, cái từ này nói ra thực ngượng ngùng a.

Nguyên nhân lão đại quan tâm đến Tiêu Văn như vậy thật ra cô không biết, dù sao cũng kỳ quái, đột nhiên lại quan tâm, cấp dưới như cô đều đoán mò có phải vì hai người Tiêu Văn bọn họ có thân thích với lão đại không, về phần là loại thân thích gì thì có đủ loại, muốn nói thế nào cũng được, cái này không thể giải thích rõ ràng.

Không ngờ lại trùng hợp như vậy, vừa vặn là oan gia đối đầu – Trương Liên phụ trách khiêu khích Tiêu Văn, muốn chết.

“Nga, bất quá bọn tôi cũng muốn biết nguyên nhân là gì.” Nghĩ nghĩ, Tiêu Văn cảm thấy hai người bọn họ không có gì mà lại hấp dẫn vị đại thúc lái xe Ngụy Minh kia, lúc trước đi cùng rõ ràng chỉ có ba đứa nhỏ là thích cậu.

“Nếu không có chuyện gì khác thì bọn tôi đi trước đây.” Tiêu Văn vẫy vẫy tay, sau đó xoay người rời đi.

Nói xong liền bước đi, bởi vì Tiêu Văn đang rất đói bụng, cậu không muốn phí thời gian cùng người khác nói chuyện phiếm. Về nhà ăn cơm, lấp đầy bụng quan trọng hơn.

“A...” nhìn Tiêu Văn và Văn Hàn lưu loát tiêu sái ly khai, biểu tình ôn hòa của Chung Hồng trong nháy mắt rạn nứt.

Hai người có cần gấp như vậy không, thời gian xem đánh nhau không phải rất nhiều sao, vậy mà nói mấy câu với tôi cũng không có thời gian nữa. Chẳng thấy ai khi dễ người khác như hai người, rất đáng giận, trở về nhất định phải nói với lão đại, lần sau tình nguyện đi thân mật tiếp xúc với tang thi chứ không muốn nói chuyện với hai người này nữa.

“Mình muốn về nhà tìm người an ủi.” Chung Hồng cảm thấy nàng hiện tại cần ai đó an ủi.

Nhìn trời, không còn sớm nữa, vẫn là sớm trở về thôi.

“Rầm.” Tiêu Văn đóng cửa lại, nhào lên giường.

“Ngao, Văn Hàn, những ngày an nhàn của chúng ta có phải đã chấm dứt không, cảm giác như âm mưu quỷ kế cách chúng ta không xa a.” Cọ cọ chần, Tiêu Văn cảm thấy tháng ngày nhàn nhã đã một đi không trở lại.

Hôm nay mục đích của Trương Liên rất đơn giản, đem bọn họ về, về phần mang đi đâu, có thể là cứu thành, cũng có thể là viện nghiên cứu. Mặt khác nhất thành phải đến chỗ Dư Hàng, sau đó lại chuyển tới viện nghiên cứu. (không hiểu lắm)

“Có người vào phòng của chúng ta.” Văn Hàn nhìn thoáng qua bốn phía, nhú mày.

Có người nhân lúc bọn họ đi làm nhiệm vụ đã lục soát phòng, tuy nơi này chỉ có mấy thứ đệm chăn, giường, bàn cùng hai cái ghế, những người đó phỏng chừng ngay cả sàn cũng lật lên, sắp xếp lại như cũ cũng giống lắm.

“Xem ra bọn họ nhìn không được?” Tiêu Văn ngồi dậy, vẻ mặt ngưng trọng. Xem ra những người đó đã quyết định xuống tay.

“Có thể.” Văn Hàn ngồi xuống cạnh Tiêu Văn, đưa tay xoa xoa giữa mi tâm cậu. “Không cần nhíu mày, dù sao đến một người chúng ta đánh một người, sau này cẩn thận một chút là được.”

“Cũng được, không biết bọn họ rốt cuộc dùng bao nhiêu người để đối phó chúng ta.” Không để ý xem tay Văn Hàn đang làm gì, Tiêu Văn lo lắng cho sau này, nơi này bọn họ không quen thuộc, dị năng giả rất nhiều, cho dù hai người bọn họ rất mạnh nhưng cũng không chịu nổi chiến thuật biến người.

“Hắn là rất nhiều.” Văn Hàn cúi đầu, không biết có nên nói không.

“A, vậy chỉ có thể nước đến đất ngăn, binh đến tướng chặn.” Chuyện sau này để sau này tính, Tiêu Văn nằm ngửa trên giường, xoa bóp cơ mặt. Mau chấm dứt cuộc sống kiểu này thôi, cậu là người có chút trách nam, cậu chỉ hy vọng có thể sau khi bận bịu công việc thì về nhà nghỉ ngơi, không phải loại mưu mô tam quốc gì đó.

“Người muốn biết lai lịch của ta không?” Văn Hàn khi không toát ra một câu.

“Ách, lai lịch của người?” Tiêu Văn bỗng nhiên phát hiện hình như cậu chưa từng quan tâm đến gốc gác của tang thi huynh, ngay cả khi tang thi huynh có thể nói, này không phải là thần kinh không ổn định đấy chứ.

“Ừ, ta cảm thấy nhất định phải nói cho người.” Văn Hàn quyết định đem tất cả mọi chuyện đều nói cho Tiêu Văn, thẳng thắn là mấu chốt quan trọng trong quan hệ giữa chủ và sủng vật.

Tang thi huynh đi qua, nhìn tang thi huynh bộ dáng cường tráng, không phải xã hội đen thì chính là bộ đội.

“Được, người nói ta nghe.” Tiêu Văn từ trong ba lô lấy đồ ăn, quyết định vừa ăn vừa nghe chuyện xưa.

“Nói tóm lại, chính là đám giáo sư nghiên cứu khoa học này muốn chế tạo ra cỗ máy giết người vô địch. Bắt quá ban đầu hình như chỉ định nghiên cứu về tâm linh, linh hồn gì đó, sau lại không biết vì sao lại thay đổi.” Văn Hàn sau khi kể xong tổng kết lại một câu. Nói lâu như vậy một chút cũng không khát nước.

Tiêu Văn lúc này đã ăn xong, nhưng chẳng hiểu sao cậu cứ có cảm giác bị ghen. Tang thi huynh, những chuyện người trải qua có cần khúc chiết như vậy không, gì mà linh hồn, cỗ máy giết người, nghiên cứu, ta lý giải không được a.

“Nói đúng hơn là bây giờ trong căn cứ này có những giáo sư đó? Mục tiêu của bọn họ là bắt người về tiếp tục nghiên cứu?” Tiêu Văn cảm thấy căn cứ này thật quá nguy hiểm, vẫn là mấy nơi có tang thi an toàn hơn.

“Nhưng bọn họ bây giờ còn chưa biết thân phận của người, có khả năng bọn họ nghi ngờ người là sản phẩm nghiên cứu thất bại, cho nên muốn bắt người về nghiên cứu nghiên cứu, giải phẫu giải phẫu. Khi chúng ta đến gặp nhóm Ngụy Minh, bọn họ vốn là đi ra làm nhiệm vụ, mà nhiệm vụ kia chính là đi bắt người. Nói cách khác, khi những người đó làm nhiệm vụ trở về, chúng ta liền càng nguy hiểm?” Tiêu Văn chậm rãi suy đoán.

“Người trong viện nghiên cứu hiện tại rất có hứng thú với người, sẽ không dễ dàng buông tha cho người. Nếu bọn họ biết một thân phận khác của người, có lẽ bọn họ sẽ hoàn toàn điên cuồng.”

“Ừ, cho nên chúng ta phải nhanh chóng xử lý những kẻ đó.” Văn Hàn thực vui vẻ, Tiêu Văn không hề ghét bỏ xuất thân của hắn.

“Xử lý nói thật dễ dàng, lúc thực hiện sẽ không đơn giản như vậy. Thứ nhất, chúng ta không biết bắt động thanh sắc xử lý bọn họ như thế nào. Thứ hai, chúng ta hiện tại đã bị bọn họ ‘coi trọng’.” Phiền toái vô đầu, âm mưu gì đó thực hại não a.

“Ta lờ mờ biết được khu nghiên cứu đó, nhưng không chắc chắn vị trí cụ thể. Chúng ta hiện tại chỉ có thể bình tĩnh xem biến động.” Nhú nhú mày, không biết viện nghiên cứu dùng bao nhiêu lực lượng đối phó bọn họ, nói không chừng đây là một hồi chiến tranh gian nan.

“Yên lặng xem xét a, hiện tại chúng ta chỉ có thể làm như vậy, bằng không sẽ bại lộ thân phận tang thi của người, đến lúc đó phải đối mặt sẽ không chỉ là mấy lão điên trong viện nghiên cứu, còn có dị năng giả trong căn cứ nữa.” Tưởng tượng đến đó, Tiêu Văn cảm thấy so với bị tang thi vậy càng khủng bố hơn, ít ra tang thi không có trí tuệ, sẽ không có âm mưu với dương mưu.

“Không có việc gì, ta sẽ mau chóng giải quyết bọn họ, chúng ta mấy ngày này cứ nhận nhiệm vụ bình thường, chọn nhiệm vụ gần là được.” Sờ sờ đầu Tiêu Văn, không nên liên lụy đến Tiêu Văn, nếu không tất cả đều đi tìm chết đi.

“Đi ngủ đi, từ bây giờ chúng ta nên hạn chế vào không gian, nói không chừng chung quanh còn có người giám thị.” Cuốn chăn xê dịch vào trong chừa cho Văn Hàn khoảng trống, sau này chỉ có thể ngủ bên ngoài, nhất nhị tam tứ ngủ, các người tự mình đợi nhé.

Cong khéo miệng, Văn Hàn nằm bên cạnh Tiêu Văn, lẳng lặng nhắm mắt lại.

70. Quyển 2 - Chương 20: Mưa Gió Nổi Lên (tiếp)

Thời điểm Chung Hồng trở lại nơi đóng quân, trên mặt đều là mỉm cười sáng lạn.

“Ách, Chung Hồng a, cô sao vậy?” Nghiêm Lâm nhìn Chung Hồng cười đến là quý dị, cảm thấy toàn thân rét run.

“Không sao.” Cứng rắn ném ra một câu, nhân tiện tặng thêm ánh mắt sắc lạnh.

Nghiêm Lâm sờ sờ cánh tay, chạy nhanh núp sau Lâm Nham, phụ nữ thật khủng bố, vẫn là cách xa một chút.

“Hừ!” buồn bực, Chung Hồng sau khi ngồi lên ghế, tươi cười trên mặt dần tắt.

“Phát sinh chuyện gì, nói đi.” Ngụy Minh nhẹ nhàng lắc đầu, Chung Hồng này chính là tính tình không tốt.

“Không có gì, Trương Liên đã chết, Tiêu Văn và Văn Hàn tạm thời an toàn.” Nghiêm mặt, Chung Hồng lúc nói chuyện thật khủng bố a.

Nghiêm Lâm yên lặng dựa vào Lâm Nham càng gần, Chung Hồng khủng bố không thể trâu vào.

“Hầy! Lão đại này, Tiêu Văn cùng Văn Hàn không phải đèn cạn dầu, chúng ta giúp được gì thì giúp, không giúp được thì nên cách xa một chút. Em cũng không muốn chết sớm.” Chung Hồng thở dài một hơi, bọn họ trước mắt chỉ có thể như vậy. Căn cứ bây giờ có thể dùng ‘gió giục mây vùn’ để hình dung a. Ai cũng có tính toán của riêng mình, đều rõ dã tâm của bản thân.

“Có thể nói rõ ràng hơn không. Tôi muốn biết Trương Liên chết như thế nào.” Ngụy Minh thật ra để ý nhất là chuyện này, Trương Liên tuy không quá mạnh nhưng cũng không phải loại kém, tự nhiên chết dễ dàng như vậy, không biết hai người kia mạnh đến mức nào.

Nghe Chung Hồng kể lại xong, Ngụy Minh hiếm khi lâm vào trầm mặc, aizz, không dễ dàng a, trước đó Lâm Nham từng nói qua cộng thêm những lời này của Chung Hồng, Tiêu Văn cùng Văn Hàn hai người này cũng thật là nguy hiểm, mang theo dự hoặc a.

Chỉ bằng một trò chơi nhỏ của Tiêu Văn đã có thể giúp bọn họ thăng cấp dị năng, nhưng đồng thời Tiêu Văn cũng rước phải phiền toái không nhỏ. Người xuống tay với hai người họ thân phận cũng không phải loại bình thường, ngay cả hắn cũng đoán không ra kẻ đứng phía sau là ai.

“Lâm Nham, ngày mai cậu với Nghiêm Lâm biểu đạt thiện ý của chúng ta với Tiêu Văn, có thể giúp được gì thì giúp.” Nói xong, Ngụy Minh nhắm hai mắt lại, tỏ vẻ không muốn nói thêm gì nữa.

Lâm Nham lẫn Nghiêm Lâm nhìn nhau, tuy không rõ lý do nhưng vẫn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó rời đi.

Chung Hồng tạm dừng một chút, “Lão đại, chúng ta có thể đi thì đi đi, nơi này em cảm giác sẽ rất nguy hiểm, rất nguy hiểm.” Nói xong, bước đi.

Qua thật lâu sau, Ngụy Minh mới mở to mắt, đối với trần nhà bất đắc dĩ thở dài một hơi. “Aiz, lão Trương, ông nói xem không lẽ chúng ta thật sự phải rời đi sao?”

“Tôi đã sớm nói rồi mà, có thể đi thì đi, nếu không muốn đi cũng không được.” Lão Trương từ ngoài cửa đi vào, đối với Ngụy Minh cho một cái nhìn xem thường, đã nói từ lâu là nên đi cư đi, không tin thì thôi.

“Nghiêm trọng như vậy sao?” Ngụy Minh không tình nguyện rời đi, nơi này đã trở nên rất quen thuộc với hắn, nơi này hắn đã coi là nhà.

“Căn cứ này bắt đầu không ổn định, sớm muộn gì cũng bị tang thi chiếm lĩnh, hai tiểu gia hỏa kia bất quá chỉ là chất xúc tác thôi.” Lão Trương cũng thở dài một hơi, hắn cũng không muốn rời đi mà, nhưng ở càng lâu chẳng những càng luyện tiếc, không biết căn cứ này rốt cuộc biến thành bộ dáng gì nữa.

“A, tôi nghĩ vài ngày nữa sẽ đi, ông có muốn đi cùng không. Nếu muốn thì nói một tiếng.” Lão Trương nói xong cũng bỏ đi, để lại một mình Ngụy Minh trong phòng.

“Rời đi a, thật không nỡ, vẫn nên xem xét lại đã. Bây giờ còn có nơi đó là an toàn, thích hợp với tất cả chúng ta.” Nghĩ đi nghĩ lại, nói không chừng phải đi tản với lão Trương mất.

Ngụy Minh lẳng lặng suy nghĩ, hắn cũng không biết đang nghĩ gì nữa.

“Lão đại, Khương Sinh đến.” Chung Hồng gõ cửa, cắt đứt mạch suy tư của Ngụy Minh.

“Nga, cho cậu ta vào đi.” Ngụy Minh không biết Khương Sinh tìm đến mình làm gì.

“Ngụy thúc, tôi liền nói thẳng.” Khương Sinh sau khi đi vào, ngồi xong liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu đội của tôi hiện tại có khoảng mười người, tôi muốn đi cùng thúc.”

“Ta có thể biết vì sao không?” Nhú mày, Khương Sinh đây là vì gì?

“Trước đó tôi ra ngoài làm nhiệm vụ, kết cục là tìm được đường sống trong chỗ chết, may mà người đó thủ hạ lưu tình. Đối với nhiệm vụ kia, bọn tôi cũng không biết rốt cuộc là cái gì. Nhưng tôi biết, nhiệm vụ đó sẽ mang theo tai họa cho căn cứ, tai họa rất lớn.” Giờ phút này hồi tưởng lại thời khắc ấy, Khương Sinh vẫn còn cảm giác được sự tuyệt vọng, cảm giác sinh mệnh mình nằm trong tay người khác thật không tốt.

“Cậu có thể nói rõ ràng một chút không?”

“Có thể. chính là như vậy, tôi muốn rời khỏi nơi này, cho nên tôi cần đồng minh.” Nói xong lẳng lặng chờ Ngụy Minh trả lời.

“Mấy ngày nữa tôi sẽ liên lạc với cậu, tôi cần thời gian suy nghĩ.” Cán cân ‘rời đi’ trong lòng Ngụy Minh lại nặng thêm một chút.

“Được, kia hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Khương Sinh cũng không hy vọng gì nhiều việc Ngụy Minh đồng ý ngay lập tức, Ngụy Minh hiện tại hứa sẽ trả lời đã ngoài tưởng tượng của hắn rồi.

“Tôi cũng vậy.”

Hai người bắt tay, sau đó nhìn nhau cười.

Sáng hôm sau, Tiêu Văn đối với trần nhà ngẩn người, không biết hôm nay bị làm sao, sáng sớm tỉnh lại không tài nào ngủ tiếp được, lại không muốn rời giường.

Quay sang nhìn tang thi huynh mặt than, tang thi huynh a tang thi huynh, người không phải là không cần ngủ sao, như thế nào hôm nay lại ngủ say như vậy. Bắt đầu từ hôm nay, làm gì cũng phải cẩn thận, bất kỳ ai đến gần cũng có thể là địch nhân, người trước mặt mỉm cười sau lưng đều có khả năng là đang cười dữ tợn.

Phải nhanh giải quyết thôi, giải quyết xong mới yên tâm ngủ được, không cần giống như bây giờ cả buổi sáng ngủ không được, thực lãng phí thời gian a.

“A, người tỉnh rồi.” Nhìn Văn Hàn mở mắt, Tiêu Văn thản nhiên nói.

“Ừ, người còn muốn ngủ một lúc sao?” Ngồi dậy hỏi, hôm nay sủng vật có vẻ vô tình a.

“Quên đi, ta cũng dậy thôi, ngủ không được.”

Ngáp một cái, Tiêu Văn lung lung lay lay ngồi xuống ghế, nằm bò ra bàn không biết đang nghĩ gì.

“Làm sao vậy? Không ngủ được?” Văn Hàn từ trong không gian lấy ra một ít đồ ăn đặt trước mặt Tiêu Văn, hẳn cũng ngồi xuống ghế.

“Không phải, chỉ là lòng không yên, hôm nay sẽ rất không tốt.” Hung hăng cắn một miếng bánh mỳ, cậu ăn bánh mỳ ăn đến độ sắp biến thành bánh mỳ rồi. Nhưng cậu vẫn là đối tượng cho người khác hâm mộ, biết hài lòng đi Tiêu Văn.

“Cốc cốc.”

Ăn xong vừa nằm bò ra bàn, Tiêu Văn liền nghe thấy tiếng đập cửa, đen mặt theo phản xạ có điều kiện. Trước nay cứ ai gõ cửa tức là có phiền toái tìm tới, hôm nay không biết là phiền toái gì.

“Cạch.” Văn Hàn mở cửa, Tiêu Văn hiếu kỳ nhưn người ra nhìn, không biết loại phiền toái nào đây.

“Hi! Tiêu Văn, rời giường chưa?” Nghiêm Lâm giọng nói oang oang không lẫn được vào đâu.

“Câm miệng, Tiêu Văn, bọn tôi đến thăm cậu.” Cho Nghiêm Lâm cái liếc mắt xem thường, Lâm Nham mở miệng.

“Vào đi.” Tiêu Văn đứng dậy nhường ghế cho khách.

Lâm Nham, Nghiêm Lâm ngồi trên ghế, Tiêu Văn và Văn Hàn ngồi trên giường.

“Hai người sao lại đến đây? Có chuyện gì?” Tiêu Văn không tin hai người này chỉ đến thăm. Hiện tại cậu nhìn đâu cũng là thảo mộc giai bình. (tưởng tiếng gió là binh lính, ý nói Tiêu Văn nhìn đâu cũng thấy nguy hiểm)

“Tiêu Văn, các cậu bị người khác theo dõi.” Lâm Nham nhìn nhìn tứ phía, không biết trên vách tường có dính cặp tai nghe lên nào không.

“Cái này bọn em biết, hai người làm sao mà biết được?” Chớp mắt, bọn họ sao lại biết nhỉ, không phải là tất cả mọi người trong căn cứ đều biết hết rồi đấy chứ.

“Chung Hồng, cô ta với bọn tôi là một nhóm.” Nhún nhún vai, Lâm Nham không để ý đến sự đề phòng của Tiêu Văn.

“Nga, là vậy sao. Bất quá em vẫn ngạc nhiên vì sao mọi người lại biết được?” Chung Hồng coi như là người tốt, không biết bọn họ làm sao mà biết được.

“Còn nhớ ‘bao cổ’ với ‘háo sắc’ không?” Thấy Tiêu Văn gật đầu, Lâm Nham mới tiếp tục nói. “Lúc ấy bao cổ làm kẻ chết thay, sau lại phát sinh chuyện làm cho một vài thế lực trong căn cứ hòa hợp, căn cứ bây giờ rất hỗn loạn, tuy nhìn bề ngoài cái gì cũng không có. Lão đại bọn tôi chính là Ngụy Minh, may mà không dính lú gì, nhưng vẫn là biết được một số chuyện, tỷ như đám người Dư Hàng muốn động thủ với các cậu.”

“Căn cứ hiện tại đã rối loạn như vậy sao?” Tiêu Văn cảm thấy căn cứ càng loạn càng tốt, nhưng không nên quá rối loạn. “Vậy chuyện đó với các anh có quan hệ gì?”

“Bởi vì bọn tôi với các cậu qua lại tương đối tốt, với chuyện của hai cậu lão đại quan tâm nhiều hơn, sau đó liền phát hiện Dư Hàng tựa hồ muốn các cậu chết.” Ngừng một chút. “Chung Hồng chính là do lão đại gọi tới bảo vệ các cậu, ách, đương nhiên là các cậu không cần ai bảo vệ. Ngày hôm qua Trương Liên đã chết, buổi sáng bọn tôi phát hiện các cậu đã bị giam lỏng, bây giờ bên ngoài hầu như đều là người giám sát hai cậu, mặc dù cách nơi này có điểm xa.”

“Bất quá hai người ở góc khuất nên không thấy, về điểm này cũng không tính là gì. Bọn tôi hiện tại đến mang hai người ra ngoài một cách an toàn.” Lâm Nham chống lại ánh mắt có điểm nghi hoặc của Tiêu Văn, tiếp theo nói: “Các cậu bây giờ không nên trở mặt với những người đó, trước hết chỉ có thể thoát khỏi sự kiểm soát của bọn họ, sau đó nghĩ cách trả thù sau.”

Tự nhiên đem Tiêu Văn và Văn Hàn vây lại, Dư Hàng rút cuộc có ý gì, nếu là vì chuyện lôi kéo không thành, cũng không cần trở mặt như vậy. Không nghĩ ra a không nghĩ ra.

“Khi hai người đến có bị ai phát hiện không?” Nghe Lâm Nham kể vậy, Tiêu Văn cảm thấy tình thế hình như so với bọn họ nghĩ càng thêm nghiêm trọng, xem ra những người đó không còn kiên nhẫn.

Bây giờ cũng chỉ có thể đi theo Lâm Nham ra ngoài trước, sau đó tính sau.

“Bọn tôi đi bằng đường nhỏ bí mật, không biết lúc bọn tôi gõ cửa có bị ai phát hiện không.” Suy nghĩ một hồi, Lâm Nham không hoàn toàn khẳng định.

Buổi sáng bọn họ vốn định nghênh ngang đến chỗ Tiêu Văn, nhưng từ xa liền phát hiện những người đó, cơ hồ vây chặt nơi hai người Tiêu Văn ở. Không biết vì sao chỉ trong một buổi tối liền biến thành như vậy, chỉ có thể men theo đường tắt mà đi.

“Chúng ta phải đi ra ngoài sao?” Quay lại nhìn Văn Hàn trước sau vẫn không nói gì.

“Ừ. Chúng ta đi nhận nhiệm vụ đi, đồ ăn không còn nhiều.” Văn Hàn suy nghĩ một chút, lương thực đúng là không còn nhiều, là lương thực bên ngoài.

“A, đúng rồi, lần trước làm nhiệm vụ còn chưa đưa phần thưởng cho hai người.” Lâm Nham nghe đến thức ăn mới nhớ tới chuyện này, phần thưởng lần trước hình như chưa chia cho bọn họ.

“Lần này đi ra ngoài nhận nhiệm vụ thuận tiện lĩnh thưởng.” Tiêu Văn biết mục đích của Văn Hàn không chỉ vì phần thưởng nhiệm vụ, xem ra lần này thật sự phải động thủ.

Nếu hôm nay ra tay, không biết phải đánh bao lâu, bạo lực là không tốt.

“Hai người còn muốn đi nhận nhiệm vụ, vậy bọn tôi mang hai cậu ra ngoài xong sẽ không cùng một đường, bọn tôi còn có việc phải làm.” Lâm Nham suy tư một chút, quyết định không đi cùng Tiêu Văn, bọn họ phải về cùng lão đại thương lượng một chút xem tiếp theo nên làm gì.

71. Quyển 2 - Chương 21: Rột Rột Rột Rột

Vốn bốn người Tiêu Văn bọn họ thực an toàn mà tiêu sái thoát khỏi vòng vây, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, Tiêu Văn tự nhiên hắt xì một cái.

“Ách xì ~”

Vì thế bọn họ bị phát hiện, vì thế Tiêu Văn bọn họ bị bắt.

“Đứng lại, dừng lại!”

Thời điểm bọn họ chạy trốn theo phản xạ có điều kiện, những người đó cũng phản xạ có điều kiện mà đuổi theo.

Vốn dĩ không phải là bao vây chặn đánh, hiện tại lại diễn biến thành cái dạng này rồi.

“Chúng ta chẳng lẽ cứ chạy thế này? Không thể đem bọn họ đánh ngất hết sao?” Phát hiện Văn Hàn dừng lại không chạy theo Tiêu Văn, hắn gọi với theo bọn Lâm Nham còn đang mãi chạy.

“Đúng vậy.” Nghiêm Lâm lẫn Lâm Nham cũng dừng lại, sau đó bọn họ phát hiện bản thân đúng là ngốc, cũng không phải ăn cướp, chạy gì chứ. Có người truy đuổi bọn họ, đánh lại là được.

Tiêu Văn nhìn bọn Văn Hàn đã vào tư thế chỉ chờ đánh nhau, chỉ có thể quay lại.

Lại một lần nữa được xem đại chiến ma pháp, Tiêu Văn thực không kiên nhẫn, rất muốn nướng những kẻ làm cậu mất mặt thành lợn sữa hết.

Một bàn tay xuất hai hỏa cầu, Tiêu Văn đối với bốn người phía sau Văn Hàn nở nụ cười âm hiểm, đừng mong ta sẽ thương hương tiếc ngọc với các người.

“A!”

Rất nhanh, hỏa cầu của Tiêu Văn giải quyết xong bốn người kia, chính là tiếng kêu thảm thiết không được êm tai cho lắm.

Văn Hàn thủ đoạn trước sau như một vẫn là tàn nhẫn, trực tiếp vặn gãy cổ.

Nhìn mười tám người truy đuổi cứ thế bị giải quyết như vậy, Tiêu Văn hung hăng cười khẩy, yếu như vậy, hại bọn họ phải lén lút đi đường tắt.

Xem Tiêu Văn cùng Văn Hàn ra tay, Lâm Nham và Nghiêm Lâm chỉ ngây ngốc ở một bên xem đến cảm nín, trước đó không phải là không biết hai người này mạnh, nhưng hiện tại mới biết bọn họ chênh lệch cỡ nào.

Hai người này đã hóa thân rồi đứng không, nhóm này tương đương với một tiểu đội a, chỉ từng ấy thời gian hai người liền giải quyết xong, bọn tôi muốn nhúng tay cũng không có cơ hội a.

“Chúng ta nhanh rời đi thôi, tuy rằng chuyện giết người ở căn cứ thực bình thường, nhưng bị người khác phát hiện sẽ gặp phiền toái. Hai người bây giờ tránh được bao nhiêu liền tận lực tránh.” Lâm Nham coi như còn bình tĩnh, thừa dịp những người khác chưa tới, nhanh rời khỏi hiện trường giết người.

“Cũng đúng, đi thôi Văn Hàn.” Tiêu Văn nhìn đám dị năng giả yếu ớt này, tự dưng cảm thấy bi ai. Vì sao không đi đánh tang thi mà ở đây nội chiến, đúng là chẳng hiểu nổi.

“Ừ.” Văn Hàn lười kéo tay Tiêu Văn, từng bước từng bước đi xa.

Lâm Nham theo phía sau nhìn Văn Hàn nắm tay Tiêu Văn, trong lòng nổi lên ý nghĩ quái dị. Lắc đầu. Khẳng định là bản thân nghĩ quá nhiều rồi, nhất định là vậy, nhất định là ở cùng một chỗ với Nghiêm Lâm quá lâu cho nên mới suy diễn linh tinh.

Đến nơi nhận nhiệm vụ, Tiêu Văn xoay người: “Cái kia, hai anh có việc thì đi làm trước đi, em với Văn Hàn đi nhận nhiệm vụ đây. Về phần phần thưởng lúc trước, đến tối anh đưa sau cũng được.”

“Cũng được, bọn tôi đi trước đây, các cậu cẩn thận.” Lâm Nham gật gù đầu, như vậy cũng tốt, bọn họ bây giờ rất cần thương lượng với lão đại.

“Tối gặp lại.” Phất tay, cáo biệt.

Thẳng đến khi Lâm Nham đi xa, Tiêu Văn Văn Hàn mới chậm rãi tiến vào đại sảnh.

Tùy ý nhận một nhiệm vụ, hai người chậm rãi đi ra cổng lớn, lần này là đi cửa nam.

“Văn Hàn, có phải ngươi cảm giác được cái gì không?” Đối với Văn Hàn tự nhiên nói muốn nhận nhiệm vụ, Tiêu Văn chỉ có thể đoán hắn đã cảm giác được cái gì.

“Ta nghĩ bọn họ không nhận được nữa, chúng ta không thể cứ ở trong căn cứ trắng trợn giết những người đó, nếu chúng ta đi làm nhiệm vụ, bọn họ nhất định sẽ theo sau, chúng ta có thể một lần giải quyết rất nhiều người.” Văn Hàn thực phần nộ, là phần nộ với những người đó, cư nhiên kiêu ngạo như vậy, nếu không phải hai người Lâm Nham đến đây, hắn sẽ lựa chọn trực tiếp mở một đường máu.

Làm hắn tức giận, bọn họ sẽ biết hậu quả nghiêm trọng thế nào.

“Nga, hy vọng chúng ta có thể thuận lợi giải quyết toàn bộ.” Không biết bọn họ có đuổi theo không.

Nhiệm vụ lần này không biết là gì, còn chưa có xem đâu.

“Văn Hàn, nhiệm vụ lần này là gì vậy, nếu những người đó không đuổi theo, chúng ta vẫn nên hoàn thành nhiệm vụ.” Tiêu Văn nhìn phòng ốc đồ sộ bốn phía, cảm thấy không cần phải ngây ngốc chờ những người khác đến tấn công bọn họ.

Xem nhiệm vụ lần này là gì một chút, có lẽ bọn họ làm xong nhiệm vụ thì những người đó mới xuất hiện, không cần phải vì những người đó mà lãng phí thời gian.

“Ừ.” Văn Hàn lấy hướng dẫn ra, trực tiếp mở trang thứ hai.

‘Bắt một con tang thi, là tang thi lúc nhỏ, thỉnh bắt sống.’

..... đây là biểu tình của Tiêu Văn.

Đúng là có duyên, bọn họ hiện tại bị đám người ở viện nghiên cứu đuổi giết, thật vất vả mới nhận được nhiệm vụ trong lúc chờ bọn hắn đến đuổi giết, không ngờ nhiệm vụ nhận được vừa nhìn chính của viện nghiên cứu giao.

“Văn Hàn, chúng ta có nên làm nhiệm vụ này không, hay là trực tiếp tìm một chỗ ngồi chờ những người đó tìm tới cửa, hay là tìm chỗ nào đó cướp đồ?” Nhiệm vụ này tuyệt đối sẽ không làm, vậy chỉ có thể rảnh rỗi mà chờ những người đó đưa lên tận cửa, hoặc là kiểm đồ chôm chĩa.

Sao lại lấy cái tật xấu này của Văn Hàn chứ, lắc đầu, Tiêu Văn cảm thấy mình hiện tại có xu thế giống Văn Hàn, vừa rồi rất muốn đi vờ vét bốn phía, xem xem có gì hay ho có thể thu vào không gian không.

“Trước hết đi kiểm đồ...” Văn Hàn nói được một nửa liền ngừng lại, đứng lên, nhìn về một phía.

Nơi đó có tang thi. Tiêu Văn nhìn theo hướng Văn Hàn đang nhìn, phản ứng đầu tiên chính là như vậy, tuy rằng cậu không nhìn thấy, nhưng cậu biết có tang thi, đặc biệt không phải loại tang thi bình thường.

“Văn Hàn, nơi đó tang thi giống người sao?” Tang thi không bình thường a, sẽ không phải là đồng loại của tang thi huynh đấy chứ, không biết tang thi huynh có đi theo đồng loại không.

Đi? Nói cách khác tang thi huynh sẽ rời khỏi cậu?

Cảm giác trong lòng thoáng buồn, Tiêu Văn không ý tưởng này, một chút cũng không thích. Tuy không rõ ràng vì sao, nhưng cậu biết nếu tang thi huynh ly khai, cậu sẽ thương tâm, sẽ rơi lệ, còn có thể khổ sở.

Ý nghĩ kỳ quái. Quên đi, lần sau nghĩ tiếp, bây giờ phải xem tang thi kia rốt cuộc là như thế nào.

“Không, tang thi kia không giống ta, có thể vẫn chưa có lý trí. Ta nghĩ căn cứ rất nhanh sẽ bị tang thi vây quanh.” Văn Hàn lẳng lặng nhìn về phía có tang thi, một lúc lâu sau mới nói một câu như vậy.

“Không giống người, vậy nó đã tiến hóa đến mức nào rồi?” Không giống, cũng đúng, tang thi huynh kia là trường hợp hi hữu. Chứ không chẳng lẽ hiện tại tang thi đã có thể tiến hóa đến cấp cao như vậy? Tang thi được tang thi huynh chú ý chắc không phải dạng bình thường.

“Không phải, ta thấy dấu vết thí nghiệm trên người chúng.” Xem ra kẻ thù của đám giáo sư kia cũng không ít, đàn tang thi này không cần đi quần, có khi còn có thể hỗ trợ không chừng. Đối phó với những người đó hẳn vẫn không nắm chắc phần thắng.

Viện nghiên cứu không có khả năng là không có vũ khí nhiệt hay vũ khí hạt nhân. Cho dù bây giờ hắn đã tiến hóa hoàn toàn, vũ khí bình thường không đủ thương được hắn, nhưng có thể làm Tiêu Văn bị thương. Hết thấy phải bàn bạc kỹ hơn, không nên gấp gáp. Chờ những kẻ đó nóng nảy thì tốt rồi.

“Văn Hàn, người có thiên lý nhãn?” Giật giật khóe miệng, Văn Hàn, nhãn lực của người rất tốt, ta biết, nhưng là không đến mức này đi.

“...” Văn Hàn hiếm khi không biết nói gì, Tiêu Văn để ý cái này sao? Quên đi, sủng vật như vậy mới dễ thương.

“Ách, chẳng lẽ ta nói sai?” Thấy Văn Hàn không nói gì, Tiêu Văn chột dạ.

“Không, tang thi kia có thể đi ra từ viện nghiên cứu. Trốn ra.” Liếc liếc mắt nhìn Tiêu Văn một cái, Văn Hàn trong lòng yên lặng đem việc bảo vệ Tiêu Văn nhân lên lũy thừa. Trước đó Văn Hàn nghĩ bảo hộ có lũy thừa 50, hiện tại xem ra lên 90 rồi, thiếu điều bị Văn Hàn vo thành một cục nhét vào ngực che chở thôi.

“Thật là khủng khiếp, tất cả tang thi đều là thành phẩm từ thí nghiệm của nhân loại?” Tiêu Văn đối với lời nói của Văn Hàn độ lý giải là trăm phần trăm, ách, tuy rằng cậu không biết vì sao mình lại hiểu.

“Đúng vậy.” Tìm một chỗ ngồi xuống, Văn Hàn thản nhiên lên tiếng.

Ngồi xuống theo, kết quả được Văn Hàn đưa nước qua, uống một ngụm. “Chúng ta cứ ngồi chờ bọn họ đột kích kích chúng ta như vậy?”

“Ừ, chúng ta nghỉ ngơi một chút, bọn họ có lẽ sẽ không đến nhanh như vậy.” Kết quả sau khi Tiêu Văn uống một ngụm, đẩy nắp chai cẩn thận, một bao bánh bích quy được đưa qua.

“Được rồi, nghỉ ngơi một chút.” Tiếp nhận bánh bích quy, ‘rột rột rột rột’ bắt đầu ăn.

“Đám tang thì kia không có gì lý trí, cho dù bây giờ người có trí tuệ của nhân loại, nhưng hiện tại trong lòng người chỉ có ý nghĩ phải hủy diệt căn cứ. Cùng với đám tang thì chỉ có dục vọng muốn ăn, điểm khác nhau duy nhất là người có mục tiêu cố định.” Nhìn sủng vật ăn bánh bích quy, Văn Hàn bổ sung thêm một điểm khác nhau giữa hắn và đám tang thì còn lại.

“A, vậy sau khi bọn chúng hoàn thành mục tiêu thì sao? Lâm vào trạng thái ngủ say hay tiếp tục tìm một mục tiêu mới?” Rột rột rột rột.

“Không biết, nhưng chỉ có hai loại khả năng, một- tự sát, hai- bị giết.” Văn Hàn lại lấy ra một gói bánh quy khác cho Tiêu Văn, bởi vì gói trên tay cậu đã ăn xong rồi.

“Văn Hàn, này không phải nói đùa đúng không.” Thanh âm ‘rột rột’ ngừng một chút. “Nói đúng hơn là chỉ cần tang thi hoàn thành mục tiêu, chúng sẽ chết, mặc kệ là bị người khác giết chết hay là tự chúng giết lẫn nhau.” Vì sao lại có cảm giác đám tang thì rất giống nam phụ trong kịch truyền hình, yêu nữ chính không được liên giết nữ chính, sau đó tự sát hoặc là bị nam chính giết.

“Nếu tang thi khắp thiên hạ đều như vậy vậy là tốt rồi.” ‘Rột rột rột rột’, tang thi đối với nhân loại đều chung tình.

Ách, vì sao lại liên tưởng tang thi với nhân loại yêu đương chém giết cẩu huyết kịch tình như vậy?

Nhất định là mơ mộng không đúng lúc rồi.

Rột rột rột rột.

“Bây giờ có lẽ tang thi nhiều hơn nhân loại. Cho nên suy nghĩ của người không bình thường.” Nhắm tính số lượng một chút, Văn Hàn đưa ra kết luận.

“Cũng đúng, tang thi nhiều lắm, đến lúc đó cũng chỉ có thể một người kẹp hai tang thi, hoặc là ba tang thi kẹp một người.” Rột rột rột rột “Có vẻ giống chế độ chung chồng thế nhỉ?”

“Hai người hình như không liên quan, bắt quá, có khả năng sẽ có tang thi không thích nhân loại, bọn chúng có khi lại thích đồng loại —— tang thi.”

“Vì sao chúng ta lại nói chuyện quỷ dị như vậy.” Thanh âm ‘rột rột’ nhỏ lại, chờ Văn Hàn đưa lên gói bánh thứ ba.

“Có thể.” Gói bánh thứ ba xuất hiện.

• • • • •

Chủ đề thật nhàm chán, vì thế bầu không khí trở nên tẻ ngắt, Tiêu Văn tiếp tục ‘rột rột rột’, Văn Hàn yên lặng dâng nước, dâng bánh quy.

72. Quyển 2 - Chương 22: Tiêu Văn Bị Thương

“Ợ, ăn no. Ợ, ta cần bánh quy cần đến no rồi, ợ.” Ăn no, Tiêu Văn đành ngồi chờ đám người kia đưa tới cửa.

Có lẽ hôm nay bọn họ sẽ không đến.

“Uống miếng nước.” Văn Hàn đưa qua chai nước.

“Ừ ừ.” Uống mấy ngụm, Tiêu Văn cảm giác tốt hơn nhiều, tuy bụng càng thêm no nhưng sẽ không ‘ợ’ không ngừng nữa.

“Hô, Văn Hàn này, chúng ta về nhà đi, ở nhà chờ bọn họ đến vẫn tốt hơn.” Như bây giờ chẳng biết phải chờ tới khi nào nữa. Bọn họ quả nhiên là nhàn đến phát hoảng, chỉ mong có người đến quấy rối.

“Ừ, xem ra hôm nay bọn chúng không định ra tay.” Đứng dậy, Văn Hàn cất nước, đeo ba lô lên lưng.

Lúc Tiêu Văn đứng dậy, sờ sờ bụng mình... ăn nhiều quá, phỏng chừng buổi tối không cần ăn cơm nữa.

Vừa ngừng đầu liền thấy hơn hai mươi dị năng giả đang chạy về phía mình.

“Mà này Văn Hàn, ta nghĩ chúng ta đợi một chút.” Đến trễ quá, không biết bọn họ đi tận đâu, cậu với Văn Hàn dưới tình huống không chạy loạn mà đến tận bây giờ mới tìm được, nếu bọn họ cố ý trốn, có phải hoàn toàn tìm không thấy hay không?

“Ừ.” Đeo ba lô trên lưng, Văn Hàn lên tiếng, hẳn có thể nhận ra giọng nói hẳn có điểm hưng phấn.

“...” Từ khi nào thì Văn Hàn biến thành phần tử hiếu chiến rồi? “Không biết bọn người này muốn bắt sống hay còn có ý đồ khác?”

“Không cần biết, ta sẽ bảo vệ người.” Văn Hàn nhìn Tiêu Văn rồi cười cười.

Úi, Văn Hàn à, ta biết người có thể cười, nhưng ta còn biết mặt than cười rõ lên thực vặn vẹo à nha. Còn nữa, cái gì mà ‘ta bảo vệ người’, tuy trước giờ đều là người bảo vệ ta, nhưng cũng không cần nói ra mà, mặt ta đều đỏ lên rồi.

Đỏ mặt, Tiêu Văn quyết định đem tức giận phát tiết lên đám tìm tới cửa chịu chết kia.

“Ai da ~!” Cúi đầu, tránh thoát được một quả cầu nước. Tuy đầu tóc cậu có bẩn nhưng không định gội đầu trước mặt mọi người đâu, bây giờ không phải thời gian thích hợp để gội đầu.

Còn nữa, cậu ghét nhất là bị đánh lên. Giơ tay lên, ba hỏa cầu liên tiếp ập về phía kẻ vừa loạn ném bóng nước.

Vừa rồi nếu không né kịp, phỏng chừng mặt cậu sẽ bị biến dạng. Nhóm người này mục tiêu tuyệt đối không phải là bắt sống.

“Lại đây!” may mắn tránh thoát được gai đất tấn công từ dưới chân, Tiêu Văn rất là chật vật, hiện tại bộ dáng cậu thoát nhìn không tốt lắm. Vừa rồi thiếu chút nữa chân bị thương, quả nhiên bốn phía tấn công đều là đòn hiểm.

“Có phải thấy tôi lùn thì dễ bắt nạt đúng không.” Dưới chân liên tục mọc lên gai đất sắc nhọn. Tiêu Văn chỉ có thể trốn tránh có chút hỗn hển.

“A!” Dị năng giả vừa rồi dùng bóng nước công kích Tiêu Văn tuy đã dập tắt được ba hỏa cầu, nhưng một cầu cuối cùng vẫn đánh trúng hẳn.

Dính hỏa cầu của Tiêu Văn, trên cơ bản sẽ không còn hy vọng sống, nếu cấp bậc cao hơn cậu thì không nói, nhưng đám người trước mắt này độ chênh lệch không sai biệt lắm kém cậu khoảng hai cấp. Cho nên Tiêu Văn sức chiến đấu vẫn là rất mạnh.

“Cẩn thận hỏa cầu của tên lùn kia, tránh để hỏa cầu đến gần người quá.” Người đàn ông thoát nhìn có vẻ là thủ lĩnh, thấy một dị năng giả đang bị hỏa thiêu, chỉ lạnh lùng dặn dò những người khác, đối với kẻ vừa chết hẳn chỉ liếc mắt nhìn, sau đó đi về phía Văn Hàn.

Tuy hỏa cầu của Tiêu Văn rất lợi hại, nhưng Văn Hàn mới là người giết chết nhiều dị năng giả nhất.

Hỏa cầu trong tay hướng về đám người dị năng thổ tấn công. Trước hết giải quyết đám đất cát này đã rồi mới có thể thoải mái chiến đấu, bằng không chẳng mấy mà bị thương.

“Rầm.” Thật vất vả mới né được một hỏa cầu, ngay lập tức lại bị một khối băng cầu đánh trúng cánh tay. Tay trái tạm thời đã mất cảm giác, cậu nhanh chóng ném vài hỏa cầu ra ngoài, lấy thời gian giả băng trên tay.

Hỏa cầu, băng cầu, bóng nước, còn có gai đất cùng với thổ cầu trong không gian bay tới bay lui.

Hỏa cầu của Tiêu Văn lại giải quyết được thêm vài dị năng giả, tiếng kêu thảm hòa với các loại thanh âm đánh nhau vang vọng lại.

Cánh tay đã lấy lại được cảm giác, Tiêu Văn tiện thể đánh giá một chút tình trạng hiện tại.

Đối phương chỉ còn năm người, trong đó có hai người đang dùng dị năng tấn công cậu, Văn Hàn đối phó với ba người còn lại.

A, hiện tại chỉ còn hai.

Nâng tay, Tiêu Văn ngưng tụ hỏa cầu kích thước so với lúc trước có vẻ nhỏ hơn, nhưng ngược lại cực nóng, hai hỏa cầu lúc trước không thể bằng được.

Nghiêng người tránh thoát một quả bóng nước, hỏa cầu trong tay Tiêu Văn còn đang ngưng tụ, thể tích tuy không tăng lên, bù lại màu sắc càng ngày càng rực rỡ.

“Mau ngăn cản hắn.” Một người trong đó vừa ném một hỏa cầu, nhìn màu sắc hỏa cầu trong tay Tiêu Văn liền có dự cảm bất hảo, vội vàng hô lên: “Bằng không chúng ta đều chết!” Trước đó hỏa cầu của Tiêu Văn cũng đã là ác mộng của bọn họ, hiện tại với khí thể này căn bản bọn họ không thể ngăn cản.

“Biết, nhưng ngăn không được!” Người kia không ném bóng nước nữa mà giống Tiêu Văn bắt đầu ngưng tụ một quả bóng nước thật to, hy vọng có thể ngăn cản hỏa cầu của cậu.

“Hừ!” Vô dụng, ta đã ngưng tụ xong rồi.

Giơ tay, hỏa cầu dùng một loại tốc độ trước nay chưa từng có hướng về phía hai người tách biệt tấn công. Hừ, bóng nước của các người có to hơn nữa cũng vô dụng.

Đang sau, Văn Hàn cũng đã giải quyết xong hai người, xoay người nhìn Tiêu Văn.

Cho dù hai người nọ dùng hết toàn lực nhưng vẫn bị hỏa diễm vây quanh, rất nhanh, ngay cả kêu cũng không kịp, chết ngay lập tức.

“Thế nào? Không có việc gì chứ?” Văn Hàn đi tới, lôi kéo Tiêu Văn toàn thân cao thấp sờ soạng một lần.

“Không sao, vừa rồi tay bị băng cầu nện trúng thôi.” Xoa xoa tay trái lạnh buốt.

Này này, Văn Hàn, người xác định là không phải đang ăn đậu hũ của ta đấy chứ? Có cần thiết phải sờ toàn thân như vậy không? Cậu bắt giắc run rẩy, Tiêu Văn khóc không ra nước mắt, quần áo cũng không rách, bên trong đương nhiên cũng không bị làm sao, người đừng có lấy tay sờ soạng được không.

“Bọn chúng... lại tới nữa!” Vừa mới sờ xong, Văn Hàn cảm nhận được đám người đang tới gần, lần này so với lần trước hơn rất nhiều a.

“Lại nữa? Chẳng lẽ định dùng chiến thuật lấy thịt đè người để dị năng của chúng ta tiêu hao hết, sau đó bắt sống?” Đen mặt, Tiêu Văn hiện tại rất muốn làm những người đó nổ tung, nhưng dưới tình huống bây giờ có khi ngay cả bản thân cũng nổ luôn, cần cân nhắc lại phương án này.

“Xem ra bọn chúng rất gấp, vừa này không phải là không tìm được chúng ta, mà là triệu tập nhân thủ.” Ánh mắt Văn Hàn lóe lên tia ngoan lệ, hắn đang rất phẫn nộ. “Cẩn thận một chút, đừng để bị thương.” Khi nói chuyện với Tiêu Văn lại là bộ dạng ôn hòa.

“Ừ.” Nhìn nhóm dị năng giả đang vây quanh bọn họ, Tiêu Văn biết hôm nay chính là trận đánh ác liệt. Không biết có thể hoàn thành yêu cầu ‘không bị thương’ của Văn Hàn không, yêu cầu độ khó có vẻ rất cao!

Kể thoạt nhìn có vẻ như là thủ lĩnh đang quan sát những dị năng giả tử vong, trong mắt không có cảm xúc gì. “Lên, có thể bắt sống thì bắt sống, không thể thì trực tiếp đánh chết, nhớ rõ lưu toàn thân.”

Ta nhỏ vào, đồ kiêu ngạo. Nghe nói như vậy, Tiêu Văn cảm thấy rất bức mình, vì thế một hỏa cầu đột nhiên hướng tới người kia công kích. Lưu toàn thân em gái người ấy, ta cho người ngay cả xác cũng không còn luôn.

Vô luận là ai dưới tình huống này, sinh mệnh của đối phương trong mắt hắn cũng chỉ là ‘bắt sống hoặc giết lưu toàn thân’.

Hỏa cầu của Tiêu Văn mở màn cho cuộc chiến, lần này đối phương nhân số rất nhiều, so với vừa rồi có đào tạo bài bản hơn. Tiêu Văn chặt vật đánh trả, thỉnh thoảng còn phải né tránh công kích của đối phương.

Thấy hỏa cầu của Tiêu Văn, tên thủ lĩnh chỉ nhú nhú mày, đưa tay tính hấp thu hỏa cầu của cậu, bởi vì hắn cũng là dị năng hỏa.

“A!” Kêu thảm thiết, hắn tính sai, hắn không ngờ dị năng của Tiêu Văn cấp bậc so với hắn cao hơn, hắn một chút cũng không đỡ được, điều đang chờ đợi hắn chính là bị hỏa cầu hoàn toàn nuốt trọn.

“Đội trưởng!”

“Đội trưởng!”

Thấy đội trưởng nhà mình thống khổ lẫn lộn, đám người đều dùng bóng nước hoặc băng cầu ném lên người đội trưởng, hy vọng có thể dập tắt lửa.

Không ít người nhìn Tiêu Văn đang vừa tránh né vừa chiến đấu, bất chợt rung mình một cái. Hỏa cầu của người này thật là khủng khiếp.

Trận đánh vừa nảy nở bọn họ không được chứng kiến, bằng không vị đội trưởng kia sẽ không bị thiêu lãng xẹt như vậy, có lẽ do bọn họ vận khí không tốt, nếu đến sớm một chút sẽ biết hỏa cầu của Tiêu Văn lợi hại thế nào, sẽ không phát sinh chuyện tình này.

Lửa được dập tắt, nhưng đội trưởng của bọn họ đã chết.

Nhìn Tiêu Văn không ngừng phát ra hỏa cầu, đám người theo bản năng cách thật xa.

Chết tiệt, nhiều người quá, thở hổn hển, Tiêu Văn hiện tại chật vật đến nóng nảy, cho dù dị năng của cậu cấp bậc có cao, nhưng trước đó đã đánh một hồi, bây giờ phải tránh né nhiều công kích như vậy, cậu còn một chút thể lực cũng chống đỡ hết nổi.

May mắn là cậu vẫn có thể chống đỡ, ít nhất là trước khi giải quyết xong đám người này cậu không thể gục ngã được.

“Học... học...” những người này sao mà nhiều thế. Nghiêng đầu, miễn cưỡng tránh thoát được một hỏa cầu, thế nhưng tóc vẫn bị cháy xém một ít.

Mỗi một hỏa cầu của Tiêu Văn cơ hồ đều có thể đả thương người khác, đôi khi còn giết chết một người, nhưng người quá nhiều, hơn một trăm người a, cũng không biết có mấy loại dị năng đang công kích cậu nữa.

Trên người Tiêu Văn đã có vài chỗ đổ máu, vừa phải chú ý dị năng cầu bay trên không, còn phải chú ý gai đất dưới chân, tinh thần đã thấm mệt.

“A.” Thét lớn một tiếng, Tiêu Văn biết tay trái mình đã bị hỏa cầu đánh trúng, vì phải tránh né các loại dị năng cầu, cậu liền không tránh kịp hỏa cầu kia.

“Đáng chết. Hình như bị gãy xương rồi.” Cánh tay bị thương ảnh hưởng đến tốc độ công kích, sức chiến đấu giảm đi rất nhiều.

Chống đỡ.

Lúc trước bộ dạng nhàn nhã chờ người khác tới công kích, giờ nghĩ lại đúng là ngốc thật, quá ngốc.

“A.. ai da ~” do tay trái bị phế, lực công kích của Tiêu Văn giảm xuống, độ linh hoạt cũng bị ảnh hưởng, vừa rồi lại bị một băng cầu đánh trúng.

Nhìn quanh bốn phía, may mà bây giờ còn lại không nhiều người, rất nhanh có thể giải quyết.

Văn Hàn tuy phải đối mặt phần lớn dị năng giả, nhưng bằng tốc độ và sức mạnh của hắn, quả thật là cơn ác mộng của đám dị năng giả.

Không cho những kẻ đó có thời gian kêu thảm thiết, Văn Hàn nhanh nhẹn hạ gục thêm một người.

Đám người này cư nhiên lại sốt ruột như vậy, là hắn tính toán sai lầm, không ngờ bọn chúng cư nhiên muốn giải quyết hai người trong hôm nay, tính sai rồi. Xem ra vẫn là đánh giá thấp chỉ số thông minh và lý trí của những người đó.

Hừ! Đừng chạm vào vảy ngược của ta, bằng không ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là hối hận vì được sinh ra trên đời!

Từ trước đến nay ta đã nói là sẽ luôn giữ lời!

73. Quyển 2 - Chương 23: Văn Hàn Cuồng Hóa

“Phù.” Rốt cục cũng giải quyết xong, Tiêu Văn nhìn đến không còn một ai, nhất thời thân thể mềm nhũn ngồi phịch xuống đất.

“A.” Tiêu Văn cẩn thận đỡ cánh tay trái, chỉ sợ chẳng may động đến xương cốt.

Xem ra tay không bị gãy xương, chỉ là trật khớp, vừa rồi không cảm thấy gì, hiện tại bắt đầu đau nhức.

Văn Hàn chú ý tới Tiêu Văn bộ dáng khó chịu, nhìn tay trái cậu vô lực buông thõng, đoán có lẽ cậu bị thương.

Bị thương!

Bước nhanh đến trước mặt Tiêu Văn, Văn Hàn nâng tay cậu lên thật nhẹ nhàng. Chỉ sợ không cẩn thận một cái sẽ làm Tiêu Văn đau.

“Đau quá.” Nhíu mày, nhìn mồ hôi lã trên gương mặt cậu cũng biết là rất đau.

Trong lòng không thể nói rõ là đau lòng hay tự trách, nhưng Văn Hàn chắc chắn biết mình đang rất tức giận. Nếu không phải tại hấn mất cảnh giác, Tiêu Văn sẽ không bị thương, nếu không phải những người đó ra tay ác độc, Tiêu Văn cũng sẽ không bị thương.

Ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi, tuyệt đối không!

Nhìn Văn Hàn nghiêm mặt, Tiêu Văn vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên lông mày đang nhíu của hấn. “Chúng ta bây giờ phải nhanh trở về, cũng không ai biết được bọn họ còn đánh nữa không.”

Hiện tại phải nhanh chóng về căn cứ, như vậy có thể trì hoãn thời gian một chút. Ở căn cứ, bọn người kia sẽ không lộ liễu như thế này. Giờ đang ở ngoài, bọn họ có lần thứ hai cũng sẽ có lần thứ ba, mà cậu lại bị thương, sẽ làm vướng chân Văn Hàn, tuy hai người đảm bảo sẽ an toàn, nhưng cậu còn chưa muốn lật bài trở mặt đâu.

Nếu mọi chuyện bại lộ, vậy bao nhiêu công sức ẩn nhẫn trước đó đều là uổng phí, muốn giải quyết đám người ở viện nghiên cứu triệt để càng khó khăn hơn. Trước mắt phải tìm một chỗ nghỉ ngơi, thử xem có thể dùng dị năng chữa khỏi cánh tay không.

“Ừ, ta công ngươi.” Văn Hàn đang định khom lưng công Tiêu Văn liền cảm giác có người tới gần.

Vẫn còn? các ngươi thật sự muốn chết như vậy sao?

“Đúng là miệng quạ đen, đám người thứ ba thật sự đến rồi.” Tiêu Văn bất đắc dĩ thở dài một hơi, có cảm giác linh nghiệm như vậy không a, nói đến liền thật sự đến, có phải nếu cậu nói sẽ nhặt được tiền cũng sẽ nhặt được không?

“Không sao, ta sẽ giải quyết toàn bộ.” Văn Hàn lúc này ánh mắt đã nhuộm đỏ, mang theo vẻ yêu dị, chết chóc.

“Nếu nhiều người quá vậy chúng ta trốn vào không gian đi, dù sao đám người đó cũng không biết chúng ta có không gian tùy thân.” Suy nghĩ một lát, Tiêu Văn sợ đám người này mang theo cả vũ khí nóng, khuyên Văn Hàn vẫn là tiến vào không gian thôi, sinh mệnh quan trọng hơn, cho dù bây giờ cậu còn sức chiến đấu cũng chỉ thêm gây trở ngại.

“Ừ, được.” Văn Hàn gật đầu đồng ý.

.....

Được cái đầu người, ta nói đến lúc đó nếu nhiều người thì chúng ta cùng vào không gian, không phải nói người đem ta vào không gian! Người có hiểu lời ta nói không?

Ngồi trong căn phòng của biệt thự thuộc về mình, Tiêu Văn không bình tĩnh nổi, Văn Hàn vừa rồi nói xong liền túm cậu ném vào không gian, còn thực sẵn sàng trực tiếp nhét vào trong phòng.

Sẵn sàng cái đầu người! Người có phải tang thi không vậy, nếu người không nói được tiếng người, nghe không hiểu tiếng người thì chẳng tính, nhưng là người tất cả đều hiểu a! Có nhất thiết phải đưa mình ta vào không gian không? Người có thể cùng nhau tiến vào mà! Vào trốn một chút thì chết ai a!

“Aaaa! Tang thi huynh, người là cái đồ hỗn đản!” Tiêu Văn nở nụ cười, nhưng nước mắt lại chảy ra. Cậu không biết mình đang cười vì điều gì, cũng không biết khóc vì cái gì, tóm lại là vừa cười vừa khóc.

Đồ đáng ghét, hừ! Chờ người bị thương tiến vào, xem ta có đánh chết người không.

Tạm thời không đề cập đến chuyện Tiêu Văn ở trong không gian có những suy nghĩ tiểu nhân như thế nào với Văn Hàn, thời điểm nghe Tiêu Văn gọi ý, hắn bằng tốc độ rất nhanh thu Tiêu Văn vào không gian rồi.

Ừm, trong không gian rất an toàn, sủng vật cứ ngốc ngốc như vậy là an toàn nhất. Nếu đánh nhau, năm con pet kia không chừng còn có thể tham dự.

Văn Hàn mặc kệ ngũ chỉ đang làm gì, vung tay lên, ngũ chỉ lặn lông lốc ra ngoài.

“Gruuu!” Tiểu nhất đứng dậy đầu tiên, đối với Văn Hàn chính là gầm gừ.

“Chi chi.” Bốn con còn lại do tiểu nhị làm đại biểu, tỏ vẻ bất mãn.

Đột nhiên gọi bọn ta ra, cũng đừng gấp gáp như vậy chứ, thiếu chút nữa lặn mấy vòng rồi.

“Ha ha, có nhìn thấy những người đang đi tới không?” Đây là đám người thứ ba, Văn Hàn lời nói tràn ngập phần nộ. “Bọn chúng làm Tiêu Văn bị thương, nhất là tay thương rất nghiêm trọng. Các người biết nên làm gì chứ?”

“Rống!” “Ngao ô!” Các loại tiếng hú, được rồi, kỳ thật mới có hai loại, tiểu nhị không lên tiếng, Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đã chạy đi xa, bọn chúng sở trường là đánh lén, đánh cận chiến vẫn là giao cho tiểu nhất và tiểu tam đi.

Đám người thứ ba có cả giáo sư, thời điểm bọn họ thấy ngũ chỉ, trong mắt lóe lên lục quang. Bọn họ rất muốn đem những con thú này về nghiên cứu một phen, người đàn ông kia nghi ngờ là tàn phẩm thực nghiệm, làm tài liệu nghiên cứu cũng tốt.

Không đúng, đâu ra đám động vật này, còn một người nữa đâu? Kẻ dẫn đầu không giống đám giáo sư không có đầu óc, rõ ràng trước đó bọn họ được tình báo là chỉ có hai người, hiện tại biến thành một người cùng năm con thú hung mãnh.

Nhìn lão hổ trước mặt kia răng nanh sắc bén, đầu lĩnh cảm thấy nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm.

“Đều đến đây sao, tốt lắm.” Cúi đầu khẽ nói, bất chợt Văn Hàn ngẩng đầu đối với nhóm giáo sư nở nụ cười, ha ha, các người hôm nay đều đừng mong rời khỏi nơi này.

“A!” Một dị năng giả đứng bên cạnh cảm giác trên cổ mình đổ máu, sau khi kêu thảm thiết một tiếng liền không còn động tĩnh, bởi vì hắn muốn nói cũng không nói nên lời nữa rồi, yết hầu hắn bị cắn nát đầy máu tươi, hắn vẫn chưa chết, nhưng một chữ cũng không nói được.

“A!” Rất nhanh, tiếng kêu thảm thiết thứ hai, thứ ba liên tiếp vang lên. Đây là kiệt tác của đôi báo.

Thời điểm người đầu tiên ngã xuống, Văn Hàn liền thừa dịp bọn họ dời lực chú ý đi, hắn mạnh mẽ chạy về phía sau đám giáo sư.

Giơ tay, vịn, một người.

Túm cổ, bẻ gãy, hai người.

Văn Hàn ‘chậm rì rì’ lần lượt giải quyết đầu sỏ gây nên chuyện này, các người thích vật thí nghiệm phải không? Ta liền đưa người đi gặp vật thí nghiệm. Văn Hàn chợt nghĩ tới đứa bé bỏ trốn kia. Nếu hắn không có không gian, có khi nào Tiêu Văn cũng sẽ biến thành vật thí nghiệm của đám người này?

Một tên cũng đừng mong trốn thoát, ta vốn đang định vài ngày nữa sẽ đi giải quyết các người, vậy mà các người lại khẩn cấp muốn dâng lên tận cửa, cho dù các người nguyện, cứ nhiên còn dám làm Tiêu Văn bị thương!

Các người đều chết hết cho ta!

Tiểu nhất nhe răng cười, hướng về nhóm người đánh tới.

Tiêu Văn bị thương, không thể tha thứ. Đây là suy nghĩ chung của ngũ chích.

“Làm sao bây giờ, bọn họ chính là Tu La!” Tên thủ lĩnh nhìn đồng đội mình từng người chết đi mà vẫn không ai động được vào người đàn ông kia. Ngay cả năm con súc sinh, nhất là hồ ly tốc độ nhanh đến mức nhìn không ra, nhưng chỉ cần thấy bóng đen vụt bay liền có một người ngã xuống.

Trước nay không phải là chưa từng thấy người chết, chẳng qua chỉ cảm thấy những người đó quá sợ hãi, hoặc là năng lực quá yếu. Có lẽ là do năng lực yếu, có lẽ vậy, thực lực của bọn họ trước mặt người đàn ông kia thật sự chỉ có từ ‘yếu’ để hình dung!

“Chạy, chúng ta chạy ngay lập tức! Đối phương hóa điên rồi, chúng ta bây giờ như dê chờ làm thịt, căn bản không có sức đánh lại!” Trự tá bên cạnh thủ lĩnh chật vật né tránh móng vuốt công kích của hồ ly.

Lẽ ra hôm nay không nên tiếp nhiệm vụ này, nhiệm vụ này nên nhường cho tiểu đội khác! Này căn bản không phải nhiệm vụ, đây là con đường thông đến Địa Ngục!

“Có thể chạy trốn sao? Chúng ta hiện tại hoàn toàn không thể chạy!” Tên thủ lĩnh đang đánh với tiểu nhất, nói xong câu đó liền không rảnh mà nói thêm gì nữa, trên người hắn thỉnh thoảng lại xuất hiện vết thương, đối với lão hồ càng ngày càng không chống đỡ nổi.

Bọn họ chẳng lẽ phải kết thúc ở đây sao? Khi được viện nghiên cứu mời chào còn tưởng rằng vận may đến. Bọn họ trước giờ rất may mắn bởi vì sau lưng có viện nghiên cứu làm chỗ dựa, làm gì cũng thuận lợi, đội ngũ dần dần lớn mạnh, rất nhanh liền trở thành đội ngũ hàng đầu của căn cứ.

Lần này làm nhiệm vụ, biết đội mình là đội thứ ba ra quân, nhất thời cảm thấy viện nghiên cứu thực coi trọng bọn họ, đội cuối a, còn được nhân viên nghiên cứu che chở, bọn họ chính là đi hưởng thành quả.

Đúng là suy nghĩ buồn cười, toàn quân bị diệt có lẽ là kết cục của bọn họ, chỉ hy vọng đội thứ tư cũng có vận mệnh giống bọn họ!

Ha ha ha! Nếu phải chết liền cùng chết a! Ha ha ha!

“Đằng nào cũng chết, ta cho con hồ này chết chung!” Tên thủ lĩnh hóa điên, hắn muốn cùng lão hồ đồng quy vu tận!

“Ách...” Nhìn vết thương trên ngực mình, thủ lĩnh sau khi ói ra hai ngụm máu liền gục ngã, hắn còn chưa kịp đồng quy vu tận cùng lão hồ thì đã bị tiểu nhị giải quyết.

“Đội trưởng!” Nhìn thủ lĩnh ngã xuống, tên đồng đội bị phấn hô to, tại sao lại như vậy. “Không...”

“Roẹt!” Tiểu nhị giải quyết xong liền trở về ngồi trên lưng tiểu nhất, nhàn nhã liếm móng trước. Hầu hết đều giải quyết xong, có thể nghỉ ngơi một hồi.

Hừ! Các người có dị năng? Ngại quá, bọn ta da dày lắm, da chỗ nào cũng dày. Dị năng của các người chỉ có thể gãi ngứa, tuy có thể phá được lớp lông, nhưng các người làm Tiêu Văn bị thương, lông có tính là gì, thịt cũng không thành vấn đề.

Cảm giác thực đã nghiền, bởi vì Văn Hàn nghe được thanh âm của đám người thứ tư.

Còn nữa à, vậy cùng nhau giải quyết đi!

“A, đồ ác quỷ! Các người đều là ác quỷ!” Một dị năng giả chịu không nổi nữa, nơi nơi chạy loạn không phương hướng, đôi khi còn đụng trúng đồng đội mình.

“Đáng chết, người im lặng cho ta, lão tử còn chưa muốn chết đâu!” Tuy thủ lĩnh đã chết, nhưng bọn họ còn muốn sống a, bọn họ đều muốn sống sót.

“A, không được, không được!” Người kia làm sao có thể nghe thấy? Hấn vẫn chạy loạn gào thét cho đến khi bị Văn Hàn vịn gãy cổ.

Hấn dùng thủ đoạn vận cổ hình như hơi nhiều. Văn Hàn nhìn tay mình, suy nghĩ một chút, không biết hấn có thể phát ra dị năng gì đó hay không, dị năng a, để sau nghiên cứu, mục tiêu bây giờ là giải quyết đội thứ tư, không hiểu vì sao càng chờ mong có thêm đội thứ năm.

Nhìn tứ thi bốn phía che kín mặt đất, xem ra đã giải quyết xong toàn bộ. Như vậy đành ngồi chờ đội thứ tư, viện nghiên cứu thật sự rất sốt sắng đi tìm chết. Ha ha, các người thích ta đây liền thành toàn các người, một người cũng không bỏ sót.

Tiểu nhất nằm úp sấp, nhìn Văn Hàn, “Rống!” Còn nữa sao?

“Ha ha, vẫn còn, các người có thích mùi vị của bọn chúng không?” Văn Hàn chớp chớp mắt, đối với trình độ của đám pet rất vừa lòng.

TN: hnay chả hiểu sao cứ ngáo ngơ ngồi ed từ chiều đến đêm mới xong chương này, ko dậy nổi hứng thú. Chả nhẽ lại lặn tiếp...

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Chương 23: Văn Hàn cuồng hóa

“Phù.” Rốt cục cũng giải quyết xong, Tiêu Văn nhìn đến không còn một ai, nhất thời thân thể mềm nhũn ngồi phịch xuống đất.

“A.” Tiêu Văn cẩn thận đỡ cánh tay trái, chỉ sợ chẳng may động đến xương cốt.

Xem ra tay không bị gãy xương, chỉ là trật khớp, vừa rồi không cảm thấy gì, hiện tại bắt đầu đau nhức.

Văn Hàn chú ý tới Tiêu Văn bộ dáng khó chịu, nhìn tay trái cậu vô lực buông thõng, đoán có lẽ cậu bị thương.

Bị thương!

Bước nhanh đến trước mặt Tiêu Văn, Văn Hàn nâng tay cậu lên thật nhẹ nhàng. Chỉ sợ không cẩn thận một cái sẽ làm Tiêu Văn đau.

“Đau quá.” Nhúu mảy, nhìn mồ hôi lặn trên gương mặt cậu cũng biết là rất đau.

Trong lòng không thể nói rõ là đau lòng hay tự trách, nhưng Văn Hàn chắc chắn biết mình đang rất tức giận. Nếu không phải tại hấn mất cảnh giác, Tiêu Văn sẽ không bị thương, nếu không phải những người đó ra tay ác độc, Tiêu Văn cũng sẽ không bị thương.

Ta sẽ không bỏ qua cho các người, tuyệt đối không!

Nhìn Văn Hàn nghiêm mặt, Tiêu Văn vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên lông mày đang nhíu của hấn. “Chúng ta bây giờ phải nhanh trở về, cũng không ai biết được bọn họ còn đánh nữa không.”

Hiện tại phải nhanh chóng về căn cứ, như vậy có thể trì hoãn thời gian một chút. Ở căn cứ, bọn người kia sẽ không lộ liễu như thế này. Giờ đang ở ngoài, bọn họ có lần thứ hai cũng sẽ có lần thứ ba, mà cậu lại bị thương, sẽ làm vướng chân Văn Hàn, tuy hai người đảm bảo sẽ an toàn, nhưng cậu còn chưa muốn lật bài trở mặt đâu.

Nếu mọi chuyện bại lộ, vậy bao nhiêu công sức ẩn nhẫn trước đó đều là uổng phí, muốn giải quyết đám người ở viện nghiên cứu triệt để càng khó khăn hơn. Trước mắt phải tìm một chỗ nghỉ ngơi, thử xem có thể dùng dị năng chữa khỏi cánh tay không.

“Ừ, ta công người.” Văn Hàn đang định khom lưng công Tiêu Văn liền cảm giác có người tới gần.

Vẫn còn? các người thật sự muốn chết như vậy sao?

“Đúng là miệng quạ đen, đám người thứ ba thật sự đến rồi.” Tiêu Văn bất đắc dĩ thở dài một hơi, có cần linh nghiệm như vậy không a, nói đến liền thật sự đến, có phải nếu cậu nói sẽ nhặt được tiền cũng sẽ nhặt được không?

“Không sao, ta sẽ giải quyết toàn bộ.” Văn Hàn lúc này ánh mắt đã nhuốm đỏ, mang theo vẻ yêu dị, chết chóc.

“Nếu nhiều người quá vậy chúng ta trốn vào không gian đi, dù sao đám người đó cũng không biết chúng ta có không gian tùy thân.” Suy nghĩ một lát, Tiêu Văn sợ đám người này mang theo cả vũ khí nóng, khuyên Văn Hàn vẫn là tiến vào không gian thôi, sinh mệnh quan trọng hơn, cho dù bây giờ cậu còn sức chiến đấu cũng chỉ thêm gây trở ngại.

“Ừ, được.” Văn Hàn gật đầu đồng ý.

.....

Được cái đầu người, ta nói đến lúc đó nếu nhiều người thì chúng ta cùng vào không gian, không phải nói người đem ta vào không gian! Người có hiểu lời ta nói không?

Ngồi trong căn phòng của biệt thự thuộc về mình, Tiêu Văn không bình tĩnh nổi, Văn Hàn vừa rồi nói xong liền tóm cậu ném vào không gian, còn thực sẵn sàng trực tiếp nhét vào trong phòng.

Sẵn sóc cái đầu người! Người có phải tang thi không vậy, nếu người không nói được tiếng người, nghe không hiểu tiếng người thì chẳng tính, nhưng là người tất cả đều hiểu a! Có nhất thiết phải đưa mình ta vào không gian không? Người có thể cùng nhau tiến vào mà! Vào trốn một chút thì chết ai a!

“Aaaa! Tang thi huynh, người là cái đồ hỗn đản!” Tiêu Văn nở nụ cười, nhưng nước mắt lại chảy ra. Cậu không biết mình đang cười vì điều gì, cũng không biết khóc vì cái gì, tóm lại là vừa cười vừa khóc.

Đồ đáng ghét, hừ! Chờ người bị thương tiến vào, xem ta có đánh chết người không.

Tạm thời không đề cập đến chuyện Tiêu Văn ở trong không gian có những suy nghĩ tiểu nhân như thế nào với Văn Hàn, thời điểm nghe Tiêu Văn gọi ý, hần bằng tốc độ rất nhanh thu Tiêu Văn vào không gian rồi.

Ừm, trong không gian rất an toàn, sủng vật cứ ngốc ngốc như vậy là an toàn nhất. Nếu đánh nhau, năm con pet kia không chừng còn có thể tham dự.

Văn Hàn mặc kệ ngũ chỉ đang làm gì, vung tay lên, ngũ chỉch lặn lông lốc ra ngoài.

“Gruuu!” Tiểu nhất đứng dậy đầu tiên, đối với Văn Hàn chính là gầm gừ.

“Chi chi.” Bốn con còn lại do tiểu nhị làm đại biểu, tỏ vẻ bất mãn.

Đột nhiên gọi bọn ta ra, cũng đừng gấp gáp như vậy chứ, thiếu chút nữa lặn mấy vòng rồi.

“Ha ha, có nhìn thấy những người đang đi tới không?” Đây là đám người thứ ba, Văn Hàn lời nói tràn ngập phần nộ. “Bọn chúng làm Tiêu Văn bị thương, nhất là tay thương rất nghiêm trọng. Các người biết nên làm gì chứ?”

“Rống!” “Ngao ô!” Các loại tiếng hú, được rồi, kỳ thật mới có hai loại, tiểu nhị không lên tiếng, Tiểu Tứ Tiểu Ngũ đã chạy đi xa, bọn chúng sở trường là đánh lén, đánh cận chiến vẫn là giao cho tiểu nhất và tiểu tam đi.

Đám người thứ ba có cả giáo sư, thời điểm bọn họ thấy ngũ chỉch, trong mắt lóe lên lục quang. Bọn họ rất muốn đem những con thú này về nghiên cứu một phen, người đàn ông kia nghi ngờ là tàn phẩm thực nghiệm, làm tài liệu nghiên cứu cũng tốt.

Không đúng, đâu ra đám động vật này, còn một người nữa đâu? Kẻ dẫn đầu không giống đám giáo sư không có đầu óc, rõ ràng trước đó bọn họ được tình báo là chỉ có hai người, hiện tại biến thành một người cùng năm con thú hung mãnh.

Nhìn lão hổ trước mặt kia răng nanh sắc bén, đầu linh cảm thấy nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm.

“Đều đến đây sao, tốt lắm.” Cúi đầu khẽ nói, bất chợt Văn Hàn ngẩng đầu đối với nhóm giáo sư nở nụ cười, ha ha, các người hôm nay đều đừng mong rời khỏi nơi này.

“A!” Một dị năng giả đứng bên cạnh cảm giác trên cổ mình đổ máu, sau khi kêu thảm thiết một tiếng liền không còn động tĩnh, bởi vì hắn muốn nói cũng không nói nên lời nữa rồi, yết hầu hắn bị cắn nát đầy máu tươi, hắn vẫn chưa chết, nhưng một chữ cũng không nói được.

“A!” Rất nhanh, tiếng kêu thảm thiết thứ hai, thứ ba liên tiếp vang lên. Đây là kiệt tác của đôi báo.

Thời điểm người đầu tiên ngã xuống, Văn Hàn liền thừa dịp bọn họ dời lực chú ý đi, hắn mạnh mẽ chạy về phía sau đám giáo sư.

Giơ tay, vịn, một người.

Túm cổ, bẻ gãy, hai người.

Văn Hàn ‘chậm rì rì’ lần lượt giải quyết đầu sỏ gây nên chuyện này, các người thích vật thí nghiệm phải không? Ta liền đưa người đi gặp vật thí nghiệm. Văn Hàn chợt nghĩ tới đứa bé bỏ trốn kia. Nếu hắn không có không gian, có khi nào Tiêu Văn cũng sẽ biến thành vật thí nghiệm của đám người này?

Một tên cũng đừng mong trốn thoát, ta vốn đang định vài ngày nữa sẽ đi giải quyết các người, vậy mà các người lại khẩn cấp muốn dâng lên tận cửa, cho dù các người nguyện, cư nhiên còn dám làm Tiêu Văn bị thương!

Các người đều chết hết cho ta!

Tiểu nhất nhe răng cười, hướng về nhóm người đánh tới.

Tiêu Văn bị thương, không thể tha thứ. Đây là suy nghĩ chung của ngũ chích.

“Làm sao bây giờ, bọn họ chính là Tu La!” Tên thủ lĩnh nhìn đồng đội mình từng người chết đi mà vẫn không ai động được vào người đàn ông kia. Ngay cả năm con súc sinh, nhất là hồ ly tốc độ nhanh đến mức nhìn không ra, nhưng chỉ cần thấy bóng đen vụt bay liền có một người ngã xuống.

Trước nay không phải là chưa từng thấy người chết, chẳng qua chỉ cảm thấy những người đó quá sơ ý, hoặc là năng lực quá yếu. Có lẽ là do năng lực yếu, có lẽ vậy, thực lực của bọn họ trước mặt người đàn ông kia thật sự chỉ có từ ‘yếu’ để hình dung!

“Chạy, chúng ta chạy ngay lập tức! Đối phương hóa điên rồi, chúng ta bây giờ như dê chờ làm thịt, căn bản không có sức đánh lại!” Trờ tá bên cạnh thủ lĩnh chật vật né tránh móng vuốt công kích của hồ ly.

Lẽ ra hôm nay không nên tiếp nhiệm vụ này, nhiệm vụ này nên nhường cho tiểu đội khác! Đây căn bản không phải nhiệm vụ, đây là con đường thông đến Địa Ngục!

“Có thể chạy trốn sao? Chúng ta hiện tại hoàn toàn không thể chạy!” Tên thủ lĩnh đang đánh với tiểu nhất, nói xong câu đó liền không rảnh mà nói thêm gì nữa, trên người hắn thỉnh thoảng lại xuất hiện vết thương, đối với lão hổ càng ngày càng không chống đỡ nổi.

Bọn họ chẳng lẽ phải kết thúc ở đây sao? Khi được viện nghiên cứu mời chào còn tưởng rằng vận may đến. Bọn họ trước giờ rất may mắn bởi vì sau lưng có viện nghiên cứu làm chỗ dựa, làm gì cũng thuận lợi, đội ngũ dần dần lớn mạnh, rất nhanh liền trở thành đội ngũ hàng đầu của căn cứ.

Lần này làm nhiệm vụ, biết đội mình là đội thứ ba ra quân, nhất thời cảm thấy viện nghiên cứu thực coi trọng bọn họ, đội cuối a, còn được nhân viên nghiên cứu che chở, bọn họ chính là đi hưởng thành quả.

Đúng là suy nghĩ buồn cười, toàn quân bị diệt có lẽ là kết cục của bọn họ, chỉ hy vọng đội thứ tư cũng có vận mệnh giống bọn họ!

Ha ha ha! Nếu phải chết liền cùng chết a! Ha ha ha!

“Đằng nào cũng chết, ta cho con hổ này chết chung!” Tên thủ lĩnh hóa điên, hắn muốn cùng lão hổ đồng quy vu tận!

“Ách...” Nhìn vết thương trên ngực mình, thủ lĩnh sau khi ới ra hai ngụm máu liền gục ngã, hắn còn chưa kịp đồng quy vu tận cùng lão hổ thì đã bị tiểu nhị giải quyết.

“Đội trưởng!” Nhìn thủ lĩnh ngã xuống, tên đồng đội bị phần hô to, tại sao lại như vậy. “Không...”

“Roẹt!” Tiểu nhị giải quyết xong liền trở về ngồi trên lưng tiểu nhất, nhàn nhã liếm móng trước. Hầu hết đều giải quyết xong, có thể nghỉ ngơi một hồi.

Hừ! Các người có dị năng? Ngại quá, bọn ta da dày lắm, da chỗ nào cũng dày. Dị năng của các người chỉ có thể gãi ngứa, tuy có thể phá được lớp lông, nhưng các người làm Tiêu Văn bị thương, lông có tính là gì, thịt cũng không thành vấn đề.

Cảm giác thực đã nghiền, bởi vì Văn Hàn nghe được thanh âm của đám người thứ tư.

Còn nữa à, vậy cùng nhau giải quyết đi!

“A, đồ ác quỷ! Các người đều là ác quỷ!” Một dị năng giả chịu không nổi nữa, nơi nơi chạy loạn không phương hướng, đôi khi còn đụng trúng đồng đội mình.

“Đáng chết, người im lặng cho ta, lão tử còn chưa muốn chết đâu!” Tuy thủ lĩnh đã chết, nhưng bọn họ còn muốn sống a, bọn họ đều muốn sống sót.

“A, không được, không được!” Người kia làm sao có thể nghe thấy? Hắn vẫn chạy loạn gào thét cho đến khi bị Văn Hàn vịn gãy cổ.

Hắn dùng thủ đoạn vận cổ hình như hơi nhiều. Văn Hàn nhìn tay mình, suy nghĩ một chút, không biết hắn có thể phát ra dị năng gì đó hay không, dị năng a, để sau nghiên cứu, mục tiêu bây giờ là giải quyết đội thứ tư, không hiểu vì sao càng chờ mong có thêm đội thứ năm.

Nhìn tứ thi bốn phía che kín mặt đất, xem ra đã giải quyết xong toàn bộ. Như vậy đành ngồi chờ đội thứ tư, viện nghiên cứu thật sự rất sốt sắng đi tìm chết. Ha ha, các người thích ta đây liền thành toàn các người, một người cũng không bỏ sót.

Tiểu nhất nằm úp sấp, nhìn Văn Hàn, “Rống!” Còn nữa sao?

“Ha ha, vẫn còn, các người có thích mùi vị của bọn chúng không?” Văn Hàn chớp chớp mắt, đối với trình độ của đám pet rất vừa lòng.

TN: hnay chả hiểu sao cứ ngáo ngơ ngồi ed từ chiều đến đêm mới xong chương này, ko dậy nổi hứng thú. Chả nhẽ lại lặn tiếp...

74. Quyển 2 - Chương 24: Là Yêu Sao?

Sau đội thứ tư không có đội thứ năm, Văn Hàn giải quyết xong có chút tiếc nuối.

“Tốt lắm, giải quyết xong rồi, các người muốn quay về hay ra ngoài chơi một chút, có lẽ ngày mai bọn ta mới quay về căn cứ.” Nhìn nhìn trời, không còn sớm cũng không quá khuya, nhưng hôm nay tay Tiêu Văn bị thương không thích hợp trở về, lát nữa vào xem chiếc hòm đã tỉnh chưa, trước hết chữa tay cho Tiêu Văn quan trọng hơn.

“Rống.”

“Người xác định vào không gian?” Chớp mắt. “Vào được rồi, vào thôi.” Sau khi thu ngũ chích vào không gian, Văn Hàn bình tĩnh đứng yên thật lâu.

Thời điểm đội thứ tư đến, đầu tiên là nhìn năm con mãnh thú, sau đó mới nhìn đến Văn Hàn đứng bên cạnh, cuối cùng mới nhìn thi thể đầy đất.

Trong khoảnh khắc ấy, bọn họ tâm tình thay đổi liên tục, bọn họ cảm giác được sự sợ hãi và cả tử vong, không hiện tại nên chạy trốn hay tấn công. Nếu chạy, đằng sau có đám người của viện nghiên cứu đe dọa, nếu công, có lẽ bọn họ sẽ là người tiếp theo nằm trên mặt đất.

“A, tỉ lệ đúng là hoàn mỹ a.” Một giáo sư nhìn ngũ chích xong phát ra cảm khái. Hắn si mê nhìn ngũ chích giống như ngũ chích đã thuộc về hắn.

Trong lòng hắn tuyệt đối đang nghĩ nên đem ngũ chích ra giải phẫu như thế nào.

“Rống!” Tiểu nhất cảm giác được uy hiếp của đối phương, “Rống!” Rất muốn cắn chết hắn, rất muốn.

Động vật trực giác rất nhạy bén, tiểu nhất cảm giác được người kia không có ý tốt, sau khi gầm lên, chân sau trực tiếp đạp một cái, hướng về người kia đánh tới!

Khi những người xung quanh có phản ứng, vị giáo sư kia đã tắt thở. Tiểu nhất tiếp tục hướng đến những người khác đánh tới, những ai có mùi giống kẻ kia đều giải quyết trước.

“A, giáo sư! Mau bảo vệ giáo sư!” Bởi vì chỉ có tiểu nhất động thủ, những người đó thấy tiểu nhất giải quyết hai vị giáo sư xong, vội vàng bảo vệ đám giáo sư còn lại.

“Không sao chứ, giáo sư?”

“Giáo sư, các vị cách xa một chút, giao cho chúng tôi giải quyết!”

Nhìn đám người có điểm hỗn loạn, Văn Hàn cười đầy ác ý. Lại là giáo sư a, ta thật cao hứng đây.

Rất nhanh song phương bắt đầu giao thủ, hoặc là nói đơn phương tàn sát.

Những người kia chẳng mấy mà không còn khí lực bảo vệ các giáo sư, bọn họ bây giờ ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn.

Văn Hàn lần này không giết nhân viên nghiên cứu trước, hắn còn muốn hỏi một chuyện.

Để lại một người thoát nhìn có vẻ biết nhiều, Văn Hàn ngồi xổm trước mặt hắn lẳng lặng đánh giá.

“Ta muốn biết các ngươi vì sao đuổi giết chúng ta?” Ngũ khí thực bình thản, nhưng ở nơi chất đầy thi thể thế này, giọng điệu càng bình thản càng quỷ dị.

“Ta... ta, ta không biết, ta chỉ là một trợ lý quen, ta thật sự cái gì cũng không biết!” Hắn sắp phát khóc, hắn không biết mục tiêu lần này lại nguy hiểm như vậy, cấp trên an bài rất nhiều người, kết quả vẫn là thất bại, hiện tại chỉ còn lại hắn một người.

Không thể nói, hắn giả bộ cái gì cũng không biết, bằng không nếu nói ra đi sẽ lập tức bị giết, cho dù không bị giết ngay bây giờ thì trở lại viện nghiên cứu chờ đợi hắn cũng là Địa Ngục. Cho nên không thể nói, tuyệt đối không thể nói.

“Vậy sao, ta không tin.” “Ngươi rốt cuộc có nói không?” Văn Hàn vốn biết sẽ không moi được tin gì từ miệng người này, hắn định trực tiếp xem trong đầu hắn có gì. Trước đó chiếc hòm đã chỉ cho hắn một cách, hiện tại có chỗ dùng được.

“Ta thật sự không biết, ngươi có thể buông tha ta không?” Không thể nói, không đúng, ta cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết.

“Ngươi có thể đi gặp đồng bọn rồi.” Đưa tay, vẫy cổ.

Nhìn nhân viên nghiên cứu đã chết, Văn Hàn nhún nhún vai, vốn dĩ nếu người nói sẽ cho người trở về báo tin.

– mấy chương này tang thi huynh có điểm hắc hóa

Tiêu Văn ngây ngốc trong phòng, ra không được, chỉ có thể tĩnh tâm lại.

Không có biết dị năng nào chữa thương được không.

Thử đem lực lượng trong thân thể từng chút một chuyển qua tay trái. Cánh tay dần dần cảm thấy nóng rực.

“Không biết có thành công không.” Trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi, cậu cẩn thận không chế dị năng. Trên cánh tay không có cảm giác gì rõ ràng, chỉ hơi ngứa ngứa nóng ran.

Xem ra cậu làm đúng rồi.

Cẩn thận chữa trị, tay bắt đầu cảm nhận được lực lượng lưu động.

Đến khi cánh tay không còn cảm giác đau đớn Tiêu Văn mới dừng tay.

“Hô, thành công.” Cẩn thận cử động tay trái, Tiêu Văn chỉ sợ chưa khỏi hoàn toàn. Sau đó lần lượt tăng mạnh cường độ di chuyển.

“Ha ha! Tốt lắm!” Tiêu Văn đứng trong phòng vui vẻ vung vẩy cánh tay.

Đứng ở cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, Tiêu Văn trầm mặc.

Không biết Văn Hàn thế nào rồi, có bị thương không. Không đúng, Văn Hàn bị thương là không có khả năng, aizz, không biết đã đánh xong chưa.

Sau khi Văn Hàn đưa ngũ chỉ vào không gian, trầm tư thật lâu sau mới hồi phục tinh thần. Nhìn tử thi đầy đất, điều Văn Hàn cảm thấy hứng thú là đồ vật bọn họ mang theo trên người.

Tất cả đều thu vào trong không gian đi.

Thu dọn xong, Văn Hàn mới chậm rãi nhìn sang bên trái.

“Người ra đi, bây giờ ta đang rảnh.” Văn Hàn vừa nói xong liền có một vị đi ra, không, là một con tang thi.

Tang thi rõ ràng là một thiếu niên, thân cao cỡ 1m65, trên mặt không có biểu tình, thứ duy nhất làm cậu không giống với tang thi khác chính là ánh mắt.

Tang thi thiếu niên bất an vờn về góc áo, được rồi, chỉ là cầm lấy thôi, bây giờ cậu chưa làm được động tác vờn về a, độ khó khăn cao như vậy.

‘Người, có thể dạy ta biến thành bộ dáng giống người không?’ thẹn thùng? Nhìn thoáng qua Văn Hàn, tuy trên khuôn mặt than của tang thi thiếu niên biểu tình gì cũng không có.

‘Người muốn bộ dáng gì nữa.’ Cái gì gọi là ‘bộ dáng giống ta’, ta làm sao biết được vì sao ta là cái dạng này, người nên hỏi chủ nhân nguyên thủy của thân thể này. Quên đi, người muốn bộ dáng gì nữa, đợi ta đem người đánh thành cái bộ dáng đó là tốt rồi.

‘Ừm, có thể nói chuyện, động tác không cứng nhắc, ta muốn có cuộc sống giống nhân loại.’ Lại thẹn thùng? Nhìn thoáng qua Văn Hàn, tang thi thiếu niên cúi đầu.

Văn Hàn đã hiểu vì sao thời điểm sủng vật nhìn hần cười sẽ có loại biểu tình kỳ quái như vậy. Chính hần bây giờ cũng rất muốn có biểu tình đó a, nhìn tang thi thiếu niên, Văn Hàn thực oán niệm. Người là mặt than, người thẹn thùng hay không thẹn thùng cũng không có biểu tình gì đâu, người không có việc gì sao lại thẹn thùng, hại ta còn phải đoán xem biểu tình của người là gì.

‘Nga, ta cũng không biết.’ mặt than.

‘A, vậy làm sao mà người nói được.’ Vẫn là mặt than.

‘Không biết, tỉnh lại liền nói.’ Là sau khi đau xong, tỉnh lại thì phát hiện.

‘A. Vậy người biết biện pháp nào có thể luyện thành bộ dáng của người không?’ Nghiêng đầu, tang thi thiếu niên bám riết không tha.

Nếu nhìn từ xa, chính là Văn Hàn cùng một thiếu niên mặt mày đưa tình, yên lặng không nói gì. Kia một người khúc mắc, kia một người triền miên a. Trừ bỏ ban đầu Văn Hàn nói là tiếng người, sau cả hai đều dùng sóng âm mà chỉ tang thi mới nghe được để trao đổi.

‘Cái này ta biết, nhưng ta không luyện qua, người thử xem sao.’ Văn Hàn nhớ tới chiếc hòm có giao cho hần phương pháp, bởi vì hần có thể nói rồi nên không cần luyện tập, bây giờ vừa vận giao cho tang thi thiếu niên này.

‘A, vậy rất cảm ơn! Ta nhất định sẽ nhớ rõ ân tình của người!’ tang thi thiếu niên thực kích động, nhưng hần là mặt than, vì thế hần vẫn mặt than cùng Văn Hàn đối diện không nói gì.

‘Ừ.’ Văn Hàn đặt tay lên trán thiếu niên, đem gì đó truyền vào đầu thiếu niên, không biết có thể thành công hay không, bởi vì hắn cũng là lần đầu tiên làm như vậy.

Nhìn tang thi thiếu niên từ từ nhắm hai mắt tiêu hóa, Văn Hàn biết hắn đã thành công.

‘Ta đã biết cần tu luyện như thế nào, cảm ơn người.’ tang thi thiếu niên rất muốn biểu đạt lòng biết ơn, nhưng là mặt cậu đã phá hủy hết thảy.

Mặt than đôi khi cũng tốt lắm, mà đôi khi thật bất tiện.

‘Không có gì, người muốn đi đâu.’ Văn Hàn suy nghĩ một chút, có lẽ tang thi thiếu niên có thể giúp bọn họ một số chuyện.

‘Không biết, bất quá ta dẫn theo vài tiểu đệ, bọn chúng rất nghe lời.’ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tang thi thiếu niên tạm thời chưa nghĩ ra nơi cậu muốn đi. Nếu không cứ đi theo tang thi trước mặt này đi.

‘Hay là ta đi theo các người? Ta đi tu luyện trước đã, khi nào ta có thể nói, không bị người khác nhìn ra thân phận tang thi liền cùng các người được không?’ đi cùng tang thi này chẳng những có thể báo đáp ân tình, còn có thể quyết định nơi mình muốn đi. Đúng, nhất cử lưỡng tiện.

‘Tùy người, trước hết cứ tu luyện đi.’ nhìn trời, Văn Hàn biết có khi sủng vật đang sốt ruột chờ, vội vàng cùng tang thi thiếu niên nói lời tạm biệt. Chờ người tu luyện xong rồi nói sau, bây giờ đừng lãng phí thời gian của ta.

Lúc ấy phát hiện tang thi có trí nhớ của nhân loại ở sơn cốc kia, vừa đặc biệt vừa đơn thuần. Hơn nữa hương vị cũng không chán ghét, có thể tặng sủng vật làm bảo tiêu.

‘Ừ.’ tang thi thiếu niên xoay người hào hứng rời đi.

Chính là, người có thể tưởng tượng ra thân thể tang thi không mấy linh hoạt bộ dáng hào hứng như thế nào sao? Kia so với cương thi nhảy dựng lên còn khó coi hơn, bởi vì cậu ta đang nhảy nhảy đột nhiên khựng lại, vì thân thể không phối hợp đến cực điểm.

Được rồi, trước hết không cần nói cho tang thi thiếu niên, hắn cảm thấy bộ dáng mình nhảy bắn lên với trước kia không khác nhau.

Nhìn tang thi thiếu niên đi xa, Văn Hàn lập tức vào không gian, hắn thực lo lắng cho miệng vết thương của Tiêu Văn.

Đang ở trong không gian nhìn cảnh sắc tươi đẹp đến ngẩn người, Tiêu Văn bị cái ôm bất ngờ dọa đến.

“A

!”

Quay lại nhìn, phát hiện là tang thi huynh mặt than, tim đập thành thịch cuối cùng cũng bình tĩnh.

Không có thời gian để ý vì sao tang thi huynh lại ôm mình, Tiêu Văn hiện tại chỉ muốn bóp chết Văn Hàn.

“Văn Hàn!” Đẩy ra, Tiêu Văn xoay người đối diện với Văn Hàn rống to: “Người đừng cho mình là tang thi thì rất giỏi. Ta nói hai người cùng nhau vào không gian, người lại một mình ở lại bên ngoài, là khinh thường ta hay cảm thấy người là tang thi thì sẽ không đau không chết a!”

“Người nếu muốn chết thì nói thẳng ra, ta sẽ động thủ bóp chết người, tuyệt đối không lưu tình!” Nước mắt chậm rãi chảy xuống. Tiêu Văn không muốn lau đi, cậu chính là muốn khóc, thời điểm bị ném vào không gian, cậu cũng rất muốn khóc lớn một hồi, tuy biết tang thi huynh rất cường hãn, những người đó căn bản không làm gì được hắn, nhưng mà vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu, lo lắng.

Không phải luôn cùng một chỗ sao, không phải vẫn luôn không tách ra sao. Vì sao khi đó lại chỉ đưa mỗi cậu vào không gian.

Văn Hàn yên lặng ôm Tiêu Văn đang khóc đến không nhận ra. Vuốt đầu cậu, yên lặng an ủi.

Không biết vì sao nhìn người khóc ta lại cảm thấy vui vẻ. Người đang lo lắng cho ta sao, đúng không, không phải lo lắng giữa bạn bè với nhau như lúc trước.

A, người thích ta đúng không, tựa như ta thích người đúng không.

Chúng ta là thích lẫn nhau đúng không, thực vui vẻ đâu.

Chậm rãi vỗ về Tiêu Văn, Văn Hàn trong mắt tràn đầy tiếc ý.

75. Quyển 2 - Chương 25: Hừ, Không Thèm Nói

Tiêu Văn dần dần ngưng khóc, nhưng vẫn chưa ngừng đầu lên, cậu chỉ cúi đầu vụng trộm lau quệt nước mắt.

Vừa rồi không khống chế được cảm xúc, không biết vì sao một khắc vừa thấy Văn Hàn kia, cậu rất muốn rít gào như vậy, muốn lớn tiếng khóc lên.

Nãy giờ cậu muốn biết tình Văn Hàn thế nào rồi, hẳn có bị thương không, có xảy ra chuyện gì không may hay không, các loại ý tưởng thoáng hiện lên trong đầu. Thời điểm nhìn thấy người thật, lo lắng trước đó tất cả đều không cánh mà bay, chỉ còn duy nhất một ý tưởng đó là nên bóp chết hẳn như thế nào, phải bóp chết hẳn bằng phương thức thống khổ nhất!

Tại sao lúc ấy chỉ đưa mỗi cậu vào không gian, cùng nhau vào không phải lựa chọn tốt nhất sao?

Vì cái gì lại lựa chọn phương pháp đây?

Vì sao...

Ngẩng đầu, Tiêu Văn dùng tay áo lau lung tung nước mắt còn sót lại trên mặt, ánh mắt hồng hồng. “Sao người lại đưa ta vào trong không gian, ta nhớ rõ ràng ta nói là chúng ta cùng nhau vào cơ mà, người nghe không hiểu lời nói của ta sao?”

Tuy mắt đỏ hồng không có chút khí thế nào, nhưng Văn Hàn không dám ngắt lời Tiêu Văn. Súng vật lần này thật sự tức giận, vẫn là nói tránh đi thì hơn.

“Ta không muốn nhìn người bị thương! Trước đây người bị thương ta đã chịu không nổi rồi, ta không muốn nhìn người bị thương thêm nữa, một chút cũng không.” Văn Hàn xoa xoa tay trái Tiêu Văn, trên mặt không có biểu tình gì nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ đau lòng.

Yên lặng đỏ mặt, Tiêu Văn nghe Văn Hàn nói xong cảm giác trên mặt như bị hỏa thiêu, nóng nóng.

“Cho nên ta mới đưa người vào không gian. Người trách ta đi, là ta ích kỷ, không để ý đến cảm giác của người.” Tiễn lên ôm Tiêu Văn, Văn Hàn cẩn thận không đụng tới tay cậu.

“Này, người có thể không cần tùy tiện ôm ta được không?” động dậy một chút nhưng không giãy ra, Tiêu Văn tức giận nói với tang thi huynh.

Vừa rồi hẳn ôm hại cậu hoảng sợ còn chưa tính sổ đâu, người được lắm, lại đây!

“Được rồi.” Không nỡ buông ra, Văn Hàn biết Tiêu Văn hiện tại đang trong giai đoạn xù lông, không thể trêu chọc, chỉ được vuốt ve.

“Hừ!” Hung hăng lườm Văn Hàn một cái, Tiêu Văn không muốn để ý đến hẳn nữa, hôm nay không muốn để ý đến hẳn.

“Đúng rồi, bên ngoài đều đã giải quyết xong, hôm nay chúng ta ở lại không gian tạm thời không quay về căn cứ vội, tay người còn chưa khỏi đâu.” Nhìn Tiêu Văn ngồi xuống giường, quay đi không nhìn mình, Văn Hàn mặt dày mày dạn ngồi xuống bên cạnh Tiêu Văn, thuận tiện nhận được hai cái xem thường.

“Tay đã sớm khỏi rồi!” nghiêng rằng, đối với Văn Hàn cười khẩy một tiếng. “Cho nên bây giờ người có thể rời khỏi phòng ta chưa? Ta muốn đi ngủ!”

“...” vì sao đã vuốt rồi mà vẫn còn xù lông? Nhìn Tiêu Văn nói xong liền quay đi không thèm để ý đến mình, Văn Hàn đặc biệt buồn bực, như thế nào lại xù lông nữa rồi? Không nói làm sao ta biết được.

“Được rồi, vậy ta ra ngoài trước, người đi ngủ sớm một chút a. Nhớ ăn cơm chiều.” Lưu luyện không rời mở cửa, Văn Hàn ánh mắt nhìn ý bảo Tiêu Văn giữ hần lại thêm một hồi.

Nhưng là Tiêu Văn ngay cả nhìn khinh bỉ cũng lười. “Không tiễn, nhớ đóng cửa.”

Văn Hàn đóng cửa một cách thất vọng, hần vẫn muốn ngồi cùng Tiêu Văn một lúc a.

Thấy Văn Hàn đi rồi, cửa cũng kiểm tra, xác thực đã đóng cẩn thận.

“Oanh”, Tiêu Văn mặt đỏ kỳ cục, vừa rồi, vừa rồi...

Vừa rồi rốt cuộc bị làm sao vậy, sao cậu lại có những hành động kia, khóc lớn, chỉ trích, mặt đỏ!

“Hu hu, kia tuyệt đối không phải mình, tuyệt đối không phải mình!” Chôn mặt trong chăn, Tiêu Văn cự tuyệt thừa nhận vừa rồi Văn Hàn bày tỏ tình yêu với cậu.

Văn Hàn không thích mình a! Kia đều là ảo giác, đều là ảo giác!

Nhìn bên ngoài trời còn rất sáng, cậu yên lặng thở dài một hơi.

A, như thế nào lại thích hần? Bắt đầu từ khi nào?

Đáp án là không biết.

Vừa rồi cậu bộ dáng sốt ruột, lo lắng chính là bằng chứng cho việc cậu thích tang thi huynh.

Hic! Cậu hối hận sao?

Aiz, rốt cuộc cậu thích hần từ khi nào. Là khi bị tang thi huynh bắt đi, hay là thời điểm tang thi huynh có thể nói, là lúc tiến không gian chẳng?

Không biết là lúc nào, chính là cậu thích tang thi huynh mất rồi.

Không được, thích rồi cũng có thể hết thích, tựa như kết hôn xong cũng có khả năng ly hôn. Cho nên không thể nói cho tang thi huynh, đợi đến khi tình cảm nhạt dần là tốt nhất.

Ách, nếu đến cuối cùng vẫn là thích thì sao?

Khả năng này không nằm trong phạm vi tự hỏi.

Sáng ngày hôm sau, Văn Hàn cùng Tiêu Văn vừa ra khỏi không gian liền chạy nhanh về một hướng khác, bọn họ muốn làm bộ như vừa từ phương hướng kia đến.

Bây giờ chưa thể trở mặt với căn cứ, bọn họ còn phải tìm hiểu tin tức.

“Hừ!” Đến nơi, Tiêu Văn nhìn Văn Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó ngồi xuống bắt đầu ăn điểm tâm.

Làm sao vậy, như thế nào lại giận dữ rồi, ngày hôm qua không phải mới xù lông sao? Văn Hàn ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay mặt trời không phải mọc từ đằng tây đấy chứ.

Khi vừa ra khỏi không gian, Tiêu Văn thật cao hứng định hủy thi diệt tích. Nhưng Văn Hàn lại nói cái gì mà không cần, bởi vì đám người chết kia nguyên nhân đến không ai biết, người biết chuyện thì lại chết sạch rồi. Người bên căn cứ cũng không ai biết, nên làm vậy cho người của viện nghiên cứu sốt ruột, chờ bước tiếp theo xem bọn chúng làm gì.

Điều này làm cho Tiêu Văn đã nguôi ngoai bắt đầu nghiêng rằng nghiêng lợi. Ta thật vất vả mới tìm được một cơ hội bù lại tiếc nuối ngày hôm qua, người cư nhiên không cho.

Hừ!

Hôm nay tâm tình của ta vẫn không tốt đâu.

Hai người bình an trở lại căn cứ.

“Tiêu Văn?” Nhìn Tiêu Văn từ đầu đến cuối mặt luôn lảm lì, Văn Hàn thực bất đắc dĩ. Hần cái gì cũng chưa làm a, như thế nào lại không để ý đến hần a.

“...” lườm Văn Hàn một cái, Tiêu Văn cước bộ nhanh hơn.

Tiêu Văn mở cửa, Văn Hàn đi theo sau.

“Này, người rốt cuộc làm sao vậy?” Người có chịu nói chuyện hay không. Nhìn Tiêu Văn không nói một tiếng nào ngồi trên ghế, Văn Hàn thúc thủ vô sách a.

“...” Đang sửa sang lại ba lô, Tiêu Văn chậm rì rì quay lại nhìn thoáng qua Văn Hàn, sau đó lại chậm rì rì quay đi.

Tâm tình không tốt, không muốn nói chuyện.

Văn Hàn chỉ ngây ngốc nhìn động tác vừa rồi của Tiêu Văn, một lát sau mới phản ứng lại. Phản ứng xù lông thẳng cấp đúng không. Trước kia xù lông biểu hiện là thích nói chuyện, hiện tại xù lông là trầm mặc? Có khi nào đang trầm mặc liền đột ngột bùng nổ, hay là trầm mặc rồi lại tiếp tục trầm mặc?

Hai người cứ như vậy nhìn nhau không nói gì, không đúng, thời điểm Văn Hàn nhìn Tiêu Văn yên lặng không nói gì, cửa bị gõ.

“Cốc cốc!”

Hai đương sự mặt không đổi sắc quay về nơi phát ra âm thanh.

Là ai? — tiếng lòng Văn Hàn.

Tên chết tiệt nào dám quấy rầy ta? — tiếng lòng Tiêu Văn.

Không lâu sau, có lẽ là người bên ngoài không thấy có phản ứng, tiếng đập cửa lại lần nữa vang lên.

“Cốc cốc!”

Ngay khi Tiêu Văn muốn điên cuồng hét lên, có tiếng nói vọng vào.

“A, có khi nào không có nhà không, Lâm Nham, có phải vừa rồi chúng ta nhìn lầm không?” Đây là giọng nói của Nghiêm Lâm.

“Nhìn lầm cái đầu cậu, cậu bị cận chứ tôi thì không. Gõ tiếp đi, có khi bọn họ đang bận việc khác.” Không biết là tiếng va chạm gì, nhưng là thanh âm trầm đục cùng nhau vang lên.

‘Phỏng chừng Nghiêm Lâm bị Lâm Nham đánh.’ Tiêu Văn nghĩ đến đây liền liếc nhìn Văn Hàn một cái, người này đúng là chỉ thích ăn đòn.

Chẳng hiểu sao Tiêu Văn lại nhìn hẩn như vậy, Văn Hàn suy nghĩ một chút vẫn không hiểu được cái nhìn thoáng qua kia có ý tứ gì. Quên đi, mở cửa trước đã, có lẽ bọn họ đến đưa phần thưởng lần trước.

“Ách, rất đau a.” Thời điểm Văn Hàn mở cửa ra thấy được chính là Nghiêm Lâm hai mắt nhắm lẹ, không biết vì sao hẩn cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Nhìn cái dạng này là biết Nghiêm Lâm vừa rồi bị giáo huấn. Nhìn lướt qua Lâm Nham, Văn Hàn không biết vì sao có một loại cảm giác đồng bệnh tương lân.

Nhất định là ảo giác.

“Văn Hàn.” Lâm Nham treo lên nụ cười ôn hòa, chính là động tác đập Nghiêm Lâm động nhìn không được ôn hòa cho lắm.

“Ai da, sao lại đánh tôi.” Nghiêm Lâm hiện tại không rảnh lấy tay sờ nơi bị thương nữa, chỉ có thể hai mắt nhắm lẹ mông lung nhìn Lâm Nham. “Văn Hàn, bọn tôi mang đồ tới.”

“Vào đi.” Văn Hàn bị Nghiêm Lâm nhìn lầm toàn thân nổi da gà. Hẩn vội vàng né tránh ánh mắt của Nghiêm Lâm, lực sát thương quá lớn a.

Nghiêm Lâm sau khi đi vào việc đầu tiên làm chính là đặt thứ gì đó trong tay lên bàn, hẩn vừa rồi bị đá rất đau a.

“Sao lại tới sớm thế?” Tiêu Văn suy nghĩ một chút, bây giờ đại khái mới có tám giờ.

“Hôm qua bọn tôi đến phát hiện các cậu không có nhà, đợi một hồi các cậu vẫn không về. Vừa rồi vừa vặn tôi thấy các cậu nên vội chạy lại, sợ hai người lại nhận nhiệm vụ nữa.”

Lâm Nham ngồi trên một chiếc ghế còn lại trong phòng, Nghiêm Lâm đáng thương đứng phía sau hắn, thỉnh thoảng lấy tay xoa xoa nơi bị đánh. Bộ dáng kia thoạt nhìn có điểm đáng thương, nếu là Tiêu Văn ngày bình thường khẳng định sẽ nhường chỗ, còn mình thì ra giường ngồi. Nhưng thật không may, hôm nay Tiêu Văn tâm tình không tốt, cho nên Nghiêm Lâm chỉ có thể đứng cùng Văn Hàn.

Văn Hàn đứng phía sau Tiêu Văn không hề lên tiếng, hắn chỉ thấy dở khóc dở cười. Phương thức xử lý này thực không đáng yêu, hắn không thích.

“Ngày hôm qua đi nhận nhiệm vụ, kết quả không hoàn thành được nhiệm vụ không nói, tốn rất nhiều thời gian tìm kiếm, chỉ có thể nghỉ ngơi cả đêm ở ngoài. Hôm nay có lẽ không tiếp nhiệm vụ nữa, nghỉ ngơi một chút, dù sao đồ hai người đưa tới đủ cho bọn em ăn thật lâu.” Tiêu Văn nghe Lâm Nham nói xong nghĩ ngay đến bố trí của bọn họ sáng nay.

Buổi sáng đến nơi kia cẩn thận bố trí dấu hiệu cho thấy ‘đã sử dụng qua’. Thoạt nhìn tựa như đêm qua bọn họ ngủ ở nơi này, nếu cẩn thận kiểm tra vẫn có thể tra ra. Lúc ấy Tiêu Văn rất ngạc nhiên vì sao Văn Hàn lại biết những chuyện này, nhưng do tâm tình không tốt nên chỉ có thể ghen lại mà không hỏi.

Nếu đám người chết bị phát hiện, khẳng định sẽ truy tra bọn họ, không tránh khỏi bị hoài nghi.

Nghĩ đến đây, Tiêu Văn không nhịn được ném cho Văn Hàn cái nhìn xem thường, hỏa thiêu không phải đồ phiền toái hơn sao?

76. Quyển 2 - Chương 26: Giới Nghiêm

“Ừ, các cậu cẩn thận một chút, đêm qua căn cứ có gì đó không bình thường, cụ thể thế nào bọn tôi không rõ lắm.” Suy nghĩ một lát, Lâm Nghiêm quyết định nói ra sự kiện kia.

Trùng hợp là khi xảy ra chuyện, Văn Hàn và Tiêu Văn buổi tối không trở về. Ai cũng bắt đầu nghi ngờ bọn họ, mặc kệ bọn họ có liên quan gì đến chuyện đó hay không, trước hết cứ thông báo một tiếng đã.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Tiêu Văn nhìn lướt qua Văn Hàn, có vẻ đám người chết đêm qua đã bị phát hiện. Cũng đúng, nhiều người đột nhiên biến mất như vậy khẳng định sẽ có người tra ra. Không biết bọn họ có tra được cái gì không, không biết Văn Hàn đã thủ tiêu dấu vết hôm qua chưa.

“Chuyện này thật ra bọn tôi không rõ ràng lắm, nhưng nghe lão đại nói có vẻ rất nghiêm trọng, phỏng chừng căn cứ bắt đầu thắt chặt giới nghiêm, không biết giới nghiêm là bộ dáng gì nữa.” Không nhận ra vẻ mặt Tiêu Văn có gì đáng ngờ, Lâm Nham đối với ý tưởng có thể Tiêu Văn là thủ phạm phai nhạt đi rất nhiều.

Khả năng là trùng hợp thật, Tiêu Văn đúng là không may, ở bên ngoài một đêm liền dính phải chuyện lớn như vậy.

“Cám ơn mọi người, đến lúc đó bọn em gặp người đưa ra nghi vấn sẽ có chuẩn bị trước, sẽ không nói năng lộn xộn.” Nhún nhún vai, Tiêu Văn dời đề tài.

Bây giờ để xem căn cứ có tra ra cái gì không đã, hy vọng cái gì cũng tra không ra.

“Ha ha, Tiêu Văn a, dù sao bây giờ cũng không đi làm nhiệm vụ được, hay là chúng ta so tài một chút?” Nghiêm Lâm không ý tứ gãi đầu, mang theo chờ mong nhìn Văn Hàn. Hắn muốn đánh một trận với Văn Hàn từ lâu rồi, bây giờ không phải cơ hội rất tốt sao? Đánh một trận a đánh một trận, tay hắn bắt đầu ngứa ngáy.

Lâm Nham chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn trộm Nghiêm Lâm, người này khó trách vừa rồi tích cực nhận việc này như vậy, làm hắn tưởng hôm nay mặt trời mọc nhằm hướng, nguyên lai mục đích chính cư nhiên là đánh nhau. Xem ra lâu rồi hắn không bị ăn đòn nên thân thể khó chịu đây mà.

Cao thấp đánh giá Nghiêm Lâm một phen, Lâm Nham suy nghĩ xem khi về nên dùng phương pháp nào đánh hắn thống khoái một trận.

Bị ánh mắt Lâm Nham nhìn đến tê dại, Nghiêm Lâm không tự chủ được run lên một cái. Nhưng là sau khi nhìn trái nhìn phải không phát hiện ra ai đang nhìn mình, hẩn nghi hoặc nghiêng đầu.

“Vậy đánh một trận đi, buổi sáng vô tình nghe lão đại nói từ trưa hôm nay căn cứ không cho người ra vào.” Không thèm nghĩ ngợi nữa, Nghiêm Lâm còn nhớ kỹ chuyện đánh nhau đầu.

Đã sớm quay đầu đi, Lâm Nham liếc liếc nhìn Nghiêm Lâm một cái, nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi, hẩn rất muốn đập cho người này không dậy được mới thôi.

“Không được ra vào?” Tiêu Văn nghe lời này không khỏi quay lại nhìn Văn Hàn.

Không được ra vào, không biết căn cứ đang làm cái quỷ gì. Chẳng lẽ thật sự tìm ra manh mối gì?

Văn Hàn nhìn Tiêu Văn đáng vẻ lo lắng, lắc đầu. Ý bảo đừng nói.

“Đúng vậy, không được ra vào. Cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, a, gần nhất có vẻ không được thái bình a.” Không để ý đến Nghiêm Lâm đang mê muội nữa, Lâm Nham lắc đầu cảm khái một câu. Gần đây căn cứ thực không yên ổn, bên trong lẫn ngoài đều là phong ba bão táp a. Bọn họ chỉ là con tôm nhỏ, chỉ hy vọng không bị cuốn vào là tốt rồi.

“Chúng ta có thể yên tâm nghỉ ngơi. Chỉ không biết căn cứ giới nghiêm bao lâu?” Suy nghĩ một chút, Tiêu Văn quyết định chờ Lâm Nham hai người đi rồi mới bàn bạc với Văn Hàn sau. Nếu không tính toán tốt, bọn họ chịu không nổi a.

“Mặc kệ đi, dù sao chúng ta không quyết định được, đánh một trận đi.” Nghiêm Lâm không sao cả phát phát tay, trực tiếp đi đến trước mặt Văn Hàn, dùng giọng điệu khẩn cầu cùng ánh mắt chờ đợi chăm chú nhìn Văn Hàn.

“Đi chết đi!” Lâm Nham không thể nhịn được nữa một cước đem Nghiêm Lâm đá vào góc.

Tiêu Văn cảm thấy tuy Nghiêm Lâm là người bị đá, nhưng không hiểu sao cậu lại thấy đau xót thay. Đây nhất định rất đau, lần sau tốt nhất không nên chọc Lâm Nham, không biết mặt thể rốt cục là thể nào, hiện tại mọi người thực bạo lực.

Chính cậu đôi khi cũng vậy.

“A, đau, đau.” Kêu thảm, Nghiêm Lâm rụt người tránh trong góc, hẩn sợ Lâm Nham lại đến một cước nữa.

Hẩn thực oan a, hẩn cũng không biết sao lại làm Lâm Nham tức giận rồi. Hẩn thật là vô tội.

“Đau chết người cũng đáng!” Nhìn Nghiêm Lâm trốn trong góc phòng, biểu tình đáng thương. Lâm Nham chỉ có thể bất đắc dĩ đỡ trán, hẩn bị làm sao vậy, như thế nào lại gặp gỡ cái tên Nghiêm Lâm đầu rút gân này.

Văn Hàn và Tiêu Văn ở bên ngoài một đêm đến sáng mới trở về. Cho dù không gặp phải chuyện gì cũng sẽ mệt nhọc, thể đạo này trừ bỏ những nơi như căn cứ, còn chỗ nào an toàn?

Vừa rồi bọn họ gõ cửa nửa ngày không thấy ứng, chẳng khó để đoán ra hai người bọn họ đang nghỉ ngơi, quấy rầy bọn họ đã là không hay rồi, tên gốc này cư nhiên còn muốn so tài với Văn Hàn, hẩn có đầu óc không a?

“Tiêu Văn, bọn tôi không quấy rầy các cậu nữa.” Liếc liếc mắt nhìn Nghiêm Lâm một cái. “Người kia để tôi xách về.”

Lâm Nham nói xong bước đến góc nhà, một phen túm cổ áo Nghiêm Lâm kéo đi. Nghiêm Lâm vốc dáng cao lớn leo theo Lâm Nham ra ngoài. Thời điểm đi ra còn không quên quay lại nhìn Văn Hàn, kia gọi là lưu luyến không nỡ chia tay.

Đợi Lâm Nham mang theo Nghiêm Lâm đi xa, Tiêu Văn mới co rút khóe miệng đem cửa đóng lại.

Này không phải mấu chốt dễ hơi hay không, đây là thể giới quan vấn đề.

“Văn Hàn, bọn họ... người có cảm nghĩ gì.” Quyết định dẹp tâm tình không tốt sang một bên, hiện tại có chuyện trọng yếu muốn nói.

“Rất mê mẩn.” Mắt sáng rực một chút, sủng vật không xù lông nữa, chủ động nói chuyện làm hòa với hắn.

“...” mê mẩn? Tang thi huynh, người không dùng sai từ đây chứ.

Đi đến bên giường, ngã xuống giường, tứ chi giang rộng.

“Người nói xem chúng ta bây giờ nên làm gì?” Căn cứ phát động giới nghiêm, không biết sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, nếu căn cứ thật sự có tin tức gì khác, vậy bọn họ chính là cá trong chậu. Nếu không bọn họ tạm thời có thể an toàn.

Nói cách khác, hết thấy đều chưa xác định được.

Aiz

cậu chán ghét loại cuộc sống không rõ ràng này.

“Yên tâm, không sao.” Ngồi bên giường, cầm lấy tay Tiêu Văn, Văn Hàn chỉ nói một câu như vậy. Hắn biết, không có khả năng căn cứ biết được cái gì, như bây giờ bất quá chỉ là một loại chiến tranh tâm lý mà thôi.

“Được rồi, ta tin người, nhưng còn chưa xác định được gì, chúng ta vẫn là nhanh giải quyết đám người đó, sau đó rời khỏi nơi này đi, không cần liên lụy đến những người khác.” Bất đắc dĩ thở dài một hơi, vẫn là nhanh chóng giải quyết chuyện của bọn họ, sau đó rời đi thôi.

“Ừ, yên tâm, ta sẽ giải quyết, còn người...” Hắn tuyệt đối an toàn, còn sủng vật không chắc được, căn cứ nhiều người như vậy, nếu vậy công hắn hoàn toàn không sợ, nhưng sủng vật lại không giống vậy, cậu sẽ bị thương, năng lượng của cậu chỉ có giới hạn.

Có nên đưa sủng vật vào không gian không? Trong không gian tuyệt đối an toàn.

Nhìn thoáng qua Tiêu Văn đang ở trên giường lăn qua lăn lại, Văn Hàn nhớ lại chuyện ngày hôm qua, không biết đem sủng vật vào không gian xong sẽ như thế nào.

“Người có muốn vào không gian không?” Chần chờ một lúc vẫn là hỏi ra, có lẽ có thể lừa dối sủng vật một chút? Vào không gian chờ mọi chuyện giải quyết xong sẽ đem sủng vật phóng xuất?

“Người muốn làm gì!” Nghe thấy phải vào không gian, Tiêu Văn có loại dự cảm bất hảo, vội vàng ngồi dậy cách Văn Hàn xa một chút.

Nhìn Văn Hàn cái dạng này không phải là muốn thu cậu vào không gian sau đó không thả cậu ra đây chứ.

Gật gật đầu, rất có khả năng, Văn Hàn có lẽ đang nghĩ như vậy.

Không ngờ sủng vật sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy, Văn Hàn dừng một chút: “Bên ngoài rất nguy hiểm, ta không muốn người bị thương.” Vẫn là nói rõ đi, có lẽ như vậy sủng vật sẽ nguyện ý đi vào?

“Nguy hiểm, bây giờ bên ngoài có lúc nào mà không nguy hiểm?” Hừ hừ, xem ra tang thi huynh thật sự định đưa cậu vào không gian, hoặc có thể nói, hắn lừa dối dụ cậu vào?

“Ta không vào, nếu vào thì cùng nhau vào.” Người không thể như vậy được, vừa mới phát hiện bản thân thích người, người liền được một tác lại muốn tiến một thước. Ta vào, người ở ngoài còn không phải làm ta lo lắng sao. Người biết lo lắng, ta cũng biết a.

“Được rồi, vậy người không được cách ta quá xa.” Vậy chỉ có thể tận lực không cho sủng vật rời khỏi hắn.

“Hình như từ lúc mặt trời đến nay chưa bao giờ ta cách người nửa bước.” Đen mặt một chút: “Chúng ta tốt nhất nên giải quyết sớm, có thể rời đi sớm.” Bất quá nên theo sát tang thi huynh, bên cạnh hắn chính là an toàn nhất.

“Người có biết địa chỉ cụ thể của viện nghiên cứu không?” Muốn giải quyết sớm một chút, sẽ biết hết thấy sự thật, tỷ như chuyện chỗ viện nghiên cứu, số lượng dị năng giả vân vân.

“Biết, nhưng không rõ phạm vi cụ thể bên trong, lần ta đến chỉ đứng bên ngoài.” Văn Hàn từ trong đầu nhân viên nghiên cứu kia chiếm được một ít tin tức hữu dụng, nhưng không được đầy đủ, bởi vì người kia ở viện nghiên cứu không phải đại nhân vật gì.

Công việc quan trọng nhất bây giờ là tất cả thông tin có liên quan đến viện nghiên cứu.

“Ngày mai bắt đầu hành động đi, bây giờ chúng ta không thể có động tác gì quá lớn, nếu như bị lãnh đạo của căn cứ chú ý sẽ không tốt lắm.” Suy tư một chút, Tiêu Văn chậm rãi nói.

Vốn chỉ có một địch thủ là viện nghiên cứu, không nên đối địch với toàn bộ căn cứ, bọn họ cho dù có cường hãn hơn nữa cũng ngăn không được a, sao lại phiền toái như vậy đâu? Không biết phiền toái bắt đầu quần thân từ lúc nào cho tới tận bây giờ.

“Được. Đúng rồi, thương thế của người thế nào?” Đêm qua vốn muốn hỏi nhưng bị sủng vật đuổi ra. Buổi sáng muốn hỏi, nhưng sủng vật xù lông.

“Không có việc gì.” Văn Hàn vừa hỏi, Tiêu Văn mới nhớ đến chuyện cậu thử chữa bệnh hôm qua. Cậu thật là quá lớn mật, nếu thất bại có khi tay sẽ bị phế.

Nghe được trong lời nói của hắn sự lo lắng, Tiêu Văn không khỏi mặt đỏ, sao cái người này lại lo lắng như vậy. Đánh bậy đánh bạ thành công là may, nếu thất bại, này không phải chuyện cậu có thể thừa nhận.

Thích, quả nhiên làm người ta không có đầu óc.

“Thật sự không sao, dị năng hắn là có thể chữa trị vết thương.” Giải thích một chút, thuận tiện đưa tay trái tỏ vẻ hoàn hảo không tổn hao gì.

Văn Hàn bây giờ mới hoàn toàn yên lòng, sủng vật không có việc gì thì tốt rồi.

“Thôi, ngủ đi.” Tiêu Văn nằm xuống, lăn một vòng vào trong, gùm chăn che mặt lại.

A, trước kia ngủ cùng Văn Hàn không có cảm giác gì, vì sao lúc này lại thẹn thùng?

Nhất định là ảo giác, nhất định là ảo giác.

77. Quyển 2 - Chương 27: Mặt Dày Đi Chết Đi

Gắt gao nhìn chăm chăm người nào đó đang nhắm mắt giả chết, Tiêu Văn hiện tại trong cơn giận dữ a.

Rất muốn cầm dao trực tiếp chém tang thi huynh, chặt thành từng khối từng khối !!

Không biết do tiêu hao quá nhiều thể lực hay do quá buồn ngủ, Tiêu Văn trực tiếp ngủ thẳng đến sáng hôm sau.

Vốn ngủ dậy rồi tâm tình sẽ tốt hơn, thời điểm tỉnh lại nhìn thấy chính là Văn Hàn đang hôn trộm cậu.

Đúng vậy, chính là hôn trộm.

Một thoáng trợn mắt kia, trước mặt Tiêu Văn là khuôn mặt khuếch đại của Văn Hàn! Xúc cảm trên miệng chứng minh đó chính là môi Văn Hàn.

Ngao! Cậu rất muốn giết người a. Dám đánh lén cậu, đi chết đi!

Sau đó Văn Hàn liền giả chết. Văn Hàn thấy Tiêu Văn đã tỉnh, rất trực tiếp nằm vật xuống, nhắm mắt giả chết. Động tác kia tựa như đã được diễn tập vô số lần.

Ý thức được điểm ấy, Tiêu Văn cảm thấy mình không thể nhịn được nữa.

“Bốp!” Một cái tát trực tiếp giáng xuống đầu Văn Hàn. Vốn muốn đánh lên mặt, nhưng như vậy có vẻ hơi đàn bà, vậy đánh lên đầu đi, dù sao đánh tang thi huynh xong hắn cũng không bị ngu ngốc.

“Đứng lên cho ta, không được giả chết! Khai mau, ngươi rốt cuộc đã làm bao nhiêu lần rồi!” Dám giả chết, tỉnh lại cho ta, nếu không tỉnh lại ta liền trực tiếp đánh lên mặt, mặc kệ đàn bà hay không đàn bà.

“Không có mấy lần.” Văn Hàn mở mắt ra, nằm trên giường nhìn Tiêu Văn bán ngồi, không dám nói thật.

“Không được mấy lần?” Chớp mắt, Tiêu Văn nở nụ cười, nhưng là cười âm trầm. “Ha ha, không được mấy lần a, không mấy lần a.”

“Có phải nên nói là người chỉ làm lúc này thôi không!” Rít gào, Tiêu Văn trực tiếp túm áo Văn Hàn, đối với Văn Hàn rít gào: “Người là tang thi, người không phải sắc quỷ! Người không có việc gì lại làm mấy chuyện của sắc quỷ làm gì!”

Không đúng, này không phải trọng điểm.

“Người không có chuyện gì làm hay sao mà lại đánh lén ta! Nói thật đi, ta sẽ tha chết cho người!” Tiêu Văn ôn tồn khuyên giải.

Đương nhiên nếu nhìn mặt Tiêu Văn sẽ không cho rằng lời nói vừa rồi là ‘Ôn tồn’. Biểu tình kia gọi là dữ tợn a. Mấy chuyện dọa con nít thế này rất đơn giản.

“Bởi vì thích người.” Văn Hàn trả lời không đắn đo, hần tùy ý để Tiêu Văn túm áo, chỉ thản nhiên nói ra lý do.

“...thích...” Buông áo Văn Hàn ra, Tiêu Văn quay đầu đi, tự lẩm bẩm.

Thích.

Chết tiệt sao tim lại đập nhanh như vậy. Chẳng qua là thích thôi mà. Cũng không phải là cậu thích hần a, vì sao hần tim chưa đập loạn mà cậu đã loạn rồi.

“Văn Hàn, tim người có đập nhanh hơn bình thường không.” Chợt quay đầu lại, Tiêu Văn hỏi một câu chẳng liên quan gì đến vấn đề vừa rồi.

“Hả?” Văn Hàn sửng sốt một chút. Sau đó trả lời: “Ta tuy rằng bây giờ thân thể có độ ẩm, trên cơ bản so với nhân loại không khác gì, nhưng là ta không có nhịp tim. Tuy thực sự không hợp với lẽ thường nhưng tim ta đúng là không đập.” giọng điệu vô tội.

“...” em gái người, giờ Tiêu Văn chỉ muốn đạp Văn Hàn xuống giường.

“Rầm!”

Nhìn Văn Hàn ngã dưới đất, Tiêu Văn chỉ có một ý nghĩ, chính là hành động chỉ chậm hơn suy nghĩ một giây.

Cậu vừa rồi thật sự chỉ nghĩ trong đầu thôi, ai biết được tự nhiên chân không tự chủ mà đem Văn Hàn đạp xuống. Tiêu Văn cười tủm tỉm nhìn Văn Hàn vừa mới đứng lên, cảm thấy thực vừa lòng với động tác vừa rồi.

“Người còn chưa trả lời, sao lại hôn trộm ta!” Đạp xong tâm tình khá hơn là một chuyện, chuyện vừa rồi lại là một chuyện khác. Hai chuyện khác nhau phải làm rõ ràng.

“Không biết, nhìn người liền muốn hôn.” Văn Hàn tạm thời không dám ngồi cạnh Tiêu Văn, hần đành ngồi tạm xuống ghế. Nghe Tiêu Văn hỏi, hần rất thành thật trả lời.

“...” ta xin, tang thi huynh, người xác định người không phải tình thánh?

“Thôi, không sao không sao.” Khoát tay, Tiêu Văn đỏ mặt không muốn truy vấn tiếp, cậu sợ nếu hỏi tiếp sẽ nghe được câu trả lời kinh hãi.

“Ôi, hôm nay làm gì đây.” Ngủ lâu làm toàn thân mỏi nhừ, cảm giác xương cốt đều gỉ sét. Đứng ở khu đất trống, Tiêu Văn duỗi tay duỗi chân.

“Trước hết cứ ở nhà đã, chờ đến chiều rồi đi hỏi thăm xem thế nào.” Văn Hàn đi lên, giúp Tiêu Văn bóp vai.

Liếc liếc nhìn Văn Hàn, Tiêu Văn quyết định tạm thời không cùng hần so đo, chờ tính sổ sau.

“Ở nhà a, không biết có phải do từ khi mặt thể tới nay chưa hôm nào được nhàn nhã hay không, cảm giác rất vô công rồi nghề a.” Mặt thể không có gì chơi, chỉ có cùng tang thi liều mạng.

“Hay là thả ngũ chích ra?” Văn Hàn xoa bóp vai xong đứng sang một bên.

“Người muốn chết chứ ta còn chưa muốn chết đâu.” Tức giận nói một câu, Tiêu Văn cho tang thi huynh cái xem thường.

Bây giờ có lẽ giới nghiêm là thời điểm khẩn trương của căn cứ, bọn họ ở đây đột nhiên xuất hiện năm con động vật hung mãnh chạy nhảy, đó chính là chộc người chú ý a.

Hơn nữa hôm nay không có khả năng được nhàn nhã.

Nhìn đám người đi tới phía trước, Tiêu Văn bất đắc dĩ cảm khái, không có ngày nào là không có chuyện.

Đám người kia tuy trái phải chỉ có khoảng năm mươi người, nhưng ở mật thể này cơ hồ một phần ba nhân loại đều biến thành tang thi, một phần ba khác đã chết. Đây gọi là đám người cũng không sai.

“Văn Hàn a, từ khi chúng ta đến căn cứ này chưa được một ngày an ổn, có khi nào chúng ta hợp với vùng hoang dã hơn?” Trừu trừu khóe miệng, Tiêu Văn đối với vận khí của mình cũng muốn không ôm hy vọng gì nhiều. Ngày trước ở ngoài bọn họ khá là may mắn, nhưng vừa đến nơi có nhiều người, vận may của bọn họ giống như là ngủ quên, hoàn toàn không hề có động tĩnh.

“Sẽ không, rất nhanh thôi chúng ta sẽ có cuộc sống an ổn.” An ủi Tiêu Văn một câu, Văn Hàn nghiêm mặt nhìn về phía đám người kia.

Những người này tới làm gì?

Đi thêm vài bước nữa, đám người đã đến trước mặt Văn Hàn và Tiêu Văn, cầm đầu là một dị năng giả khuôn mặt ôn hòa thanh tú nhưng dáng người lại cao to vạm vỡ, nhìn rất không cân đối.

“Đành hy vọng thôi, dù sao trước mắt không có khả năng được yên thân.” Nhỏ giọng nói thầm một câu, Tiêu Văn biết cậu sắp phải đánh nhau nữa rồi, cũng không biết những người này thực lực thế nào, nếu đến đây bởi vì những kẻ đã chết kia, vậy không dễ chơi rồi. Bất quá nhìn đội hình cũng không giống lắm.

“Xin chào, xin chào. Đúng là trùng hợp a, không ngờ lại có thể gặp được hai người.” Kẻ dẫn đầu mang theo khuôn mặt tươi cười rất không thích hợp vươn tay ra chào hỏi.

“A, thật không? Mọi người cũng ở đây sao, sao trước nay bọn tôi chưa từng gặp qua, đúng là đáng tiếc a.” Trùng hợp cái đầu người ấy, nhìn cũng biết là các người cố tình đến tìm chúng ta. Trong bụng hung hăng châm chọc nhưng trên mặt vẫn là mang theo ý cười.

Qua loa bắt tay đối phương xong, Tiêu Văn vội vàng rút tay về, trên mặt vẫn duy trì tươi cười.

Phỏng chừng chút nữa mặt sẽ bị liệt mất.

“Nga, là như vậy, bởi vì số lượng nhân viên quá nhiều nên bọn tôi chuẩn bị đổi chỗ ở, lão đại của bọn tôi nhìn trúng chỗ này, bọn tôi đến quan sát xem thế nào.” Hắn kỳ thật muốn nói chuyện với Văn Hàn, nhưng đối phương bày ra khuôn mặt không cảm xúc, hại hắn vừa rồi mất công tươi cười như mới đụng trúng tường, mà đối phương không hề có phản ứng.

Thôi, dù sao lão đại đã giao phó phải lôi kéo được hai người này, vậy cùng ai nói chuyện đều như nhau.

“Ồ?” chớp mắt tỏ vẻ nghi hoặc, Tiêu Văn tiếp lời: “Vậy mọi người cứ quan sát cẩn thận đi, có lẽ bọn tôi không thể giúp được gì. Bởi vì bọn tôi tính tình thích yên tĩnh, chưa từng đi dạo qua nơi này.”

Nói xong Tiêu Văn vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu, ý nói hai người bọn họ không biết nơi này, không thể giúp đỡ, cho nên các người có thể đi rồi.

“A, thật đúng lúc a, chúng ta cùng nhau đi một chút đi, bây giờ căn cứ có giới nghiêm cũng không đi làm nhiệm vụ được, chúng ta có thể vừa đi vừa tán gẫu. Dù sao cũng không có việc gì làm không phải sao?” Nụ cười trên mặt càng sâu, mới như vậy đã bỏ cuộc, hắn trở về sẽ không được yên thân.

“Phải không? Nhưng bọn tôi còn chưa ăn cơm a. Tôi nghĩ không thể chỉ vì chuyện cá nhân mà chậm trễ thời gian của mọi người được, không thể vì bọn tôi mà mọi người bị chậm trễ hành trình được.” Suy nghĩ một chút, Tiêu Văn vẻ mặt ảo não.

Thôi đi, các người có cần cứ kiên trì không ngừng như vậy không, chẳng lẽ tôi phải nói thẳng ‘Tôi không muốn đi, mấy người mau rút cho ta!!’

Mặt cương lại, Tiêu Văn cảm thấy khuôn mặt tươi cười thế này duy trì không được bao lâu nữa. Những người này sao lại ngoan cố như vậy.

“A, đúng là đáng tiếc, hay là bọn tôi để lại một nhóm người chờ hai người ăn xong? Những người còn lại đi trước? A, không phải bọn tôi da mặt dày, thật sự bọn tôi mới gặp các cậu như đã quen từ lâu a.” Nửa câu trên làm cho Tiêu Văn thực vui vẻ, nhưng là nửa câu sau làm cho Tiêu Văn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Để lại bốn người chờ...” Hắn rất không phối hợp xoay người phân phó đám người phía sau, nhưng bởi vì không biết tên Tiêu Văn, chỉ có thể quay lại nhìn cậu. “Cái kia, bọn tôi còn chưa biết các cậu?”

“Tiêu Văn.” Tức giận chỉ nói tên mình.

Người không biết, ta cũng không biết.

“Chờ Tiêu Văn, những người khác đều đi trước đi.” Không phối chỉ đạo vài câu.

Đám người kia thật sự chỉ để lại bốn người, những người khác đều đi rồi.

Nhìn phương hướng những người đó rời đi, Tiêu Văn rất muốn rít gào.

Mẹ người a! Đó không phải là hướng bọn người đến sao, bọn người có thể chuyên nghiệp một chút được không, diễn trò cũng muốn phải diễn nguyên bộ a.

Nhưng cậu chỉ có thể mang theo mỉm cười, lẳng lặng nhìn những người đó rời đi.

“Tiêu Văn a, các cậu có muốn đi vào dùng cơm trước không? Bọn tôi ở ngoài chờ là được rồi.” Thấy không ai nói gì, người nọ đề nghị.

“Được.” Tiêu Văn xoay người mang theo Văn Hàn trở về phòng.

Mẹ người, có cần ở ngoài nhìn chăm chăm bọn ta không. Nếu không phải vì mấy người, bọn tôi đã sớm ăn cơm.

“Không sao, không cần gấp gáp, bọn tôi không vội.”

Đang bước vào, Tiêu Văn chợt nghe phía sau rất không phối hợp truyền đến thanh âm.

Mẹ người, người vội hay không thì có liên quan gì tới ta a! Bọn ta không liên quan được không, một chút quan hệ cũng không!

“Tốt, bọn tôi tất nhiên không thể chạy.” Ta một chút ý tứ đuổi khách đều không có, yên tâm, ta nhất định sẽ ăn điểm tâm ăn luôn cả ngày. Thuận tiện đem cơm trưa cơm chiều cùng nhau ăn luôn.

Đen mặt, Tiêu Văn mang theo Văn Hàn vào nhà, không thèm xoay người trực tiếp dùng chân đóng cửa lại.

Sau đó bày ra cái mặt thối ngời trên ghế. Cậu đã trêu ai ghẹo ai a, tại sao trong khoảng thời gian này bên ngoài lại xuất hiện loại người mặt dày như vậy.

Cậu chịu không nổi nữa, vì sao da mặt dày lại nhiều như vậy a, ai tới cứu cậu đi!

78. Quyển 2 - Chương 28: Tang Thi Vây Thành Là Điềm Báo

“Văn Hàn a, người nói xem bọn họ khi nào mới đi.” Nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ còn một đám người đang chờ bọn họ ăn xong điểm tâm, Tiêu Văn bắt đầu đi.

Tại sao da mặt lại dày như vậy chứ, chẳng lẽ da mặt đám người này thật sự dày như tường thành?

“Không biết.” Văn Hàn không yên lòng ứng một câu, sau đó về mặt sầu lo cúi đầu.

“Làm sao vậy?” Văn Hàn có gì đó không thích hợp, Tiêu Văn rất nhanh liền nhận ra. Văn Hàn vừa rồi còn bình thường đột nhiên lại sầu lo như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng sao?

“Tang thi.”

“Vây thành.” Văn Hàn phân ra hai câu mà nói. Hiện tại tang thi vây lên đối với bọn họ không có một chút ưu việt nào. Hắn không thể bại lộ thân phận, cũng không thể trắng trợn làm cho đàn tang thi này rút đi. Tang thi vây lại, căn cứ khẳng định sẽ loạn, một khi đã loạn, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu nhóm giáo sư kia đã biết cái gì, không, nhất định là đã biết cái gì rồi, lần này ra làm nhiệm vụ hẳn là đã trở lại.

Văn Hàn có chút ảo não, nếu lúc trước đều tiêu diệt toàn bộ đám người kia, có lẽ sẽ không lâm vào cục diện giằng co như bây giờ.

“Tang thi vậy thành, Văn Hàn, chúng ta làm gì bây giờ?” Tiêu Văn cũng nghĩ đến nhóm dị năng giả ra làm nhiệm vụ lần này.

Ấn theo thời gian, đám người kia nên sớm trở về từ lâu rồi, có lẽ vì không tìm được mục tiêu nhiệm vụ nên mới kéo dài đến giờ. Nhớ lại mấy ngày hôm trước bọn họ gặp được “người quen”, xem ra những người đó đúng là đã trở lại.

Nhất thời sơ suất liền khiến bọn họ lâm vào tình huống nguy hiểm, bọn họ vẫn là quá tự phụ.

“Cứ ở đây quan sát tình hình, có lẽ chúng ta phải động thủ sớm hơn dự định.” Văn Hàn nhìn vào mắt Tiêu Văn, trong lòng yên lặng quyết định, đến lúc đó mặc kệ sủng vật có nguyện ý hay không, chỉ cần gặp nguy hiểm hẳn sẽ đưa vào không gian!

“Người bên ngoài đi rồi.” Tiêu Văn không biết ý nghĩ thâm kín của Văn Hàn, cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một đám người vội vàng rời đi. Xem ra bọn họ cũng nhận được tin tức.

Cũng không biết bọn họ còn ý tưởng mời chào nữa không.

“Ừ, chúng ta tiến vào không gian không?” Văn Hàn linh cảm không được tốt lắm, hẳn rất muốn thu sủng vật vào không gian, đợi đến khi hoàn toàn an toàn mới thả ra.

Nhưng chắc là không được đâu, sủng vật không giống lương thực, sẽ tức giận.

“Không cần, chúng ta bây giờ vẫn là ngoan ngoãn ở nơi này đi, không biết chừng còn có người tìm chúng ta, nếu không tìm thấy, phiền toái phỏng chừng sẽ tới, chúng ta bây giờ càng ít phiền toái càng tốt.” Lắc đầu, Tiêu Văn ngồi trên giường, dựa vào tường thở dài một hơi.

Không biết tiếp theo nên làm sao bây giờ. Aiz, chẳng hiểu sao gần đây rắc rối cứ nối đuôi nhau đến.

“Ừ, cũng được, vậy ta sửa sang lại một chút bên trong.” Văn Hàn nói xong liền dựa vào Tiêu Văn nhắm mắt lại.

Run rẩy khoe miệng, Tiêu Văn bất đắc dĩ đỡ đầu Văn Hàn, sao phải dựa vào người ta a. Người có thể cả người đi vào mà.

Thôi không sao, Tiêu Văn nhìn khuôn mặt Văn Hàn đến xuất thần.

Kỳ thật Văn Hàn bộ dạng thật sự văn nhã, mắt kiếm mày sắc, khuôn mặt như quan ngọc, chỉ là có chút cương nghị. Là thuộc tính độc đáo của mặt than a.

Văn Hàn này, người nói người như thế nào lại thành tang thi, sau đó như thế nào lại có thể nói thần kỳ như vậy?

Thì thâm trong lòng, Tiêu Văn tay vô thức sờ sờ mặt Văn Hàn.

Cái kia, được rồi, Tiêu Văn thật sự không phải sắc lang.

Vì sao ta lại thích người như vậy?

Không phải ta thích mỹ nữ sao? Mỹ nữ ôn nhu như nước a. Người nói xem về điểm này người phù hợp sao, người xem bộ dạng người đàn ông cỡ nào, lại còn mặt than, làm gì có tí nào ôn nhu như nước.

Văn Hàn sau khi vào không gian, trước tiên chính là tiến vào căn phòng chứa chiếc hộp nhỏ.

Vừa rồi hẳn cảm ứng được chiếc hộp có động tĩnh. Xem ra nó rất cục cựa cũng tình.

Đứng đối diện với chiếc hộp, Văn Hàn nhíu mày.

“Người làm sao vậy?” Trước đó vẫn là màu đỏ, hiện tại lại thành phấn hồng. Khụ khụ, có chút hỉ cảm.

“Không biết, ta vốn là màu đen, nhưng khi tỉnh lại lại có màu đỏ thẫm, bây giờ có lẽ là bị phai màu đi.” Cái hộp nhỏ quơ quơ, chậm rì rì mở miệng, không khí trước sau như một rất nghiêm túc, đứng đắn.

“Ồ, người có thể hỗ trợ bảo vệ một người không?” Văn Hàn nghĩ có lẽ chiếc hộp nhỏ có thể bảo hộ Tiêu Văn, không biết nó đã khôi phục năng lực chưa.

“Năng lượng của ta vẫn chưa khôi phục, ta không giúp người được.” Hộp nhỏ tả hữu quơ quơ, tựa như đang lắc đầu.

“Không sao, có lẽ sự tình không nghiêm trọng như vậy.” Không có gì phải mất mát, Văn Hàn nghĩ chiếc hộp không giúp được gì thì có gì mà tiếc nuối, vốn cũng chỉ là một sự giúp đỡ bổ sung, nếu đã là bổ sung thì mất đi cũng không ngại.

“Ta còn muốn ngủ, người không được đánh mất ta.” Hộp nhỏ nghiêng mình, nghiêm túc nói.

“Ừ, được.” Văn Hàn gật đầu, sau đó đi sửa sang lại không gian, một số loại vũ khí cùng chủng loại thì xếp một chỗ, đến khi muốn dùng dễ tìm hơn.

Văn Hàn sửa sang lại không gian xong, ý thức toàn bộ thu hồi, cho nên đối với động tác của Tiêu Văn hắn biết hết, nhưng hắn không định quấy rầy hành vi thân mật của sủng vật.

Sủng vật hình như thay đổi rất nhiều, có lẽ đây là trưởng thành?

Văn Hàn từ từ nhắm hai mắt, tùy ý để Tiêu Văn sờ sảng.

Tiêu Văn không cảm giác được động tác của Văn Hàn.

Không biết vì sao nhìn tang thi huynh rất hài hòa a.

“Này, người tỉnh chưa?” Hung hăng nhéo mặt Văn Hàn, Tiêu Văn không chút nào lưu tình, tỉnh rồi cứ nhiên giả bộ ngủ, tựa vào người cậu thích lắm sao?

Hừ! Nếu dám trả lời tỉnh, vậy sẽ được bạo lực hầu hạ. Trả lời không tỉnh, vẫn là bạo lực hầu hạ.

“Có người đến.” Văn Hàn rất trấn định đứng dậy, sau đó đi ra mở cửa, không có một chút gì gọi là xấu hổ.

“...” Tiêu Văn cảm thấy từ khi đến căn cứ da mặt Văn Hàn có xu hướng phát triển giống với tường thành.

Nghiêm Lâm ở ngoài đang định gõ cửa, động tác giơ tay liền cứng ngắc, choáng váng. Thật thần kỳ, không phải hắn có dị năng biết trước tương lai đấy chứ?

“Bịch!” Không cần hoài nghi, đó là tiếng Nghiêm Lâm xô phải cửa. Lâm Nham xoa xoa thái dương, đối với tên gốc Nghiêm Lâm hắn không còn ôm hy vọng chữa khỏi rồi, chỉ hy vọng không chuyển biến xấu đi, nhưng xem ra vẫn là chuyển biến xấu, càng ngày càng gốc.

Mọi người đều là dị năng giả, đối với một ít thanh âm linh tinh rất mẫn cảm, bọn họ lại không che dấu cước bộ, Văn Hàn có thể đoán được bọn họ đến mà mở cửa thực bình thường, có cần phải bày ra biểu tình kinh ngạc như vậy không? Thực dọa người.

“Văn Hàn.” Đối với Văn Hàn gật đầu, Lâm Nham đi vào, về phần cái tên gốc kia, không sao, dù sao chút nữa cũng phải về, giờ có vào hay không không quan trọng.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Lâm Nham ngồi xuống, Tiêu Văn không đoán được chi tiết cụ thể nhưng cũng đoán được đại khái, chắc là có liên quan đến chuyện tang thi vậy thành.

“Tang thi.” Lâm Nham không quanh co lòng vòng, trực tiếp vào vấn đề chính. “Tang thi vậy thành. Vừa mới phát hiện không lâu.”

Thấy Tiêu Văn nhú mày, Lâm Nham cũng là một trận thổn thức. Aiz, vốn mặt thế sẽ không thái bình, hiện tại lại càng không thái bình.

“Nhưng may mắn là vì chuyện xảy ra trước đó mà không người nào ra ngoài, cơ hồ căn cứ không bị tổn thất.” Đúng là châm chọc, bởi vì không ai ra ngoài nên thương vong rất nhỏ, cơ hồ không có, nhân loại đã lâm vào tình trạng chỉ có thể co đầu rút cổ sao?

“Vây thành? Không biết có biện pháp gì không?” Tiêu Văn suy nghĩ một chút, bây giờ điều cậu quan tâm là căn cứ có thể ngăn cản đàn tang thi không.

“Nói rõ nữa, nhưng hiện tại căn cứ dường như chia năm xẻ bảy, tình hình không được tốt lắm.” Lâm Nham nhún nhún vai, đối với việc ngăn cản tang thi, hẳn không nghĩ căn cứ sẽ bị tiêu diệt, ít nhất trong tay lãnh đạo có rất nhiều vũ khí nóng.

“Tôi nghĩ mục đích bọn tôi đến đây hai cậu cũng đoán được.” Nhìn thoáng qua Nghiêm Lâm đang tiến vào, Lâm Nham tức giận cho cái nhìn xem thường. Lần sau nhất định phải đổi người khác hợp tác.

“Em cũng đoán được, nhưng là không biết mọi người có lợi ích hấp dẫn gì?” Tiêu Văn liếc nhìn Văn Hàn, không biết Văn Hàn định thế nào?

Văn Hàn thấy sững vật ánh mắt nghi vấn. “Người quyết định.”

Nói xong Văn Hàn đi ra ngoài.

“Văn Hàn thật tốt.” Không hiểu sao lại cảm khái một câu, Lâm Nham liếc liếc nhìn Nghiêm Lâm. Vì sao hẳn lại hợp tác với cái đồ ngốc này a.

“Phốc!” Không biết vì sao Tiêu Văn cảm thấy rất đắc ý, ‘nhà mình’ đương nhiên là tốt rồi.

Đợi đã, Tiêu Văn biểu tình trên mặt cương cứng. Cái gì mà ‘nhà mình’? Từ khi nào cậu coi Văn Hàn phân loại thành “nhà mình” rồi?

Này thực kinh khủng, so với phát hiện mình thích hẳn trước đó càng kinh khủng a!

“Khụ khụ.” Điều chỉnh biểu tình một chút, trong căn phòng nhỏ phát ra hai tiếng ho. “Vẫn là nói chính sự đi.”

“Ừ.” Không phát hiện ra Tiêu Văn có gì đó không thích hợp, Lâm Nham thuận tiện lại cho Nghiêm Lâm cái nhìn xem thường.

“Lão đại bọn tôi là người tốt, chọn người xem nhân phẩm. Cho nên tuy bọn tôi ít người nhưng nhân phẩm không sai. Tạm thời trước mắt Khương Sinh cũng hợp tác với bọn tôi, cho nên đội ngũ của bọn tôi khá cường đại.”

“Bởi vì căn cứ có rất nhiều thế lực, thành ra phương pháp chống lại tang thi cũng khác nhau.” Không khí có điểm trào phúng, Lâm Nham cười lạnh một tiếng.

“Hừ, cho nên bọn tôi muốn tìm người nào đó tín nhiệm một chút. Bằng không nếu hạ độc thủ sau lưng ...”

Cúi đầu suy nghĩ thật lâu, Tiêu Văn quyết định gia nhập.

Giai đoạn hỗn loạn như bây giờ không biết bên viện nghiên cứu kia có chiếm được tin tức gì không, bọn họ vẫn là tìm đội ngũ tin cậy, thực lực mạnh cùng nhau hành động.

Dù sao không có khả năng căn cứ để bọn họ đứng nhìn đánh tang thi. Phỏng chừng những ai có khả năng đều tổng ra chiến trường đánh tang thi.

“Em nghĩ chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.” Cười cười, đối với Lâm Nham không cần phải nghiêm túc như vậy, đều hiểu tính cách đối phương rồi.

“Hợp tác vui vẻ.” Lâm Nham bắt tay Tiêu Văn.

Sau một lúc lâu, hai người đồng loạt nhìn về phía Nghiêm Lâm đang ngồi trước mặt.

“Ách... cái kia... ách...” Nghiêm Lâm vốn đang kiểm chế nấc trong yên lặng, bị Tiêu Văn và Lâm Nham nhìn lập tức không khống chế được thanh âm toát ra.

Tiêu Văn buông tay, xoay người, đen mặt. Cậu cái gì cũng chưa nghe thấy, cho nên, Lâm Nham a, anh giáo huấn anh ta như thế nào cũng không sao, Văn Hàn đã ra ngoài tản bộ rồi. Em không phát hiện, anh có thể tận tình xuống tay.

Lâm Nham vốn nhìn Nghiêm Lâm bộ dáng đáng thương mà không nghĩ đánh.

Chính là.

“Cái kia, tôi bị không khí làm sặc. Không hề ăn vụng.” Nghiêm Lâm nhỏ giọng biện giải.

....

Lâm Nham hít sâu, hít sâu, mặt mang vẻ tươi cười kéo Nghiêm Lâm lên.

“Này, cậu không trách tôi đúng không?” Nghiêm Lâm nói xong còn ngây ngô cười hai tiếng.

“...” Lâm Nham cảm thấy vừa rồi cơn tức muốn đánh người tất cả đều tan biến.

Bất đắc dĩ dùng sức xoa đầu Nghiêm Lâm, hẳn chỉ có thể mượn việc này phát tiết.

Bị vò đầu, Nghiêm Lâm không hiểu ra sao.

79. Quyển 2 - Chương 29: Khương Sinh

Nhìn bầu không khí hài hòa này, Tiêu Văn đen mặt yên lặng quay đi.

Cậu cái gì cũng chưa thấy, cái gì cũng chưa thấy.

“Xong rồi?” Văn Hàn nhìn trong phòng ba người trầm mặc, đành lên tiếng.

Không hiểu sao có cảm giác kỳ quái nhỉ?

“A, đúng vậy, xong rồi.” Tiêu Văn xoay người bước nhanh về phía Văn Hàn, hài hòa gì đó vẫn là tránh xa một chút thì tốt hơn.

“Hừ!” Lâm Nham trợn mắt nhìn Nghiêm Lâm. “Hai cậu đến chỗ bọn tôi ở hay là...” nửa câu còn lại Lâm Nham chưa nói, nhìn chung quanh quan sát một chút.

Nơi này nói không có gì không tốt cũng đúng, nhưng nằm chỗ hẻo lánh, không biết có khi nào tang thi chạy đến kiếm ăn hay không.

“Văn Hàn, người nghĩ sao?” Tiêu Văn không quyết định có nên đến nơi đó ở không, tốt nhất giao cho tang thi huynh.

“Đi thôi.” Nói xong, Văn Hàn bắt đầu đóng gói.

Nhìn Văn Hàn động tác nhanh nhẹn, Lâm Nham thiếu chút nữa há hốc mồm.

Được rồi, không thể trách hắn ngạc nhiên, từ trước đến nay tuy quen biết Tiêu Văn Văn Hàn, nhưng đó chỉ là hiểu biết sơ sơ. Đối với thói quen tính cách của bọn họ lúc trước cũng có đoán, nhưng tuyệt đối không phải bộ dáng Văn Hàn làm việc nhà.

Hơn nữa nhìn độ thuần thực, thái độ tự nhiên, không phải đều là Văn Hàn sửa soạn nhà cửa đấy chứ?

Ánh mắt có điểm quái dị quét về phía Tiêu Văn, Lâm Nham tò mò, rốt cuộc Tiêu Văn dùng phương pháp gì mà có thể khiến Văn Hàn tự giác như vậy?

Nhìn về phía Nghiêm Lâm còn đang thất thần, Lâm Nham cũng muốn Tiêu Văn truyền thụ cho một ít phương pháp, không cần Nghiêm Lâm có năng lực cao siêu gì, chỉ cần hắn có thể sửa được cái tính vứt đồ bừa bãi là được rồi.

“Tiêu Văn, đều là Văn Hàn dọn dẹp đồ đạc sao?” Lâm Nham cùng Tiêu Văn đi ở đằng trước, Văn Hàn cầm một đồng đồ này nọ theo ở phía sau.

Còn Nghiêm Lâm thì sao? Được rồi, hẳn bị hành động xoa đầu của Lâm Nham dọa sợ, bây giờ vẫn còn瑟瑟.

“Không phải a.” Có chút kinh ngạc vì câu hỏi của Lâm Nham, Tiêu Văn nở nụ cười.

“Này, không phải anh nghĩ đều là Văn Hàn động tay động chân còn em nhàn nhã đấy chứ?” Liếc liếc nhìn Lâm Nham, Tiêu Văn xoay mặt đi cười trộm.

“Cũng không trách tôi được, nhìn Văn Hàn động tác thuần thực thể kia không phải luyện trong một sớm một chiều! Chắc chắn phải trải qua thiên chuy bách luyện a!” Dùng giọng điệu nghiêm trang nói với Tiêu Văn. Lâm Nham cao thấp đánh giá Tiêu Văn một chút, ý tứ thực rõ ràng, cậu có võ lâm bí tịch gì nhanh truyền cho tôi đi!

“Vậy anh hỏi Văn Hàn đi, em làm sao biết?” Bất đắc dĩ nhún nhún vai, Tiêu Văn đối với vấn đề Lâm Nham quan tâm thực không biết nói sao, này thì có bí quyết gì đâu, cậu cũng không biết vì sao Văn Hàn lại thuần thực như vậy. Hỏi cậu, cậu biết hỏi ai đây.

Dằng sau Văn Hàn và Nghiêm Lâm đều trầm mặc không nói gì.

Điểm khác biệt là một bên còn đang ngây ngốc, một bên mắc chứng tự bế.

Nhìn căn phòng đối diện, Tiêu Văn nổi lên sự ghen tị sâu sắc!

“Lâm Nham, em có thể hâm mộ ghen tị hận không?” Quay đầu, tươi cười trên mặt đã bay biến hết.

“Ách, cái này tùy cậu!” Lâm Nham rất muốn đen mặt, Tiêu Văn a, biểu tình của cậu thật dữ tợn. Tuy bị đả kích nhưng cũng không cần nghiêm trọng như vậy đi, gì mà hâm mộ ghen tị hận.

Tiêu Văn đứng trong địa bàn của lão đại Lâm Nham, nhìn mấy căn biệt thự xa hoa phía trước mà trầm mặc.

Vuốt cằm, Tiêu Văn nghĩ lại quyết định vừa rồi của cậu rất là anh minh! Căn phòng cậu ở vừa rồi căn bản là không đáng để so sánh nha. Ở mặt thể có thể ở địa phương tốt như vậy xem ra lão đại của Lâm Nham thực lực cũng không tệ lắm!

Tiêu Văn tạm thời bỏ qua người quyết định đến đây mới là Văn Hàn.

Nha, không đúng, bọn họ chẳng phân biệt người ta, của ta là người, của người cũng là của ta.

“Đi vào trước đi, chúng ta cứ đứng đây sẽ bị nhìn như nhìn quái vật.” Lâm Nham lần đầu tiên có cảm giác muốn chạy trốn chết, đám dị năng giả đi ngang qua đều dùng ánh mắt như nhìn lũ ngốc nhìn bốn người. Những người đó trên cơ bản đều nhận thức Lâm Nham, đối với hành vi Tiêu Văn nhìn xung quanh đến chảy nước miếng cảm thấy lạ thú.

“Được rồi.” Nhìn nhìn bốn phía, Tiêu Văn rốt cục cũng cảm nhận được ánh mắt khôi hài của những người đó. Cậu không diễn xiếc khỉ, bọn họ nhìn cái gì.

Văn Hàn không nói một câu tiêu sái tiến lên, một tay xách ba lô, tay kia thì lôi kéo Tiêu Văn đi nhanh về phía trước đi.

“Ai, a, chậm một chút, chậm một chút.” Nhất thời không chú ý, Tiêu Văn liền không theo kịp Văn Hàn, cước bộ có điểm rối loạn.

“Ừ.” Nghe Tiêu Văn nói, Văn Hàn đáp lại một tiếng sau đó thả chậm cước bộ.

...

Nhìn chung quanh hai người như nổi lên bong bóng màu hồng, Lâm Nham rất muốn che mặt, hai người này thật không bình thường.

“Lâm Nham, không đi vào sao?” Nghiêm Lâm tiến lại gần, nghi hoặc nghiêng đầu.

Lâm Nham làm sao vậy, sao cứ đứng đó không đi vào?

“...” Lâm Nham nghiêm mặt nhìn Nghiêm Lâm, sau đó quay đầu hừ một tiếng đi nhanh về nhà.

“Này, làm sao vậy?” Khó hiểu sờ sờ đầu, Nghiêm Lâm suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra nguyên nhân.

“Chẳng lẽ bây giờ lòng dạ đàn ông cũng khó dò như mò kim đáy biển?” Nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, Nghiêm Lâm đi theo sau Lâm Nham. Không đúng, là về nhà.

May mà Lâm Nham đi ở phía trước không nghe thấy lời nói của Nghiêm Lâm, bằng không thể nào cũng xảy ra một trận gà bay chó sủa.

Tiêu Văn tuy đi ở phía trước cùng Văn Hàn, nhưng là bọn họ không biết nơi này a, tiếp theo phải gặp ai, phải ở đâu, bọn họ đều không hề biết.

Chỉ có thể ngây ngốc đứng tại chỗ chờ Lâm Nham.

“Văn Hàn, có phải chúng ta hơi ngốc không?” Nhìn bốn phía mọi người qua lại vội vàng nhưng vẫn không quên quay sang nhìn, Tiêu Văn cảm giác cả người không thoải mái. Bị vây xem như vậy áp lực rất lớn a.

“Các cậu đi nhanh như vậy làm gì.” Văn Hàn còn chưa trả lời, Lâm Nham chen đến đã mở miệng trước.

“Là hai người đi chậm.” Nhìn Lâm Nham chạy tới, Tiêu Văn rất muốn đen mặt, này này, là hai người cứ dửng dăng ở cửa chẳng chịu đi đấy chứ, bọn này tốc độ đã rất chậm rồi.

“Mặc kệ, mặc kệ. Đi theo tôi.” Hơi hơi đỏ mặt, Lâm Nham khoát tay, dẫn đầu đi trước.

Trầm mặc đi theo phía sau, Tiêu Văn chỉ có thể nhún nhún vai.

Khi bóng dáng Tiêu Văn biến mất, Nghiêm Lâm mới đến.

Nhìn bốn phía, Nghiêm Lâm suy tư một hồi, sau đó đi về một hướng khác.

Nếu theo không kịp vậy không theo nữa, trở về ngủ.

Ngồi trên sofa mềm mại, Tiêu Văn thoải mái muốn thở dài. Vẫn là sofa mềm mềm thoải mái hơn.

Vừa theo Lâm Nham đến căn phòng này, cậu và Văn Hàn hai người cứ thể ngây ngốc ngồi chỗ này.

Lâm Nham nói hẳn phải đi tìm lão đại và bên đối tác.

“Văn Hàn a, người đoán xem người đang đến bộ dạng béo hay gầy?” Xem trong phim lão đại không phải rất béo thì chính là rất gầy, đều là cực đoan. Tựa như ngoại hình như vậy mới hợp với thân phận lão đại của bọn họ.

“Không biết.” Tại sao bỗng vật lại cảm thấy hứng thú với loại người này, nhúu mày.

“Răng rắc!” cửa đang đóng kín bỗng mở ra.

Tiêu Văn và Văn Hàn đồng loạt quay đầu ra nhìn.

Người đầu tiên đi vào là... đại thúc lái xe?

Mặt sau là một thanh niên đang mỉm cười, độ tuổi khoảng từ hai lăm đến ba mươi.

Được rồi, không mập không gầy, phim ảnh đôi khi không thể tin được. Tiêu Văn có điểm tiếc nuối vì không được như mình mong muốn.

Nhìn thanh niên đang mỉm cười kia, Văn Hàn đồng tử hơi hơi co lại.

Là hẳn?

Văn Hàn đối với thanh niên này đề cao cảnh giác.

“Xin chào.” Đại thúc lái xe nhiệt tình bước lên bắt tay Tiêu Văn.

“Xin chào. Đại thúc lái xe, chú là lão đại của Lâm Nham?” người này cậu nhận thức, nhưng người phía sau cậu không quen, khả năng đại thúc lái xe là lão đại lớn hơn.

“Ừ, đúng vậy, Ngụy Minh. Anh bạn nhỏ, lại gặp cậu a.” Sang sang cười to một tiếng, Ngụy Minh ngồi xuống đối diện Tiêu Văn.

Gã thanh niên kia vẫn luôn mỉm cười, khi Ngụy Minh nói chuyện cùng Tiêu Văn, hẳn ngồi xuống sofa đối diện.

“A, đây là người hợp tác với bọn tôi, Khương Sinh!” Ngụy Minh giới thiệu với song phương. “Khương Sinh, đây là Tiêu Văn.” Nhắc tay chỉ về phía Tiêu Văn.

Tiêu Văn và Khương Sinh gật gật đầu coi như chào hỏi.

“Vị này là Văn Hàn, hẳn có vẻ không thích nói chuyện lắm, cho nên không cần để ý.” Võ võ bả vai Khương Sinh, Ngụy Minh nói đùa.

“A! Tôi cũng không thích nói chuyện, có lẽ chúng ta khá hợp nhau?” Khương Sinh đối với tính tình của Ngụy Minh mấy ngày nay cũng đoán được ít nhiều, người này rất thích nói đùa, nhưng lại vui đùa có chừng mực, có thể làm cho người ta tâm tình thoải mái.

“...” Văn Hàn trầm mặc nhìn lướt qua Khương Sinh sau đó cúi đầu, không nói gì.

Khương Sinh nhìn Văn Hàn rất là bất đắc dĩ, người này không phải là không thích nói chuyện, đây là chứng tự bế thì có.

“Chào Khương Sinh.” Tiêu Văn bày ra khuôn mặt tươi cười đánh vỡ cục diện bế tắc. Cũng không thể hợp tác trong tế ngắt được, này đối với người hợp tác sẽ có ảnh hưởng.

“Tiêu Văn, thật là tuổi trẻ đầy hứa hẹn a.” Khương Sinh nhìn Tiêu Văn từ trên xuống dưới, hẳn thực thích Tiêu Văn, người này tính tình dễ gần.

“Ha ha!” Cười ngây ngô hai tiếng, Tiêu Văn cảm thấy nói chuyện công thức hoá kiểu này đúng là không hợp với cậu tí nào.

“A.” Ngụy minh bàn tay chụp xuống vai Khương Sinh. “Chúng ta cần gì xa lạ như vậy, muốn nói cái gì thì cứ nói thẳng.”

“Ai da.” Xoa xoa bả vai, Khương Sinh rất là bất đắc dĩ, Ngụy Minh là người thật thà, nhưng thân thể hẳn không phải làm bằng sắt a, phỏng chừng chút nữa bả vai sẽ đỏ.

“Tôi nói này Ngụy Minh, ngài phải nhớ kỹ một chuyện.” Nghiêm mặt, dùng giọng điệu nghiêm túc nói chuyện.

“Hả, cái gì?” Ngụy Minh bị khẩu khí của Khương Sinh làm kinh ngạc, sao tự nhiên lại nghiêm túc như vậy?

“Tôi không phải dị năng giả, lần sau ngài chụp bả vai có thể giảm chút khí lực không?”

“Cái này, nhớ tôi không tốt, xin thứ lỗi thứ lỗi.” Nói xong Ngụy Minh giơ tay định vỗ vỗ bả vai Khương Sinh, nhưng nghĩ tới lời nói mới rồi của hắn chỉ có thể xấu hổ dừng lại giữa không trung.

“Ha ha, tôi nhớ rồi. Ha ha.” Thu hồi tay, Ngụy Minh gãi đầu ngây ngô cười hai tiếng.

Tiêu Văn lặng lẽ quay đi, bây giờ cậu đã biết Nghiêm Lâm giống ai rồi, Ngụy Minh với Nghiêm Lâm chính là được đúc ra từ một khuôn. Ngốc giống nhau, khờ giống nhau?

Cửa vẫn luôn mở ra, Lâm Nham bưng nước vào.

Nhìn bốn người trầm mặc mà có điểm kỳ quái.

“Mọi người làm sao vậy?” hắn tùy ý tìm chỗ ngồi xuống.

Sao tự nhiên lại trầm mặc, không phải đang tán gẫu khí thế ngất trời sao?

80. Quyển 2 - Chương 30: Hợp Tác

“Không có gì.” Tiêu Văn đáp lại một câu.

Ngụy Minh và Khương Sinh không nói gì.

“Nhìn mấy người giống như không có việc gì?” Lâm Nham chớp mắt, không khí thì tẻ ngắt còn kêu không phải?

Văn Hàn thì tính tình trầm mặc không tính, Tiêu Văn cũng không phải người thích nói chuyện, lão đại nhà mình lại hay nói, Khương Sinh là người có thể tán gẫu. Không có khả năng bầu không khí trở tẻ ngắt như vậy.

“Không có việc gì, chúng ta nói chuyện hợp tác một chút đi.” Khương Sinh mở miệng trước.

Nên nói chính sự, thời gian không còn nhiều, hơn nữa tình huống bây giờ có điểm ác liệt.

“Tôi với Ngụy Minh hợp tác phụ trách một khu vực. Khi tang thi vậy thành bọn tôi chỉ cần giải quyết khu vực đó, còn đâu chờ xem tình thế.” Khương Sinh có điểm trào phúng mở miệng, căn cứ an bài như vậy là ngại nhiều người quá, chết không đủ mau sao.

Căn cứ bây giờ có thể hình dung bằng những ô vuông trên bàn cờ, mỗi ô màu sắc xen kẽ bất đồng, mỗi người đảm nhận một ô, nếu bị người khác xâm chiếm lãnh thổ sẽ phải tự mình chiến đấu.

Hắn thật sự rất muốn rời đi, có ai ngờ vừa mới thương lượng xong xuôi thời gian với Ngụy Minh thì tang thi vậy thành.

Aiz, hy vọng lúc này tang thi vậy lên không tổn thất nhiều huynh đệ.

Tuy rằng đã quen với sinh ly tử biệt, nhưng bởi vì đó là thói quen nên càng bi ai hơn.

“Vậy bọn tôi một mình phụ trách một khu vực hay là cùng mọi người hành động.” Nhìn thoáng qua Văn Hàn trầm mặc, Tiêu Văn chỉ có thể lên tiếng.

Văn Hàn, ta hiện tại vô cùng hy vọng người là người hay lắm lắm nha.

Nếu im lặng là vàng, vậy Văn Hàn chính là người giàu nhất thế gian.

“Chúng ta hành động theo nhóm, bởi vì bọn tôi đều có đội ngũ riêng cho nên vẫn là chia làm hai đội thì hơn. Không biết hai cậu muốn theo đội nào.” Khương Sinh cau mày, đối với tang thi vậy thành hắn vừa phần hận vừa oán niệm.

Nguyên nhân tang thi vậy lại hắn không rõ lắm, nhưng hắn lại biết một chút nội tình.

Đám nhân viên nghiên cứu chết tiệt! Nếu không phải bọn họ tùy ý sử dụng người sống để nghiên cứu thì đã không xuất hiện loại tang thi biến dị kia, bây giờ cũng không lâm vào tình cảnh bị tang thi bao vây.

Khương Sinh từ sau lần tìm được đường sống trong chỗ chết, thuộc hạ bên cạnh giảm đi không ít, độ chú ý tới viện nghiên cứu cũng đạt tới đỉnh điểm.

Hắn không quá để ý đến nhóm đại lão, điều hắn để ý là con tang thi cao cấp làm cho bọn hắn chật vật gần như bị diệt sạch kia.

Hắn đoán con tang thi kia chính là kết quả nghiên cứu.

Trước đó căn cứ đối với nhiệm vụ hắn làm cũng không quá để ý, một ít bí mật nho nhỏ muốn biết rất dễ dàng.

Bởi vì biết cho nên lưng mới rét run.

Quái vật do nhân loại tạo ra! Khương Sinh chỉ có thể đưa ra kết luận này.

Lần này tang thi vậy lại làm hắn càng kiên định với ý nghĩ của mình.

‘Nhanh chóng rời khỏi nơi này’. Đây là tiếng lòng hắn.

Nhưng hiện tại chỉ có thể cướp đoạt quyền sinh tồn với tang thi.

“Bọn tôi theo đội của Lâm Nham, hai bên tương đối quen thuộc, hợp tác cũng thuận tay hơn.” Nhìn Khương Sinh đột nhiên trầm mặc đau thương, Tiêu Văn nhỏ giọng nói, sẽ không quấy rầy đến Khương Sinh, cũng để những người khác có thể nghe thấy.

“Cũng tốt.” Phục hồi lại tinh thần, Khương Sinh có điểm vô tình, không còn hứng thú cùng mấy người Tiêu Văn nói chuyện phiếm nữa.

“Tôi đi trước đây, hôm nay tâm trạng không tốt, khiến mọi người chê cười.” Khương Sinh đối với việc mình vừa rồi luống cuống tỏ vẻ xin lỗi.

Khương Sinh hắn rất tự tin với ánh mắt nhìn người của mình, Tiêu Văn người này hắn rất muốn kết giao. Chỉ là hắn nhìn không thấu một người khác, cái người vẫn luôn trầm mặc này không hiểu sao luôn mang theo địch ý nhìn hắn. Mặc dù không rõ ràng nhưng hắn vẫn cảm giác được.

Tuy hấn không có dị năng nhưng linh cảm khi có nguy hiểm của hấn rất chính xác.

Khương Sinh rời đi, gật đầu với Ngụy Minh và đám người Tiêu Văn ý bảo thật có lỗi.

“Tôi đi trước.”

Đi ra ngoài tiện tay đóng cửa lại, Khương Sinh hơi sững sờ.

Người kia là Văn Hàn, thái độ thù địch là sao? Chẳng lẽ hấn bị lỗi giác?

“Bọn tôi ở chỗ nào.” Nơi này bốn người trầm mặc thật lâu. Tiêu Văn nhìn trái nhìn phải, rốt cục đành mở miệng.

Hôm nay không hiểu sao không khí luôn tẻ ngắt nhỉ.

Ngụy Minh không phải là không muốn nói mà là ông đang hưng trí bừng bừng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vừa rồi khi Khương Sinh giải thích với Tiêu Văn ông đã bị cảnh tượng ngoài cửa sổ hấp dẫn, cho nên toàn bộ quá trình không hề mở miệng nói một câu.

‘Ai u, xuống tay rất nhẹ, a a, bên kia, dùng sức, hung hăng đạp xuống đi!’

Ngụy Minh hiện tại cả người bị vây bởi trạng thái hưng phấn, chỉ thiếu điều khua chân múa tay nhảy nhót.

‘Ai nha, sao lại không cẩn thận như vậy, xem, để nó chạy mất rồi.’

Ngụy Minh như ở chốn không người, nhìn cảnh vật bên kia si mê đến cực hạn.

Lâm Nham nhìn Tiêu Văn đầu đầy hắc tuyến (=.=!!!!), cùng với Văn Hàn vẫn luôn trầm mặc, tức giận trong lòng dần bốc lên.

“Ngụy Minh!” Âm lượng không thua gì sư tử hồng từ trong miệng Lâm Nham toát ra!

“Hả! A, cái gì, phát sinh chuyện gì?” Ngụy Minh bị dọa thiếu chút từ trên sô pha nhảy dựng lên.

Nhìn ngó xung quanh, chỉ thấy mỗi Tiêu Văn mặt không biểu tình cùng Văn Hàn mặt than.

Ó? Khương Sinh đâu?

“Trái đất nổ tung!!” Lời nói từ phía sau truyền đến.

Ngụy Minh hoảng sợ, vội vàng đứng lên rời khỏi sô pha, thẳng đến khi đứng trước cửa mới phát hiện sau lưng mình là Lâm Nham.

Ôm ngực, Ngụy Minh cảm giác tim đập nhanh muốn chết.

“Lâm Nham này, cậu... cậu làm sao vậy.” Lâm Nham vẻ mặt thật là khủng khiếp, giống như có bom nổ không bằng.

“Tôi làm sao hả? Ngài cứ nhiên thất thần? Tôi nghĩ ngay cả Khương đội trưởng rời đi khi nào ngài cũng không biết đâu?” Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Lâm Nham chỉ có thể cố gắng áp chế tức giận.

Không tức giận, không tức giận.

Lão đại bình thường rất trầm ổn rất tinh anh, có điều thỉnh thoảng sẽ tiến hóa thành Nghiêm Lâm!

Đang bàn chuyện hợp tác cùng Tiêu Văn cứ nhiên thất thần? Đối phương là ai cũng sẽ cảm thấy mình bị coi thường. Ngài muốn chúc thù sao!

Lão đại biết Tiêu Văn không để bụng mấy chuyện này, hay do mấy ngày nay ngài ấy có chút buông thả?

“Không sao, không sao. Chỉ là việc nhỏ mà thôi.” Vội vàng giải thích, thật ra Tiêu Văn không để ý Ngụy Minh thất thần. Bọn họ chỉ là hợp tác, không phải khách quý này nọ, không cần nghiêm túc như vậy.

“Thật ra cháu cũng tò mò, Ngụy Minh thúc vừa rồi ngài nhìn cái gì mà mê mẩn vậy?” Ngụy Minh người này Tiêu Văn vẫn là có hảo cảm. Tuy trước đó không qua lại nhiều nhưng về sau chưa chắc sẽ không qua lại. Nhân phẩm rất quan trọng, kết bạn quan trọng nhất vẫn là nhân phẩm.

Tiêu Văn lời nói mang ý nhắc nhở Ngụy Minh.

Chỉ thấy Ngụy Minh hét một tiếng. “Aaaa!” Sau đó bỏ nhào vào cửa sổ.

Thời gian diễn ra cũng không lâu, Ngụy Minh sau khi ngơ ngác nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, vẻ mặt cô đơn xoay người lại.

“Đánh xong?” Buông tay, Ngụy Minh cảm thấy rất là tiếc nuối, vừa rồi đúng lúc chứng kiến một màn hay ho, chưa kịp xem tiếp đã kết thúc rồi.

Vừa rồi Ngụy Minh vô tình nhìn thấy ngoài cửa sổ có người đánh nhau, tất cả lực chú ý đều bị dời đi. Hơn nữa trước đó ông với Khương Sinh đã bàn hết rồi, công việc giải thích hoàn toàn để Khương Sinh đảm nhiệm, ông chỉ phụ trách mời người đến đây thôi.

Cho nên ông liền quang minh chính đại mà thất thần. Nhưng không nghĩ tới đúng lúc bắt gặp một màn phần khích thì bị Lâm Nham phá đám.

“Vừa rồi bên ngoài có người đánh nhau.” Thản nhiên nói ra lý do làm mình thất thần. Nhìn vẻ mặt tò mò của Tiêu Văn, Ngụy Minh nét mặt già nua không khỏi đỏ một chút.

“Hừ!” Lạnh lùng hừ một tiếng, Lâm Nham nói với Tiêu Văn: “Tiêu Văn, tôi đưa cậu đến phòng ở.”

Nói xong Lâm Nham liền dẫn đầu đi ra ngoài. Hiện tại phòng ở không đủ dùng, phải nhanh chóng chiếm một phòng.

Về phần vì sao không phải hai phòng, đầu năm nay không phải mười người một phòng đã là tốt lắm rồi.

“A, Ngụy Minh thúc, bọn cháu đi trước, lần sau gặp.” Tiêu Văn lời kéo Văn Hàn cáo biệt Ngụy Minh. Chuyện quan trọng bây giờ là tìm chỗ ở.

“Ai nha, không cần câu thúc như vậy, trực tiếp gọi ta Ngụy Minh là được rồi, ta không đến mức già như vậy!” Khoát tay, Ngụy Minh ôn hòa nói.

“Ừm, bọn cháu đi trước đây.” Gật gật đầu, Tiêu Văn cùng Văn Hàn bước nhanh đuổi theo Lâm Nham.

“Lâm Nham, lão đại nhà anh... ừm, cái kia, thực hoạt bát?” Tiêu Văn nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Nham, suy nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra từ gì để hình dung.

“...” có thể thấy người Lâm Nham hơi khựng lại một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Hoạt bát? Đó là ngốc! Đó là ngốc! Đó là ngốc!

“Kia không phải hoạt bát, lão đại bọn tôi đôi khi tính cách hơi giống Nghiêm Lâm.” Quay đầu vút cho Tiêu Văn ánh mắt thông cảm, Lâm Nham tiếp tục bước đi.

“Ừm.” Gật gật đầu, Tiêu Văn tỏ ý đã hiểu. Tính cách Nghiêm Lâm hơi ngây ngậy, nhưng người như vậy cũng là bạn bè tốt nhất, bởi vì bọn họ sẽ không làm thương tổn người khác để đạt được mục đích của mình.

“Văn Hàn hôm nay làm sao vậy? Cảm giác so với bình thường càng im lặng?” Lâm Nham trực tiếp hỏi.

Lâm Nham đã sớm thắc mắc, Văn Hàn bình thường tuy rằng ít nói nhưng là chỉ cần Tiêu Văn bắt chuyện hắn sẽ trả lời vài câu.

Nhưng hôm nay một câu hắn cũng không nói, không đúng, là từ khi đến đây hắn một câu cũng không nói!

“Không biết. Hắn bình thường đã như vậy, chỉ là mọi người không biết thôi.” Cười ha ha, Tiêu Văn trả lời bừa một câu.

“Ồ, Văn Hàn đúng là ít nói, nếu không quen biết đảm bảo ai cũng nghĩ hắn mắc chứng tự bế.”

“Đúng vậy, em nghĩ ngay từ đầu anh cũng đoán Văn Hàn tự bế đúng không?”

“Ha ha, đúng vậy....”

Hai người thay đổi đề tài tán gẫu.

Văn Hàn hôm nay không phải là không bình thường mà là cực kỳ không bình thường, nghĩ lại trước đây Văn Hàn từng nói cho cậu một chuyện.

Đáp án nếu không nhầm thì chính là như vậy.

Vị Khương đội trưởng kia chính là người cầm đầu của một trong ba đội ra làm nhiệm vụ tìm tang thi huynh. Sự im lặng của Văn Hàn đã chứng minh rằng cậu đoán đúng. Tiêu Văn có thể đoán được hiện tại Văn Hàn đang nghĩ gì, kẻ nguy hiểm cần phải tiêu diệt, như vậy mới được an toàn.

Đi đường không quá vài bước, chẳng mấy chốc đã đến căn phòng dành cho hai người.

“Này, đây là chìa khóa, còn lại các cậu tự sắp xếp, tôi còn có việc.”

“Được. Gặp lại sau.” Tiêu Văn tiếp nhận chìa khóa, đợi Lâm Nham đi xa mới mở cửa, cùng Văn Hàn vào phòng.

Cửa chậm rãi đóng lại.

81. Quyển 2 - Chương 31: Tang Thi Vây Thành

Sau khi đóng cửa lại, Tiêu Văn nhìn thoáng qua hoàn cảnh xung quanh.

Ừm, không tệ, là một căn phòng kiểu kiến trúc phương tây.

Thoạt nhìn căn phòng rất lớn, cơ bản là do trong phòng không có gia cụ gia điện linh tinh gì, có mỗi một cái giường, mặt trên chỉ có một tầng chăn gối mỏng, còn lại phòng chừng đều bị sung công rồi.

“Văn Hàn, có khi nào người bị nhận ra không?” Nhìn Văn Hàn đang sửa soạn này nọ, Tiêu Văn có chút sầu lo, không biết Văn Hàn bị nhận ra chưa.

“Không.” Thản nhiên lên tiếng, Văn Hàn khóa chặt mi, hẳn không biết vì sao tự nhiên lại có dự cảm không tốt, nhưng cũng rất mơ hồ, đại khái cảm thấy trong người rất phiền não.

— ta là tang thi đến đây phân cách tuyến —

“Mẹ nó, lũ tang thi này cậy mình không biết đau nên sống chết nhào lên bằng được đúng không?” Né tránh một con tang thi công kích, Lâm Nham không nhịn được chửi tục.

Không thể trách hắn, hắn như thế đã là lịch sự lắm rồi, bây giờ trên chiến trường đều là dị năng giả thô bỉ tục tũ.

Bọn họ không ngờ tang thi đột nhiên phát động tiến công vào đúng nửa đêm, khiến bọn họ trở tay không kịp. Tuy có đề phòng, nhưng là ban đêm mọi người luôn lâm vào trạng thái mệt mỏi buồn ngủ, dù tang thi đột nhiên vây công không gây ra tổn thất gì nặng nề, nhưng căn cứ vẫn chết rất nhiều dị năng giả.

Lâm Nham với Nghiêm Lâm chỉ có thể nửa đêm chạy đi đánh thức mọi người. Vì là mặt thể, cho nên không mấy ai oán giận mấy chuyện như giấc ngủ không đủ linh tinh.

Hiện tại là mặt thể, có thể sống đã là hạnh phúc, ăn no ngủ kỹ chỉ là mong ước xa xỉ.

Tiêu Văn xem như được thả lỏng hơn bởi vì đã có tang thi huynh bên cạnh, khi tang thi tấn công cậu liền được Văn Hàn đánh thức.

Khi Lâm Nham đến thông báo, Tiêu Văn và Văn Hàn đã sẵn sàng.

Bởi vì tình thế cấp bách, Lâm Nham chẳng hề nhận ra một chút khác thường của Tiêu Văn, thấy cậu đã tỉnh, Lâm Nham vội chạy tới thông tri cho những người khác.

Thời điểm Tiêu Văn đến đại sảnh, cậu thấy Ngụy Minh vẽ mặt ngưng trọng.

Ngụy Minh không nói gì thêm, chỉ khoát tay, dẫn đầu đi ra ngoài.

Có thời gian nói lời vô nghĩa không bằng dùng thời gian đó đi giết thêm mấy con tang thi.

“Hộc, hộc, bọn chúng vốn đã chết, đau hay không có gì liên quan?” Mắt kính dựa vào Lâm Nham thở hổn hển, sau đó một cước lưu loát đá bay một con tang thi, có điều sau khi tang thi bị đá bay vẫn tiếp tục đi quấy rối dị năng giả khác như chưa xảy ra việc gì.

“Đám tang thi này không phải đã tiến hóa đầy chứ? Đám người ở căn cứ này muốn chết sao?” Nhìn đám tang thi chạy nhảy lung tung, mắt kính hung tợn quay lại nhìn nhóm lão đại.

Tang thi tiến hóa, là tập thể tang thi vậy công đều tiến hóa, thế mà bọn họ không hề được cảnh báo trước, người của căn cứ không có đầu óc sao?

Che giấu việc tang thi tiến hóa? Mẹ kiếp! Đây là bức người ta vào đường cùng đúng không!

“Bọn họ dám nói sao, nói ra phỏng chừng mọi người đều chạy, còn ai ở lại đến bây giờ?” sau khi dùng dị năng giải quyết ba con tang thi, Lâm Nham tranh thủ nói chuyện.

“Chúng ta bây giờ chỉ cần bảo vệ bản thân là tốt lắm rồi, còn đâu chúng ta không có năng lực quản, cũng quản không được!” Hai người liếc nhau, sau đó chạy về phía Tiêu Văn.

Tang thi tiến hóa, độ nguy hiểm đã gia tăng rồi, nhiều người mới an toàn.

“Tiêu Văn, thế nào, có khỏe không?”

Hai người thật vất vả mới đến được chỗ Tiêu Văn Văn Hàn, nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tiêu Văn dị năng thật cường hãn, nơi này áp lực vì thế cũng giảm đi một chút.

“Tôi biết vì sao nhiều người thích dựa vào như vậy rồi, đúng là tốn ít sức hơn.” Mắt kính cảm khái, ở cạnh Tiêu Văn – Văn Hàn bọn họ áp lực giảm đi rất nhiều.

“Ngu xuẩn!” Cho mắt kính cái nhìn xem thường, Lâm Nham vội tìm kiếm bóng dáng đồng đội hần, bọn họ phải tụ tập lại bằng không bị tang thi vây quanh không biết đến khi nào mới xong.

“Tang thi tiến hóa?” Tiêu Văn chẳng có tinh thần để ý xem Lâm Nham với mắt kính nói gì, chỉ hỏi một câu.

Tang thi đều tiến hóa, lúc trước bọn họ giao thủ với tang thi rất nhẹ nhàng, hiện tại lại phải thật cẩn thận, chỉ có đám tang thi này tiến hóa hay tất cả đều tiến hóa?

“Ừ. Đáng buồn là tất cả đều tiến hóa!” Trừu trừu khoe miệng, Lâm Nham tung một dị năng cầu đem con tang thi đang tới gần bọn họ đánh bay.

Chết tiệt, hy vọng căn cứ không bị giết hết!

“Tất cả?” Tiêu Văn hỏa cầu liên tục xuyên qua đầu vài con tang thi, rất là phiền táo.

Cậu cũng không rõ là vì tang thi tiến hóa hay vì nguyên nhân khác, chỉ biết là cảm giác phiền táo.

“Đúng vậy.” Lâm Nham đã tìm thấy đám người Nghiêm Lâm và Ngụy Minh. Bọn họ đang tựa vào nhau.

“Tiêu Văn, chúng ta đi thế nào.” Nói đoạn chỉ về đám người Nghiêm Lâm phía trước.

Mắt kính tiến lên, một cước đem đầu tang thi đá văng, thiếu chút nữa thì bị tang thi cắn một miếng. Mở một đường máu đi ra, mấy người vừa đánh vừa di chuyển sang chỗ Nghiêm Lâm.

Thấy bọn họ tụ cùng một chỗ, người khác cũng đi sang bên này, mặc dù Lâm Nham hoàn toàn không quen những người đó.

Thời điểm đã tụ tập đầu đủ, Lâm Nham mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Lão đại, tại sao lại như vậy?” Nhiều người quá làm Lâm Nham không thể trao đổi với lão đại.

Sự tình lần này nằm ngoài dự kiến của bọn họ, bọn họ từng lường trước các tình huống, nhưng không ngờ được chuyện tang thi tiến hóa. Vấn đề đảm bảo an toàn thực khó khăn a.

“Không biết, nửa đêm có người phát hiện tang thi đột nhiên vây thành, đánh thức dị năng giả gác đêm. Từ đó tới giờ tôi đều ở trong này chưa rời đi. Rốt cuộc mọi chuyện như thế nào tôi cũng không rõ nữa.” Ngụy Minh lắc đầu, ông tuy không rõ tường tận nhưng có thể khẳng định bọn họ lần này dữ nhiều lành ít.

“Đi về phía trước đi, tang thi bị diệt sạch không sai biệt lắm.” Ngụy Minh nhìn quanh bốn phía, bọn họ bị tổn thất không lớn, đội khác ngược lại không được lạc quan cho lắm.

“Ok.”

Lâm Nham lên tiếng, lách người bỏ chạy, lưu lại một câu “Mau rút lui!!”

Có lẽ những người khác cũng có chung một ý nghĩ, hiện tại toàn bộ căn cứ bị tang thi bao vây bên ngoài, các nhóm dị năng giả đang cố gắng từng chút trở về.

Tuy bọn họ trải qua thời gian chiến đấu rất lâu, tang thi bớt đi rất nhiều, nhưng số lượng tang thi vẫn rất khủng bố.

Cho nên dù là khi rút lui cũng tổn thất rất nhiều dị năng giả.

Sau khi tất cả mọi người lui về căn cứ, toàn bộ lâm vào trầm mặc.

Những dị năng giả còn lại đứng trên tường thành từ trên cao nhìn xuống đàn tang thi đang gào rú, còn có cả thi thể đồng đội vừa mới mất đi.

Trầm mặc đến tận đáy lòng.

Khi nào sẽ đến lượt bọn họ?

Khi nào bọn họ sẽ chết giống như những anh em kia?

Ai cũng không biết, bọn họ chỉ có thể yên lặng.

“Tiêu Văn, cậu có cảm nghĩ gì không?” Nhìn cảnh tượng thảm khốc phía dưới, Lâm Nham cười khổ.

“Đây là lần đầu tiên em được chứng kiến, cũng là lần đầu tiên cảm thấy rung động.” Trong lòng cực kỳ buồn bã, Tiêu Văn cười không nổi, chỉ có thể cúi đầu không cho bất luận kẻ nào thấy biểu tình của mình.

Văn Hàn yên lặng đứng bên cạnh Tiêu Văn, đưa tay ra nắm lấy tay cậu.

Hắn là tang thi, hắn là người, hắn cũng là quái vật. Lúc này hắn không muốn nói bất kỳ cái gì, hắn chỉ muốn an ủi Tiêu Văn.

Thời điểm tay bị Văn Hàn nắm lấy, Tiêu Văn không hề động đậy, chỉ cúi đầu nhìn nơi hai bàn tay giao nhau.

Tang thi huynh, người không đồng dạng như vậy, người không giống với.

“Ha ha, nhìn lâu thêm nữa sẽ càng chết lặng đấy.” Nhìn phương xa mặt trời sắp mọc, Lâm Nham chỉ biết cười khổ.

“Aiz, chết lặng cũng tốt.” Nước mắt chậm rãi từ khóe mắt chảy xuống, Tiêu Văn ngẩng đầu nhìn, bọn họ vừa vặn đứng ở chỗ có thể ngắm bình minh.

Mọi người khe khẽ nói chuyện với nhau, có lẽ bọn họ cũng cảm thấy khó chịu.

Khi tia nắng đầu tiên toát ra từ đường chân trời, tất cả mọi người theo bản năng nín thở!

Này có thể tượng trưng cho tương lai hy vọng của nhân loại hay không?

Không ai biết, nhưng bọn họ còn muốn kỳ vọng, khát khao.

Phía sau, mắt kính đã đi tới, nhìn bình minh phương xa, đưa tay lên che trán, híp mắt. “Lão đại nói chúng ta xuống đánh một trận nữa là có thể hoàn toàn đuổi được đám tang thi đi. “

“Vậy đi thôi.” Lâm Nham gật gù đầu đi theo mắt kính xuống tường thành.

Tiêu Văn với Văn Hàn hai mắt đối diện, cũng đi theo Lâm Nham.

Khi Tiêu Văn đứng dưới mặt đất, ngẩng đầu nhìn lên, mọi người cũng đang chậm rãi đi xuống.

“Văn Hàn, không biết vì sao ta cảm giác rất phiền não.” Càng ngày càng phiền não, Tiêu Văn cau mày, đối với cảm xúc trong lòng cậu không biết nên làm thế nào.

“Không được rời khỏi tầm mắt của ta.” Văn Hàn nắm chặt tay Tiêu Văn, từ lúc đó đến giờ bọn họ vẫn luôn nắm tay như vậy.

“Được.” Gật đầu, Tiêu Văn đi theo Lâm Nham ra khỏi đại môn.

Nghênh đón bọn họ chính là đàn tang thi rít gào công kích.

Tiêu Văn buông tay, hỏa cầu trong lòng bàn tay thiêu đốt.

Đến đây đi!

Tiêu Văn cách Lâm Nham không xa, trên cơ bản đều duy trì một khoảng cách nhất định.

Mỗi khi giết chết một con tang thi, Tiêu Văn đều lẩm nhẩm trong miệng.

“14 “

“27 “

...

Lâm Nham và mắt kính cách Văn Hàn gần nhất, mới đầu hai người còn sợ Văn Hàn không có dị năng gì, sẽ bị thương tổn.

Đến khi nhìn thấy thủ đoạn giết tang thi của hắn, cổ không khỏi lạnh một chút.

Văn Hàn vẫn như cũ dùng thủ pháp gọn gàng lưu loát bẻ cổ thi pháp.

Đến một con vượn cổ một con, lại đến một con, lại vượn, cứ như thế lặp lại!

Lâm Nham và mắt kính nhìn nhau không nói gì, chỉ yên lặng rời xa Văn Hàn. Xem ra Văn Hàn không cần bọn họ bảo hộ, có khi còn bảo hộ bọn họ!

“Này người lùn, cậu đoán xem khi chúng ta diệt xong lũ tang thi chết tiệt này sẽ còn lại bao nhiêu người?” Có điểm bi thương nhìn đám người đang chiến đấu với tang thi.

Đến lúc đó còn bao nhiêu người đây?

Bây giờ bọn họ có thể nhìn mọi người đánh tang thi, được nghe được mọi người rống to. Không biết sau đó còn có thể trụ bao nhiêu người?

“ Bao nhiêu? Chúng ta không quyết định được, chỉ cần chúng ta không chết là tốt rồi!” Học theo Văn Hàn vượn cổ một con tang thi, Lâm Nham có chút giật mình nhìn về phía Văn Hàn.

“Làm sao vậy?” thấy Lâm Nham vẻ mặt biến đổi, mắt kính rất là kinh ngạc.

Hắn phát hiện ra cái gì? Hửm? Nhìn theo ánh mắt Lâm Nham, đó là Văn Hàn mà? Văn Hàn có gì khác thường sao?

Văn Hàn không bị tang thi cắn cũng không đi cắn tang thi. Vậy Lâm Nham kinh ngạc cái gì?

82. Quyển 2 - Chương 32: Dị Biến!

“Ha ha.” Khẽ cười hai tiếng, Lâm Nham nhìn Văn Hàn ánh mắt phức tạp.

Vừa rồi hắn vượn cổ tang thi cảm giác lực bất tòng tâm, thế mà Văn Hàn dùng phương pháp này đi giết tang thi lại đơn giản như uống nước.

Đây là khác biệt a.

Không biết vì sao, Lâm Nham cảm thấy trong lòng có điểm ghen.

Khác biệt thật sự rất lớn, tại sao hắn lại yếu như vậy?

Nếu có thể sống sót, hắn sẽ bế quan tu luyện.

“Không có gì, chính là Văn Hàn rất mạnh, người có thể thử một chút. Cắt đứt cổ tang thi không phải chuyện dễ dàng như vậy.” Nhìn mắt kính ánh mắt nghi hoặc, Lâm Nham cười cười quay đi.

“Quên đi, bảo mệnh quan trọng hơn!” mắt kính may mắn tránh thoát được móng vuốt của tang thi vô tội, một cước đá vào bụng tang thi, tạm thời có thể ngăn cản tang thi hành động.

“Mệt chết.” Hai chân liên tục đem tang thi đá văng, mắt kính một phen lau mồ hôi.

“Khương đội trưởng, có biết vì sao lại thế này không?” Ngụy Minh một bên động thủ một bên cùng Khương Sinh tán gẫu.

Tang thi đột nhiên tiến hóa rất cuộc vì nguyên nhân gì? Nếu tất cả tang thi đều tiến hóa, như vậy nhân loại chỉ có thể chờ đợi diệt vong.

“Không biết, ngày hôm qua tang thi vẫn bình thường, ít nhất còn chưa tiến hóa.” Khương Sinh cũng buồn bực, hẳn không biết tại sao lại như vậy, nhưng theo dự đoán của hắn phỏng chừng là do con tang thi kia.

Khương Sinh nhớ lại lời a Lực nói mấy hôm trước.

A Lực nói hắn thấy một con tang thi, con tang thi đó đang ẩn núp quan sát nhân loại. Vốn a Lực định giải quyết nó nhưng lúc hắn phát hiện ra con tang thi kia, nó cũng phát hiện a Lực. Ngay khi a Lực định tiến lên, tang thi quay lại nhìn thoáng qua, sau đó nhảy mấy cái liền không thấy tăm hơi.

A Lực nói hắn thấy được ánh mắt của tang thi kia, bên trong tất cả đều là oán hận!

Một khắc ấy a Lực không biết vì sao cảm thấy rất sợ hãi.

Nghĩ đến đây Khương Sinh cười khổ một tiếng, nếu chỉ có vậy cũng không nói làm gì, quan trọng là khi nói xong, a Lực áp dụng như có điều không muốn nói, nhưng là cuối cùng vẫn nói.

A Lực nói người kia, không phải, là tang thi kia hẳn có ẩn tượng, hẳn nhớ rõ nó từng là người gia nhập vào viện nghiên cứu.

Viện nghiên cứu, địa phương ăn thịt người.

Tang thi, viện nghiên cứu, oán hận.

Hắn có thể đoán được.

Ha ha, lần này tang thi vây thành có lẽ do chính người của căn cứ gây ra.

Quả nhiên lúc trước ý nghĩ muốn rời đi là hoàn toàn chính xác, nhưng mình lại kéo dài thời gian, hậu quả chính là kết cục bấy giờ.

“Có lẽ.” Suy nghĩ một chút, Khương Sinh quyết định nói cho Ngụy Minh, muốn được đối phương tín nhiệm tốt nhất nên thẳng thắn thành khẩn. “Tôi biết nguyên nhân.”

Lời nói của Khương Sinh làm Ngụy Minh giật mình, sau đó cau mày, lôi kéo Khương Sinh đến khu vực an toàn.

“Nói đi.” Ngụy Minh nhìn Khương Sinh vẻ mặt ngưng trọng.

Hôm nay đã xảy ra đến nỗi này, ông vốn không trông cậy Khương Sinh biết được bao nhiêu. Căn cứ bị các lãnh đạo cùng với người của viện nghiên cứu khống chế, bọn họ chỉ thuộc thế lực nhỏ nhỏ, căn bản không chiếm được tin tức hữu dụng gì.

“Phù!” Hít sâu, Khương Sinh nhắm mắt lại sau đó mở ra tựa như lấy thêm quyết tâm bằng bất cứ giá nào.

“Ngụy Minh, hy vọng lúc tôi nói ngài đừng ngắt lời.” Khương Sinh trợn mắt, nói rất trịnh trọng.

“Được.” Ngụy Minh nghiêm túc gật gật đầu.

“Tang thi vậy thành là do căn cứ chúng ta tự tác ngược, không thể sống, ha ha.” Cười nhẹ hai tiếng, Khương Sinh phớt lờ ánh mắt kinh ngạc của Ngụy Minh, nói tiếp: “Nếu tang thi có linh trí đối với căn cứ chúng ta mang đầy trời cừu hận, ngài nói xem chúng ta có phải là làm vậy không thể sống đúng không?”

“Lần này tang thi vậy thành vì trong đó có một con tang thi có linh trí.”

Tới đây Khương Sinh không nói thêm nữa, Ngụy Minh có thể tự tìm được đáp án, bây giờ còn đang ở bên ngoài, bọn họ chỉ là thể lực nhỏ, trước hết không thể đối nghịch với viện nghiên cứu, bọn họ còn muốn sống nha.

Nhìn Ngụy Minh bộ dáng trầm mặc, Khương Sinh xoay người tiếp tục chiến đấu với tang thi, tuy hắn không có dị năng nhưng vẫn có thể giết tang thi.

Ngụy Minh trầm mặc. Khương Sinh vừa cấp cho ông một lượng tin tức quá lớn, ông cần cẩn thận sắp xếp lại.

Tang thi • linh trí • oán hận • căn cứ •

Ha ha, ông đã hiểu.

Khó trách ngay từ đầu Khương Sinh tìm ông hỏi có nguyện ý cùng rời đi không.

Aiz, xem ra căn cứ thật sự không phải nơi có thể ngây người.

Chỉ hy vọng hiện tại có thể sống sót.

Ngụy Minh nhìn đồng đội bốn phía còn đang diệt tang thi, chỉ có thể trầm mặc. Đến lúc đó ông sẽ đồng ý đi cùng hắn, ai không muốn ông không miễn cưỡng.

Ngụy Minh nhìn thoáng qua đám người Khương Sinh.

Cong khéo miệng, khế cười.

Quên đi, đánh tang thi trước đã.

Bên này Tiêu Văn tiêu hao dị năng không sai biệt lắm, đang tựa vào người Văn Hàn thở phà phò.

“Văn Hàn, người nói xem này rốt cuộc là làm sao vậy? Tại sao tự nhiên lại lợi hại như vậy?” Nhìn bốn phía tang thi giương nanh múa vuốt, Tiêu Văn nhận ra có điểm không thích hợp, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân.

“Tự giết lẫn nhau.” Thuận tay chặt đứt cổ một con tang thi, Văn Hàn lên tiếng.

“...” Tiêu Văn dừng một chút, có chút giật mình: “Là phương pháp này sao?”

Tiêu Văn thực hy vọng cậu nghe nhầm.

Tự giết lẫn nhau, hai con tang thi dưới sự khống chế của người khác ăn thịt lẫn nhau sau đó tiến hóa, bình thường tang thi đối với đồng loại không có dục vọng đánh nhau, nhưng khi bọn nó bị khống chế thì điều gì cũng có thể xảy ra.

Này là lý do hợp lý nhất giải thích cho việc vì sao tang thi đột nhiên tiến hóa, số lượng tang thi cũng giảm bớt.

“Ừ.” Văn Hàn thần nhiên nói, sau đó mang theo Tiêu Văn đi về phía đội của Lâm Nham.

Văn Hàn một tiếng ‘ừ’ này làm Tiêu Văn hoàn toàn tan biến một tia ảo tưởng trong lòng.

Tại sao bỗng nhiên lại như vậy.

Giữ vững tinh thần đối mặt với tang thi, Tiêu Văn tuy tiêu hao rất nhiều dị năng, nhưng hiện tại cũng đã khôi phục được một chút.

“Không cần lo lắng, tang thi kia đã chết.” Văn Hàn nhìn Tiêu Văn bộ dạng lo lắng, nhẹ giọng nói.

Hắn cảm giác được chích tang thi kia đã chết, là chết bởi vũ khí nóng. Cho dù nó có cường hân như thế nào đi nữa, chung quy vẫn chỉ là kết quả của thí nghiệm thất bại, có khi so với đứa trẻ gặp được lúc trước còn yếu hơn.

Không biết vì sao Văn Hàn cảm thấy nỗi buồn phiền trong lòng càng ngày càng lớn.

Cẩn thận nghĩ lại xem mình có bỏ qua điều gì không, thế nhưng vẫn không có manh mối.

Văn Hàn có điểm sầu lo nhìn Tiêu Văn, có liên quan đến súng vật sao.

Vừa nghĩ đến súng vật, cảm giác lo lắng càng tăng.

Không thể nào.

Nhiều mảy, Văn Hàn chăm chú nhìn Tiêu Văn đang đánh nhau với đám tang thi. Chẳng lẽ đúng là vì súng vật?

Văn Hàn ánh mắt dần dần biến sắc.

Hắn nhìn thấy gì!

Tiêu Văn mãi mê chém giết tang thi, không hề phát hiện ra bên cạnh có vài dị năng giả đang áp sát cậu.

Bởi vì là chiến trường, cho nên Văn Hàn đối mấy năng giả lúc đến lúc đi không hề phòng như trước.

Những người đó chuẩn bị bắt Tiêu Văn đi ngay trước mặt hắn sao?

Văn Hàn bước nhanh đến chỗ Tiêu Văn, khí tràng toàn thân không hề khống chế khiến đám tang thi bên cạnh đều dạt sang hai bên, tang thi trước đó định công kích Văn Hàn thì trực tiếp ngã xuống.

Không quan tâm bản thân có khiến người khác hoài nghi hay không, Văn Hàn hiện tại trong mắt chỉ có đám dị năng giả đang động thủ với Tiêu Văn.

Tiêu Văn vốn định giải quyết xong mấy con tang thi này sẽ qua chỗ Văn Hàn nghỉ ngơi một chút.

Nhưng là.

Những người này đang làm gì vậy?

Nhìn quanh bốn phía, tang thi rõ ràng bao vây dày đặc, mấy người này làm sao chạy tới được!

Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì!

Cậu không khỏi cảnh giác, nhưng vì dị năng tiêu hao quá nhiều, bên cạnh lại có nhiều tang thi như vậy, cộng thêm dị năng giả như hổ rình mồi.

Lo lắng lúc trước chính là vì nguyên nhân này rồi.

Nhìn đám dị năng giả cười âm hiểm, Tiêu Văn chỉ có thể chặt vật trốn tránh, cậu hiện tại chỉ có thể chờ dị năng khôi phục, bằng không bị giết chính là kết cục!

Những người này xem ra đã chiếm được tin tức gì rồi, nếu không đã không làm ra loại sự tình này.

Văn Hàn, tang thi huynh, chúng ta sai lầm rồi!

Mặc kệ Tiêu Văn trốn tránh như thế nào, trước đó cậu tiêu hao quá nhiều dị năng là thật, bây giờ cậu lâm vào hiểm cảnh cũng là thật.

Thời điểm trốn tránh, Tiêu Văn thấy được bóng dáng Văn Hàn đang tiến tới.

Cũng thấy được tất cả tang thi đang né tránh!

Trong lòng căng thẳng, về sau có thể quay lại tháng ngày trước kia.

Nếu đã như vậy còn cần che giấu gì nữa?

Đầu tiên cần phải tiêu diệt tất cả đám người này!

Tuy Tiêu Văn rất cố gắng chạy trốn nhưng vẫn không tránh được bị thương, cậu vốn đã cạn thể lực, còn chống cự được đến nước này đã là tốt lắm rồi.

Tiêu Văn cách Văn Hàn cũng không xa, Văn Hàn chỉ cần đi thêm vài bước là có thể đến bên cạnh Tiêu Văn.

Dị năng giả bao vây Tiêu Văn cũng nóng nảy nhìn nhau, âm thầm hạ quyết định.

Bọn họ kỳ thật không ngờ Tiêu Văn có thể kiên trì lâu như vậy. Kế hoạch vốn là thừa dịp Tiêu Văn kiệt sức bọn họ sẽ liền vây công, sau đó mang Tiêu Văn đi, tiếp đó làm gì không phải chuyện của bọn họ.

Nhưng sự thật là Tiêu Văn còn chưa bắt được, cái người tên là Văn Hàn kia đang chạy tới.

Không còn biện pháp, chỉ có thể làm như vậy, cho dù Tiêu Văn bị thương cũng không sao!

Nhìn những người đó hành động, Văn Hàn có dự cảm không tốt.

Mở to hai mắt, Văn Hàn nhanh chóng chạy tới.

“Âm vang!”

Đây là tiếng bom nổ rất quen thuộc.

Thời điểm Lâm Nham nhìn về phía phát ra âm thanh, hắn thấy chính là Văn Hàn bóng dáng cứng ngắc!

Biết là ảo giác, nhưng Lâm Nham vẫn cảm thấy trên người Văn Hàn bốc lên khói đen. Một khắc này hắn tựa như ma vương miêu tả trong tiểu thuyết huyền huyền.

Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Văn Hàn lại như vậy?

Chẳng lẽ là Tiêu Văn?

Trợn to mắt nhìn phương hướng phát ra tiếng nổ!

Lâm Nham có dự cảm bất hảo, vài bước vội chạy đến chỗ Văn Hàn!

Khi nhìn thấy vẻ mặt Văn Hàn, Lâm Nham trong lòng giật thót, không cần hỏi nữa, xem ra đúng là Tiêu Văn đã xảy ra chuyện.

Bom, chỉ có cấp trên mới có, rốt cuộc là thể lực của ai!

Lâm Nham trong lòng quay cuồng khiếp sợ nói không nên lời, chỉ có thể nhú mày nhìn Văn Hàn càng ngày càng không thích hợp.

Vừa rồi nổ mạnh gây thương tổn đến nhiều dị năng giả, đương nhiên cũng có cả tang thi.

Rất nhiều người cũng không biết vì sao lại có bom, ai cũng mờ mịt nhìn xung quanh.

83. Quyển 2 - Chương 33: Âm Mưu!

Vương Phong, không biết còn ai nhớ người này không nhỉ.

Nhưng là Vương Phong cũng chẳng hy vọng có người nhớ đến hắn. Sau khi đuổi ‘bao cổ’ về căn cứ vì hành trình tiếp theo cần an toàn bí ẩn, có điều mọi chuyện cho tới bây giờ không hoàn toàn được như ý.

Nhiệm vụ lần này dọc theo đường đi đều rất suôn sẻ, ngoại trừ một lần bị cướp. Lần đó tổn thất mất hai người bình thường và một xe lương thực. Sau vụ đấy hắn nâng cao đề phòng, rốt cuộc cũng không gặp khó khăn gì.

Thẳng đến nơi làm nhiệm vụ, Vương Phong mới ngửi thấy mùi nguy hiểm. Nơi này tang thi không phải loại cường hãn bình thường, làm bọn hắn gặp rất nhiều rắc rối.

Cuối cùng bọn hắn cũng đến đích.

Chỉ là... ai có thể nói cho hắn biết đồng phệ tích đồ nát kia là mục đích cuối cùng của bọn hắn?

Đừng đùa chứ, này rõ ràng có người viếng thăm rồi thuận tiện hủy diệt, vậy mà đám giáo sư nói nơi này bí ẩn không ai biết?

Nha, làm ơn đừng có nói mấy câu lừa gạt kiểu này được không, đến con nít còn chẳng tin.

Nên làm gì bây giờ? Vương Phong chỉ có thể đem về một ít hàng mẫu tử như mấy mảnh vụn còn sót lại sau vụ nổ để chứng minh bọn hắn đã từng đến đây.

Vương Phong biết nơi này không thể ở lâu, lập tức mang theo những người còn lại về căn cứ.

Khi vừa nhìn thấy bóng dáng căn cứ, Vương Phong gặp được người của viện nghiên cứu.

Sau đó hắn cùng đồng đội được mời đến viện nghiên cứu.

Nói là mời, kỳ thật chính là uy hiếp nha.

Vương Phong ngồi trên ghế, bất đắc dĩ ngửa đầu ra sau, nhắm mắt.

Từ khi tiếp cái nhiệm vụ kia chẳng hiểu sao làm gì cũng không thuận lợi.

Aizz.

Chỉ hy vọng lần này có thể sống sót.

Quan sát kỹ căn phòng nhìn qua giống như mật thất này, Vương Phong chỉ có thể cười khổ.

“Cạch!” cửa bị mở ra.

Vương Phong quay lại nhìn chỉ thấy tà áo dài màu trắng. Bởi vì tầm mắt bị che khuất, hắn chỉ có thể nhìn đến bụng người nọ.

Chậm rãi ngẩng đầu, Vương Phong nhìn người che mặt kia, không nói gì.

Bọn họ rốt cuộc định làm cái gì vậy?

Tuy nói nhiệm vụ lần này là viện nghiên cứu giao cho, nhưng bởi vì đội ngũ chỉ còn mấy người sống sót trở về, cho nên cấp trên của căn cứ đối nhiệm vụ lần này thực để ý, hiện tại đội ngũ của hắn hầu như là cấp dưới của đám người kia, nếu đoán không nhầm thì viện nghiên cứu không được nhúng tay vào vụ này.

A, không biết mấy người này rốt cuộc muốn làm gì?

“Vương Phong, bọn tôi hỏi cậu mấy câu, chỉ cần cậu trả lời chi tiết, bọn tôi tuyệt đối không làm khó dễ cậu!” gã áo trắng kia kéo ghế dựa ra ngồi đối diện với Vương Phong.

Nhìn người che mặt phía trước, Vương Phong thầm cười khổ.

Xem tình huống có lẽ nhiệm vụ lần này thật sự có rất nhiều bí mật đâu.

“Mấy người muốn biết điều gì?” Không làm khó dễ? Đó là vì ta không có gì uy hiếp, các người muốn moi tin thì phải có điều kiện trước đã.

Tuy nói nơi này giống căn mật thất nhưng Vương Phong không bị trói, cho nên Vương Phong hắn tứ chi vẫn được tự do.

Tay phải nâng lên, Vương Phong nhìn bàn tay mình, chờ bọn họ đặt câu hỏi.

Trong lòng bàn tay đều là vết thương, hắn không đau vì vết thương đã lên vảy.

“Đồng đội của cậu nói nơi các cậu làm nhiệm vụ đã bị phá hủy.” Người kia ngừng một chút. “Tôi muốn biết cụ thể!”

“Cụ thể gì? Tôi nghĩ mấy người đã biết hết rồi?” Cười khê hai tiếng, Vương Phong hai tay che mắt. “Các người vẫn là nói trọng điểm đi, tôi biết gì nói đó, tuyệt đối không nói dối.”

Ha ha, vừa rồi đó là kiểm tra xem hắn nói chân hay không sao? Đúng là quá đa nghi rồi.

“Có hai người chết giữa đường. Tôi muốn biết bọn họ chết như thế nào. Cụ thể.” Không tiếp tục dông dài, người kia trực tiếp hỏi chuyện bọn họ muốn biết nhất.

Chỉ cần sáng tỏ được chuyện này, bọn họ có thể đoán ra vấn đề. Đến lúc đó đám người ở căn cứ còn dám kiêu ngạo nữa không?

Hừ! Tất cả đều đi tìm chết đi.

“Đúng vậy, hai người chết, có điều hai người đó chỉ là người bình thường.” Vương Phong duỗi tay, chống cằm, mắt không hề chớp chăm chú nhìn biểu tình người đối diện.

Hai người kia chết thực kỳ quái, lúc đầu hẳn còn tưởng là người trong đội hạ thủ nên đề phòng vài ngày, thế nhưng sau đó xảy ra chuyện gì nữa.

Chẳng lẽ nhân viên nghiên cứu này biết điều gì?

Vương Phong có thể nhận ra người đối diện sau khi nghe hẳn nói xong, trong nháy mắt đó biểu thay đổi, ánh mắt hơi hơi nheo lại.

Gì đây? Đây là mỉm cười à?

“Nói tiếp đi, tôi muốn biết bọn họ chết như thế nào.” Người đối diện mặc kệ Vương Phong có nhìn ra cái gì không, dù sao những người này sẽ đoán không ra.

“Là bị bóp chết, nhưng tôi không biết ai làm.” Vương Phong quyết định không nói chuyện lương thực biến mất. Chuyện này chỉ có vài người biết, mà những người biết chuyện hầu như đều chết hết rồi, chỉ còn lại hẳn và người lái xe.

Như vậy không cần báo lên cấp trên nữa đúng không?

“Ha ha.” Người đối diện trực tiếp cười rộ lên, sau đó thực vui vẻ rời đi.

Nhìn mấy người nối đuôi nhau mà ra, khi đi còn không quên đóng cửa lại, Vương Phong cúi đầu khẽ cười.

“Ha ha.” Xem ra làm nghiên cứu đôi khi rất đơn thuần. Nếu bọn họ một mực ép hỏi, làm sao có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy, khẳng định sẽ dùng thủ đoạn đến khi nào chịu khai mới thôi! Không cần nghĩ cũng đoán được!

Không lâu sau Vương Phong được thả ra.

Nhìn lên bầu trời, âm thầm thở dài một hơi.”Aiz!”

Người nọ sau khi có được tin tức mình muốn liền thả Vương Phong, sau đó vào phòng họp.

Trong phòng toàn là nhân viên nghiên cứu mặc áo trắng giống nhau, đang châu đầu ghé tai thảo luận.

Thời điểm thấy người kia đi vào, tất cả mọi người kích động đứng lên. Vẻ mặt kia có thể hình dung bằng hai chữ ‘điên cuồng’.

“Ha ha.” Ngồi vào vị trí của mình, người nọ cao hứng cười hai tiếng.

Những người khác nhìn hẳn vẻ mặt như thể được vui lây, mọi người đều vui vẻ tươi cười.

“Bị bóp chết.” Khi nói câu này, mặt nạ của hẳn đã được gỡ ra, hẳn cười thực chói mắt.

“Phải không? Đúng là quá tốt!” Người kia vừa dứt lời, những người khác liền vui vẻ nói chuyện với nhau.

“Đúng vậy, đúng là quá tốt, ngày tốt của chúng ta đã đến rồi, ha ha ha!”

“Ừ, chúng ta nhanh chóng bắt cô về thôi!”

“Không thể được, còn chưa khẳng định chính xác, chúng ta trước tiên phải quan sát đã.”

Nhìn mọi người hỗn loạn một mảnh, người kia ho hai tiếng.

“Khụ khụ.”

Chờ mọi người yên lặng lại, người kia mới chậm rãi mở miệng.

“Bây giờ vẫn chưa xác định được có đúng là cô không, cho nên chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn.”

Nghe nói như thế, mọi người phía dưới như có điều suy tư. Bọn họ hứng thú với cô , nếu người kia không phải, vậy cố gắng của bọn họ tất cả đều uổng phí. Phải thận trọng.

“Vậy làm sao bây giờ?” Sau một lúc lâu không có ai lên tiếng, một lão già đứng tuổi mở miệng.

“Chúng ta chỉ có thể bắt người bên cạnh cô về áp chế hấn. Mặc kệ có phải hay không, chỉ cần chúng ta kiểm tra qua là có thể biết được.”

Kỳ thật hấn cũng không muốn dùng loại phương pháp kích động này, nhưng trước đó đã tổn thất rất nhiều dị năng giả, còn cả một số nhân viên của viện nghiên cứu nữa dù không phải người quan trọng. Hiện tại lực lượng của bọn họ có điểm yếu đi, còn phải đối phó với lãnh đạo của căn cứ, mặt khác còn có cả cô nữa.

Lúc trước mời chào dị năng giả quá khoa trương, lãnh đạo căn cứ đã phát hiện. Bây giờ vừa vặn phát hiện tung tích của cô , bên trọng bên khinh không cần nghĩ cũng biết.

Buồn bực nhất là phế phẩm thất bại khi thí nghiệm cư nhiên vậy công căn cứ!

Tuy đó chỉ là người thí nghiệm, nhưng là khi hấn triệu hồi các tang thi khác sẽ rất nguy hiểm.

“Chúng ta không thể bắt người dễ dàng như vậy.” Phương pháp này nghe thì dễ, bắt tay vào hành động lại khó.

“Cho nên chúng ta cần chuẩn bị kế hoạch thật tốt, có thể lợi dụng tang thi vây thành lần này.” Suy nghĩ một lát, người kia nói.

Bọn họ phải thành công, bằng không về sau càng gian nan hơn, hiện tại có rất nhiều dị năng giả bắt mắt với bọn họ.

Bọn họ phải có quyền khống chế tuyệt đối.

“Dư Hàng nói cái người tên Tiêu Văn kia khá thân với Ngụy Minh, chúng ta muốn bắt được Tiêu Văn thì chỉ có thể thừa dịp hấn một mình, dị năng tiêu hao không.” Người này lúc trước phụ trách nhiệm vụ mời chào nhưng thất bại, lần này có thể lấy công chuộc tội, hấn thực vui vẻ.

“Cậu nói thật?” một người khác nghe vậy thì vui vẻ nhảy dựng lên, vỗ bàn.

“Rầm!”

“Cứ làm như thế đi, chúng ta có thể bài trí cho đám dị năng giả đến chỗ phế phẩm kia, còn người bên ta sẽ ẩn núp cạnh Tiêu Văn, thỉnh thoảng dồn một ít tang thi đến chỗ hấn, làm hấn tiêu hao dị năng.”

“Quyết định vậy đi.” Nói xong không đợi những người khác thảo luận, chính hấn tự mình trả lời. Xem ra hấn rất kích động.

“Đúng vậy, như vậy chúng ta có thể nhất cử lưỡng tiện. Ha ha ha.”

“Đúng vậy, đúng vậy, đến lúc đó chúng ta có thể tùy ý làm nghiên cứu!”

“Đến lúc đó có nên mở tiệc ăn mừng không?”

Bọn họ cao hứng phấn chấn trò chuyện như thế bọn họ đã thành công.

Tang thi đột nhiên vậy công vào nửa đêm.

Người kia ngồi trong phòng họp, phiền não gõ gõ bàn.

Sự việc đảo lộn hết lên. Tang thi đột nhiên vậy thành, kế hoạch của bọn họ còn chưa kịp thực thi.

“Chỉ có thể làm theo kế hoạch.” Sau một lúc lâu hấn mới đưa ra quyết định.

“Mấy người đi xuống chuẩn bị một chút, chúng ta làm theo kế hoạch! Chỉ cần nắm được đại cục trong tay, chúng ta sẽ không thất bại!”

“Được, tôi đi thông báo cho mọi người.” Một người đứng dậy vội vàng rời đi, tuy tang thi đột nhiên vậy thành phá hủy kế hoạch của bọn họ, nhưng nhìn chung thế cục không thay đổi, sẽ không sao.

“Tôi đi chuẩn bị đã.” Một người khác cũng đứng dậy, hẳn cần chuẩn bị bắt người, có một số chuyện cần phải làm, thời gian rất gấp gáp.

Người kia nhìn phòng họp trống không, nở nụ cười, chỉ là một chút tiểu tiết, sẽ không phá hỏng kế hoạch của bọn họ.

84. Quyển 2 - Chương 34: Vì Cái Gì Nha?

Nơi đây giống như nhân gian luyện ngục, chỉ cần vừa nhìn là muốn ói.

Mùi máu tươi lan tràn khắp nơi. Văn Hàn một lần nữa bị bao vây.

Nhìn dị năng giả xuất hiện tầng tầng lớp lớp, Văn Hàn cảm thấy nóng nảy.

Đứng gần vụ nổ như vậy Tiêu Văn nhất định là bị thương. Hơn nữa bị người của viện nghiên cứu bắt đi, hẳn không dám chắc đám người đó sẽ để yên cho Tiêu Văn, có khi cậu bị tra tấn cũng nên!

Nghĩ tới đây Văn Hàn càng sốt ruột, đám người này sao mà giết mãi không hết a!

Đột nhiên Văn Hàn nghĩ tới năm con pet.

Trước đó là do sốt ruột nên hẳn đều quên mình còn có năm con vật hung mãnh này. Hiện tại hẳn không thể thoát thân ngay lập tức, trong khi phải cứu Tiêu Văn ra càng sớm càng tốt, như vậy ngũ chỉ chính là lựa chọn thứ hai. Hy vọng Tiêu Văn không xảy ra chuyện gì, nếu không...

Tiện tay phóng xuất nhóm pet ra, Văn Hàn mặc kệ đám người xung quanh có biểu tình gì, hẳn hiện tại phải tìm được Tiêu Văn!

Năm con thú vừa ra khỏi không gian liền vây quanh Văn Hàn, trong mắt đều là nghi hoặc.

Tại sao đột nhiên lại thả bọn nó ra nha, bình thường sẽ không tùy tiện gọi bọn nó đâu.

“Tiêu Văn, đi tìm Tiêu Văn, Tiêu Văn đang ở chỗ này!” Văn Hàn lười dài dòng, trực tiếp sai bọn chúng đi tìm người. Hẳn cần bản thoát thân không ra, những người này tuy không mạnh nhưng số lượng nhiều.

“Rống!” Tiểu nhất phần nộ rống lên một tiếng, sau đó xoay người bỏ chạy!

Tiểu nhất thân hình khổng lồ nên chẳng mấy chốc bị dị năng giả chú ý đến, tạm thời chỉ có thể cùng bọn họ đấu làm hành động bị ngăn trở.

Ba con vật khác cũng chung cảnh ngộ. Sau khi Văn Hàn thả mãnh thú ra, đám đông còn ngạc nhiên một chút, nhưng khi mãnh thú nhào về phía bọn họ, bọn họ chỉ có thể nghĩ đến việc giết những con vật này.

Tiểu nhị ngược lại bởi vì tốc độ nhanh, thân hình nhỏ, rất nhanh liền lẩn đi mất dạng.

Văn Hàn đối với tình huống hiện tại có điểm khó chịu. Hẳn vốn cho rằng ngũ chỉ (*) có thể thuận lợi tìm được Tiêu Văn, sau đó bảo vệ cậu, xem ra hẳn đã coi thường đám người này rồi.

(ngũ chỉ, ngũ chỉch: là nói năm con thú kia, sr mình ko tìm đc từ nào hay ho hơn để thay .=)

Như vậy...?

Để ta thu thập dùm các người được không?

Tiểu nhị vừa ra khỏi không gian trông thấy mặt đất toàn tử thi, đối với mấy thứ này nó không thèm để ý, có điều Văn Hàn nói cái gì vậy? Tiêu Văn chủ nhân ở trong này, không ở cạnh Văn Hàn?

Tiểu nhị đối với mùi của Tiêu Văn rất quen thuộc, nó là đứa nhỏ nhất, tốc độ nhanh nhất, nhìn bộ dáng Văn Hàn giết người thế này có thể đoán được Tiêu Văn tình hình rất nghiêm trọng.

Nó phải tranh thủ thời gian tìm được Tiêu Văn mới được.

Thời điểm Tiêu Văn tỉnh lại một lần nữa, dị năng của cậu đã khôi phục hơn phân nửa.

Bây giờ cậu nên trị liệu trước hay giữ lại dùng?

Nhìn thoáng qua cổ tay bị trói, Tiêu Văn không còn lựa chọn nào khác.

Đầu ngón tay nhóm lên ngọn lửa, sau đó từng chút từng chút dịch tới gần đoạn dây thừng ở cổ tay.

Khi hai cánh tay đã được tự do, Tiêu Văn tranh thủ thời gian cởi dây thừng ở chân.

Tiêu Văn mệt muốn chết, cậu vốn suy yếu rất cần dị năng chữa trị thân thể. Thế nhưng vấn đề bây giờ không phải là chữa trị hay không, chạy trốn quan trọng hơn.

Khi chân vừa tiếp xúc với sàn nhà, Tiêu Văn nhận không được trực tiếp ngã trên mặt đất.

“Ách!” Xem ra nên trị thương trước đã, chứ không với cái dạng này ngay cả đi còn không đi nổi.

Nhắm mắt lại tập trung trị liệu.

Không bao lâu sau, Tiêu Văn liền mở mắt, nhưng là trong mắt tràn đầy chua xót.

Đúng là tự mình ảo tưởng mà, vết thương đã khép miệng đồng thời dị năng cũng dùng hết.

Thật sự là bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Đứng lên, chân vẫn còn run rẩy.

Tiêu Văn không cần soi gương cũng biết hiện tại bộ dạng cậu rất chật vật.

Trên mặt toàn là máu, khuôn mặt trắng bệch càng thêm khó coi.

Không dám nghĩ nhiều, Tiêu Văn lê bước ra cửa.

Việc cần làm đầu tiên là phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tuy có thể đi lại nhưng là Tiêu Văn toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Miễn cưỡng lê đến cửa ra vào, thời điểm vừa mới mở cửa, cậu liền bị cái gì đó đụng trúng, sau đó trực tiếp ngã trên mặt đất!

“Ai da!” Kêu lên một tiếng đau đớn, Tiêu Văn cảm thấy xương cốt toàn thân như bị bẻ gãy một lần.

Cậu vừa đụng phải cái gì?

Là thủ vệ bên ngoài sao?

Đảm bảo là vậy, bên ngoài làm sao mà không có người canh gác được.

Khi Tiêu Văn đang cố gắng đứng lên, cậu cảm giác trên mặt mình có xúc cảm trơn mượt.

Là cái gì?

“Chi chi!”

Cố gắng mở lớn mắt, Tiêu Văn thấy tiểu nhị lông xù chui vào lòng mình, được rồi, cậu chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt đầy lông lá của nó.

Khóe miệng giật giật, Tiêu Văn chậm rãi vuốt ve tiểu nhị, nhìn nó chậm chậm liếm láp mặt mình.

“Được rồi... đứng lên đi, chúng ta phải ra ngoài càng nhanh càng tốt.” Tiểu nhị ở đây chứng tỏ Văn Hàn đã đến.

Phải nhanh chóng chạy đi, tiểu nhị lực công kích không cao lắm, cậu lại không có chút sức lực nào, chỉ cần một dị năng giả thôi cũng có thể giải quyết cậu.

“Xèo xèo!” Tiểu nhị nói gì tuy Tiêu Văn nghe không hiểu, nhưng cậu có thể thấy trong ánh mắt nó đều là nước mắt.

Ha ha, tiểu nhị, mi lo lắng cho ta sao?

Tiểu nhị cùng Tiêu Văn tốc độ hành động có thể dùng nhanh chóng để hình dung. Tiêu Văn bởi vì bị thương, cử động bất tiện, tiểu nhị dùng tốc độ đồng dạng đi bên cạnh cậu.

Vốn Tiêu Văn muốn ôm tiểu nhị, nhưng bị nó cự tuyệt.

Tiêu Văn cúi đầu nhìn qua bộ dáng của mình bây giờ, chỉ biết cười khổ. Cũng đúng, vừa nãy còn bị tiểu nhị húc ngã, làm sao mà ôm được nó.

Tiêu Văn mới đầu rất thuận lợi, không gặp phải người nào, có thể là do chỗ cậu bị nhốt tương đối xa.

Tiêu Văn đi từ từ đến một khúc ngoặt, sau đó bị người đối diện chạm vào.

Lấy tình huống hiện tại của cậu, nói đó là va chạm cũng đúng a.

“Cậu không sao chứ?” Người va phải Tiêu Văn vội vàng nâng cậu dậy, “Tôi không có làm cậu bị thương đó chứ? A? Không đúng, làm sao mà toàn thân cậu đều là vết thương vậy?”

Người kia rất nhanh phát hiện ra có chỗ không đúng, hiện tại Tiêu Văn toàn thân đều là vết thương, người kia trên tay dính đầy máu tươi.

Miệng vết thương vốn bị tiểu nhị đụng làm nứt ra rồi, bây giờ càng nứt thêm. Tiêu Văn một mực cúi đầu, cậu sợ bị đối phương phát hiện.

Có điều may mắn của cậu hình như dùng hết rồi.

“Cậu là ai? Tôi chưa từng gặp cậu!” Người kia lập tức buông tay Tiêu Văn ra.

“Cậu...” Người kia còn định nói chuyện, lập tức tắt thở.

Tiểu nhị cũng không phải để bày cho đẹp mắt, nếu người này chưa phát hiện, tiểu nhị ngược lại sẽ để hắn dìu Tiêu Văn đi. Giờ phát hiện rồi, vậy không thể lưu lại.

Bị hất ra, Tiêu Văn may mà có vách tường đỡ nên không bị ngã xuống đất.

“Khụ khụ.” Sao lại thành cái dạng này rồi? Ba bước phun máu năm bước té xỉu. Cậu đây có thể cùng Lâm muội muội trong truyền thuyết để so sánh không?

“Chúng ta đi nhanh thôi.” Nói khẽ một tiếng, Tiêu Văn mang theo tiểu nhị cước bộ nhanh hơn.

Trong này đã có người chết, chỉ cần bị người khác nhìn thấy cậu liền không chạy được nữa.

“Xèo xèo!” Tiểu nhị kêu hai tiếng, sau đó một mực theo sát sau lưng Tiêu Văn.

Tiêu Văn và tiểu nhị rời khỏi chỗ vừa rồi không lâu liền có người phát hiện ra người chết.

Do vết thương trên người Tiêu Văn nứt ra, cho nên trên mặt đất rải đầy vết máu.

“Chết!” Có bốn người, một trong số đó tiến lên xem xét tình hình, sau đó đứng dậy lạnh lạnh nói một tiếng.

“Chết?” Một người khác tuy nghi hoặc nhưng vẫn không tiến lên kiểm tra. Hiển nhiên là đối với người nói chuyện lạnh lùng kia rất là tin tưởng.

“Ừ. Nhìn vết thương không giống với con người gây ra.” Một người khác lật lên hạ xuống thi thể, sau đó cau mày.

“Không phải con người? Tang thi?” Người lạnh lùng kia hỏi.

“Có lẽ là động vật nào đó?” Có một sợi lông dính trên thi thể người này.

Sao trong này lại có động vật?

Thời điểm bốn người còn đang trầm mặc, có tiếng bước chân truyền đến, tiếp đó là tiếng nói chuyện.

“Mấy người có nhìn thấy ai cả người toàn là vết thương hay không?” Người mới đến cấp dưới kiểm tay sai của vị giáo sư nào đó.

Bốn người cậu nhìn tôi tôi nhìn cậu, sau nửa ngày mới trả lời.

“Bọn tôi không phát hiện, nhưng mà trên sàn nhà có manh mối cậu muốn tìm.” Chính là người lạnh lùng lên tiếng, hắn chỉ chỉ thi thể dưới đất cùng vết máu bên cạnh.

“Bọn tôi có thể gia nhập không?” Nói thêm một câu.

Mấy người vừa đến chính là cấp dưới của người chân chính nắm giữ quyền lực trong viện nghiên cứu, có thể qua lại với bọn họ, từ nay về sau tiền đồ chính là rộng mở.

Người mới tới nhìn qua bốn người, lại nhìn nhìn thi thể trên mặt đất cùng vết máu.

“Được.” Hiện tại bên ngoài đã tổn thất rất nhiều người, hắn phải tìm được người kia, sau đó mới có thể uy hiếp tang thi bên ngoài.

Bằng không đến khi giải quyết hết tang thi bên ngoài, bọn họ chẳng còn lại mấy người.

Bốn người đối diện liếc mắt nhìn nhau, trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Mấy người mới đến này bình thường chính là dầu muối không dây, sao hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy?

Không đúng, có phải là chúng ta mấy ngày nay không có đi ra ngoài nên không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì nghiêm trọng?

Cẩn thận một chút, bây giờ không thể đắc tội người này.

Cẩn thận là tốt nhất.

Khi bốn người nhìn nhau, người mới đến kia có thể tinh tường nhận ra, mà không có biện pháp, bọn họ bị tổn thất quá nhiều người.

Bốn người này chỉ có thể dùng tạm, chờ giải quyết con tang thi kia xong sẽ hết giá trị lợi dụng.

“Vậy bọn tôi cần tìm ai? Là vật thí nghiệm sao?” Bởi vì bị kéo dài thời gian, bọn họ cần lấy thêm manh mối.

“Không phải, chỉ là một dị năng giả bình thường, nhưng người đó đắc tội với viện nghiên cứu chúng ta.” Bốn người này muốn biết cái gì?

Không để ý người mới tới nhăn mày lộ vẻ mất hứng, gã có giọng nói lạnh lùng tiếp tục hỏi: “Dị năng giả bình thường sao lại chạy đến đây? Không phải hắn là bị giết ngay từ đầu sao?”

Người nói là bình thường? Lời nói tất cả đều là sơ hở, người bình thường thì giết đi là xong, còn phải bắt về dùng cực hình?

Ha ha, bọn họ không phải đứa trẻ ba tuổi, nghĩ bọn họ sẽ tin sao.

Thừa dịp người mới đến không chú ý, bốn người nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

Đợi lát nữa tìm cơ hội trốn, chuyện này thoát nhìn không có gì hay ho

85. Quyển 2 - Chương 35: Ngũ Chỉ, Lên!

“Xèo xèo!”

“Xèo xèo!”

“Tiểu nhị! Người làm sao vậy?” Thấy tiểu nhị kêu âm ỉ, Tiêu Văn lấy làm kỳ quái, làm sao vậy, chẳng lẽ tiểu nhị phát hiện ra cái gì?

“Xèo xèo!” Tiểu nhị phát ra âm thanh xong thì sững sốt một hồi, sau đó tự mình xoay vòng vòng một chỗ.

Tiêu Văn lúc này mới nhớ ra cậu không hiểu được lời nói của tiểu nhị.

“Aiz, không sao.” Ngồi xổm xuống xoa xoa đầu tiểu nhị.

Dị năng đã hồi phục kha khá, không biết nên để dành trị liệu hay giữ lại.

Rối rắm một hồi, Tiêu Văn quyết định vẫn là giữ lại, hiện tại thể lực đã khôi phục không ít, tạm thời không cần phải tu bổ thân thể.

“Rống!”

Thời điểm thanh âm này truyền đến, Tiêu Văn ngây dại.

Đây là... là tiểu nhất! Chẳng lẽ Văn Hàn đã tìm được cậu?

Khi nhìn thấy bóng dáng tiểu nhất, Tiêu Văn không biết mình nên cười hay khóc?

Khóc — là bởi vì chứng kiến tiểu nhất vết thương đầy người.

Cười — là vì mình được cứu rồi?

“Tiểu nhất...” Nhẹ giọng gọi, Tiêu Văn biết đây không phải ảo giác.

Có nhiều điều muốn nói, nhưng lại nói không nên lời.

“A.” Vừa định nói chuyện, Tiêu Văn liền nhìn thấy phía sau tiểu nhất có ba con khác cũng đang chạy tới.

“Ha ha.” Nước mắt không khỏi rơi xuống, Tiêu Văn biết cậu cảm động phát khóc.

“Bọn mi phải bảo vệ ta đó. Ta bây giờ chính là tay trái gà không chặt.” Ngồi xổm xuống xoa đầu tiểu nhất, Tiêu Văn cố gắng kiềm chế không để rơi nước mắt.

“Rống.” Tiểu nhất liếm liếm mặt Tiêu Văn, nằm sấp xuống ý bảo Tiêu Văn ngồi lên lưng nó.

“Không sao đấy chứ?” Nhìn tiểu nhất bộ lông nhuốm hồng, Tiêu Văn không nỡ, dù sao cậu đã có thể tự đi.

“Rống!” Tiểu nhất dùng đầu cọ cọ vào người Tiêu Văn, giống như muốn nói cho cậu biết nó không hề gì.

“Ừ.” Không nói thêm nữa, Tiêu Văn nằm lên lưng tiểu nhất.

Cậu hoàn toàn không còn khí lực, nếu gắng gượng chống đỡ, đến lúc đó sẽ liên lụy cho những người khác.

Khi Tiêu Văn cùng ngũ chỉ đi chưa xa, nơi cậu vừa đứng bỗng xuất hiện năm bóng người.

“Vết máu đến đây là hết.” Ngồi xổm xuống quan sát sàn nhà, người có giọng nói lạnh lùng lên tiếng.

Nơi này mặc dù có vết máu nhưng lại rất thưa thớt, đằng trước nhất định không còn dấu vết gì. Hắn vung trộm cất sợi lông vừa nhặt được đi.

“Đáng giận!” Người mới đến tiến lên phía trước vài bước, dọc đường đi vết máu giảm dần, ngược lại có thêm nhiều dấu chân khác nhau có điều hơi hỗn loạn, căn bản là nhìn cũng không nhận ra được gì.

Sao lại để người kia chạy mất... tình huống bên ngoài rất rất nguy cấp, chỉ có người này mới có thể uy hiếp được tang thi bên ngoài.

“Có lẽ bọn tôi không giúp gì được cho anh, tôi nghĩ anh nên đến chỗ khác tìm?” Bốn người nhìn nhau, người có giọng nói lạnh lùng đại diện nói.

Rất rõ ràng, đối tượng được người tiếp ứng a, đang bị thương lại đi xa như vậy, sau đó đột nhiên không còn vết máu, không phải là bị người khiêng đi thì chính là được người ôm đi.

Tuy hai hành động này hình thức không khác nhau lắm, nhưng là ‘khiêng’ đôi khi sẽ có giấy dựa, còn ôm lại không giống vậy.

Người mới đến kia tay nắm chặt, cảm giác cả người khó thở.

“Mấy người đi trước đi.” Sau nửa ngày hắn mới thốt được một câu.

Bốn người không nói nhiều, trực tiếp đi luôn, cũng chẳng nói lời từ biệt.

Người mới đến xoay lại nhìn bóng lưng bốn người rời đi, khẽ cười.

“Ha ha, ha ha ha, để xem mấy người có thể may mắn thoát khỏi không? Là mấy người không muốn cứu chính mình đây nhé.” Đúng vậy, chỉ cần đi tìm Tiêu Văn với hắn là có thể khống chế được tang thi bên ngoài.

Thôi, hắn hai tay che mặt bắt đầu dĩ cười khổ.

Bọn họ không muốn thì cũng chẳng ép buộc làm gì.

Muốn sống sót phải bắt được Tiêu Văn!

Làm sao vậy? Tiêu Văn rất nghi hoặc nhìn ngũ chỉ đột nhiên dừng bước, bọn nó có vẻ rất đề phòng.

Có địch đến?

Tiêu Văn cùng ngũ chỉ cả đường đi đều cẩn thận từng tí, mặc dù có khi gặp phải nhân viên của viện nghiên cứu nhưng ngũ chỉ giải quyết rất nhanh, trên cơ bản là không ảnh hưởng gì đến Tiêu Văn.

Thân thể cậu đã khá hơn một chút, có ngũ chỉ che chở, cậu rất yên tâm mà trị liệu cho mình.

Chỉ là Tiêu Văn cũng phát hiện ra không đủ dùng, cậu dùng dị năng làm vết thương khép lại vô cùng nhanh, đồng thời kéo theo di chứng. Tiêu Văn cảm thấy cả người rất mệt mỏi, chính là loại cảm giác rất muốn ngủ.

Thế cho nên khi ngũ chỉ dừng bước, Tiêu Văn vẫn không có phản ứng gì. Khi năm con vật gầm gừ cảnh cáo cậu mới ý thức được tình cảnh bây giờ rất nguy hiểm.

“Rống!” Tiểu tứ cùng tiểu ngũ dẫn đầu, bọn chúng bất an dậm dậm chân xuống đất, thoát nhìn rất là nôn nóng.

“Ha ha, tìm thấy rồi.” Một bóng người bước ra.

Có điều phía sau hắn dẫn theo rất nhiều người.

“Ngoan nào, đừng để ta phải động thủ, xuống đây, đến bên này.” Nhìn Tiêu Văn bộ dáng mơ hồ, người kia cười âm trầm.

Mới vừa rồi còn nghĩ không tìm được, chỉ có thể mang người đi đánh tang thi. Vốn chỉ là hy vọng nhỏ bé, không ngờ lại thành công.

Ha ha, bọn họ được cứu rồi.

“Người đầu có vấn đề à?” Đối với mấy câu kiểu này, Tiêu Văn mặc dù mơ màng muốn ngủ cũng không khỏi á khẩu, cậu chưa gặp người nào ngốc như thế, người nói với đối tượng bắt cóc “tới cho ta bắt” thì người đó sẽ ngoan ngoãn tới sao?

Đồ ngốc cũng sẽ không làm như vậy nha.

“Ta không biết là ta có chỗ nào lợi dụng được.” Tiêu Văn hiện tại dị năng chỉ còn một ít, nhưng đối phó với mấy người này không thành vấn đề.

“Không cần nhiều lời, trực tiếp động thủ!” Một người nhìn có vẻ quê mùa phía sau không kiên nhẫn nói. Nhiều anh em hi sinh chỉ vì người trước mắt này!

“Ha ha.” Đối diện với ánh mắt cừu địch của những người này, Tiêu Văn không phải không nhận ra, cậu chỉ cảm thấy rất kinh ngạc mà thôi.

Các người bắt cóc ta, ta có người đến cứu, sau đó đả thương người của các người, thế rồi các người nói tất cả là tại ta?

“Nhất nhị tam tứ ngũ! Lên!” Tiêu Văn nhảy xuống lòng tiểu nhất, tay trái rút túi quần, tay phải chỉ về phía trước, rất ngầu.

Được rồi, là tự Tiêu Văn nghĩ mình ngầu, có điều cả người loang lổ vết máu nhìn rất không ổn.

Người đối diện không ngờ Tiêu Văn sẽ quyết đoán trực tiếp động thủ như vậy, không phải bọn họ mới là người muốn động thủ trước sao?

Nhận được mệnh lệnh năm con mãnh thú đồng loạt xông lên.

Vừa rồi nếu không phải là Tiêu Văn chưa cho phép, còn cả Tiêu Văn thảnh thơi lại vuốt ve thì bọn chúng đã sớm nhào tới rồi!

Rất nhanh, ngũ chỉ giết được rất nhiều dị năng giả .

Tuy nhiên đám dị năng giả kia số lượng nhiều, chiếm ưu thế về số lượng, nhưng xét về tốc độ thì bọn họ đúng là không sánh bằng.

Khi đám người còn chưa kịp phát động dị năng, ngũ chỉ đã lao đến trước mặt bọn hắn, chúng chẳng hề khách khí đoạt lấy thời cơ.

Lúc ở bên ngoài bọn chúng đã giết đến nhiệt huyết sôi trào, còn bây giờ, ha ha, ai dám động đến Tiêu Văn đều chết hết đi!

“Đáng chết!” Người này trên tay bị tiểu nhị tặng cho hai cái lỗ hồng thật sâu, hắn cũng chẳng quản tay đang chảy máu, phần nộ tung một đồng dị năng về phía tiểu nhị.

Tiểu nhị tốc độ nhanh nhất, đánh trúng được nó không phải chuyện đơn giản như vậy.

“A!” Tiểu nhị không bỏ qua kẻ vừa bị cắn yết hầu, xoay người nhào tới dị năng giả khác.

“A! Mẹ nó, bọn mày đều chết hết đi!” Thấy tình thế nghiêng về một bên, lại nhìn Tiêu Văn bộ dáng nhàn nhã thảnh thơi tung ra một hỏa cầu, có người bùng nổ.

“Cẩn thận!” Tiêu Văn nhìn về mặt người kia liền biết chuyện không hay rồi.

Tranh thủ thời gian trong tay tụ tập một lượng dị năng lớn, cơ hồ đem tất cả dị năng còn lại rút ra ngưng tụ thành hỏa cầu.

Hỏa cầu đối với kẻ nổi điên kia bay vào công kích.

“Ầm ầm!”

Dùng cánh tay che mặt, Tiêu Văn không muốn bị cái gì đó văng vào làm bị thương.

Ngũ chỉ thời điểm trông thấy hỏa cầu trong tay Tiêu Văn liền tự động cách xa đám người này.

“Khụ khụ.” Bị bụi mù làm sặc, Tiêu Văn ho hai tiếng.

Tay cậu quơ quơ trước mặt, muốn nhìn rõ tình huống bốn phía.

Bởi vì đang ở hành lang, không gian nhỏ hẹp cộng thêm nhân tố nổ mạnh, trong này tất cả đều là một mảnh khói trắng.

“Khụ khụ, là tiểu nhất sao?” Tiêu Văn cảm giác tay mình bị cái gì liếm liếm, sau đó bên cạnh chân cũng cảm giác được thân thể mềm mềm.

“Rống!”

Tiêu Văn ngồi trên lưng tiểu nhất tranh thủ rời đi.

Trong này xảy ra động tĩnh lớn như vậy đảm bảo đã đánh động đến người khác, bây giờ Tiêu Văn không còn nhiều dị năng để giải quyết đám người đó, vẫn là tranh thủ chạy đi thì hơn.

Trong phòng họp.

Viện trưởng của viện nghiên cứu- tương đương với người cầm đầu đang ngồi trong phòng họp với các cấp dưới.

“Ha ha, chúng ta đã đoán đúng!” Du viện trưởng rất vui vẻ, cười đến nếp nhăn đều xuất hiện.

“Chúc mừng viện trưởng!”

“Chúc mừng viện trưởng!”

Một loạt tiếng chúc mừng, Du viện trưởng cười càng vui vẻ hơn .

“Du viện trưởng, đã hoàn toàn xác định sao?” Một người mở miệng, người này bình thường hay cùng lão tranh đoạt quyền lực, lần này mở miệng ý định không rõ.

“Đúng, người bị chúng ta bắt tới tuy cái gì cũng chưa nói, thế nhưng tôi đã khẳng định cậu ta còn quá non. Khi tôi hỏi cậu ta có biết đồng đội của mình không phải người hay không, ánh mắt cậu ta tuy có vẻ rất ngạc nhiên, nhưng là rất giả.” Đối với sự khiêu khích, Du viện trưởng không sợ, lần này nếu thành công, tất cả viện nghiên cứu sẽ hoàn toàn là của lão.

“Vậy tốt quá, chúng ta có thể... ha ha ha ha.” Người này câu sau còn chưa nói hết, nhưng nhìn biểu tình của tất cả mọi người trong phòng họp liền biết, chỉ là không nói ra mà thôi.

“Chúng ta Phải thu phục [cô] như thế nào đây?” Người đối nghịch với Du viện trưởng không phải dạng dễ chọc, rất nhanh chỉ ra vấn đề mấu chốt.

Nhìn xem, bọn họ xác định được thân phận của [cô], cũng bắt được người bên cạnh hắn, sau đó sẽ thế nào? Trước đó bọn họ đã lập ra kế hoạch bắt người, nhưng vẫn chưa có hành động thực tế.

Trước tiên bắt người bên cạnh [cô], kế hoạch thiếu chút nữa xảy ra vấn đề. Lần này đổi thành dùng vũ lực? Có đảm bảo không xảy ra vấn đề gì?

86. Quyển 2 - Chương 36: Giải Quyết

Cần hoàn thiện kế hoạch, dị năng giả chỗ chúng ta cũng không phải chỉ ngồi không.” Thấy ánh mắt mọi người có nét hoài nghi, Du viện trưởng tiêm cho một liều thuốc trợ tim.

“Tôi nghĩ hay là trực tiếp tìm người, nói với hắn chúng ta cần sự hỗ trợ của hắn.” Đối thủ của Du viện trưởng nói châm chọc.

Ha ha, nói với [cô] rằng bọn tôi muốn nghiên cứu cậu, vậy nên bọn tôi mới bắt bạn của cậu, bây giờ cậu ngoan ngoãn để bọn tôi nghiên cứu đi, xong xuôi bọn tôi sẽ thả các cậu ra?

Đó là muốn chết.

“Chúng ta tuy lúc trước bị tổn thất một ít dị năng giả nhưng sau đó đã mời chào thêm được rất nhiều. Viện nghiên cứu hiện tại lực lượng coi như đồng dạng với ngày trước, mặc dù những dị năng giả kia chết đi cũng có chút đáng tiếc.” Du viện trưởng hung tợn nhìn kẻ đối nghịch mình, sau đó hòa ái nói với các thành viên khác.

“Cho nên, tôi nghĩ...”

“Rầm!” Du viện trưởng còn chưa nói hết câu, cửa phòng họp bị người đập mạnh. Đúng vậy, là đập mạnh, bởi vì tầm quan trọng của hội nghị, khi họp bọn họ đều khóa cửa, bên ngoài sẽ có người canh phòng.

“Chuyện gì vậy! Mấy người là thủ hạ của ai!” Bị cắt ngang lời nói, Du viện trưởng rất là tức giận, đối với người xô cửa tất nhiên ngữ điệu không được hài lòng.

Huống chi đây là địa phương nào? Đây là phòng họp của lãnh đạo, nếu như dám cầm đầu của căn cứ biết bí mật của bọn họ, bọn họ sẽ không còn đường sống.

“Viện trưởng, chuyện không xong rồi. Không xong.” Người xô cửa kia vừa xuất hiện liền quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt ràn rụa, khóc nức nở.

“Rốt cuộc làm sao vậy? Nói.” Không hiểu vì sao Du viện trưởng có dự cảm không tốt, từ lúc mặt thể đến giờ phần lớn thời gian lão chỉ ở trong viện nghiên cứu, nhưng lão cũng từng đối mặt với tang thi. Đối với loại dự cảm này, trước kia lão cũng từng trải qua mấy lần.

“Có người xông vào, sau đó bọn tôi ngăn không nổi!” Vừa nói vừa khóc, hấn sợ hãi có, đau xót cũng có. Hấn vẫn còn quỳ rạp trên mặt đất, bởi vì hấn không còn khí lực mà đứng nữa.

“Ngăn không được? Tìm thêm người đi.” Du viện trưởng nghe đến đây không khỏi thở dài một hơi, không phải một đoàn tang thi là tốt rồi.

“Nhưng mà chúng ta chẳng còn bao nhiêu người.” Nửa người dưới của hấn đã không còn cảm giác.

“Cái gì!” Đây là tiếng kêu của mọi người trong phòng.

Làm sao có thể như vậy, không còn bao nhiêu? Đó loại khái niệm gì vậy, có phải là nếu bọn họ có một trăm người, hiện tại chỉ còn bảy tám người?

“[cô]!” Một người không khỏi kinh hô.

Nếu đúng là [cô], vậy thì xong rồi, bọn họ cơ bản là không ngăn được.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Sẽ chết sao?”

“Nghĩ biện pháp đi, nghĩ biện pháp.”

Mọi người trong phòng họp đã loạn thành một đoàn.

“Nhanh, mau đưa Tiêu Văn đến đây, chúng ta bây giờ chỉ còn một con đường này thôi.” Du viện trưởng nói với tâm phúc phía sau.

Xem ra bọn họ đánh giá thấp vị trí của Tiêu Văn trong lòng [cô], không ngờ [cô] lại trực tiếp tìm tới tận cửa.

Trước đó bọn họ chỉ biết [cô] đã có ý thức riêng, nhưng không nghĩ tới [cô] lại phát triển hoàn thiện thế này.

Bây giờ chỉ có thể dựa vào cái người tên là Tiêu Văn kia thôi, chỉ có cậu ta mới uy hiếp được [cô].

Du viện trưởng nói xong mỗi một tựa lên ghế.

Không biết sẽ ra sao đây?

Văn Hàn thấy đám dị năng giả hoàn toàn bị tiêu diệt thì khẽ cười.

Bây giờ chỉ còn lại đám giáo sư đáng ghét kia.

“Rống!” Thời điểm nghe thấy tiếng gầm của ngũ chỉ, Văn Hàn không rõ vì sao hấn có chút không dám nhìn, hấn sợ, sợ không nhìn thấy Tiêu Văn, hoặc là sợ sẽ nhìn thấy cậu vết thương chồng chất.

“Văn Hàn.” Tiêu Văn giọng nói trầm thấp truyền đến. Văn Hàn không khỏi run rẩy.

Tiêu Văn thuận lợi trốn thoát, được năm con mãnh thú bảo vệ đi xuống đại sảnh.

Nhìn đến tử thi đầy đất, Tiêu Văn không hề kinh ngạc, cậu chỉ thấy bóng dáng người nào đó phần nộ bị thương.

Là vì cậu sao? Tiêu Văn nội tâm không khỏi suy nghĩ.

Thấy Văn Hàn đã nghe được tiếng gầm của tiểu nhất nhưng đối phương vẫn không quay lại, lòng Tiêu Văn khẽ nhói.

Nhẹ gọi một tiếng, Tiêu Văn không biết Văn Hàn thấy bộ dáng bây giờ của cậu sẽ có phản ứng như thế nào.

Cúi đầu nhìn lại bản thân, Tiêu Văn thầm cười khổ, toàn thân cậu không có một chỗ nào là lành lặn.

Vụ nổ kia đã khiến cậu cả người đầy vết thương, sau đó lại thêm hai roi, bây giờ nhìn lại mình cực kỳ thê thảm.

Văn Hàn vẫn quay người sang chỗ khác.

Có điều.

Này...

Tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Văn, Văn Hàn không dám dùng lực, hấn sợ làm sủng vật bị thương.

Tay run run, toàn thân đều run.

Tiêu Văn tựa đầu lên vai Văn Hàn, nhẹ nhàng buông lỏng khẽ nhắm mắt.

“Không sao. Ta rất khỏe.” Vuốt lưng Văn Hàn, Tiêu Văn chậm rãi trấn an hấn.

Cậu nhìn qua chỉ hơi nhếch nhác chút thôi, vết thương bên trong hầu như đều khép lại rồi, cái cậu cần bây giờ chính là nghỉ ngơi.

“Ừ.” Sẽ không bỏ qua, cũng sẽ không buông tha, một người cũng không.

Nghe Văn Hàn trả lời, Tiêu Văn dần thiếp đi, cậu quá mệt mỏi, vừa mới tiêu hao phần lớn thể lực, hiện tại cậu có thể yên tâm mà nghỉ ngơi rồi.

“Tiêu Văn? Sủng vật?” Văn Hàn gọi vài câu không thấy đối phương trả lời, cảm giác được Tiêu Văn hô hấp vững vàng, trong lòng cũng yên tâm hơn.

Nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Văn, Văn Hàn tiến vào không gian. Vào phòng, Văn Hàn nhẹ nhàng đặt Tiêu Văn lên giường.

Trước khi đắp chăn thuận tiện kiểm tra tình huống thân thể cậu một chút.

Kiểm tra xong, Văn Hàn không khỏi thở dài một hơi.

Khá tốt, không có gì nghiêm trọng.

Có vẻ như sủng vật dùng dị năng trị liệu thân thể.

Cúi đầu, nhẹ nhàng đặt xuống môi Tiêu Văn một nụ hôn.

“Chờ ta một lát, ta sẽ về ngay.”

Ngắm sủng vật ngủ say một hồi, Văn Hàn ra khỏi không gian.

87. Quyển 2 - Chương 37

Ai cũng không tha.

Sau khi Văn Hàn rời khỏi không gian, trong mắt tràn đầy sương lạnh.

Đứng trong đại sảnh, Văn Hàn khẽ gạt đầu với năm mãnh thú, sau đó lập tức sải bước đi.

Đám giáo sư, giết hết.

Đối với ý nghĩ của Văn Hàn, ngũ chỉ rất rõ ràng, bọn chúng đuổi lưng một cái, chia nhau đi làm nhiệm vụ, bọn chúng phải bảo đảm trong này không một ai có thể chạy thoát.

Thời điểm Văn Hàn đứng trước cửa phòng hội nghị, toàn thân đều là máu tươi, quần áo đã sớm đã biến sắc.

“Đều ở đây?” Văn Hàn không xác định lắm, mở miệng hỏi.

Bởi vì là mật thể nên viện nghiên cứu này không thể dùng công cụ truyền tin, rất nhiều thiết bị khác cũng không dùng được, không biết bọn họ che giấu chỗ bí mật này như thế nào.

Văn Hàn không rõ bên trong cụ thể có bao nhiêu người.

“Xèo xèo!” Đây là tiểu nhị, nó vừa mới chạy tới. Tốc độ của nó là nhanh nhất cho nên nó là đứa đến đầu tiên.

“Đều ở đây sao.” Nghe tiểu nhị báo cáo, Văn Hàn cười lạnh, tốt lắm đều ở đây.

“Rầm!” Cửa bị Văn Hàn một chân đá văng.

Người ở bên trong nhìn thấy Văn Hàn ngoài cửa không khỏi kêu lên sợ hãi.

“A!! Đừng giết tôi!”

“Viện trưởng, mau nghĩ biện pháp đi!”

“Đừng tới đây.”

Du viện trưởng nhìn Văn Hàn chỉ có thể cười khổ, bọn họ trước đó chỉ là hơi nóng nảy đợi kết quả, khi nhóm thủ hạ đi tìm Tiêu Văn mãi mà chưa quay lại, bọn họ bắt đầu rối loạn.

Cũng không phải là không nghĩ tới chạy trốn, nhưng trong này là nơi an toàn nhất rồi, cho nên bọn họ tại đánh cuộc, cứ ở đây sẽ không bị [cô] phát hiện.

Xem ra bọn họ thất bại rồi, [cô] trực tiếp tìm tới cửa.

“Ha ha.” Thấy cả đám người trốn phía sau mình, Du viện trưởng chỉ có thể cười khổ, lão có thể đỡ nổi cái gì đây? Có lẽ chẳng mấy mà chết.

“...” Không để ý tới đám giáo sư đang láo nháo, Văn Hàn rất gọn gàng linh hoạt tất cả đều giết hết.

Khi bốn con mãnh thú còn lại đến hiện trường, Văn Hàn đã giải quyết xong toàn bộ.

Nhìn xem căn phòng không còn một ai sống sót, Văn Hàn xoay người nhìn về phía ngũ chỉ.

“Tất cả đều giải quyết?”

“Rống.”

“Xèo xèo.” Tiểu nhị cùng tiểu nhất đại diện trả lời, bọn nó rõ ràng nói cho Văn Hàn biết, chỉ cần ở trong phòng này, tất cả đều đã giải quyết.

“Tốt lắm, đi thôi.” Văn Hàn dẫn đầu đi ra ngoài.

Hắn muốn tìm một nơi nào đó cùng sủng vật sống qua ngày.

Đứng ở mảnh đất trống của viện nghiên cứu, Văn Hàn ạnh lòng nhìn nhóm người đối diện.

Khi Văn Hàn vừa bước xuống lầu, hắn gặp phải đám dị năng giả võ trang đầy đủ ở cổng.

Nhìn lướt qua, Văn Hàn phát hiện trong đó không có đám người Ngụy Minh, Lâm Nham.

Gặp được Văn Hàn, nhóm người đối diện không hề ngạc nhiên, nhưng đều bị hù dọa một phen.

Bọn họ vốn muốn nhân sự kiện này thâm tóm lấy viện nghiên cứu, có điều... chuyện gì xảy ra với người này vậy?

Toàn thân đều là máu tươi, thoát nhìn bình yên vô sự từ viện nghiên cứu đi ra, đám nhân viên ở đây đi ra ngoài nghỉ phép hết rồi sao, hay là tất cả người bên trong đều bị kẻ này giết?

Ha ha, trăm phần trăm chính là về sau.

Kẻ này rốt cuộc là ai!

Bên ngoài đang bị một đồng tang thi bao vây, tuy nhiên chỉ là vây quanh chứ không công kích. Kẻ này làm cho người ta có một loại cảm giác khủng bố, căn cứ của bọn họ đã đến lúc diệt vong sao?

Người dẫn đầu suy nghĩ một chút, lựa lời nói.

“Xin đừng động thủ, ngoan ngoãn chịu trói. Bằng không bọn tôi sẽ áp dụng kế hoạch hủy diệt.”

Bọn họ nên cảm thấy may mắn vì đã mang theo một lượng lớn vũ khí nóng.

“Tránh ra.” Đối với đám người đối diện, Văn Hàn chỉ nói hai chữ, hắn muốn tìm nơi nào đó để hắn cùng súng vật có một cuộc sống bình yên.

.... yên lặng.

Nhóm người thấy Văn Hàn như vậy trước mắt không biết nên làm như thế nào.

“Tránh ra!” Nhìn người đối diện như vậy, Văn Hàn không kiên nhẫn mở miệng, hắn chỉ muốn đi ra ngoài, những người này hắn không có hứng thú.

Cho nên chỉ cần không ngăn cản hắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đối với các lãnh đạo của căn cứ mà nói, bọn họ không có khả năng sẽ thả người có lực uy hiếp đi như vậy, thỏa hiệp hoặc chết. Đây chính là biện pháp xử lý của bọn họ đối với những dị năng giả cường hãn, không có lựa chọn thứ ba.

Nhìn Văn Hàn, nhóm cầm quyền đều nhủ mi, dị năng giả cường hãn như vậy bọn họ khó có thể thu phục, không thu được thì chỉ có thể loại trừ, quá đáng tiếc.

Bọn họ lẳng lặng suy tư một hồi, sau đó cùng thống nhất.

“Hừ, cậu lựa chọn đi, hoặc phụ thuộc vào bọn tôi, hoặc là chết.

88. Quyển 2 - Chương 38: Thiếu Niên

Đối với nhóm lãnh đạo mà nói, bọn họ đảm bảo Văn Hàn sẽ trả lời [Được].

Thời buổi bây giờ ai mà không dựa vào thế lực lớn chứ, chủ nghĩa cá nhân sao? Chưa kịp ý thức được gì đã chết rồi.

“Tránh ra!” Đối với Văn Hàn mà nói, hiện tại hắn chỉ muốn tìm một chỗ mà ôm súng vật. Hắn cần xác định súng vật còn bên cạnh mình.

Cục diện nhất thời lâm vào bế tắc, Văn Hàn thủy chung chỉ trả lời hai chữ kia, các lãnh đạo của căn cứ căn bản không có khả năng đoán được tâm tư Văn Hàn.

Nếu không quy phục bọn họ, vậy thì chịu chết đi.

“Không xong rồi, tang thi công thành.” Một người hét hoảng chạy về phía bên này không ngừng hô to.

Cái gì?

Tang thi công thành?

Tại sao lại tấn công ngay lúc này, trước đó không phải vẫn còn an an ổn ổn dưới chân thành sao?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cho dù Nhị Bả Thủ là người tính tình chậm chạp cũng thấy nóng nảy. Đột nhiên công thành thế này cũng không phải chưa gặp bao giờ, nhưng mỗi lần báo tin mọi người coi như vẫn bình tĩnh, cái dạng này giống như căn cứ của bọn họ đã bị công phá.

Bị Nhị Bả Thủ túm lấy áo, người báo tin kia lắp bắp trả lời: “Tang thi trước đó vốn còn bình thường, nhưng là không lâu sau đột nhiên tất cả đều đồng loạt tấn công. Bọn tôi chống đỡ không nổi nữa.”

“Vậy không biết đường rút quân sao?” Còn chưa bị diệt đoàn, đám người kia không biết điều động người à. “Mấy người muốn chết sao?” Hắn đối với người báo tin ngừng lại một lúc, sau đó rút gào.

Khi nhóm lãnh đạo ở bên cạnh vì tang thi công thành mà sốt ruột thì Văn Hàn chậm rãi từng bước một hướng về bên này đi tới. Không có biện pháp, này là hướng duy nhất để đi ra ngoài.

“Không được lại đây!” Có một người luôn nhìn chăm chăm vào Văn Hàn phát hiện ra hành động của hắn, vội giơ súng lên uy hiếp.

“Hừ!” Nhìn thoáng qua khẩu súng trong tay người kia, Văn Hàn khinh thường hừ một tiếng, ngay cả súng còn cầm không chắc còn đòi dọa ai.

Văn Hàn cũng chẳng sợ một khẩu súng như vậy, đã thương được thân thể hần hiện tại phỏng chừng chỉ có vũ khí sát thương diện rộng.

“Đứng lại, không được bước về phía trước!” Người kia tay bắt đầu run lên, trước khi mặt thể súng chính là một loại vũ khí lợi hại, nhưng mà sau mặt thể dị năng bay đầy trời, súng ống lực sát thương trực tiếp giảm xuống.

Nhóm lãnh đạo nhìn Văn Hàn còn chưa giải quyết xong cộng thêm chuyện tang thi công thành, cảm thấy rối một nùi.

Nhưng muốn giải quyết cũng rất dễ dàng, giết Văn Hàn, sau đó lập tức về ngăn cản tang thi.

Có điều thật luyến tiếc nha, dị năng giả tốt như vậy.

Văn Hàn mặc kệ bọn họ rối rắm như thế nào, hần vẫn trực tiếp đi về phía trước.

Văn Hàn tiêu sái đến gần làm đám người toàn thể đề phòng.

“Sao chuyện xui xẻo thì nhau đến vậy.” Nhị Bả Thủ cảm giác hôm nay rất không thuận lợi, đầu tiên là tang thi vây thành, sau đó vất vả lắm mới giải quyết được tang thi cầm đầu, tang thi lui xuống rồi lại tới thêm một tang thi đầu lĩnh nữa.

Nghe tin viện nghiên cứu bị người cướp sạch, bọn họ thấy tang thi bên ngoài không còn tấn công nữa, nhân cơ hội giải quyết luôn viện nghiên cứu, kết quả gặp phải dị năng giả cường hãn uy hiếp như vậy.

Còn chưa kịp mời chào hay tiêu diệt, tang thi lại công thành.

Tên nhãi này không phải là sao chổi đấy chứ?

“Có bao giờ mà không cùng nhau đến đâu?” Kẻ dẫn đầu liếc nhìn Nhị Bả Thủ một cái, sau đó quyết đoán hạ lệnh.

“Hủy diệt!”

Người này bọn họ rõ ràng không thể sử dụng, như vậy hủy diệt cũng sẽ không đau lòng.

“Vâng.”

Nhận được mệnh lệnh, người kia rất nhanh liền nổ súng,

Nếu là trước đây, vũ khí lực sát thương rất lớn, hiện tại chỉ có chút tổn hại.

Thời điểm Văn Hàn sắp đến cạnh đám người, hần thấy vũ khí sắp được khai hỏa.

Tuy hần không sợ mấy thứ này nhưng không phải là sẽ không bị thương.

Ngũ chích đã được hần thu vào không gian, hần hiện tại đang suy nghĩ nên tiến vào không gian hay đơn giản là né ra.

Thời gian chỉ trong một cái chớp mắt, Văn Hàn dùng tốc độ nhanh hơn né được công kích.

Đến khi Văn Hàn đứng trước mặt bọn họ, nhóm lãnh đạo đều thét chói tai.

Bọn họ chỉ nghĩ Văn Hàn dị năng cường hãn thôi, nhưng khi chứng kiến tốc độ này, đây không phải thứ mà nhân loại có được nha!

“A, hần chính là tang thi vương!” Một dị năng giả từng được gặp qua tang thi huynh sau khi nhìn Văn Hàn một hồi vội lớn tiếng kêu lên, lúc ở trên tường thành hần nhìn thấy rất rõ ràng, chính là người này, đàn tang thi thần phục quỳ dưới chân hần.

Chỉ có vương giả mới có thể làm cho kẻ khác thần phục. Bọn họ mặc nhiên gán cho tang thi huynh cái tên ‘tang thi vương’.

“A, đúng vậy, mau chạy đi!” Như được nhắc nhở, rất nhiều người từng gặp qua hoặc là nghe qua bắt đầu gào thét chạy trốn.

“Giết chết người!” Cũng có vài người tấn công Văn Hàn.

Nhóm lãnh đạo không ngờ lại xoay chuyển tới tình thế này, dị năng giả bọn họ tâm tâm niệm niệm muốn mời chào cư nhiên là tang thi!

Hóa ra trước đó bọn họ có rất nhiều cơ hội có thể giết chết con tang thi này, thế mà bọn họ lại ngây ngốc đi mời chào hắn?

Các lãnh đạo dưới sự bảo vệ của cửa dị năng giả nhanh chóng tránh xa Văn Hàn.

Một số dị năng giả đã sẵn sàng vũ khí trong tay, bọn họ đối với thân phận tang thi của Văn Hàn cũng không có gì hoài nghi. Giết nhằm còn hơn bỏ sót, chỉ huy phát tay ra hiệu tấn công.

Nhìn đám người dùng ánh mắt cừu hận nhìn mình, Văn Hàn cảm thấy rất không kiên nhẫn, hắn thầm nghĩ nhanh rời khỏi nơi này, tìm địa phương nào yên tĩnh bồi dưỡng vật ngủ một giấc

89. Quyển 2 - Chương 39

Đám người này đang làm gì thế này?

Chẳng mấy mà tiến công, Văn Hàn càng ngày càng không kiên nhẫn.

Tuy Văn Hàn không muốn hạ sát thủ với những người này, nhưng cũng không dặt dẹo người công kích.

Nhóm lãnh đạo đứng từ xa nhìn cảnh chém giết, tất cả đều toát mồ hôi lạnh.

Hiện tại bọn họ đúng là loạn trong giặc ngoài.

“Nhanh chóng dồn lực lượng tập trung đánh tang bên ngoài, nơi này dùng bom đi.” Một trong số kẻ cầm đầu trầm tư một lát, chậm rãi nói.

“Thật sự phải dùng bom?” Nhị Bả Thủ nghe xong có phần không ổn, nhíu nhíu mày. Nhìn dị năng giả đằng xa còn đang chiến đấu với tang thi vương, Nhị Bả Thủ chỉ có thể yên lặng thở dài một hơi.

“Hành động đi.” Nói xong hắn xoay người sang chỗ khác.

Lực sát thương của bom rất lớn, phạm vi cũng rất lớn, nếu bọn họ kích nổ như vậy những dị năng giả đang chiến đấu kia đảm bảo sẽ chết.

Văn Hàn trong lòng càng ngày càng không kiên nhẫn.

Văn Hàn đành ngừng đầu nhìn về một hướng, cũng không quản người khác công kích.

Đó là...?

Đó là!!!

Đồng tử không khỏi mở lớn, Văn Hàn lục lại trí nhớ một số tin tức. Thứ kia không đủ để phá hủy thân thể hắn, nhưng hắn dính phải đảm bảo sẽ bị thương tổn.

Đám người đó!

Không thể tha thứ!

Tuy Văn Hàn nhìn thấy nhưng vẫn tránh không kịp.

Ngay sau đó nhóm lãnh đạo nhìn cột khói xa xa, trong lòng toát ra cảm giác vui sướng. Đã giải quyết xong, tuy phải hy sinh một số dị năng giả nhưng rất đáng giá.

Các dị năng giả đang hăng say chiến đấu chỉ cảm thấy bầu không khí loãng đi, sau đó cái gì cũng không biết.

Văn Hàn né tránh không kịp nhưng vẫn không có ý định tiến vào không gian, nếu hắn vào không gian chẳng may lan sang sủng vật, điều này không được phép phát sinh.

Khi nhóm lãnh đạo đang đứng chờ dư chấn qua đi, có một thiếu niên bỗng nhiên đứng sau lưng bọn họ.

“Đến chậm.” Thiếu niên có chút thương cảm thấp giọng nói, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía nhóm người trước mặt.

Thiếu niên thanh âm tuy rất nhỏ nhưng những người khác vẫn có thể nghe thấy.

Bọn họ xoay người lại nhìn, thấy thiếu niên bộ dáng bị thương.

Ai vậy? Người này đến cạnh bọn họ từ khi nào? Tại sao bọn họ lại không hề biết!

Trong lòng rất nhiều nghi vấn nhưng không một ai mở miệng hỏi, bọn họ chỉ nhìn thiếu niên đầy cảnh giác.

“Ha ha, không có việc gì là tốt rồi.” Thiếu niên lầm bầm lầu bầu tựa như hoàn toàn không thấy những kẻ phía trước mình, một mình tự hỏi tự đáp.

“Những kẻ này vẫn là không thể buông tha. Tuy ta từng là nhân loại, nhưng bọn người này thực là chán ghét.” Thiếu niên nói xong câu đó thì nhìn nhóm dị năng giả mỉm cười ngọt ngào.

Nhóm dị năng giả định nói gì đó, bỗng nhiên phát hiện bọn họ bị bao vây, là bị tang thi bao vây.

Thiếu niên chính là kẻ khống chế tang thi, lúc chưa nói chuyện được cậu đã có thể đồng thời khống chế rất nhiều tang thi một lúc hướng chỉ hiện tại?

Thời điểm nhóm lãnh đạo bị tang thi vây quanh vẫn không phát hiện, không phải chỉ là tang thi thôi sao, cũng không cường hãn như tang thi vương vừa rồi, sợ cái gì chứ, dị năng giả ở đây cũng không phải là ăn chay.

Thiếu niên nhảy mấy cái đã đến được chỗ Văn Hàn vừa đứng, cậu ngồi xổm xuống chậm rãi tìm thứ gì đó.

Vừa rồi cậu vốn tưởng đại ca đã chết, đến khi thu được sóng âm đại ca phát ra mới biết hẳn chỉ bị thương nhẹ, không có gì nghiêm trọng.

Thiếu niên ở trước mặt mọi người tìm kiếm Văn Hàn. Thủ hạ của cậu thì nhìn đám người chảy cả nước miếng.

Bên cạnh thiếu niên chỉ có bốn tang thi, bốn tang thi này xem như là tiểu đệ của cậu, còn lại đều là mới thu nhận, tuy rằng khống chế được nhưng năng lực quá kém.

Nhóm lãnh đạo không ngờ được bọn họ vừa giải quyết một con tang thi vương liền toát ra thêm một con nữa.

Tốc độ của thiếu niên làm bọn họ liên tưởng đến Văn Hàn.

Nhìn tang thi vây quanh bốn phía, bọn họ không biết căn cứ có phải đã bị công phá hay không, đến bản thân bọn họ bây giờ còn khó bảo toàn.

Thiếu niên mang theo bốn tiểu đệ tuy không có trí tuệ, nhưng tuyệt đối nghe lời.

Thiếu niên sai bọn chúng giết đám người này, bọn chúng tuyệt đối sẽ không lưu lại một hơi thở.

Bên kia tiếng kêu thảm thiết dạng gì cũng có, bên này thiếu niên vẫn như cũ tìm kiếm Văn Hàn.

“A, tìm, thấy, rồi.” Thiếu niên tuy có thể nói nói nhưng không thể nói mấy từ phức tạp, nói nhiều hơn liền lắp bắp.

Thiếu niên cố gắng gạt đồng thi thể ra, thấy được cẳng chân có vẻ như của Văn Hàn thì vui vẻ hoan hô một tiếng. Sau đó cậu cầm lấy chân Văn Hàn kéo ra ngoài. Không có biện pháp, Văn Hàn bị đồng thi thể đè lên, hẳn hiện tại khí lực không nhiều.

“Oa! Ra rồi, đến đây.” Thiếu niên một tay kéo chân Văn Hàn, một tay lau mồ hôi trên đầu, cái này vốn không tồn tại.

Nhìn Văn Hàn ánh mắt có điểm hung ác, thiếu niên vội vàng buông chân Văn Hàn ra.

Ach, cái này... vừa rồi quên buông ra. Ha ha.

Văn Hàn đứng lên, cũng không để ý hành động vừa rồi của thiếu niên, chỉ nhìn nhóm lãnh đạo đang ngây ngốc một chỗ.

Nơi này đã không còn người sống.

“Ồ, nhanh thật.” Thiếu niên nhìn theo tầm nhìn của Văn Hàn, kinh hô một tiếng, xem ra tiểu đệ nhà hắn rất là chịu khó. Lần sau thưởng cho bọn chúng ăn rau cải.

“Cám ơn.” Văn Hàn gật gù đầu với thiếu niên, vừa nãy khi bom nổ hắn nhận được sóng âm của thiếu niên nên mới không trốn đi. Hắn rất muốn thử xem thân thể mình cường ngạnh cỡ nào.

“Nha, chúng ta đi thôi.” Thiếu niên không thèm để ý đến đám tang thi tiểu đệ vừa mới thu nạp, cậu triệu hồi tứ chích xong liền đi theo phía sau Văn Hàn.

“Người muốn đi theo ta?” Văn Hàn chớp mắt nhìn thiếu niên.

“Vâng, đại ca.” Thiếu niên đáp lại Văn Hàn bằng khuôn mặt cười toe toét.

“Có thể.” Văn Hàn gật gù đầu, rời đi.

90. Quyển 2 - Chương 40: Quyết Định Của Ngụy Minh

Thiếu niên là tang thi không thể nói chuyện ngày trước tang thi huynh gặp.

Cậu hôm nay vừa biết nói xong liền đi tìm Văn Hàn. Cậu trước đó cũng có tính toán, nếu nhận định Văn Hàn là đại ca, vậy là có thể đi theo hắn đúng không?

Mặc dù da mặt cậu hơi dày nhưng cậu cũng biết dùng vũ lực nha, cho dù không bằng người ta thì cậu còn có bốn tiểu đệ cao lớn nữa mà.

“Ha ha.” Ngụy Minh nhìn cồng cười khổ hai tiếng. Aiz, không biết khi nào mới được thả ra.

Khi ấy nên nghe Khương Sinh rời khỏi căn cứ, nếu không phải tại mình vì lưu luyến muốn ở lại một hồi thì đã không liên lụy đến nhiều người như vậy.

Nhìn nhìn tổ đội của Khương Sinh, còn cả đồng đội mình nữa, Ngụy Minh hối hận thở dài. “Aiz!”

“Lão đại đừng thở dài nữa, chắc không sao đâu.” Lâm Nham nói xong lại cúi đầu.

Lời này ai mà tin chứ. Mặc kệ Văn Hàn có phải tang thi hay không, căn cứ vẫn phán định hắn là tang thi. Bọn họ hoặc là kết thân với Văn Hàn, hoặc là giống mọi người đối địch sao?

Có lẽ chẳng mấy mà bị giết.

“Sao mà không có việc gì được, chuyện của Văn Hàn náo loạn như vậy, không có khả năng là không xảy ra việc gì.” Ngụy Minh lại thở dài, “Đúng rồi, Lâm Nham này, Văn Hàn là... người thế nào?”

Đối với chuyện Văn Hàn đột nhiên biến thành tang thi, mặc dù chưa được xác nhận, Ngụy Minh vẫn rất nghi hoặc.

“Tôi không biết, ít nhất tôi chưa từng phát hiện Văn Hàn là tang thi có cơ thể, tư duy như nhân loại.” Nhún nhún vai, Lâm Nham hắn cũng chẳng hiểu ra làm sao.

Văn Hàn cậu rốt cuộc có phải tang thi không? Hắn không thích nói chuyện, nhưng nương theo hành vi động tác có thể nhận ra Văn Hàn đã từng nhập ngũ.

Về phần có phải tang thi hay không, thật sự là không xác định được, ở cạnh Văn Hàn hắn không có cảm giác Văn Hàn muốn ăn thịt người.

Có lẽ tại hắn quá mức qua loa nên mới không phát hiện?

“Lâm Nham, tôi cảm thấy không đúng lắm, tuy Văn Hàn ít nói nhưng hẳn thật sự không có khả năng là tang thi, hẳn giết tang thi so với chúng ta còn nhiều hơn ấy.” Nghiêm Lâm chậm mon men đến gần Lâm Nham.

“Tôi cũng biết là vậy, cho dù Văn Hàn là tang thi, vậy cũng là nuôi trong nhà.”

Ngụy Minh trợn mắt há hốc mồm nhìn Lâm Nham.

Nuôi trong nhà?

Giống như mấy con chó mèo gì đó mà nuôi trong nhà?

Cùng chung một trạng thái còn có Khương Sinh và mắt kính. Hai người nhìn Lâm Nham một cách kì dị.

Nuôi tang thi trong nhà? Vì sao lại nghe không được tự nhiên như vậy.

“Chính là nuôi trong nhà.” Nhìn những người khác ánh mắt kỳ quái, Lâm Nham buông tay. “Chỉ cần Tiêu Văn nói gì cũng đều đúng, Tiêu Văn kêu làm cái gì thì làm cái đó, hết thấy đều lấy Tiêu Văn làm tiêu chuẩn. Chỉ cần chúng ta có chút hành động xúc phạm tới Tiêu Văn đều bị Văn Hàn ném văng ra.”

Nói tới đây Lâm Nham nhìn thoáng qua mắt kính. “Ví dụ như mắt kính, lần đó mắt kính định hù dọa Tiêu Văn, kết quả còn chưa kịp hành động đã bị Văn Hàn ném đi rồi.”

“Ha ha.” Mắt kính đẩy gọng kính cười trừ, loại chuyện bị ném văng ra này thật sự không phải chuyện quang vinh gì.

Nhìn vẻ mặt hẳn là biết tính chân thật thế nào.

“Nuôi trong nhà?”

“Không xong!” Ngụy Minh đứng bật dậy.

Sau đó đi vòng vòng.

Lâm Nham suy nghĩ một chút, cũng đứng lên.

Đúng vậy, nuôi trong nhà. Bình thường chính là Văn Hàn không cho phép ai hù dọa Tiêu Văn, bây giờ Tiêu Văn bị bắt cóc, hậu quả — thật sự rất trầm trọng rồi.

Toàn bộ mọi người sau khi có phản ứng, không gian nhất thời lặng ngắt như tờ.

“Tôi đã hiểu vì sao lúc đầu Văn Hàn luôn có loại trạng thái áp lực kia rồi, là vì sự an toàn của Tiêu Văn, bằng không toàn bộ căn cứ đều bị hắn giết một lần.” Cười khổ, Lâm Nham không biết bản thân bây giờ còn có thể có biểu tình gì.

“Đúng vậy, kỳ thật lúc đầu Văn Hàn không bạo phát đã là tận lực khống chế lắm rồi đúng không.” Khương Sinh bất đắc dĩ lắc đầu.

Những người khác bị nhốt tại các nơi khác nhau, mấy người bọn họ thì bị nhốt ở chỗ này. Có khi nào do bọn họ qua lại gần nhất với Văn Hàn?

“Nhưng tôi vẫn không rõ vì sao Tiêu Văn bị bắt cóc?” Lâm Nham đi tới đi lui, ôm cánh tay.

“Có lẽ để áp chế Văn Hàn?” Nghiêm Lâm suy nghĩ một hồi, hẳn chỉ có thể nghĩ ra lý do này, bởi vì hắn luôn không giỏi đoán mò.

“Này không có khả năng, nếu để áp chế không nhất thiết phải bắt Tiêu Văn.” Lâm Nham vuốt cằm, cảm thấy rất phi lý.

“Vậy thì vì cái gì? Hay là Tiêu Văn đã đắc tội với người nào?”

“Cũng không có khả năng.” Lâm Nham lắc đầu. “Ban đầu chúng ta Tiêu Văn, hai người họ đi cùng hội Trương Băng, Trương Băng đã sớm rời khỏi căn cứ, hơn nữa theo như tôi biết bọn họ cũng chỉ là nửa đường gặp gỡ, không có khúc mắc gì. Quan hệ của bọn họ có thể nói là rất tốt.”

“Nghe nói Tiêu Văn cùng Văn Hàn vừa mới từ trong núi đi ra, có khi nào kẻ thù của hai người đó đã phát hiện ra, mà sau khi đến căn cứ luôn cùng một chỗ với chúng ta. Lúc không ở cùng là khi hai người đó đi ra ngoài làm nhiệm vụ, bọn họ hoàn toàn không cơ hội đắc tội với người khác.”

“Vậy rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà viện nghiên cứu lại bắt cóc Tiêu Văn?” Nghiêm Lâm cảm thấy tế bào não của mình hình như không đủ dùng, nghĩ thế nào cũng không ra rốt cuộc là vì nguyên nhân gì.

“Có lẽ là vì tang thi?” Khương Sinh đột nhiên nghĩ tới một lý do, một lý do thực sự vẫn.

“Tang thi?” Lâm Nham mở to hai mắt, sau đó liền ngăn người.

“Cậu nghĩ tới cái gì thì nói đi, nơi này chắc không có ai, bởi vì chúng ta trốn không thoát được.” Ngụy Minh nhìn nhìn cửa ra vào.

Nơi này cơ bản là thiết kế dành cho dị năng giả. Trừ phi mở cửa từ bên ngoài, bằng không đừng hòng đi ra.

“Tang thi, nhân loại, Tiêu Văn, nghiên cứu, bắt, nuôi trong nhà.” Lâm Nham sửa sang lại manh mối trong đầu.

“Chẳng lẽ bởi vì Văn Hàn là tang thi cho nên kinh động đến người của viện nghiên cứu? Viện nghiên cứu để bắt được Văn Hàn trước hết bắt Tiêu Văn, dùng Tiêu Văn để uy hiếp Văn Hàn?” Ngụy Minh cau mày, trong lòng không bình tĩnh. Nếu thật sự là như vậy, không biết rốt cuộc kết quả sẽ thế nào.

Văn Hàn cường hãn, bọn họ biết, Tiêu Văn có khả năng trong tay những người này, Văn Hàn lại đơn thương độc mã, kết quả thế nào khó mà đoán.

“Có lẽ.” Lâm Nham không biết nói gì nữa, hắn chỉ biết cười khổ.

“Chúng ta có nên trốn ra ngoài không?” Khương Sinh nhìn cửa ra vào, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Nếu phỏng đoán là chính xác, bọn họ có khả năng sẽ bị vứt bỏ bởi vì dưới góc nhìn của viện nghiên cứu, bọn họ chỉ là một cái, không đúng, là hai đội ngũ dị năng giả mà thôi, nhóm lãnh đạo sẽ không vì bọn họ mà động thủ với viện nghiên cứu.

Bọn họ phải tự cứu lấy mình, trước tiên phải ra khỏi căn phòng này đã.

“Mấy người ai có biện pháp mở cái cửa này không?” Khương Sinh kiểm tra thật lâu vẫn không nhìn ra huyền cơ gì, chỉ có thể quay lại hỏi mấy người đằng sau.

Đồng loạt lắc đầu, đánh nhau thì bọn họ biết chứ mở cửa thì không.

“Dùng vũ lực không được sao?” Lâm Nham xem xét đánh giá cả người Nghiêm Lâm, sau đó lại xem xét ván cửa. Không biết có thể tông cửa xông ra không nhỉ?

“Vô dụng thôi.” Nhìn vẻ mặt Lâm Nham, Khương Sinh nói tiếp. “Cửa này chỉ có thể cho nổ tung hoặc là mở từ bên ngoài.”

“Bên trong không thể mở sao?” Nghiêm Lâm nghiêng nghiêng đầu.

“Không thể.”

Nghiêm Lâm đi lên, cầm lấy tay nắm cửa, dùng sức lôi kéo...

Cửa —— mở.

Trừ Nghiêm Lâm, những người khác khóe miệng đều run rẩy.

Đơn giản như vậy, mở cái là ra, bọn họ lo sợ cái gì không biết?

“Ông bạn già. Ha ha, thật bất ngờ?” người đứng ngoài cửa nhìn đám người Ngụy Minh ngây ngốc, mừng rỡ.

“Lão Trương!” Ngụy Minh nhìn thấy người bên ngoài thì trực tiếp tiến lên ôm lấy, sau đó vỗ hai cái. “Lão Trương này tôi còn tưởng ông đã đi rồi chứ, sao lại quay về đây?”

Gặp lão Trương, Ngụy Minh cảm thấy rất ngoài ý muốn, lúc trước lão Trương đột nhiên bắt vô âm tín, ông tìm khắp không thấy, nếu lão Trương không báo tin đã rời đi có khi ông còn đốt cho lão Trương không ít vàng mã.

“A, xem ông kìa, bộ dạng gì thế này.” Lão Trương vội vàng thoát khỏi ôm ấp của Ngụy Minh, sau đó xoa xoa lưng mình, có cần dùng khí lực lớn như vậy không, ông già rồi chịu không nổi giày vò đâu.

Nhìn Ngụy Minh bộ dáng chật vật, lão Trương lấy làm kỳ quái, ông vừa mới về cái gì cũng không biết, chỉ nhận được tin đội của Ngụy Minh bị nhốt, nguyên nhân cụ thể thế nào những người đó ấp úng không nói.

Không nói vậy ông trực tiếp tìm tới hỏi là được chứ gì.

“Đi ra ngoài rồi nói, hiện tại không có thời gian nói.” Ngụy Minh lôi kéo lão Trương đi ra ngoài, rất gấp.

“Xảy ra chuyện gì nghiêm trọng sao?” Nhìn Ngụy Minh hiếm khi nghiêm túc như vậy, lão Trương ý thức được chuyện lần này không thể khải quát bằng hai chữ ‘nghiêm trọng’.

Theo phía sau Ngụy Minh, lão Trương vừa đi vừa hỏi.

“Đúng rồi, lúc ông đến thấy tình hình bên ngoài thế nào rồi.” Ngụy Minh hiện tại mới nhớ ra lão Trương là từ bên ngoài trở về, như vậy lão Trương sẽ biết tất cả tình huống bên ngoài.

“Bên ngoài? Không có gì, chỉ có cảnh tượng sau khi tang thi công thành như mọi khi.” Lão Trương đối với câu hỏi Ngụy Minh lấy làm kỳ quái.

“Bây giờ là lúc nào?” Không đúng, trước khi bọn họ rút về căn cứ tang thi còn đang vây thành, ở bên trong ông còn nghe loáng thoáng có người nói cái gì mà tang thi công thành, sao mà như không có chuyện gì xảy ra vậy.

“Chạng vạng.” Lão Trương không biết thời gian chính xác, ngẩng đầu thấy mặt trời lặn phía tây...

“Lâu như vậy.” Nguyên lai bọn họ ngây người ở đây lâu như vậy.

“Lão Trương nghe tôi nói, đi thu thập này nọ lập tức rời khỏi nơi này.” Không thích hợp lắm, lão Trương cứ như vậy nghênh ngang tới đón bọn họ, cư nhiên không ai ngăn cản? Đám người ở căn cứ này cũng không phải loại hiền lành gì, không có khả năng sẽ buông tha cho bọn họ, vì giữ bí mật đồng thời răn đe người khác.

Nhưng cái gì cũng chưa phát sinh, chứng minh đám người đó đã chết.

Không thể ngây người ở căn cứ này nữa.

Dù sao những người ông coi trọng đều đi hết rồi.

“Được, nhưng ông phải cho tôi một lời giải thích. Đúng rồi, ông có kế hoạch gì không?” Lão Trương sáng khoái đáp ứng.

“Không có, bây giờ tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.” Ngụy Minh mang theo đám người Lâm Nham chạy trốn thật xa.

“Chúng ta cùng đi đi, may mà tôi đã tìm được một nơi khá tốt.” Lão Trương nhìn Ngụy Minh đắc ý cười.

“Đi, chúng ta cần sửa soạn một chút, tranh thủ không lưu lại một thứ gì.”

“Đúng.” Đối với lời nói của lão Trương, mọi người mím môi cười.

91. Quyển 3 - Chương 1: Khởi Đầu Mới

Hả?” Thiếu niên đầu ngó nghiêng, khó hiểu nhìn về phía trước.

Không thấy?

Vừa rồi vẫn còn đây mà?

Thiếu niên nóng nảy, mồ hôi lạnh từng chút từng chút chảy xuống, oa oa, tự nhiên không thấy tầm hơi đâu là sao? Không phải vừa rồi còn ngồi chỗ đó sao?

Bọn họ mới từ cái nơi rất nhiều nhân loại kia đi ra, đi rất lâu, vừa mới dừng lại nghỉ ngơi một chút, còn chưa kịp quay lại nhìn đã không thấy bóng dáng đại ca đâu rồi.

Thế giới này cho dù có tang thi đã đành, vì sao còn xảy ra mấy chuyện thần quái thế này?

Vất vả lắm cậu mới tìm được một người thân có thể ôm đù, như thế nào lại chẳng thấy tầm hơi đâu?

thiếu niên này, hình như Văn Hàn không đáp ứng cho cậu ôm đù ?

Thiếu niên nhìn bốn tiểu đệ đi theo phía sau, suy nghĩ có nên đi cứu đại ca hay không? Hay là đại ca bị bắt đi rồi? Sau đó bị cường thủ hào đoạt?

Mới ra khỏi không gian, Văn Hàn nhìn thấy chính là thiếu niên vẻ mặt hưng phấn, đúng vậy, hưng phấn, phỏng chừng thiếu niên mơ mộng hơi quá đà.

“Cậu vào đây.” bộ dáng hưng phấn nhìn có vẻ rất sáng khoái.

“A, a? A!, được.” Cũng không hỏi đi đâu, thiếu niên quay lại sáng khoái đáp ứng.

“Ừ.” Gật gật đầu, Văn Hàn nhìn thoáng bốn tiểu đệ đang lắc lư lắc lư. “Bọn chúng... làm sao bây giờ?”

Bốn tiểu đệ tang thi này chẳng khác gì đồ dùng gia dụng của thiếu niên, thế nhưng không thể bỏ chúng nó vào không gian.

“Bọn họ sẽ ngoan ngoãn đứng ở ngoài, sẽ không chạy loạn.” Thiếu niên đối với bốn con tang thi lộ ra răng nanh cười cười, sau đó vẻ mặt chờ mong nhìn Văn Hàn.

Quá mức yên lặng... Văn Hàn cảm thấy có gì đó không đúng. Vì sao nhìn thiếu niên kia vẻ mặt hẳn là ‘dễ thương’, hẳn rất muốn —— một cái tát chụp qua? Ừm, không đúng ở chỗ này.

Văn Hàn thu thiếu niên vào không gian, bốn con tang thi thì lắc lư đứng ngoài. Hết thấy thoát nhìn rất yên bình.

Thật là khủng khiếp, thiếu niên chóng mặt, cậu vừa rồi một chút phản kháng đều không có, cứ như vậy xoay vòng vòng đến chóng mặt, sau đó rốt cục đứng ở chỗ này.

Văn Hàn cảm thấy không cần lo lắng cho thiếu niên, vì thể phương thức thiếu niên tiến vào không gian không khác năm con mãnh thú.

Thiếu niên vốn não bộ phát triển cũng bị đả kích không nhỏ.

Để ổn định cảm giác choáng váng, thiếu niên ôm đầu ngồi xổm xuống nửa ngày không hé răng, cậu đang điều trị não bộ hỗn loạn.

Văn Hàn cũng không quản thiếu niên có khỏe hay không, hần bước nhanh về phòng Tiêu Văn. Vừa nãy đến được địa phương an toàn hần lập tức vào không gian, sau khi vào mới nhớ ra bên ngoài còn một tang thi thiếu niên, đành đi ra ngoài cùng đem thiếu niên vào.

Thiếu niên hiện tại đang ngồi trong phòng khách, cậu còn bận rộn sửa sang lại não bộ thần kinh, sẽ không để ý xem Văn Hàn đi đâu.

Văn Hàn nhẹ nhàng đóng cửa lại, bước chân nặng nề tới gần giường Tiêu Văn.

Trên giường, Tiêu Văn lẳng lặng nằm, giống như giấy tiếp theo sẽ xù lông nhảy dựng lên nói Văn Hàn dám xông loạn vào phòng người khác.

Thế nhưng hiện tại cậu chỉ lẳng lặng nằm như vậy, đối với mọi việc bên ngoài hết thấy đều không hề hay biết.

Ngồi ở đầu giường, Văn Hàn vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của Tiêu Văn.

Sao lại thương thành như vậy, không hề giống với mọi khi.

Trầm mặc nhắm mắt lại, Văn Hàn không khỏi nắm chặt tay.

Phương pháp của chiếc hộp nhỏ Văn Hàn vẫn tu luyện đều, hẳn không biết hiện tại mình có thể giúp gì cho Tiêu Văn không, chỉ có thể thử xem.

Đối với trạng thái của Tiêu Văn hẳn cũng hiểu biết chút ít. Có lẽ do thể lực cạn kiệt mà mê man.

Ừm, thử xem sao.

Văn Hàn từng chửi một chuyển lực lượng của hắn vào cơ thể Tiêu Văn, tốc độ rất chậm rất chậm, như vậy tuy rằng mất thời gian nhưng có thể giúp Tiêu Văn giảm bớt mê man.

Thời điểm thiếu niên tỉnh lại, cảm giác có một trận gió lạnh thổi qua, trong lòng lạnh lạnh.

Người đâu?

Không đúng, tang thi đâu?

Sao lại để cậu một người ở đây, không đúng, là tang thi.

Đừng đùa vậy chứ.

Thiếu niên phát giác ngoài mấy căn phòng ở này cậu không hề nhìn thấy thứ gì khác, hình như nơi này đã bị phong ấn.

Là đại ca mang vào, vậy không cần lo lắng, ít ra đại ca sẽ không có ý tưởng ăn thịt cậu.

Ngồi vào sô pha, thiếu niên lẩn lộn, vẻ mặt thoải mái. Ai ô ~ sô pha a, sô pha mềm mềm nha, so với sàn nhà cậu ngủ lúc trước tốt hơn nhiều lắm.

Đại ca nhất định là có việc cần làm, vậy cậu cứ ở đây thoải mái chà đạp sô pha thôi.

Lăn qua lăn lại trên sô pha, thiếu niên chơi đến phi thường cao hứng.

“Ngao ngao, mềm quá ~”

Văn Hàn vẫn luôn vận chuyển năng lượng trong cơ thể mình sang Tiêu Văn.

Nhìn chằm chằm Tiêu Văn thật lâu, Văn Hàn xốc chân lên, xoay người ôm lấy Tiêu Văn đi về phía phòng tắm.

Đến phòng tắm, Văn Hàn cẩn thận đặt Tiêu Văn vào bồn tắm, sau đó nhẹ nhàng cởi quần áo cậu ra.

Nhìn đến Tiêu Văn làn da trắng bệch, đương nhiên cũng thấy được vết thương ngang dọc.

Không biết vì sao Văn Hàn cảm thấy cổ họng có điểm không thoải mái, ánh mắt cũng ảm ảm.

Trong không gian nước rất nhiều, nhưng đều là nước lạnh, Văn Hàn không dám trực tiếp xả nước lạnh lên người sũng ướt, nếu bị sốt cao sẽ không tốt lắm.

Chậm rãi dùng năng lượng làm nóng, sau đó xả vào bồn tắm lớn cho đến khi nước dâng đến bắp vai Tiêu Văn, Văn Hàn mới dừng tay.

Sau khi tắm xong, Văn Hàn hốt mắt hơi đỏ, dùng khăn tắm bọc Tiêu Văn lại. Văn Hàn cước bộ rất chậm, rất nhẹ, tận lực không làm kinh động đến Tiêu Văn, chậm rãi đi về phòng.

Không giúp Tiêu Văn mặc quần áo, Văn Hàn đặt cậu trên giường, đắp chăn, rồi chỉ lẳng lặng ngồi ở mép giường nhìn Tiêu Văn không rời.

Thiếu niên trên sô pha không biết đã ngủ từ khi nào, thiếu niên nằm mơ, lông mày vẫn nhíu chặt, cả người cuộn thành một cục, thân thể thỉnh thoảng run run vài cái.

Cậu chỉ là một thiếu niên, một đứa trẻ đến thời kỳ phản nghịch chứ không phải bộ dáng tang thi như bây giờ, ngay cả làn da trên mặt cậu cũng không hề xanh tím, tứ chi không hề cứng ngắc, thanh quản có thể phát ra tiếng.

Nhưng cậu vẫn không phải nhân loại.

Thiếu niên sẽ đi theo Văn Hàn không chỉ đơn giản vì Văn Hàn năng lực cường đại, mà còn bởi vì Văn Hàn có thể cùng một chỗ với nhân loại.

Mang theo bốn tang thi tiểu đệ, thiếu niên đã cảm thấy có cảm giác an toàn.

===

Bốn ngày sau.

Tiêu Văn hiện tại đã không có gì đáng ngại, có điều dị năng khôi phục rất chậm, thân thể đã không còn vấn đề gì.

Khi vừa gặp tang thi thiếu niên, Tiêu Văn đầu tiên là cười chào hỏi.

“Xin chào, tôi là Tiêu Văn, cậu là?” Thiếu niên mặt than này có phải bị Văn Hàn lừa đến hay không?

Tiêu Văn hoài nghi như vậy cũng không phải là không có khả năng, bởi vì khi cậu vừa thấy thiếu niên, cậu ta đang chống hông lau nhà, trên tay cầm lấy khăn lau, qua lại chuyển động ở phòng khách.

Bộ dạng này nhìn thế nào cũng giống như là bị Văn Hàn bắt làm cu ly.

Nghe thấy Tiêu Văn nói chuyện, thiếu niên với tư thế quỳ rạp trên mặt đất quay đầu nhìn cậu, sau đó có vẻ rất vui vẻ nở nụ cười?

Kỳ thật dưới cái nhìn của Tiêu Văn, thiếu niên chỉ đang kéo kéo khóe miệng.

“Xin chào, em là Hồng Kỳ, hồng trong chí hướng cao rộng, kỳ trong quân cờ.” Thiếu niên nói xong tiếp tục lau sàn nhà của mình.

Tiêu Văn cứng ngắc quay đầu. “Văn Hàn, đây là lao động trẻ em?”

Đang sửa soạn này nọ trong phòng khách, Văn Hàn nghe vậy thì sửng sốt một chút. “Không phải, là cậu ta không chịu ngồi yên.” Sau đó tiếp tục bày biện các loại đồ ăn lên bàn.

Nhìn bộ dáng Văn Hàn, Tiêu Văn không khỏi đỡ trán. Từ lúc tỉnh lại, Văn Hàn liền dùng đồ ăn vỗ béo cậu.

Nhìn nhìn thiếu niên lau nhà đến sung sướng, Tiêu Văn cũng chỉ có thể tùy ý cậu ta thích làm gì thì làm.

Thiếu niên tư thế có vẻ mất tự nhiên. Cảm giác rất kỳ quái.

“Văn Hàn, kia cũng là tang thi?” Đã quen với loại tang thi cao cấp như Văn Hàn, Tiêu Văn rất nhanh liền đoán được thân phận của thiếu niên.

“Ừ, đúng vậy.” Văn Hàn thuận tay nhét đồ ăn vào miệng Tiêu Văn.

Có lẽ đã thành thói quen, Tiêu Văn không hề nhăn nhó, há mồm ngoạm lấy.

Thói quen gì đó thật sự rất đáng sợ, khi Tiêu Văn nhai nuốt nhất thời nghĩ như vậy.

—

Về phần vì sao thiếu niên lại biến thành người hầu thế này thì phải quay lại bốn ngày trước. Lúc ấy thiếu niên đang ngủ ở sô pha, sau khi gặp ác mộng mà tỉnh lại, thiếu niên cảm giác trong lòng có cái gì đó đã thay đổi.

Nhưng cậu lại không rõ là cái gì.

Chỉ có thể ngăn người.

Hiện tại đại ca không ở đây, mấy thằng đệ cũng không, cậu không có chuyện gì làm a.

Khi nhìn sàn nhà phòng khách, thiếu niên đột nhiên nhớ lại năm đó mẹ cậu từng lau nhà như thế nào.

Nghĩ liền làm, thiếu niên tìm một miếng giẻ lau, sau đó bắt đầu quét tước toàn bộ lầu một, linh cảm mách bảo cậu tạm thời không thể lên lầu hai.

Thời điểm Văn Hàn xuống lầu nhìn thấy chính là bóng dáng chăm chỉ của thiếu niên.

“Đại ca, em có thể quét tước toàn bộ nhà không?” Thiếu niên mặt vẫn là nhìn không ra biểu tình, nhưng người nghe có thể cảm giác được cậu rất hưng phấn.

“Có thể, nhưng có một phòng không được vào.” Quét dọn? Có thể, trước kia đều là Tiêu Văn ra tay, hiện tại... liếc nhìn thiếu niên một cái, Tiêu Văn có thể yên tâm mà nghỉ ngơi rồi.

Nói rõ với thiếu niên phòng nào không thể vào xong, Văn Hàn đi ra ngoài.

Hắn có chuyện cần làm.

“Chúng ta bây giờ đang ở đâu?” Ắn no, Tiêu Văn tựa vào sofa hỏi Văn Hàn.

Phía sau, thiếu niên đã quét tước đến địa phương khác.

“Trước cứ nghỉ ngơi, không vội đi.” Không biết thân thể Tiêu Văn đã khôi phục hoàn toàn chưa, có lẽ phải ở trong này một thời gian?

“Không được, như người nói thì hiện tại vị trí chúng ta ở là vùng hoang vu dã ngoại, ai biết có người nào ở nơi này hạ trại hay không, chúng ta tìm nơi an toàn khác thì tốt hơn.”

Bọn họ đang ở ngoài, tuy nói không có gì lo lắng nhưng tai họa ngầm vẫn có. Tìm được nơi an toàn cũng yên tâm hơn.

“Thân thể người có chịu được không?” Văn Hàn đối với cái gì cũng không để ý, hắn chỉ để ý đến Tiêu Văn.

“Có thể, ta bây giờ tốt lắm, mỗi tội dị năng khôi phục chậm thôi. Không cần lo lắng.” Yên lặng quay đầu, Tiêu Văn cảm thấy mặt mình có điểm hồng.

“Ừ, vậy sau khi chúng ta ra ngoài nên đi nơi nào?” Bọn họ đi đâu đây? Miễn là Tiêu Văn thích, làm gì cũng được.

“Ừm, vẫn là tìm một căn cứ khác đi, chúng ta không thể thoát ly quần chúng.” Tiêu Văn cảm thấy bọn họ nên đến một căn cứ khác, cậu cũng không ghét, mà là ở căn cứ trước bọn họ được kết giao bạn bè, về phần sự cố kia, đó là chuyện ngoài ý muốn.

Văn Hàn nói những người biết đến cô cũng chỉ có mấy giáo sư ở căn cứ kia. Hiện tại đều giải quyết xong tất cả, bọn họ rất an toàn.

92. Quyển 3 - Chương 2: Lê Diệu

Lê Diệu, lần này hắn thân một mình xuất môn là vì gì?

Nha, không vì gì hết, hắn chỉ đi ra ngoài tìm người thôi. Có điều hắn không ngờ được, không tìm thấy người cũng coi như xong, hắn thiếu chút nữa mất mạng.

Nói vậy chứ không phải chê cười, lúc hắn đang leo núi tình cờ xảy ra động đất, là động đất cấp độ thấp.

Xui xẻo là động đất ngay lúc hắn đang leo núi, vì thế hắn thiếu chút nữa rơi xuống vách núi.

Thật vất vả mới tìm được nơi an toàn, hắn phát hiện mình lạc đường.

Con đường trước đó hắn nhớ rất rõ ràng, qua ngọn núi kia thì quẹo phải là có thể đến đường quốc lộ, đến được đó rồi thì việc đi lại càng dễ dàng hơn.

Nhưng mà... trước mặt hần là vùng đồng bằng, tìm đâu ra núi đây.

Núi đâu? Bị ăn?

Ta ngất.

Lê Diệu ngồi xuống, sau đó đen mặt, hần bây giờ cái gì cũng không có, không có la bàn, không có bản đồ, về nhà thế nào đây? Chẳng lẽ hần phải đi mò?

Lê Diệu không hiểu vì sao rất muốn chém chết cái kẻ mất tích kia, không có chuyện gì thì đứng yên một chỗ không tốt hơn sao? Sao cứ chạy tới chạy lui vậy. Hần không phải thần, không thể lúc nào cũng biết được người chạy đi đâu nha.

Hần chán ghét mấy người cứ thích chạy loạn, ai muốn làm gì thì làm miễn là không chạy loạn thì tốt rồi.

Về sau lấy vợ nhất định phải tìm người nào tính tình nhu hòa dịu ngoan, chứ giống em hần thích chạy loạn khắp nơi chắc hần tìm muốn chết.

Nhìn con đường phía trước, Lê Diệu cảm thấy ghen khuất.

Hần hiện tại vô cùng hoài niệm núi cao ngày trước a.

Con đường này không thể đi, ai mà biết được lát nữa có xảy ra động đất nữa không, đành quay về đường cũ vậy.

Bởi vì chỉ có một mình, Lê Diệu cần phòng bị không chỉ có tang thi, còn cả một số người không có nhân tính.

Trên người hần hầu như không có vũ khí lực sát thương lớn gì, ngược lại hần có dị năng, có điều... dị năng của hần chẳng còn bao nhiêu.

Vừa rồi tránh động đất tiêu hao hết thể lực, phỏng chừng giờ hần muốn giết một con kiến cũng không xong.

Quay lại con đường cũ, Lê Diệu đột nhiên nghĩ đến bốn con tang thi kỳ quái kia.

Bốn con tang thi này rất là kỳ quái, sau khi quan sát vài ngày Lê Diệu đưa ra kết luận như vậy. Bốn con tang thi kia cấp bậc không thấp, chúng cũng không hề công kích hần, chỉ du đãng trong một phạm vi nhất định, coi hần như không khí mà bỏ qua.

Hần không có đam mê liều mạng lãng phí dị năng với đám tang thi, cái chính là hần đánh không lại, hơn nữa nhóm tang thi này khẳng định là sẽ liên thủ tấn công.

Nếu đánh không lại thì sao phải đi lên chịu chết?

Bây giờ hần đi về nhất định sẽ gặp bốn con tang thi kia, không biết bọn nó còn ở đó không?

Tiêu Văn vừa ra khỏi không gian liền bị Văn Hàn cưỡng chế ngồi trên lưng tiểu nhất.

“Người vẫn là cười tiểu nhất đi, dù sao nó cũng nhàn rồi.” Văn Hàn nói xong liền dẫn đầu đi trước.

Tiêu Văn nhìn tiểu nhất, còn cả bốn con khác cũng đang vây quanh, à, còn có thiếu niên mặc đồ hầu nữ.

Đúng vậy, là quần áo của hầu nữ. Quần áo của thiếu niên vốn không vấn đề gì, nhưng mặc một thời gian nên hỏng rồi, Tiêu Văn đùa dai kêu Văn Hàn lấy quần áo hầu nữ ra, không biết Văn Hàn kiếm ở đâu.

Tuy nói là quần áo hầu nữ nhưng toàn bộ đều là màu đen, rất ít diêm dúa, nhìn từ xa thật đúng là không nhận ra được.

Văn Hàn coi cậu là búp bê sao? Cậu đã là người trưởng thành rồi, không có mảnh mai như vậy.

“Đi thôi, tiểu nhất.” Sờ sờ đầu tiểu nhất, Tiêu Văn chẳng so đo nữa, có công cụ miễn phí thay cho đi bộ thì tội gì phải tự đi?

“Rống.” Ngũ chích hiện tại da lông sáng bóng, không còn bộ dạng vết thương vết máu chồng chất lúc trước nữa.

Thiếu niên thì vẻ mặt đau khổ, yên lặng theo sau Tiêu Văn.

Cậu... tuy cậu vẫn còn nhỏ, nhưng cậu cũng biết đóng quần áo này dành cho con gái nha.

Tiêu Văn là đại ác ma, đại ca là kẻ đồng lõa.

May mắn quần áo không phải màu phấn hồng phấn nộn gì đấy. Màu đen này thật đúng là khó mà nhận ra. Phỏng chừng là hầu nữ của ác ma?

“Hong Kỳ, cậu nói xem chúng ta nên đi đâu bây ?giờ” Nhân rồi lại nhàm chán, Tiêu Văn kêu thiếu niên cười tiểu tam, hai người lắc lư bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Không biết, em nghĩ có rất nhiều nơi là của quân nhân, tìm mấy chỗ đó là tốt nhất.” Thiếu niên đúng là đặc biệt sùng bái quân nhân, trong mắt bọn họ quân nhân là thần thánh.

“Có thể. Nhưng chúng ta không biết nơi đó, có lẽ nên bắt ai đó về hỏi một chút?” Vuốt cằm, Tiêu Văn cũng buồn rầu, bọn họ hiện tại đều là tay mơ, đi đâu cũng không biết, có lẽ phải tìm người dẫn đường?

Cũng không biết tìm người dẫn đường ở đâu đây.

“Có người đến.” Tùy ý nhìn lướt qua, thiếu niên vui vẻ kêu lên, sau đó ánh mắt nóng bỏng nhìn về tiền phương. “Chúng ta gặp may rồi, có người đang đi một mình, có muốn bắt hán ta lại không?”

Nhìn thiếu niên ánh mắt hưng phấn, Tiêu Văn thầm lau mồ hôi một phen, không phải cậu dạy hư tiểu hài tử đấy chứ? “Người kia đi về phía chúng ta?”

“Ừm, đúng vậy, bắt quá người kia sao nhìn thê thảm như vậy?” Thiếu niên hơi hơi nghi hoặc, không hiểu sao cậu có cảm giác người kia rất chặt vật?

“Đi về phía chúng ta, vậy sớm muộn gì cũng gặp nhau, không cần bắt lại. Chúng ta có thể trực tiếp dụ dỗ?” Nghe thiếu niên nói, Tiêu Văn cũng có hưng trí.

Có chuyện tốt như vậy sao?

Nhàn quá cũng chán, Tiêu Văn nổi lòng đùa giỡn.

Văn Hàn đi ở phía trước bất đắc dĩ quay lại nhìn mấy người phía sau, lại quay đầu đi, không nhìn là tốt nhất.

“Dụ dỗ? Không phải chỉ là hỏi đường thôi sao?” Thiếu niên sững sốt.

“Đúng vậy, vẫn là ngoan ngoãn hỏi đường đi.” Tiêu Văn hắc tuyến, quả nhiên là bé ngoan, cậu không nên dạy hư người ta.

—

Thời điểm Lê Diệu nhìn thấy nhóm người đối diện, hán rất muốn hô to một tiếng này không khoa học!

Hán không nhìn nhầm, đoàn người phía trước dẫn đầu là tên (đại) mặt than, phía sau là năm con mãnh thú to lớn, không đúng, chỉ bốn con thôi, một con nhìn khá nhỏ nhắn. Cưỡi trên lão hổ là một người tuổi còn trẻ, còn trên lưng sói là...? Đó là tiểu mặt than?

Đoàn người này hán không có cảm giác nguy hiểm, có lẽ giống bốn con tang thi kia? Là người tốt?

Nhắc tới bốn tiểu đệ kia, Văn Hàn lúc ấy chỉ nói một câu: “Theo ở phía sau, cách xa trăm mét.”

Vì thế, hiện tại Lê Diệu không thấy bốn tang thi đó.

“Xin chào, bọn tôi muốn hỏi đường.” Thiếu niên nhảy xuống đi đến trước mặt Lê Diệu, không có biện pháp, Văn Hàn sẽ không hỏi đường, Tiêu Văn lười nhức nhích, chỉ còn lại cậu.

“Ừm, có thể.” Này này, đây là con trai đúng không? Vì sao hán lại thấy cậu ta mặc váy? Lại còn là váy liền áo?

Hãy tha thứ cho Lê Diệu ít khi lên mạng giải trí.

“Gần đây có căn cứ nào không? Tốt nhất là căn cứ của quân nhân.” Thiếu niên tính tình thật thà, nói thẳng đến vấn đề chính.

“Có, chính là căn cứ của tôi, cậu muốn đi?” Lê Diệu cũng cảm giác thiếu niên rất ngây thơ, rất có hảo cảm. Hiện tại căn cứ của bọn hắn chẳng còn ai ngây thơ thế này, ai cũng thành thực chán muốn chết.

“Vậy anh dẫn đường đi.” Thiếu niên nói xong bỏ chạy về với tiểu tam, sau đó lưu loát trèo lên.

...

Lê Diệu rất muốn khóc, hắn khủng bố như vậy sao? Vội vàng chạy như vậy?

“Khụ.” Tiêu Văn nhìn thiếu niên, hết chỗ nói rồi. “Vậy anh đi hướng nào, bọn tôi không biết đường.”

“...” phía sau Lê Diệu cũng ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, hắn đang bị lạc đường, làm sao mà dẫn đường?

“À, phía trước bị động đất, đại khái không thể đi.” Nhìn lại bộ dạng mình, Lê Diệu thực bất đắc dĩ.

“Tôi chỉ biết chung chung, cụ thể thế nào cũng không rõ lắm.” Thật mất mặt. Ngay cả nhà mình cũng tìm không ra...

“Là chỗ nào?” Văn Hàn đột nhiên lên tiếng, có lẽ hắn biết chỗ đó, theo như trong trí nhớ thì nơi này cách đó không xa, hơn nữa rất có khả năng trở thành căn cứ.

“Đi thẳng theo đường quốc lộ khoảng hai ngày là có thể đến, có điều vì động đất mà địa hình thay đổi, không biết thế nào nữa.” Lê Diệu vốn không chú ý đến Văn Hàn, hiện tại phát hiện có gì đó không thích hợp.

Người này hắn cảm giác như đã gặp ở đâu đó, nhưng lại không giống lắm?

“Ừ, ta đã biết.” Văn Hàn nghe xong suy nghĩ một chút, sau khi xác định được lộ tuyến liền xoay người nói với Tiêu Văn: “Ta biết đường, chúng ta cứ đi về phía trước là đến nơi.”

Sau đó cũng không quản Lê Diệu, Văn Hàn trực tiếp đi lướt qua người hắn.

.... Lê Diệu hiện tại rất muốn khóc. Hắn đây là bị hoàn toàn phớt lờ đúng không?

“Không cần để ý, Văn Hàn chỉ hơi mất mặt thôi.” Tiêu Văn ngồi trên lưng tiểu nhất, đi tới bên cạnh Lê Diệu an ủi một câu.

“A đúng rồi, tôi gọi là Tiêu Văn, mặt than phía trước kia là Văn Hàn, tiểu mặt than này là Hồng Kỳ.” Tiêu Văn chỉ chỉ Văn Hàn xong lại đuổi thân ngón tay chỉ thiếu niên phía sau.

“Xin chào, tôi là Lê Diệu. Lần này đi ra tìm người.” Lê Diệu cuối cùng không xấu hổ nữa, mỉm cười đáp lại. Ít nhất còn có người không mặt than.

“Mọi người mới từ căn cứ khác đi ra sao?” Đuổi theo cước bộ của tiểu nhất, Lê Diệu hỏi Tiêu Văn.

Nhìn bọn họ không giống như đã đi lâu mà như là vừa mới khởi hành không bao lâu?

Mới lên đường sao? Không đúng, con đường phía trước hắn đã đi qua, dọc theo đường đi đừng nói đến người ta, ngay cả nhà ở đều không có, chẳng lẽ những người này tự nhiên mọc ra?

Thế giới này còn có tận thế nữa là, thứ thần quái hơn chắc cũng có?

“Không phải, bọn tôi đi cũng lâu rồi, vì một vài nguyên nhân đặc biệt cho nên bọn tôi rất nhàn nhã.” Tiêu Văn cho hắn một câu trả lời rất kỳ lạ, làm người ta miên man bất định, trả lời cũng như không.

“Cũng đúng, ai mà chẳng có điều bí mật, tôi sẽ không hỏi nhiều. Bất quá tôi rất có hứng thú với mấy con thú cưỡi này.” Lê Diệu nhìn ngũ chích, trong mắt toát ra lục quang, mặt thể không phải là không có động vật, chỉ là bọn chúng đều trốn đi rồi, bọn chúng muốn chạy còn không kịp, làm gì có thời giờ đi săn thú.

Ngũ chích này nhìn rất vạm vỡ, khi nào hắn cũng phải kiếm một con, thời buổi này đi xe tốn xăng, cưỡi mấy con này cũng hay.

“Ồ, bọn nó à, là nhật được.” Sờ sờ đầu tiểu nhất, Tiêu Văn không chút để ý trả lời, đúng là nhật được, nhật trong không gian của Văn Hàn.

93. Quyển 3 - Chương 3: Lão Giả

“Nhật?” Lê Diệu sững sốt một chút. “Giá mà tôi cũng có thể nhật được một con nhĩ.”

“Tang thi có được không? Nó có thể công anh.” Thiếu niên bỗng nhiên lên tiếng.

...

“Tang thi?”

“Có thể a!”

Hai người đồng thanh mở miệng, câu trước là của Lê Diệu, câu sau là của Tiêu Văn.

“Tang thi? Tôi chỉ sợ nó vừa công vừa cắn thôi.” Lê Diệu trờ trờ khoe miệng, sau đó bất đắc dĩ trả lời.

“Vậy anh công tang thi thì sao?”

“Truyện cười kiểu này rất lạnh.” Lê Diệu hiện tại đã không còn là vấn đề trờ khoe miệng nữa, hắn cảm thấy thần kinh mình nhức nhối.

“Được rồi, công nhận đùa kiểu này đúng là lạnh thật.” Buông tay, Tiêu Văn bất đắc dĩ vờ vờ túm lông của tiểu nhất.

“Có thể, anh công tang thi được không? ” Thiếu niên bỗng nhiên cao hứng, sau đó vui vẻ nhìn Lê Diệu.

Lê Diệu choáng váng, tình huống phát triển kiểu gì thế này, hắn vừa rồi đã quyết định chuyện gì sao? Vì sao hắn chẳng hề biết gì cả?

“Ách, được rồi.” Tuy chẳng hiểu ra sao nhưng chắc không có gì nghiêm trọng? Đáp ứng là được rồi.

Thấy Lê Diệu đáp ứng rồi, thiếu niên mặt than khó được nổi lên một mặt ửng hồng.

“...” Chứng kiến toàn bộ quá trình, Tiêu Văn rất muốn rít gào, cứ như vậy liền... liền... thành một đôi? Đừng trách cậu liên tưởng phong phú.

Ý của thiếu niên rất rõ ràng, chính là anh công tôi.

Lê Diệu tên này cứ nhiên sẵn khoái đáp ứng như vậy?

Chẳng lẽ đúng là nòi nào úp vung đấy?

Có cần thần tốc như vậy không, ít ra hai người trước tiên tán tỉnh, sau đó hẹn hò, cuối cùng mới là dặt về nhà ra mắt chứ?

Nhìn Lê Diệu đang tán gẫu với thiếu niên, Tiêu Văn cảm thấy sau này chắc chắn sẽ có trò hay để xem, Lê Diệu đảm bảo không biết thiếu niên là tang thi, đánh cược một phần thịt nường.

—

Tiêu Văn không muốn ở cạnh hai người kia làm bóng đèn, đành chạy lên với Văn Hàn.

“Văn Hàn, chúng ta vào căn cứ vậy bốn con tang thi kia làm sao bây giờ? Bọn chúng là tang thi nha.” Nhỏ giọng nói, Tiêu Văn sợ Lê Diệu biết lại dọa đến hắn.

“Cứ để bên ngoài đi, bọn chúng có khả năng đã biến dị.” Văn Hàn đỡ lấy Tiêu Văn thiếu chút nữa thì rơi xuống, không có biện pháp, lưng động vật luôn lay động, Tiêu Văn lại là người trưởng thành, vóc người cũng không nhỏ, tuy rằng hơi lùn chút.

Hơn nữa vừa rồi lộn xộn, bị rơi xuống cũng là điều bình thường.

Vịn vào tay Văn Hàn, Tiêu Văn ngồi thẳng người. “Biến dị? Chẳng lẽ chúng có ý thức?”

Biến dị sao, chẳng lẽ lại có thêm bốn cái mặt than?

“Không phải, bọn chúng bị thiếu niên khống chế trong khoảng thời gian dài nên đã sinh ra một số linh trí nhất định, nhưng rất thấp, chúng chỉ nghe lời thiếu niên sai bảo, người không phát hiện bọn chúng bây giờ tay chân đã linh hoạt hơn rồi sao?” Hiêm khi Văn Hàn nói một câu dài như vậy.

“Ồ, chẳng lẽ là khôi lỗi trong truyền thuyết?” Tiêu Văn đối với tang thi thiếu niên nổi lên hứng thú, đây chính là con rối nha, là thứ tốt.

“Ừ, không khác biệt lắm. Bất quá so với con rối thì cao cấp hơn một chút, có ý thức của riêng mình.” Gật gật đầu, Văn Hàn một lần nữa đỡ lấy Tiêu Văn quá độ hưng phấn.

Tuy sẽ không ngã nhưng Văn Hàn vẫn lo lắng.

Một lần nữa bám vào tang thi huynh, Tiêu Văn bắt đầu quay đầu, sau đó che mặt. Cậu thật sự không phải con nít mà, không cần phải chăm chút như vậy nha. Không phải ai đó đã nói trẻ con phải ngã nhiều mới tốt sao?

=====

Khi bọn họ đứng trước cổng lớn của căn cứ, thiếu niên và Lê Diệu đang tán gẫu rất sôi nổi, tựa như sa vào tình yêu cuồng nhiệt vậy.

“Này, nhanh lên, đây là nhà anh, anh phải mở cửa.” Thấy nhưng không thể trách, Tiêu Văn tỏ thái độ như thể hai người bọn họ chọc mù mắt cậu không bằng.

Dọc theo đường đi cậu nhìn thật lâu, rốt cục cũng đến, vậy mà hai người này vẫn còn bám nhau như sam.

Mau dừng lại cho tôi, nếu không dừng lại tôi liền biến thành di ghê chia rẽ hai người đó, lý do là chủng tộc bất đồng, không thể thông hôn, hoặc là hai người giới tính giống nhau làm sao mà yêu đương? Còn có gia môn nữa, nhà chúng ta ít ra còn có chút để dành, Lê Diệu này thoát nhìn không giống như có tiền gửi ngân hàng.

(TN: bộ TV và tang thi huynh ko chủng tộc bất đồng à =))

Vô luận nội tâm rít gào như thế nào, Tiêu Văn vẫn không nói chuyện, dọc theo đường đi cậu cũng thử ngắt lời bọn họ, nhưng kinh nghiệm đau thương nói cho cậu biết cậu vẫn sẽ bị lơ đi thôi.

“Văn Hàn, mau làm bọn họ dừng lại.” Lúc này không phải Tiêu Văn không thể nhìn được nữa, mà là người của căn cứ không thể nhìn được nữa.

Gác cổng nhìn người đến rất cảnh giác, sau đó bọn họ thấy hai người đang bắn tim, một người trong đó là cháu trai của tướng quân bọn họ.

Chết mất!!! Hai người này muốn làm đui mù hai mắt mình sao.

Một tiểu binh thông minh chạy đi báo cáo với cấp trên.

Người còn lại còn chưa có phản ứng, chỉ có thể nhìn hai kẻ kia tán tỉnh nhau, có cái gì mà tán gẫu hăng say chứ? Đây là cổng của căn cứ, hai người vào rồi lại tán gẫu không được sao? Cần thận tang thi bị hai người chọc giận. Bọn chúng ngay cả ăn cũng không đủ no, vậy mà hai người còn đứng đó tú ân ái.

Hơn nữa, nhìn cái dạng này chứng tỏ bọn họ tán gẫu đã lâu. Xem, nhìn mặt hai người bên cạnh kia, không đúng, một người là mặt than, người còn lại có rất nhiều biểu tình, kia rối rắm, bắt đầu dĩ, phần nộ vân vân chứng tỏ cháu trai của tướng quân bọn họ có khả năng là một đường trò chuyện trở về.

Khi biết Lê Diệu ra ngoài, bọn họ còn đang suy nghĩ về cảnh tượng lúc Lê Diệu trở về sẽ như thế nào, có bị đất, có thể thăm, có quang vinh, có đủ loại, chỉ không có loại phần hồng phấp phới này.

Này... bọn họ muốn xin nghỉ phép, mắt bọn họ đã bị tổn thương nặng nề.

Một tiểu binh trong đó bỗng nhiên hô một tiếng “Ồ.” Sau đó chạy tới nơi đặt kính viễn vọng.

“Không phải chứ!” Tiểu binh hô to một tiếng làm những người khác còn đang ngây ngốc vội tỉnh lại.

“Làm sao vậy?” Một người hỏi.

“Tang thi, có bốn tang thi đang xếp hàng...” Tiểu binh coi như là người trấn định nhưng vẫn không khỏi khóe miệng run rẩy.

.....

Nghe xong lời này những người khác đều ngây người.

Trong căn cứ không thiếu nhất chính là tang thi, cấp trên của bọn họ còn là tang thi nữa là. Đầu năm nay tang thi cao cấp nhiều như vậy? Hay là căn cứ này thu hút được nhiều tang thi?

Cấp trên của bọn họ từng là dị năng giả, chỉ vì bị tang thi cắn nên mới biến dị.

Vậy bốn con tang thi đi đi lại lại kia bởi vì căn cứ lại có người biến dị?

Thời điểm bọn họ ngăn người, tướng quân cùng mang theo một đám người đến.

Nhóm tiểu binh quyết định vẫn là vây xem thì tốt hơn, bọn họ nhát gan.

===

Ông của Lê Diệu là người cầm quyền tối cao trong căn cứ, ông thành lập căn cứ này là để cứu người, sau lại không biết thế nào liền chuyển thành đại căn cứ, có lẽ bọn hắn số tốt, căn cứ không có người xấu.

Hiện tại căn cứ này là căn cứ nổi tiếng an toàn nhất.

Có điều làm cho Lê tướng quân buồn bực nhất chính là hai tôn tử nhà mình, đứa nhỏ không biết đã đi đâu, phỏng chừng là đi thám hiểm. Được rồi, cũng không có gì, nhưng là vì sao đứa lớn cũng đột nhiên không thấy, chỉ để lại tờ giấy nói hắn đi tìm em trai.

Tìm cái đầu a, muốn tìm cũng phải mang theo người chứ, người đơn thương độc mã, người nghĩ mình là ai chứ.

Hôm nay nghe tiểu binh báo cáo tôn tử nhà mình đã trở lại, lão nhân gia kích động vội vàng chạy tới tiếp đón, không đúng, là giáo huấn một trận.

—

Lúc Tiêu Văn còn đang bắt đắc dĩ nhìn Lê Diệu và thiếu niên, bốn tang thi phía sau đuổi đến nơi. Vốn không cách bao xa, đuổi kịp cũng thật là bình thường.

“A.” Nhìn bốn tang thi xếp hàng ngay ngắn, lại nhìn nhìn hai người tung phấn hồng, Tiêu Văn chỉ có thể bắt đắc dĩ thở dài một hơi.

Cậu rất muốn biết có cái gì mà nói lảm thế.

Cậu nhớ thiếu niên chỉ hỏi Lê Diệu một số chuyện liên quan đến quân nhân, sau đó hai người cứ thế nói chuyện không hề dừng lại, lúc ăn cơm Lê Diệu cũng là vội vàng giải quyết.

Nhìn cổng căn cứ chậm rãi mở ra, Tiêu Văn không hề lo lắng, Lê Diệu đã nói qua lịch sử phát triển của căn cứ, đối với nơi này Tiêu Văn rất là mong chờ.

Nhìn thấy một lão giả khuôn mặt tương tự Lê Diệu đi ra, Tiêu Văn quay sang nhìn hai người còn đang tán gẫu, sau đó đen mặt.

Cậu không phát hiện, cái gì cũng chưa thấy.

Sau đó Tiêu Văn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó... không có sau đó.

Không có tiếng động, Tiêu Văn chỉ có thể xoay người lại.

Hắn cái gì cũng chưa nhìn thấy.

Nhưng đây là cái tình huống gì vậy, thiếu niên che trước người Lê Diệu, bộ dạng gà mái che chở gà con phổi hợp vậy ngấn, thật đúng là... buồn cười.

Bất quá bốn tang thi kia sao lại đứng sau Lê Diệu?

Lão giả kia trong tay là gậy gộc đúng không? Vết hồng trên trán Lê Diệu hẳn là bị đập rồi?

“Văn Hàn, đã xảy ra chuyện gì?” Vẫn là hỏi người biết chuyện thì hơn, cậu không muốn nghĩ vẩn vơ nữa.

“Bị đánh, bênh vực, giảng co.” Suy nghĩ một chút, Văn Hàn dùng sáu từ này miêu tả xong.

“Ừ, hiểu rồi.” Đúng là cầu huyết.

Ông già kia phỏng chừng là giáo huấn Lê Diệu, sau đó thiếu niên không thuận theo, vì thế liền giảng co.

“Lê Diệu, giúp bọn tôi giới thiệu đi. Cũng không thể cứ như vậy đứng ngốc ở bên ngoài nha.” Xem tình thế giống như không thể giải hòa, cậu đành lên tiếng.

“A, đúng vậy.” Lê Diệu kéo thiếu niên ra phía sau, sau đó bày ra khuôn mặt cười toe toét với ông mình. “Gia gia, chúng ta đi vào trước rồi nói sau, đến lúc đó như thế nào cũng được.”

“Hừ!” Lão giả nhìn cháu mình, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang, sau đó hừ một tiếng, xoay người nói với Tiêu Văn: “Chào tiểu tử, hoan nghênh đến căn cứ của chúng ta.”

“Xin chào. Được mọi người đón nhận thật là tốt quá.” Tiêu Văn cảm giác ông lão này rất thú vị. “Vừa rồi em trai bọn cháu đã đắc tội, xin thứ lỗi.”

Tiêu Văn kéo thiếu niên qua, sau đó đối với lão giả cúi đầu. Thiếu niên không có gì dị nghị, ngoan ngoãn làm theo Tiêu Văn, không biết có phải bây giờ mới có phản ứng hay không, thiếu niên then thùng trốn phía sau Tiêu Văn.

Nhìn thiếu niên, lão giả nhất thời ha ha phá lên cười.

Hiển nhiên là đối với chuyện vừa rồi không hề để bụng.

Tiêu Văn cũng nở nụ cười. “Em trai cháu là Hồng Kỳ, kia là anh trai, Văn Hàn. Cháu là Tiêu Văn. Ông là ông của Lê Diệu đi.” Nhìn bốn tang thi đã đứng sau lưng thiếu niên, Tiêu Văn không hiểu sao thở dài nhẹ nhõm một hơi, không biết nên giải thích về bốn tang thi này như thế nào.

“Đúng vậy, tiểu tử kia không có việc gì làm cứ hay chạy loạn. Hừ hừ, ta nghĩ nó bị ngứa đòn đó mà.” Nghe Tiêu Văn nói, lão giả vui vẻ gật gật đầu. Ừ, không tệ.

94. Quyển 3 - Chương 4: Gia Pháp?

Lão giả tiện thể liếc nhìn thẳng cháu mình một cái. Hừ, so với cháu trai nhà mình tốt hơn nhiều. Có điều thiếu niên kia là ai?

Hừm?

Bộ dạng không tồi, chỉ hơi gầy chút.

Bất quá có vẻ giống nam hài?

“Lão Trương, lấy kính lão cho tôi một chút.” Hiện tại không ai sản xuất kính mắt, cặp kính này của ông trở thành trân bảo nha.

Người phía sau cẩn thận đưa mắt kính cho lão giả.

Tiếp nhận kính, lão giả nhẹ nhàng đeo lên, sau đó...

Yên lặng gỡ xuống.

Tuy rằng mặc vậy, nhưng rõ ràng là con trai mà.

“Ha ha, em trai nhóc con bộ dạng cũng thật là lanh lợi.” Lão giả ha ha cười vài tiếng, sau đó dùng khoeo liếc Lê Diệu một cái.

Lê Diệu không hiểu ra làm sao, hắn cảm thấy tự nhiên không được thoải mái, nhìn vẻ mặt của ông vừa rồi... hắn không dám nghĩ nữa.

“Đúng vậy.” Lanh lợi? Mặt liệt mới đúng. Tiêu Văn vừa đi vừa trò chuyện.

Phía sau bốn tang thi đi theo Văn Hàn, còn thiếu niên chạy tới nói chuyện phiếm với Lê Diệu, đối với bốn con tang thi kia Lê Diệu rất bình tĩnh, có lẽ thiếu niên đã nói cho hắn rồi.

Tiêu Văn vốn định nói thiếu niên thả mấy con tang thi này đi, còn chưa mở miệng, lão giả nói.

“Tiểu tử này, bốn tang thi kia là của nhà cậu sao?” Ánh mắt lão giả làm Tiêu Văn thực buồn bực.

Như thế nào lại thành của nhà cậu rồi, đó là của thiếu niên, cậu chỉ có một con là đại boss thôi, còn lại không có.

“Không phải, bọn chúng sẽ không đả thương người, chỉ cần để chúng ở ngoài căn cứ là được.” Tiêu Văn hiện tại chỉ hy vọng căn cứ không cứng rắn đòi giết tang thi. Nửa đường nghe được nội dung một số người nói chuyện nhưng Tiêu Văn vẫn không đảm bảo căn cứ sẽ cho tang thi đi vào.

“Không phải sợ, đối với tang thi bọn ta có hai phương pháp, muốn ăn bọn ta, bọn ta liền chém chết, không muốn ăn vậy bọn ta giữ lại nuôi.” Nhìn thấu nghi ngờ của Tiêu Văn, lão giả cười vỗ vỗ bờ vai cậu.

Bọn họ vốn không tiếp nhận, nhưng gần đây luôn có người thành đôi với tang thi, ông cũng dần quen rồi.

Hiện tại đám người trong căn cứ hẳn nhìn thấy vị cấp trên tang thi là lại hưng phấn, muốn nhìn một chút xem tang thi với nhân loại có gì bất đồng. Ông có nên cảm thấy nên may mắn vì trong căn cứ không có mấy người điên rồ thích nghiên cứu không?

Cũng không phải là không có tang thi có chút linh trí muốn trà trộn vào căn cứ, nhưng cấp trên tang thi của bọn họ cũng không phải kẻ ăn chay. Không một ai có thể thoát được pháp nhãn của hắn, bởi vì hắn là tang thi, ánh mắt rất lợi hại.

“Thật sao? Đúng là thần kỳ.” Tiêu Văn vốn cho rằng chỉ có tang thi huynh với thiếu niên là đặc thù, không nghĩ tới trong căn cứ này cư nhiên còn có tang thi biến dị khác. Có thể nguyên nhân là vì nơi này cơ bản đều là quân nhân cùng quân nhân đi.

“Vậy các ngài nhận biết như thế nào? Nếu người hoặc thi nào muốn trà trộn vào không phải là nguy hiểm sao?”

Tiêu Văn nhìn bốn tang thi không hề bị gây khó dễ, cứ thoải mái mà vào căn cứ như vậy.

Trong lòng giống như nổi bão, rất hỗn loạn.

“Ha ha, yên tâm, ban đầu, trước nay bọn ta đều nhốt bọn họ bên ngoài, từ khi tên kia xuất hiện sẽ không sợ nữa.” Nói tới đây lão giả cố ý tạm dừng một chút, sau đó ánh mắt tò mò nhìn Tiêu Văn, nửa ngày không nói gì.

Những người khác thấy lão giả hiếm khi có hứng thú như vậy, chỉ yên lặng quay đầu đi, không hề hé răng.

Tiêu Văn đối với người kia có điểm tò mò, nhưng từ khi cậu gặp tang thi huynh, những tang thi khác trong mắt cậu có kỳ quái thể nào chẳng nữa đều trở nên rất bình thường. Cậu chỉ tò mò quá trình người kia biến dị.

Lý do của thiếu niên Tiêu Văn đại khái có thể đoán được, còn tang thi huynh nguyên nhân cũng rất phức tạp. Người mà lão giả nhắc đến có khả năng biến dị sau thiếu niên, có lẽ thân thể thiếu niên không thuộc loại cường hãn, nhưng tinh thần lực của cậu rất mạnh.

Tang thi kia có khả năng đọc được suy nghĩ? Hoặc là đại loại như vậy?

“Được rồi được rồi, không vòng vèo với cậu nữa. Cái tên kia sau khi biến thành tang thi vẫn luôn nhớ thương một người, sau đó liền biến dị, dần dần so với người bình thường không khác biệt lắm. Bây giờ có nhiệm vụ

giúp bọn ta thủ vệ căn cứ.” Nói tới đây lão giả cảm khái một chút, tuy người kia như bây giờ cũng tốt lắm, nhưng lão vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc.

Đang tốt đẹp lại biến thành như vậy. Nếu cuối cùng hắn không biến dị có lẽ bọn họ sẽ phải tự tay giải quyết.

Khi nào mới có thể bình yên đây.

Lão không khỏi nhớ lại một số chuyện xưa, lão sống cả đời này cũng thấy nhiều rồi, thế nhưng vẫn không chịu nổi đả kích.

“À, Lê gia gia, đã đến nơi chưa?” Nhìn lão giả có chút thương cảm, Tiêu Văn vội nói sang chuyện khác. Con người dù có sắt đá đến đâu cũng không tránh khỏi có lúc yếu mềm.

“A, đúng vậy, nào, vào đi.” Lão giả ngẩng đầu, phát hiện đã đến nơi.

Bởi vì lão nhiều người nhà, lại không muốn tách ra, những người khác ở căn cứ coi lão trụ cột, cho nên phân rất nhiều phòng ở cho bọn họ.

Hiện nay không đơn thuần chỉ có người nhà của Lê Diệu, còn có cả một số cảnh vệ của ông hắn cũng ở nơi này.

Lão giả nhiệt tình lôi kéo Tiêu Văn đi vào tòa nhà.

Căn nhà có tầm bảy tám tầng, ở căn cứ này xem như rất cao.

Bước vào lầu một, Tiêu Văn nhìn thấy đầu tiên là người nhà của Lê Diệu đang ngồi nghiêm chỉnh, bởi vì bọn họ ít nhiều có nét giống hắn.

Lê Diệu vốn ở đằng sau cùng thiếu niên tán gẫu vui vẻ, bỗng nhiên cảm giác được toàn bộ căn phòng trở nên im lặng.

Nghi hoặc ngẩng đầu, Lê Diệu cứng người.

Hắn... hắn chẳng qua chỉ để lại tờ giấy rồi trốn đi, không... không cần nghiêm trọng như vậy chứ? Cả nhà đều ở đây sao.

Nhìn người nhà ngồi nghiêm chỉnh, Lê Diệu rất muốn khóc, hắn thật sự rất muốn chạy a. Đúng là khủng khiếp mà, đến bà nội cũng xuất động.

Tiêu Văn thấy Lê Diệu gặp được người nhà liền nói với lão giả một câu, sau đó lôi kéo Văn Hàn, dẫn ngũ chích đứng sang một bên. Nga, thuận tiện khi Lê Diệu chưa kịp phản ứng cũng kéo thiếu niên qua.

Còn chưa có giả cho hắn đâu, sao có thể cùng nhau bị phạt được.

Những người khác chứng kiến cảnh tượng này, ai có việc thì rời đi, không có việc thì lưu lại xem diễn.

===

Không hề biết mình với thiếu niên bị ghép thành một đôi, Lê Diệu hiện tại thậm chí nghĩ chạy trốn, nhất định hắn sẽ phải chịu gia pháp. Hắn... hắn có thể nói là trên đường bị thương không?

Lão giả ngồi xuống vị trí bên cạnh bà nội Lê Diệu, cùng bạn đời của mình nói thầm vài tiếng.

“A, cháu ngoan của ta còn biết đường trở về à!” bà nội Lê Diệu nghe bạn già nói xong, gật gật đầu, sau đó nhìn thẳng cháu nhà mình cười đến là hiền lành.

“Nãi, nãi, bà nội, sao mà cháu lại không trở lại được chứ. Ha ha!” Vụng trộm lau mồ hôi trên mặt, Lê Diệu hiện tại tâm muốn chết đều có. Hắn nào biết vừa về đến chính chính là tam tam đường hội thẩm.

Nếu mà biết, hắn trước tiên phải tìm đứa em trở về đã. Bây giờ người không tìm được, hắn lại một người trở về, kết cục sẽ rất thảm a.

“Ồ? Bà nội đã biết, cháu ngoan của ta đúng là rất ngoan, cho nên bà nội nói gì Diệu nhi đều đồng ý đúng không?” bà nội Lê Diệu đối với cháu trai nhà mình rất hiểu rõ, sẽ không dễ dàng bị lừa dối như vậy, hơn nữa lý do lừa gạt rất rõ ràng.

Một đứa ra ngoài bà đã lo lắng lắm rồi, nhưng biết bạn già nhà mình có phái người đi theo nên cũng an tâm, kết quả đứa cháu nhìn có vẻ ổn trọng này cư nhiên để thư lại trốn đi!! Nó cảm thấy mình sống quá nhàn nhã sao?

“Bà nội~” làm nũng gì đó, chỉ cần có thể thoát được gia pháp, khụ khụ, ngẫu nhiên dùng một lần cũng được.

“Được rồi được rồi, bà nội chỉ là lâu rồi không thấy gia pháp, có hơi quên, con giúp bà nội nhớ lại là được.” Làm nũng, ai u, bây giờ làm nũng cũng vô dụng. Ta chỉ muốn nhìn gia pháp thôi.

Bà nội Lê Diệu đứng dậy, khoát tay: “A, già rồi, gân cốt đau nhức, ta đi tản bộ trước, mấy đứa làm gì thì làm đi, còn phải chiêu đãi khách khứa, a, giải tán đi.”

Lê Diệu nhìn bà nội lôi kéo ông nội bỏ đi, sau đó Tiêu Văn và Hồng Kỳ được đại ca mang đi. Những người khác cũng giải tán, ba mẹ hần cư nhiên cũng đi rồi, cùng bác cả vừa nói chuyện vừa lên lầu.

Mất thấy tất cả mọi người đều đi, không đúng, chỉ còn lại hần... với bác hai, ô ô. Bác hai là người chính trực nhất, người khác còn có khả năng thủ hạ lưu tình, bác hai thì sao? Không đánh thêm mấy cái đã là tốt lắm rồi.

Hần... hần có thể ngất xỉu được không?

“Đi thôi.” Bác hai nhìn biểu tình của thằng nhóc Lê Diệu liền cảm thấy buồn cười, đứa cháu này tuy là đứa lớn nhất nhưng lại là đứa nghịch ngợm nhất, không ít lần bị gia pháp hầu hạ.

“Bác hai, chúng ta có thể... có thể đi ăn một bữa cơm trước không?” Văn là ăn no rồi hãy phạt, trên đường đi lương thực cũng đủ để ăn no, nhưng vì để quá lâu, hầu hết bị cứng đơ.

“Có thể.” Đi thôi, bác hai nhìn Lê Diệu hai má gầy gầy, gật đầu đồng ý, dù sao ông cũng đói bụng.

—

Thiếu niên bị lôi đi rất kỳ quái quay lại nhìn Lê Diệu, sau đó kéo kéo ống tay áo Tiêu Văn.

“Làm sao vậy?” Hình như Lê Diệu ca có vẻ sợ hãi?

“Hần không ngoan, đang bị ông bà nội, ba mẹ, anh chị giáo huấn.”

“Ồ, đúng rồi, Tiêu Văn ca ca, bây giờ chúng ta nghỉ ngơi ở đâu, còn bốn tiểu đệ làm sao bây giờ?” Nghe thấy chỉ là giáo huấn, thiếu niên lập tức không thêm để ý, cậu chỉ quan tâm xem bọn họ nghỉ ngơi ở đâu, còn cả bốn người hầu này nữa.

“Không đúng, tại sao người hầu của em vào được?” Từ nãy đến giờ Lê Diệu nói chuyện với thiếu niên, hoàn toàn không nghe được lời Tiêu Văn và lão giả nói, thấy bốn tang thi đi theo phía sau mới có phản ứng.

“...” bình tĩnh nhìn thiếu niên, Tiêu Văn xác định trong ánh mắt thiếu niên đều là mê mang mới chậm rãi mở miệng: “Căn cứ này cũng có tang thi, là tang thi tốt giống cậu, cho nên đều vào được.”

Tuy lão giả có giải thích nhưng không rõ ràng, chỉ biết được đại khái, cho nên cậu chỉ có thể nói như vậy.

“À, vậy chúng ta nghỉ ngơi ở đâu?”

“Các cậu đi theo tôi, tôi là anh họ của Lê Diệu, để tôi đưa các cậu về phòng.” Anh của Lê Diệu- Lê Tiêu vừa vịn ở phía sau đi tới, cảnh vệ của ông nội nói với hần an bài cho những người này.

Thật ra hần chỉ chú ý đến năm con mãnh thú đi theo bọn họ. Năm con thú này hần đã chú ý ngay từ đầu, không hề phát ra một chút tiếng động, nhẹ nhàng tiến vào, ngoan ngoãn đi theo phía sau chủ nhân, không hề có một chút sợ hãi.

95. Quyển 3 - Chương 5: Cuộc Sống Yên Ổn

A, em là Tiêu Văn. Em trai em, Hồng Kỳ. Anh trai em, Văn Hàn.”

Ta đi.

Sau khi giới thiệu xong, Tiêu Văn thấy anh họ của Lê Diệu đang cười trộm, sau đó mới kịp phản ứng, nếu ba anh em nhà cậu chỉ có một điểm giống nhau, thì đó chính là số lượng từ ở tên.

Họ, cư nhiên không một ai giống nhau.

Anh ta cười cái này sao?

“Ha ha, tôi là Lê Tiêu, anh họ của Lê Diệu. ” Vươn tay, Lê Tiêu thấy Tiêu Văn rất thuận mắt, về phần cậu bé Hồng Kỳ và em trai hần, lúc này ở ngoài hần đã nghe kể qua.

Vị mặt than kia, hic, hần cảm thấy không thể câu thông.

“Hi Lê đại ca.” Bắt tay, Tiêu Văn đi theo phía sau Lê Tiêu, thuận tay lôi kéo Hồng Kỳ và Văn Hàn.

Vì thế phía trước là Lê Tiêu, phía sau là Tiêu Văn, Văn Hàn, Hồng Kỳ. Sau nữa là bốn tang thi, sau bốn tang thi là ngũ chích.

Đội hình này thoạt nhìn khá đồ sộ.

Tiêu Văn được sắp xếp chỗ ở kỳ thật không có gì là không vừa ý, nhưng Tiêu Văn lại buồn bực.

Không vì cái gì, bởi vì cậu và Văn Hàn chung một phòng, bốn tang thi được an bài ở lầu một, ngũ chích vì không có phòng nào thích hợp nên đi theo Tiêu Văn. Bọn họ ở tầng bốn, vị trí không tệ.

Nga, người hỏi Hồng Kỳ sao, ngại quá, Lê đại ca lấy lý do “bởi vì phòng không đủ, cho nên chỉ có thể ủy khuất em trai các cậu ở cùng thằng em trời đánh nhà tôi, chờ có phòng sẽ an bài sau”.

Phòng? Tiêu Văn rất muốn nói, vừa rồi vệ binh kia không phải có nói sao, trên lầu còn thừa mấy căn phòng trống.

Bọn tôi đều nghe được nha.

Anh đây là đang mai mối sao?

Quan trọng là mấy người muốn cột thiếu niên với em trai mấy người vào một chỗ tôi cũng không có ý kiến, có cần phải cột luôn tôi với Văn Hàn cùng nhau không?

Nhìn thoáng qua Văn Hàn, Tiêu Văn không hiểu sao lại thế này, hình như vừa thấy khóe miệng Văn Hàn chứa đầy ý cười.

A, đó là ảo giác, tuyệt đối là vậy.

Lê đại ca rất nhiệt tình dẫn Hồng Kỳ đến phòng của Kê Diệu.

Cho nên hiện tại chỉ có Văn Hàn và Tiêu Văn đứng ở cửa phòng, Tiêu Văn không hiểu sao muốn cảm thán. Trong khoảng thời gian này cậu thật sự thấy rất kỳ quái.

Đầu tiên là tận thế ập đến, cậu chạy trốn, chạy trốn không thành công, thiếu chút nữa bị tang thi ăn luôn. May mà không bị ăn nhưng lại bị tang thi huynh bắt đi mất, một đoạn thời gian bị làm lương thực dự trữ.

Vất vả một thời gian sau tang thi huynh mới có thể nói chuyện, hần nói sẽ không ăn cậu. Bọn họ đến căn cứ hắc ám kia cuộc sống tuy không thể nói là an ổn, nhưng cũng không tệ, phát hiện ra sự tồn tại của đám giáo sư.

Vốn muốn biết âm mưu dương mưu, kết quả là cậu bị bắt, khi được cứu rồi liền đến nơi này.

Không biết ở trong này bọn họ có thể gốc bao lâu?

Là vĩnh viễn hay chỉ là tạm thời?

“A.” Đứng ở cửa không vào hành động này thực ngốc, nhưng Tiêu Văn không muốn đi vào, cậu sợ, cậu sợ sau khi đi vào, sống yên ổn một thời gian lại phải rời đi, cậu luyện tiếu nha.

“Không sao, có ta ở đây.” Văn Hàn mở cửa, lừa ngũ chích đang ngồi xổm một bên vào trước, sau đó mới nắm tay Tiêu Văn đi vào phòng.

Đóng cửa lại, Văn Hàn nhìn nhìn bốn phía, nơi này không tồi, so với biệt thự của Ngụy Minh thì không rộng bằng, cái chính là nơi này đầy đủ nội thất, không bị người khác lấy mất.

Đi đến bên cửa sổ, Văn Hàn mở cửa để không khí trong phòng lưu thông.

“Làm sao vậy?” Đi đến cạnh Tiêu Văn, Văn Hàn kéo Tiêu Văn ngồi xuống giường, đây chỉ là một gian phòng đơn, cũng có ghế dựa, nhưng chỉ có thể ngồi một người.

“Ta suy nghĩ, khi nào mới được ổn định?” ngã xuống phía sau, Tiêu Văn từ từ nhắm hai mắt, cảm giác thực mỗi một, là trong lòng mỗi một.

“Yên tâm, rất nhanh liền yên ổn.” Văn Hàn nhớ lại lúc Tiêu Văn còn hôn mê, cái hộp nhỏ nói qua: thế giới này đã dần ổn định, hiện tại nhân loại so với tang thi cường đại hơn nhiều, trừ bỏ một số căn cứ nhỏ, trên cơ bản là không có chuyện gì.

Cái hộp nhỏ nói nó báo cho Văn Hàn điều này, về sau nếu Văn Hàn muốn tìm một ngọn núi để ở, vậy tìm cho nó một miếng đất, nó muốn trồng trọt.

Văn Hàn lúc ấy rất là dở khóc dở cười, trồng trọt? Tìm kiếm lại trong trí nhớ một lần, cảm giác đó là một công việc nặng nhọc, chiếc hộp nhỏ mặt mũi cơ thể đều không có thì làm sao mà trồng cây?

Đối với Văn Hàn khinh bỉ một hồi, hộp nhỏ trực tiếp không thèm nhìn hấn nữa, nó chỉ nói nó phải ngủ.

Văn Hàn nhìn ngũ chích đang nằm úp sấp xuống nghỉ ngơi, chớp một cái trực tiếp thu vào không gian.

Nhìn thoáng qua Tiêu Văn đang nhắm mắt lại, Văn Hàn trèo lên giường, sau đó cố gắng không đè nặng Tiêu Văn, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu.

Sao lại thế này!

Thời điểm Văn Hàn nằm trên giường, Tiêu Văn có cảm giác được, mà cậu không để ý.

Nhưng là!!!

Cái gì vậy!!!

Mở mắt, Tiêu Văn thấy là Văn Hàn hai mắt thâm trầm.

“A.” Xúc cảm trên môi làm cho Tiêu Văn tim đập bang bang, mặt dần dần nhuốm hồng.

“Tiêu Văn, sủng vật.” Rời khỏi môi Tiêu Văn, Văn Hàn thấp giọng nói.

Hắn không thích sủng vật thương tâm, ừm, còn cả dục vọng muốn ăn luôn sủng vật, hắn không muốn đè nén nữa.

“Sủng vật?” Vốn còn đang xấu hổ, Tiêu Văn nghe được hai từ ‘sủng vật’ này nội tâm giống như hàng vạn con ngựa đạp qua.

Cái gì mà sủng vật?

Người đi mà hôn sủng vật nhà người? Người sẽ nói thích, nói yêu sủng vật nhà người sao?

Cho ta xin, Văn Hàn, người không phải đang nhầm cái gì đó chứ!

Tiêu Văn a, Văn Hàn xem phải sổ tay điều giáo, còn cả bí kíp nuôi dưỡng sủng vật. Đại khái chỉ có hai cuốn này? Thôi, ta trí nhớ không tốt, lần đây.

“Người là sủng vật của ta, chỉ thuộc về một mình ta.” Văn Hàn nói rất khẳng định.

Nhìn Tiêu Văn mặt sững sờ, Văn Hàn khoe miệng nở nụ cười.

Sau đó.

Liền hôn lên!!!

Không biết Văn Hàn từ nơi nào học được, Tiêu Văn chỉ cảm thấy mình hô hấp rất là dồn dập, cậu không khỏi hé miệng, tùy ý để Văn Hàn ôn nhu hút.

Thời điểm chấm dứt, Tiêu Văn khước mắt mang theo hơi nước, không có cảm giác gì là hoa lê ẩm mưa, Tiêu Văn hiện tại rất giống người thiếu ô xi thở.

Được rồi, thật sự cảm giác không tốt đẹp cho lắm, phải biết rằng Văn Hàn tốt xấu gì cũng là tang thi, lượng hô hấp gì đó hẳn hình như không có?

Một phen đẩy Văn Hàn trên người ra, Tiêu Văn hung hăng dùng ống tay áo lau miệng, ngồi xếp bằng trên giường, xoay người không để ý tới Văn Hàn.

Ở nơi Văn Hàn không thể nhìn thấy, Tiêu Văn dần dần đỏ mặt, chói lọi như màu son.

Sao đột nhiên lại như vậy.

Lấy tay nhẹ nhàng chạm vào môi dưới, Tiêu Văn cảm thấy miệng mình nhất định sưng lên rồi.

Văn Hàn hôn cậu, cậu không có cảm giác chán ghét gì, chỉ thấy rất bất ngờ.

Đúng vậy rất bất ngờ, trước đó cậu mới chỉ thích mà thôi, như thế nào đột nhiên có tiếp xúc thân mật như vậy?

Văn Hàn ngược lại chỉ nhìn phía dưới mà cười khỏ, hẳn bây giờ hầu như đã là nhân loại, có điều thể chất có chút biến thái thôi.

Lúc nào đó tìm cơ hội làm thịt sủng vật đi, nhớ rõ trong sách nói ‘bổ nhào vào rồi tính sau.’

ta là đại phân cách tuyến

Tiêu Văn vẫn cảm thấy bất khả tư nghị, cậu cứ nhiên ngây người ở căn cứ này lâu như vậy, cũng phải một năm rồi.

Trong một năm này, Tiêu Văn lục tục nghe được một ít tin tức làm cho người ta phấn chấn, tỷ như tang thi không còn tăng lên nữa, tang thi cơ bản đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Các căn cứ trên thế giới mặc dù sau một lần tấn công cuối cùng bị tổn thất một ít, nhưng may mắn số người sống sót vẫn còn.

Không biết có phải do căn cứ này may mắn hay không, khi tang thi đồng loạt tấn công, bên ngoài căn cứ chỉ có một vài con tang thi.

Ừm, có lẽ là do bọn họ thu lưu một số tang thi cao cấp cũng nên.

Một năm này cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện, tỷ như bốn tang thi của thiếu niên bị Lê đại ca trưng dụng, còn có không gian của Văn Hàn bị bại lộ, kỳ thật cũng không phải là bại lộ, Văn Hàn bỗng nhiên đi tìm lão tướng quân nói hẳn có lương thực, có cả rất nhiều thứ này nọ.

Tuy cuối cùng Văn Hàn chỉ lấy mấy thứ bình thường ra, cơ bản là hấn tiếc của nên cũng không nộ hết.

Được rồi, Văn Hàn nói mấy thứ kia lưu cho sủng vật nhà hắn.

Biểu tình của tướng quân ngay lúc đó theo như Lê đại ca miêu tả, đó chính là quá độ phấn khích a.

Nghe Lê đại ca kể lại như vậy, Tiêu Văn cũng rất phấn khích.

Kết quả cuối cùng là Văn Hàn bị nhốt ở ngoài cửa một tháng.

Đúng vậy, là ngoài cửa, bọn họ vẫn ở tại căn phòng ban đầu ấy, cả tòa nhà đều biết Văn Hàn bị nhà hắn đuổi ra khỏi phòng.

Quan hệ của Tiêu Văn và Văn Hàn được sáng tỏ là nhờ hôn lễ của thiếu niên.

Đúng vậy đúng vậy, thiếu niên kết hôn, yên tâm, thiếu niên được gả cho người kia.

Cũng không hiểu tại sao trong nửa năm đầu cậu với Lê Diệu như keo như sơn, không phải dùng sai từ đâu, cũng không biết thiếu niên thông báo khi nào, quan hệ của bọn họ rất nhanh bị Lê gia thúc đẩy, nhân tiện thân phận tang thi của thiếu niên cũng bị bại lộ.

Không cần để ý, tang thi ở chỗ này vẫn rất được hoan nghênh.

Ngày thiếu niên thành hôn, bọn họ cùng nhau tuyên thệ.

Lê Diệu không biết vì sao lại hỏi một câu: “Tiểu Kỳ, anh rất muốn biết trước khi tỏ tình làm sao em lại phát hiện ra em thích anh.”

Này không chỉ mỗi Lê Diệu tò mò, tất cả mọi người đều rất muốn biết, đối với câu hỏi đột ngột của Lê Diệu ai cũng bày ra tâm tình bất quái.

Đương lúc thiếu niên còn chưa nói, Tiêu Văn cũng rất tò mò, thiếu niên tính tình ngốc như vậy sao lại có thể là người tỏ tình trước?

“À, bởi vì Văn Hàn đại ca với Tiêu Văn ca ca a, bọn họ không phải là người yêu sao? Lại hôn lại ôm, em muốn hôn môi Lê Diệu ca, cho nên em cũng thích anh a.” Thiếu niên thanh âm vô tội vang vọng toàn bộ căn phòng.

Phương pháp giáo dục thật sự rất quan trọng, đây là ý nghĩ của Lê đại ca.

“...” Tiêu Văn chính là cảm thấy con bà nó muốn rít gào.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt tò mò nhìn Văn Hàn và Tiêu Văn.

Thấy vậy thiếu niên có điểm nghi hoặc. “Chẳng lẽ mọi người không biết Văn Hàn đại ca với Tiêu Văn ca ca là một đôi?”

“Oa nga!”

“Một đôi a, cũng đúng, bọn họ bình thường rất thân mật, rất ái muội.”

“Có vẻ đúng rồi. Xem ra chúng ta đều nhìn nhầm.”

Thanh âm nghị luận quanh quẩn bên tai, Tiêu Văn lại không thể tìm một chỗ mà trốn đi, chỉ có thể lộ vẻ tươi cười làm như nghe không thấy.

Sau đó Tiêu Văn không thèm nhìn mặt thiếu niên và Lê Diệu nữa, đoạn thời gian ấy cậu chẳng dám ra ngoài, vừa ra khỏi cửa là đón nhận những cặp mắt nóng bỏng của mọi người, sau đó là chúc phúc.

Đúng vậy, chúc phúc, thân phận tang thi của Văn Hàn từ khi chuyện không gian bại lộ, ai cũng đã biết rồi.

Đối với chuyện tang thi và nhân thành đôi, mọi người trong căn cứ đều sẽ chúc phúc cho bọn họ.

Tuy rằng rất vui vẻ, nhưng Tiêu Văn cũng khá là buồn bực, cậu vốn định bí ẩn thông báo quan hệ của mình với Văn Hàn vào lễ mừng năm mới, Không hy vọng nhiều người chú ý, bây giờ tất cả đều thất bại rồi.

96. Quyển 3 - Chương 6: Thời Gian Dàn Trôi

Năm năm.

Đã năm năm trôi qua.

Thế giới này bất luận xảy ra chuyện gì thì trái đất vẫn quay, ai còn sống vẫn cứ sống.

“Nhìn thấu thế sự thì sao, chúng ta chung quy cũng chỉ là sinh vật nhỏ bé mà thôi.” Aiz, nhắm mắt lại, Tiêu Văn không biết vì sao đột nhiên nói ra mấy câu đến mình cũng chẳng hiểu.

A, hay là cậu bị ký sinh rồi?

“Bịch!”

Nga, không cần hoài nghi, đây là thanh âm Tiêu Văn từ trên ghế dựa ngã lặn xuống đất.

“Ha ha, thế nào, Tiêu Văn trúng chiêu rồi đúng không!” giọng nói hào sảng, người xuất hiện là Nghiêm Lâm bóng dáng to con.

“Tò... đi...” nhìn Nghiêm Lâm vẻ mặt đắc ý, Tiêu Văn chỉ có thể yên lặng phun ra hai chữ. Xoa cái móng đau, Tiêu Văn ngồi dưới đất bất động, tạm thời cậu không muốn đứng lên.

A!

Nhìn đám người Khương Sinh, mắt kính đi ra từ phía sau Nghiêm Lâm, Tiêu Văn rất muốn đảo ngược thời gian.

Năm năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện, tỷ như thế giới hòa bình, tang thi hầu như đều mất tích, động vật biến dị, nhân loại vội vàng bảo vệ môi trường?

Được rồi, này không phải chuyện của cậu. Cậu chỉ nhớ rõ bốn năm trước nhóm người Khương Sinh đi tới căn cứ này, sau đó rất đơn giản: cùng nhau đánh tang thi.

Khương Sinh sợ dĩ đến căn cứ sau cậu là vì bọn họ, khụ khụ, chính là bởi vì trên đường đánh tang thi đánh rất high, hoặc có thể Khương Sinh và Ngụy Minh nhiều lần tìm được căn cứ nhưng không hợp ý.

Tiêu Văn còn ác ý đoán rằng phỏng chừng là vì chuyện lúc trước, Ngụy Minh với Khương Sinh có bóng ma tâm lý?

Đối với chuyện của tang thi huynh, đám người Khương Sinh tập mãi cũng thành quen.

Căn cứ vốn có nhiều tang thi khác, bọn họ gặp mãi cũng thành thói quen.

“A, cái kia, Tiêu Văn a, có đau không?” Nghiêm Lâm nhìn Tiêu Văn ngồi dưới đất không đứng dậy, hoảng. Hắn nhớ là dùng lực không mạnh mà, sao lại không đứng dậy nổi?

Kích động ngồi xổm xuống, Nghiêm Lâm thật cẩn thận nâng Tiêu Văn dậy, trên mặt mang theo nụ cười lấy lòng.

“Hừ!” Ngồi lên ghế, Tiêu Văn lạnh lùng hừ một tiếng. Đúng là rảnh đến phát hoảng mà, không có việc gì làm sao mà lại đùa dai!!!

Nghiêm Lâm kích động như vậy không phải bởi vì lo lắng Tiêu Văn bị thương, mà là lo bị đánh. Nghiêm Lâm trước nay vẫn muốn đánh một trận với tang thi huynh, vài năm này bọn họ không biết đã đánh bao nhiêu lần. Nghiêm Lâm bị chinh rất thâm, có một đoạn thời gian hắn thấy Văn Hàn liền bỏ chạy.

“A, cái kia, không phải là tôi làm, là mắt kính!” Suy nghĩ nửa ngày không nghĩ ra cách giải thích, Nghiêm Lâm trực tiếp chỉ điểm, tố cáo đầu sỏ gây chuyện. “Là hắn cá cược xem nếu đánh vào ghế liệu cậu có ngã không.”

Nhìn Nghiêm Lâm ánh mắt vô tội, Tiêu Văn chỉ phiêu phiêu xem thường.

“Ồ? Vậy ai là người động thủ?” Hai người kia đều là ăn no rừng mỡ, tuy không có chuyện gì to tát nhưng mà đau mônng nha.

“Rầm!”

Nghiêm Lâm còn chưa kịp trả lời liền bay ra ngoài.

“Phịch!” Nghe âm thanh rơi xuống nước, Tiêu Văn theo bản năng run rẩy một chút, tuy rằng mặt nước so với mặt đất mềm mại hơn nhưng vẫn bị đau.

“Văn Hàn, cậu đã đến rồi!” Ngắc đầu, không ngoài ý muốn nhìn thấy Văn Hàn mặt than.

Vừa rồi Nghiêm Lâm bay ra chính là vì bị Văn Hàn đập một cước.

“Ừ, có người đến.” Không khỏi nhú mi, Văn Hàn nhìn Tiêu Văn xoa mônng trầm mặc thật lâu.

“Ồ, ai vậy?” Kinh ngạc ngẩng đầu, Tiêu Văn nghĩ không ra người nào đến.

Nghĩ xem, đôi tình nhân Lê Diệu vốn ở cùng một chỗ với họ, đám người Khương Sinh ở một chỗ, còn có ai bọn họ quen nữa đâu? Bọn họ chỉ nhận thức mấy người này.

“Em của Trương Băng.”

“A?!” Cái này hoàn toàn làm cậu chấn kinh rồi, thật ra cậu nhớ rất rõ, chỉ vì đã lâu không gặp nên cậu không ấn tượng lắm.

“Người đâu?” Không ấn tượng nhưng vẫn nhớ ra nha.

“Đi rồi.”

Tiêu Văn đang chuẩn bị đứng dậy chào đón khách nhân, nghe đến đó động tác không khỏi cứng ngắc.

“Vì sao?” Ngồi trở lại, thoáng có chút phiền não.

“Không biết, chỉ hỏi có khỏe không, sau đó liền đi.” Văn Hàn cũng rất kỳ quái, khi ba người nhìn thấy hẳn rõ ràng là rất kích động, nhưng lại chỉ hỏi về Tiêu Văn một chút, sau đó đi về.

“Vậy quên đi, đứng rồi Văn Hàn, cái hộp nhỏ đâu rồi?” nhìn trái nhìn phải, Tiêu Văn thấy không còn một ai, ngay cả mắt kính cũng lỵ khai.

“Nó lên núi làm ruộng.” Nhớ tới hộp nhỏ, Văn Hàn không khỏi trừu trừu khoe miệng.

Lúc ấy bọn họ vừa mới yên ổn ở căn cứ, ai biết hộp nhỏ cao hứng nói với Văn Hàn muốn ra ngoài. Văn Hàn cũng không nghĩ nhiều, liền phóng xuất nó.

Nhưng hậu quả thực nghiêm trọng, cái hộp nhỏ đi ra chuyện thứ nhất làm đó là chiếm lấy một mảnh đất lớn, nói đó là đất để nó làm ruộng, sau đó lập kết giới ai cũng không cho phép vào.

“Nga.” Văn Hàn đứng bên cạnh, Tiêu Văn dần dần buồn ngủ.

Đợi Tiêu Văn ngủ say, Văn Hàn nhẹ nhàng ôm lấy, sau đó xoay người vào phòng.

====

Sau khi đến căn cứ này, cuộc sống của bọn họ trên cơ bản khá là yên bình, không biết vì nguyên nhân gì, một số người biến thành tang thi đều mất hút. Một số tang thi khác cũng rất nhanh bị tiêu diệt, sau đó mặc kệ tìm như thế nào cũng không hề có một chút manh mối. Hiện tại ngoại trừ một ít tang thi cao cấp được bình yên vô sự ở căn cứ ra, thế giới này hầu như không còn tang thi.

Vấn đề lương thực cũng không có gì đáng nói, chỉ là trở nên có chút dữ tợn, to lớn hơn, khó ăn hơn, thật sự không có gì, ít nhất không phải nhìn thấy cảnh ăn hoa ăn cỏ qua ngày.

Bọn họ ổn định cuộc sống ở đây, lúc ấy Tiêu Văn ở phía sau căn cứ, nơi này có một ngọn núi, không cao, khá bằng phẳng.

Thế giới bây giờ phân bố thế lực tốt lắm, mỗi đại lực là một thế lực, mỗi một thế lực có rất nhiều căn cứ, mỗi căn cứ có một người đứng ra đại biểu.

Gây hấn đương nhiên sẽ có, nhưng ăn vẫn là quan trọng nhất.

Không biết vì sao phần lớn đất đai không thể trồng trọt, thực vật cũng rất nhiều nhưng không thể ăn, động vật? Ngại quá, bọn nó cũng không đứng yên để con người đến bắt.

Vì thế, thế giới hòa bình một cách quỷ dị.

Tang thi mất tích, nhân loại có dị năng, động thực vật dị biến, đều nói lên thế giới bây giờ so với trước kia không hề giống.

====

Sáng sớm, ánh nắng tươi sáng.

A?

Hình như có chỗ nào không đúng?

Mở to mắt, Tiêu Văn thật cảm khái một phen, sau đó cảm thấy không thích hợp, nếu đây là buổi sáng sớm, vậy ánh nắng chói mắt kia từ chỗ nào chiếu tới?

“Tiêu Văn, rời giường, đã ba giờ chiều rồi, cậu còn ngủ à, có phải đêm qua làm nhiều lần quá hay không?” thanh âm của mắt kính ở ngoài cửa vang lên.

Dùng chăn che đầu, Tiêu Văn nhớ lại hồi tước, thời điểm cậu và Văn Hàn quyết định đây định cư, Khương Sinh Ngụy Minh nhất nói cái gì mà bà con xa không bằng láng giềng gần, bọn họ làm hàng xóm đi, sau đó tất cả đều cảm rẽ ở trong này. Sau nữa, Lê Diệu mang theo thiếu niên- vì cậu ta không chịu cách Văn Hàn quá xa, cũng cảm rẽ luôn ở chỗ này.

Hiện tại ở đây rất náo nhiệt, Văn Hàn cũng không biết khi nào thì thu một đồng thuộc hạ thế này —— tang thi thuộc tính.

Có điều quá náo nhiệt rồi.

Lâm Nham với Nghiêm Lâm thành một đôi, Khương Sinh với A Lực nhà hắn là một đôi, còn lại tạm thời không có.

“Cộc cộc!” “Nhanh lên a, Tiêu Văn.” Mắt kính gỗ cửa không ngừng.

“Đã biết, lặn xa ra một chút.” Không kiên nhẫn rống một tiếng, rồi giường mặc quần áo.

Mỗi ngày đều là cuộc sống như vậy, thực yên bình cũng thực ấm áp.

====

Câu chuyện của bọn họ vẫn chưa kết thúc, bởi vì thời gian vẫn còn tiếp diễn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngao ngao, truyện này kết thúc rồi, cảm ơn các em gái luôn theo dõi, ta đã muốn tra ta chính mình đều cảm thấy muốn đi shi nhất shi.

TN: lười dịch lời bà này =.=

97. Quyển 3 - Chương 7: Đây Là Phác Đảo

Đây là thịt.

Đây là... ta không nói đâu.

====

“Văn Hàn, người có thể cách ta xa một chút không?” Tiêu Văn hiện tại không có cảm giác nguy cơ gì, cậu chỉ thấy hơi nóng, có điểm bức bối, còn có chút không kiên nhẫn.

“Không muốn.” Rầu rĩ kêu lên, Văn Hàn mặt chôn ở cổ Tiêu Văn.

“Người hôm nay không uống rượu, cũng không bị tang thi cắn, buông ra.” Tiêu Văn cảm giác không được thích hợp, muốn tránh xa Văn Hàn.

“Không muốn.” “Rệt”

“Không muốn cái đầu người, sao người lại cởi quần áo ta! Hồn dân!” Mặc sơ mi biến thành hình dạng gì nhìn không ra.

Nhìn lộ xương quai xanh lộ ra, còn cả phong cảnh trước ngực nữa, Văn Hàn nuốt một ngụm nước miếng. Hắn tu luyện vất vả đến bây giờ mới có thể sinh hoạt vợ chồng, sao mà buông tha đang cái người đang dụ hoặc hắn được.

“Chúng ta làm đi.” Ngậm lấy vành tai Tiêu Văn, Văn Hàn lẩm bẩm.

Nhẹ nhàng liếm cắn, Văn Hàn coi vành tai Tiêu Văn thành quả ướp lạnh mà liếm lộng.

“Đừng.” “Buông ra!” Mặt xoát đỏ, Tiêu Văn không muốn để ý đến phản ứng dưới thân, hắn việc phải làm bây giờ là đá văng Văn Hàn.

Tiêu Văn nhắc chân phải bị Văn Hàn bắt được.

Buông vành tai ướt át ra, Văn Hàn đôi mắt đen bình tĩnh nhìn Tiêu Văn, đầu từng chút từng chút cúi thấp, sau đó bắt được bờ môi Tiêu Văn.

Từng chút chiếm đoạt, trước tiên là liếm, hút lấy cánh môi, sau đó đầu lưỡi chen vào, tách mở miệng Tiêu Văn. Ngậm môi Tiêu Văn, từng chút một dây dưa.

Tiêu Văn không biết đã dừng giây dựa từ khi nào, tay cậu vô thức nắm lấy bả vai Văn Hàn, trầm mê trong nụ hôn của hắn, không khỏi dây dưa không dứt.

“Ha ha.” Đến khi Tiêu Văn tỉnh táo lại mới cảm thấy mát lạnh, quần áo cậu không biết bị cởi ra khi nào, Văn Hàn cũng trần trụi.

Xúc cảm lạnh lạnh, đây là sau khi Tiêu Văn sờ ngực Văn Hàn cảm nhận được.

“Người muốn?” Giọng nói khàn khàn, Tiêu Văn cảm thấy đầu lưỡi có điểm tê.

“Muốn.” Nghe Tiêu Văn nói vậy, Văn Hàn ánh mắt sáng rực lên.

“Người động.” Tựa hồ ngưỡng ngừng, Tiêu Văn nói xong thì xoay người đi, lưu cho Văn Hàn vành tai hồng hồng.

Không đáp lại, Văn Hàn chỉ nhẹ nhàng hôn lên cổ Tiêu Văn, hôn dần xuống dưới, dấu hôn màu đỏ không quy luật nhưng lại hài hòa như vậy.

“A, ân hử!!” Tiêu Văn không khỏi rướn người bởi vì khoái cảm.

Cẩn thận nắm chỗ đó của Tiêu Văn, Văn Hàn ôn nhu ↑↓ hoạt động.

“Ngô, a không!” Bỗng nhiên run lên, Tiêu Văn thoáng mỗi mết.

“Ha... a ... ” thở phì phò, nhịn xuống cảm giác kỳ lạ.

Văn Hàn nhìn Tiêu Văn phóng xuất, trong lòng hỏa thiêu càng vượng. Ngón tay nhẹ nhàng tiến vào địa phương kia. Thấy Tiêu Văn nhíu mi khó chịu liền dừng lại, thời điểm không có phản ứng hoặc là kích động thì không ngừng cố gắng.

Một ngón.

Hai ngón.

Ba ngón.

Bốn ngón.

Đem hai chân Tiêu Văn mở ra, bán ngồi xổm, Văn Hàn nhẹ nhàng tiến vào.

“A, vào đi...” cảm giác thứ kia lạnh lạnh, Tiêu Văn đè nén kinh hách trong lòng, thả lỏng chính mình.

“A, ân... a ~” có thể cảm giác được rõ ràng thứ kia dần tiến vào, không quá ép buộc nhưng cũng không cho cậu cự tuyệt.

Sau khi tiến vào, Văn Hàn không hề động, hắn chỉ cúi xuống hôn, ôn nhu ôm lấy Tiêu Văn.

“Không có việc gì. Không quá khó chịu.” Tiêu Văn khéo mắt tất cả đều là tiểu ý. Người trước mặt này là người yêu cậu, đến nước này còn lo lắng cho cậu xem có bị thương hay không. Cậu nên làm cái gì bây giờ, cảm giác yêu người này không thể diễn tả bằng lời nói.

“Ừm.” Thử động động, Văn Hàn không thấy Tiêu Văn khó chịu, chậm rãi đẩy nhanh tốc độ.

“Không, chậm một chút

a, dừng.”

Dùng sức thẳng tiến, nhưng cũng là ôn nhu.

“Nhẹ thôi, a

Văn Hàn, chậm một chút, a

~ chậm một chút a

~ “

Biết điểm kia sẽ làm Tiêu Văn thoải mái, hẳn cứ thế hướng chỗ đó mà đâm.

“Ta muốn, ách

~ “

“Cùng nhau.” Vẫn không hé răng, Văn Hàn nói một câu cùng nhau, thúc một cú thật mạnh vào sâu bên trong, sau đó bắn ra.

...

“Hộc, hic... ” toàn thân dinh dính, thể lực cũng không được khá lắm.

“Văn Hàn, tang thi huynh, ta yêu người.” Nói xong, Tiêu Văn mơ màng thiếp đi.

“Ừ, ta cũng vậy.” Hôn Tiêu Văn một cái, Văn Hàn cẩn thận rút ra, nhìn địa phương kia hé ra hợp lại, ánh mắt không khỏi ám ám. Nhìn Tiêu Văn ngủ say, hẳn nhin.

Ôm lấy Tiêu Văn đi tắm rửa, Văn Hàn mới rõ ràng.

Nhìn Tiêu Văn trên giường ngủ say, Văn Hàn trên mặt chậm rãi xuất hiện tươi cười.

Không mặc quần áo, Văn Hàn nhẹ nhàng xốc chân lên, chui vào ôm Tiêu Văn, cùng tiến vào mộng đẹp.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đây là thịt, lần thứ hai thịt, hy vọng không cần chờ chín kỹ thì tốt rồi.

TOÀN VĂN HOÀN

98. Quyển 3 - Chương 8: Ngoại Truyện 3: Ước Định

“Vì sao? Anh, vì sao bọn em không được tìm Tiêu Văn ca ca chơi.” Trương Tường núm lấy áo Trương Bằng, cậu muốn tìm Tiêu Văn ca ca a. Vì sao lại không được đi chứ, anh bị làm sao vậy, vì sao đột nhiên không cho cậu đi tìm Tiêu Văn ca ca a.

“Anh, bọn em chỉ đi tìm Tiêu Văn ca ca chơi thôi, không gặp chuyện gì không may đâu.” Bên kia Vu Diêu lôi kéo tay Vu Cường cầu xin.

Vu Phi chỉ im lặng đứng một bên không nói gì.

Nhìn hai đồng bọn đang cầu xin, Vu Phi cười khổ. Vô dụng thôi, các anh sẽ không đồng ý.

Nhớ lại đêm qua vô tình nghe được cuộc nói chuyện, Vu Phi bất đắc dĩ thở dài. Thôi, vẫn là đi ngủ thì hơn, dù sao Vu Diêu với Trương Tường cũng thất bại.

Vu Diêu chậm rãi về phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, không ảnh hưởng đến bốn người còn đang dây dưa.

“Anh, vì sao không cho bọn em đi, anh trả lời đi.” Trương Tường giọng nói đã mang theo nước mắt, bọn chúng đến căn cứ đã lâu nhưng chưa hề gặp Tiêu Văn ca ca, trước đó mỗi lần bọn chúng nói muốn đi tìm Tiêu Văn ca ca đều bị anh trai khuyên đi về.

“Anh... vì sao không được a.” Trương Tường nghẹn ngào.

Trương Bằng nhìn em trai chỉ có thể dần lòng. Đẩy tay Trương Tường đang nắm áo mình, nghiêm mặt nói: “Không vì gì hết, anh nói không được đi là không được đi. Bây giờ, về phòng, ngủ.”

“Hức, ô...” Nước mắt chỉ chực chảy ra nhưng Trương Tường vẫn quay đầu trở về phòng, không có ý định lau nước mắt.

Nhìn Trương Tường về phòng, Vu Diêu cũng buông tay anh mình ra, mang theo ánh mắt hồng hồng về phòng, thuận tiện đóng cửa lại.

Nhìn gian phòng nhỏ, Trương Bằng mỗi một nhắm mắt. Phải cứng rắn, không thể mềm lòng.

“A... được rồi Trương Bằng, có lẽ chúng ta nên rời đi trước kế hoạch.” Bất đắc dĩ thở dài, Vu Cường cũng rất là mệt, gần đây hắn bị ba tiểu quỷ dây dưa.

Vẫn là nhanh chóng rời khỏi đây.

“Được rồi.” Trương Bằng ngồi xuống, lấy cánh tay che ánh mắt. Hắn gần đây đúng là không tìm ra có gì để cầm ba đứa nhỏ đi tìm Tiêu Văn.

Sau khi bọn họ đến căn cứ liền chọn một nơi để ở, cách Tiêu Văn khá xa. Hai ngày đó, ba đứa nhỏ đều rất hiểu chuyện, không quấy rầy bọn họ. Nhưng qua vài ngày thu dọn ổn thỏa, ba đứa nhỏ nói muốn đi xem Tiêu Văn ca ca của bọn chúng.

Lúc ấy lấy có Tiêu Văn ca ca còn đang bận việc. Những lần sau toàn dùng các loại cớ cho có lệ, nhưng có một lần dùng cớ không tìm được nơi Tiêu Văn ở, liền gặp vấn đề.

Vu Diêu cư nhiên nhớ rõ địa chỉ do lần trước nhìn trộm. Trương Bằng không biết nên cao hứng hay uể oải, ba đứa nhỏ đều thông minh, lập tức phát hiện anh mình căn bản là không muốn bọn chúng đi gặp Tiêu Văn.

Sau đó chính là cầu xin, bán manh lẫn lộn các loại thủ đoạn thay nhau ra trận. Biểu thị là bọn chúng muốn đi gặp Tiêu Văn ca ca.

“Ngày mai sẽ đi.” Mở mắt, Trương Bằng thấy vẫn là đi sớm một chút thì tốt hơn. Hắn sắp chịu không nổi nữa, ba đứa nhỏ mỗi ngày đều trình diễn tiết mục vừa rồi một lần, hắn mỗi lần đều thiếu chút nữa thì đáp ứng bọn chúng.

“Ừ, tôi đi ngủ trước.” Vu Cường suy nghĩ một chút, cũng hiểu được ngày mai rời đi là một ý tưởng không sai. Hắn cũng sắp kiên trì không nổi.

“Vu Phi, cậu nói xem chúng ta có thể gặp lại Tiêu Văn ca ca không.” Trương Tường nằm trên giường, thanh âm mang theo sự mệt mỏi.

“Không có khả năng, ngày hôm qua tớ nghe thấy hai anh nói chuyện.” Vu Phi mệt mỏi nói.

Vu Diêu và Trương Tường đều ngồi dậy, cau mày.

“Anh tớ nói chúng ta phải rời khỏi nơi này, hơn nữa tuyệt đối không thể để chúng ta nhìn thấy Tiêu Văn ca ca.” Dùng một chút, khổ sở hít cái mũi. “Còn nói mặc kệ chúng ta nói gì cũng không được đồng ý.”

.... trầm mặc, ba đứa nhỏ đều trầm mặc.

“Vậy, chờ khi chúng ta trưởng thành có phải là có thể tự mình đi tìm Tiêu Văn ca ca không.” Trương Tường thật lâu sau mới mở miệng. Bọn chúng không thể mang phiền toái đến cho anh mình, vậy chỉ khi nào bọn chúng cường đại rồi mới có thể tự bảo vệ bản thân, còn có thể bảo vệ anh mình, rồi lại đi tìm Tiêu Văn ca ca.

“Ừ, chúng ta ước định đi.” Vu Diêu mắt đỏ hồng nở nụ cười.

“Ừ, ngoan tay.” Vu Phi và Trương Tường đều gật tay. Ba người nhìn nhau cười.

Ngày hôm sau, Trương Bằng và Vu Cường rời khỏi căn cứ, Tiêu Văn và Văn Hàn vừa lúc gặp bọn Lâm Nham đi ra làm nhiệm vụ.

99. Quyển 3 - Chương 9: Ngoại Truyện 4: Sủng Vật Có Thể Ăn Sao?

Phần đầu đều tỉnh lược, mấy mẹ tự nào bỏ đi, tay này bị thương không động nổi, đây là hình ảnh sau khi bọn họ lăn cùng một chỗ.

“A... tang thi huynh... người... a... ta... đừng mà.” Tiêu Văn nhin không được, không khỏi hô lên thành tiếng, lại sợ bị người khác nghe thấy nên chỉ có thể cố nhịn.

Thế nhưng cả người cậu rất khó chịu, làm sao bây giờ, a

~~“Ư

tang thi huynh, nhẹ thôi, a

a hừ

~~” nhéo lên lưng tang thi huynh một cái, Tiêu Văn cảm thấy vật trong cơ thể bỗng nhiên đâm mạnh đến tận cùng, cậu chịu không nổi.

“Không có việc gì, sẽ không sao.” Văn Hàn tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên bên tai Tiêu Văn, sau đó một lần nữa thẳng tiến.

Chịu không nổi, Tiêu Văn ngửa đầu, “A

~ “

Kêu xong mới phát hiện ra không đúng lắm, Tiêu Văn hai má nhất thời đỏ bừng ướm át.

Nhìn Tiêu Văn cái dạng này, Văn Hàn chỉ bình tĩnh đẩy nhanh hơn tốc độ.

“Đừng, a nhẹ

~ nhẹ thôi... nhẹ thôi a. Ư... tang thi huynh

đừng, thật thoải mái.” Tiêu Văn mắt đi kiểm soát, có chút mềm mại đáng yêu.

“A...” Cảm giác thứ trong cơ thể đột nhiên ngừng lại, Tiêu Văn còn đang ngây người, thứ kia bỗng nhiên phun trào làm cậu một lần nữa không khỏi kêu thành tiếng.”A ha

~ “

Tay gắt gao nắm lấy cánh tay Văn Hàn, Tiêu Văn có điểm thất thần.

A...

Bên trong tràn đầy, muốn nhanh rửa sạch a.

Nghĩ đến đây không khỏi trờng mắt lườm Văn Hàn một cái.

Tên này đúng là tinh lực dồi dào.

Văn Hàn nằm trên người Tiêu Văn, vẫn chưa rút ra ngoài, cũng không động đậy, hắn chỉ lẳng lặng nhìn Tiêu Văn như vậy, Tiêu Văn giờ phút này nhìn thực mê người.

Lần này lại làm cậu mệt rồi.

“Ngủ đi.” Văn Hàn kéo chăn thuận tiện ôm Tiêu Văn.

“Hừ hừ

” lại bị vật kia đụng lên.

“Chúng ta ngủ đi.” Sửa góc chăn cẩn thận, Văn Hàn không hề động đậy, hắn nhẹ nhàng ôm bả vai Tiêu Văn.

Tựa lên ngực Văn Hàn, Tiêu Văn cũng có chút mệt mỏi, dần dần nhắm mắt lại ngủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: này không phải thịt, này không phải thịt, ta đã cố hết khả năng làm một chương thịt rồi, các mẹ chấp nhận đi, có còn hơn ăn rau dưa. Miệng thực đậm. Lần đầu tiên nấu cơm không biết có bị khê không, các em gái xem tiêu đề là hiểu rồi nhe.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-chi-di-theo-tang-thi-huynh-co-thit-an>